

Tàng Yêu

Contents

Tàng Yêu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	35
11. Chương 11	36
12. Chương 12	39
13. Chương 13	42
14. Chương 14	45
15. Chương 15	48
16. Chương 16	51
17. Chương 17	53
18. Chương 18	56
19. Chương 19	61
20. Chương 20	67
21. Chương 21	72
22. Chương 22	77
23. Chương 23	80
24. Chương 24	84
25. Chương 25	88
26. Chương 26	90
27. Chương 27	92
28. Chương 28	94
29. Chương 29	95
30. Chương 30	98
31. Chương 31	101
32. Chương 32	104
33. Chương 33	106
34. Chương 34	108
35. Chương 35	110
36. Chương 36	114
37. Chương 37	117
38. Chương 38	119
39. Chương 39	121
40. Chương 40	123
41. Chương 41	126

42. Chương 42	130
43. Chương 43	133
44. Chương 44	137
45. Chương 45	141
46. Chương 46	144
47. Chương 47	148
48. Chương 48	150
49. Chương 49	152
50. Chương 50	157
51. Chương 51	161
52. Chương 52	164
53. Chương 53	168
54. Chương 54	174
55. Chương 55	180
56. Chương 56	185
57. Chương 57	191
58. Chương 58	198
59. Chương 59	204
60. Chương 60	212
61. Chương 61	216
62. Chương 62	223
63. Chương 63	231
64. Chương 64	238
65. Chương 65	242
66. Chương 66	247
67. Chương 67	256
68. Chương 68: Phiên Ngoại 1: Nghiêm Sát Thiên	259
69. Chương 69: Phiên Ngoại 2 : Hoa Chúc An Bảo Thiên	281
70. Chương 70: Phiên Ngoại 3 : Lý Hưu Công Thăng Thiên	289

Tàng Yêu

Giới thiệu

Editor: Nguyệt NhiBeta: Tiểu AnhThẻ loại: cổ trang, ngược, cung đình, sinh tử văn, ngược chút, HE. Hân là một trong

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tang-yeu>

1. Chương 1

Quốc gia này đã trải qua hai năm nội loạn, sau khi hoàng đế Cổ U tự sát mới chấm dứt. Cổ U thân là một quân vương, lại có được dung mạo đẹp tới khuynh quốc khuynh thành. Từ xưa hồng nhan đều bạc mệnh, cho dù là nam tử, hân có mỹ mạo nhưng lại không có khả năng trị quốc, số phận của hân đã được định sẵn chỉ có thể trở thành con rối của triều thần, cuối cùng ở trong hoàng cung đã bị tàn phá mà đốt lửa tự thiêu, kết thúc sinh mệnh khi mới mười tám tuổi, cuộc đời ngắn ngủi chưa bao giờ có được một khoảnh khắc vui vẻ. Mà chủ mưu của cuộc nội chiến này, hoàng thúc của Cổ U – Cổ Niên, sau khi bước lên ngai vàng liền sửa quốc hiệu thành “U”, thâm ý trong đó không cần nói cũng biết.

Tuy rằng Cổ Niên có tình cảm trái luân thường đối với Cổ U, nhưng không thể không thừa nhận, trong việc trị quốc, Cổ Niên càng thích hợp với đế vị hơn Cổ U. Chỉ trong thời gian bốn năm ngắn ngủi, U quốc không còn cảnh dân chúng lâm than khi Cổ U tại vị, dần dần tiến vào thời kì thịnh vượng.

Sau khi Cổ Niên đăng cơ, hần sắc phong bốn vị Vương gia khác họ, ban cho bọn họ lãnh địa rộng lớn. Trong đó, người được phong đất nhiều nhất, chiến công cũng hiển hách nhất chính là Lệ vương Nghiêm Sát. Vị Vương gia này là “tạp chủng” mà hồ hần thông hôn sinh hạ, nhờ vào năng lực mạnh mẽ của mình, tọa ở phía đông nam – vùng đất màu mỡ nhất của “U quốc”, là vị vương gia có thực lực hùng hậu nhất trong bốn vị.

“Vương gia hồi phủ.”

Một thanh âm thông báo vang lên, nô bộc của Lệ vương phủ vội vã chạy đến chính sảnh, nhanh chóng quỳ gối. Khi đại môn chậm rãi mở ra, một đội nhân mã xuất hiện trước cửa, đám nô bộc liền đồng thanh hô to: “Cung nghênh Vương gia hồi phủ.” Phạm vi trăm mét quanh Vương phủ, không người nào dám tùy ý đến gần. Tình cảnh này, ba năm thỉnh thoảng sẽ ở Lệ vương phủ xuất hiện một hồi.

Giang Lăng Lệ vương phủ, chiếm cứ nơi phong thủy tốt nhất Giang Lăng, đất đai vạn mẫu, sông ngòi liền kề. Ở mười châu phía đông nam, Lệ vương Nghiêm Sát chính là hoàng đế, thứ sử Giang Lăng trước mặt Nghiêm Sát liền như thái giám quản sự bên người hoàng thượng, dù không phải là thái giám bên người. Kể Nghiêm Sát muốn giết, nhất định phải chết; người Nghiêm Sát muốn bảo vệ, nhất định sẽ không có việc gì.

Tục ngữ nói, cây to đón gió. Nghiêm Sát ngang nhiên như thế, hoàng đế chân chính Cổ Niên vì sao lại dễ yên? Nguyên nhân trong đó, không ai có thể nói rõ được. Thế lực của Nghiêm Sát càng ngày càng mạnh, mà Cổ Niên lại còn ban cho vàng bạc đất đai. Có lẽ là Nghiêm Sát cho dù có quá phận, cũng không có tâm phản loạn; có lẽ là Nghiêm Sát quá mức lợi hại, Cổ Niên chỉ có thể trấn an; có lẽ là thời cơ chưa đến; có lẽ là Cổ Niên không có tinh lực dư thừa đi quản thần tử của hần, giang sơn của hần.

Nghiêm Sát tọa ổn vị trí Lệ vương, mà “lệ” không phải tin đồn vô căn cứ, Cổ Ngũ cũng không phải là tùy tiện mà phong hần là “Lệ” vương. Người từng gặp qua Nghiêm Sát, hy vọng chính mình sau này có thể không gặp hần nữa; kể làm việc dưới quyền Nghiêm Sát, mỗi thời khắc đều bảo trì cảnh giác, để ngừa chính mình không cẩn thận chọc giận chủ tử, khó giữ được cái mạng nhỏ này. Nghiêm Sát không tàn bạo, hần chính là vô tâm, một người không có tâm, như thế nào lại nói hần tàn bạo?

Cũng giống như hiện tại, khi Nghiêm Sát mới vừa bước vào phủ môn, quản gia Nghiêm Bình đang quỳ trên mặt đất nghênh đón hần liền đổ mồ hôi đầy đầu, nơm nớp lo sợ từ trên mặt đất đứng lên, đi theo phía sau hần, không dám thở mạnh theo sau hần bước đến tiền sảnh. Thân Nghiêm Sát cao quá trượng, dáng người khôi ngô đến cực điểm, ước chừng khoảng hơn hai trăm cân, khi hần ngồi xuống, tựa như một tòa sơn nhỏ. (dựa theo phép tính hiện tại, Nghiêm Sát khoảng hai thước ba tấc hữu, hơn hai trăm cân, cũng chính là nặng bốn trăm cân)*

Hần mang hai dòng máu Hồ Hán, có một đôi lực mâu làm cho người ta sợ hãi, mái tóc cứng tùy ý cột phía sau, mũi cao thẳng, môi dày, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, vô cùng anh tuấn. Nhưng chỉ cần hần lơ đãng liếc mắt nhìn ai đó một cái, loại ánh mắt không giận tự uy này liền khiến người khác lạnh run. Cả lệ vương phủ không có người nào dám nhìn thẳng Nghiêm Sát, lời này có thể nói là quá mức tuyệt đối, mặc dù có cũng là lông phượng và sừng lân. [ý nói là hàng hiếm có, khó tìm]

Sau khi Nghiêm Sát ngồi xuống, nhìn thoáng qua Nghiêm Bình sắc mặt tái nhợt, không hỏi gì mà tiếp nhận trà người hầu Nghiêm Mặc bưng tới, liền chậm rãi uống. Tiền sảnh rộng lớn, chỉ có thể nghe được tiếng chén trà ngẫu nhiên va chạm nắp chén cùng thanh âm uống trà. Khi Nghiêm Sát đã uống nửa chén trà, Nghiêm Bình cung trừ thân mình [cúi người], nhỏ giọng nói: “Vương gia, Tần phu nhân Nam viện Có thai.”

Hần nói xong, tiền sảnh cả nửa ngày cũng không có một chút động tĩnh. Nghiêm Bình không dám ngắt đầu nhìn sắc mặt chủ tử, hần chỉ thấy Vương gia đặt chén trà xuống.

“Ai phụ trách về thuốc ở Nam uyển?”

“Bẩm Vương gia, chính là Tôn ma ma.”

“Gọi nàng đến.”

Lời nói của Nghiêm Sát nghe không ra hỉ giận, giống như nữ nhân mang thai tiểu hài tử kia căn bản không phải là nữ nhân của hắn. Khả Nghiêm Bình đã đi theo hắn mười sáu năm lại rõ ràng, chủ tử sau khi nghe chuyện như thế, không chỉ không cao hứng, ngược lại hội giận dữ.

Nghiêm Bình không nhúc nhích, Nghiêm Mặc đứng phía sau Nghiêm Sát chậm rãi lui ra ngoài, dẫn theo hai gã thị vệ. Nghiêm Bình biết, hắn đi tìm Tôn ma ma, không, phải là đi áp giải Tôn ma ma đến đây.

Nghiêm Sát năm nay ba mươi hai, với thân phận cùng địa vị của hắn, lẽ ra đã sớm có thể thiếp cùng con nối dõi thành đàn. Nghiêm Sát có rất nhiều nữ nhân, cũng có rất nhiều nam sủng, nhưng là lại không có một đứa con. Hắn không cho phép bất cứ ai không có sự đồng ý của hắn mà mang thai, cho đến bây giờ, vẫn chưa có một nữ nhân nào có thể vì hắn sinh hạ tiểu hài tử.

Lệ vương phủ có nơi gọi là Nam Bắc tứ uyển, đó là nơi nữ nhân cùng nam sủng của Nghiêm Sát cư ngụ. Đông Tây nhị uyển tổng cộng có hai mươi một vị công tử, Nam Bắc nhị uyển có mười chín vị phu nhân. Mỗi năm đều có người bị tống xuất phủ, mỗi năm cũng đều có người bị đưa vào phủ. Nghiêm Sát không có thê, cũng không có thiếp, chỉ có các phu nhân cùng công tử cung hắn phát tiết dục vọng. Hắn không cần tự tay cưỡng thủ hào đoạt, mặc kệ là phu nhân, hay công tử, nếu không phải cam tâm tình nguyện chính mình vào, thì cũng đều là lễ vật do người khác dâng tặng.

Nghiêm Sát sẽ không tổn tâm tư ở trên người bọn họ, nhưng chỉ cần bọn họ nghe lời, không nháo sự, Nghiêm Sát sẽ không làm khó họ, tuy rằng hình thể khổng lồ thể hiện dục vọng của hắn không phải thường nhân có thể chấp nhận được, nhưng ngoài vấn đề đó, cho dù là muốn đưa bọn họ ra khỏi phủ, Nghiêm Sát cũng sẽ khẳng khái cho bọn họ một “tuyệt bút bạc” xem như bồi thường. Về vấn đề này, Nghiêm Sát chính là nhân từ, nhưng một khi phạm vào điều kiêng kị của hắn, cho dù là người được sủng ái nhất, cũng sẽ bị nghiêm khắc trừng trị, tỷ như Tần phu nhân dám trộm hoài thai.

Khi Nghiêm Mặc áp giải Tôn ma ma đến đây, Tôn ma ma cả người phát run quỳ trên mặt đất khóc để cầu xin tha thứ.

“Vương gia, nô tỳ quả thật đã đưa chén thuốc tránh thai. Cầu Vương gia tha nô tỳ một mạng! Cầu Vương gia!”

“Thùng thùng đông ...”, Tôn ma ma dường như không muốn sống nữa, không ngừng dập đầu. Nàng ở vương phủ năm năm, biết rõ quy củ của vương phủ. Tần phu nhân đã theo Nghiêm Sát bốn năm, trong vương phủ là cực kỳ hiếm thấy, trừ bỏ Nguyệt Quỳnh ở Tây uyển, nàng là người theo Nghiêm Sát lâu nhất, hơn nữa vẫn không bị thất sủng, có thể nói, nàng chính là nữ nhân được Nghiêm Sát sủng ái nhất. Chính là bởi vì như thế, Tôn ma ma mới không phòng bị nàng. Dựa theo quy củ trong phủ, Tôn ma ma phải xem mỗi một vị phu nhân sau khi thị tẩm uống hết chén thuốc tránh thai, chính là vì sợ có người lên đồ chén thuốc, hoài tiểu hài tử. Khả Tần phu nhân theo Vương gia bốn năm, vẫn đều tuân theo quy củ, Tôn ma ma cũng liên tin tưởng, vài lần nàng không nhắc nhở, Tần phu nhân đều thành thật uống ngay, không ngờ được lại xảy ra chuyện.

“Đã đưa chén thuốc, vậy tiểu hài tử trong bụng nàng là của ai?”

Mọi người đang ở đây vì những lời này của Nghiêm Sát mà sợ ngây người, Tôn mẫu cô rúm lại, đã quên dập đầu. Nàng vẫn khẳng định Tần phu nhân không uống canh được, vậy nên mới mang thai, nàng vạn lần không dám nghĩ đến phương diện khác, nhất là chuyện Tần phu nhân thâm nhân [vụng trộm] này lại càng không thể. Cho dù cấp Tần phu nhân mười lá gan, nàng cũng không dám ở trong phủ vụng trộm. Khả Vương gia đã nói như thế, mặc kệ biện giải thế nào, nàng cùng Tần phu nhân đều xong rồi. Nàng chính là người phụ trách Nam uyển, xảy ra chuyện lớn như thế, tất cả tội lỗi dĩ nhiên đều đổ lên đầu nàng.

“Vương gia tha mạng! Vương gia tha mạng!” Trừ bỏ hô to tha mạng, Tôn ma ma không nghĩ ra được điều gì khác.

“Nghiêm Bình.”

“Có Lão nô.”

“Trì hạ không nghiêm, tự lĩnh mười trượng.”

“Tuân lệnh”

Nghiêm Bình âm thầm kêu khẽ, tuy rằng phải nằm hơn mười ngày nửa tháng, nhưng dù sao đây cũng là hình phạt nhẹ nhất.

“Tôn mẫu cùng Tần Lộ, xử lý theo quy củ.”

Tôn ma ma vừa kêu vừa khóc, lập tức bị người mang ra ngoài. Nghiêm Mặc liền mang theo người đến Nam uyển.

“Nghiêm Bình.”

“Có lão nô.”

“Sau này ai phạm vào quy củ, không cần bẩm báo, trực tiếp xử trí.”

“Tuân lệnh.”

Nghiêm Sát đứng lên, chuyện này đến đây chấm dứt. “Gọi Nguyệt Quỳnh đến.” Hắn ly khai tiền thính quay về Tùng uyển. Tùng uyển là nơi trung ương ở lệ vương phủ, cũng chính là nơi ở của Nghiêm Sát. Ngày thường, hắn rất ít khi trở lại Tùng uyển vào ban ngày, cơ hồ đều ở nơi có nhiều ánh sáng mặt trời gần Tùng uyển, chính là thư phòng của hắn. Chỉ có thời điểm tâm tình hắn không tốt, hắn mới có thể vào ban ngày mà đến Tùng uyển.

Bước vào phòng ngủ ở Tùng uyển, sau khi Nghiêm Sát để Nghiêm Mưu cùng Nghiêm Tráng vì hắn thay y phục, hắn mặc một chiếc áo choàng rộng thùng thình nửa nằm nửa ngồi trên chiếc giường được đặc chế, hai tròng mắt vi hạp. Gia nhân trong Lệ vương phủ đều mang họ Nghiêm, đều là gia quyến của Nghiêm Sát, sau khi Nghiêm Sát thành vương, ban họ mình cho bọn họ. Bọn họ đều là những người từng theo Nghiêm Sát vào sinh ra tử, đối bọn họ, Nghiêm Sát thực tín nhiệm, nhưng cũng không thân mật. Bọn họ đối Nghiêm Sát thực trung tâm, nhưng không dám phạm quy củ. Sau khi hầu hạ Nghiêm Sát thay đổi quần áo, đốt nhiên hương, Nghiêm Mưu cùng Nghiêm Tráng liền lui ra, canh giữ ở cửa. Chức trách chủ yếu của hai người chính là bảo hộ an toàn cho Nghiêm Sát.

Nửa nén hương sau, gian ngoài có người tiến vào. Nghiêm Sát mở hai mắt, nhìn về phía cửa. Phòng ngủ của hắn tầm nhìn trống trải, không có bình phong che tầm mắt, cho nên có người vừa bước vào, hắn liền tinh tường thấy được đối phương, bao gồm cả sự khấn nguyện trên gương mặt người kia.

Đứng ở cửa, Nguyệt Quỳnh nhìn Nghiêm Sát, hai chân không muốn di chuyển. Hắn thực căng thẳng, người khác sợ nhất chính là bị thật súng, còn đối với hắn, hắn sợ nhất không phải là Nghiêm Sát không triệu hắn thị tẩm, mà là tương phản. Thời điểm Nghiêm Sát tâm tình tốt, tuyệt đối sẽ không nhớ đến hắn, nhưng khi tâm tình y không tốt, hắn chính là người để y trút giận. Thị tẩm đối với Nguyệt Quỳnh mà nói chính là hình phạt. Mỗi một lần sau khi thị tẩm, hắn đều phải ở trên giường nằm chừng tám ngày, còn phải chịu rất nhiều đau đớn tra tấn.

“Lại đây.”

Nhìn Nguyệt Quỳnh ngẩn người, Nghiêm Sát có chút không kiên nhẫn. Tuy rằng mỗi một lần Nguyệt Quỳnh đều mang bộ dáng làm cho hắn phiền lòng thế này, nhưng mỗi một lần y vẫn nhịn không được mà tức giận.

Tim Nguyệt Quỳnh kịch liệt nhảy lên, hắn đi đến bên giường, tay trái chậm rãi cởi ngoại y, nội sam không có y khẩu chỉ dùng một cái đai lưng buộc lại, thuận tiện để Nghiêm Sát cởi. Không có tơ lụa hoa lệ, nội sam của Nguyệt Quỳnh chính là vải bông, mộc mạc đơn giản, trên đầu cũng chỉ có một trâm cài tóc bằng gỗ, đã được dùng rất nhiều năm. Thượng giường, còn không chờ hắn tọa ổn, Nghiêm Sát sẽ chờ không được mà đem hắn kéo lại đây, khiến hắn ngồi trên lưng mình.

Vạt áo bị trừu khai, thân mình như dương chi ngọc nháy mắt lộ ra trước mặt Nghiêm Sát, hắn không khách khí há miệng cắn, trên vai Nguyệt Quỳnh xuất hiện một loạt dấu răng. Có lẽ bởi vì thân mình Nguyệt Quỳnh rất xinh đẹp, cho nên Nghiêm Sát vẫn lưu trữ hắn, không đem hắn tổng xuất phủ. Nguyệt Quỳnh theo Nghiêm Sát tám năm, chính là người lớn tuổi nhất trong tứ uyển. Nhưng Nghiêm Sát là người thế nào, nguyên nhân y lưu trữ Nguyệt Quỳnh cùng vấn đề này không có nửa điểm quan hệ, chỉ là bởi vì thân mình Nguyệt Quỳnh rất đẹp mà thôi.

Tay trái thôi trứ trước ngực Nghiêm Sát, tay phải tàn phế vô lực để thùy trứ. Nguyệt Quỳnh thở dốc càng ngày càng dồn dập, Nghiêm Sát ở trên người hắn tạo thành cảm giác đau đớn cũng càng ngày càng rõ ràng. Khi Nghiêm Sát thoát nội sam của hắn, Nguyệt Quỳnh thân thủ cũng thoát y phục Nghiêm Sát, cũng không phải là hắn muốn, dựa theo kinh nghiệm nhiều năm, lúc này, hắn phải chủ động cởi y phục của Nghiêm Sát. Nghiêm Sát chính là chủ tử của Lệ vương phủ, hắn chỉ là một thị tẩm công tử nho nhỏ, cái gì nên làm, cái gì phải làm, hắn cần phải rõ ràng.

Nghiêm Sát tựa vào bên giường, cùng Nguyệt Quỳnh đã muốn lộ ra trọn vẹn, y bào của hắn cũng rộng mở. Mỗi khi hai chân gian ra cực đại làm cho Nguyệt Quỳnh thấy kinh hồn táng đảm, e ngại không thôi. Đối với kẻ một đêm cần ít nhất bốn người là hắn mà nói, Nguyệt Quỳnh gây yếu quả thực chính là con thỏ trước mặt sư tử, không chịu nổi một kích.

Hai chân bị tách ra, cho dù nhiệt tình của Nguyệt Quỳnh đã muốn bị khơi mào, hắn vẫn sợ đến mức run rẩy, phần hông đứng thẳng lên nháy mắt biến nhuyển. Nghiêm Sát mặc kệ, lại càng không quản Nguyệt Quỳnh sợ hãi thế nào. Tần phu nhân to gan lớn mật làm cho hắn không hài lòng, hắn cần phát tiết. Tính tình hắn thật không tốt, chính là đã nhiều năm như thế, rất ít người dám trêu chọc hắn.

“Ngô”, cho dù đã làm tốt chuẩn bị, nhưng khi vật rõ ràng không thuộc về mình mãnh liệt chen vào, Nguyệt Quỳnh vẫn là nhịn không được mà kêu lên.

Động tác của Nghiêm Sát không hề ngừng lại, chậm rãi mà kiên định thẳng tiến vào dững đạo âm áp thấp hoạt kia. Chòm râu của hắn ở trên người Nguyệt Quỳnh lưu lại vô số điểm đỏ, những chỗ bị hôn qua, hồng tím một mảnh.

Nguyệt Quỳnh mở miệng suyễn trứ khí, cho dù ngày ngày bị người “tra tấn”, hậu huyết của hắn vẫn không thể thích ứng Nghiêm Sát thật lớn. Môi bị chặn lại, Nghiêm Sát không muốn nghe thanh âm hắn đau đớn hút khí. Tại nơi cái đáng sợ gì đó cuối cùng hoàn toàn tiến vào, lệ từ khóe mắt Nguyệt Quỳnh chảy xuống. Đau quá.

Nghiêm Sát hôn lên môi Nguyệt Quỳnh, yêu thích không buông tay vuốt ve thân mình xinh đẹp của hắn, không đợi Nguyệt Quỳnh hoàn toàn thích ứng, hạ thân Nghiêm Sát đã động. Hắn không phải là người ôn nhu, đối với những phu nhân hoặc công tử được sủng ái cũng sẽ không lưu tình, huống chi là đối với Nguyệt Quỳnh, người chỉ dùng để trứ giận. Ở trên người hắn, Nguyệt Quỳnh nhỏ bé đến đáng thương, gương mặt không quá xinh đẹp vì đau đớn mà trở nên có chút xấu xí. Nguyệt Quỳnh không có cầu xin tha thứ, chỉ là rơi lệ, không tạo thành động tĩnh lớn. Khi động tác của Nghiêm Sát cuồng dã đến mức không có tâm tư hôn hắn nữa, hắn cắn chặt y phục Nghiêm Sát, nuốt xuống tiếng khóc,

Chính là dần dần, trong phòng có một loại thanh âm khác, không phải tiếng gầm nhẹ của dã thú, cũng không phải tiếng ván giường rung chuyển, mà là tiếng một người khóc và rên rỉ. Nằm trước người Nghiêm Sát, Nguyệt Quỳnh là nam sủng sẽ không lưu lại vết trảo trên người Nghiêm Sát. Từ đầu đến cuối, hắn đều ngồi trong lòng Nghiêm Sát, sau khi tám năm trước hắn bị Nghiêm Sát cưỡng bạo, bọn họ ở trên giường liền vẫn giữ tư thế này.

Sau một trận kịch liệt luật động, Nghiêm Sát gầm nhẹ vài tiếng, hai tay đặt trên thắt lưng Nguyệt Quỳnh vẫn bất động. Tóc Nguyệt Quỳnh đã sớm tản ra, cùng tóc của Nghiêm Sát dây dưa một chỗ.

“Tướng quân.”

Nguyệt Quỳnh vẫn là nhịn không được mà lên tiếng cầu xin, hắn chịu không được. Hắn mong cơn giận của Nghiêm Sát đã tiêu tan, như vậy y sẽ triệu người khác tới. Nghiêm Sát chính là giữa trưa dùng cơm xong liền hồi phủ, hiện tại là đầu hạ, bầu trời trở nên tối đen, mà lúc này, trong phòng cũng đã tối sẫm.

“Tám năm, ngươi còn không thích ứng.”

Sau một lần phát tiết nữa Nghiêm Sát vẫn như trước chôn trong cơ thể Nguyệt Quỳnh, tay trái vuốt ve cánh tay phải cơ hồ không cảm giác của Nguyệt Quỳnh, nghe không ra cơn giận có tiêu tan hay không.

“Tướng quân.” Người này thiên phú dị bẩm như thế, hắn không thích ứng cũng thực bình thường. Nguyệt Quỳnh cảm thấy thắt lưng của mình đã bị chặt đứt, đùi không ngừng run lên.

Toàn bộ quý phủ, chỉ có Nguyệt Quỳnh xưng hô như thế với Nghiêm Sát. Khi Nghiêm Sát theo Cổ Ngũ tạo phản, Nguyệt Quỳnh liền đi theo hắn. Khi đó, Nghiêm Sát là một tướng quân tài giỏi. Sau khi Nghiêm Sát thành vương, xưng hô của Nguyệt Quỳnh đối với hắn cũng không thay đổi. Chỉ có trước mặt người khác, Nguyệt Quỳnh mới có thể sửa miệng. Nghiêm Sát cũng không hỏi Nguyệt Quỳnh vì sao lại gọi hắn “tướng quân”, hắn cũng không tỏ vẻ gì. Chính là sau khi hắn được phong vương, bên cạnh không hề chỉ có một mình Nguyệt Quỳnh, có lẽ đây là sự trừng phạt của hắn đối với Nguyệt Quỳnh. Mà chỉ thời điểm tâm tình hắn không tốt, hắn mới có thể nghĩ đến Nguyệt Quỳnh.

Cự vật chôn trong cơ thể lại bắt đầu luật động, Nguyệt Quỳnh mặt mũi trắng bệch. Trước đây người này sẽ buông tha cho hắn, vì sao lần này hắn đã gọi hai lần “tướng quân” mà người này còn muốn tiếp tục? Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì làm cho y sinh đại khí như thế? Nguyệt Quỳnh không hỏi, đây không phải là chuyện hắn nên hỏi, hơn nữa cho dù hắn không hỏi, cũng sẽ có người nói cho hắn.

Ôm lấy Nguyệt Quỳnh, Nghiêm Sát ở trên người hắn lưu lại một vòng ấn ký. Thân mình trắng như tuyết sớm đã trở thành xanh xanh tím tím. Đến khi trong phòng hoàn toàn tối đen, cuối cùng Nghiêm Sát mới buông tha Nguyệt Quỳnh. Gọi người đem Nguyệt Quỳnh đang hôn mê nâng trở về, tâm tình hắn trở nên tốt đẹp, ở trên giường dùng bữa, rồi mới triệu Dao Quân Đông uyển cùng Hân Quân Tây uyển đến thị tẩm.

2. Chương 2

Nguyệt Quỳnh tỉnh lại trong bầu không khí thoang thoảng hương dược. Gian phòng được thắp sáng bằng những ngọn nến, bầu trời tối đen, nhưng vì màn buông xuống nên hắn không thể phán đoán được canh giờ chính xác. Bất quá dựa theo kinh nghiệm trong quá khứ, sợ là hắn đã ngủ cả ngày.

“Công tử, ngài tỉnh rồi sao?” Ngoài giường có người hỏi, tuy là lên tiếng hỏi nhưng người đó lại kéo màn lên. Nguyệt Quỳnh sớm đã quen với loại tình huống này, cho dù hắn thị tẩm, chỉ cần khi hắn tỉnh lại, một trong hai người hầu của hắn nhất định sẽ có một người xuất hiện.

Nguyệt Quỳnh không động dậy, thân thể đã được tẩy trừ sạch sẽ, hậu huyết có ruột dê tẩm được du cùng thuốc mỡ đặc chế; ứ ngán xanh tím trên người không cần xem cũng biết đã sớm được thượng dược, ngày mai thân thể hắn sẽ không còn thấy chút dấu vết hoan ái nào nữa; ngay cả tứ chi đau nhức không chịu nổi cùng thất lưng cũng đã được xoa bóp đây đều do Hồng Thái cùng Hồng Hỉ làm. Bất quá tuy đã được thoa dược, hậu huyết vẫn trường đau như cũ.

Chỉ cần là ngày không phải thị tẩm, ruột dê sẽ vẫn ở trong cơ thể hắn, mỗi ngày đổi một lần. Đây là hình phạt Nguyệt Quỳnh bắt đầu phải chịu sau hai năm theo Nghiêm Sát vào vương phủ, cũng chính là hình phạt hắn không thể chịu đựng được nhất. Bởi vì hắn là một nam súng, hậu huyết phải bảo trì sạch sẽ, hương nhuyễn, trơn, loại ruột dê này được chuẩn bị riêng cho nam súng. Hậu huyết hấp thu được du cùng thuốc mỡ sẽ khiến Vương gia khi hưởng dụng càng thêm thoải mái, cũng càng thêm sạch sẽ.

Sau khi màn được kéo lên, người hầu Hồng Hỉ của Nguyệt Quỳnh đỡ hắn dậy, tiếp theo Hồng Thái nhanh chóng mang cháo đến cạnh giường. Cháo chỉ là cháo trắng đậm bạc, cùng với một đĩa yêm củ cải và một đĩa yêm duẩn*. Bữa ăn rất đậm bạc, so với các phu nhân Nam Bắc uyển cùng những công tử Đông Tây uyển được sủng ái, Nguyệt Quỳnh không chỉ có bữa ăn đậm bạc nhất. Nơi ở “Lâm uyển” của hắn cũng chính là góc tối hẻo lánh nhất Tây uyển. Tiền tiêu vật hàng tháng của hắn cũng chỉ có một lượng bạc, ít nhất trong tất cả phu nhân công tử, hơn nữa còn ít đến đáng thương, ngay cả Hồng Thái cùng Hồng Hỉ lợi ngân mỗi tháng đều có năm hai. Càng không cần nói đến lãng la tư lự, châu báu ngọc khí, tất nhiên đều không có. Bất cứ ai từng đến Lâm uyển, cho dù là người kiêu mạn nhất cũng hội cảm thấy được Nghiêm Sát đối Nguyệt Quỳnh hơi quá đáng. Bần tiện không đủ để hình dung Lâm uyển.

Tay phải Nguyệt Quỳnh gần như tàn phế, khê tựa vào người Hồng Hỉ, lẳng lặng để Hồng Thái uy hắn ăn cháo. Cháo, yêm củ cải cùng yêm duẩn chính là những thứ Nguyệt Quỳnh muốn ăn nhất sau mỗi lần hầu hạ Vương gia. Lúc đầu bữa ăn của hắn là do Hành công công phụ trách Tây uyển phái người đưa tới, nhưng hắn ăn không quen, sau đó có nhiều công tử đến Tây uyển hơn, Hành công công trở nên rất bận rộn, hắn lại thất sủng, ngay tại Lâm Uyển có một tiểu táo phòng [nhà bếp]. Cũng may Hồng Hỉ Hồng Thái đã theo hắn từ sau khi hắn vào phủ thực có khả năng, táo phòng tuy nhỏ, nhưng cũng được trang bị khá đầy đủ.

Bọn họ ở tại tảo phòng nhỏ nhỏ cấp Nguyệt Quỳnh những món ăn ngon miệng. Tuy đơn giản lại làm cho Nguyệt Quỳnh rất hài lòng.

Kỳ thật Nghiêm Sát cũng không có quá phận, chi phí ăn mặc của Nguyệt Quỳnh cũng không tính là bị cắt xén. Ít nhất mỗi tháng cung cấp cho Nguyệt Quỳnh cũng không quá khác biệt với các phu nhân công tử khác. Nhưng Nghiêm Sát cũng không ban cho Nguyệt Quỳnh thứ gì cả, nếu thật muốn nói ban cho, chỉ có mỗi lần Nguyệt Quỳnh thị tẩm xong, Nghiêm Sát sẽ lệnh Hành công công đưa đến nhân sâm hoặc là mấy hạp tổ yến tốt nhất để hẩn bổ thân thể, ngoài ra không còn gì khác.

Uy công tử ăn xong cháo, Hồng Thái nói: “Công tử, ngài ngủ một ngày, vừa này Hành công công đã đến, cho ngài đầu cô**, hải sâm cùng vây cá, nói là để ngài bổ thân thể.”

Nhiều như thế? Đây là phản ứng đầu tiên của Nguyệt Quỳnh. Lần này suýt nữa ép hẩn tử, đưa nhiều chút cũng phải. Đây là phản ứng thứ hai của Nguyệt Quỳnh.

“Đầu cô nấu canh, ba người chúng ta ăn cho bổ, hải sâm cùng vây cá người đem bán đi, nhớ rõ đừng để cho người trong phủ phát hiện.” Đây là phản ứng thứ ba của Nguyệt Quỳnh.

“Vâng, công tử. Bất quá trong vài ngày ngài không thể ăn thức ăn mặn, chờ thân thể ngài tốt hơn, ta đi tìm Hành công công thảo một lão gà mái để nấu canh.”

“Lão gà mái rất béo.” Nguyệt Quỳnh rất không thích.

“Sẽ không, công tử, ta sẽ lược mỡ ra.” Hồng Thái hiểu rõ công tử nhà mình nói, “Thân thể ngài hư, uống chút canh gà sẽ hảo.”

Lấy chiếc đĩa gấp miếng yêm duẩn cuối cùng bỏ vào miệng, Nguyệt Quỳnh thở dài: “Ta muốn ăn đậu phụ.”

“Ngày mai ta liền làm cho công tử.” Hồng Thái nở nụ cười.

.....

Lần này, Nguyệt Quỳnh bị Nghiêm Sát gây sức ép có chút thảm, nằm trên giường chừng mười ngày, tinh khí thần mới trở về. Cuối cùng cũng có thể xuống giường, hẩn đứng trong sân nửa canh giờ, nếu trong hựu huyết không có cái thứ chán ghét gì đó, tâm tình của hẩn sẽ rất tốt.

“Nguyệt Quỳnh.”

Vừa mới ngồi xuống hưởng thụ ánh nắng mùa xuân ấm áp, Nguyệt Quỳnh quay đầu lại, cao hứng gọi: “Hoa Chúc.” Hưởng đối phương vẫy tay, “Hồng Hỉ mới vừa nấu canh rượu gạo dẫn hoa, người tới đứng lúc.”

“Ta đây thật là vừa vặn.” Người vừa đến ngồi xuống bên cạnh Nguyệt Quỳnh, Hồng Hỉ lập tức múc cho hẩn một chén.

Lê Hoa Chúc và Nguyệt Quỳnh cùng ở Tây uyển. Chính là bằng hữu duy nhất tại vương phủ này của Nguyệt Quỳnh, vào phủ đã ba năm, cũng là nam sủng duy nhất trong phủ vừa vào phủ liền thất sủng. Phụ thân Lê Chúc chính là phú thương Giang Lăng Lê Lập Xương, vì để lấy lòng hoàng đế của Giang Lăng, Lê Lập Xương đem tiểu nhi tử tối mĩ mạo mười bảy tuổi của chính mình dâng cho Nghiêm Sát. Khả hẩn ngàn tính vạn tính cũng không tính đến việc nhi tử của mình nhiều năm chưa từng phát bệnh gì, đêm thị tẩm, Lê Chúc bị phụ thân làm như thọ lễ tặng cho người khác nên cực độ thương tâm cùng sợ hãi, dẫn đến bị hao chứng** nghiêm trọng, suýt nữa một hơi đi gặp Diêm vương. Làm mất tính trí của Nghiêm Sát thì không nói, còn làm phụ thân hẩn phải cấp mấy trăm vạn lượng bạc để Nghiêm Sát nguôi giận.

Ngày thứ hai Lê Hoa Chúc liền thất sủng, phụ thân cùng huynh đệ khí hẩn vô năng, không đưa hẩn trở về, Nghiêm Sát tuy rằng bị mất tính trí, bất quá cũng không đưa hẩn rời phủ, trở thành một nam sủng đặc biệt của Nghiêm Sát, Lê Hoa Chúc từ nay về sau ở lại vương phủ. Tương uyển của Lê Hoa Chúc ở gần Lâm uyển của Nguyệt Quỳnh, hai người đồng bệnh tương liên dần dần trở thành bằng hữu, không giấu nhau bất cứ điều gì. Nguyệt Quỳnh năm nay hai mươi bốn, lớn hơn Lê Hoa Chúc bốn tuổi, Lê Hoa Chúc xem Nguyệt Quỳnh là huynh trưởng, Nguyệt Quỳnh cũng coi hẩn là đệ đệ.

Uống liền một chén, Nguyệt Quỳnh đưa cái chén rỗng cho Hồng Hỉ, Hồng Hỉ hiểu ý vào phòng bếp, múc cho hẩn thêm một chén. Lê Hoa Chúc ngon miệng uống canh, vẻ mặt thỏa mãn, sắc mặt hồng nhuận không

thấy chút cô đơn thất sủng nào. Đương nhiên trên mặt Nguyệt Quỳnh cũng đồng dạng như vậy. Chỉ sợ hai người chính là hai nam sủng duy nhất trong vương phủ không muốn hầu hạ Nghiêm Sát.

Tiếp nhận chén canh thứ ba Hồng Hỉ múc cho hần, Nguyệt Quỳnh hỏi: “Sao lại một mình đến đây? An Bảo đâu?” An Bảo mà Nguyệt Quỳnh hỏi chính là người hầu của Lê Hoa Chúc, theo hần từ Lê phủ vào vương phủ, chính là tiểu người hầu của Lê Hoa Chúc, tuổi vừa mới mười sáu.

Lê Hoa Chúc ghé sát vào, ở bên tai Nguyệt Quỳnh nói: “Ta bảo hần ra phủ mua lạt áp đầu**** cho chúng ta.”

“Thật sao?” Nguyệt Quỳnh hạ giọng, kinh hỉ dị thường.

Lê Hoa Chúc gật gật đầu, thấp giọng nói: “Ta biết người hôm nay có thể xuống giường, liền phái hần ra phủ mua lạt áp đầu. Suyt. Ngàn vạn lần đừng để người khác nghe được, nhất là Hành công công.”

“Ta biết ta biết.” Nguyệt Quỳnh nhìn xung quanh, nhẩn trá vui mừng.

Nam sủng không thể ăn những món cay nóng, lỡ như đi ngoài không thuận ảnh hưởng đến hậu huyệt, hơn nữa không thể ăn thực phẩm gây tiêu chảy, cho nên thức ăn của tất cả nam sủng trong phủ đều giống nhau, do Hành công công phụ trách Tây uyển cùng Ngụy công công phụ trách Đông uyển thống nhất an bài, tuyệt đối không thể lén ăn. Một khi phát hiện, lập tức nghiêm trị. Nhưng Nguyệt Quỳnh lại thích nhất ăn lạt áp đầu, mỗi lần ăn mỗi sẽ sưng lên, cả người một thân hần, tư vị thật sự rất tuyệt vời. Cũng may số lần hần thị tẩm không nhiều lắm, Lê Hoa Chúc liền thường phái người hầu An Bảo lên ra ngoài mua lạt áp đầu cho hần đỡ thêm.

Nói bí sự, Lê Hoa Chúc là người rảnh rỗi nhất kiêm mật thám trong phủ nhẹ giọng nói: “Người có biết đạo này vì sao Vương gia sinh khí không?” Tất nhiên là Nguyệt Quỳnh lắc đầu, hần đã chờ sau khi xuống giường sẽ nghe người này nói.

Lê Hoa Chúc thở dài: “Tần phu nhân Nam uyển có thai.”

“A?” Cho dù Nguyệt Quỳnh có suy đoán thế nào cũng không nghĩ đến loại chuyện này. Trách không được ngày đó vô luận hần cầu xin thế nào người nọ cũng không tha cho hần.

“Vương gia vô cùng tức giận, trọng phạt Nghiêm quân gia. Cùng ngày Tần phu nhân cũng uống được sẩy thai, sau khi mất tiểu hài tử thì bị đưa khỏi vương phủ, không biết hiện tại ra sao. Tôn mẫu phụ trách Nam uyển cũng bị đánh hai tay, đuổi ra phủ.”

Nghe đến đó, Nguyệt Quỳnh không uống nổi canh nữa: “Dù sao cũng là thân cốt nhục của hần. Tần phu nhân theo hần đã bốn năm, sao lại có thể. còn có Tôn ma ma. Ai.” Không đành lòng thì như thế nào? Hần bất quá chỉ là một nam sủng nho nhỏ, làm sao có thể khuyên can người kia.

Lê Hoa Chúc cũng liên tục thở dài, khẽ lắc đầu, lại an ủi nói: “Đây là quy củ của vương phủ, nếu như lần này tha Tần phu nhân, tương lai chẳng phải vương phủ sẽ loạn sao? Nam Bắc uyển còn tận mười chín vị phu nhân a.” Mặc dù hần cũng không chịu được, nhưng đây là nơi nào chứ? Đây chính là Lệ vương phủ.

“Hổ độc không thực tử[hổ dữ không ăn thịt con], tục ngữ không phải đã nói vậy sao? Nhiều con nhiều phúc.” Nguyệt Quỳnh trầm ngâm nhìn canh trong chén, “Nếu có vài tiểu hài tử, trong phủ nhất định sẽ thực náo nhiệt. Nói không chừng hần cao hứng.” Đột nhiên cảm miệng.

“Vương gia cao hứng liền xảy ra chuyện gì?”

Nguyệt Quỳnh bĩu môi: “Nói không chừng Vương gia cao hứng sẽ cho ta nhiều nguyệt ngân một chút.”

Đầu tiên Lê Hoa Chúc sững sốt, sau đó liền cười to: “Nguyệt Quỳnh, người là tiền mất tử.” [đại loại là người trong mắt chỉ có tiền]

Nguyệt Quỳnh giương mắt: “Tiền tiêu vật hàng tháng của người gấp mười lần của ta, thật sự là kẻ no không hiểu lòng người đói.”

Lê Hoa Chúc xấu hổ cười cười, lại hỏi: “Người tiết kiệm nhiều tiền như vậy để làm gì? Nếu tương lai bị tống xuất phủ, Vương gia sẽ cho một tuyệt bút bạc mà.”

Nguyệt Quỳnh trừng hấn, liếc mắt một cái: “Có nhiều bạc không tốt hơn sao? Ta liền thích bạc.”

“Yêu tinh tham tiền.”

Tạm cáo một đoạn bàn về tiền tài, Lê Hoa Chúc lại thần bí nói: “Năm ngày trước đại thiếu gia của Điệp trang dâng tặng Vương gia một vị công tử, mới mười lăm tuổi, nghe nói còn xinh đẹp hơn Hân Quân của Đông uyển. Thậm chí Vương gia đã triệu hấn bốn đêm.”

Canh trong miệng Nguyệt Quỳnh thiếu chút nữa bị phun ra: “Hấn còn sống không?” Bốn đêm. Nếu là hấn, chỉ sợ đã sớm chết từ lâu.

Canh Lê Hoa Chúc mới vừa uống xong cũng suýt nữa bị phun ra, mặt đỏ lên: “Nguyệt Quỳnh. Người.” Ý niệm trong đầu người này người bình thường thực không thể nghĩ đến được.

.

Chạng vạng, cùng Lê Hoa Chúc, An Bảo, Hồng Thái Hồng Hỉ trốn trong tiểu viện ăn lát áp đầu, uống rượu gạo, ăn mấy món ngon miệng Hồng Hỉ làm, Nguyệt Quỳnh say. Ra lệnh cho Hồng Thái đem bảo kiếm từ dưới giường đưa cho hấn, tay trái hấn rút kiếm ra, đi đến giữa sân, kiếm chỉ trắng sáng, sau khi chuẩn bị tư thế, tỏ vẻ như đang múa kiếm.

“Minh nguyệt chiếu thiên hữu. Lâm uyển ta lớn nhất. Áp đầu xứng rượu gạo, thể gian khó có được.” Những người trong viện nhất thời đều bật cười.

“Nguyệt Quỳnh, người nói gì nha, nghe ta này.” Lê Hoa Chúc nghĩ nghĩ, khẽ ngẩng đầu lên, “Minh nguyệt trên cao chiếu. Tây ngung tự động thiên. Rượu thịt mặc tràng quá. Phật tổ trong lòng lưu.” [Tạm dịch nghĩa: Trăng sáng chiếu trên trời cao, tại góc tây này, rượu thịt trong bụng, nhưng Phật tổ vẫn ở trong lòng]

“Phốc!” Lúc này cả bốn người đều nhin không được mà bật cười.

Đêm khuya, Hồng thái cùng An Bảo đỡ Lê Hoa Chúc đã say trở về, còn Nguyệt Quỳnh bỗng dưng nổi võ tính lên, một tay cầm lấy bảo kiếm hấn lên mua, ở trong sân luyện tuyệt thể thần công. Những ngày không thị tẩm, trừ bỏ Lê Hoa Chúc sẽ không có ai đến Lâm uyển tĩnh mịch hoang vắng này, Nguyệt Quỳnh cũng không sợ bị người khác phát hiện.

Tuy rằng hấn chỉ là một nam sủng, tuy rằng cánh tay phải của hấn gần như tàn phế, tuy rằng hấn căn bản không phải là người luyện võ, nhưng năm này qua năm khác, ngày qua ngày Nguyệt Quỳnh đều kiên trì luyện kiếm, mang ảo tưởng một ngày kia chính mình có thể trở thành đại hiệp một tay, hành tẩu giang hồ. Kiếm là hấn nhẫn tâm bỏ ra mười hai lượng bạc để Hồng Thái tìm thợ rèn ở ngoại thành làm cho, kiếm phổ là hấn nhẫn tâm bỏ ra mười hai lượng bạc để Hồng Thái mua từ tay lão khất cái, danh kiếm thêm bí tịch, cho dù hấn không phải người luyện võ, khả đầu viên ngói trích thủy ăn mặc thạch[nước chảy đá mòn], thiết xử cũng có thể ma thành tú hoa châm [có công mài sắt có ngày nên kim], hấn tin tưởng chắc chắn một ngày nào đó mình có thể trở thành kiếm khách lợi hại.

Thẳng đến khi cánh tay trái mỗi nhừ, Nguyệt Quỳnh mới ngừng lại, ngửa đầu nhìn trăng tròn, sâu nảo: “Lát áp đầu ăn ngon thật, đáng tiếc An Bảo chỉ mua hai mươi cái.”

Hồng Thái cùng Hồng Hỉ nở nụ cười: “Công tử, ngài nên nghỉ ngơi.”

“Ân.” Thở dài, Nguyệt Quỳnh khẽ xoay người.

.

Nằm trên giường, nhìn Hồng Hỉ buông màn, chờ ánh nến trong gian phòng được dập tắt, chờ hết thấy đều trở nên an tĩnh, Nguyệt Quỳnh nhẹ nhàng ngồi dậy, xốc lên đệm chăn, lấy ra một cái hộp gỗ được che giấu ở khoảng trống dưới ván giường. Khẽ nâng màn lên, mượn ánh trăng, Nguyệt Quỳnh tham lam nhìn ngân phiếu cùng bạc vụn trong hộp. Hấn theo Nghiêm Sát tám năm, trụ trong phủ sáu năm. Từng chút từng chút, sáu năm này hấn đã để dành được hơn một trăm lượng bạc. Những thứ Nghiêm Sát ban cho, hấn không thể bán trong thành, sợ để Nghiêm Sát biết được, Hồng Thái chỉ có thể bán ở thôn làng ngoài thành với giá rẻ.

Nguyệt ngân của hắn quá ít, hơn nữa hàng năm cũng có vài thời điểm cần tiêu tiền, tỷ như ngẫu nhiên muốn Hồng Thái hoặc Hồng Hỉ mua lạt áp đầu cho hắn, hoặc là mua thư, mua kiếm phổ, mua cho ba người chút vật dụng cần thiết. Đối người thường mà nói, hơn một trăm lượng bạc này đủ cho một nhà dùng nhiều năm, nhưng với hắn mà nói, như vậy vẫn chưa đủ.

Đem hộp gỗ bảo bối giấu hảo ở chỗ cũ, Nguyệt Quỳnh nằm xuống. Áo tưởng một ngày nào đó, người nọ cuối cùng nghĩ thông suốt, phóng hắn ra phủ, như vậy hắn có thể có được một tuyệt bút bạc, sau đó hắn có thể mang theo bạc đi tìm người quan trọng nhất. Nếu như khi đó Hồng Thái và Hồng Hỉ cùng hắn ra khỏi phủ, hắn còn muốn để dành càng nhiều bạc. Bạc, bạc, nếu bạc có thể từ trên trời rơi xuống thì tốt rồi. Lắm nhầm bạc, Nguyệt Quỳnh rất nhanh chìm vào giấc ngủ, đáng tiếc là hắn không mơ thấy bạc mà hắn thích nhất.

3. Chương 3

Giang Lăng tháng chín vẫn nóng bức như trước, nếu không thật cần thiết, Nguyệt Quỳnh tuyệt đối sẽ không xuất môn vào ban ngày. Lâm uyển là nơi hẻo lánh nhất Tây uyển, nhưng có một chỗ mà những nơi khác không có được, chính là xung quanh Lâm uyển có rất nhiều cây cối, so với những nơi khác, Lâm uyển của hắn là nơi mát mẻ nhất mùa hè. Lê Hoa Chúc mỗi ngày sau khi ngủ trưa đều chạy đến ngồi trong sân. Bất quá hôm nay hắn không dám đến, bởi vì ngay tại một khắc trước, lão đại của Lê vương phủ, Nghiêm Sát phái người đưa tới ý chỉ Nguyệt Quỳnh thị tẩm. Nguyệt Quỳnh đang ở giấc ngủ trưa mĩ mĩ, sau khi nghe xong suýt nữa thì khóc, ai lại chọc người nọ sinh khí!

Bực mình cởi xiêm y bước vào mộc dũng, Nguyệt Quỳnh cắn răng rút ra thứ gì đó trong hậu huyệt, để lên chiếc khay đặt trên cái ghế gần mộc dũng, rồi mới đem bố khăn khoát lên người.

“Được rồi.”

Hồng Hỉ Hồng Thái canh giữ ngoài bình phong đi đến. Hồng Hỉ đem đi thứ gì đó mà công tử lấy ra, Hồng Thái đổ tình dầu công tử muốn dùng vào trong nước, sau đó hai người lui ra ngoài. Tuy rằng là người hầu thân cận, nhưng công tử chính là người của Vương gia, bọn họ chỉ có thể hầu hạ, không thể chạm vào, càng không thể tùy tiện nhìn thân thể của công tử. Nếu để cho Hành công công biết, bọn họ chỉ bị trách phạt một chút, nhưng lại sẽ liên lụy công tử.

Nguyệt Quỳnh xem những quy củ đó là cái rắm. Hắn là nam sủng, còn chú ý nhiều như vậy để làm gì? Đương nhiên, hắn cũng không thích để người khác nhìn thân thể mình, nhưng hắn cảm thấy có chút quy củ của Lê vương phủ thật sự không hợp với lễ thường. Nếu không phải người bị đuổi ra phủ không lấy được bạc, hắn thật muốn phá vỡ các quy củ, sớm ra khỏi phủ một chút.

Đem nơi chủ yếu nên vệ sinh rửa sạch, Nguyệt Quỳnh bước ra dục dũng lau khô thân thể, bôi thuốc mỡ vào hậu huyệt, miễn cho lát nữa phải chịu đau. Nghiêm Sát cũng sẽ không vì hắn là nam sủng mà nương tay. Khi có thể cọ xát sẽ tận lực cọ xát, Nguyệt Quỳnh ma ma chút chút [chậm chạp] thay xiêm y, ra khỏi phòng, mang đôi dép lê rộng thùng thình vào, sau đó lên nhuyến kiệu đã chờ sẵn ngoài phòng.

Một đường bị nâng đến Tùng uyển, bọn công tử Đông Tây uyển không ít người đi ra nhìn người gặp cảnh khổn cùng trước mắt bọn họ. Có người lạnh lùng, có người vui cười, có kẻ vui sướng khi người gặp họa, có người tò mò hắn sẽ nằm bao nhiêu ngày, có kẻ buông vài câu nói mát, có người tự nói với bản thân không được trở thành Nguyệt Quỳnh thứ hai, cũng có người thật tâm lo lắng cho hắn Lê Hoa Chúc.

Các loại ánh mắt tập trung trên người Nguyệt Quỳnh tựa như bị miếng vải đen hấp thu. Nguyệt Quỳnh cơ hồ vô cảm, hắn thực khẩn trương, khẩn trương đến mức tứ chi cứng ngắc. Mỗi lần tưởng tượng rằng phải hầu hạ người nọ, hắn đều sợ đến nổi run rẩy. Lần này cách lần thị tẩm trước chỉ khoảng nửa tháng, đây là chuyện rất hiếm khi xảy ra. Hoa Chúc không phải đã nói vị công tử mới đến kia rất được sủng sao? Chẳng lẽ còn không đủ để hắn vui vẻ mấy tháng? Không đủ để khiến Nghiêm Sát tạm thời quên hắn? Ngay lúc đang miên man suy nghĩ vô cùng khẩn trương và sợ hãi, kiệu được hạ xuống. Lại cố kéo dài thời gian một hồi, Nguyệt Quỳnh mới không cam lòng bước xuống kiệu, từng bước chậm chạp tiến về gian phòng đáng sợ kia.

Vào chính sảnh, Nguyệt Quỳnh cúi thấp đầu, chậm chạp bước qua cánh cửa, tiến vào nội thất, tiếp theo cánh cửa sau lưng hần bị đóng lại. Nhìn lướt toàn bộ nội thất, Nghiêm Sát to lớn giống như một ngọn núi nhỏ, nửa thân trần ngồi ở đẳng ghế* được đặc chế riêng. Chân Nguyệt Quỳnh biến thành ba tắc kim liên [vàng], na, một chút na**.

“Lại đây!” Người nọ dường như đang tức giận. Nguyệt Quỳnh run lên một chút, chậm rãi bước tới. Mới vừa đến gần, hần đã bị người nọ một tay kéo lại, kéo lên sườn núi.

“Bá”

“Xiêm y của ta!”

Không đợi chính hần cỡi, xiêm y của Nguyệt Quỳnh ly khai thân thể, sau đó hần bị ôm lấy, bắt buộc phải ngồi. Thương tâm nhìn xiêm y chỉ còn là tàn thi, Nguyệt Quỳnh bị người kia kéo cầm, quay đầu sang, hần nhìn thấy một đôi lục ngâu mang ánh mắt thận nhân.

“Tướng quân.” Còn chưa làm gì, Nguyệt Quỳnh đã bắt đầu cầu xin tha thứ, người này đang sinh khí, thực sinh khí.

Nghiêm Sát mạnh mẽ hôn lên miệng Nguyệt Quỳnh, căn bản là không thêm quan tâm lời cầu xin của hần. Chân chen vào giữa hai chân Nguyệt Quỳnh, một ngón tay chuẩn xác tiến nhập hậu huyệt thấp hoạt, ở nơi nóng ẩm cảm nhận sự sợ hãi run rẩy của người nào đó.

“Ngô” bị đau ngoài ý muốn, Nguyệt Quỳnh cũng không dám động, miệng bị chặn lại, râu của người kia làm đau môi và cằm hần, ngón tay thô ráp trong cơ thể cũng không ôn nhu, lại mạnh mẽ và kịch liệt. Nguyệt Quỳnh vô cùng kinh hách và khấn nguyện, người này đã bao nhiêu năm không làm như thế? Trừ bỏ hai năm đầu, bởi vì hần rất đau, người này bắt đầu ở ngoài, sau khi vào phủ cũng rất ít, cơ hồ chưa từng có .

Đôi môi sưng đỏ cuối cùng được buông ra, sau đó cổ của hần bị cắn, ngón tay trong cơ thể kiên nhẫn đến cực hạn, huyệt vị cảm thấy một gia hỏa đáng sợ.

“Ngô!” Cắn răng nhin xuống, Nguyệt Quỳnh ngửa đầu há miệng thở dốc. Đau, vẫn là đau, hần không thích ứng, cho dù tiếp tục trải qua tám năm nữa, hần có thể vẫn không thích ứng được.

“Người khi nào mới có thể thích ứng?” Hiển nhiên người nào đó cũng rất không hài lòng.

Loại phân thân kích thước thế này ai có thể thích ứng? Hơn nữa hần là nam tử, vốn không phải người có thể thích ứng với thứ này.

“Ngô!” răng nanh dùng sức cắn lên cổ hần, Nguyệt Quỳnh theo bản năng đưa tay đẩy. Bàn tay mới vừa đụng đến ngực Nghiêm Sát, một bàn tay to thô ráp liền đè lại tay hần, tay còn lại dùng sức ở phần eo của hần, đầu quái vật lớn mãnh liệt xông vào.

Không tiếng động từng ngum từng ngum cổ thở, hai mắt Nguyệt Quỳnh bị bao phủ bởi một màn hơi nước. Hần hoài nghi vị công tử bị triệu cả bốn đêm kia nhất định đã bị tra tấn đến chết, không chết thì nhất định cũng đang hấp hối.

“A!” Xem như trừng phạt hần không chuyên tâm, răng nanh chuyển sang cắn vai hần. Nguyệt Quỳnh chảy ra một thân mồ hôi lạnh, cự vật khổng lồ cuối cùng cũng tiến nhập hoàn toàn trong cơ thể hần.

Cửa sổ trong phòng được mở, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu lên thân thể hai người đang trần trụi. Nghiêm Sát thể trạng khổng lồ, màu da thiên hắc một tay nắm lấy tay trái Nguyệt Quỳnh để lên ngực mình, một tay ôm lấy cánh tay phải tàn phế của hần đặt nơi thắt lưng, bàn tay đặt trên hông hần. Cự vật thô hắc điên cuồng luật động nơi hậu huyệt Nguyệt Quỳnh. Một đen một trắng, một trắng một gầy, dưới ánh mặt trời, hai người hoàn toàn tương phản. Nghiêm Sát không buông tha bất cứ chỗ nào hần có thể lưu lại dấu vết trên người Nguyệt Quỳnh, mà Nguyệt Quỳnh bị nắm lấy tay trái lại không cách nào trả thù được, chỉ dám e ngại cắn lên cái cổ cứng rắn của Nghiêm Sát, không để cho tiếng rên rỉ tràn ra.

Tiếng đẳng ghế rung chuyển, Nghiêm Sát buông tay phải ra, hai tay cùng nâng Nguyệt Quỳnh, Nguyệt Quỳnh cũng không có tâm tư đi trả thù, tay trái nắm lấy vai Nghiêm Sát, cả người ở trong lòng ngực Nghiêm Sát, rên rỉ càng lớn hơn, thân thể nửa tháng không có hoan ái, cho dù hần không nguyện, khi Nghiêm Sát mạnh mẽ đoạt lấy cũng bắt đầu động dục, nóng lên. Tiếng gầm nhẹ của Nghiêm Sát ghé vào lỗ

tai hần, thỉnh thoảng vang lên, Nguyệt Quỳnh ngẩng cổ, rồi cuộc đem áp lực không chịu nổi phát ra thành tiếng. Sau một tiếng kêu to, ngọc trụ hồng phần tiết trên bụng Nghiêm Sát, thất thần một lát, Nguyệt Quỳnh vô ý thức thấp giọng: “Tướng quân.”

“Kêu.”

Nghiêm Sát gắt gao nắm lấy thắt lưng Nguyệt Quỳnh, thắt lưng trắng nõn tinh tường lưu lại dấu ấn mười đầu ngón tay, tiếng rung chuyển của đẳng ghế càng ngày càng thấp, cho đến khi ngừng hẳn, Nghiêm Sát ôm lấy Nguyệt Quỳnh, vẫn không nhúc nhích.

Đã xong. Đã xong rồi sao? Đầu óc mờ mịt, Nguyệt Quỳnh suy nghĩ. Khi hần không ôm kỳ vọng là lúc cự vật trong cơ thể chậm rãi được rút ra, bàn tay to thô ráp lập tức bưng kín u huyết không thể khấp kín, sau đó Nguyệt Quỳnh cảm giác được Nghiêm Sát nằm xuống, hần lập tức ghé lên người Nghiêm Sát.

Đã xong. Nguyệt Quỳnh thở gấp, không biết lúc này chính mình có may mắn hay không, có thể trở về sớm một chút. Hậu huyết chậm rãi buộc chặt, mà bàn tay ở nơi nào đó vẫn không rời đi. Thần kinh căng thẳng chậm rãi thả lỏng trong sự im lặng quỷ dị, chịu không nổi lời mời gọi của Chu công, Nguyệt Quỳnh nhắm lại đôi mắt được xem như xinh đẹp duy nhất trong ngũ quan. Bàn tay nơi hậu huyết dời đi, đem toàn bộ tinh hoa của chính mình chảy ra trên thân thể dương chi ngọc.

Chủ nhân còn không ngừng, nam sủng sao có thể ngừng? Cho nên khi Nghiêm Sát phát hiện Nguyệt Quỳnh đang nằm trên người hần ngủ, hần không khách khí đem cự vật lần thứ hai cương lên đâm vào nơi ấm nóng của Nguyệt Quỳnh, mang theo sự phẫn nộ không rõ. Nguyệt Quỳnh lúc này liên tỉnh, hiện tại hần ngay cả “tướng quân” cũng không dám hô, ai bảo hần không phân rõ trường hợp mà ngủ, cầu xin tha thứ cũng vô ích.

Đến tận lúc bầu trời tối đen, Nghiêm Sát mới buông tha Nguyệt Quỳnh, sau khi Nguyệt Quỳnh bị nâng trở về Lâm uyển, hần không tiếp tục gọi người thị tẩm, mà lại phái Nghiêm Mưu ra phủ, tựa hồ đã xảy ra gì chuyện quan trọng.

Thẳng đến sáng sớm ngày thứ ba, Nguyệt Quỳnh mới tỉnh lại, Hồng Hỉ cùng Hồng Thái như thường lệ sau khi hần tỉnh lại liền bưng cháo đến. Giọng nói Nguyệt Quỳnh khàn khàn, toàn thân vô cùng đau nhức, ruột dê ở trong hậu huyết lại thũng đau vô cùng khó chịu. Ăn xong cháo, hần bảo Hồng Hỉ đi tìm Lê Hoa Chúc, hỏi rốt cuộc là nguyên nhân gì làm cho người nọ tức giận đến như thế, thiếu chút nữa đem hần ép tử. So sánh với trước kia, lần này có thể nói chính là lần người nọ tức giận nhất, hần không muốn hiểu kỳ cũng không được.

Chỉ chốc lát Hồng Hỉ đã trở lại, nói: “Công tử, Lê công tử nói hần cũng không biết chuyện gì đã chọc giận Vương gia, chờ hần tìm hiểu xong lập tức sẽ nói cho công tử, hần mong công tử hãy nghỉ ngơi cho khỏe.”

Mở mắt nhìn đỉnh giường, Nguyệt Quỳnh khẽ động dậy thân thể đau nhức không thôi: “Hồng Thái.”

“Công tử.”

“Đến miếu đốt mấy nén hương, cầu cho ta cái phúc phù [bùa] trừ tà, thuận tiện cầu Bồ Tát phù hộ Vương gia nửa năm cũng sẽ không sinh khí.”

“Công tử, sao ngài không cầu Bồ Tát phù hộ Vương gia một năm cũng không sinh khí?” Hồng Hỉ bị công tử nhà mình chọc cười.

Nguyệt Quỳnh thở dài: “Đó là chuyện không có khả năng.”

“Công tử.” Hồng Hỉ Hồng Thái khẽ liếc mắt một cái, thâm cười.

.

Lần này, Nguyệt Quỳnh lại nằm mười ngày, mười ngày này Lê Hoa Chúc không đến tìm hần, cho nên hần vẫn không biết ngày đó Nghiêm Sát vì sao lại sinh khí, bất quá sự hiếu kỳ của hần trong mười ngày này cũng chậm rãi tiêu thất, biết thì thế nào?

Ra khỏi phòng, phơi ánh nắng mặt trời đã nhiều ngày không được nhìn thấy, Nguyệt Quỳnh chờ tin tức Lê Hoa Chúc mang đến. Kéo người vào phòng trong, đóng cửa lại, trên mặt Lê Hoa Chúc mang thần sắc

ngghiêm túc dị thường.

“Xảy ra chuyện gì ?” Nguyệt Quỳnh hỏi.

Lê Hoa Chúc ghé bên tai hắn, nói: “Hoàng Thượng có ý định đem “Chiêu hoa công chúa” gả cho Vương gia, nghe nói một tháng sau sẽ hạ chỉ .”

Đôi mắt nguyên bản đã to tròn của Nguyệt Quỳnh trừng lớn hơn, sắc mặt hồng nhuận nháy mắt trở nên tái nhợt: “Công chúa. muốn đến?”

“Không phải công chúa muốn đến, chính là Hoàng Thượng muốn đem công chúa gả cho Vương gia!” Lê Hoa Chúc rất lo lắng, “Khó trách ngày đó Vương gia lại sinh khí. Chắc người không biết, vị “Chiêu Hoa công chúa” này ở kinh thành có tiếng điêu ngoa, ngoan độc ghen tị. Nàng năm nay mới song thập [hai mươi], cũng đã được gả quá hai lần, mỗi một lần đều khiến phu gia gà chó không yên. Phò mã thứ nhất của nàng chính là tiểu nhi tử của đại học sĩ nội các Lưu Nghĩa Phu, mới vừa qua ba ngày đã giết chết một tỳ nữ bên người Phò mã gia. Sau đó lại tạt vào mặt thân mẫu nhị phu nhân của Lưu đại nhân, còn chưa đầy một năm, Lưu đại nhân thật sự chịu không nổi, phải từ quan hồi hương, khóc cầu hoàng thượng hạ chỉ để công chúa hưu Phò mã. Đêm đó công chúa đại náo phủ Lưu đại nhân, đả thương Lưu đại nhân, Hoàng Thượng lúc này mới hạ chỉ giải hôn phối giữa công chúa và Phò mã.”

“Năm thứ hai Hoàng Thượng lại gả công chúa cho đứa con của Vương Bản, tướng quân phòng giữ kinh đô, “Chiêu Hoa công chúa” lần này còn ác hơn, đêm bái đường bắt tân lang quỳ ngoài cửa, nguyên nhân là tân lang cũng dám nạp thiếp trước khi thú nàng. Ba người tiểu thiếp của tân lang bị nàng đánh đến chết, để trước cửa phủ. Cả nhà Vương đại nhân cũng chịu không nổi sự ngoan độc của công chúa, chưa đến một năm liền khóc lóc cầu Hoàng Thượng tha bọn họ một nhà già trẻ. Hoàng Thượng cũng biết tính tình nữ nhi của chính mình như thế nào, không thể không hạ chỉ giải hôn phối giữa công chúa và Phò mã. Còn chưa đầy hai năm, Hoàng Thượng thế nhưng lại muốn đem công chúa gả cho Vương gia. Công chúa đã thành thân hai lần, sớm không phải hoàng hoa khuê nữ, hơn nữa công chúa đến đây, những người chúng ta liền thăm.”

Nguyệt Quỳnh chậm rãi bước thong thả đến chỗ ghé dựa ngồi xuống, cúi thấp đầu, xem như đã bị tin tức mà Lê Hoa Chúc mang đến dọa rồi.

“Công chúa. muốn đến?”

Lê Hoa Chúc thấy hắn mất hồn mất vía, nhanh chóng trấn an: “Vương gia uy nghiêm, sẽ không để cho công chúa ở trong phủ náo loạn, có lẽ là ta lo lắng quá phận.”

Nguyệt Quỳnh ngẩng đầu, miễn cưỡng cười cười: “Xem ra những ngày sau này của ta càng tồi tệ hơn.”

“Nguyệt Quỳnh.” Lê Hoa Chúc tiến lên trước, thương cảm ôm lấy hắn, đúng vậy, nếu công chúa kia vào vương phủ, Vương gia sẽ thường xuyên sinh khí, đến lúc đó, người khổ nhất chính là Nguyệt Quỳnh.

4. Chương 4

Trong phòng nghị sự của Lệ vương phủ, Nghiêm Sát ngồi trên chiếc ghế gỗ lim rộng lớn, người hầu thân cận Nghiêm Mặc cùng Nghiêm Tráng đứng phía sau hắn, mưu sĩ Lí Hưu, Chu Công Thăng, võ tướng Nhâm Phĩu, Hùng Kỉ Ôn, Đồng Nghe, giáo vệ thống lĩnh kỵ binh Nghiêm Khai, thuộc hạ đặc lực Nghiêm Kim, Nghiêm Ngân cùng Nghiêm Thiết chia ra ngồi hai bên tả hữu của hắn. Bầu không khí trong phòng cùng Nghiêm Sát nghiêm túc dị thường, có chút vẻ âm trầm tiêu điều.

Chu Công Thăng nói: “Vương gia, người ở trong cung của chúng ta đưa tin tức đến, Hoàng Thượng sắc phong Vương gia làm Phò mã là chuyện ván đã đóng thuyền. Tại triều nghị, Hoàng Thượng đã hạ lệnh cho Lễ bộ chuẩn bị mọi thứ liên quan đến đại hôn của công chúa. Ngày còn chưa định, theo ta thấy có thể là sau lễ mừng thọ, công chúa sẽ vào phủ.”

Khóe môi Lí Hưu khẽ cong lên: “Mọi người đều biết “Chiêu Hoa công chúa” là loại người gì, Hoàng Thượng đem nàng gả cho Vương gia, có thể nói chính là muốn làm khó Vương gia.”

Chu Công Thăng nói tiếp: “Trong tứ vương, thế lực Vương gia mạnh nhất, hai năm gần đây Hoàng Thượng không ngừng biểu hiện ý muốn tước vương, nhưng lo ngại binh mã trong tay bốn vương nên Hoàng Thượng

chỉ có thể dụ dỗ trấn an. Nhưng hiện tại, đầu năm nay Hằng Vương Giang đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, nhi tử độc nhất Giang Bùi Chiêu chỉ là một kẻ ốm yếu vô dụng. Tề vương Giải Ứng Tông cùng Vương gia xưa nay bất hòa, bốn vương đã muốn mất đi hai, An vương Dương Tư Khải lại là một hồ ly thâm tàng bất lộ, tâm tư khó dò. Hoàng Thượng chỉ cần có thể diệt trừ Vương gia, liền không còn chút cớ kị với ba vương còn lại.”

“Mụ nội nó, Hoàng Thượng muốn động đến Vương gia, trước hết phải nhìn xem đao trong tay lão tử có đáp ứng hay không đã!” Hùng Kỉ Ôn nóng nảy nhất, liền rút bội kiếm bên hông đặt lên bàn.

Lí Hưu chậm rãi uống một ngụm trà: “Hiện tại Hoàng Thượng sẽ không động đến Vương gia. Trước tiên hần muốn đem công chúa tặng đến đây để tra tấn Vương gia, sau đó sẽ tìm một cơ hội thích hợp tước quyền của Vương gia. Nếu Vương gia không muốn, Hoàng Thượng có thể lấy cớ diệt trừ Vương gia; nếu Vương gia nguyện ý, Hoàng Thượng sẽ tạm thời lưu Vương gia lại, chậm rãi tước quyền, đến khi Vương gia vô sức phản kháng, còn cần phải chờ Hoàng Thượng xuống tay hay không?”

“Nói tới nói lui cũng là Hoàng Thượng muốn giết Vương gia!” Hùng Kỉ Ôn cả giận nói.

Lí Hưu gật gật đầu: “Không phải phụ thân của hai vị Phò mã trước đều bị tước quyền sao?”

“Mụ nội nó! Chúng ta tiên hạ thủ vi cường**! Giết công chúa!”

Lí Hưu khinh thường liếc nhìn.

“Vương gia, thuộc hạ hết thấy đều nghe theo Vương gia phân phó!” Nghiêm Kim, Nghiêm Ngân cùng Nghiêm Thiết đồng thanh nói.

“Vương gia! Ngài nói nên lo liệu thế nào đây?” Hùng Kỉ Ôn đang trong tư thế chuẩn bị liều mạng cùng người khác, Chu Công Thăng cùng Lí Hưu yên lặng nhìn, chờ người ngồi trên thượng vị lên tiếng.

Đôi lục mâu bình thản không chút gợn sóng, nhưng những người biết rõ hần đều có thể nhìn ra tâm tình của hần thật không tốt, mà tất cả những người đang ở đây đều đã đi theo hần nhiều năm, hiểu rõ hần.

“Thú.” [cười]

“Vương gia!” Hùng Kỉ Ôn nóng nảy.

Lí Hưu hít thở thật sâu, thả lỏng thả lỏng: “Vương gia quyết định thú, vậy chúng ta đây liền thương lượng nên thú như thế nào đi.”

Chu Công Thăng cười cười, Hùng Kỉ Ôn nhìn hần rồi quay sang nhìn lại Vương gia, đột nhiên có điểm sờ không được ý nghĩ của Trương Nhị hòa thượng***.

.....

Lo lắng đè phòng hơn hai mươi ngày, mãi cho đến giữa tháng mười, Nguyệt Quỳnh vẫn không bị triệu thị tẩm, trong cung cũng không có tin tức, giống như chuyện công chúa được gả cho Nghiêm Sát chỉ là tin đồn. Bất quá các công tử, phu nhân Đông Tây Nam Bắc bốn uyển đều nghe được tiếng gió[nghe đồn], mọi người hỏi lẫn nhau nhưng không ai dám đi hỏi Nghiêm Sát, cũng không có người nào đến hỏi Nguyệt Quỳnh. Chính là sau khi biết được việc này, tâm tình Nguyệt Quỳnh trở nên không tốt, ăn uống kém rất nhiều, Hồng Hỉ cùng Hồng Thái thực lo lắng, Lê Hoa Chúc lại tự trách, nếu việc này là giả, vậy chẳng phải là hần đã hại Nguyệt Quỳnh lo lắng sao?

Vào buổi tối, sau khi thay đổi ruột dê sạch sẽ, Nguyệt Quỳnh nằm trên giường trầm tư. Tháng mười ở Giang Lăng chính là lúc mà thời tiết tốt nhất trong năm, nhưng tâm Nguyệt Quỳnh đã sớm tiến nhập trời đông giá rét. Lấy ra cây trầm bằng gỗ đào của hần từ dưới gối đầu, cầm trong tay xoay qua xoay lại. Thở dài, đặt cây trầm trở lại dưới gối, đơn giản là không ngủ được, hần ngồi dậy, vén rèm xuống giường.

Đi đến bên cạnh bàn rồi ngồi xuống, đẩy cửa sổ ra, Nguyệt Quỳnh nhìn trời. Đêm nay không có trăng, chỉ có vài ngôi sao nhỏ bé, giống như đêm đó trong rừng tối đen đến mức không thể nhìn thấy năm ngón tay, hần nghiêng ngả lão đảo chạy về phía trước. Sờ lên cánh tay phải bị phế, hần có chút xuất thần, nỗi đau khi xương cánh tay bị bóp nát đã sớm biến mất trong trí nhớ của hần, nhưng kí ức về cảnh chém giết kinh

tâm động phách kia lại luôn xuất hiện trong mộng. Cũng kể từ đó, tay không thể học võ như hần muốn, không thể học được công phu để tự bảo vệ mình.

Chung quy sẽ có một ngày nào đó, hần phải rời khỏi đây, chờ hần để dành đủ bạc, học được kiếm thuật, hần sẽ rời xa nơi này. Kết cục tốt nhất chính là Nghiêm Sát phóng hần ra phủ, từ nay về sau, hần không còn liên quan gì với Nghiêm Sát.

Nam sủng một thân phận tuyệt đối không dính dáng đến hần, nếu là trước kia, cho dù chết hần cũng sẽ không trở thành nam sủng của bất cứ ai. Nhưng hôm nay, chỉ cần có thể sống, có thể sống để nhìn thấy người trọng yếu nhất, muốn hần làm gì cũng được. Hần, chỉ cần sống. Nhắm mắt lại, ngâm nga bài ca dao được nghe từ thuở bé, Nguyệt Quỳnh chìm đắm trong những kí ức.

.....

Tùng uyển, trong phòng Nghiêm Sát đèn đuốc sáng trưng. Tối nay, hần triệu năm vị công tử thị tẩm. Từ sau khi Tần phu nhân gặp chuyện không may, Nghiêm Sát bắt đầu lạnh nhạt với các phu nhân Nam Bắc uyển, thậm chí hơn hai tháng nay chỉ triệu các công tử thị tẩm. Có người vui mừng có người ưu sầu, với những công tử được sủng ái mà nói, cho dù thực vất vả, bọn họ cũng vui vẻ chịu đựng.

Một vị công tử nằm úp sấp quỳ giữa giường lớn, bốn vị công tử quỳ song song bên giường, hậu huyệt đều chứa ngọc thể có kích thước không sai biệt lắm cùng phân thân của Nghiêm Sát.

Vị công tử nằm úp sấp quỳ giữa giường đang được Nghiêm Sát lâm hạnh, còn lại bốn vị công tử đều đang chờ đợi được lâm hạnh. Trù sam khoác hồ trên người Nghiêm Sát, nửa quỳ phía sau vị công tử kia, mạnh mẽ trườn sấp. Vị công tử đó toàn thân trần trụi, nằm úp sấp quỳ gối trước người Nghiêm Sát, nhếch mông lên, bị Nghiêm Sát thật lớn đâm vào, khiến cho hần kêu không thôi, hạ thân đã muốn tiết. Đến khi tiếng kêu của hần dĩ nhiên trở thành thống khổ, Nghiêm Sát rút chính mình ra, kéo lấy một vị công tử khác. Sau khi đối phương nằm úp sấp xuống, Nghiêm Sát rút phân thân giả dùng để khuếch trương ra, dùng cự vật của chính mình không chút lưu tình đâm vào.

“A!” Cho dù đã được mở rộng, nhưng vị công tử kia vẫn đau đến mức phải kêu lên một tiếng, sau đó hần lập tức che miệng lại, không dám kêu ra tiếng nữa, sợ sẽ khiến Vương gia mất hứng. Nghiêm Sát đương nhiên không để ý hần có đau hay không, sau khi tiến vào liền lập tức mạnh mẽ trườn sấp. Dần dần, đau đớn không thôi trở thành tiếng rên rỉ, trên mặt vị công tử kia dần dần có lại được một chút huyết sắc.

Còn vị công tử vừa thị tẩm thì ghé vào trên giường gần nửa ngày để lấy lại sức. Ước chừng qua hai khắc[30 phút], vị công tử thứ hai cũng không tiếp tục được nữa, mà Nghiêm Sát lại vẫn không có dấu hiệu tiết ra. Tiếp theo Nghiêm Sát rút ra chính mình, kéo vị công tử thứ ba đến, tiến vào từ phía sau hần, sau khi mãnh liệt co lại, Nghiêm Sát bắn trong cơ thể hần. Sau khi rút ra, một vị công tử khác tiến lên liếm sạch sẽ ô vật trên phân thân của Nghiêm Sát.

Gây sức ép gần một canh giờ, năm vị công tử đều đã muốn chịu không nổi, Nghiêm Sát ở trong cơ thể một vị công tử bắn ra lần thứ hai của hần trong đêm nay. Sau khi bắn xong, hần rút ra chính mình, phát tay, năm vị công tử mặc kệ có thể đứng dậy hay không đều lập tức xuống giường, chờ đợi dục thị cuối cùng chứng minh ai là người được sủng ái nhất. Ánh mắt của Nghiêm Sát lưu tại trên người một vị công tử, vị công tử kia mừng thầm đứng dậy, ánh mắt Nghiêm Sát lại dời đến trên người một vị công tử khác, gương mặt vị công tử đó mang ý cười, đứng dậy đến đứng chung một chỗ với vị công tử kia. Sau đó Nghiêm Sát phát tay, tỏ ý bảo những người khác rời đi, những người không được lựa chọn vừa chán nản vừa ghen tị.

Hai người được chọn mặc sa y lộ ra nửa người, cảnh xuân khó nén. Những người không được lựa chọn mặc trù sam vào rồi đi ra ngoài. Chờ Ngụy công công Đông uyển cùng Hành công công Tây uyển ở bên ngoài thấy các vị công tử đi ra, sai người đem ba vị công tử nâng trở về. Tiếp theo hai người dẫn theo hai vị tiểu công công vào phòng ngủ, sau khi Nghiêm Sát xuống giường thì đem toàn bộ đệm chăn, gối đầu trên giường thay sạch sẽ. Hai vị công tử được lựa chọn cao hứng theo sát Nghiêm Sát ra khỏi phòng ngủ, vào dục phòng [phòng tắm] của Tùng uyển.

Dục phòng có hai gian trong ngoài. Ngoại gian có giường, có nhuễn tháp, còn có ả quỳ**** dùng để đặt quần áo. Ngoại gian cùng nội gian dùng bức rèm che ngăn cách, không có bình phong để che tầm mắt, nơi ở của Nghiêm Sát không hề có một phiến bình phong. Nội gian chính là nơi để tắm rửa, mức độ xa hoa có

thể so với “U ngâm trì” trong hoàng cung. Dục trì bằng cẩm thạch rộng lớn có thể chứa mười mấy người, nổi trên mặt nước là đầu sư tử mình hổ được điêu khắc bằng cẩm thạch, thượng khảm có năm viên dạ minh châu cực lớn. Bên cạnh dục trì được khảm hoàng kim bạc trắng miêu tả hình dáng các loài điều thú. Hơi nước khê bốc lên từ dục trì. Hai vị công tử cởi bỏ đơn y của Nghiêm Sát, sau khi hắt xuống nước, bọn họ cũng cởi sa y xuống nước, lấy bố khăn đặt bên cạnh dục trì chà lau cho Nghiêm Sát.

“Tâm tình Vương gia hôm nay tựa hồ không tồi.” Một lát sau, Vũ quân Lâu Vũ của Tây uyển thật cẩn thận nói. Nghiêm Sát tựa vào cạnh dục trì, khê mở đôi lục mâu khiến người khác sợ hãi. Lâu Vũ thoáng tránh đi ánh nhìn chăm chú của hắn, giả vờ đang thật sự chà lau cẩn thận cho Vương gia.

Một người khác được lưu lại là Hồng quân Xương Hồng của Đông uyển phiêu mắt nhìn Lâu Vũ, cũng thật cẩn thận nói: “Vương gia, gần đây. Ta nghe Chức quân Tây uyển nói Vương gia ngài sắp thú công chúa làm thê, ta chúc mừng Vương gia.”

Nếu không phải lời đồn càng ngày càng thực, hai vị công tử cũng sẽ không lớn mật hỏi như thế.

“Làm tốt bổn phận của các ngươi.” Nghiêm Sát thản nhiên nói một câu, sắc mặt hai vị công tử nháy mắt trở nên trắng bệch, không dám nhiều lời nữa. Lúc này Nghiêm Mặc từ ngoại gian đi vào, hai vị công tử thối lui, hắt quỳ gối bên cạnh dục trì, nhỏ giọng nói mấy câu bên tai Nghiêm Sát, lục mâu liền trở nên u ám. Khoát tay, Lâu Vũ cùng Xương Hồng rời khỏi dục trì, đầy bụng nghi ngờ lui ra ngoài.

“Gia.” Nghiêm Mặc đang chờ chủ tử phân phó.

Qua hồi lâu, Nghiêm Sát lên tiếng: “Nhìn hắn.”

“Vâng, gia.” Nghiêm Mặc đứng dậy lui ra ngoài. Một người ngâm mình trong dục trì, Nghiêm Sát nhắm mắt suy nghĩ sâu xa.

.

Trời rất nhanh sáng, Nguyệt Quỳnh ngồi yên một đêm khê ngáp hai cái, thân thể mệt mỏi leo lên giường. Trong lòng cầu nguyện tâm tình người nọ hôm nay thực tốt, bằng không hắn đã một đêm chưa ngủ, tuyệt đối sẽ chết. Sắp xếp và nhìn lại một lần “tài bảo tương” của chính mình, Nguyệt Quỳnh cũng lại một lần nữa cầu nguyện người nọ sẽ cho hắn một tuyệt bút bạc rồi phóng hất ra phủ.

5. Chương 5

Giữa tháng mười một, chuyện Nguyệt Quỳnh lo lắng nhất rất không may đã xảy ra. Hoàng Thượng phái Triệu công công, thái giám thân cận được sủng ái nhất của hắn đến Giang Lăng Lệ vương phủ. Sau khi nói vài câu chúc mừng, Triệu công công liền truyền thánh chỉ của Hoàng Thượng. Hoàng Thượng cảm động và nhớ nhung Lệ vương Nghiêm Sát trung tâm dũng mãnh, chiêu lệ vương làm Phò mã, đem công chúa duy nhất, “Chiêu Hoa công chúa” gả cho Lệ vương. Sau khi thành thân Nghiêm Sát vẫn có thể ở lại Giang Lăng, không cần nhập kinh. Sau ngày tết, cũng chính là mừng năm tháng ba năm sau, công chúa được gả, Nghiêm Sát phải đích thân vào kinh đón dâu.

Đứng tại cửa phủ, Triệu công công cười ha hả thu hồi thánh chỉ, nói với Lệ vương đang quỳ một gối trên mặt đất: “Nô tài xin chúc mừng Vương gia, Hoàng Thượng ưu ái Vương gia, nô tài nhìn thấy liền ghen tị vạn phần a.”

Nghiêm Sát đứng lên, một tay tiếp nhận thánh chỉ giao cho Nghiêm Bình, Nghiêm Bình lập tức nói: “Triệu công công ngài đi đường vất vả, Vương gia đã vì Triệu công công chuẩn bị tốt nghênh phong yến[tiệc tẩy trần], Triệu công công, thỉnh.”

Nghiêm Sát làm tư thế “thỉnh”.

“Vương gia thật sự là quá khách khí.”

Triệu công công che miệng cười hì hì, theo sau Nghiêm Sát đi đến “Tùng Lộ các” dùng cơm.

Trên bàn cơm, Nghiêm Sát cũng không nói nhiều, chỉ ngẫu nhiên kính Triệu công công một li thể hiện sự tôn trọng. Lí Hưu, Chu Công Thăng chờ phụ tá ngồi cùng bàn của Nghiêm Sát tiếp khách, hai vị mưu sĩ cùng

vô tướng Đồng Nghê thay Vương gia nhận sứ mệnh chiêu đãi, ba người khiến Triệu công công uống say đến mức cực kì vui vẻ. Nghiêm Sát ít nói, điều này đã có tiếng trong triều, Triệu công công cũng không để ý sao. Nghiêm Sát lại ít nói chuyện như vậy. Những người khác hòa theo đám người Lí Hưu, không ngừng kính rượu Triệu công công, mới vừa dùng cơm nửa canh giờ, Triệu công công liền say đến mức choáng váng*.

Lí Hưu nháy mắt với Chu Lít, nói: “Triệu công công, Hoàng Thượng ưu ái Vương gia, nguyện đem công chúa gả cho Vương gia, Hưu mỗ làm thủ hạ của Vương gia cũng cảm thấy vinh dự.”

Triệu công công cười ha hả, miệng lưỡi khéo léo nói: “Hoàng Thượng cũng là, không còn cách nào. Không phải chúng ta, bất kính, công chúa, thật sự là, điều ngoa tùy hứng. Công chúa đã thành thân hai lần, cả hai lần, phu gia đều khóc, hưu trở lại? Hoàng Thượng sinh khí a, nhưng Hoàng Thượng chỉ có, công chúa như thế, một vị, công chúa, tự nhiên cũng muốn, giúp công chúa tìm cái, hảo phu gia. Ha hả, Vương gia vĩ ngạn, nhất định có thể quản được, công chúa.”

Nghiêm Sát buông đôi đũa xuống, Triệu công công tự cổ tự địa nói: “Kỳ thật a, chúng ta trộm nói cho các người, công chúa, giết chết, sủng quân của Hoàng Thượng, sủng quân kia, bộ dạng giống U đế (Cổ U) nhất. Người nọ, hư, ngàn vạn lần không thể, nói ra.” Triệu công công đến gần bên tai Lí Hưu, “Công chúa cho mười người, với hân, rõ ràng, muốn giết chết.”

Triệu công công nói nhỏ giọng, nhưng ngoại trừ Lí Hưu cùng Chu Công Thăng thì những người ngồi đây đều là vô tướng, nhĩ lực tự nhiên tốt. Chu Công Thăng ngồi bên trái Lí Hưu, nghe thấy, những người khác cũng nghe được. Hùng Kỉ Ôn đang muốn rút kiếm giết người, lại bị Đồng Nghê bên cạnh hân giữ chặt. Nghiêm Sát một lần nữa cầm lấy đôi đũa, gấp một miếng thịt đông lạnh bỏ vào miệng, tựa hồ không hề nghe thấy gì.

“Chuyện này, ha hả, chúng ta làm bộ như, không biết. Trong cung, những người biết đến, đều bị Hoàng Thượng. . . .” Triệu công công lộ ra biểu tình âm ngoan, rồi lại bĩu môi, “Ai chẳng biết, công chúa, hận chết U đế. Nhưng là Hoàng Thượng, ha hả.”

Chu Công Thăng cầm lấy chén rượu: “Triệu công công vất vả, Công Thăng kính Triệu công công một li.”

“Ha hả, hảo.”

Khẽ nhấp một ngụm rượu nhỏ, Chu Công Thăng hỏi: “Triệu công công, Hoàng Thượng đối với việc tứ vương, có thể có thay đổi gì không?”

Triệu công công rung đùi đắc ý, nói: “Dận đại nhân bọn họ, suốt ngày ở bên tai Hoàng Thượng lải nhải, muốn Hoàng Thượng tức vương. Hoàng Thượng, đến bây giờ vẫn chưa nói gì.”

Chu Công Thăng nhíu mày lại rồi khẽ giãn ra, tên yêm hóa này thực sự kín miệng.

Triệu công công che miệng cười hì hì nói: “Chúng ta dường như, uống quá nhiều, ta không thể uống nữa.” Nói rồi nghiêng ngả đứng dậy. Nghiêm Bình kịp thời xuất hiện, đỡ lấy Triệu công công, dẫn hân đi theo mình.

“Vương gia! Ngài không thể thú công chúa!” Triệu công công vừa đi, Hùng Kỉ Ôn liền nhịn không được mà nói.

Lí Hưu nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Thánh chỉ đã ban, Vương gia không thể kháng chỉ.”

“Có gì không thể?! Cùng lắm thì chúng ta chiếm lấy kinh thành đi!”

Đồng Nghê vỗ vỗ hân: “Kỉ Ôn, ngươi bình tĩnh một chút, lúc này không thể chiếm kinh thành.”

“Nhưng cũng không thể để công chúa vào phủ, như vậy không phải là thành tâm muốn Vương gia bị gây sức ép chết sao?”

Chu Công Thăng chuyên tâm dùng cơm: “Vương gia, ngài phải vào kinh thú công chúa, ta sợ trong đó có trá.”

Nghiêm Sát tựa hồ ăn no, buông đũa, nhìn về phía Chu Công Thăng cùng Lí Hưu: “Sau ngày tết, hải tặc hoành hành ngang ngược, bốn vương muốn đi bình loạn.”

Chu Công Thăng cùng Lí Hưu nở nụ cười: “Vâng, Vương gia.”

Nghiêm Sát đứng lên: “Triệu Nguyệt Quỳnh thị tẩm.” Nói xong liền bước đi. Mọi người ngồi tại bàn mang ánh mắt khác nhau, vui đầu dưng cơm.

Hùng Kỉ Ôn đột nhiên lên tiếng: “Sao Vương gia lại biết sau ngày tết bọn hải tặc sẽ hoành hành ngang ngược?”

Cả bàn thở dài.

.

Theo thánh chỉ, tin tức Vương gia sẽ vào mừng năm tháng ba năm sau thứ Chiêu Hoa công chúa, nháy mắt đã truyền khắp tứ uyển. Nhờ công sức Lê Hoa Chúc lan truyền tin tức, tất cả mọi người đều biết Chiêu Hoa công chúa chính là một nữ nhân đáng sợ. Mặc kệ là phu nhân hay là công tử đều lo lắng cho tình cảnh của mình, sợ chính mình bị vị công chúa kia ghen tị mà giết chết. Nhưng có một người còn lo lắng, sợ hãi hơn bất kỳ ai.

“Thật sự đã hạ thánh chỉ?”

“Công tử.” Hồng Hỉ muốn nói gì rồi lại thôi, im lặng một chút, hần nói, “Vương gia uy nghiêm, sẽ không để cho công chúa làm xằng làm bậy.”

Nguyệt Quỳnh ai oán liếc mắt nhìn hai vị người hầu của chính mình một cái, ngồi dậy từ ghế nằm: “Chuẩn bị nước ấm đi. Hành công công chắc cũng sắp đến đây rồi.”

“Công tử.”

Hồng Thái vừa định nói gì đó, chợt nghe bên ngoài truyền đến một giọng nói lạnh lạnh: “Triệu, Nguyệt Quỳnh ‘Lâm uyển’ thị tẩm.”

Nguyệt Quỳnh trưng ra biểu tình “ta biết trước”, đứng dậy đi vào dọc phòng tương đối bằng phòng ngủ. Hồng Hỉ lắc đầu nhìn Hồng Thái, hô to: “Công tử nhập đục ”

Dọc đường bị nâng đến Tùng uyển, bên đường hiếm khi không xuất hiện vị công tử nào đến xem kịch vui. Sau khi thánh chỉ được truyền, mọi người đều cảm thấy bất an, ai còn quan tâm đến một vị công tử chỉ để trút giận, không được sủng, tuổi khá lớn, hơn nữa bộ dáng lại không đẹp? Không giống với quá khứ, trước kia Nguyệt Quỳnh đều sau khi thị tẩm mới biết được vì sao người nọ lại sinh khí, cho nên mỗi một lần đều khó tránh khỏi mang tâm lý cầu mong may mắn, hi vọng Nghiêm Sát có thể buông tha hần, nhưng lần này hần đã thật sự biết rõ vì sao người nọ sinh khí, hơn nữa còn không phải là sinh khí bình thường, mà là thực tức giận, hần hoàn toàn không hi vọng gì nữa.

Đến Tùng uyển, cúi đầu bước vào phòng, tiến vào phòng ngủ của người nọ, khẽ liếc mắt thoáng nhìn gian phòng, Nguyệt Quỳnh sững sốt, sao lại không có ai? Quay đầu lại, cửa phòng đã bị đóng. Tính thời gian, hiện tại người nọ chắc vẫn còn bồi công công đến tuyên chỉ dưng cơm, hần vừa nghĩ đến, tim liền đập mạnh. Người nọ uống rượu càng trở nên đáng sợ. Nếu không phải mạng nhỏ quan trọng hơn, Nguyệt Quỳnh rất muốn tông cửa mà chạy trốn.

Đứng đợi hơn nửa ngày, người còn chưa trở về. Nguyệt Quỳnh đứng đến mức đau chân. Ngẫm lại, dù sao hôm nay chính mình không chết cũng sẽ mất nửa cái mạng, hần phá bình phá suất, đi đến ghế nằm của riêng Nghiêm Sát ngồi xuống. Cửa sổ được mở, trong phòng có chút lạnh, Nguyệt Quỳnh lại ăn mặc đơn bạc, nằm thì nằm, hần kéo lấy tấm chăn của Vương gia đắp lên người.

Đôi mắt to đen bóng nhìn nhánh cây lay động theo gió ngoài cửa sổ, Nguyệt Quỳnh chậm rãi dẹp bỏ sự căng thẳng khẩn trương, hần đã lâu không ngủ ngon được. Tốt nhất hôm nay người nọ uống nhiều rượu, say khướt không làm gì được. Yên lặng cầu nguyện, đôi mắt to của Nguyệt Quỳnh dần dần nhắm lại. Ghế nằm phủ da thú thật dày và êm ái, ngủ chắc sẽ rất thoải mái. Một trận nhiên hương dễ ngủ xông vào khoang mũi, người đang nằm chậm rãi chìm vào giấc ngủ, mất đi ý thức.

Nguyệt Quỳnh tỉnh lại lúc cảm thấy hậu huyệt sưng lên và đau đớn, hần vừa tỉnh lại nên đầu óc mơ màng, trên người có một nam tử cường tráng như ngọn núi, không cần nhìn hần cũng biết là ai.

“Tướng quân.” Ý thức Nguyệt Quỳnh vẫn còn mơ hồ, giọng nói của hắc sao lại khàn khàn như vậy?

“Ngô ân, tướng quân? A!” Tay trái đỡ lấy cánh tay người nọ, tay phải không chút khí lực của Nguyệt Quỳnh bị nắm. Đột nhiên người đang ở trên thân thể hắc đường như bị điên, cắn lên cổ hắc, kịch liệt co lại. Cảm giác chưa hồi phục lại, Nguyệt Quỳnh giống như chiếc lá rơi trong gió, theo gió phiêu lãng. Khi hắc nhìn không được liên tục thét chói tai, kể trên người phát ra tiếng gầm nhẹ đáng sợ, vẫn nằm trên người hắc, không hề nhúc nhích.

Nguyệt Quỳnh còn chưa hoàn hồn, vô ý thức liếc nhìn phía ngoài giường, bầu trời dường như tối sầm. Đầu hắc vung, hắc sao lại không biết người nọ đã trở về lúc nào? Khi cự vật trong cơ thể chậm rãi rút ra, đôi mắt to của Nguyệt Quỳnh mở lớn hơn. Hắc nằm ở dưới thân người này! Đưa tay trái sờ sờ chính mình, sau đó lại dùng lực xoa bóp chính mình, rất, rất chấn kinh[ngạc nhiên], hắc cự nhiên vẫn còn sống!

Hết thấy đều bị đôi lực mâu kia nhìn thấy. Nghiêm Sát khẽ đưa tay mân mê môi hắc, rồi liền cúi đầu mạnh mẽ hôn lên. Nguyệt Quỳnh há miệng để cho người này tiến vào, vẫn không tin chính mình còn sống. Trong tám năm, ngoại trừ đêm đầu tiên hắc ở dưới thân Nghiêm Sát, hắc không còn dùng tư thế này nữa. Lần duy nhất đó, hắc thiếu chút nữa đã chết.

Râu cứng mạnh mẽ đâm vào khiến cảm bị đau, tròng mắt Nguyệt Quỳnh lướt nhìn xung quanh, chẳng lẽ người nọ chuẩn bị lại dùng tư thế này? Tuy rằng bây giờ hắc còn sống, hơn nữa cũng không nhớ người nọ làm thế nào, nhưng nếu lại làm thêm một lần nữa, hắc khẳng định sẽ chết. Nghĩ như thế, thân thể Nguyệt Quỳnh không kiềm chế được, bắt đầu phát run.

Bàn tay to thô ráp không ngừng di chuyển trên người hắc, Nghiêm Sát xoay người, để Nguyệt Quỳnh ngồi trên thắt lưng mình, Nguyệt Quỳnh rất không nề tình thở phào thật mạnh.

“Tám năm!” Đôi lực mâu nồng đậm lửa giận.

Nguyệt Quỳnh không dám lên tiếng, cho dù trải qua thêm một cái tám năm, hắc vẫn sợ hãi. Thảm trạng đêm đầu tiên, hắc cả đời cũng không quên được. Tốt nhất hôm nay người này liền chán ghét hắc, cho hắc một tuyệt bút bạc rồi phóng hắc ra phủ. Xem xét việc hắc bị Nghiêm Sát tra tấn tám năm, tốt nhất có thể tặng hắc nhiều châu bảo ngọc khí [trang sức châu báu] một chút, để hắc đổi lấy càng nhiều bạc.

Lực mâu thâm trầm, bàn tay to sờ lên đầu Nguyệt Quỳnh, Nghiêm Sát cắn môi hắc, đầu lưỡi mở khớp hàm của hắc, mãnh liệt xông vào. Nguyệt Quỳnh không dám phản kháng, miễn là không dùng cái tư thế kia, Nghiêm Sát muốn cắn thế nào cũng được.

“A!” Nguyệt Quỳnh đang không chuyên tâm đột nhiên trở nên thất sắc, Nghiêm Sát xoay người!

“Tướng quân!” Không, không, hắc không cần dùng tư thế này!

“Kêu!” Ngăn chặn miệng hắc, Nghiêm Sát tách ra hai chân của hắc.

“Ngô! Ngô!” Không cần, hắc sẽ chết!

Nam sủng nho nhỏ lần đầu tiên lớn mật, không, là lần thứ hai lớn mật phản kháng tướng quân uy nghiêm. Hai chân kiên trì khép chặt, không cho người này thực hiện được. Lần đầu tiên phản kháng chính là tám năm trước khi hắc đang tắm rửa bị Nghiêm Sát nhảy vào cưỡng bạo.

“Tướng quân, tướng quân! Không cần!”

Ngăn chặn cái miệng hắc, tay dời đến ngực, một hơi bắt lấy hồng nhĩ bên ngực trái của hắc. Khi đó hắc có thể dùng hai tay phản kháng, hiện tại chỉ có một tay, căn bản không đẩy nổi nam nhân cường tráng giống ngư tòa sơn này. Hai chân đã sớm bị tách ra, Nguyệt Quỳnh sợ hãi, mặt trở nên trắng bệch. Một trận chóng mặt ập đến, Nguyệt Quỳnh kinh hách vạn phần, liên tục thở, trái tim trở lại chỗ cũ, hắc lại ngồi trên thắt lưng Nghiêm Sát.

Lúc này, hắc đã hoàn toàn chọc giận Nghiêm Sát. Sợ hãi nuốt nước miếng, Nguyệt Quỳnh lá gan lớn, nói: “Tướng quân, liền, hay là dùng, tư thế này đi.”

Lực mâu dấy lên ngọn lửa, chỉ thấy tay phải Nghiêm Sát vừa nhấc. Nguyệt Quỳnh ngốc lãng nhìn hắc, thân thể mềm nhũn ngồi trong lòng ngực Nghiêm Sát. Hắc trực tiếp bị Vương gia đang thịnh nộ đánh hôn mê.

Canh ba, Nguyệt Quỳnh bị đuổi về Lâm uyển, so sánh với trước kia, lần này sau gáy hần có thêm một đạo ấn ký do bị đánh hôn mê.

Khi Nguyệt Quỳnh tỉnh lại đã là hừng đông, thân thể đau nhức giống như bị gậy sức ép nặng nề, bất quá vẫn tốt hơn một chút so với dự kiến của hần, hần, còn sống. Sờ sờ nơi sau gáy đang bị đau, Nguyệt Quỳnh bĩu môi, rồi mới dùng sức cởi phức phù trên cổ ra, bỏ lại giường. Bồ Tát không hề phù hộ hần chút nào.

“Công tử, ngài tỉnh.” MÀN bị kéo lên, phức phù bị vứt bỏ được Hồng Thái nhặt lên.

“Công tử, Hành công công vừa mới đến. Tặng cho ngài ba chi nhân sâm ngàn năm, năm hạp vây cá, ba hạp lộc nhung, sáu chỉ quy [rùa], còn có một hạp trà Long Tĩnh tốt nhất.”

“Nhân sâm, vây cá, lộc nhung, tất cả đều bán, quy nuôi dưỡng, ngày khác phóng sinh, trà Long Tĩnh chúng ta tự mình uống, chia cho Hoa Chúc một ít đi.”

“Công tử, nhân sâm, vây cá cùng lộc nhung lưu lại một hạp được không? Thân thể ngài nên ăn đồ bổ một chút, bằng không sẽ không chịu nổi. Quy nghe theo công tử, nuôi dưỡng chúng.”

Nghĩ đến đại kế rời khỏi phủ của mình, Nguyệt Quỳnh do dự một lát, không đành lòng đồng ý: “Vay lưu lại một hạp đi.” Bạc của hần...

6. Chương 6

Ngày thứ hai, vừa qua giờ Tỵ [9 đến 11 giờ], Nghiêm Bình dẫn theo bốn năm tôi tớ đi vào nơi ở cho Triệu công công nghỉ tạm, trên tay nhóm tôi tớ này khiêng một cái hòm.

“Công công đã thức dậy?”

“Đã dậy.” Triệu công công từ trong phòng đi ra, mặt mày tươi cười.

“Đêm qua công công nghỉ ngơi thế nào?”

“Hảo, ta ngủ rất khá, Nghiêm quản gia quan tâm cực kỳ chu đáo.”

Triệu công công che miệng cười. Lúc này, có người từ trong phòng hần nâng một vị nữ tử ra, mái tóc nàng kia hỗn độn che khuất gương mặt, y phục tùy tiện phủ lên người nàng, phần thân thể lộ ra ngoài xanh xanh tím tím, còn mang vết máu.

Nghiêm Bình nhìn nữ tử kia một chút, rất bình tĩnh tươi cười, tiến lên thấp giọng nói: “Vương gia ra lệnh lão nô chuẩn bị cho công công mấy thứ lễ vật, đều là một số đồ vật không quý giá, còn thỉnh công công đừng chê cười.”

“Ai u, chúng ta sao có thể nhận lễ vật của Vương gia.” Nói là nói thế, ý cười trên mặt Triệu công công lại càng trở nên sâu hơn.

Nghiêm Bình vội vàng nói: “Công công đừng làm khó lão nô, nghe nói công công sẽ đến ban chỉ, sáng sớm Vương gia liền ra lệnh lão nô chuẩn bị lễ vật hiếu kính lão nhân gia ngài. Bất quá chỉ là chút thổ đặc sản, Triệu công công ngài hãy nhận lấy đi.”

Triệu công công hì hì cười, khó xử nói: “Vương gia có lòng như thế, chúng ta không nhận thì lại có vẻ làm kiêu, còn thỉnh Nghiêm quản gia thay chúng ta cảm tạ Vương gia.”

Nghiêm Bình vội vàng sai người đem lễ vật đưa vào trong phòng, nhẹ nhàng thở ra, nói: “Công công ngài nhận, lão nô cũng có thể bắt đầu kết quả làm việc, bằng không lão nô sẽ phải chịu sự trách phạt của Vương gia.”

“Hi hi.”

“Sau khi công công quay về kinh, cũng đừng quên nói tốt cho Vương gia trước mặt Hoàng Thượng.”

“Đó là tất nhiên, tất nhiên. Hi hi.”

Đợi sau khi Nghiêm Bình dẫn người rời đi, Triệu công công liền bước nhanh vào phòng, đóng cửa lại. Một mình đi đến lễ vật đặt đầy trên bàn, lấy một cái hộp dài, Triệu công công mở ra, đôi mắt thoáng chốc tròn tròn bên trong chính là một chi nhân sâm hoàng kim rất lớn. Ánh sáng vàng rực rỡ chiếu sáng khuôn mặt Triệu công công. Triệu công công buông xuống, vội vàng cầm lấy một cái hòm khác, vừa mở ra, đầu tiên hân khởi sợ, tiếp theo lại cao hứng cười rộ lên – dường chi bạch ngọc điêu khắc hình kim phượng đăng vân.

Triệu công công hưng phấn a, trên bàn có mười mấy hòm, lúc này mới mở ra hai hòm, lễ vật bên trong đã khiến hai tay hân phát run. Sau khi mở ra từng cái hòm, Triệu công công không ngừng nhoẻn miệng cười tươi. Nếu để cho một vị công tử không được sủng trong phủ biết Triệu công công có nhiều lễ vật vô giá như thế, hẳn nhất định sẽ mạo hiểm cướp lấy từ Triệu công công, rồi sau đó mang theo những bảo bối này chạy khỏi vương phủ, từ nay về sau tiêu dao thiên hạ. Đáng tiếc, người nào đó hiện giờ vẫn còn nằm trên giường.

Nghiêm Bình đi vào phòng nghị sự “Thanh Phong trai”, Nghiêm Sát cùng thủ hạ của hắn đều đang ở đây. Nghiêm Bình bẩm báo rằng Triệu công công đã nhận lấy lễ vật, Hùng Kỉ Uông đau lòng nói: “Những món đồ vật quý giá như thế có thể chiêu được bao nhiêu binh mã a, thế nhưng lại đưa cho cái tên yêm hóa biến thái như vậy.”

Lí Hưu cười cười: “Không cần đau lòng, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ lấy lại cả vốn lẫn lời.”

“Nghiêm quân gia, nữ tử đưa đi đêm qua còn sống hay không?” Chu Công Thăng hỏi.

Nghiêm Bình lắc đầu, ngoại trừ Nghiêm Sát, mọi người ở đây đều thở dài một hơi. Nghiêm Sát vừa liếc mắt nhìn, Đồng Nghê cùng Nghiêm Thiết liền đứng dậy rời đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Triệu công công mang theo lễ vật tươi cười ly khai. Giang Lăng ở ven biển, hắn đi thuyền trên vùng duyên hải lên hướng bắc, đến “Cây Dẻ khẩu”, tiếp tục ngồi xe ngựa năm ngày liền trở về kinh thành “Thượng Nghiêu”. Nghiêm Sát tự mình đưa tiễn hắn lên xe ngựa. Triệu công công lần này đến đây, có thể nói Nghiêm Sát chiếu cố chu đáo cho hắn từ trong ra ngoài, Triệu công công vô cùng hài lòng ly khai Giang Lăng Lệ vương phủ.

.....

Ngồi dựa vào thành giường, Nguyệt Quỳnh lắng nghe tiếng mưa rơi ngoài phòng. Lần này mới năm năm ngày, hắn đã có thể xuống giường, có thể nói hắn vô cùng kinh ngạc, nhưng hắn lại không muốn xuống giường, thậm chí cứ ở lại trên giường. Giang Lăng cuối tháng mười một, cả ngày mưa dầm kéo dài, tựa như tâm tình của hắn. Nhưng đó không phải nguyên nhân hắn không muốn xuống giường, mà là bởi vì lạnh.

Mùa đông đã bắt đầu từ tháng trước, Giang Lăng ở phía Đông Nam của U quốc, một mặt giáp biển, vừa đến mùa đông liền mưa không ngừng. Mùa đông Giang Lăng có thể lạnh đến tận xương, âm lãnh lạnh lẽo, mặc nhiều y phục thế nào cũng không thấy ấm áp. Nguyệt Quỳnh từ nhỏ lớn lên ở phương bắc, sau khi Nghiêm Sát được phong vương, hắn mới theo Nghiêm Sát vượt qua Tiên giang đi đến phía nam, khả năng thích ứng của hắn luôn luôn không bằng nam nhân kia. Người nọ đã sớm quen với thời tiết lạnh lẽo phía nam, lúc lạnh nhất cũng không mặc áo bông, chỉ mặc hai kiện áo đơn. Nhưng hắn lại không được như vậy, ở Giang Lăng sáu năm, mùa đông hàng năm đều ảnh hưởng mạnh mẽ đến hắn. Trong phòng đã khoa trương đặt một chậu than đang cháy, Nguyệt Quỳnh mặc áo bông co ro ngồi trên giường, dù sao bên ngoài trời đang mưa, hắn xuống giường cũng không có nơi nào để đi.

“Hồng Hỉ, công tử nhà ngươi tỉnh chưa?”

Nguyệt Quỳnh ở trong phòng ngủ nghe được giọng nói của Lê Hoa Chúc, liền cao giọng trả lời: “Ta tỉnh, đang ở trên giường.”

Rất nhanh, có người vén rèm, lướt qua bình phong đi đến, tầm tắc hai tiếng: “Nguyệt Quỳnh, vẫn còn chưa đến tháng mười hai mà, ngươi buông màn cửa xuống, chậu than cũng dùng tới, áo bông cũng mặc vào, chờ cho đến ngày tết thì ngươi phải làm thế nào?”

Tuy rằng người này hàng năm đều khoa trương như thế, Lê Hoa Chúc vẫn nhin không được mà cảm khái.

“Ta cũng không phải người, ta sợ lạnh.” Nguyệt Quỳnh không hề đỏ mặt, nhanh tay kéo chăn đắp. Lê Hoa Chúc cười to, đưa tay đặt thực hạp [hộp đựng thức ăn] lên chiếc kỷ trà bên giường Nguyệt Quỳnh: “Nhạ,

sáng sớm ta kêu An Bảo ra phủ mua thang bao* cho người, vẫn còn nóng.”

Nguyệt Quỳnh lấy thực hạp đặt trên đùi, khăn cấp mở ra, mùi thang bao tỏa ra khắp phòng, hần hít vào thật sâu. “Hoa Chúc, chờ ta ra phủ, ta nhất định phải dẫn người đi cùng, người thật sự là đại ân nhân của ta.”

Tiếp nhận thìa từ tay Hồng Hỉ, Nguyệt Quỳnh trực tiếp ở trên giường ăn, vừa cắn thêm một khẩu thang bao, hần dùng ngữ điệu thỏa mãn nói: “Mỹ vị, mỹ vị nhân gian a.” Nghe vậy, ngay cả An Bảo, Hồng Hỉ Hồng Thái đều nhin không được mà cười trộm.

Lê Hoa Chúc thở dài: “Nguyệt Quỳnh, Vương gia có phải ngay cả phần ăn của người cũng cắt xén hay không? Ta nghe nói lúc này Vương gia ban thưởng cho người không ít thứ tốt mà.”

Nguyệt Quỳnh quay đầu, trừng mắt liếc hần một cái: “Vài thứ kia sao có thể so sánh cùng thang bao, lật áp đầu. Nếu không phải ta không thể ra phủ, lại không có bạc, ta nhất định mỗi ngày đều ở bên ngoài ăn vật đến no bụng.”

Nói xong, hần cảm kích nhìn về phía An Bảo: “An Bảo, mỗi lần đều làm phiền người.”

An Bảo mới vừa tròn mười sáu tuổi ngược ngùng nở nụ cười, khoe miệng nhất thời xuất hiện hai cái lúm đồng tiền, lắc đầu, tỏ vẻ không có gì. An Bảo có chút cà lăm, ngoại trừ can đảm mở miệng trước mặt công tử nhà mình, hần đều rất ít nói chuyện trước mặt những người khác.

Nào biết rằng Nguyệt Quỳnh mới vừa cảm kích biết ơn người ta, liền lập tức quay sang nói với công tử nhà người ta: “Hoa Chúc, người đã kêu An Bảo đi ra ngoài, vậy sao không thuận tiện bảo hần mua luôn cho ta chút lật áp đầu.”

Lê Hoa Chúc tức giận gơ tay ra: “Bạc.”

Nguyệt Quỳnh lập tức cúi đầu chuyên tâm ăn thang bao.

“Yêu tình tham tiền.”

Người nào đó làm bộ không nghe thấy gì cả.

Ăn xong thang bao, Nguyệt Quỳnh cùng Lê Hoa Chúc ở trong phòng thưởng thức trà Long Tĩnh thượng hạng, thuận tiện nghe mật thám nói những chuyện đã xảy ra trong phủ nhiều ngày qua, có vị công tử phu nhân nào bị đưa ra phủ, có vị công tử phu nhân nào bị đưa vào phủ. An Bảo cùng Hồng Hỉ Hồng Thái đi đến tiểu tào phòng [phòng bếp nhỏ] chuẩn bị cơm trưa.

“Ta nghe nói khi Triệu công công ly khai mang theo một xe lễ vật, đều là những vật phẩm vô giá.”

Nguyệt Quỳnh đang uống trà thì bị sặc.

“Khụ khụ khụ.”

Lê Hoa Chúc vội vàng vỗ vỗ lưng hần: “Người uống chậm một chút, khát như thế a.”

“Khụ khụ khụ, một xe, một xe lễ vật?” Nguyệt Quỳnh ai oán hỏi.

Lê Hoa Chúc vỗ vỗ lưng hần, trấn an: “Chính là những thứ vô duyên với người, người chỉ nghe cho biết thì được rồi.”

“Vậy người nói với ta để làm gì.” Nguyệt Quỳnh nhất thời không còn tâm trí để uống trà, “Một xe lễ vật. Sao hần không tặng thứ gì đó khác đi, đáng tiếc, đáng tiếc.”

Lê Hoa Chúc trở mình xem thường: “Đáng tiếc gì? Người có khả năng biết được giá trị của những thứ quý giá đó sao**?”

“Một xe lễ vật. đổi thành bạc thì được bao nhiêu a.” Nguyệt Quỳnh yên lặng khẽ bóp cổ tay. Lê Hoa Chúc ngửa mặt lên trời thở dài, yêu tình tham tiền này.

.

Nếu bỏ qua ba chuyện: thị tẩm, công chúa muốn đến và bạc quá ít là những chuyện khiến hấn phiền não cực độ, cuộc sống yên ổn của Nguyệt Quỳnh kỳ thật coi như không tồn tại. Hấn không thích tơ lụa sang quý, chỉ thích vải bông mộc mạc; hấn không thích sơn hào hải vị, chỉ thích các món ăn vặt ở Giang Lăng; hấn không thích đình đài lầu các, chỉ thích nhất Lâm uyển yên tĩnh của hấn.

Tuy rằng hấn là vị công tử không được sủng, nhưng là quy củ của vương phủ rất chặt chẽ, hai vị công công chưởng quản Đông Tây uyển cũng là người nghiêm cẩn, hơn nữa thời gian hấn nhập phủ là dài nhất, cũng chưa từng có vị công tử phu nhân nào tìm hấn gây phiền toái. Hồng Hỉ Hồng Thái cũng không hề thích gây chuyện thị phi, thích nói huyền thuyên giống như tội lỗi của các vị công tử phu nhân khác. Chưa nói đến việc hai người họ chiếu cố hấn rất thỏa đáng và chu đáo, còn đặc biệt giúp hấn bớt lo lắng, lại làm được thức ăn phù hợp với khẩu vị của hấn. Huống chi hấn còn có Lê Hoa Chúc, vị bằng hữu đáng quý hoàn nạn có nhau, cuộc sống của hấn thật sự không hề khổ sở.

Nhưng là. Nhìn Hồng Thái giao cho hấn năm lượng bạc, tay Nguyệt Quỳnh vẫn phát run.

“Chỉ, chỉ bán được ít bạc như thế?” Không thể tin được khê ngẩng đầu, giọng nói Nguyệt Quỳnh cũng trở nên run rẩy, “Hai chi nhân sâm ngàn năm, bốn hạp vây cá, hai hạp lộc nhung cũng chỉ bán được năm lượng bạc?”

Hồng Thái khó xử nói: “Công tử, mấy thứ này không thể bán được ở hiệu cầm đồ hay bán cho những nhà giàu có. Còn dân chúng bình thường cả đời hiếm khi được ăn những thứ hiếm lạ như vậy, cũng sẽ không bỏ nhiều bạc để mua. Nếu là bán ở các phủ gì đó, hay là bán cho phú hộ trong thôn, ta lại lo lắng bọn họ đem làm lễ vật để tặng, vạn nhất tặng qua tặng lại, đưa đến tay Vương gia thì liền phiền toái. Lần này ta đến hiệu thuốc trong thôn bán, lão bản tưởng chúng ta trộm được, ngay từ đầu sống chết không chịu mua, ta cầu hấn nửa ngày, hấn mới mua, nhưng chỉ trả năm lượng bạc.”

Nguyệt Quỳnh đem bạc bỏ vào vạt áo, nói: “Là ta tham lam, không trách người được, những bản khoản lo lắng của người đều đúng. Mấy thứ này nếu có thể bán ở hiệu cầm đồ tất nhiên có thể bán được giá cao, đáng tiếc. Năm lượng bạc thì là năm lượng bạc, tốt hơn nhiều so với không có gì. Hồng Thái, vâng, vâng xin lỗi người.”

“Công tử, ngài đừng nói như thế. Là do Hồng Thái vô năng, chỉ bán được năm lượng bạc.”

“Hồng Thái.” Nguyệt Quỳnh hiếm khi nghiêm mặt.

Hồng Thái lập tức nói: “Công tử, Hồng Thái nói sai rồi, Hồng Thái đi nấu canh vây cá cho công tử.”

Gương mặt Nguyệt Quỳnh lúc này mới giãn ra.

Đem năm lượng bạc bảo bồi bỏ vào hộp gỗ, khi không còn ai Nguyệt Quỳnh mới lộ ra vẻ chán nản sâu sắc, cứ tiếp tục như vậy thì đến khi nào hấn mới có thể tiết kiệm đủ bạc để chạy khỏi đây?

.

Ngồi trong khoang thuyền, Triệu công công đuổi mọi người ra ngoài, lấy ra đồng ngân phiếu dày cộm trong lồng ngực, một sổ có năm nghìn lượng bạc, đây là hôm qua Nghiêm Bình trộm đưa cho hấn khi rời Lệ vương phủ.

Nhìn bảo bối đặt bốn phía chung quanh, Triệu công công mặt mày hớn hởi, trong tứ vương, Lệ vương Nghiêm Sát là người hào phóng nhất, mỗi lần hấn đến Giang Lăng ban thánh chỉ đều thu được rất nhiều. Chính là hai năm nay ý muốn tước vương của Hoàng Thượng càng ngày càng rõ ràng, sau này Nghiêm Sát bị tước vương hoặc bị giết, hấn liền bị chặt đứt một tài lộ.

Cây to đón gió, Nghiêm Sát quá lợi hại, binh mã có hơn bốn mươi vạn, nhiều hơn ba vương khác. Vài năm gần đây tuy rằng Hoàng Thượng chìm đắm nam sắc, nhưng sư tử đang ngủ cũng sẽ không cho phép có lão hổ như hổ rình mồi ở bên người. Nghiêm Sát cho dù không có tâm mưu phản, Hoàng Thượng cũng không thể lưu hấn lại. Bất quá Nghiêm Sát đối hấn thật sự hào phóng, còn tặng hấn một nữ nhân cho hấn tùy tiện ngoạn, lấy được lòng người nhờ tiền tài, hấn tất nhiên sẽ nói ngọt trước mặt Hoàng Thượng thay Nghiêm Sát.

Đem tất cả ngân phiếu giấu hảo, Triệu công công vui cười hai tiếng, khổ người Nghiêm Sát còn tăng lên hai phân so với năm kia hẳn thấy, công chúa đến đây sao có thể chịu được? Hi hi.

7. Chương 7

Thuyền chạy trên biển hai ngày, nhiều nhất ba ngày có thể đến Cây Dẻ khẩu. Dọc theo đường đi, gió yên biển lặng, Triệu công công ngồi trong khoang thuyền bình thần uống rượu. Hôm nay hẳn nằm trong khoang thuyền cả một ngày, xương cốt toàn thân đều đau nhức, nghĩ đến đêm Nghiêm Sát phái người đưa nữ nhân đến, Triệu công công liền tâm dương khó nhin. Ra khỏi cung vô cùng tốt, trở lại trong cung không chỉ không thú vị, mà còn phải nhìn Hoàng Thượng nghĩ biện pháp gây sức ép lên các thị quân cả ngày. Hẳn biết người bên ngoài nói hẳn biến thái, thích đùa bốn nữ tử, càng thích đùa các nàng đến chết, nhưng hẳn nào có biến thái bằng Hoàng Thượng.

Sợ là tất cả thần dân U quốc đều biết Hoàng Thượng bọn họ thích cháu ruột của chính mình, hơn nữa là không ngừng yêu thích, đến mức trở thành điên cuồng si mê. Nguyên bản Hoàng Thượng lên kế hoạch để đoạt lấy giang sơn của U đế, sau đó liền có thể độc chiếm U đế, nào biết khi Hoàng Thượng mang binh đánh vào hoàng cung, chỉ có thể nhìn thấy U đế thà chết cũng không khuất phục. U đế mĩ mao vô song, vô năng yếu đuối, cả đời việc dũng cảm nhất từng làm được chính là nhóm lửa tự thiêu trước mặt Hoàng Thượng. Đứng trên Vọng lâu, U đế châm lửa đốt những bó củi đã tẩm dầu, lửa cháy vừa nhanh vừa mạnh, không cho Hoàng Thượng chút cơ hội nào.

Trước khi U đế qua đời, Hoàng Thượng si mê hẳn, sau khi U đế chết đi, Hoàng Thượng trở nên điên cuồng hẳn. Triệu công công chỉ là một thái giám, dĩ nhiên không thể lý giải làm thế nào Hoàng Thượng lại thích cháu ruột của chính mình, U đế quả thật rất đẹp, hẳn không cần thận liếc mắt nhìn dung mạo kia một cái liền tâm can loạn khiêu, nhưng mỹ nhân trong thiên hạ nhiều vô số, Hoàng Thượng là thiên tử, muốn mỹ nhân gì mà không có? Hoàng Thượng quả thật điên rồi, điên cuồng tìm kiếm tất cả nam tử trông giống U đế trong thiên hạ, chỉ cần trên người người nọ có một chút giống U đế, thậm chí chỉ là khóe miệng thoáng gợi lên bộ dáng giống U đế, Hoàng Thượng cũng sẽ không từ thủ đoạn mà đoạt lấy. Nhưng khi đã đoạt được, Hoàng Thượng lại ở trên giường khiến những thị quân này chỉ còn một hơi thở, nếu không thì cũng trực tiếp giết chết.

Tiên hoàng chỉ có một mình Hoàng thái hậu, vậy nên khi Tiên hoàng vừa chết, tất cả quyền lực liền rơi vào tay Hoàng Thượng, cô nhi quả phụ chỉ có thể bị người chà đạp. Thân là đế vương thì thế nào? Tiên hoàng mới chết ba năm, thiên hạ đã nằm gọn trong tay Hoàng Thượng, U đế chỉ còn hai con đường: chết hoặc bị Hoàng Thượng độc chiếm. Chính là ngay cả Hoàng Thượng cũng không nghĩ đến, U đế hiểu thuận lại rời bỏ Hoàng thái hậu, lựa chọn cái chết.

“Hi hi”, Triệu công công hé miệng vui cười, nói không chừng U đế bị Hoàng Thượng gây sức ép như thế, cho nên mới thà chết cũng không nguyện theo Hoàng Thượng.

Mặt biển thực yên tĩnh, bầu trời đã hoàn toàn tối đen. Triệu công công đứng dậy khẽ xoay thắt lưng. Chỉ khi rời khỏi cung hẳn mới có thể thanh nhàn, trở về cung, hẳn liền bận rộn. Phân phó bọn thị vệ canh gác cẩn thận, Triệu công công xoay người trở vào khoang. Rượu ngon, món ngon cùng bạc, chỉ thiếu nữ nhân, thật không hoàn mỹ.

Nằm xuống trên chiếc hòm chứa đầy bảo bối, trong lòng ngực cất ngân phiếu trị giá hơn năm nghìn lượng, Triệu công công thoải mái nhắm mắt lại. Công chúa cũng thực hồ đồ, lúc U đế còn sống, nàng hận không thể giết chết U đế, hiện tại U đế đã chết sáu năm, nàng còn muốn đem những thị quân giống U đế bên người Hoàng Thượng giết chết, khiến Hoàng Thượng giận dữ đem nàng gả cho Nghiêm Sát. Chờ khi Hoàng Thượng tức vương, công chúa rời xa kinh thành, như vậy mới thật sự là kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay. Hi hi, U đế cũng thực đáng thương, thân thúc thúc muốn chiếm lấy hẳn, thân đường muội lại luôn muốn hẳn chết. Bất quá từ xưa hồng nhan đều bạc mệnh, thân là nam tử cũng đồng dạng như vậy.

Khẽ xoay người trên hòm bảo bối của mình, Triệu công công ngáp hai cái. Không quan tâm bọn họ ai chết ai sống, hẳn là nô tài, chỉ cần có bạc có nữ nhân là được.

Càng đi về phía bắc trời càng lạnh, bọn thị vệ ở bên ngoài khoang thuyền tuần tra lạnh đến mức không ngừng dậm chân, hà hơi. Nghĩ đến vị công công biến thái trong khoang thuyền, bọn thị vệ rất bất bình, bất quá chỉ là một tên yếm hóa biến thái, tại sao hắn được ở bên trong hưởng thụ, bọn họ lại phải ở bên ngoài chịu lạnh. Vài tên thị vệ liếc mắt nhìn nhau rồi thu hồi đao kiếm chui vào trong khoang thuyền. Thiên hạ thái bình, làm sao có thể xảy ra chuyện gì, thà trốn trong khoang thuyền ấm áp còn hơn. Bên ngoài chỉ còn lại hai người chèo thuyền.

Đến canh ba, người chèo thuyền cũng mệt mỏi, mơ màng chèo thuyền, đột nhiên một đạo hồng quang sáng lên trên bầu trời, người chèo thuyền buồn bực tự hỏi, buổi tối sao lại bắn pháo hoa? Mơ màng một hồi, người chèo thuyền giật mình hoảng sợ nhìn lên, dụi mắt. Pháo hoa chiếu sáng ba chiếc thuyền lớn trên mặt biển, một thuyền trong số đó đã nhanh chóng chạy đến trước mặt bọn họ.

“Hải tặc! Có ...” Một người chèo thuyền hô to lên, còn chưa kịp hô xong, một mũi tên đã bay tới, đâm xuyên qua cổ họng hắn. Người chèo thuyền rơi xuống nước. Nhưng tiếng kêu của hắn vẫn đánh thức bọn thị vệ cùng Triệu công công đang ngủ trong khoang thuyền.

“Các huynh đệ! Lên!”

Tiếng hô rõ ràng truyền đến từ bọn hải tặc ở bên kia. Bọn thị vệ hoang mang rối loạn, vội vã chạy ra ngoài, không phải hai năm trước hải tặc đã bị tiêu diệt sao? Làm thế nào lại có hải tặc ở đây? Còn không đợi bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, mấy chục móc sắt “sưu sưu” bay đến trên thuyền. Chợt nghe một tiếng “phanh”, thân thuyền lay động vài cái, bọn thị vệ đều ngã ngồi trên mặt đất.

“Các huynh đệ! Hình như là một con cá lớn, tiến lên!” Vẫn là người kia hô to, giọng nói cực kỳ khó nghe. Mấy chục bóng đen vừa kêu to vừa nhảy lên thuyền, thấy người liền giết.

“Hải tặc lớn mật! Chúng ta chính là vũ lâm quân**, còn không mau mau buông vũ khí!” Thị vệ vừa chống lại hải tặc vừa hô lên. Tên hải tặc cầm đầu sững sốt một chút, rồi chợt nghe người nọ hô to: “Con mẹ nó, dù sao cũng chết, không làm thì thôi, đã làm phải làm đến cùng, giết hết tất cả cho ta!” Đám hải tặc vừa nghe, liền không còn chút e sợ nào, hăng hái đánh tiếp. Trong chốc lát, ánh lửa từ trên thuyền sáng rực cả một góc trời, hai bên không ngừng chém giết lẫn nhau.

Tên hải tặc, cũng chính là người đã kêu gọi không được đầu hàng mang theo hai gã thân tín cuối cùng lên thuyền. Đại ngân đao [thanh đao bằng bạc] trong tay khẽ động, chém những tên thị vệ dễ dàng giống như đang thái rau*. Hai thủ hạ ngăn trở những tên thị vệ đến gần, hắn trực tiếp mang theo người xông vào khoang thuyền.

Triệu công công sợ tới mức tè ra quần, lấy chân bông phủ lên hóm bảo bối, còn ngân phiếu trong ngực thì giấu vào trong giày. Không chờ hắn mang giày, hải tặc đã nhanh chóng xông vào.

“Cáp, nơi này còn có người.” Hải tặc đều bịt mắt, tên cầm đầu đi đến gần Triệu công công, mùi nước tiểu lập tức truyền đến.

“Đầu, người khiến hắn sợ tới mức tiểu ra quần rồi, ha ha.”

“Ta đây, ta chính là Triệu công công, chính là thái giám tổng quản trong cung, các người, các người lập tức thả ta ra, ta sẽ khiến Hoàng Thượng tha, tha các người một mạng.”

“Người là thái giám?” Hắn buông Triệu công công ra. Triệu công công nghĩ đối phương đang sợ, lớn mật nói: “Ta đây được Hoàng Thượng tín nhiệm, các người khiến ta bị thương, Hoàng Thượng nhất định sẽ không tha cho các người, các người còn không, a!”

Triệu công công bị tên thủ lĩnh của đám hải tặc đẩy ngã trên mặt đất.

“Buông ta ra! Kẻ trộm lớn mật!”

“Lão Nhị, người muốn chơi đùa hoạn quan không? Ta còn chưa thấy phía dưới của hoạn quan là cái dạng gì.”

“Hắc hắc, lão Đại, kỳ thật ta cũng rất tò mò. Hoạn quan là bị cắt cái kia phải không? Người nói bọn họ sao lại có nước tiểu a.”

“A a! Buông ta ra, buông ta ra! Các ngươi làm hại ta, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ tru di cửu tộc các ngươi!”

Đầu lĩnh hung hăng tát Triệu công công một cái, nước mắt, nước mũi cùng máu mũi của Triệu công công đều chảy ra. Hắn che mặt không dám nói lời nào, anh anh khóc lên.

“Con mẹ nó, bắt quá chỉ là một cái hoạn quan cũng dám uy hiếp lão tử. Lão tử bị Nghiêm Sát truy bắt, không được ăn no, không được thượng nữ nhân đã vài tháng. Đừng nói ngươi chỉ là một tên công công, hôm nay cho dù là công chúa, lão tử cũng không buông tha.”

“Tê!” Y phục của Triệu công công bị xé thành hai nửa.

“Không cần! Không cần! Tha nô tài, tha nô tài. Nô tài đem tất cả bạc cho các ngươi, các ngươi tha nô tài một cái mạng chó đi.”

“Ha ha, lão Đại. Hắn vừa rồi còn tự xưng ‘ta’ mà. Ngươi vừa xé xiêm y, hắn liền trở thành nô tài. Lão Đại, ngươi ném thử tư vị của cậu nô tài này trước đi, xem như thế nào?”

Lão Đại nhe răng cười một tiếng, một tay nắm lấy hai tay Triệu công công, một tay ngăn chặn hắn, kéo quần hắn. Triệu công công làm sao có thể là đối thủ của hải tặc, nhanh chóng bị đối phương khống chế.

“Tha nô tài, tha nô tài. . . .”

“Cáp, lão Đại, phía dưới của hoạn quan nguyên lai dài như vậy a.” Lão Nhị đem đuốc để sát vào, Triệu công công lại la lên.

“Thối muốn chết.” Lão Nhị che mũi thối lui, tức giận đến mức ngoan độc đập Triệu công công một cước, “Trách không được người ta nói là thối thái giám. Đại ca, ngươi đừng thượng, bản muốn chết.” Ngửi thấy mùi thối, lão Đại cũng mất hứng trí. “Ba ba” lại cho Triệu công công hai cái tát, thiếu chút nữa đánh hắn ngất xỉu.

“Lão Đại! Chúng ta giàu to rồi! Mọi thứ trong rương này đều là bảo bối!” Lúc này tên còn lại cầm trên tay một chi nhân sâm có ánh vàng rực rỡ, hưng phấn nói. Lão Đại vừa nghe, bỏ lại Triệu công công phía sau. Sau khi xem qua mọi thứ trong rương một lần, ngay cả lão Đại cũng nhìn không được mà nở nụ cười.

“Ha ha, trời cũng giúp ta, trời cũng giúp ta! Không nghĩ tới trên thuyền này cư nhiên có nhiều bảo bối như thế. Các huynh đệ!”

“Có!” Nhóm hải tặc giải quyết xong bọn thị vệ ở ngoài thuyền, nhanh nhẹn tiến vào.

“Đến! Mau nâng các hòm này đi! Tiếp tục tìm kiếm, xem còn có bảo bối gì không?”

Đám hải tặc nâng hai cái hòm ra ngoài, Triệu công công trốn trong góc không dám khóc thành tiếng.

“Lão Đại! Không tốt! Có thuyền rồi, hình như là quan thuyền [thuyền của quan binh]!” Một tên hải tặc vội vàng chạy vào. Lão Đại vừa nghe, liền cầm lấy cây đuốc trên tay lão Nhị đặt xuống bên cạnh Triệu công công.

“Các huynh đệ! Rút!”

Lão Đại ra lệnh một tiếng, dẫn đầu chạy. Một lát sau, bên ngoài không còn động tĩnh. Triệu công công lúc này mới quán lấy chân, chạy ra khỏi khoang thuyền đang cháy. Bên ngoài làm sao còn có bóng dáng của hải tặc hải? Trong ánh lửa, Triệu công công nhìn thấy một chiếc thuyền treo cờ chữ “Phạm”, liền gào khóc kêu lên: “Người tới a! Ta ở trong này! Mau tới a!”

Phạm Văn, thống lĩnh thủy quân. Triệu công công khóc đến mức thấm thương, hắn, hắn được cứu rồi.

Vừa lên thuyền, lão Đại liền tháo khăn bịt mặt ra: “Phạm Văn tới quá nhanh, ta còn chưa tìm thấy năm nghìn hai ngàn phiếu mà.”

Lão Nhị cũng gỡ khăn bịt mặt, đến thủy bồn [chậu nước] rửa tay: “Nếu không phải Lí đại nhân không cho phép, ta đã giết tên yêm hóa kia.”

“Những thứ Vương gia thưởng cho tên hoạn quan kia không thể đều bị cướp hết. Năm nghìn hai ngàn phiếu đó xem như đặt trước ở chỗ Triệu công công đi.” Một vị nam tử ở trên thuyền, bước ra từ trong bóng tối, rõ ràng là mưu sĩ của Nghiêm Sát, Lí Hưu.

Mà lão Đại cùng lão Nhị dĩ nhiên là Đồng Nghê cùng Nghiêm Thiết. Đồng Nghê đang rửa tay trong thủy bồn, nên giận nói: “Thưởng thì đoạt lại, tại sao ta phải thoát quần tên yếm hóa kia a, thật sự là bần mắt ta.”

“Ha ha” Lí Hưu cười nói, “Đó là việc hải tặc nên làm, không phải sao?”

Đồng Nghê liếc mắt nhìn hắn, tên gia khóa mang ý nghĩ xấu xa đầy mình.

Tại một nơi khác, Triệu công công nín chặt Đường Hàn phó tướng của Phạm Văn, vừa khóc vừa không ngừng mắng: “Nếu không phải Đường phó tướng tới kịp, tính mệnh ta mới được bảo toàn. Đám hải tặc chết tiệt kia, ta nhất định phải băm băm chi tiết với Hoàng Thượng, để Hoàng Thượng tru di cửu tộc bọn chúng!”

“Triệu công công bị kinh hách. Những tên hải tặc này đã thiếu chút nữa bị Lệ vương bắt được, nếu tin tức không bị tiết lộ, khiến cho hai tên thủ lĩnh của bọn chúng chạy thoát, hôm nay công công cũng sẽ không phải chịu mạo hiểm.”

“Chẳng lẽ là có nội gian?”

“Hạ quan không dám vọng ngôn. Nhưng là đám hải tặc này vẫn cướp bóc thuyền bè qua lại, mấy tháng trước, sau khi Lệ vương tự mình mang binh tiêu diệt, bọn chúng mới im hơi lặng tiếng. Bất quá mùa đông đến, đám hải tặc lại điên cuồng một trận. Nơi đây đã không còn thuộc địa phận mà Lệ vương cai quản, bởi vậy đám hải tặc kia mới lớn gan như vậy. Lệ vương viết thư cho Phạm đại nhân, nói Phạm đại nhân bảo hộ an nguy cho công công, bằng không hạ quan cũng sẽ không đến cứu công công kịp lúc.”

“Chính là Lệ vương?” Triệu công công sửng sốt.

“Mùa đông hàng năm, hải tặc sẽ điên cuồng cướp bóc, Lệ vương viết thư cho Phạm đại nhân, nói công công gần đây đi thuyền theo hướng bắc để trở về kinh, bảo Phạm đại nhân rằng khi công công ra khỏi nơi Lệ vương cai quản, liền phái người hộ tống công công trở về kinh. Phạm đại nhân vừa phái hạ quan đến, kết quả trên đường gặp được một tiểu hải tặc, hạ quan lúc này mới vội vàng chạy đến, làm cho công công bị sợ hãi.”

“Chính là Lệ vương. Lệ vương.” Triệu công công khóc rống, rơi nước mắt, “Nếu không có Lệ vương, hôm nay ta sẽ bị hải tặc làm nhục chí tử. Ta đây, ta đây thiếu Lệ vương một mạng.”

Trong mắt Đường Hàn hiện lên tinh quang.

8. Chương 8

Hoàng đế Cổ Niên ngồi trên long tháp nơi tẩm cung, hai vị nam quân ngồi bên chân. Ngoài trời tuyết đang rơi, trong tẩm cung lại thập phần ấm áp. Y phục Cổ Niên bán khai, thân hình cường tráng nguyên bản vì nhiều năm chìm đắm, say mê *** dục mà da thịt trở nên lỏng, đôi mắt thoáng ánh lên vẻ lo lắng cùng tàn nhẫn. Tuy rằng thân hình hắn không còn được như trước, nhưng là kẻ xuất thân võ tướng nên Cổ Niên vẫn mang lại cảm giác áp bách. Không giống với cảm giác áp bách mà thân người cao lớn cùng khí thế uy nghiêm của Nghiêm Sát mang đến, cảm giác áp bách của Cổ Niên đến từ đôi mắt mang vẻ điên cuồng và khí phách vương giả toát ra từ người hắn.

Sau khi được Đường Hàn hộ tống, Triệu công công bình an về tới kinh thành. Ngay khi vừa tiến cung, hắn liền khóc lóc kể lể trước mặt Hoàng Thượng. “Hoàng Thượng, nô tài, nô tài suýt chút nữa đã không còn được thấy Hoàng Thượng.”

“Nô tài nói rõ thân phận, những tên hải tặc đó liền bảo: ‘cho dù là Hoàng Thượng bọn họ cũng giết’. Nếu Đường đại nhân không đuổi đến kịp lúc, nô tài đã bị bọn chúng phân thây.”

Ánh mắt Cổ Ngũ khẽ biến, hắc ách văng tên nam quân kia rồi ngồi dậy, hai gã nam quân liền vội vàng lui ra. “Bọn chúng thật sự nói như thế?”

Triệu công công vừa khóc vừa không ngừng gật đầu: “Những gì nô tài nói đều là thật. Bọn chúng còn nói nếu người trên thuyền là công chúa, bọn chúng tiền gian hậu sát*, Hoàng Thượng không chừa cho bọn chúng đường sống, bọn chúng cũng không để cho Hoàng Thượng sống yên ổn.”

Cổ Niên lạnh lùng nở nụ cười: “Thuyền Đường Hàn.” Một vị công công khác ở trong phòng lập tức lui ra ngoài.

“Hoàng Thượng, sau ngày tết, công chúa sẽ được gả cho Lệ vương. Không trừ những tên hải tặc đó, công chúa nguy rồi.” Triệu công công khóc đến mức nước mũi nước mắt không ngừng chảy, dấu bàn tay do bị hải tặc tát vẫn còn trên mặt hắc. Đôi mắt hỗn độn của Cổ Niên trở nên rõ ràng.

“Thần Đường Hàn khấu kiến Ngô Hoàng, Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Đường Hàn bị truyền triệu vào, vừa tiến vào đã quỳ xuống hô.

“Sự tình liên quan đến những tên hải tặc kia là như thế nào?”

“Bẩm Hoàng Thượng, đám hải tặc kia nguyên bản chính là một ít đào phạm[phạm nhân đào ngục]. Sau khi bọn chúng chạy trốn đến vùng biển liền bắt đầu đốt giết, bắt người cướp của các thuyền bè qua lại. Số lượng từ mười mấy người dần dần gia tăng đến hơn trăm người. Giữa năm nay, đám hải tặc này phạm án ở vùng biển do Lệ vương cai quản, bị Lệ vương hạ lệnh bắt giữ. Bởi vì tin tức bị tiết lộ nên vài tên cầm đầu mới đào thoát được. Lệ vương một mực tra tìm nơi ẩn trốn của bọn chúng, không ngờ đám hải tặc này lại chạy trốn tới tứ hải, to gan lớn mật, cướp bóc thuyền của Hoàng Thượng. Phạm đại nhân ra lệnh cho thần tiến đến bảo hộ công công, trên đường đi thần lại gặp một đám hải tặc, giao phong cùng bọn chúng gần một canh giờ, cho nên mới đến chậm. Thỉnh Hoàng Thượng trị tội.”

“Chuyện tin tức bị tiết lộ mà người nói là như thế nào?”

“Bẩm Hoàng Thượng, thần cũng không rõ tình huống cụ thể, chỉ là thần từng nghe Phạm đại nhân nhắc đến. Nói Lệ vương từng tỉ mỉ lên kế hoạch, tính toán cùng An vương bắt gọn đám hải tặc này. Nhưng lại không ngờ rằng tin tức đã bị lộ, để cho thủ lĩnh của bọn chúng chạy thoát.”

“À? Nếu chuyện này ngay cả An vương cũng liên quan, sao trẫm lại không biết?”

“Bẩm Hoàng Thượng, việc này Lệ vương đã từng cùng Phạm đại nhân thông tin, Phạm đại nhân cũng từng dâng sớ cho Hoàng Thượng, nhưng không biết vì sao lại không đưa đến tay Hoàng Thượng.”

“Lão gia khỏa đại học sĩ kia quả thật càng ngày càng hồ đồ.” Cổ Niên đứng lên, một gã nam quân lập tức mặc xiêm y cho hắn. “Truyền ý chỉ của trẫm, ra lệnh cho Lệ vương, An vương, Phạm Văn, nội trong ba tháng phải tiêu diệt hải tặc, khi công chúa xuất giá không được xảy ra bất cứ sai lầm gì.”

Vị công công phụ trách truyền chỉ liền lui ra ngoài.

“Người đi xuống đi.”

“Thần cáo lui.”

Sau khi Đường Hàn rời đi, Cổ Niên cúi đầu nhìn về phía Triệu công công vẫn đang quỳ trên mặt đất.

“Nghiêm Sát vẫn hảo?”

Trong lòng Triệu công công đang suy nghĩ, vừa rồi Đường đại nhân không nói đến việc Lệ vương làm cho Phạm đại nhân bảo hộ hắn, không biết là Đường đại nhân quên nhắc đến hay là cố ý chưa nói. Bất quá như vậy cũng tốt, miễn cho Hoàng Thượng nghĩ rằng hắn đã nhận ân tình nên mới nói tốt cho Nghiêm Sát.

“Bẩm Hoàng Thượng. Lệ vương so với hai năm trước khi nô tài gặp thì tăng lên một ít, những mặt khác đều không thay đổi, vẫn là bộ dáng bất cầu ngôn tiểu[kiếm lời ít nói]**. Khi dùng bữa, Lệ vương có hỏi nô tài thân thể của Hoàng Thượng như thế nào, nô tài nói Hoàng Thượng long thể an khang. Lần này trở về, Lệ vương dâng tặng cho Hoàng Thượng rất nhiều lễ vật, nói là đặc sản Giang Lăng, để cho Hoàng Thượng nếm thử, không ngờ rằng lại bị bọn hải tặc đoạt đi.” Triệu công công lau lau nước mắt.

“Đối với chuyện thú công chúa, hần có phản ứng gì?” Đôi mắt Cổ Niên khẽ nheo lại.

Triệu công công vội vàng nói: “Khi nô tài tuyên chỉ của Hoàng Thượng, Lệ vương liền lập tức tiếp chỉ, không hề tỏ vẻ gì cả. Có thể làm Phò mã của Hoàng Thượng, Lệ vương cao hứng còn không kịp. Lệ vương nói hần không biết rõ quy củ trong cung, hỏi nô tài những điểm nên chú ý.”

Cổ Niên mỉm cười, tựa hồ rất vừa lòng với phản ứng của Nghiêm Sát. “Người bị ủy khuất, nghỉ ngơi mấy ngày đi, xem như an ủi.”

“Nô tài chỉ cần có thể sống để nhìn thấy Hoàng Thượng, chịu nhiều ủy khuất hơn nữa cũng cam nguyện.” Vỗ mông ngựa [nhìn nốt], Triệu công công dập đầu tạ ơn rồi lui xuống. Vài tia hàn ý khẽ lướt qua trong đôi mắt Cổ Niên.

.....

Loạn trong giấc ngoài, Nguyệt Quỳnh thực may mắn bị bệnh. Vì sao lại nói là may mắn? Bởi vì bị bệnh, sẽ không phải thị tẩm, có thể trốn mấy ngày thì là mấy ngày, nhất là người nọ phải thú công chúa, ai biết được lúc nào thì y đột nhiên mất hứng, đem hần đi tra tấn. Chẳng qua lần này bệnh có vẻ nặng nhất từ trước đến nay, nằm nghỉ một ngày, nhiệt độ vẫn không có dấu hiệu giảm.

Nằm trên giường, tuy rằng đắp tận ba cái chăn nhưng tay chân Nguyệt Quỳnh vẫn lạnh lẽo. Cánh tay phải đã từng bị thương nặng trở nên lạnh như băng. Hồng Hỉ ở bên giường hầu hạ hần, còn Hồng Thái ở trong tiểu tào phòng ngao duợc cho hần. Từ hôm qua, sau khi hần thấy không thoải mái, Lê Hoa Chúc sẽ không đến đây nữa. Trên người nóng như có ngọn lửa đang cháy, nhưng Nguyệt Quỳnh lại rét run. Ngoài phòng mưa phùn đang rơi, ba chậu than củi đặt trong phòng vẫn không xua tan được cái lạnh.

“Hồng Hỉ,” Mở miệng, giọng nói của Nguyệt Quỳnh trở nên khàn khàn, “Lấy dưa chua cho ta đi, ta thấy khó chịu.”

Hồng Hỉ giúp công tử thay đổi bộ khăn lạnh đắp trên trán hần, rồi đứng dậy, nhanh chóng rời đi.

Ho khan vài tiếng, Nguyệt Quỳnh thở một cách nặng nhọc, chờ hần rời khỏi vương phủ, hần sẽ đến phương bắc, tuyệt đối không đến đông nam, kéo sẽ lạnh chết hần. Có vị thuốc đông y truyền đến, Nguyệt Quỳnh giương mắt nhìn, Hồng Thái mang duợc đến, còn có một người theo sau hần.

“Công tử, tiên sinh đến đây.” Hồng Thái đặt chén duợc lên bàn. Người theo hần vào ngồi xuống chiếc ghế bên giường.

“Từ tiên sinh.” Nguyệt Quỳnh thuận theo lễ nghi, gọi một tiếng.

Người tới là Từ Khai Viễn, đại phu của vương phủ, năm nay trên dưới bốn mươi tuổi. Trước khi Nguyệt Quỳnh gặp duợc Nghiêm Sát, hần đã ở bên người Nghiêm Sát. Nhưng là Nguyệt Quỳnh không thích hần, thậm chí còn hy vọng vĩnh viễn không cần phải nhìn thấy hần. Bởi vì chính vị Từ đại phu hòa ái dễ gần này là người nghĩ ra biện pháp dùng ruột dê tra tấn nam sủng. Còn một nguyên nhân khác khiến Nguyệt Quỳnh không muốn thấy vị Từ tiên sinh này là vì hần ta chính là người thứ hai từng thấy qua mông hần. Sau khi hần bị Nghiêm Sát cưỡng bạo, thiếu chút nữa lưu huyết [chảy máu] không ngừng mà chết, chính vị Từ tiên sinh này đã cứu hần. Nhưng vị Từ đại phu này không chỉ không khuyên can người nọ, ngược lại còn trợ Trụ vi ngược**** [giúp ng‘ xấu làm điều xấu], cho nên Nguyệt Quỳnh có đầy đủ lý do để không thích hần.

Từ Khai Viễn vuốt vuốt bộ râu dài của mình, âm thầm cười. Quỳnh công tử không thích mình cũng chẳng thêm che giấu, vậy nên hần cũng thập phần rõ ràng. Bất quá hần không hề thấy ngại.

“Công tử, thỉnh vưon cánh tay.”

Thân mình bên phải của Nguyệt Quỳnh hướng ra ngoài, nhưng tay phải của hần cơ hồ đã bị phế bỏ, chỉ còn một chút cảm giác cùng khí lực. Hần trở mình, vưon tay trái. Từ Khai Viễn giữ cổ tay Nguyệt Quỳnh, kiểm tra mạch tượng của hần. Một lát sau, Từ Khai Viễn buông tay ra, Nguyệt Quỳnh vội vàng đem cánh tay bị đông lạnh tiến vào chăn.

“Hôm qua ta kê duợc, nay thêm mấy vị, công tử chỉ cần ra mồ hôi thì tốt rồi. Hai ngày này công tử phải uống nhiều nước.”

Đem phương thuốc giao cho Hồng Thái, Từ Khai Viễn nhìn Nguyệt Quỳnh cười thật sâu, đứng dậy rời đi. Nguyệt Quỳnh cảm thấy nụ cười của hắn ta rất khó hiểu, nghĩ thầm chẳng lẽ người này lại nghĩ thêm biện pháp trợ Trụ vi ngược để “tra tấn” hắn, hắn bỗng dưng cảm thấy lạnh hơn.

Sau khi uống được được bổ thêm thuốc mê, Nguyệt Quỳnh rất nhanh đã ngủ say. Ở trong mộng, âm lãnh cũng không buông tha hắn. Thật sự rất lạnh, muốn quay trở về, chờ hắn để dành đủ tiền, hắn nhất định phải trở về, rời xa nơi âm lãnh này. Không biết đã ngủ bao lâu, Nguyệt Quỳnh mơ mơ màng màng tỉnh dậy. Trong phòng thực tối, cũng không biết là canh giờ gì. Màn buông xuống, Hồng Hỉ Hồng Thái dường như không ở đây. Nhưng cổ họng hắn khô rát, rất muốn uống nước. Ngay tại lúc Nguyệt Quỳnh định há miệng, muốn hô to gọi người tiến vào cho hắn uống nước, hắn nghe được tin dữ truyền đến từ ngoài phòng.

“Triệu, Nguyệt Quỳnh thị tẩm.”

Một câu này còn hiệu quả hơn là uống bao nhiêu được, mồ hôi lạnh mãnh liệt chảy trên người Nguyệt Quỳnh. Trước kia khi hắn sinh bệnh, người này chưa bao giờ triệu hắn thị tẩm.

“Công tử.” Hồng Hỉ cùng Hồng Thái tiến vào, thấp nển, xốc màn lên, liền nhìn thấy công tử bọn họ đang nằm trên giường với vẻ mặt hoảng sợ. Hồng Hỉ cùng Hồng Thái muốn nói lại thôi, im lặng nhìn công tử của bọn họ, Hồng Hỉ nhẹ giọng nói: “Công tử, Hành công công nói thân thể ngày không khoẻ nên không cần tắm rửa, ta giúp ngài lau người.”

“Nước.”

Chết cũng không thể làm quỷ khát. Hồng Hỉ nâng hắn dậy, Hồng Thái rót trà nóng, bưng nước ấm tới.

“Hồng Hỉ, Hồng Thái, nếu ta chết, nhớ rõ phải cúng mấy lạng áp đầu trước mộ ta, cúng thêm một vò rượu gạo, cúng.”

“Công tử, ngài đừng nói những lời xui xẻo như thế.” Hồng Hỉ ngăn công tử hồ ngôn loạn ngữ, uy hắn uống nước, Hồng Thái cẩn thận lau mặt cho công tử, cổ cùng những chỗ dễ bị nhiễm lạnh, rồi hai người mới hợp lực mặc miên phục thật dày cho công tử nhà mình chuẩn bị đi chịu chết, dìu hắn xuống giường.

Hai chân Nguyệt Quỳnh hư nhuyễn, tiếc nuối liếc nhìn nơi chính mình giấu tiền, hai mắt màu đen mang vẻ ảm đạm, bị “tha” [lôi, kéo] đi ra ngoài. Nhuyễn kiệu được đặt ở ngoài phòng, Hành công công cầm dù che, Nguyệt Quỳnh cơ hồ không quan tâm đến cơn mưa, lên kiệu. Kiệu được nâng, tiếng đòi mạng vang lên: “Khởi kiệu.” Trong đêm mưa, Nguyệt Quỳnh hai mắt lưng tròng cố nhìn hai vị người hầu đắc lực nhất của mình, không kịp để lại di ngôn. [trời ạ =)))]

Đến Tùng uyển, Nguyệt Quỳnh miễn cưỡng bước xuống kiệu, may mắn có hai vị tiểu công công tiến lên đỡ hắn, bằng không hắn khẳng định mình nhất định sẽ ngã xuống đất*****. Hai mắt mờ mờ, Nguyệt Quỳnh bị nâng vào gian phòng đáng sợ kia, sau khi đem hắn đặt trên giường liền ly khai. Nguyệt Quỳnh thở hổn hển nửa ngày mới ngẩng đầu, vừa nhấc, hắn sững sốt. Nhìn trái nhìn phải một hồi, trên giường không có ai, đằng ghế không có ai, tháp thượng cũng không có. Trong phòng ngủ rộng thênh thang của Nghiêm Sát chỉ có mình hắn. Người nọ to lớn giống như tòa sơn, mắt hắn cho dù mờ như thế nào, cũng không thể không nhìn thấy.

Trong phòng thực ảm áp, được đặt mấy chậu than đang cháy, Nguyệt Quỳnh khẽ run rẩy, cởi dép lê ra, leo lên giường, kéo lấy chiếc chăn bông to lớn thoát nhìn ảm áp hơn rất nhiều so với chiếc chăn của hắn, đắp lên người. Không quan tâm gì nữa, hắn lạnh. Khớp hàm lạnh đến mức run lên, Nguyệt Quỳnh cố gắng mở mắt chờ, nhưng tòa sơn kia vẫn không trở về. Nhiệt độ trong phòng càng lúc càng ảm áp hơn, hắn không chịu nổi nữa, khẽ nhắm mắt lại. Một trận hương thơm ngọt truyền đến, Nguyệt Quỳnh lẩm bẩm vài tiếng, dần dần chìm vào giấc ngủ.

9. Chương 9

Ngủ a ngủ a, Nguyệt Quỳnh cảm thấy thân thể mình càng ngày càng ảm, càng ngày càng nóng, một chiếc chăn bông được đắp lên người khiến hắn toát rất nhiều mồ hôi. Có người xoa xoa sờ mó lung tung trên người hắn, sau đó hắn cảm thấy bản thân mình dựa vào trên một cái gì đó cứng rắn. Phần xương sống sau

lưng nóng rất, Nguyệt Quỳnh khê động đây, muốn mở mắt nhưng lại không mở được. Một bàn tay to và thô ráp sờ tới sờ lui trên lưng hần, thực ấm áp, nhưng lại rất thô ráp, sờ đến mức khiến da hần đau.

“Ta. . . .” Mở miệng, mới phát hiện yết hầu không nói được. Một ly nước ấm được đưa tới bên miệng, hần đang khát nước nên liền uống lấy uống để. Lúc này, đôi mắt cuối cùng cũng mở ra được, Nguyệt Quỳnh hoảng sợ, nước trong miệng thiếu chút nữa bị phun ra. Chính là tóa sơn kia. Trong nháy mắt, tim hần đập thình thịch, người này sao lại uy hần uống nước? Thân thể cứng rần, trước mắt lại là đôi lục mâu sâu thẳm, trừ bỏ người này còn có thể là ai?

Lúc hần đang ngốc lảng, ruột dê trong hậu huyệt bị người rút ra, Nguyệt Quỳnh liền hít một hơi lãnh khí: “Ta, bị bệnh.” Nghiêm Sát đem ruột dê đặt ở ngoài giường, đưa tay nắm lấy cằm Nguyệt Quỳnh, khuôn mặt của y lộ ra lửa giận. Nguyệt Quỳnh sợ hãi nuốt nuốt nước miếng, ai lại chọc người này sinh khí?

“Ta, bị bệnh,” người bị nắm cằm khó khăn mở miệng, “Sẽ, lây cho, tướng quân.” Thấy hần đáng thương, để hần trở về đi. [*giọng tú bà* mơ đi cương

]

“Theo ta tám năm, đến nay thân thể của ngươi vẫn không thể thích ứng; ở Giang Lăng sáu năm, mùa đông mỗi năm ngươi đều không chịu được.”

Y là đang trách khả năng thích ứng của hần quá kém sao? Nguyệt Quỳnh ho khan vài tiếng, không phải cố ý, mà là nhịn không được.

“Tướng quân, thiên phú dị bẩm. . . . Ta, thân thể cốt kém.” Giải thích nguyên nhân. “Tê!” Cảm thấy có một đồ vật này nọ đứng vững, còn chưa có đi vào, Nguyệt Quỳnh đã muốn sợ đến mức kêu lên. Hần là bệnh nhân a.

Không biết là vì bị dọa hay là do lúc này chảy mồ hôi, đôi mắt Nguyệt Quỳnh trở nên rõ ràng, lỗ tai đột nhiên không bị ù nữa, ý nghĩ cũng thanh tỉnh, tự nhiên, cảm giác cũng đã trở lại. Thứ đáng sợ gì đó thối lui, Nguyệt Quỳnh lại rất không nể tình mà thở phào.

“Tướng quân,” Nguyệt Quỳnh liếm liếm đôi môi khô khốc, “Ta muốn, uống nước.” Nếu không phải thật sự chịu không được, hần tuyệt đối sẽ không mở miệng.

Bóng người bao trùm xuống, người bị chọc giận cắn lên môi hần, mãnh liệt xâm nhập vào cái miệng đang đắng ngắt của hần. Nguyệt Quỳnh không dám giãy dụa, nhưng mà thứ hần muốn uống chính là nước, không phải nước miếng. Người kia trừng phạt đến khi đối phương hít thở không thông mới chịu ly khai. Bệnh nhân mở to miệng hô hấp, tiếp theo liền kịch liệt ho khan. Bàn tay to và thô ráp kéo hần đặt tại lồng ngực vững chãi của mình, nước mắt, nước miếng cùng nước mũi của Nguyệt Quỳnh chưa kịp lau, tất cả đều lau lên người nọ. Hôm nay người này đã xảy ra chuyện gì? Nguyệt Quỳnh rất hồ đồ, y rất không giống với bình thường. Y tính toán khi nào sẽ tra tấn hần? Hay là đang do dự có đem hần đưa trở về không? Dù sao bộ dáng hần hiện tại thật sự không nên thị tẩm, không chỉ sẽ không làm cho y thoải mái, ngược lại còn có thể lây bệnh cho y.

“Nghiêm Mặc.”

Tai nghe thấy giọng nói uy nghiêm truyền đến từ ***g ngực của người này, Nguyệt Quỳnh sợ muốn chết, y gọi người tiến vào để làm gì? Mỗi lần hần thị tẩm, người này chưa từng gọi người thứ ba, chẳng lẽ y muốn đối biện pháp tra tấn hần? Cửa mở, Nguyệt Quỳnh muốn quay đầu nhìn xem, nhưng đầu của hần bị đè lại, hần chỉ có thể nhìn chằm chằm vào bức tường. Bất quá hần chỉ lộ cái đầu, thân thể cùng những chỗ khác đều không bị lộ ra ngoài, Nguyệt Quỳnh lại thoáng có chút an tâm, nếu để cho người khác thấy hần thị tẩm, hần tình nguyện chết.

Nghiêm Mặc cầm một cái chén trong tay, tiến vào. Hần cầm chén giao cho Nghiêm Sát, khê gật gật đầu với Nghiêm Sát, Nghiêm Sát ý bảo lui, hần liền buông màn xuống. Một bàn tay đặt trên đầu, Nguyệt Quỳnh bất động. Không để cho hần cự quậy, mạnh mẽ nâng đầu hần lên. Một chén nước được đưa tới bên miệng hần. Vì sao hần lại có dự cảm không hề tốt? Chén đựng nước trong suốt, Nguyệt Quỳnh rất muốn uống, nhưng trực giác nói với hần là nguy hiểm.

“Uống ngay.”

Cái chén nhanh chóng được đưa sát đến miệng hắn.

“Nhưng là, cái gì?”

“Nước.”

Liếm liếm môi, Nguyệt Quỳnh không tin nhìn đôi lục mắt kia, tại lúc đôi lục mắt càng ngày càng trầm, hắn khê cắn môi, hé miệng. Không có mùi gì lạ, nhưng trái tim Nguyệt Quỳnh lại càng nhảy càng nhanh. Người này không bình thường, rất không bình thường.

Uy nước xong, Nghiêm Sát mở miệng: “Người vĩnh viễn cũng không thể tự mình thích ứng.”

Thích ứng cái gì? Thiên phú dị bẩm của người này, hay là mùa đông Giang Lăng? Cứ nhìn nhau như vậy khoảng chừng một khắc [15 phút], Nguyệt Quỳnh cũng không đợi đối phương trả lời.

Nghiêm Sát vươn tay đặt cái chén rỗng ra ngoài qua khe hở hai bên màn, Nghiêm Mặc canh giữ ở ngoài giường, vỗ tay ba cái, tiếp nhận cái chén rỗng. Lại có người tiến vào, chính là Từ đại phu, hắn dẫn theo một vị lão giả, đôi mắt của lão giả được che phủ bởi miếng vải đen. Tiếp theo, Nghiêm Tráng hai tay nâng bàn vuông đi đến, đặt bàn vuông ở vị trí cách giường hai bước. Sau đó, hắn đi ra ngoài một lần nữa. Chỉ chốc lát sau, hắn lại nâng một cái khay tiến vào, trên khay có năm chén, hắn đặt những cái chén lên bàn theo thứ tự, vị thuốc đông y nồng đậm tỏa ra từ trong chén, bên trong chính là được đã được ngao [sắc] tốt.

Hết thấy đều được tiến hành trong bầu không khí yên lặng đến cực độ, Nguyệt Quỳnh chỉ có thể nghe được tiếng bước chân, tiếng bước chân của những người khác nhau, cảm thấy càng lúc càng khẩn trương, người này muốn làm gì?

“Gia, đã chuẩn bị tốt.” Nghiêm Mặc cách màn nói.

Chuẩn bị gì? Nguyệt Quỳnh suýt nữa kêu lên, hắn kinh hoảng nhìn Nghiêm Sát. Nghiêm Sát xốc chăn lên, Nguyệt Quỳnh khê rùng mình. Lấy áo bông được đặt trên giường, Nghiêm Sát không ôn nhu mặc vào cho Nguyệt Quỳnh, rồi mới tự mình mặc quần dài. Tiếp theo, y trở người Nguyệt Quỳnh, khiến hắn dựa vào trên người mình, dùng chăn bông phủ lên hạ thân trần trụi của hắn, chỉ để lộ ra bụng, lấy thăm quần chặt lấy nửa người trên của y cùng Nguyệt Quỳnh.

Cái bụng lạnh lẽo, há miệng, Nguyệt Quỳnh đột nhiên phát hiện mình không điều khiển được đầu lưỡi, hắn muốn đứng lên, càng phát hiện chính mình không có chút khí lực. Người này cho hắn uống cái gì! Toàn thân cao thấp chỉ mỗi trông mắt là có thể động, nhưng cánh tay Nghiêm Sát vừa giơ lên, cái thăm liền được phủ lên mặt hắn. Trước mắt chỉ còn một mảnh tối đen. Nguyệt Quỳnh càng sợ, quả nhiên trực giác của hắn chính xác! Người này lại muốn dùng biện pháp mới để tra tấn hắn!

“Không cần sợ hãi, chỉ là điều trị cho thân thể ngài một chút thôi.”

Chính là Từ đại phu!

Màn được xốc lên, Nghiêm Sát nhìn Từ đại phu vuốt cằm, đối phương hiểu ý. Nguyệt Quỳnh muốn xin tha, đáng tiếc lại không nói ra lời, cũng không thể cử động.

“Trong quá trình sẽ có chút đau, cho dù đã uống thuốc tê, vẫn có thể cảm thấy được, ngàn vạn lần không thể để hắn giãy dụa, nếu không sẽ kiểm củi ba năm thiếu một giờ.” Vị lão giả kia mở miệng. Nguyệt Quỳnh sợ đến mức bệnh của hắn tựa hồ đã khỏi, cố gắng há miệng hô to, lại chỉ có thể phát ra âm thanh “tê tê”. Một ngón tay được nhét vào trong miệng hắn, hắn không chút nghĩ ngợi liền dùng sức cắn: cùng lắm thì, cùng lắm thì hắn sẽ trả bất cứ giá nào!

Nghiêm Sát không rút tay ra, để Nguyệt Quỳnh tùy ý cắn. Từ đại phu dìu lão giả đến ngồi xuống ghế, hắn đi đến trước bàn vuông, lấy một cái vỏ bao mở ra, bên trong chính là ngân châm.

Lão giả hỏi: “Được đã được ngao [sắc] theo phân phó của ta?”

Từ Khai Viễn nói: “Phải”

“Đã đặt theo những vị trí mà ta phân phó?”

“Phải”

“Hảo.”

Lão giả gõ gậy xuống: “Đều chuẩn bị tốt?”

“Phải”

“Hảo! Châm thứ nhất, thiên xu, long huyết.”

Từ đại phu cầm ngân châm, chắm vào chén thuốc thứ hai, chậm rãi đâm vào huyết thiên xu của Nguyệt Quỳnh.

“Địa hải, mai rùa.”

Ngân châm lại chắm vào chén thuốc thứ tư rồi đâm vào huyết địa hải của Nguyệt Quỳnh.

“Trung chú, khí huyết.”

Chén thuốc thứ năm, ngân châm chậm rãi đâm vào huyết trung chú.

“Thủy đạo, Nữ Oa.”

Chén thuốc thứ ba.

“Trung cực, địa giảo.”

Chén thuốc thứ nhất.

Từ Khai Viễn theo lời chỉ dẫn của lão giả, đem ngân châm trát nhập bụng cùng hai bên eo của Nguyệt Quỳnh. Nguyệt Quỳnh đã uống thuốc tê, vừa mới bắt đầu chỉ là sợ, không có cảm giác gì, nhưng dần dần, bụng hần càng lúc càng nóng, nóng đến cuối cùng lại trở nên đau. Ngón tay trong miệng không bị rút ra, nhưng Nguyệt Quỳnh lại không còn khí lực để cắn. Đau quá, làm sao chỉ “có chút” đau, chính là “phi thường” đau mới đúng.

Mồ hôi theo thái dương chảy xuống, Nguyệt Quỳnh muốn kêu lại kêu không được, đầu bị phủ thảm, hần không thở nổi, ngón tay trong miệng bị rút ra, thảm được xóc lên, Nguyệt Quỳnh liên liêu mạng hô hấp. Trong đau đớn, hần nhìn thấy một đôi lục mâu thâm trầm, đôi mắt kia cứ nhìn vào hần.

Rốt cuộc đang làm gì với hần? Nguyệt Quỳnh muốn hỏi. Chủ nhân của đôi lục mâu chỉ nhìn hần, không trả lời. Điều trị thân thể hần là vì muốn hần thích ứng với thiên phú dị bẩm của y, hay là muốn làm cho hần thích ứng mùa đông lạnh lẽo ở Giang Lăng? Bàn tay to và thô ráp vuốt ve cánh tay phải tàn phế của hần, Nguyệt Quỳnh chờ câu trả lời của đối phương.

“Ngô!”

Người vừa uống thuốc tê đau đến mức phát ra một chút âm thanh. Chủ nhân của đôi lục mâu vẫn nhìn hần, sờ cánh tay phải của hần. Nguyệt Quỳnh xem không hiểu, xem không hiểu ý đến tột cùng sẽ làm gì với mình.

Khi Từ Khai Viễn trát hạ cây ngân châm cuối cùng, đã qua một canh giờ. Nguyệt Quỳnh đau đến mức mồ hôi lạnh ứa ra, trong mắt cũng có thủy quang. Nghiêm Sát lại thoáng mở thảm ra, để cho Nguyệt Quỳnh có thể hô hấp thông thuận hơn. Những chén thuốc trên bàn thay đổi được mới vừa ngao tốt, vẫn được sắp xếp theo trình tự ban đầu. Từ Khai Viễn đem chén thuốc thứ nhất đưa cho Nghiêm Sát, màn buông, Nghiêm Sát mở thảm ra, uy Nguyệt Quỳnh uống. Thuốc thuận theo khóe miệng Nguyệt Quỳnh mà chảy lên người Nghiêm Sát. Nguyệt Quỳnh đau đến mức vô pháp phản kháng, hần cũng không phản kháng được.

Chén rỗng được đưa ra, tiếp theo là chén thứ hai chén thứ ba. chén thứ tư. chén thứ năm.

“Hai canh giờ sau hãy rút châm.” Lão giả dặn dò nói. Từ Khai Viễn ẩn ý nhìn Nghiêm Tráng, hần nâng lão giả dậy, tiễn hần đi ra ngoài. Nghiêm Mặc tiến lên đóng cửa.

“Cho ... hần uống một chén thuốc tê nữa.” Sau khi lão giả tiến vào sẽ không ai mở lời nói chuyện với Nghiêm Sát, xóc màn lên. Nghiêm Mặc ra khỏi phòng ngủ.

“Nguyệt Quỳnh công tử, chỉ cần chịu đựng hai canh giờ, người sẽ không sợ cái lạnh của mùa đông nữa.” Từ Khai Viễn nhìn Vương gia nói. Nguyệt Quỳnh há miệng thở dốc, lỗ tai nghe thấy tiếng vang. Nếu đúng như lời Từ đại phu nói, hẳn chịu đựng; nhưng kết quả nếu hẳn vẫn sợ lạnh, sau này hẳn tình nguyện cho dù bệnh chết cũng tuyệt không để vị ác đại phu thích trợ Trụ vi ngược này xem bệnh cho hẳn.

Nghiêm Mặc quay trở lại, đem theo một chén thuốc tê, Nghiêm Sát liền uy Nguyệt Quỳnh uống. Nguyệt Quỳnh vừa uống thuốc xong lại bị Nghiêm Sát bao lại trong thảm, đau đớn dần dần giảm bớt, hẳn nghĩ thấy một cổ ngọt hương, ý thức chậm rãi phiêu xa.

10. Chương 10

Nguyệt Quỳnh được đưa trở về từ Tùng uyển trong tình trạng hôn mê, khi được nâng trở về, trời đã mờ sáng. Mọi lần hẳn đều hôn mê trở về nên không ai trong phủ hoài nghi kẻ không được sủng là hẳn, lần hôn mê này không phải vì thị tắm. Sau khi trở về Lâm uyển, Nguyệt Quỳnh bắt đầu sốt cao, cả người nóng đến mức hồ đồ. Từ Khai Viễn không ngừng tiến tiến xuất xuất Lâm uyển, trong ngoài Lâm uyển tràn ngập vị thuốc đông y, Hồng Hỉ cùng Hồng Thái lo lắng đến độ không dám chớp mắt chút nào, túc trực bên giường công tử. Ngày thứ tư, cơn sốt của Nguyệt Quỳnh cuối cùng cũng giảm.

Hồng Hỉ cùng Hồng Thái khóc lóc, quỳ gối trước mặt Bồ Tát tạ ơn Bồ Tát phù hộ, mà câu nói đầu tiên của Nguyệt Quỳnh khi vừa tỉnh lại chính là: “Đem dẹp các chậu than đi.” Hẳn muốn xem chính mình có phải đã chịu đau khổ vô ích hay không.

Hồng Hỉ cùng Hồng Thái đương nhiên sẽ không dẹp các chậu than đi, mà sẽ bùng đến cháo và thức ăn đã sớm được chuẩn bị cho hẳn. Trước và sau khi bị bệnh nhiều ngày như thế, nguyên bản Nguyệt Quỳnh không béo, càng trở nên gầy đến mức chỉ còn da bọc xương. Hẳn vô cùng đói bụng, ăn hết một chén cháo cùng một đĩa thức ăn, rồi lại mê man ba canh giờ nữa mới thanh tỉnh hoàn toàn.

Lúc này, câu đầu tiên hẳn nói khi vừa tỉnh lại chính là: “Da của ta sao lại đau thế này?” Toàn thân, không có một chỗ không đau. Hẳn nhớ rõ đêm đó mình không có thị tắm a, chẳng lẽ khi hẳn đang ngủ, người nọ Cũng không đúng, nếu hẳn thị tắm, hẳn là xương cốt đau, thịt đau, không nên là da bị đau. Vươn cánh tay, Nguyệt Quỳnh nhìn kỹ, cánh tay hồng hồng, giống như đã bị vật thô ráp gãi đó ma, đều ra chút máu đỏ tươi.

Đem cánh tay lạnh đặt vào trong chăn, Nguyệt Quỳnh lần đầu tiên sinh khí mở miệng: “Hồng Hỉ, Hồng Thái.”

“Công tử?”

“Từ nay về sau, không được để cho Từ đại phu bước vào Lâm uyển.”

“Công tử? Xảy ra chuyện gì?” Hồng Hỉ vội vàng hỏi.

“Hắn gạt ta.”

“Công tử, sao Từ đại phu lại lừa ngài?”

Nguyệt Quỳnh trừng mắt nhìn đỉnh giường, phi thường, phi thường tức giận. Hẳn sợ đau, nhưng vì muốn sau này không phải sợ lạnh nữa, hẳn chịu đựng, nhưng khi hẳn đem cánh tay vươn ra khỏi chăn vẫn cảm thấy lạnh giống như trước kia, Từ Khai Viễn lừa hẳn, căn bản không có tác dụng!

“Công tử.”

“Đừng hỏi tại sao, tóm lại sau này khi ta bị bệnh, các người không được đi tìm hẳn nữa, hẳn là lang băm.”

“Công tử.” Hồng Hỉ cùng Hồng Thái quay mặt nhìn nhau.

“Đáp ứng ta.” Nguyệt Quỳnh rất có uy nghiêm ra lệnh, da gà nổi trên cánh tay vẫn chưa biến mất.

Hồng Hỉ cùng Hồng Thái lập tức nói: “Vâng, công tử.”

.

Lần này Nguyệt Quỳnh phải chịu nhiều đau khổ, tuy rằng đã hết sốt, nhưng bụng hần luôn ỉn ỉn đau. Hồng Hỉ cùng Hồng Thái nghĩ muốn làm cho hần những món ăn ngon miệng, mỗi ngày không ngừng ăn vậy cá nhân sâm, khiến hần hoài nghi có phải hai người này nửa đêm đi đến kho phòng của vương phủ ăn trộm hay không, bằng không sao mỗi ngày hần đều có thể ăn những thứ đó? Không phải đều đã bị hần bán sao? Bất quá ngay cả như vậy, cái ruột dê đáng giận kia vẫn bị đặt trong cơ thể hần mỗi ngày.

Từ sau khi hần hết sốt, Lê Hoa Chúc thường đến bồi hần, bất quá một ngày chỉ bồi hần tán gẫu một canh giờ, cũng không tán gẫu gì nhiều, nói là phải để hần hảo hảo nghỉ ngơi, dưỡng thân thể. Nhưng nằm trên giường gần một tháng, hần cũng ngại.

Ngoài phòng vẫn không ngừng mưa dầm, số chậu than trong phòng Nguyệt Quỳnh tăng đến sáu chậu, Hồng Hỉ còn đặt một cái hỏa lò tại gian ngoài. Nguyệt Quỳnh thích đệm chăn xiêm y luôn khô mát, nhưng Giang Lăng ở phía đông nam, mùa hè ẩm ướt oi bức, mùa đông thấp lạnh giá lạnh, đối với Nguyệt Quỳnh, người có khả năng thích ứng cực kém mà nói, quả thực không khác gì một loại tra tấn.

Chóp mũi Nguyệt Quỳnh toát mồ hôi, nhưng hần vẫn bảo Hồng Hỉ đem chậu than đốt lên, như vậy đệm chăn sẽ khô ráo một chút, bằng không hần sẽ bị nổi ban đỏ, vô cùng ngứa ngáy. Ngâm mình trong nước ấm, Nguyệt Quỳnh cẩn thận kiểm tra thân thể của chính mình, da đã không còn đau nữa, những chấm đỏ không biết do cái gì tạo ra cũng biến mất, hần hỏi Hồng Hỉ cùng Hồng Thái, hai người đều trưng ra bộ dáng khó hiểu, có lẽ là sau khi hần hôn mê, người nọ lại dùng biện pháp gì đó tra tấn hần.

Bụng vẫn trơn nhẵn như bình thường, không có lỗ châm. Ấm nóng, ỉn ỉn có chút đau. Cuộn mình trong nước ấm, chỉ để lộ đầu, Nguyệt Quỳnh thầm nghĩ: có vẻ như hần đã hiểu lầm Từ đại phu, tựa hồ, thật sự có tác dụng. Tuy rằng thân thể vẫn không thoải mái, nhưng hần không sợ lạnh như trước nữa. Nhưng là. Ấn lên bụng, Nguyệt Quỳnh suy nghĩ sâu xa, vì sao người nọ lại muốn hảo hảo điều trị thân thể cho hần? Chẳng lẽ là vì muốn thân thể hần tốt hơn, y sẽ có thể tra tấn hần nhiều lần sao? Nguyệt Quỳnh rầm một tiếng, đứng lên từ đục dưng, sắc mặt tái nhợt, hần có nên mang theo hơn một trăm lượng bạc của mình chạy trốn khỏi vương phủ hay không?

11. Chương 11

Không đợi Nguyệt Quỳnh xem thử lời hần đoán có chính xác hay không, Lê vương phủ đã sắp nghênh đón năm mới thứ chín. Trong mấy ngày hần sinh bệnh, châm cứu, dưỡng bệnh, ngày tết đã đến. Ba mươi ngày đại niên này, trên dưới Lê vương phủ vô cùng náo nhiệt, ngay cả Lê Hoa Chúc cũng ở trong viện của mình treo đèn ***g, thiếp song cửa sổ.

Hồng Hỉ cùng Hồng Thái đi đến chỗ Hành công công lĩnh đèn ***g, song cửa sổ cùng pháo, trong lúc công tử sinh bệnh, hai người đã quét dọn sạch sẽ trong ngoài phòng. Ngày lễ ngày tết, quản gia Nghiêm Bình sẽ đưa đến cho các công tử, phu nhân trong tứ uyển vải vóc, ngân lượng và những phần thưởng khác. Tuy Nguyệt Quỳnh không được sung ái nhất, nhưng cũng có thể được thưởng, chẳng qua số lượng thì ít hơn.

Thân thể Nguyệt Quỳnh không thoải mái, giao toàn bộ chuyện mừng năm mới cho Hồng Hỉ cùng Hồng Thái lo liệu, những năm trước, hần sẽ cùng hai người hầu bạn rộn, năm nay lại không có tinh thần.

Lấy ra năm lượng bạc từ trong “tài bảo tương” để cho Hồng Hỉ cùng Hồng Thái đi mua hoa đào, lễ vật cho Bồ Tát, còn có hương và vài thứ khác, đem vải vóc được ban thưởng may cho ba người một bộ đồ mới, trên cơ bản, số vải vóc được ban cho cũng vừa đủ cho mỗi người may một bộ. Năm nay Nguyệt Quỳnh được ban thêm chút tơ lụa, sau khi do dự mãi, hần mới bảo Hồng Thái đi bán bán. Những thứ hiếm lạ và không thường ăn, hần cũng nhẫn tâm đưa cho Hồng Thái đem bán. Bây giờ Hồng Thái rất lợi hại, tiền tiền hậu hậu tổng cộng bán được hơn hai mươi lượng bạc, làm cho Nguyệt Quỳnh cười tươi như hoa, thân thể cũng thoải mái hơn không ít.

Ăn trưa, ngủ chưa đến một canh giờ, Nguyệt Quỳnh tỉnh dậy. Hồng Hỉ mặc cho hần một chiếc áo bông mới, nói: “Công tử, Hành công công vừa đến, nói rằng niên kỷ yến [tiệc mừng năm mới] đêm nay, tất cả công tử cùng phu nhân đều phải đi.”

“Ai?” Nguyệt Quỳnh kinh ngạc, trước đây người nọ đều chỉ chọn vài người, vì sao năm nay lại muốn tất cả mọi người đi? Hắn không muốn đi. Lạnh thì không nói, lại không thể ăn thức ăn trong yến tiệc, còn không bằng cùng Hồng Hỉ, Hồng Thái, Hoa Chúc, An Bảo ở trong phòng ăn lẩu. Hơn nữa, sau khi bị châm cứu, hắn rất không muốn gặp người nọ.

“Hành công công nói đó là ý của Vương gia.”

Nguyệt Quỳnh nhú mày: “Người nói với Hành công công, ta lại sốt lên, không đi được.”

“Vâng, ta đi.” Hồng Hỉ cũng không khuyên bảo, sau khi giúp công tử mặc xong xiêm y, liền rời đi.

Một lát sau, Hồng Hỉ mang vẻ mặt buồn bã trở lại, Nguyệt Quỳnh thở dài, nói: “Không được phải không?”

“Công tử, Hành công công nói rằng Vương gia đã ra lệnh, ai cũng không thể không đi.”

Nguyệt Quỳnh cách y phục, sờ sờ bụng mình đang ầm ầm đau: “Vây đi thôi.”

Giờ Dậu vừa qua khỏi (năm giờ chiều), Hành công công phái thủ hạ là một tiểu công công đến truyền lời. Hồng Hỉ cùng Hồng Thái theo công tử nhà mình ra khỏi viện, là người hầu thân cận bên người, bọn họ cũng phải đi theo. Tiểu công công dẫn chủ tớ ba người đi vào tiền viện Tây uyển, cơ hồ bọn công tử của Tây uyển đều đã đến, Nguyệt Quỳnh nhìn thấy Hoa Chúc cùng An Bảo. Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái đầy bất đắc dĩ, Nguyệt Quỳnh theo tiểu công công đi đến nơi hắn nên đứng.

Tây uyển có tổng cộng mười vị công tử, “Vũ quân” Lâu Vũ cùng “Ninh quân” Diệp Ninh được sủng ái nhất. Hai người đứng trước, Nguyệt Quỳnh cùng Lê Hoa Chúc không được sủng ái nhất đứng ở vị trí sau cùng. Các công tử đứng thành một hàng, những người hầu thì đứng phía sau công tử của mình, Hành công công mang theo ba vị tiểu công công đứng bên ngoài.

Bọn phu nhân cùng công tử cho dù được sủng ái như thế nào, cũng không dám dễ dàng đắc tội các vị công công cùng ma ma chưởng quản tứ uyển Đông Tây Nam Bắc. Mà so sánh với hai vị ma ma phụ trách Nam Bắc uyển, Hành công công Tây uyển cùng Ngụy công công Đông uyển đã theo Nghiêm Sát từ trước nên địa vị chỉ sau quản gia Nghiêm Bình. Mặc dù chỉ là công công quản sự, chưởng quản đồ vật này nọ của hai uyển, nhưng cũng trở thành đối tượng cho bọn công tử lấy lòng.

Bọn công tử thăm hỏi lẫn nhau, hàn huyên một phen, không thì tranh thủ lấy lòng Hành công công, không ai thêm quan tâm đến Nguyệt Quỳnh cùng Lê Hoa Chúc không được sủng ái. Ở tình cảnh thế này, hai người cũng không có tâm trạng để nói chuyện phiếm, liền cúi đầu không hé răng, đứng ở nơi đó.

Thấy mọi người đều đã đến, Hành công công ho khan hai tiếng, tất cả mọi người an tĩnh lại. Hắn bắt đầu ngôn tiểu [không cười, kiệm lời], nói: “Đã sắp đến giờ, chư vị công tử, đi thôi.” Nói xong, hắn xoay người dẫn đường, chăm chú nhìn bọn công tử dẫn theo người hầu cùng lễ vật mà bọn họ đã sớm chuẩn bị tốt, mang tâm tư khác nhau theo sát hắn. Cuối cùng dừng lại ở Nguyệt Quỳnh, trên đầu cài cây trâm gỗ đào đã dùng tám năm, một đôi giày vải bình thường nhất, một kiện miên bào màu xám bên trong chiếc áo bông thật dày, muốn bao nhiêu keo kiệt thì có bấy nhiêu keo kiệt.

“Nguyệt Quỳnh, đừng động nhiều như vậy, chúng ta đến đó chỉ đơn giản là để ăn uống thôi.” Lê Hoa Chúc đi phía sau hắn, nhỏ giọng nói. Nguyệt Quỳnh ôm lấy bụng, làm sao đây, hắn đột nhiên muốn thượng nhà vệ sinh.

.....

Đi vào “Lộ Trà các”, nơi chuyên dùng để tổ chức yến hội trong vương phủ, bọn công tử Tây uyển gặp các công tử Đông uyển cùng những phu nhân Nam Bắc uyển. Dù có quen biết hay không, cũng đều chào hỏi nhau. Quản sự của tứ uyển cũng chào hỏi nhau. Mười chín vị công tử cùng mười sáu vị phu nhân đều theo công công cùng ma ma quản sự vào Lộ Trà các. Lý do số người ít hơn trước rất đơn giản, bị tổng xuất phủ.

Trong đó có vài gương mặt mới như: đại thiếu gia Diệp trang đưa đến “Thương quân” Giang Thương Nham của Đông uyển, “Dung quân” Khuyết Dung cùng “Lăng quân” Trương Lăng Khê mới vừa vào phủ ba ngày trước. Do ảnh hưởng từ chuyện của Tần phu nhân, các phu nhân Nam Bắc uyển phải chịu tịnh mệnh, những kẻ muốn lấy lòng Nghiêm Sát cũng sẽ không tặng nữ nhân. So sánh với Đông uyển thì những công tử Tây uyển không có thay đổi gì quá lớn, vẫn là mười người kia.

Vào tiền thính [hành lanh] “Lộ Trà các”, ba mươi lăm người đi vào chính sảnh, chính sảnh thực ầm ập, phía sau mỗi bàn đều được đặt một chậu than. Nghiêm Sát còn chưa đến, quản gia Nghiêm Bình đã ở đây, ba mươi lăm người đứng ở chính giữa, chờ quản gia an bài chỗ ngồi. Niên kỉ yến [tiệc mừng năm mới] hàng năm, chỗ ngồi đại biểu cho mức độ được sủng ái. Nguyệt Quỳnh chưa từng tham gia tiệc mừng năm mới nên không biết điều đó, hần thăm nghĩ muốn nhanh chóng tìm một chỗ ngồi xuống, bụng hần không thoải mái.

“Tây uyển Nguyệt Quỳnh.” Bỗng nhiên, Nghiêm Bình hô lớn một tiếng. Ba mươi bốn người còn lại sững sốt, sao người đầu tiên lại là hần?! Chỉ có Lê Hoa Chúc là bởi vì lo lắng.

Sau khi Nghiêm Bình hô lên, thấy không ai bước ra khỏi hàng, hần lại hô một tiếng: “Tây uyển Nguyệt Quỳnh.”

Hành công công đi đến bên người Nguyệt Quỳnh, nói: “Nguyệt Quỳnh công tử, thỉnh ngài đi ra.”

Dọc theo đường đi đều đang hoài nghi chính mình có phải thật sự muốn đi nhà vệ sinh hay không, Nguyệt Quỳnh ngơ ngác ngẩng đầu, thấy Hành công công đang cười với hần, hần ngốc lảng hỏi: “Cái gì?”

“Nguyệt Quỳnh công tử, thỉnh ngài đi ra.” Hành công công làm thủ thế, Nguyệt Quỳnh đi ra khỏi hàng, tự hỏi: chẳng lẽ Hành công công nhìn ra hần đang muốn thượng nhà vệ sinh?

Khi Hành công công dẫn hần đến trước mặt Nghiêm Bình, trực giác của Nguyệt Quỳnh lại hiển linh: nguy hiểm.

Quả nhiên! Nguyệt Quỳnh chỉ thấy Nghiêm Bình mỉm cười với hần, chỉ vào vị trí đầu tiên ở bên trái, nói: “Nguyệt Quỳnh công tử, chỗ ngồi của ngài.”

Chỗ ngồi của hần?! Nguyệt Quỳnh hoảng sợ, nhìn chằm chằm vào Nghiêm Bình. Chính là, chính là hoảng sợ. Tả vi tôn*, cho dù chỗ ngồi kia luân chuyển thế nào cũng không đến phiên hần chứ. Hơn nữa trực giác của hần đã nhận thấy những ánh mắt sắc như dao đang “sưu sưu” bay đến từ phía sau.

“Nghiêm quản gia, ngài nhầm rồi phải không?!”

Nghiêm Bình nhìn về phía mọi người, cười nói: “Chỗ ngồi lần này được sắp xếp dựa theo thời gian nhập phủ dài ngắn, thời gian nhập phủ của Nguyệt Quỳnh công tử là dài nhất, tự nhiên ngồi ở vị trí đầu tiên.”

Nghiêm Bình nói như vậy, có nghĩa rằng đây là ý tứ của Vương gia, cho dù có bất mãn thế nào cũng không dám tỏ vẻ. Nghiêm Bình quay sang Nguyệt Quỳnh: “Thỉnh Nguyệt Quỳnh công tử nhập tọa.” Kiểm chế dực vọng muốn chạy đến nhà vệ sinh, Nguyệt Quỳnh cúi đầu, đi đến vị trí đầu tiên ngồi xuống, Hồng Hỉ cùng Hồng Thái cũng đi đến phía sau hần, quỳ ở hai bên.

Ngoại trừ Tần phu nhân đã bị đuổi ra phủ, thời gian Nguyệt Quỳnh nhập phủ lâu nhất, hoặc có thể nói là thời gian hần theo Nghiêm Sát dài nhất. Lệ vương phủ mới được xây dựng cách đây sáu năm, Nguyệt Quỳnh theo Nghiêm Sát tám năm. Sắp xếp chỗ ngồi theo thời gian nhập phủ, không ai là đối thủ của Nguyệt Quỳnh. Nhưng vẫn có người rất bất mãn, nhất là các công tử, phu nhân đã ăn mặc tử mỹ, muốn thừa dịp yến hội khiến Vương gia chú ý.

“Tây uyển, Hoa Chúc công tử.” Nghiêm Bình cầm lấy cuốn sổ, tiếp tục hô to.

Lê Hoa Chúc lập tức bước ra khỏi hàng, mang theo người hầu An Bảo của mình, theo Hành công công đi đến bên người Nguyệt Quỳnh ngồi xuống. Thời gian hần nhập phủ là ba năm tám tháng, vị trí thứ hai. Có Hoa Chúc ngồi cạnh bên, bụng của Nguyệt Quỳnh dường như đỡ đau hơn, hần có thể chịu đựng để lát nữa mới đi nhà vệ sinh.

“Tây uyển, Lâu Vũ công tử.”

Y phục xanh thẫm, Lâu Vũ dẫn theo người hầu của hần bước ra khỏi hàng, hần là ba năm một tháng.

“Đông uyển, Xương Hồng công tử.” Hai năm ba tháng.

“Đông uyển, Cung Dao công tử.” Một năm tám tháng.

“Tây uyển, Diệp Ninh công tử.” Một năm hai tháng.

.

Mãi cho đến ba vị công tử vừa mới nhập phủ, những vị trí bên phải đã được ngồi đầy. Vài tên công tử ngồi ở phía cuối rất ảo não.

Sau đó, Nghiêm Bình bắt đầu hô to vị trí của các phu nhân ở phía bên phải. Vị trí đầu tiên chính là Nam uyển “Liên phu nhân” Liên Thủy, nhập phủ ba năm sáu tháng, kế tiếp là Nam uyển “Mẫn phu nhân” Hắc Mẫn, Bắc uyển “Mị phu nhân” Thượng Quan Mị Nhân Chỗ ngồi của mười sáu vị phu nhân cũng được an bài rất nhanh. Tuy nói hữu vi ti*, có thể ngồi ở vị trí đầu tiên, Liên phu nhân cũng cực kỳ cao hứng, không giống với Nguyệt Quỳnh keo kiệt đang cúi đầu, nằng đã ăn mặc, chăm chút tỉ mỉ.

12. Chương 12

Giờ Dậu hai khắc [1 khắc=15], Nghiêm Sát xuất hiện, Nghiêm Bình lập tức hô lớn: “Vương gia nhập tọa ” mọi người trong phòng lập tức đứng dậy hành lễ: “Cung nghênh Vương gia ”

Nguyệt Quỳnh nói rất nhanh, nhưng thật ra miệng chỉ giật giật, không hô gì cả, tiếng nói của mọi người rất lớn, người khác cũng sẽ không biết được hần không hề hô to. Hần cúi đầu, nhìn qua có vẻ cực kỳ cung kính.

Thân hình Nghiêm Sát như một tòa sơn, vừa xuất hiện liền mang đến cảm giác áp bách thật lớn. Hần đưa mắt nhìn lướt mọi người một cái, ngồi xuống. Nghiêm Bình hô lớn “Nhập tọa”, mọi người lại ngồi xuống, tốc độ của Nguyệt Quỳnh vẫn rất nhanh.

“Thượng đồ ăn ”

Nghiêm quản gia đảm đương vai trò của công công thân cận, cao giọng hô to.

Tay trái của Nguyệt Quỳnh vẫn đặt trên bụng hần, nhu [xoay,nắn,..] a nhu, chỉ sợ bụng không chịu thua kém phía sau, khiến hần phải chạy vào nhà vệ sinh. Bọn hạ nhân bưng một mâm đầy món ngon đặt lên bàn của Vương gia cùng các phu nhân công tử, Nguyệt Quỳnh giương mắt, khẽ liếc nhìn một cái, thực phong phú, không chỉ có thịt cá, mà những món lễ mừng năm mới nên có thì đều có. Hần bĩu môi, vẫn muốn trở về ăn lẩu, nóng hằm hập, cả người đầy mồ hôi, thoải mái hơn nhiều.

“Nâng chén ”

Nguyệt Quỳnh đưa tay trái cầm lấy cái chén, ngẩng đầu, nhưng lại rử mắt, không muốn nhìn người kia, hiện tại bụng hần cũng không thoải mái. Sau khi đôi mắt Nghiêm Sát tuần tra hai sườn một vòng, hần uống rượu, mọi người lập tức hô to: “Chúc Vương gia thân thể an khang, vạn sự như ý.”

Môi Nguyệt Quỳnh khẽ động, kỳ thật thì đang nói thầm trong lòng: chúc người ít sinh khí, tốt nhất là không tức giận, nếu lỡ sinh khí cũng đừng tìm ta, mau mau cho phép ta rời đi. Rồi mới cùng mọi người uống rượu, nếm thử, sao lại là nước? Phiêu mắt nhìn Lê Hoa Chúc ở bên phải, thấy hần ta trưng ra bộ dáng như vừa uống rượu ngon, hần buồn bực a.

“Bắt đầu ca múa ”

Tiếp theo chính là ca múa. Nguyệt Quỳnh rất thích xem. Hồng Hỉ gấp thức ăn cho hần, Hồng Thái giúp hần rót đầy “rượu”. Tay trái Nguyệt Quỳnh lưu loát cầm lấy đôi đũa, vừa ăn thức ăn vừa thưởng thức ca múa. Hần thực thích xem ca múa, vũ nương rất giỏi, kỹ thuật nhảy múa thì tuyệt đẹp. Khi còn nhỏ, hần không thích luyện võ, chỉ thích khiêu vũ, nương không cho hần học, hần liền lén theo vũ nương học. Mỗi lần lắng nghe âm điệu rồi khẽ xoay tròn, hần liền cảm thấy tất cả ưu phiền đều mất đi. Bất quá đã một thời gian dài hần không nhảy, tay phải bị phế đi, không thể nhảy được nữa.

Hơn mười vị vũ nương khiêu vũ ở giữa, sa y hơi mỏng khi xoay tròn vô cùng quyến rũ. Nguyệt Quỳnh như si như túy ngắm nhìn, sáu năm không được xem khiêu vũ, lần gần nhất trong trí nhớ chính là sáu năm trước, khi tay phải còn hoàn hảo, hần một mình khiêu vũ trong màn tuyết trắng xóa. Hiện tại, hần sợ là ngay cả xoay tròn cũng sẽ bị ngã sắp xuống.

“Công tử, uống chén canh.”

Hồng Hỉ đưa canh đến bên miệng công tử, tay trái Nguyệt Quỳnh cầm lấy đôi đũa, hai mắt nhìn chăm chú vào vũ nương, theo thói quen mở miệng uống canh. Hồng Hỉ uy công tử uống canh xong, liền nói: “Công tử, ngài đừng quên dùng bữa, bằng không lát nữa thức ăn nguội lạnh, ngài ăn sẽ không thoải mái.”

“Vậy nên mùa đông phải ăn lẩu.”

Nguyệt Quỳnh gấp vài cọng rau xanh đưa vào miệng, thấy không ai chú ý, hần liền gấp thịt cá vào trong chén Hồng Hỉ cùng Hồng Thái, nhỏ giọng nói: “Mau ăn, ít khi có thức ăn ngon như vậy.”

Lúc này, một âm thanh không lớn không nhỏ, vừa đủ để cho Nguyệt Quỳnh nghe thấy truyền đến từ phía Lê Hoa Chúc.

“Thật không hiểu vì sao năm nay Nghiêm quân gia lại muốn thay đổi quy củ. Nếu là người bên ngoài đến cũng thế, cố tình làm cho người không được sủng ái nhất trong phủ lại bị tàn phế ngồi ở ghế trên, thật sự là lãng phí vị trí tốt như vậy.” Lâu Vũ bất mãn liếc mắt nhìn Nguyệt Quỳnh – ngay cả ăn canh đều phải có người hầu hạ.

“Đây là ý của Vương gia, chúng ta cũng không có biện pháp.” Xương Hồng ở bên cạnh hần nói, “Ai bảo thời gian nhập phủ của chúng ta ngắn hơn?”

Lâu Vũ ngồi bên phải Lê Hoa Chúc, hần tự nhiên nghe thấy những gì Lâu Vũ nói, quát khê: “Sao người lại nói chuyện như vậy?! Nếu bất mãn thì người có thể đi nói với Nghiêm quân gia. Có một số người cho dù được sủng ái, cũng chỉ ở được hai ba năm, ta và hần đã ở đây hơn mười năm.”

Lâu Vũ mượn tư thế uống rượu, thấy người nọ ngồi phía trên đang xem ca múa, hần thấp giọng mắng: “Người tưởng rằng điều đó quan trọng lắm sao!”

“Lâu Vũ.” Xương hồng vội vàng hô to, sợ khiến Vương gia chú ý.

“Hoa Chúc.” Nguyệt Quỳnh khê gọi, tay phải hần không có khí lực, Hồng Hỉ lập tức lôi kéo Lê Hoa Chúc. Lê Hoa Chúc quay đầu, chỉ thấy Nguyệt Quỳnh nhìn hần lắc đầu.

Hần cả giận: “Thân phận của mọi người đều giống nhau, thật đúng là tự xem mình là chủ tử.”

“Đừng quan tâm người khác nói gì, không phải đã nói chúng ta chỉ để ý ăn uống sao? Ca múa hay thế này, không biết khi nào mới có thể được xem, nếu bỏ lỡ thì thật sự đáng tiếc.”

Lê Hoa Chúc trừng mắt nhìn Lâu Vũ một cái, di chuyển về phía Nguyệt Quỳnh: “Ta muốn xem hần tài giỏi thế nào, có thể ở trong phủ được mấy năm.”

Nguyệt Quỳnh uống “rượu nhạt” của mình, thấp giọng nói: “Người ta cũng không có nói sai, ta ngồi ở đây quả thật là lãng phí. Nếu có thể đổi, ta tuyệt đối sẽ đổi đến chỗ cuối cùng. Không có gì phải tức giận, ngày thường mọi người không hay gặp nhau, không tất yếu chỉ gặp một lần mà còn sinh khí vô nghĩa.”

“Người thật rộng lượng.” Lê Hoa Chúc bĩu môi.

“Nếu sinh khí có thể đổi lấy bạc, ta nhất định sẽ sinh khí mỗi ngày.” Nguyệt Quỳnh cười nhẹ hai tiếng, “Ai, đưa rượu của người cho ta nếm thử một chút.”

“Không phải người cũng có sao?” Lê Hoa Chúc không đưa cho hần,.

Nguyệt Quỳnh cầm lấy bầu rượu của mình, rót cho hần một ly: “Hình như của ta là nước.”

Lê Hoa Chúc uống xong, liếm liếm môi: “Giống nhau a, của ta cũng là vị này.”

“A?” Nguyệt Quỳnh sững sốt, rồi mới đưa mắt nhìn người ngồi ở ghế trên, lẩm bầm nói, “Thật là keo kiệt, lấy nước đến lừa gạt chúng ta.”

.....

Nguyệt Quỳnh không biết ca múa những năm trước có phải đều đẹp như thế không, dù sao ca múa năm nay làm cho hần thấy cực kỳ vui vẻ, nếu không phải tình huống hiện tại là không thể, thân thể cũng không tốt, hần tuyệt đối sẽ nhịn không được mà chạy đến cùng những vũ nương vũ nam kia khiêu vũ. Nhất là khúc

kiếm vũ [múa kiếm] kia, khiến tay phải của hắn tựa hồ có lại chút khí lực, vô thức động tay theo nhịp. Đẹp, thật là đẹp mắt.

Vũ đạo một khúc tiếp một khúc, không khí ngày tết trở nên đậm nét hơn. Bất quá những phu nhân, công tử đã tỉ mỉ chuẩn bị biểu diễn làm lễ vật đã có chút nóng nảy, nếu tiếp tục ca múa, bọn họ làm sao còn có cơ hội a.

Nguyệt Quỳnh hoàn toàn say mê, Hồng Hỉ cầm lấy đôi đũa của hắn, cùng Hồng Thái uy công tử dùng bữa, Lê Hoa Chúc cũng mê mẩn, An Bảo then thùng tránh ở phía sau hắn, không dám giống Hồng Hỉ Hồng Thái mình mục trướng đảm [táo bạo, trắng trợn] như vậy, chỉ lên uy công tử nhà mình ăn. Hai người này hoàn toàn xem yến hội là yến hội, coi nhẹ tòa sơn phía trên kia.

“Công tử, ngài lạnh không?” Thừa dịp một khúc vũ vừa chấm dứt, Hồng Thái vội hỏi.

“Không lạnh, rất ấm áp.” Theo bản năng đưa tay đến đĩa rau, lúc này Nguyệt Quỳnh mới phát hiện trong tay không có đũa, lại phát hiện ở bụng có một cái tiểu hỏa lô [lò sưởi tay], trách không được hắn cảm thấy bụng ấm áp, thực thoải mái.

Hồng Hỉ giải thích: “Công tử, vừa nãy lúc rời khỏi viện, ta mang theo một cái tiểu hỏa lô [lò sưởi tay]. Thân thể công tử vừa mới có chút khởi sắc, ta sợ ở đây sẽ lạnh.”

“Hồng Hỉ, Hồng Thái, người nói sau này nếu ta ly khai các người thì làm sao mà sống?” Nguyệt Quỳnh cảm kích nói, tuy rằng ăn mặc của hắn không thể so với người ta, nơi ở cũng không thể so sánh với người ta, nhưng Hồng Hỉ Hồng Thái của hắn tuyệt đối chính là người hầu tốt nhất trong phủ!

Hồng Hỉ Hồng Thái hé miệng cười, lại vội vàng múc cho công tử một chén canh nóng, Nguyệt Quỳnh rất không khách khí há miệng uống, thoải mái!

Lúc này, Lâu Vũ đứng dậy đi ra, quỳ phục trên mặt đất, nói: “Vương gia, ta đặc biệt chuẩn bị một vũ để trợ hứng cho Vương gia.”

Nguyệt Quỳnh kinh ngạc nhìn, Lâu Vũ cũng sẽ khiêu vũ? Hắn thực chờ mong.

Nghiêm Sát liếc nhìn phía dưới, Nghiêm Bình lại hô to: “Lâu Vũ hiến vũ ”

Lâu Vũ vui mừng ngẩng đầu, sau khi khấu tạ liền đứng lên. Những người khác âm thầm ảo não, sao bọn họ lại chậm một bước chứ ?

Âm luật vang lên, Lâu Vũ một thân y phục xanh thẫm, theo âm luật chậm rãi khiêu vũ. Tầm mắt của hắn đặt trên gương mặt Vương gia, đem toàn bộ tâm tư không thể nói ra trút xuống trên khúc vũ này. Bước nhảy của hắn thực kỳ lạ, thường ở lúc đổi chân cũng là lúc xoay tròn một vòng, dần dần trong phòng vang lên tiếng kinh hô, đôi mắt Nguyệt Quỳnh càng trừng càng lớn, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Chỉ thấy thân thể Lâu Vũ vô cùng mềm mại uyển chuyển, thực hiện các loại động tác có độ khó cao, tiết tấu âm luật đột nhiên biến nhanh, Lâu Vũ còn nằm ngửa trên mặt đất. Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng nhảy lên, theo âm luật xoay tròn rất nhanh, lại đưa đến một trận kinh hô.

“Chính là Phúc Yên vũ.” Có người nhỏ giọng nói. Nhóm vũ nương vũ nam đang đứng chờ để khiêu vũ ở phía sau cũng khe khẽ nói nhỏ. “Thật là Phúc Yên vũ mà.”

“Phúc Yên vũ”, chính là khúc vũ khi U đế mười hai tuổi, dâng cho Hoàng Thái hậu vào ngày sinh thần ba mươi tuổi của nàng. Cả bộ vũ vô luận là làn điệu hay là bước nhảy đều là do U đế tự mình sở biên, “Phúc Yên vũ” cũng là tiên đế tự mình ban thưởng tên. Nghe nói năm đó, sau khi U đế dâng lên khúc vũ này cho Hoàng Thái hậu, tất cả thần tử nô tài ngồi đầy đều chấn kinh. Trong việc trị quốc, U đế hoàn toàn rối tinh rối mù, nhưng ở lĩnh vực ca múa thì lại không ai có thể sánh kịp, đáng tiếc năm hắn mười tám tuổi đã bị hoàng thúc của chính mình, đương kim hoàng thượng bức tử.

Cả đời U đế lưu lại sáu khúc vũ đạo khiến vũ giả khắp thiên hạ sợ hãi: “Phúc Yên vũ”, “Niết bàn”, “Hương ca”, “Loạn”, “Hải đồng”, “Kiển”. Mỗi một vũ đều có thể nói là thiên hạ kinh điển, cho dù là đương kim vũ giả lợi hại nhất, đều không thể nhảy được toàn bộ sáu khúc vũ này. Mà trong sáu khúc vũ này, “Phúc Yên vũ” cùng “Niết bàn” là khó nhất.

Tầm mắt mọi người đều tập trung trên người Lâu Vũ, Nguyệt Quỳnh ngơ ngác nhìn, tay trái ôm lấy lò sưởi tay khẽ run rẩy. Hồng Hỉ cùng Hồng Thái phát hiện, lo lắng hỏi: “Công tử, ngài có sao không?”

Nguyệt Quỳnh miễn cưỡng cười cười: “Bụng ta ... có chút đau.”

“Công tử, ta đi nói với Hành công công một tiếng, xem chúng ta có thể về trước hay không?” Hồng Thái buông đũa, không đợi công tử trả lời, liền nhanh nhẹn ly khai như một con mèo.

“Nguyệt Quỳnh, thân thể ngươi không thoải mái?” Lê Hoa Chúc không thích Lâu Vũ, cho nên cũng không chú ý xem, vừa nghe Nguyệt Quỳnh nói đau bụng, hần liền khẩn trương lo lắng.

“Không có việc gì.” Nguyệt Quỳnh rử mắt, vô thức sờ lên cánh tay phải của mình, “Chỉ là bụng ta có chút không thoải mái.”

13. Chương 13

Bỗng nhiên “A” một tiếng, Lâu Vũ đang xoay tròn đột ngột té ngã trên mặt đất, âm luật bỗng im bật, bầu không khí trở nên yên tĩnh đến mức quỷ dị. Trong “Phúc Yên vũ”, liên tục xoay tròn hơn trăm vòng ở đoạn cuối chính là đoạn khó nhất, Lâu Vũ khổ luyện hơn hai tháng, có lẽ do quá căng thẳng, có lẽ là luyện tập chưa đủ chăm chỉ, hần chỉ mới xoay tròn năm mươi sáu vòng đã ngã sấp xuống.

Không đợi hết choáng váng, hần đã cuống quýt quỳ rạp trên mặt đất: “Lâu Vũ vũ nghệ không tinh, thỉnh Vương gia bớt giận!”

Nguyệt Quỳnh nhìn về phía người nọ, lo lắng lướt qua trong mắt. “Phúc Yên vũ” quá khó, một trăm lẻ tám cái xoay tròn kia không chỉ cần kiến thức cơ bản vững chắc là có thể nhảy được, lúc xoay tròn, mỗi chân vừa phải nhón lên vừa phải nhảy bật lên, rất ít người có thể thực sự nắm bắt được cách nhảy một trăm lẻ tám vòng xoay tròn này, nếu hần không nhìn lầm, hai chân của Lâu Vũ đã bị vướng vào nhau.

Khi mọi người ở đây đang chờ Vương gia nổi giận, Nguyệt Quỳnh đứng dậy, ở trong bầu không khí kinh ngạc của mọi người cùng sự tức giận của Vương gia, hần đứng dậy.

“Vương gia.” Nguyệt Quỳnh mặt nhăn mày nhu, có vẻ rất thống khổ, tay trái ôm lấy bụng, “Ta, ta muốn thượng nhà vệ sinh.”

“Cáp”, có người cười ra tiếng, rồi vội vàng che miệng lại. Nguyệt Quỳnh liếm môi dưới, khẩn trương nói: “Ta, khi vào phòng, bụng có chút không thoải mái, hiện tại, nhịn không được.” Mọi người trong phòng vì Lâu Vũ biểu diễn thất bại mà có vẻ trầm buồn, vừa nghe những lời nói không thanh nhã [mất lịch sự] của Nguyệt Quỳnh, nhất thời tâm trạng không tốt được giảm đi không ít.

Nghiêm Sát nhìn hần, cũng có thể nói là đang trừng hần. Cho dù là các công tử vừa mới vào phủ cũng nhìn ra được tâm tình Vương gia thật không tốt. Nguyệt Quỳnh lại liếm liếm môi, chậm rãi ngồi xuống: “Kia, ta đây tiếp tục nhịn vậy.” Có người cười thành tiếng.

Nghiêm Sát buông đũa xuống, chậm rãi mở miệng: “Nguyệt Quỳnh, thị tẩm.” Sau đó, hần đứng dậy ly khai, rõ ràng là mang theo lửa giận. Nếu nói thất bại của Lâu Vũ khiến hần mất hứng, thì “thượng nhà vệ sinh” của Nguyệt Quỳnh thì làm cho hần không hài lòng.

Nguyệt Quỳnh cúi đầu đứng dậy, ôm bụng đi ra ngoài. Khi đi ngang qua Lâu Vũ, Nguyệt Quỳnh khom người, đỡ hần đứng lên, không hề nói gì, chỉ mỉm cười với hần rồi nhẹ nhàng ly khai. Lâu Vũ xoay người nhìn bóng dáng lộ vẻ bất an kia chậm rãi xa dần, xa dần, thần sắc phức tạp.

Trở lại Lâm uyển, lặng lẽ rửa sạch thân thể, rút ruột dê ra, Nguyệt Quỳnh ôm bụng, dưới ánh nhìn chăm chú chứa đầy lo lắng của Hồng Hỉ cùng Hồng Thái, hần tiến đến nhụyễn kiệu đã chờ sẵn.

“Công tử.” Hồng Hỉ nắm lấy tay công tử, muốn nói gì đó nhưng lại nhịn xuống.

Nguyệt Quỳnh ngược lại cười cười an ủi, trêu ghẹo nói: “Đừng lo lắng, nhiều lắm cũng chỉ là ngủ vài ngày. Chờ khi ta có thể xuống giường, các người hãy giúp ta chuẩn bị một cái lẩu thật ngon.”

“Công tử.” Hồng Hỉ buông tay, nhìn công tử rời đi.

“Hồng Hỉ, công tử sẽ không sao đâu.” Hồng Thái ở phía sau hắt lên tiếng.

Hồng Hỉ thở dài một tiếng: “Đêm nay bụng công tử vẫn không thoải mái, ta đi nấu cháo tổ yến cho công tử.”

“Còn ta sẽ chuẩn bị đệm chăn ấm cho công tử.”

.

Ôm lấy cái bụng ấm nóng, không thoải mái hạ kiệu, Nguyệt Quỳnh cúi đầu, mặt không chút biểu tình đi vào trong phòng. Cửa phòng đóng lại sau lưng hắt, gian phòng im ắng. Hít sâu mấy hơi, hắt buông tay, cúi đầu đi về hướng phòng ngủ, đã bước qua bậc cửa, cho dù nhắm mắt, hắt cũng biết nên đi thế nào để hướng đến phía giường ngủ. Hai tròng mắt ẩm đậm bỗng nhiên thanh tỉnh, đôi mắt đen to tròn nhìn trái nhìn phải, cứ nhiên không có người? Bên giường không có giày!

Khẽ ngẩng đầu một chút, Nguyệt Quỳnh kiềm nén cảm giác kinh hãi, khi nhìn thấy chiếc giường lớn không có ai xuất hiện trước mặt mình, hắt rất không nể tình thở phào một hơi thật mạnh, thật sự không có ai! Lo lắng nhìn chung quanh, Nguyệt Quỳnh lập tức sửa bộ dáng rụt rè, không an tâm vừa nãy, tay trái lại thoải mái mà nhu bụng.

Chậu than trong phòng đang cháy bùng lên, thực ấm áp. Bụng của Nguyệt Quỳnh không thoải mái, có chút nghĩ muốn thượng nhà vệ sinh lại có chút không muốn, chỉ là ẩm ẩm, hơi hơi đau. Hắt vừa nhu bụng vừa đi tới đi lui trong phòng, như vậy có thể dễ chịu hơn một chút. Đi mãi đi mãi, hắt ngừng lại, trong óc hiện lên khúc “Phúc Yên vũ” mà Lâu Vũ vừa khiêu [nhảy].

Tay trái chậm rãi nâng lên, chân trái hướng ra phía sau, xoay tròn, cổ nâng cánh tay, tay phải tàn phế nâng lên một chút, lại xoay tròn, chân phải giao nhau. Trong phòng ngủ không người, Nguyệt Quỳnh khẽ nhắm mắt, miệng hừ nhẹ. Tựa hồ đang nhớ đến khi đó, nhớ đến đêm tuyết rơi trắng xóa kia, dứt bỏ phiền muộn cùng thương cảm nơi đáy lòng, hắt gửi đến người quan trọng nhất sự chúc phúc của hắt, lòng nhớ nhung của hắt.

Xoay a, xoay a, giống như sắp bay lên, đã quên cánh tay phải tàn phế, đã quên thân phận bản thân, đã quên đi tất cả phiền não của mình, Nguyệt Quỳnh thanh thản, nhẹ nhàng xoay tròn. Khi âm điệu cuối cùng từ trong yết hầu hắt phát ra, Nguyệt Quỳnh vừa vặn hoàn thành vòng xoay cuối cùng, hai chân giao nhau nằm úp sấp trên mặt đất trọn bộ “Phúc Yên vũ”, xem là như thế.

Thở dốc dồn dập, Nguyệt Quỳnh nửa ngày vẫn chưa đứng lên, nhiều năm không khiêu vũ như thế, vậy mà hắt vẫn có thể nhảy, sau khi tay phải bị thương, hắt chưa từng nhảy một lần nào cả, chẳng lẽ là bởi vì hắt kiên trì luyện kiếm, cho nên sự mềm dẻo của thân thể vẫn còn? Chính là. tiếp tục tư thế bất động này, Nguyệt Quỳnh bắt đầu ai oán, hắt, dường như không đứng dậy được, chân mềm nhũn. Quả nhiên vẫn có khác biệt!

“Vương gia hồi phủ ”

Ngoài phòng vang lên một tiếng hô to, Nguyệt Quỳnh cố gắng dùng khí lực nhảy dựng lên từ mặt đất, suýt nữa ngã sấp xuống. Vội vàng sửa sang lại y phục, đang định chạy đến ngồi xuống bên giường, cửa phòng bị người đẩy ra. Vội vàng nín thở, người vừa mới vận động mang hai gò má ửng hồng nhìn kẻ có sắc mặt nghiêm khắc, hơn nữa ngày mới bình tĩnh lại.

“Tướng quân.”

Dù hô to cũng đã quá muộn.

.

Bước vào trong phòng, Nghiêm Sát đi đến trước mặt Nguyệt Quỳnh, nam nhân cao trắng [cao to, trắng kien] như tòa sơn khiến đầu Nguyệt Quỳnh càng ngẩng càng cao, thần sắc càng ngày càng khấn trương. Khi tòa sơn đi đến trước mặt, đầu hắt chỉ cao đến ngực đối phương, Nguyệt Quỳnh bất an nuốt ngụm nước bọt: “Bụng ta, có chút, không thoải mái.” Nếu người này cố ý muốn hắt, hắt cũng không dám to gan dẹp bỏ hưng trí của người này.

“A!” Tiếng kinh hô phát ra, hai chân Nguyệt Quỳnh ly khai mặt đất, tay trái theo phản xạ ôm lấy cổ đối phương, hấn bị tóa sơn bế lên. Tuy rằng trước kia cũng từng bị ngọn núi này ôm lấy như thế, nhưng Nguyệt Quỳnh không thích, thân phận của hấn trong mắt y chỉ là nam sủng, nhưng cho dù thế nào hấn cũng là một nam nhi không hơn không kém.

Đưa mắt nhìn nam sủng lớn mật rõ ràng không nguyện ý bị ôm, Nghiêm Sát đi đến bên giường ngồi xuống.

“Tiến vào.”

Một người mỉm cười, mở cửa bước vào, chính là “lang băm” Từ đại phu. Vừa nhìn thấy hấn, Nguyệt Quỳnh lập tức quên đi cảm giác then khi bị ôm lấy, trừng mắt phùng bị nhìn đại phu xấu xa thích trợ Trụ vi ngược [giúp kẻ xấu làm việc ác] này.

Từ đại phu đi đến bên giường, ngồi trên ghế đầu. Nghiêm Sát kéo lấy cánh tay trái của Nguyệt Quỳnh, Từ đại phu đưa tay bắt mạch cho hấn. Nguyệt Quỳnh nhìn hấn ta, lại quay sang nhìn người mang vẻ mặt nghiêm khắc kia, nhất thời có chút hồ đồ.

Sau khi bắt mạch một lúc, Từ đại phu rút tay lại, hỏi: “Nguyệt Quỳnh công tử, bụng của ngài không thoải mái như thế nào?”

“Ấm ấm, có chút ần ần đau, nghĩ muốn thượng nhà vệ sinh lại thượng không được.” Nguyệt Quỳnh thành thực, ngụ ý rằng: đêm nay hấn không tiện thị tẩm.

Từ đại phu gật gật đầu, trầm tư, sau một lúc lại hỏi: “Đi ngoài có khác thường gì hay không?”

Nguyệt Quỳnh có chút quẫn bách, do dự nửa ngày mới nói: “Có chút hi[loãng,nhão], sau khi ngủ dậy thì đi một lần.”

“Đã nhiều ngày đều là một ngày một lần sao?”

“Àn.”

Từ đại phu lại trầm tư nửa ngày, hỏi tiếp: “Công tử ăn uống như thế nào?”

“Muốn ăn lẩu.”

Từ đại phu sững sốt, đưa mắt nhìn Vương gia, ha hả cười rộ lên: “Xem như công tử ăn uống không tồi.”

Nguyệt Quỳnh gật gật đầu, hấn chính là bị ngược đãi nên bụng mới khó chịu a. Do dự nửa ngày, hấn mới nói: “Àn, tựa hồ, có chút tốt.”

Từ đại phu nghếch ra một hồi, lúc này mới nghe ra lời Nguyệt Quỳnh nói, lại nhoẻn miệng, ha hả cười vài tiếng, gật gật đầu với Vương gia. “Mấy ngày nữa tình trạng này của công tử sẽ dần dần giảm bớt, sau một tháng sẽ không còn cảm thấy không khỏe, khó chịu nữa.”

Đôi mắt to sáng lên, Nguyệt Quỳnh sờ sờ bụng: “Vậy có nghĩa là, một tháng này, ta cũng không cần, ần, hầu hạ Vương gia?”

“Ha ha ha, ” Từ đại phu nhoẻn miệng cười vài tiếng, nói, “Đúng, một tháng này công tử không cần thị tẩm.”

Nguyệt Quỳnh phi thường không nể mặt thở phào một cái, cảm nhận được sự tức giận của người nào đó liền lập tức tỏ vẻ rụt rè, nhưng sự vui mừng trong mắt lại không cách nào che giấu được.

Từ đại phu đứng dậy, mỉm cười ly khai, Nguyệt Quỳnh đột nhiên phục hồi tinh thần, sao Từ đại phu lại không dẫn hấn đi? Hấn vui quá hóa buồn, khê rử mắt, tay trái đặt lên bụng, chờ tóa sơn này lên tiếng. Đột nhiên cảm thấy một trận chóng mặt, y phục trên người hấn bị cởi ra, Nguyệt Quỳnh sợ tới mức sợ hãi kêu lên: “Tướng quân! Từ đại phu nói!” Hấn không kịp nói xong.

Bàn tay to lớn và thô ráp ở trên bụng hấn sờ tới sờ lui, râu cứng đâm vào khiến mặt hấn đau, miệng đau, da trên bụng bị bàn tay to đẩy những vết chai kia sờ đến đỏ lên. Cuối cùng, tay trái nhịn không được ấn lên tay người nọ, nếu sờ nữa thì da hấn sẽ trầy xước a. Tay không sờ soạng nữa, nhưng vẫn không rời đi, người nọ đâm râu một đường từ cằm đến xương quai xanh, tìm Nguyệt Quỳnh đập cực nhanh, không phải bởi vì động tình, mà là bởi vì sợ hãi.

“Khi nào thì người mới có thể thích ứng?” Người kia không hài lòng, cắn lên xương quai xanh cùng vai phải trắng nõn của Nguyệt Quỳnh.

“Tướng quân, thiên phú, dị bẩm.” Câu trả lời trước sau như một, ngực phải nhất thời đau đớn. Hắn không hiểu được, những gì hắn nói chính là lời thật lòng, vì sao người này lại sinh khí? Tay trái đột nhiên chạm đến một cái gì đó cứng cứng, Nguyệt Quỳnh sợ tới mức thiếu chút nữa kêu lên.

“Lấy tay.” Nghiêm Sát thô bạo ra lệnh. Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng, lấy tay? Có chút ghê tởm.

Lục mâu thâm trầm, Nguyệt Quỳnh vội vàng đưa một tay cởi quần của Vương gia, từ chối nửa ngày, hắn mới không cam lòng sờ lên dị vật thật lớn không giống người thường của kẻ nọ. Tư thế cũng không thoải mái, Nghiêm Sát xoay người đem kẻ không cam lòng kia ôm vào lòng, khiến cho tay trái của hắn cảm thấy phân thân của chính mình.

“Tướng quân, ” Nguyệt Quỳnh cực độ bài xích lấy tay, hảo tâm nói, “Đợi qua năm mới, ngài muốn, gọi người khác đến hay không?”

Lục mâu khẽ nheo lại. “Người muốn dùng miệng?”

Nguyệt Quỳnh lập tức cầm miệng, cho dù giết hắn, hắn cũng tuyệt không dùng miệng! Chuyên tâm lộng cao thấp củ cải, trong lòng hắn không ngừng niệm: nhanh ra, nhanh tiết ra

14. Chương 14

Tay trái vô lực khoát lên thất lưng Nghiêm Sát, đầu tựa lên bờ vai cứng rắn của y, Nguyệt Quỳnh đầy bụng nghi hoặc. Từ sau khi đặt hắn ở dưới thân mà ngược đãi, người này liên trở nên kỳ lạ. Tối nay sợ là hắn sẽ trở thành nam sủng đầu tiên sau khi “làm” xong mà không bị hôn mê. Nhưng giá phải trả lần này chính là tay trái của hắn trở nên giống tay phải, không nâng dậy nổi. Nghĩ đến cảm giác dính nhớp vừa nãy trong lòng bàn tay, cả người Nguyệt Quỳnh liền nổi da gà. Người nọ ôm lấy thất lưng hắn, đưa tay vuốt ve người hắn, Nguyệt Quỳnh rất muốn hỏi y khi nào mình mới có thể trở về. Từ sau khi vào phủ, hắn chưa từng ngủ chung giường cùng y, hắn rất không quen.

Khi phần da nơi thất lưng hắn trầy xước, cái tay kia cuối cùng cũng không sờ soạng nữa, nhưng lại chuyển sang ôm chặt lấy hắn. Nguyệt Quỳnh giương mắt khó hiểu, gần đây người này thật sự rất kỳ quái. Nghiêm Sát nhắm mắt, không biết đang suy nghĩ gì, cũng có thể là chẳng hề nghĩ gì cả. Nhìn y một hồi, Nguyệt Quỳnh nằm hão, hắn cũng sẽ không phỏng đoán Nghiêm Sát đang suy nghĩ gì. Nhưng bầu không khí lúc này khiến hắn rất nghi hoặc, hắn ôm nhau như vậy đã là đoạn ký ức xa xôi trong quá khứ. Có điều khi đó, bên người Nghiêm Sát chỉ có một mình hắn, hiện giờ hắn là công tử không được sủng nhất, theo lý thuyết, người có thể nằm bên cạnh y như vậy không nên là hắn mới đúng. Vẫn là nằm trên giường của mình thoải mái hơn, nằm ở nơi này, hắn rất sợ người này sẽ đột nhiên nổi dục hỏa, làm cho hắn chỉ còn nửa cái mạng. Điều này cũng không phải chưa từng xảy ra.

Trợn mắt gần nửa ngày, Nguyệt Quỳnh thật sự không chịu nổi nữa. Giương mắt, thấy người này vẫn còn nhắm mắt, nhưng lại không ngủ, hắn chớp chớp đôi mắt đã trở nên cay cay, ngáp to hai cái. Ấm chỉ rõ ràng như vậy, người này nhất định sẽ nghe thấy đi, hắn rất muốn ngủ. Không thể kèm chế, lại ngáp thêm hai cái, người này vẫn nhắm mắt, Nguyệt Quỳnh không chịu nổi nữa, nhắm mắt lại. Y muốn phạt thì cứ phạt đi, hắn không kiên trì được nữa. Bàn tay to và thô ráp lại động, sờ lên mông hắn, người đang buồn ngủ kéo tay y hai lần mà không bỏ ra, cũng đành mặc kệ.

Màn buông, ngày đầu tiên của năm mới đã đến, Nghiêm Sát phá lệ để Nguyệt Quỳnh sống yên ổn, ngủ qua một đêm, không có gây sức ép hắn. Tảng sáng, Nguyệt Quỳnh đang ngủ say được nâng trở về Lâm uyển. Khi thân thể tiếp xúc với đệm chăn cùng gối đầu quen thuộc của chính mình, Nguyệt Quỳnh trở người, tiếp tục ngủ. Da toàn thân khê đau, khiến hắn ở trong mộng cho rằng bản thân mình lại bị ngược đãi.

Nguyệt Quỳnh tỉnh lại trong tiếng pháo hoa nổ ầm ỉ. Khẽ xoay thất lưng, hắn rúc sâu vào trong chăn, không chịu đứng lên. Phần da nơi eo, mông, lưng, chân, toàn bộ đều ần ần đau. Những vết chai trên tay người này càng ngày càng dày, xem ra sau khi được phong vương, hắn cũng không từ bỏ đôi cự chuy* kia. Màn được nâng lên, chính là Hồng Hỉ.

Nguyệt Quỳnh cười nói: “Hong Hỉ, nói với Hong Thái, hôm nay chúng ta ăn lẩu, gọi Hoa Chúc cùng An Bảo đến đi.”

“Công tử, chúng ta đã hầm xương làm nước dùng. Biết trước là khi công tử tỉnh dậy, chắc chắn sẽ muốn ăn lẩu.”

“Hong Hỉ, không có các người, sau này ta sống làm sao đây?” Nguyệt Quỳnh ngồi dậy, Hong Hỉ lập tức giúp hẩn mặc y phục.

“Công tử, ta cùng Hong Thái sẽ hầu hạ công tử cả đời, công tử sao lại không có chúng ta.” Hong Hỉ lưu loát mặc xiêm y cho công tử, hầu hạ công tử xuống giường. Nguyệt Quỳnh mặc quần xong, bỗng nhiên đưa một tay ôm lấy Hong Hỉ: “Nhiều năm như thế, vất vả cho người cùng Hong Thái. Theo một công tử không được sướng như ta, đã khiến các người chịu ủy khuất rồi.”

“Công tử, ngài nói gì nha.” Hai mắt Hong Hỉ nhất thời phiếm hồng, hẩn đưa hai tay ôm lấy công tử, nói, “Công tử, ngài chính là người nhà của ta và Hong Thái, làm sao có vất vả hay ủy khuất gì như ngài nói. Công tử ngài mới là người chịu nhiều ủy khuất nhất.”

Buông Hong Hỉ ra, Nguyệt Quỳnh cười nói: “Ta rất ủy khuất a. Nguyệt ngân của hai người các người đều nhiều hơn so với ta. Vậy nên, tiền mừng tuổi năm nay sẽ ít hơn một chút nga~.” Nói xong, hẩn lấy ra hai cái bao đỏ từ dưới gối đầu. “Đi gọi Hong Thái vào đây.”

“Công tử.” Lau lau mắt, Hong Hỉ xoay người chạy ra ngoài. Một lát sau, Hong Thái cũng đi vào, Nguyệt Quỳnh ngồi ở trên giường, cười nhìn hai người. Hai người quỳ xuống: “Hong Hỉ (Hong Thái) chúc tết công tử, chúc công tử mọi chuyện hài lòng, thân thể khỏe mạnh.”

“Còn nữa a.”

“Chúc.” Hai người khó xử mở miệng, “Chúc Vương gia cả năm không sinh khí, cả năm không hề muốn công tử.” Đây là lời chúc mà công tử hai người buộc họ chúc hàng năm.

Nguyệt Quỳnh đem bao đỏ đưa cho hai người: “Lại là một năm, chúc Hong Hỉ cùng Hong Thái sớm ngày thành gia, cả đời an thuận.”

“Tạ ơn công tử.” Hai người tiếp nhận tiền mừng tuổi, sờ sờ, chắc khoảng một lượng bạc.

Sáng sớm mừng một, phát xong tiền mừng tuổi, Nguyệt Quỳnh hưng phấn đứng lên: “Đi, đi ra ngoài đốt pháo, trừ tà.” Hong Hỉ cùng Hong Thái mỉm cười, “tà” mà công tử muốn trừ bỏ, ngoài Vương gia, còn có thể là ai khác?

Tiếng pháo nổ vang lên trong Lâm uyển nho nhỏ, tối hôm qua không bị gây sức ép, Nguyệt Quỳnh vui tươi hơn hỏ đứng ở cửa nhìn Hong Hỉ cùng Hong Thái đốt pháo. Trong tiếng pháo nổ, không khí ngày tết càng thêm đậm nét. Tại thời điểm này, Nguyệt Quỳnh thực cảm kích Nghiêm Sát. Ngày tết hàng năm, người nọ chưa từng gây sức ép hẩn, khiến hẩn có thể hỏ hỏ sống những ngày đầu năm, chỉ là qua ngày mười lăm, người nọ nhất định sẽ gây sức ép hẩn một hồi. Hy vọng năm nay sau ngày mười lăm, không có bất cứ ai hoặc chuyện gì khiến người nọ sinh khí, hy vọng.

.

Năm người ngồi vây quanh bàn tròn, ăn cái lẩu nóng hỏ, thưởng thức rược quế hoa chính mình ủ vào mùa đông năm trước, có thể nói Nguyệt Quỳnh đã khoái nhạc như thần tiên. Hẩn thích ăn lẩu, hơn nữa cũng thích ăn cay, nhưng từ sau khi theo Nghiêm Sát, vì không muốn bản thân vất vả, hẩn dần dần bỏ ăn cay, chỉ có thể thỉnh thoảng ăn lạt áp đầu một lần cho đỡ thèm. Lễ mừng năm mới, đương nhiên nên chiều ý bản thân một chút, trong cái chén trước mặt Nguyệt Quỳnh có một tăng hồng du [theo ta là sa tề] thật dày, khiến người sinh trưởng ở Giang Lăng là Lê Hoa Chúc không khỏi sợ hãi.

Nguyệt Quỳnh ăn đến mức mặt đỏ tai hồng, đồ mồ hôi, Lê Hoa Chúc chịu ảnh hưởng của Nguyệt Quỳnh, có thể ăn cay một chút, bất quá cũng không dám ăn như hẩn. Hong Hỉ cùng Hong Thái đều là người phương bắc, có thể ăn cay, nên trong chén chủ tớ ba người Nguyệt Quỳnh náo nhiệt đầy hỏa, trong chén Lê Hoa Chúc cùng An Bảo chỉ có chút tương gừng và dầu gừng, một cái chén nhỏ đựng dầu ớt được đặt bên cạnh.

“Nguyệt Quỳnh, không phải bụng ngươi không thoải mái sao? Ăn cay ít một chút.” Lê Hoa Chúc gấp thịt bò đã chín cho An Bảo cùng Nguyệt Quỳnh ở bên trái.

“Đa tạ.” Nguyệt Quỳnh ăn cay đến mức le lưỡi, nói, “Cả một năm chỉ có lễ mừng năm mới có thể tự do ăn như vậy, ngươi để cho ta ăn đi, bụng ta không sao cả.”

“Công tử, Hoa Chúc công tử nói đúng. Chờ bụng ngài tốt hơn, chúng ta lại ăn nữa.” Hồng Hỉ lấy chén hồng du [sa tế] của công tử, đổi một chén tương vừng, đưa thêm một chén trà.

Nguyệt Quỳnh không cam lòng, luyến tiếc nhìn chằm chằm vào chén hồng du[sà tế] của mình, nói: “Ai biết đến khi bụng ta tốt hơn, còn có thể ăn cay hay không?!”

“Có thể.” Hồng Hỉ múc dầu vừng đã được nấu chín vào trong chén của công tử, “Chờ bụng công tử trở nên tốt hơn, ta sẽ đi gặp Hành công công để lấy chút hoa quả khô, nấu canh sẽ thơm hơn, làm cho công tử ngài ăn một lần thực thỏa mãn.”

Cắn đôi dưa, Nguyệt Quỳnh do dự nửa ngày, sau đó mới gật gật đầu: “Được rồi, chờ bụng ta tốt hơn sẽ lại ăn cay.” Hy vọng sau khi người nọ thú công chúa sẽ không có thời gian để tìm hấn, vậy thì hấn có thể ăn cay mỗi ngày rồi. Hơn nữa, khi nào người nọ khởi hành vào kinh thú công chúa? Tốt nhất trước khi y vào kinh cũng không rảnh tìm hấn.

Lê Hoa Chúc đem một miếng thịt dê bỏ vào miệng, vừa nhai vừa nói: “Ông trời a, chính là có mắt. Lâu Vũ tự nhận chính mình được sủng ái, không thèm để người khác vào trong mắt. Hãy xem, tối hôm qua mắt mặt nặng nề ở trước mặt Vương gia, chọc Vương gia sinh khí. Nguyệt Quỳnh, ngươi thực hảo tâm, còn đi dìu hấn.”

Nguyệt Quỳnh đem củ cải bỏ vào trong nồi, tâm bình khí hòa nói: “Có ai từ khi sinh ra đã nguyện ý làm công tử? Cho dù cầm một tuyệt bút bạc ra phủ, cả đời này cũng không thể trở về cuộc sống của thường nhân. Hoa Chúc, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, hấn tài cán vì Vương gia chuẩn bị một khúc vũ, liền biểu lộ hấn có phân tâm với Vương gia, Mặc kệ hấn nói gì, cứ xem như không nghe thấy, chẳng phải là được rồi sao?”

Lê Hoa Chúc nhìn người đang chuyên tâm dùng bữa, hỏi: “Nguyệt Quỳnh, vậy còn ngươi? Nếu tương lai có một ngày Vương gia cho ngươi rời khỏi phủ, ngươi có dự định gì không?”

Hai mắt Nguyệt Quỳnh sáng rực lên, vội vàng nuốt đồ ăn trong miệng xuống: “Ta có rất nhiều dự định. Chờ đến ngày ta được ra khỏi phủ, Hồng Hỉ cùng Hồng Thái nhất định sẽ đi theo ta.”

“Công tử, ngài đi đâu, chúng ta sẽ đi đó.” Hai vị người hầu lập tức nói.

“Ta và An Bảo cũng theo ngươi.”

Nguyệt Quỳnh nở nụ cười, mang theo kỳ vọng. “Ngươi xem, nhiều người chúng ta đi cùng nhau như thế, trước hết, ta sẽ không cô đơn. Sau đó, chúng ta đi phương bắc, tìm một nơi dân phong thuần phác, mua một ngôi nhà lớn. Chờ Hồng Hỉ, Hồng Thái, ngươi cùng An Bảo thành gia, cũng ở tại trong nhà, dần dần, trong nhà sẽ có búp bê [ý nói em bé, trẻ con], sẽ trở nên càng ngày càng náo nhiệt, sau đó các búp bê sẽ trưởng thành, rồi thành gia lập thất, nếu nhà chúng ta không đủ ở thì sẽ mua thêm ngôi nhà sát vách, này có được tính là khai chi tán diệp hay không?”

[khai chi tán diệp: đại loại là gia đình hưng thịnh, con đàn cháu đống, ...]

“Ngươi không thành thân?”

Nguyệt Quỳnh cắn cắn dưa: “Không thành thân. Trên đời này sẽ không lại có nữ tử thứ hai” Tự hờ là nhớ tới chuyện gì, ánh mắt Nguyệt Quỳnh khê phiêu xa, sau đó liền hồi phục lại, nói, “Ta không thích bị người quản, tự do tự tại thật tốt. Mới ra hang hổ, sao lại có thể đi vào lang oa [hang sói]?”

Lê Hoa Chúc khê hỏi: “Nguyệt Quỳnh, ngươi sẽ không, có nữ tử nào trong lòng đi.”

Nguyệt Quỳnh lại đưa dưa, gấp thịt bỏ vào chén Lê Hoa Chúc: “Nữ tử trong lòng ta chính là nương của ta.” Rõ ràng là trả lời cho có lệ. “Nhanh ăn đi, tương lai không biết khi nào mới có những ngày tốt đẹp thế

này, mau ăn.” Gắp toàn bộ thức ăn trong nồi vào trong chén của mình, hắn cúi đầu ăn, không nhìn đến sự lo lắng trong mắt Lê Hoa Chúc, Hồng Hỉ cùng Hồng Thái.

15. Chương 15

Nói đến chuyện xưa, thuận tiện đề cập một chút về phần đất được phong của tứ vương. Nghiêm Sát ở tại Giang Lăng, nhưng ý nghĩa thực tế của Giang Lăng “phủ” chính là mười châu phía đông nam. Đất phong của tứ vương được gọi là “phủ”. Bản đồ U quốc giống như chiếc quạt lá cọ của Thiết Phiến công chúa trong Tây du ký, tứ giác nhô ra, bốn phía ao hồ. Giang Lăng phủ của Nghiêm Sát chiếm cứ phía đông nam, Cam Lâm phủ của An vương Dương Tư Khải chiếm cứ tám châu phía tây nam, Thái Châu phủ của Tề vương Giải Ứng Tông chiếm cứ mười hai châu tây bắc, Võ Di phủ của Hằng vương Giang Di (đã chết) là sáu châu ở trung gian giữa An vương cùng Tề vương phần đất phong duy nhất trong tứ vương liền kề cùng hai vị vương khác.

Giang Lăng phủ ven biển, nhưng Giang Lăng thành mà Nghiêm Sát ở lại không gần biển, này cũng là vì an toàn ... Trong Giang Lăng phủ có “hồ Nữ Oa”, “hồ Bàn Long” là hai hồ nước lớn, sáu trăm dặm về phía bắc Giang Lăng phủ chính là sông Tiền. Vậy nên ở Giang Lăng, một năm bốn mùa hải sản phong phú, cho dù là mùa đông cũng có thể ăn cá tôm tươi.

“Giang Lăng phủ” của Nghiêm Sát cùng “Cam Lâm phủ” của An vương Dương Tư Khải cách nhau không xa, nhưng lại bị phân cách bởi một tòa “núi Ba”. Đất phong của An vương có một phần là biển, đi dọc theo biển là có thể đến Giang Lăng phủ. Trong tứ vương, ngoại trừ Tề vương ở phía bắc của “Tiền giang”, ba vương khác đều ở phía nam “Tiền giang”, mà đất phong của Tề vương có thể nói là phần đất ở gần kinh thành nhất, cũng là đất phong có diện tích lớn nhất, vị vương trị vì nhiều châu quận nhất.

Tề vương Giải Ứng Tông chính là bộ hạ cũ của hoàng đế Cổ Niên, cũng là người được hân tín nhiệm nhất. Khi Nghiêm Sát còn tại trên núi kiêu ngạo làm vương, chưa đầu quân Cổ Niên, hắn đã vì Cổ Niên lập nhiều chiến công hiển hách. Nhưng đến khi Nghiêm Sát đầu quân Cổ Niên, địa vị của hắn liền bị dao động, nếu hắn là một con sói, thì Nghiêm Sát chính là một con hổ. Cũng bởi vì thế, người Giải Ứng Tông hận nhất chính là Nghiêm Sát. Vì để trấn an hai vị bộ hạ đối địch, Cổ Niên đem “Giang Lăng phủ” màu mỡ nhất phân cho Nghiêm Sát; đem nơi dân phong mạnh mẽ nhất, có vị trí chiến lược quan trọng nhất, diện tích cũng lớn nhất là “Thái châu phủ” phân cho Giải Ứng Tông, đồng thời làm cho hắn trở thành vị vương gia duy nhất cùng hoàng đô “Thượng Tha” ở phía bắc Tiền giang. Này có thể nói là Cổ Niên đã gián tiếp đem sự an toàn của hoàng thành giao cho Giải Ứng Tông. Theo một ý nghĩa nào đó, cũng thể hiện rõ địa vị đứng đầu trong tứ vương của Giải Ứng Tông. Trong tứ vương, kẻ có thể cùng Nghiêm Sát đối đầu chính là Tề vương Giải Ứng Tông.

Hằng vương Giang Di từng là bộ hạ của U đế, sau đó bị Cổ Niên chiêu hàng, bởi vì là hàng thần nên đất phong của hắn ít nhất, nhưng với Giang Di mà nói thì đã đủ. An vương Dương Tư Khải chính là vị vương cuối cùng đầu quân Cổ Niên, cũng là vị vương trẻ tuổi nhất, so với Nghiêm Sát còn nhỏ hơn ba tuổi. Bất quá cũng vì giết người như ma, trên chiến trường luôn liều mình như không muốn sống, cũng là kẻ biết ăn nói nhất trong bốn vương, được Cổ Niên yêu thích, cho nên được phân tám châu “Cam Lâm”.

Giang Di đã chết, nhi tử Giang Bồi Chiêu từ nhỏ mang bệnh, chính là một thư sinh văn nhược, trời gà không chặt. Giải Ứng Tông cùng Nghiêm Sát đối đầu với nhau, Dương Tư Khải chính là kẻ mọi việc đều thuận lợi, không gây tội với ai, cũng không lấy lòng ai. Bất quá sau khi thế lực của Nghiêm Sát dần dần trở nên lớn mạnh, hắn thường xuyên lui tới chỗ Nghiêm Sát nhiều hơn trước.

Tình hình tứ vương đại khái như trên, câu chuyện trở lại Lệ vương phủ

Tháng ba đầu năm, một ngày đẹp trời. Vào ngày này, các công tử, phu nhân ở vương phủ, theo quy củ có thể ra phủ. Ngày thường nếu muốn ra phủ thì phải có được sự chấp thuận của công công hay ma ma quản sự các uý, hơn nữa trừ phi trong nhà có người qua đời, nếu không công công và ma ma cũng sẽ không đồng ý. Ngày mà hàng năm Nguyệt Quỳnh mong đợi nhất chính là tháng ba đầu năm, không những được ra phủ hít thở không khí, còn có thể thừa dịp Hành công công không ở đó mà thưởng thức các món ăn vật của Giang Lăng. Đêm trước, Nguyệt Quỳnh chỉ ăn nửa chén cháo, bởi vì hôm nay hắn có thể ăn thật nhiều.

Điều càng làm cho hấn cao hứng chính là ngày hôm qua Nghiêm Sát đã rời khỏi phủ đi bắt hải tặc, nghe nói phải một, hai tháng mới có thể trở về, Nguyệt Quỳnh hưng phấn đến mức cơ hồ một đêm không ngủ, ý tứ hàm xúc trong đó chính là hấn có một, hai tháng không cần phải chịu tra tấn, có một, hai tháng có thể tận tình ăn cay! Sáng sớm, Nguyệt Quỳnh đã thức dậy, tinh thần vô cùng tốt. Hấn kích động chạy vội đến trong viện của Lê Hoa Chúc, gọi người còn chưa rời giường kia thức dậy. Lê Hoa Chúc đáng thương không kịp ăn điểm tâm, đã bị Nguyệt Quỳnh kéo ra phủ.

Tuy rằng còn sớm, nhưng trên đường đã có rất nhiều người, nhất là tiểu hài tử, vội mua kẹo mạch nha, mua bánh mật, mua tạc hồ lô (một loại bánh ăn vặt làm bằng gạo và bột mì, hình dạng giống như hồ lô), ở giữa một đám tiểu hài tử, có một vị công tử, không chút xấu hổ theo bọn nhỏ mua thật nhiều thức ăn vặt. Hồng Hỉ cùng Hồng Thái đi theo sau công tử nhà mình, không tham lam những món ăn vặt kia. Còn Lê Hoa Chúc chưa tỉnh ngủ thì bất đắc dĩ thở dài liên tục, nắm lấy tay An Bảo, không để cho cậu ta đi lạc. Sinh ra và lớn lên ở Giang Lăng, hấn chẳng có cảm giác gì với những món ăn vặt kia, chỉ là ngẫu nhiên mua cho An Bảo mấy món cậu ta thích ăn.

“Nguyệt Quỳnh, cứ ăn như thế, người cần phải tốn không ít bạc a.”

Kẻ đang chờ ăn chả giò chiên khê cứng người, quay đầu lại hỏi: “Hồng Hỉ, ta dùng bao nhiêu bạc rồi?”

Hồng Hỉ đưa tay sờ sờ túi, cười nói: “Công tử mới ăn một tiền bạc.”

Thân thể Nguyệt Quỳnh liền trở lại bình thường: “Không nhiều lắm không nhiều lắm.” Lúc này, hấn muốn ăn chả giò chiên, liền đưa mắt nhìn, ý bảo Hồng Hỉ trả tiền, hấn dùng giấy dầu bao lấy chả giò chiên, vui vẻ ăn: “Thần tiên, thần tiên a.” Lê Hoa Chúc lại lắc đầu, thở dài.

Một đường đi ăn ở phố ăn vặt nổi tiếng ở Giang Lăng, mới vừa ăn nửa phố cũng đã đến buổi trưa, người trên đường trở nên đông đúc hơn. Nguyệt Quỳnh cũng thấy mệt, dù sao trong hậu huyệt vẫn còn thứ kia. Bảo Hồng Thái tìm một tửu lâu còn chỗ trống, Nguyệt Quỳnh dự định tạm thời nghỉ ngơi một chút. Lê Hoa Chúc cảm động đến mức thiếu chút nữa rơi nước mắt, hấn thật sự đi không nổi nữa a.

Một nhóm năm người ngồi trong góc, gọi trà Long Tĩnh, bốn món thức ăn chay, một mâm tôm, một con cá, một chén rượu gạo. Trà Long Tĩnh, thức ăn chay cùng rượu gạo chính là những món Nguyệt Quỳnh thích nhất; cá là món Lê Hoa Chúc cùng An Bảo thích nhất, còn tôm thì là món mà Hồng Hỉ cùng Hồng Thái thích nhất, tóm lại tất cả mọi người đều có thức ăn mình thích. Hôm nay bụng Nguyệt Quỳnh thực không chịu thua kém, không hề khó chịu, tuy rằng đã ăn nãy giờ, nhưng hấn vẫn có thể ăn nữa, khiến cho Lê Hoa Chúc liên tục kinh ngạc. Ăn một hồi, Nguyệt Quỳnh đột nhiên muốn đi vệ sinh, đưa tay chùi chùi miệng, đứng dậy đi nhà vệ sinh.

“Công tử, ta đi cùng ngài.” Hồng Thái đứng lên, Nguyệt Quỳnh liền ấn hấn ngồi xuống.

“Cũng không phải là ở trong phủ, người cứ an tâm ăn.” Hồi tiểu nhị nhà vệ sinh ở đâu, Nguyệt Quỳnh liền vội vàng vàng chạy đi.

Nhanh chóng tìm thấy nhà vệ sinh, nhanh chóng nín thở giải quyết xong, Nguyệt Quỳnh sửa sang xiêm y gọn gàng, chạy ra nhà vệ sinh. Đột nhiên có người từ phía sau đưa tay kèm chặt cổ hấn, Nguyệt Quỳnh vừa muốn kêu cứu, mũi và miệng liền bị bố khăn chụp lên, mùi hương ngọt khê truyền đến, Nguyệt Quỳnh chống cự một chút, rồi rơi vào hôn mê.

Hồng Hỉ cùng Hồng Thái ở tửu lâu, đợi mãi không thấy Nguyệt Quỳnh trở về nên lo lắng chạy đi tìm kiếm, sợ hãi phát hiện công tử bọn họ đã mất tích.

.....

Nguyệt Quỳnh tỉnh lại trong những cái lay động khê khằng cùng tiếng nước nhỏ nhỏ. Mở to mắt, hấn nhất thời không rõ bản thân đang ở nơi nào, bốn phía đều đen tuyền. Sau khi hai mắt trở nên rõ ràng, hấn đột nhiên ngồi dậy, kích động sờ sờ lên người.

“Ưống!”

Hấn cư nhiên toàn thân trần trụi!

Tay chân luống cuống kéo tấm chăn, Nguyệt Quỳnh lấy chăn quấn chặt lấy mình. Cắn đầu lưỡi, khiến cho bản thân bình tĩnh lại, tay trái thăm dò nơi hậu huyệt, không có sưng như sau khi bị xâm phạm, ruột dê trong cơ thể vẫn còn. Nhưng Nguyệt Quỳnh cũng chưa yên tâm, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, hần cố nhin ý muốn thét lên, sờ soạng thối lui về phía góc. Ánh sáng – nền theo người tới chậm rãi tiến vào, Nguyệt Quỳnh sờ soạng nửa ngày cũng chỉ chạm được cây trâm bằng gỗ đào của mình đặt dưới gối đầu. Hai chân hần khê động, tay trái nắm chặt cây trâm, tính toán cùng người đang tới liều mạng.

Người vừa tới đi đến, ánh nền tinh tường chiếu lên khuôn mặt y, đôi mắt to của Nguyệt Quỳnh trừng đến cực hạn, cây trâm trong tay trái rớt xuống. Người tới cũng tự nhiên tinh tường thấy được sự kinh sợ của hần, buông ánh nền, y đi đến ngồi xuống trước mặt Nguyệt Quỳnh đã bị dọa ngốc, thân hình giống như một ngọn núi ở trong không gian nhỏ hẹp càng trở nên bức người.

“Người nghĩ là ai?”

“Kiếp phi.”

Giọng nói của người vừa sợ bóng sợ gió một hồi vẫn có chút phát run. Nhặt bảo bối mộc trâm của Nguyệt Quỳnh đặt sang một bên, người vừa tới kéo tấm chăn quấn loạn thất bát tao [lộn xộn] trên người hần ra, cắn lên cổ hần.

Bị người dọa đến mức sinh khí, con thỏ nóng nảy còn cắn người a, huống chi hần không phải con thỏ, mà chính là sơn dương! [dê núi =)]) Đại bất kính né tránh đối phương cắn mình, Nguyệt Quỳnh tức giận trừng mắt. Đôi mắt đẹp duy nhất trong ngũ quan chứa đầy lửa giận nồng đậm, nhưng ở trong mắt người khác lại hoàn toàn mang một tư vị khác.

Núi nhỏ đưa tay kéo hần vào lòng mình, cắn lên đôi môi chưa khôi phục màu hồng nhuận của hần. Nguyệt Quỳnh cắn chiếc lưỡi xâm nhập vào miệng mình, muốn đối phương cho hần một lời giải thích. Vì sao phải dọa hần, vì sao không cho hần ăn xong tiểu thực trên phố? Kể bị cắn đưa bàn tay to và thô ráp tham nhập cái cổ của nam sủng, thành công cứu ra đầu lưỡi của mình. Trừng mắt nhìn đối phương, rõ ràng người nhược thế kia vẫn muốn một lời giải thích.

Kể đáng sợ ngoài dự đoán không có phát giận, mà chỉ kéo chăn ra, đem công tử thất sủng cuốn lấy cuốn để rồi bẻ lên. Nhược thế công tử bị cuốn thành chả giò trừng to mắt nhìn y, nhưng ngược lại có chút bất an, người này sẽ không sinh khí đi.

Khom người đi ra khỏi nơi nhỏ hẹp, Nghiêm Sát đứng thẳng dậy, hướng bên ngoài mà đi. Nguyệt Quỳnh chớp chớp đôi mắt đã trừng đến mỏi, trong lòng kinh ngạc, sao tiếng nước lại càng ngày càng rõ ràng? Đột nhiên hô nhỏ, hần đã quên! Không phải người này đi bắt hải tặc sao? Sau khi hần bị ôm đi ra, Nguyệt Quỳnh bất hạnh phát hiện trực giác của mình lại hiển linh, hần ở trên một chiếc thuyền!

Đi khỏi tiểu thất kia, vòng qua một cái bình phong thật lớn, đây rõ ràng là một chỗ cực kỳ công khai. Nghe thanh âm hần là còn trong khoang thuyền, chậu than trong khoang thuyền không ngừng cháy bùng lên, có một nhuyển tháp siêu lớn có thể cho năm Nguyệt Quỳnh nằm, bên tháp có một tấm thảm da thú thật dày, trên tháp chính là phần da đầy đủ của lão hổ. Trước tháp có một cái bàn dài, trên bàn đặt chén rượu cùng hoa quả. Hai bên tháp có bốn chiếc bàn vuông, thoát nhìn như là nơi để nghị sự. Bất quá lúc này chỉ có Nghiêm Sát cùng chả giò trong lòng y.

Đem chả giò hình người đặt lên tháp, Nghiêm Sát đi ra ngoài. Nguyệt Quỳnh tóc tai bù xù không dám lộn xộn, không đoán ra người này muốn làm gì. Tuy rằng hần chưa từng đoán được tâm tư người này. Người vừa đi ra ngoài rất nhanh đã trở lại, cầm trên tay xiêm y thường ngày cùng áo bông. Đặt lên tháp, Nghiêm Sát mở chăn ra, người toàn thân trần trụi, không chút che giấu lộ rõ trước mắt y. Lục mâu thâm trầm, Nguyệt Quỳnh kéo xiêm y che lấy thân thể. Hần chỉ có tay trái có thể động nên mặc y phục phi thường khó khăn, hai bàn tay to bế Nguyệt Quỳnh dậy, làm cho hần đứng trên tháp, giúp hần mặc xiêm y.

Trời hạ ngân phiếu, Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng, không dám hỏi nhiều, sợ hải mặc xong xiêm y dưới sự “hầu hạ” của Nghiêm Sát. Không giống với y phục vải bông bình thường của hần, cả bộ y phục này đều là tơ lụa thượng hạng, ngay cả áo bông, Nguyệt Quỳnh không cần thận nhéo nhéo, bên trong không phải bông, chính là tơ tằm! Người này sẽ không muốn đem hần bán đi. Nguyệt Quỳnh rất không thoải mái, y phục vải bông của hần đâu?

Mặc y phục cho Nguyệt Quỳnh xong, Nghiêm Sát lại đưa hai tay ôm lấy hần, làm cho hần ngồi xuống, sau đó y liền ngồi xuống bên cạnh Nguyệt Quỳnh, một tay nắm lấy hần.

“Nghiêm Mặc.”

Nghiêm Mặc tiến vào, mang theo một cái mâm, trên có bát canh. Theo hần vào còn có ba người, xem cách ăn mặc thì có vẻ là tôi tớ, nhưng Nguyệt Quỳnh chưa bao giờ gặp qua họ. Bọn họ cũng bưng mâm, trên mâm có thức ăn, có thịt. Bốn người tiến tiến xuất xuất, chỉ chốc lát, trên bàn dài liền có đầy thức ăn. Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng, có những món ăn mà hần thích, đột nhiên cảm thấy bụng thật đói.

16. Chương 16

Bốn người Nghiêm Mặc không chỉ dọn đầy thức ăn lên cái bàn dài, mà trên những chiếc bàn vuông ở hai bên cũng chứa đầy thức ăn. Cuối cùng, ba tôi tớ kia lui ra, Nghiêm Mặc vỗ vỗ tay, vài người tiến vào, mang theo hần khí từ bên ngoài khoang thuyền, Nguyệt Quỳnh đều nhận thức bọn họ. Những người vừa vào sau khi gật đầu hành lễ với Nghiêm Sát đều nhất nhất ngồi ở bàn vuông. Ngoài Lí Hưu, Chu Công Thăng, Nhâm Phữu, Hùng Kỉ Uông, Đồng Nghê, Nghiêm Thiết, còn có ác nhân mà Nguyệt Quỳnh không thích nhất – Từ đại phu.

Đối với sự xuất hiện của hần, bảy người họ không chút kinh ngạc, Nghiêm Sát không để cho Nghiêm Mặc hầu hạ, mà cho hần ngồi ở bàn vuông. Tám người ở đây đều là tâm phúc của Nghiêm Sát, đương nhiên, Nghiêm Sát không chỉ có tám tâm phúc này.

Đây không phải là lần đầu tiên Nguyệt Quỳnh ngồi bên cạnh Nghiêm Sát, cùng bộ hạ của y dùng cơm. Trước lúc Nghiêm Sát được phong vương, Nguyệt Quỳnh luôn theo y đi chinh chiến khắp nơi, loại tình huống này rất nhiều, sau đó, khi cánh tay của hần bị thương, hần cũng không còn cùng Nghiêm Sát đồng thực đồng tẩm [ngồi chung ăn chung] nữa. Thật ra hần cũng không cầu nệ, chỉ là cảm thấy hiện tại là cuối năm thứ sáu, đầu năm thứ bảy, Nghiêm Sát đột nhiên lại cho hần tham dự tình cảnh này, hần có chút sợ hãi, trăm câu hỏi không lời giải đáp [bối rối], trực giác cảm thấy nguy hiểm, hần không biết bữa cơm này mình có nên ăn hay không.

Lí Hưu nhìn người cúi đầu không nói vài lần, tròn mắt khê chuyển, mở miệng: “Vương gia, Hoàng Thượng hạ chỉ trong vòng ba tháng phải tiêu diệt hải tặc, tính toán ngày, kịp thời đến kinh thành thú công chúa.” Lời này vừa được nói ra, tất cả mọi người ở đây đều đưa mắt nhìn thân thể đang khê run rẩy của Nguyệt Quỳnh.

Nghiêm Sát mở nắp đầy bát canh ra, cầm cái thìa đưa cho Nguyệt Quỳnh. Nguyệt Quỳnh chậm chậm tiếp nhận, không phản ứng gì cả, tỏ vẻ không biết Nghiêm Sát muốn hần làm gì. Đợi nửa ngày, hần vẫn cứ cầm thìa, cúi thấp đầu, không hề nhúc nhích, Nghiêm Sát không mở miệng không được: “Múc canh.” Thân thể Nguyệt Quỳnh lại khê run lên, chậm chạp múc canh, tay trái cầm bát, bắt đầu uống. Lí Hưu nhìn không được, cười thành tiếng, Nghiêm Sát nhìn hần một cái, hần lập tức dừng bữa, giả vờ như không thấy gì cả. Nghiêm Sát không mở miệng thêm nữa, để Nguyệt Quỳnh ở nơi nào tự cố tự địa [một mình] ăn canh, hoàn toàn xem nhẹ hần.

Chu Công Thăng cười cười, nói: “Nếu vương gia không muốn vào kinh thú thê, chỉ cần khiến cho hải tặc làm ầm ĩ trong một thời gian. Những vật phẩm chúng ta tiến cống Hoàng Thượng sắp đến Cây Dẻ khẩu, nếu lỡ như bị cướp, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ giận dữ. Nơi đó không thuộc địa hạt của Vương gia, cho dù bị cướp cũng không liên quan đến Vương gia. Hoàng Thượng đã ban lệnh, không có thánh chỉ, tứ vương không được tự tiện rời đi đất phong của mình.”

Bát canh đã nhìn thấy đầy, lỗ tai Nguyệt Quỳnh khê giật giật, tựa hồ hần vừa nghe được chuyện “không tốt” gì đó.

Lí Hưu tiếp lời: “Chuyện này chúng ta phải hảo hảo tính toán. Không thể khiến cho Phạm Văn cùng Đường Hàn bị trách phạt. Thuyền cũng bị cướp, hai người bọn họ không tất phải gánh vác tội thất trách.”

Nhâm Phữu mở miệng: “Điều này thì dễ xử lý. Ta đi cướp thuyền của chúng ta, Kỉ Uông dẫn người ngăn Phạm Văn cùng Đường Hàn. Khiến cho Tương Châu cùng Tư Mã chịu đòn đi.”

“Mụ nội nó, ta sớm đã muốn giáo huấn hai tên gia khóa luôn cổ bái ngoại kia một chút.” Hùng Kỉ Uông nói.

Trong lòng Nguyệt Quỳnh lạnh run, sao hấn càng nghe càng hồ đồ, càng nghe lại càng hiểu được nhiều hơn? Không dám nghe tiếp, hấn buông bát, cầm lấy đôi đũa, dự định sẽ chuyên tâm dùng bữa, mới vừa gấp một khối cà, hấn đột nhiên phát hiện cái chén trước mặt Nghiêm Sát trống không, chén rượu cũng trống không. Hấn nhìn bát canh, cuối cùng đầu óc cũng phục hồi tinh thần lại, mới nãy hình như người này đã múc canh cho hấn uống. Vội vàng buông đũa, âm thầm thỉnh Bồ Tát phù hộ người này không để ý đến, hấn mời phần ăn cần, một tay múc canh, rót rượu cho Nghiêm Sát. Người này nhỏ mọn, hẹp hòi, hy vọng y không có phát hiện sự bất kính của mình, bằng không hấn sẽ bị gây sức ép một đêm.

Ngoại trừ Nghiêm Thiết cùng Nghiêm Mặc cho đến bây giờ không có chút biểu tình, cùng với Hùng Kỉ Uông cầu thả, những người khác đều hé miệng cười trộm. Nguyệt Quỳnh đang trong tình trạng tai điếc mắt mù, tự nhiên không nghe, không thấy gì.

Nghiêm Sát cầm lấy bát canh Nguyệt Quỳnh múc cho mình, uống một hơi cạn sạch, sau đó liền đặt xuống trước mặt Nguyệt Quỳnh, Nguyệt Quỳnh lại lập tức múc cho y một chén, trong lòng oán thầm: sao người này ăn canh lại không thể chậm rãi uống chứ? Uống canh phải uống từng ngụm từng ngụm mới thơm ngon nhất. Múc canh cho y xong, Nguyệt Quỳnh tự mình múc một chén, bắt đầu chậm rãi uống, bỏ thêm dầu cá, đậu hủ và khoai lang vào, uống thật ngon. Mới vừa uống được hai ngụm, một cái chén rỗng lại xuất hiện trước mặt hấn: “Thức ăn.”

Tay trái chậm chậm buông bát, Nguyệt Quỳnh không tinh ý, cũng là một nam sủng không biết lấy lòng Nghiêm Sát, gấp những thức ăn mình không thích bỏ vào chén Nghiêm Sát. Đem cái chén đựng thức ăn “đẩy” đến trước mặt Nghiêm Sát, thấy y tựa hồ không để ý gì, Nguyệt Quỳnh liền cúi đầu chăm chú ăn, trong lòng thì đang không ngừng niệm: vừa rồi ta không nghe thấy gì cả, chưa nghe thấy gì cả. Không nghe thấy người này muốn cướp thuyền của chính mình, không nghe thấy người này cấu kết với hải tặc, không nghe thấy Phạm Văn và Đường Hàn đều là người của y, không có nghe thấy, không có nghe thấy.

.....

Tiếp theo, hai vị mưu sĩ Lí Hưu, Chu Công Thăng ở lại cùng Nghiêm Sát thương nghị vài chuyện, toàn bộ quá trình, Nguyệt Quỳnh vẫn bảo trì tư thái cúi đầu chuyên tâm ăn uống, chính vì nguyên nhân này, bất tri bất giác, lượng cơm Nguyệt Quỳnh ăn đã gấp đôi bình thường, chờ đến khi nghị sự kết thúc, tiệc tối cũng đã xong, Nguyệt Quỳnh lúc này mới kinh ngạc phát hiện hấn đã ăn rất nhiều, bụng trương thật to.

Nguyệt Quỳnh không biết Nghiêm Sát đã ăn bao nhiêu, bất quá hấn gấp thức ăn cho Nghiêm Sát ba lần, thức ăn trên bàn cũng đã ăn hết khoảng bảy tám phần, hấn là đã ăn không ít. Bất quá người nọ là một ngọn núi, ăn hết tất cả thức ăn cùng canh trên bàn cũng không có gì bất thường.

Tiệc tối chấm dứt, Nghiêm Mặc dẫn người hầu đến dọn bàn sạch sẽ, tiếp theo mang lên trà cụ, sự tình còn chưa thương nghị xong, hơn nữa bên ngoài giá lạnh, không bằng ở trong khoang thuyền ấm áp uống trà, nói chuyện phiếm, đương nhiên nội dung nói chuyện phiếm vẫn là chính sự. Vừa thấy tư thế này, Nguyệt Quỳnh nhu nhu [xoa, nắn,...]bụng, hấn muốn thượng nhà vệ sinh, làm thế nào đây? Đi, không thích hợp, người này chưa nói cho hấn đi; nhưng nếu ở lại, hấn không muốn ở, không muốn nghe bọn họ đàm luận bí sự, biết càng nhiều, chết càng nhanh, sáu năm trước hấn đã hiểu được đạo lý này. Trước khi gặp “nàng”, hấn tuyệt đối không thể chết được.

“Nguyệt Quỳnh công tử, có gì không ổn sao?” Thấy hấn ngồi không yên, Từ đại phu mở miệng hỏi. Nghiêm Sát đưa mắt nhìn, thấy tay trái Nguyệt Quỳnh đang ôm bụng, lục mâu trở nên tối sầm một chút.

Nguyệt Quỳnh khẽ nâng chiếc cổ cứng ngắc lên, lắp bắp nói: “Ta, canh, uống quá nhiều.”

“Nghiêm Mặc.”

Nghiêm Mặc đứng dậy, một tay chỉ hướng bên ngoài khoang thuyền, nói: “Nguyệt Quỳnh công tử, mời theo ta.”

Bầu không khí yên tĩnh, Nguyệt Quỳnh nhanh chóng đứng dậy, theo Nghiêm Mặc đi ra ngoài.

Hấn vừa đi, Lí Hưu hơi hơi nhíu mi: “Vương gia, Nguyệt Quỳnh so với trước khi nhập phủ càng tĩnh lặng hơn, ngồi lâu như vậy, hấn cũng không hề ngẩng đầu nhìn chúng ta lấy một lần.”

Chu Công Thăng cũng nói: “Vương gia, người xem có muốn hay không.”

“Không cần.”

Nghiêm Sát đã nói như vậy, những người khác cũng không nói gì nữa. Bọn họ cũng biết nguyên nhân bên trong, cho nên lại càng không hảo khuyên bảo.

Trầm tĩnh uống hết hai chén trà, Nguyệt Quỳnh còn chưa trở về, Nghiêm Sát đứng dậy, đi ra ngoài. Hùng Kỉ Uông thở dài thật sâu, chỉ về hướng Từ Khai Viễn: “Người là một tên lang băm, đã nhiều năm như thế, vậy mà vẫn chưa tìm được biện pháp chữa khỏi cho Nguyệt Quỳnh.”

Từ Khai Viễn chỉ lắc đầu cười khổ. Chu Công Thăng mở miệng: “Kỉ Uông, người đừng nói Khai Viễn như thế, hắn là người muốn chữa lành cánh tay của Nguyệt Quỳnh hơn bất cứ ai khác. Nhưng cả người và ta đều biết, tình huống lúc đó, gân cốt trong cánh tay phải của Nguyệt Quỳnh đều bị thương, Khai Viễn có thể bảo hạ cánh tay của hắn, không cần phải tiết đi [chặt đứt], đã là ông trời thương xót.”

Hùng Kỉ Uông nện một quyền lên bàn: “Mụ nội nó, vừa nghĩ đến việc này ta liền cảm thấy bản thân mình thật vô dụng.”

“Kỉ Uông!” Đồng Nghê vỗ vỗ vai hắn, “Chuyện này chính là điều kiêng kỵ của Vương gia, phải nhớ ngàn vạn lần không thể nhắc đến trước mặt Vương gia. Chúng ta nhớ đến đều khó chịu không thôi, nhưng Vương gia còn thấy khó chịu hơn chúng ta nhiều.”

Hùng Kỉ Uông gật gật đầu.

Nhâm Phữu thường ít nói, lên tiếng: “Tốt lắm, mọi người đừng ở chỗ này đau buồn nữa, sớm muộn gì cũng có một ngày, chúng ta sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời. ‘Quân tử báo thù mười năm chưa muộn’, chúng ta đã nhẫn sáu năm, sẽ rất nhanh thôi.”

“Đúng!”

Sáu người tiếp tục thảo luận chuyện về hải tặc lần này, chỉ chốc lát sau, Nghiêm Mặc đã trở lại, nhưng Nghiêm Sát thì không có trở về.

.

Đứng ở mũi thuyền, cả người Nguyệt Quỳnh rúc vào trong áo bông, trên đầu đội miên mũ (Nghiêm Mặc đem đến). Gió biển rất lạnh, mũi Nguyệt Quỳnh trở nên ửng đỏ, nhưng mặc dù như vậy, hắn cũng không muốn quay về trong khoang thuyền. Một: trở về rất nguy hiểm; hai: hiểm khi được ở trên biển khiến cho hắn thực tâm kỳ; ba: bụng trưởng thật to, đứng cho dễ tiêu hóa.

Đứng một hồi, có một con quái vật lớn xuất hiện ở phía sau hắn, Nguyệt Quỳnh khẽ run rẩy một chút, không phải bởi vì sợ hãi, mà là bởi vì lạnh! Một kiện áo choàng từ phía trên chụp xuống, áo choàng của một ngọn núi nặng đến cỡ nào, Nguyệt Quỳnh lão đảo đứng không vững, suýt nữa ngã xuống thuyền, may mắn là có người kéo hắn lại kịp lúc.

“Trở về.”

Bàn tay to chụp xuống, Nguyệt Quỳnh còn đang tìm chỗ để chui đầu ra khỏi áo choàng đã bị người kia bế vào trong khoang thuyền.

17. Chương 17

Thật vất vả nhô đầu ra từ trong áo choàng, Nguyệt Quỳnh bị cảnh tượng trước mắt khiến cho sợ hãi đến mức kêu thành tiếng. Một chiếc giường cực kỳ to lớn! Muốn nói đời này Nguyệt Quỳnh sợ nhất cái gì, thì chính là giường lớn. Tiếp theo hắn bị người nọ ném một cách chuẩn xác, đặt tại trên giường. Kỳ thật với Nghiêm Sát mà nói chỉ là buông hắn xuống, nhưng thân người Nghiêm Sát quá cao, y buông xuống như thế khiến cho Nguyệt Quỳnh cảm thấy như bị ném xuống.

Được áo choàng bao bọc, cuộn tròn ở trên giường, Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng: “Tướng quân, Từ đại phu nói.”

“Thoát y.” Tướng quân hạ lệnh, sau đó y nhanh chóng cởi toàn bộ xiêm y của chính mình.

Nguyệt Quỳnh lại nuốt nuốt nước miếng, đối phương đã muốn leo lên giường, hần ma ma chít chít [chậm chạp] cởi áo khoác ra, sợ rằng nói nhiều sẽ khiến người này tức giận, hần lại càng không được sống khá giả. Trong lòng tự hỏi nguyên nhân người này mang hần lên thuyền, chẳng lẽ là bởi vì sắp thú công chúa, trong lòng người này không thoải mái cho nên muốn đem hần “trói” lại đây?

Nguyệt Quỳnh khóc không ra nước mắt, công chúa còn chưa vào phủ, cuộc sống của hần đã bắt đầu không dễ chịu lắm, chờ công chúa vào phủ, có thể nào mỗi ngày hần đều phải thị tẩm? Không cần! Hần sẽ chết.

Khi y phục trên người dần dần bị cởi ra, Nguyệt Quỳnh giống như tên mộc đầu để yên cho y lột sạch xiêm y. Giương mắt nhìn hai tròng mắt ám trầm của người này, Nguyệt Quỳnh khẽ giật mình một cái, cởi bỏ dây cột tóc của người kia, ngoan ngoãn ngồi lên thất lưng y. Tay trái bị người kéo đi, đặt lên “củ cải” đáng sợ kia, Nguyệt Quỳnh sửng sốt, chẳng lẽ người nọ muốn hần dùng tay?

“Trong một tháng này, ta sẽ không muốn người, lấy tay.”

Nguyệt Quỳnh kinh ngạc nhìn y, trái tim sắp nhảy ra ngoài quay trở lại trong lồng ngực. Không dám chần chờ, sợ người này đổi ý, tay trái Nguyệt Quỳnh không thuận thực sờ lộng củ cải kia, trong lòng bắt đầu niệm: nhanh đi ra, nhanh đi ra.

“A!”

Nguyệt Quỳnh đang thật sự chăm chỉ bặt[kéo,giật] củ cải thì hạ thân đột nhiên rơi vào trong lòng một bàn tay to. Phân thân của hần mềm nhũn, loại kích thích từ trường hợp này còn chưa đủ để khiến hần có cảm giác. Nhưng khi bàn tay to kia dùng đầu ngón tay xoa vài cái, phân thân Nguyệt Quỳnh liền dần có phản ứng. Nghĩ đến bàn tay người này có bao nhiêu thô ráp, Nguyệt Quỳnh không thể không lên tiếng: “Tướng quân.” Da ở nơi này chính là phần da mỏng nhất trên người hần a.

Tay phải Nghiêm Sát ôm Nguyệt Quỳnh lại gần, lục mâu thâm trầm: “Gần đây lá gan của ngươi càng lúc càng lớn.”

Mắt to đột nhiên mở lớn, Nguyệt Quỳnh ngậm miệng.

Tay trái thuận theo ánh mắt của Nguyệt Quỳnh, một đường đụng đến cổ hần, Nghiêm Sát nắm cầm hần: “Nghĩ muốn rời đi vương phủ?”

Nghĩ muốn! Nhưng kẻ thúc thời là trang tuần kiệt, Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ngươi theo ta mấy năm?”

“Tám năm.”

Cho dù hần không nhớ rõ, người này vẫn luôn thường xuyên ở bên lỗ tai hần nói: “Đã tám năm ngươi còn chưa thích ứng”, hần muốn không nhớ cũng khó.

“Tám năm bốn tháng mười ngày.”

Câu trả lời của Nghiêm Sát làm cho Nguyệt Quỳnh kinh ngạc, sao y lại nhớ rõ như thế?

Nghiêm Sát nắm cầm Nguyệt Quỳnh, nâng mặt hần lên, làm cho hần nhìn mình. Đôi mắt to của Nguyệt Quỳnh khẽ sáng lên, thật cẩn thận nhìn về phía đối phương, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ánh mắt của hần dừng ở chỗ mi tâm[giữa hai lông mày] của y.

“Ngươi cho rằng khi nào ta sẽ cho ngươi ra phủ?”

Điều này hần thật sự không biết, Nguyệt Quỳnh thành thực lắc đầu.

Lục mâu lạnh lẽo, Nghiêm Sát không trả lời mà hỏi lại: “Nhĩ súc [bông tai] đâu?”

Nguyệt Quỳnh liếm liếm môi: “Ồ, trong rương. Mang trên người, sẽ bị mất.”

Nghiêm Sát buông cầm Nguyệt Quỳnh ra, nhìn thấy cầm hần có chút xanh tím, y cau mày, rõ ràng y không hề dùng chút lực nào. Cầm có chút đau, Nguyệt Quỳnh biết rất rõ chỗ đó đã xảy ra chuyện gì. Chịu đựng

cảm giác xúc động, hần thật cẩn thận phiêu mắt nhìn thứ gì đó của người nọ đã mềm xuống, không cần hần bặt[lôi, kéo] củ cải nữa đi.

Nào biết, Nghiêm Sát kéo tay trái hần, đặt lên đó: “Tiếp tục.”

Nguyệt Quỳnh nhếch miệng, nghe lệnh bắt đầu bặt củ cải: nhanh đi ra, nhanh đi ra.

Nếu giờ phút này có người hỏi Nghiêm Sát, cảm giác bị bặt củ cải như thế nào? Y sẽ nói: “Khủng khiếp.” Chính là không có biện pháp, ai bảo Nguyệt Quỳnh là nam sủng không biết hầu hạ người nhất? Khi dùng bữa đều mình mục trương đảm[rõ ràng] đem những thức ăn hần không thích gấp cho Vương gia, đem toàn bộ những thứ mình thích ăn hết, cũng khó trách tâm tình Vương gia đêm nay không tốt .

Bặt[giật,lôi,kéo...] nha bặt nha, ngay tại lúc Nguyệt Quỳnh cảm thấy bàn tay mình trở nên tê liệt, hần bị bàn tay to ôm lấy, trở người. Nghiêm Sát bị bặt[giật,kéo] đến mức dục hỏa ghen khuất, trực tiếp hôn lên miệng hần, kéo hai chân hần, tự mình tìm biện pháp giải quyết. Chẳng qua lúc này, tiểu cà rốt của Nguyệt Quỳnh cũng bị kéo lấy. Thốt nhiên một khắc, hần đột nhiên cảm thấy được kỳ thật như vậy cũng không xấu, tuy rằng đùi trong đau một chút, nhưng ít nhất sẽ không làm cho thân thể hần cốt tăn cái[xương tan vỡ].

.

Mang tâm tình “kỳ đến chi tắc an chi”[cái gì đến sẽ đến]*, Nguyệt Quỳnh ở trên thuyền, nằm trong lòng Nghiêm Sát ngủ thật ngon. Đương nhiên, nếu Nghiêm Sát không nói trong vòng một tháng sẽ không chạm đến hần, hần tuyệt đối sẽ không ngủ thoải mái như thế. Điều không được hoàn mỹ chính là, thân thể hần bị bàn tay to của Nghiêm Sát sờ đến đau, nổi lên nhiều điểm đỏ. Thân thể Nguyệt Quỳnh như dương chi ngọc, cũng thật sự rất mong manh, đây là một trong những nguyên nhân thường làm cho Nghiêm Sát tức giận.

Nguyệt Quỳnh không biết Nghiêm Sát muốn dẫn hần đi đâu, nhưng hần cũng sẽ không hỏi. Hần tin tưởng vững chắc Nghiêm Sát sẽ không đem bán hần, hần không đáng giá tiền, Nghiêm Sát cũng không thiếu chút bạc ấy. Nhưng hần vốn tưởng rằng những ngày ở trên thuyền, hần có thể không cần thay ruột dê, nhưng sáng sớm tỉnh lại, thứ gì đó đặt trên chiếc bàn cạnh giường khiến cho Nguyệt Quỳnh làm mặt khổ. Nghiêm Sát ở ngay bên cạnh hần, tỏ bộ dáng muốn xem hần thay ruột dê. Nguyệt Quỳnh ma ma chít chít[chạm chạp, lè mề], sau khi lục mầu của Nghiêm Sát trở nên càng ngày càng thâm trầm, hần mới ở trong ổ chăn rút ra thứ gì đó trong cơ thể, đổi cái mới khác. Sau khi đổi xong, hần không cẩn thận đụng phải một cây củ cải cứng, thiếu chút nữa hù chết hần. Hoàn hảo Nghiêm Sát chỉ áp hần, lấy râu đâm toàn thân hần một lần, cuối cùng vẫn buông tha cho hần.

Nghiêm Sát chính là người nói một không hai, mặc dù khi đang thị tẩm, y chưa bao giờ cam đoan gì (đây là lần đầu), nhưng xem xét thời gian tám năm bốn tháng mười ngày hần quen biết với Nghiêm Sát, Nghiêm Sát sẽ không lật lọng, Nguyệt Quỳnh thực yên tâm.

Mặt biển mùa đông tương đối có chút tĩnh lặng, thuyền một mực đi trên biển. Ở trên thuyền ngày người ba ngày, Nguyệt Quỳnh cũng từ bất an ban đầu trở nên bình tĩnh tự nhiên. Chỉ cần Nghiêm Sát không làm cho hần tan xương, ở nơi nào đều không sao cả. Bất quá Nguyệt Quỳnh rất nhớ Hồng Hỉ, Hồng Thái, Hoa Chúc cùng An Bảo. Không biết Nghiêm Sát có phái người nói cho họ hần đang ở đây hay không, vạn nhất bọn họ không biết, chắc chắn sẽ bị dọa sợ đi. Hần còn nhớ lật áp đầu cùng cái lẩu. Trên thuyền, thức ăn mỗi bữa đều thực phong phú, cũng có rất nhiều món Nguyệt Quỳnh thích ăn, nhưng lại không có một món cay nào.

Mẫu thân Nghiêm Sát là người Hồ, còn phụ thân là người Hán, thuở nhỏ sinh trưởng ở đất Hán. Thói quen sinh hoạt không có khác biệt quá lớn với người Hán ở phương bắc, trong trí nhớ của Nguyệt Quỳnh, Nghiêm Sát còn có thể ăn cay nhiều hơn hần. Bất quá hần đã hơn sáu năm không cùng Nghiêm Sát ăn chung, không ngờ rằng thói quen ẩm thực của Nghiêm Sát lại thay đổi nhiều như thế, ngoại trừ chiều cao cùng khí lực, y nghiêm nhiên trở thành người Giang Lăng. Nguyệt Quỳnh không khỏi cảm khái, khả năng thích ứng của vài người thật đáng kinh ngạc.

Nghiêm Sát lại cùng tâm phúc của y mật đàm, trừ bỏ ngày đầu tiên lên thuyền, hần bất hạnh phải ngồi nghe một hồi, Nghiêm Sát không mang hần theo khi nghị sự nữa, Nguyệt Quỳnh hít vài khẩu khí. Nghiêm Sát không ở đây, hần có thể ở trên thuyền đi bộ chung quanh. Bất quá Nguyệt Quỳnh ưu tiên cho việc

đứng ở đầu thuyền đón gió, cảm thụ thi tình. Kéo lấy miên phục và mũ thật dày, chỉ lộ ra đôi mắt, Nguyệt Quỳnh tập trung tinh thần nhìn về phía trước, xem như phía trước có lạt áp đầu hấn thích ăn nhất.

Ngay tại khi tay trái Nguyệt Quỳnh đặt lên rào chắn, nhón chân nhìn ngắm xung quanh, một ngọn núi xuất hiện ở phía sau hấn, một chiếc áo khoác khá nặng chụp xuống đầu hấn, một tay bao quát. Nguyệt Quỳnh thuần thực nhô đầu ra từ trong áo khoác, ngoan ngoan bắt lấy khuỷu tay Nghiêm Sát, thời gian ngắm cảnh hôm nay chấm dứt.

.....

Nguyệt Quỳnh nghĩ Nghiêm Sát sẽ ở trên biển ba tháng, thẳng đến khi thú công chúa mới thôi, nhưng đêm khuya khi đang ngủ mơ mơ màng màng, hấn lại bị Nghiêm Sát lấy chăn cuốn lấy, ôm xuống thuyền. Nguyệt Quỳnh bị cuốn trong chăn mở to hai mắt nhìn, hấn cảm thấy Nghiêm Sát lên boong tàu, rồi sau đó là những tiếng bước chân thanh thúy, một lát sau, Nghiêm Sát tựa hồ đã dẫm nát tấm ván gỗ, rồi tiếng bước chân không còn rõ ràng nữa. Hấn có thể cảm giác được bốn phía sáng lên, thực yên tĩnh, nhưng cũng không phải không có người, bởi vì hấn nghe thấy rất nhiều tiếng bước chân khác nhau.

Có tiếng mở cửa, Nghiêm Sát ngừng một chút, rồi lại tiếp tục đi, sau đó hấn nằm lên cái gì đó mềm mềm, không biết là giường hoặc là tháp hay là ván cửa. Bị cuốn trong chăn dày, gây trở ngại cho cảm quan của hấn. “Phanh”, tiếng đóng cửa rất nhẹ, Nguyệt Quỳnh trừng to mắt, chờ Nghiêm Sát mở chăn bông ra. Nghiêm Sát đem hấn mở ra.

Khi chăn được kéo ra, Nguyệt Quỳnh kinh hô, hấn ở trên một cái giường, một cái giường rất lớn rất lớn! Đây không phải trọng điểm, trọng điểm chính là, đây là phòng của Nghiêm Sát! Chẳng lẽ bọn họ trở lại vương phủ? Giường giống như đúc, tháp giống như đúc, cách bài trí cũng giống như đúc, ngay cả việc không có bình phong, nhìn một cái không xót thứ gì cũng giống như đúc.

Ngay tại lúc Nguyệt Quỳnh đang kinh hãi, Nghiêm Sát cởi xiêm y, y thổi tắt ánh nến, leo lên giường. Kéo áo ngủ bằng gấm đem hai người gấn vào nhau.

“Ngủ.”

Nguyệt Quỳnh ngoan ngoãn nằm xuống, hấn thực hồ đồ.

18. Chương 18

Khi trời vừa tờ mờ sáng, Nguyệt Quỳnh liền tỉnh dậy, người ở bên cạnh vẫn còn đang ngủ, hấn nằm trong vòng tay của người nọ, cả người thực ấm áp, hấn ra một thân mồ hôi. Chạm rãi hướng ra phía ngoài từ trong lòng ngực Nghiêm Sát, Nguyệt Quỳnh xốc chăn lên một chút, mát mẻ. Nghiêm Sát ngủ cũng không có tiếng ngáy điếc tai, thực yên tĩnh, Nguyệt Quỳnh trừng to mắt, tiếp tục hồ đồ. Hồi lâu sau, Nguyệt Quỳnh vừa thích ứng với bóng tối khe mặt nhẩn mày nhíu, hấn nhớ rõ vật điêu khắc trên đỉnh giường của Nghiêm Sát là lão hổ a, khi nào lại biến thành rồng? Nguyệt Quỳnh cảm thấy bản thân mình đã nhìn lầm rồi, cả thiên hạ trừ bỏ đế vương, bất luận kẻ nào cũng không thể sử dụng “long”, cho dù Nghiêm Sát là Vương gia, nhưng nếu y dùng long thì chính là phạm đại tội mưu phản.

Dụi dụi mắt, Nguyệt Quỳnh lại cố mở mắt thật to, chau mày, hấn không có nhìn lầm, quả thật là một con rồng đối diện với vị trí của hấn. Trong lòng Nguyệt Quỳnh động một chút! Trực giác của hấn cảm thấy nguy hiểm.

“A!”

Người đang nhìn chăm chăm vào con rồng đột nhiên bị một bàn tay to kéo lại, tựa vào một ***g ngực cứng rắn, Nghiêm Sát tỉnh.

“Tướng quân, cái kia.” Người đang bối rối giơ tay trái chỉ vào đỉnh đầu. Người này cũng quá minh mục trương đảm[lộ liễu], sao lại dám cho điêu khắc hình rồng ở trên đỉnh giường! Lỡ như bị các công tử phu nhân khác nhìn thấy, chắc chắn sẽ rước lấy phiền toái.

“Ngủ!”

Kể còn chưa tỉnh ngủ vung chưởng lên, đem Nguyệt Quỳnh quán chặt trong ổ chăn. Nguyệt Quỳnh mở miệng muốn nói, cuối cùng lại từ bỏ, hắn chỉ là một cái nam sủng nho nhỏ không quyền không thế, làm sao có thể đi quản chuyện của Nghiêm Sát. Nhưng mà, mưu phản là tội tru di cửu tộc, nếu bị Hoàng Thượng biết được, có thể hắn chưa kịp ra khỏi phủ đã bị chém đầu. Hắn không thể chết được.

Ngay tại lúc Nguyệt Quỳnh đang suy nghĩ nên nói như thế nào để không chọc giận Nghiêm Sát, chấn trên người hắn bị y xốc lên, có thể là vì thân thể hắn quá cứng, nghiêm trọng quấy rầy giấc ngủ của người nào đó.

Xuống giường, Nghiêm Sát thấp nền lên. Nguyệt Quỳnh trước tiên ngẩng đầu, sau khi hai mắt thích ứng với ánh sáng, hắn liền thầm hô: quả nhiên là rỗng! Một con rỗng đang trầm ngủ! Một tòa núi nhỏ tiến vào trong ổ chăn, Nguyệt Quỳnh quay đầu nhìn lại, đã thấy y nhắm mắt, trưng ra bộ dáng tiếp tục ngủ. Hắn liếm liếm môi, cảm thấy chính mình vẫn là không nên hỏi, nếu hỏi thì khẳng định người này sẽ sinh khí.

“Người sợ ta mưu phản?” Kể đang ngủ đột nhiên lên tiếng.

Đầu lưỡi ngấp ngừng một chút, Nguyệt Quỳnh thấp giọng nói: “Mưu phản. . . . chính là đại tội chém đầu.”

Lục mắt mở, nhìn về phía hắn: “Người là sợ chém đầu ta, hay là chém đầu người?”

Kể thức thời là trang tuần kiệt. “Đều sợ.”

Tòa núi nhỏ xoay người nằm nghiêng, ngón trỏ kéo lấy cằm Nguyệt Quỳnh “Nếu ta mưu phản, người sẽ ly khai[rời đi] hay là lưu lại?”

Đầu lưỡi di chuyển xung quanh một vòng, chỉ thấy môi Nguyệt Quỳnh khẽ động nhưng lại không nghe thấy tiếng trả lời. Nghiêm Sát nắm cằm hắn, thoáng dùng sức. Không thể không trả lời, Nguyệt Quỳnh mở miệng: “Hoàng Thượng coi trọng tướng quân, sao tướng quân lại phải làm việc thế nhân lên án kia?”

“Cái ta muốn nghe chính là người ly khai hay là lưu lại.”

Cầm phát đau, đôi mắt to của Nguyệt Quỳnh khẽ sáng lên, kể thức thời là trang tuần kiệt, tuần kiệt. Hồi lâu sau, hắn mở miệng: “Ly[rời đi]. Tê!” Cầm của hắn dường như muốn nát ra.

“Lá gan của người, càng lúc càng lớn.” Giờ phút này, cho dù là kẻ trì độn nhất cũng có thể nhìn ra lửa giận của Nghiêm Sát.

“Tướng quân.” Tay trái Nguyệt Quỳnh đè lại bàn tay Nghiêm Sát đang niết[nhéo] cằm mình, Nghiêm Sát thả lỏng, nhưng không có buông ra. Đôi mắt to của Nguyệt Quỳnh nhìn thẳng vào lục mâu đang bốc hỏa, hắn thực bình tĩnh nói: “Tướng quân muốn phản, nhất định phải có kế hoạch chu đáo, nắm chắc thắng lợi. Gần vua như gần cọp, hoàng cung cùng vương phủ, ta tình nguyện lựa chọn về sau.”

Nghiêm Sát buông tay, nhíu mày nhìn chằm chằm cái cằm Nguyệt Quỳnh đã trở nên xanh tím, nhưng lửa giận tiêu thất. Nguyệt Quỳnh cố chịu đựng, nhưng vẫn không nhịn được, xoa xoa cằm, trong lòng tạm thời nhẹ nhàng thở phào.

“Nghĩ một đằng nói một nẻo.” Nào ngờ, Nghiêm Sát đột nhiên nói một câu. Nguyệt Quỳnh khó hiểu, những gì hắn nói chính là lời thật lòng. Bàn tay đang xoa cằm bị kéo ra, râu người nọ đến gần, sau khi cẩn thận khám mặt cùng cổ của hắn một lần, Nghiêm Sát xuống giường. Nguyệt Quỳnh phiêu mắt nhìn điều long [vật điêu khắc hình rồng] trên đỉnh đầu rồi cũng vội vàng ngồi dậy mặc y phục, Vương gia đã đứng dậy, hắn là nam sủng, làm sao còn có thể tiếp tục nằm.

.

Hai người cùng nhau dùng điểm tâm ở trong phòng, Nghiêm Sát đi ra ngoài, không có công đạo gì cả, chỉ nói với Nguyệt Quỳnh rằng hắn có thể đi ra ngoài một chút, nhưng không thể đi xa. Nguyệt Quỳnh nào dám đi ra ngoài a, vạn nhất làm cho những người khác trong phủ thấy thì sẽ thực phiền toái. Đối với hành động của Nghiêm Sát, hắn càng ngày càng hồ đồ, theo quy củ trong phủ, sau khi công tử phu nhân thị tẩm xong, không được ở trong phòng Nghiêm Sát qua đêm, như là hắn, cho dù bị ngắt xiu, cũng sẽ được người nâng về uyển.

Nghiêm Sát đưa hấn lên thuyền có thể giải thích là vì y cần tìm người tả hỏa[phát tiết], nhưng còn lưu hấn qua đêm ở trong phòng, cái này không thể nào hiểu nổi. Hấn dám khẳng định, chỉ cần hấn đi ra khỏi gian phòng này, lập tức sẽ có rất nhiều người đến uyển của hấn tìm hấn, đây là điều hấn kiêng dè nhất. Nghiêm Sát có bao nhiêu vị công tử phu nhân không liên quan đến hấn, nhưng nếu những người đó tìm đến hấn, thì sẽ trở thành chuyện của hấn .

Ở trong phòng chậm rãi bước đi, lo lắng đối sách, ánh mắt Nguyệt Quỳnh khẽ phiêu nhìn ghế đàng bên cửa sổ, hấn sững sốt. Đi lên phía trước cẩn thận xem xét một phen, Nguyệt Quỳnh sờ sờ cảm, cái ghế này thực mới, đệm ghế cũng mới, tựa hồ là vừa mới thay đổi. Trong óc có gì đó chợt lóe rồi biến mất, hấn không bắt lấy kịp. Giương mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, Nguyệt Quỳnh lại sững sốt. Ngoài cửa sổ sao lại có hai cái cây nhỏ? Nghiêm Sát không thích bất cứ cái gì che chắn tầm mắt của y, y khi nào lại cho phép trồng cây ngoài cửa sổ? Cây tuy rằng không cao, đại khái chỉ cao hơn một chút so với Nghiêm Sát, nhưng rất không phù hợp với yêu cầu nhất quán của người nọ.

Lại có gì đó chợt lóe lên rồi biến mất trong đầu hấn, Nguyệt Quỳnh bắt được cái đuôi. Ở trong phòng nhìn trái nhìn phải, lại nhìn một cái, hấn cẩn thận đi đến cửa phòng. Mở cửa ra, thăm dò bên ngoài, Nguyệt Quỳnh sững sốt, kẻ đang lúng túng đứng ở nơi đó . Nghiêm Mặc, thế nhưng lại ở bên ngoài.

“Nguyệt Quỳnh công tử.” Nghiêm Mặc thấy hấn ra khỏi phòng, lập tức đi đến, “Vương gia sai thuộc hạ bồi ngài đi ra ngoài một chút.”

“A, không, không cần.” Nguyệt Quỳnh bước qua cửa, “Ta tự mình đi ra ngoài một chút là đến nơi.”

“Vương gia sai thuộc hạ mang công tử đi dạo chung quanh, bên ngoài gió lớn, Nguyệt Quỳnh công tử phải mặc nhiều một chút, đội mũ.” Nghiêm Mặc giữ vững phân phó của Vương gia.

“A, hảo, Nghiêm đại nhân chờ một chút.” Nguyệt Quỳnh lui về phòng, đóng cửa. Suy nghĩ một hồi, hấn bình tĩnh lại, nếu người nọ đã bảo Nghiêm Mặc dẫn hấn đi ra ngoài, chắc là không có gì nguy hiểm. Lấy miên bào cùng mũ treo trên giá áo, buộc chặt lấy chính mình rồi đi ra ngoài.

Nghiêm Mặc thân thủ giơ tay hướng phía ngoài phòng, Nguyệt Quỳnh đi theo sau hấn ra ốc. Vừa đi ra, hấn càng giật mình, trong viện không chỉ có cây, còn có hoa cỏ mà Nghiêm Sát ghét nhất, tuy rằng phần lớn đều chết héo. Nguyệt Quỳnh nhìn quanh sân một vòng, rất giống Tùng uyển của Nghiêm Sát, nhưng hấn hiện tại có thể khẳng định, nơi này không phải Tùng uyển.

Không có hỏi Nghiêm Mặc, Nguyệt Quỳnh theo Nghiêm Mặc ra khỏi uyển. Gió bên ngoài quả nhiên rất lớn, Nguyệt Quỳnh nheo mắt, kéo mũ xuống thấp, đem miên bào buộc chặt, chờ hấn mở to mắt, hấn hoàn toàn sững sốt. Nghiêm Mặc tựa hồ đang đợi hấn nhìn thấy rõ ràng, ngừng lại.

Đường từ Lâm uyển đến Tùng uyển, Nguyệt Quỳnh không biết đã đi bao nhiêu lần, quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, hiện tại hấn có thể khẳng định nơi này không phải vương phủ. Mà, Nguyệt Quỳnh quay đầu nhìn lại, cái biển viết hai chữ “Tùng uyển” thật to treo tại lối vào. Nguyệt Quỳnh xoay người..., khom lưng cung kính. “Nghiêm đại nhân, làm phiền.” Nghiêm Mặc nhắc chân đi về phía trước, Nguyệt Quỳnh đi theo phía sau hấn, khẽ bĩu môi: người này thật đủ lười biếng, hại hấn hoảng sợ.

Không phải ở vương phủ, lá gan Nguyệt Quỳnh trở nên lớn hơn. Tuy không biết đây là thế nào, bất quá hưng trí của hấn rất cao. Ngoại trừ Tùng uyển của Nghiêm Sát cùng sân bố trí đại khái giống ở vương phủ, những địa phương khác không có chỗ gì tương tự. Điều khiến cho hấn tâm kỳ chính là, ven đường chạm mặt rất nhiều người. Có lão nhân, có nương, tráng thiếu khỏe[thanh niên trẻ khỏe], thậm chí còn có hài đồng. Bọn họ đều chào hỏi Nghiêm Mặc, rồi mới tò mò nhìn hấn, nhất là bọn nhỏ, chúng đều vây xung quanh, đi theo phía sau hấn. Nếu không phải cánh tay phải của hấn vô lực, hấn nhất định sẽ ôm lấy một đứa nhỏ mà xoa nắn, khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm, nhìn đã muốn nhéo.

Càng đi ra ngoài, gió càng lớn, Nguyệt Quỳnh bất chấp chính mình chịu không được lạnh, hét nhìn đông tới nhìn tây. Không giống quy củ khắc nghiệt của Lệ vương phủ, bầu không khí nơi này có vẻ hiền hoà hơn nhiều. Nghiêm Mặc rất khác so với ấn tượng bất cầu ngôn tiểu[kiếm lời ít nói] ngày thường của Nguyệt Quỳnh về y, y đều lên tiếng trả lời với mỗi người chào hỏi mình, nếu là tiểu hài tử, y còn có thể cười với chúng. Bất quá tất cả sự tò mò của mọi người hiển nhiên đều đặt trên người hấn, khiến Nguyệt Quỳnh nguyên bản da mặt không quá dày có chút đỏ mặt.

Đi qua một cái sân rộng, tiếp tục vượt qua một cái hàng rào, Nguyệt Quỳnh lúc này mới tính là ra khỏi “phủ”. Gió thổi vù vù, Nguyệt Quỳnh lảng lảng đứng ở nơi đó. Trời âm u, nhưng bốn phía lại là cảnh tượng đầy bận rộn. Có người đang dệt vải; có người thì nâng một cái cây gỗ to, dường như là để dựng một gian phòng mới; có người đang từ trên thuyền đem tôm cá vừa mới vớt lên bờ; có người đang thét to, gọi người khiêng những hộp gỗ thật lớn từ trên quân thuyền xuống dưới.

Nguyệt Quỳnh tiến nửa bước chân, xoa bóp cái lỗ tai, hần thể nhưng lại không nghe thấy tiếng sóng biển, bằng không hần đã sớm nên phát hiện nơi này không phải Lệ vương phủ. Hơn mười chiến thuyền lớn ở trên biển, còn có rất nhiều thuyền đánh cá nhỏ. Giống với những người trong “phủ”, đám người đang bận rộn kia sau khi nhìn thấy Nghiêm Mặc đều cao hứng hỏi thăm: “Nghiêm thị vệ.” Rồi mới tò mò nhìn hần.

Đôi mắt to của Nguyệt Quỳnh không giấu được sự ngạc nhiên, hần cảm thấy thực kỳ quái, những người này không giống người Hán, tóc xoắn, râu rậm, thể trạng bư hần[khỏe mạnh], giọng nói cũng có chút kỳ quái. Mà khi hần rất dễ dàng nhìn thấy một ngọn núi ở bờ biển, hần bưng tỉnh đại ngộ, có lẽ là thân thích của người này đi, khó trách hần nhìn thấy quen mắt.

Tòa sơn kia tựa hồ phát hiện có người đang nhìn hần, quay đầu lại. Nguyệt Quỳnh không hề động, Lí Hưu bọn họ đều ở, hần không cần phải đi đâu. Nào ngờ, sau khi tòa sơn kia nói mấy câu với Nhâm Phưu xong, liền nhanh chóng sai chân đi về phía hần. Đám người bận rộn kia khi y đi qua đều ngừng tay lại, cung kính hô to: “Vương.”

Nguyệt Quỳnh cúi đầu, kéo lại miên bào, bàn chân khê đi đi trên mặt đất, hần có thể giả vờ chính mình không biết người này tự lập môn hộ làm sơn đại vương hay không?

Ngay tại lúc hần đang tính toán xem nên như thế nào bảo trụ mạng nhỏ của chính mình, hần cảm thấy Nghiêm Mặc đang đứng bên cạnh tránh ra, tiếp theo một chiếc áo choàng nặng nề chụp xuống trên đầu, thắt lưng khê căng lên, hần bị người nâng lên mang đi. Không có mở miệng hỏi, Nguyệt Quỳnh im lặng rúc người trong áo choàng, gió thổi qua bên tai, hần lúc này mới phát hiện chính mình rất lạnh. Chân cách mặt đất, nửa thân người hần ở trên vai Nghiêm Sát, Nguyệt Quỳnh mê mang, vì sao người này lại đưa hần đến nơi đây? Vì sao phải cho hần biết bí mật của y? Chẳng lẽ y không sợ hần nói ra? Chỉ cần hần tiết lộ chuyện Nghiêm Sát muốn làm phản ra ngoài, nói không chừng hần có thể có được một tuyệt bút bạc, cũng không cần chờ Nghiêm Sát cho hần ra phủ. Nói, Nghiêm Sát giá trị bao nhiêu bạc? Ít nhất cũng phải một vạn hai đi.

“Sợ?” Kẻ đang khiêng hần trên vai lên tiếng.

Áo choàng giật giật, rất giống gậy đầu.

“Lá gan của ngươi càng lúc càng lớn.”

Áo choàng lại giật giật, rất giống lắc đầu, quả nhiên! “Không sợ.” Rõ ràng là lo lắng không đủ. Tiếng sóng biển dần dần xa, từ những tiếng gọi cung kính với người này, hần nghe ra y đang đem hần khiêng trở về. Không lâu sau, cửa mở ra, hần bị rơi xuống dưới. Ló đầu ra từ trong áo choàng, hần ở trên giường.

Nghiêm Sát đứng ở bên giường, một tay nâng cầm Nguyệt Quỳnh lên, làm cho hần nhìn y. “Khi nữ nhân kia nhập phủ, tam vương kia sẽ phái người đến Giang Lăng chúc mừng, còn có những quan viên khác nữa, đây là cơ hội ra khỏi phủ duy nhất của người.”

Lời này hần hiểu được. Chỉ cần Nguyệt Quỳnh nói cho một người trong đó tình huống hần nhìn thấy ở đây, Nghiêm Sát sẽ phải bị tội nghịch mưu, bị chính phạt hoặc là trực tiếp bị chém đầu. Là người có công, Nguyệt Quỳnh có thể có được một tuyệt bút bạc, thậm chí còn có thể có một chức quan, vĩnh viễn thoát ly cuộc sống nam sủng. Đây cũng là những gì Nguyệt Quỳnh nghĩ đến. Đáng tiếc.

“Người sẽ để cho ta có cơ hội cùng người khác nói sao?” Vị nam sủng này thật sự là càng ngày càng lớn gan. Cầm bị xiết chặt, hần hít hít cái mũi bị gió lạnh thổi đau: “Ta vẫn nghĩ rằng trên hải đảo, một năm bốn mùa đều thực ấm áp, không ngờ là cũng lạnh như Giang Lăng.” Cầm có được tự do, hần nghe thấy người nào đó bắt mẫn.

“Khả năng thích ứng của ngươi có thể so với ốc sên.”

Nguyệt Quỳnh đem bắt mẫn giấu ở trong lòng, trong thiên hạ này có mấy người có thể so sánh được với khả năng thích ứng của y?

“Hắt xì!” Cái mũi thực ngứa. Nước mũi chảy xuống, Nguyệt Quỳnh hít mạnh, dưới cái tròng giận từ lục mâu, hắt tùy tay kéo lấy một khối vải lau lau nước mũi, sau đó hắt kinh ngạc, cái hắt lấy sao lại là áo choàng của Nghiêm Sát?

“Hắt xì! Hắt xì!”

“Nghiêm Mặc! Đi lấy canh gừng!”

Nguyệt Quỳnh còn đang cầm áo choàng bị người đẩy ngã, trên đầu chụp xuống một cái chăn bông, trong lòng buồn bực: người này sao lại sinh khí? Bất quá hắt đã có được miễn tử kim bài nên cũng không sợ Nghiêm Sát làm gì hắt.

“Hắt xì!” Hơn nữa hắt bị bệnh, Nghiêm Sát lại sẽ càng không làm gì hắt.

Trong phòng thực ấm áp, chỉ nhìn xem Nghiêm Sát mặc một kiện áo choàng ngắn cùng đan khổ ở trong phòng đi tới đi lui, cũng đủ biết là rất ấm áp. Nguyệt Quỳnh cũng thấy thực ấm áp, thậm chí có thể nói là nóng, nhưng hắt không dám thoải mái đi ra ngoài giống Nghiêm Sát như vậy, chỉ dám dùng ngón trỏ kéo lấy chăn bông, tránh bớt cảm giác nóng bức trong ổ chăn, nhưng không dám để cho Nghiêm Sát phát hiện. Mồ hôi trên người thấm ướt chăn, nhưng hắt vẫn còn phải tiếp tục chịu đựng. A, y đi đến! Nguyệt Quỳnh lập tức thu ngón tay về.

Bàn tay to lớn và thô ráp sờ lên trán Nguyệt Quỳnh, đã không còn nóng nữa, bàn tay to thuận đường chạm vào cổ hắt, nơi đó mồ hôi chảy ròng ròng, lục mâu trở nên sâu thẳm. “Nghiêm Mặc.”

Cửa mở.

“Chuẩn bị nước ấm, tắm rửa.”

Cửa đóng lại.

Chỉ chốc lát sau, cửa lại mở, Nghiêm Sát buông màn xuống. Sau đó là một trận tiếng động rất nhỏ, chính là âm thanh của nước. Lại qua một trận, cửa đóng, màn nhắc lên. Nguyệt Quỳnh mở to hai mắt nhìn, Nghiêm Sát không có mặc gì cả! Trên người ngay cả một khối nội khổ cũng không có! Nghiêm Sát xốc một cái chăn lên, đợi một hồi, lại xốc lên một cái, Nguyệt Quỳnh chỉ còn đắp một cái chăn cảm thấy mát mẻ hơn rất nhiều. Lần này đợi thật lâu, đợi cho đến khi tất cả mồ hôi trên người hắt đều chảy xuống, Nghiêm Sát mới xốc chăn lên, bế hắt đi ra. Không chờ Nguyệt Quỳnh cảm thấy lạnh, hắt đã bị người “ném” vào trong một dục dừng thật lớn, sau đó núi nhỏ cũng vào theo, dục dừng liền có vẻ thập phần nhỏ hẹp.

Y phục của Nguyệt Quỳnh đều ướt, người ngồi đối diện hắt đưa mắt nhìn chăm chăm, hắt kéo kéo vạt áo: “Người nói, một tháng.”

“Muốn ta động thủ?”

Nguyệt Quỳnh ma ma chút chút[chậm chạp] cởi y phục, nước thực nóng, chảy nhiều mồ hôi như vậy, hắt thật rất muốn tẩy rửa. Thân thể trắng nõn ngâm trong nước nóng dần dần trở nên phấn hồng, Nguyệt Quỳnh vừa uống canh gừng, lại ra nhiều mồ hôi nên đã muốn tốt hơn phân nửa, chẳng qua còn có chút chứng khí hư*[hơi thở yếu]. Hắt dùng bố khăn che lấy chính mình, ánh nhìn chăm chú của đối phương làm cho hắt bất an, hắt còn bị bệnh a~.

So sánh với Nguyệt Quỳnh, thân thể Nghiêm Sát sẽ không đẹp được như thế. Mười hai tuổi lên núi làm sơn tặc, mười sáu tuổi nhập ngũ, hai mươi tuổi được hoàng đế Cổ Niên nhìn trúng, trở thành mãnh tướng dưới trướng hắt ta, hai mươi sáu tuổi phong vương, thân thể y lưu lại nhiều dấu ấn của kiếp sống huyết tinh[đẫm máu] nhiều năm như thế. Những vết sẹo loang lổ, một đường từ xương quai xanh đến bụng có đầy vết thương chí mạng, những vết sẹo lồi lõm làm cho Nghiêm Sát thoát nhìn càng sát nhân. Chính là chỗ mi cốt của y có một vết sẹo, đơn giản là trên mặt có một vết thương như thế, bằng không y liền càng khó nhìn.

Thân mình Nghiêm Sát chính là một hòn đá thô sơ trên mặt đất**, còn thân thể Nguyệt Quỳnh chính là bạch ngọc hảo hạng ngàn năm. Khi còn trẻ cũng từng va chạm, nhưng rất may mắn, trên người hắt không

hề lưu lại một vết sẹo nào, chỉ có cánh tay phải bị tổn thương đến mức huyết nhục mơ hồ, sau khi được ác y Từ đại phu trị liệu, cơ hồ nhìn không ra là đã từng thụ thương.

Nguyệt Quỳnh cúi thấp đầu, chân khoan lại, dục dững được đặc chế dựa theo dáng người của Nghiêm Sát, cho nên dù hần chỉ khoan tròn chân cũng có thể hoàn toàn ngâm mình ở trong nước. Hai đùi hần đột nhiên đến gần hai bên trái phải của y, Nguyệt Quỳnh không dám để bản thân mình chạm đến, sợ sẽ rước lấy phiền toái.

“Buông chân xuống.” Giọng nói trầm đục.

Ngón chân Nguyệt Quỳnh khẽ giật giật, chậm rãi vươn. Rất muốn nhắc lại lời hứa một tháng kia, nhưng hần lại sợ sẽ chọc đối phương nóng giận. Hai chân hần bị chân của người nọ chèn ở giữa, Nguyệt Quỳnh tận lực dựa vào phía sau, bằng không chân hần sẽ liền chạm đến củ cải của đối phương. =))))))

“Lại đây.”

Thân thể Nguyệt Quỳnh khẽ run lên một chút, bắt động.

“Lại đây.” Thanh âm càng thô.

Nguyệt Quỳnh không thể không giương mắt nhìn, thấy lục mâu đang bốc hỏa, hần nuốt nuốt nước miếng, chậm rãi đi qua. Đột nhiên, bàn tay to chụp xuống, Nguyệt Quỳnh ghé vào trên một ngọn núi cứng rắn.

“Một cái . . . ngô!” Miệng bị ngăn chặn, ruột dê trong hậu huyệt bị người thuần thực lấy ra. Trước khi động khẩu còn chưa kịp hoàn toàn khép kín lại, một ngón tay liền xâm nhập vào.

“Ngô ngô ngô!” Một tháng.

Hai chân bị tách ra, khóa ngồi trên thất lưng Nghiêm Sát, ngón tay đang ra vào trong cơ thể hần lui ra ngoài, thay thế bằng một cây củ cải đáng sợ. Sao lại có thể nói không giữ lời? Tay trái của Nguyệt Quỳnh mạnh mẽ chụp lấy vai Nghiêm Sát, râu của người nọ đâm vào cổ hần, thất lưng bị chế trụ.

“Người nói một tháng không chạm vào ta.” Người nào đó giãy dụa.

Trả lời hần chỉ có cây củ cải trắng kiên từng chút từng chút xâm nhập động khẩu của hần, từng chút chiếm lấy thân thể, từng chút xâm chiếm ý thức hần.

Bọt nước văng khắp nơi, Nghiêm Sát một tay cố định gáy Nguyệt Quỳnh, chiếm lấy miệng hần, một tay kéo lấy hông hần, củ cải đáng sợ không ngừng ra vào nơi huyết động đang khóc [tự hiểu :”>]. Tóc của hai người nổi trên nước, dây dưa cùng một chỗ, sau đó là một tiếng kêu phát ra từ cổ họng Nguyệt Quỳnh, cùng với tiếng gầm nhẹ của đối phương. Người đang thất thần còn chưa kịp bình tĩnh lại từ giữa tình cảm mãnh liệt, đôi môi sưng đỏ lại bị chiếm lấy.

Rất cuộc, không tin y, Lệ vương Nghiêm Sát uy chấn bát phương cũng sẽ lật lọng! [giờ mới biết sao em? =)))]

19. Chương 19

Lớn như thế này, Nguyệt Quỳnh đã từng chịu qua không ít đả kích, sau khi gặp được Nghiêm Sát, hần đã bị đích đả kích khiến cho trưởng thành, nhưng lần đả kích này đã trực tiếp phá hủy hình tượng cao lớn uy vũ của Nghiêm Sát trong cảm nhận của hần. Sau khi bị Nghiêm Sát cưỡng bạo, hần có thể lừa dối chính mình, nói đó là do Nghiêm Sát uống rượu say nên thất thố, nhưng lần này Nghiêm Sát lại thanh tỉnh dị thường, một giọt rượu cũng không uống.

“Mau ngủ.”

Người đang ôm hần đột nhiên lên tiếng, Nguyệt Quỳnh nhắm mắt lại. Nghiêm Sát chỉ ở trong dục dững cùng hần một hồi, không làm hần đến nổi tan xương nát thịt, nhưng hần lại không cao hứng nổi dù chỉ một chút, thật quá đả kích. Bàn tay to trên lưng dùng sức, Nguyệt Quỳnh dú đầu vào chần, cố gắng ngủ. Một lát sau, Nguyệt Quỳnh thật vất vả mơ màng ngủ thì cảm lại bị nắm, đầu bị nâng ra khỏi chần, hần mở to mắt.

Màn được kéo lên, ánh lửa mỏng manh phát ra từ chậu than, Nguyệt Quỳnh có thể nhìn rõ đôi mắt của Nghiêm Sát. Đôi mắt xanh lá ngày thường luôn thâm trầm không đáy giờ đang nhìn thẳng vào hắn, Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng. Nghiêm Sát cũng không nói gì, cứ nhìn hắn như vậy, Nguyệt Quỳnh rất muốn tránh đi, nhưng hắn không dám, người này đã muốn lật lọng, vạn nhất y sinh khí, y lại làm hắn một hồi nữa thì làm sao đây?

Nhìn nhìn, tim Nguyệt Quỳnh đập nhanh, “thình thịch thình thịch”, người này vì sao lại dùng loại ánh mắt này nhìn hắn? Thấy hắn hoảng hốt. Cầm được buông ra. “Ngủ.” Nguyệt Quỳnh vội vàng nhắm mắt lại, người này cũng thật là, vừa nãy hắn đang ngủ rồi còn gì. Lúc này Nguyệt Quỳnh rất nhanh chóng khiến bản thân chìm vào giấc ngủ, tay phải đặt trên bụng Nghiêm Sát, một bàn tay to và thô ráp sờ đến mức khiến da cánh tay phải của hắn bị đau.

.....

Trong rất nhiều chuyện, khả năng thích ứng của Nguyệt Quỳnh đều đặc biệt kém, nhưng với chuyện thừa nhận đả kích, khả năng hồi phục của hắn lại tương đối kinh người. Chỉ qua một đêm, hắn liền tiếp nhận sự thật tàn khốc – “Nghiêm Sát đã lật lọng với người”.

Ngày đầu tiên xuất môn, hắn liền bị phong hàn, Nguyệt Quỳnh bị Nghiêm Sát nhốt ở trong phòng, không cho hắn ra ngoài nữa. Nguyệt Quỳnh không có ý đồ muốn phản kháng gì cả, bên ngoài rất lạnh, trốn ở trong phòng ấm áp cũng rất tốt. Nhưng mà, trong phòng Nghiêm Sát không có thư, cũng không có văn chương, hắn ngủ một chút, ngồi một hồi, ngốc ngốc đến tận nửa canh giờ vẫn cảm thấy có chút nhàm chán. Nghiêm Mặc canh gác bên ngoài, Nguyệt Quỳnh ngượng ngùng, không muốn làm phiền hắn, liền tự mình tìm việc để làm.

Nghĩ rằng Nghiêm Sát sẽ khoảng hai canh giờ nữa mới có thể trở về, Nguyệt Quỳnh đi đến phía trước cửa sổ. Hít sâu mấy hơi thở, hắn nâng chân trái lên, ép ép. Hắn thích khiêu vũ, từ nhỏ đã thích khiêu vũ, hắn sinh ra là vì khiêu vũ. Ép xong chân trái, rồi ép chân phải. Nguyệt Quỳnh sờ lên cánh tay phải của mình, cái đêm hắn ở trong phòng Nghiêm Sát khiêu vũ, hắn nhận ra mình tựa hồ đã nghĩ sai, dù không có tay phải, hắn vẫn có thể tiếp tục khiêu vũ.

Ép chân, giang thẳng chân, nhấc chân. Cởi chiếc miên bào vương bận ra, Nguyệt Quỳnh lại nhớ tới thời gian từng luyện công, tuy rằng điều kiện thực đơn sơ, nhưng nét tươi cười trên mặt hắn càng ngày càng đậm. Muốn hạ thất lưng, Nguyệt Quỳnh cảm thấy khó khăn, hắn cố gắng vươn tay trái chậm rãi hướng ra phía sau, nhưng một bàn tay khó có thể giữ được cân bằng, hắn suýt nữa ngã sấp xuống. Lại thử vài lần, như thế nào cũng không được, nếu có cái hoành can thì tốt rồi.

Nguyệt Quỳnh đi vòng vòng khắp phòng, hai mắt bỗng sáng ngời. Kéo ghế trúc lại, đặt lưng ghế dựa vào bức tường kiên cố, sau đó đem một chiếc ghế đặt gần ghế dựa. Nguyệt Quỳnh đứng trên một độ cao, cảm thấy không sai biệt lắm. Chậm rãi xoay người, lưng ghế dựa vừa lúc có thể giữ vững thất lưng hắn, Nguyệt Quỳnh vươn tay trái, chậm rãi hướng ra phía sau, thất lưng càng ngày càng thấp, càng ngày càng thấp, mắt thấy tay hắn có thể đụng đến mặt ghế.

“Chi!” Chiếc ghế đột nhiên trượt ra phía ngoài. “Bính! Soạt!” Nguyệt Quỳnh té ngã trên mặt đất. Có người vọt tiến vào, dìu người bị ngã đến mức choáng váng hoa mắt là hắn đến ghế đằng. Nguyệt Quỳnh thấy rõ người tới, chính là Nghiêm Mặc. Hắn vừa định nói không có việc gì, Nghiêm Mặc đã nhanh chóng rời đi. Động đậy tay trái đang bị đau, Nguyệt Quỳnh chậm rãi đứng lên, thất lưng bên phải đau quá, giống như là bị trật rồi. Đầu gối cũng đau, hắn kéo ống quần lên, quả nhiên có vết bầm tím.

Ghế trúc và chiếc ghế kia đều ngã, buông ống quần, tay trái Nguyệt Quỳnh đỡ lấy thất lưng, khập khiễng đi qua, chậm chạp nâng ghế dựa cùng ghế lên. Mới vừa đem ghế đặt lại vị trí ban đầu, cửa bị người mở ra, dọa Nguyệt Quỳnh nhảy dựng. Người vừa đến mang lại cảm giác thập phần áp bách dừng lại nhìn hắn một cái, tiếp theo liền bước đến gần, bàn tay to chụp tới.

“Tê!”

Vô tình chạm đến thất lưng đã bị trật của Nguyệt Quỳnh.

“Người làm gì !”

Nghiêm Sát bế Nguyệt Quỳnh đến trên giường. Nguyệt Quỳnh lúc này mới phát hiện ác y Từ đại phu cư nhiên cũng đến đây. Nghiêm Sát buông màn, Từ đại phu cùng Nghiêm Mặc xoay người đưa lưng về nhau. Vén vạt áo của Nguyệt Quỳnh lên, tìm thấy nơi hằn vừa mới hô đau, sắc mặt Nghiêm Sát trở nên âm trầm, phần eo bạch ngọc xanh tím một mảng lớn.

“Làm gì ?!”

Người này đang sinh khí. Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng, căn bản không rảnh suy nghĩ lấy cớ, run rẩy, lắp bắp nói: “Ta, hạ thất lưng.”

Hai tay Nghiêm Sát lưu loát lột sạch Nguyệt Quỳnh, nhìn thấy rõ ràng. Không chỉ ở eo Nguyệt Quỳnh có vết bầm, mà đầu gối, khuỷu tay, bả vai đều có vết bầm, lửa giận của Nghiêm Sát khiến Nguyệt Quỳnh sợ tới mức khẽ lùi về phía sau, chẳng lẽ hôm nay ở bên ngoài người này bị sinh khí sao? Nơi này là địa bàn của y, ai dám chọc y sinh khí? [còn ai vào đây =))]

Đem chân đắp lên thân thể lạnh run của Nguyệt Quỳnh, Nghiêm Sát trừng hấn.

“Khai Viễn, đi lấy hóa ứ cao.”

Cửa mở rồi đóng, Nguyệt Quỳnh phỏng đoán có lẽ là Từ đại phu đi ra ngoài.

“Nói rõ ràng!”

Nghiêm Sát đại quơ mùa làm sao hiểu được ý nghĩa của hạ thất lưng.

Nguyệt Quỳnh liếm liếm môi: “Là, hạ thất lưng, không đứng vững.” Hôm nay hấn sơ ý bị ngã, người này sẽ không lấy hấn trút giận đi.

“Hạ thất lưng? Nghiêm Mặc!”

“Vương gia, hạ thất lưng tựa hồ là một trong những động tác cơ bản của người tập võ. Chính là người khiêu vũ. Hình như là thất lưng hướng ra phía sau, hai tay có thể chạm đến mặt đất.”

Nguyệt Quỳnh không dám nhìn Nghiêm Sát, hấn không muốn làm cho Nghiêm Sát biết hấn nhảy.

Lục mâu nheo lại: “Trước khi thương hảo, không được xuống giường!”

A? Nguyệt Quỳnh giương mắt, người này thế nhưng không hỏi hấn vì sao lại hảo hảo đi hạ thất lưng? Nguyệt Quỳnh thở phào nhẹ nhõm một hơi, liên tục gật đầu, sợ rằng chậm một chút, người này sẽ nhớ đến chuyện hỏi hấn tập nhảy.

Cửa mở, chính là Từ Khai Viễn đã trở lại. Nghiêm Sát tùy tiện mặc y phục của Nguyệt Quỳnh vào cho hấn, kéo màn ra, Từ Khai Viễn đi đến bên giường, Nghiêm Mặc khẽ lui ra ngoài.

Nguyệt Quỳnh tựa như lập xướng Giang Lăng, bị hai tay Nghiêm Sát trở người một cái, ghé vào trên giường. Vạt áo bị xốc lên, thất lưng bị thương của hấn lộ ra ngoài.

“Tê!”

Tay của Từ đại phu mới vừa ấn lên, Nguyệt Quỳnh liền nhịn không được mà kêu lên.

“Thất lưng bị trật rồi.” Từ đại phu đưa mắt nhìn Vương gia, dưới tay chậm rãi dùng sức. Nguyệt Quỳnh cắn chặt răng không dám lên tiếng. Xoa xoa, Từ đại phu ấn mấy huyệt vị: “Không có trở ngại, chỉ là bị trật gân. Nhiều nhất nửa tháng liền có thể xuống giường.” Nguyệt Quỳnh yên tâm, hấn còn muốn khiêu vũ mà. Lập xướng lại bị trở mình một cái, Nghiêm Sát đem khuỷu tay, đầu gối cùng bả vai của hấn lộ ra cho Từ đại phu xem. Kết quả sau khi kiểm tra là chỉ cần dùng hóa ứ cao, qua vài ngày là tốt rồi.

“Nguyệt Quỳnh công tử phải nằm trên giường tĩnh dưỡng, thất lưng bị thương mới có thể nhanh khỏi, khi không đau nữa, ngài muốn gì đều có thể làm.” Bỏ lại một loại dược không minh bạch, chỉ là sau khi đem hóa ứ cao giao cho Nghiêm Sát rồi bước đi, Từ đại phu không có mang sắc mặt đầy vẻ lo lắng của Nghiêm Sát đi.

Nghiêm Sát đang sinh khí, tuy rằng không biết y bị ai làm cho tức giận, bất quá Nguyệt Quỳnh vẫn chuẩn bị dập lửa thật tốt. Cho dù không làm hấn đến mức tan xương nát thịt, cũng sẽ lấy râu đâm hấn một lần.

Nhưng điều làm cho hấn bất ngờ chính là, Nghiêm Sát chỉ dùng lực đạo đủ để bóp nát hấn thượng hóa ứ cao cho hấn, sau đó lấy chân quần lấy người hấn rồi liền đi ra ngoài.

Nguyệt Quỳnh có thể khẳng định Nghiêm Sát nhất định tức giận chuyện ở bên ngoài, bằng không sẽ không nổi giận dùng đòn rời đi như vậy, có lẽ là chưa giải quyết xong đi. Nghĩ đến kẻ có thể làm cho Nghiêm Sát sinh đại khí như thế, cũng thực lợi hại a.

Thất lưng bị trật, tạm thời không thể nhảy, Nguyệt Quỳnh đơn giản nhắm mắt, ở trong lòng khiêu vũ. Mấy ngày nay, trong đầu hấn thường xuất hiện mấy đoạn ngắn, có thể biên một khúc vũ mới, hấn không chờ được để xuống giường khiêu vũ, đáng tiếc hiện tại không được. Hấn thật sự già rồi, cư nhiên lại bị trật thất lưng.

Nghiêm Sát không có trở về dùng cơm trưa, Nghiêm Mặc bưng đến cho Nguyệt Quỳnh cháo và bánh bao. Hương vị tuy rằng không bằng tay nghề của Hồng Hỉ Hồng Thái, bất quá cũng tương đối không tồi, Nguyệt Quỳnh ăn hết tất cả. Chạng vạng, khi trời tối đen, Nghiêm Sát mới trở lại, cơn tức tựa hồ đã biến mất. Cùng Nguyệt Quỳnh ở trong phòng dùng cơm chiều cùng nhau, Nguyệt Quỳnh vẫn là cháo cùng bánh bao, Nghiêm Sát uống ba bát canh thịt dê, ăn mười trướng bính [bánh rau], hai bàn thức ăn, một bát thịt dê hầm, còn đem hai cái bánh bao Nguyệt Quỳnh ăn dư bỏ vào trong bụng.

Nghiêm Sát ăn uống thế nào, Nguyệt Quỳnh biết rõ, bất quá so sánh với sự xa hoa khi ở vương phủ của y, ở trong này, Nghiêm Sát cũng rất đơn giản, thường làm cho Nguyệt Quỳnh nhớ đến hai năm khi hấn và Nghiêm Sát cùng một chỗ. Như vậy thật tốt, có thể tiết kiệm không ít bạc a.

Buổi tối, Nghiêm Sát lấy râu đâm khắp mặt Nguyệt Quỳnh một lần, rồi liền ôm lấy hấn, yên ổn ngủ. Thấy y không có cái ý tứ kia, Nguyệt Quỳnh ngoan ngoãn ngủ thẳng hừng đông, ngay cả khi Nghiêm Sát xuống giường cũng không biết.

Những ngày ở trên đảo yên tĩnh mà thanh bình. Bởi vì thất lưng bị trật, Nghiêm Sát thần kỳ không có chạm đến hấn, cũng không làm cho hấn bặt[kéo, giật] củ cải, nhưng là số lần cùng thời gian lấy râu đầu hấn mỗi ngày dài hơn một chút. Như vậy, Nguyệt Quỳnh đã rất thỏa mãn.

Nằm trên giường gần hai mươi ngày, thân thể Nguyệt Quỳnh lại biến thành dương chi ngưng ngọc, vết thương nơi thất lưng cũng không có vấn đề gì nữa, cho dù hấn vận vẹo thể nào cũng không đau. Còn có một sự kiện làm cho hấn thật cao hứng, Nghiêm Mặc nói cho hấn trên đảo từng có người hát hí khúc, chuyên môn đem một gian phòng ở bố trí thành nơi luyện tập thường ngày, sau khi những người đó không xuống[hát] nữa, phòng ở liền để đầy không dùng, bất quá tất cả đạo cụ bên trong đều còn nguyên.

Nghiêm Mặc dẫn hấn đi xem, Nguyệt Quỳnh vừa đi vào liền không muốn ra nữa. Trong phòng thực sạch sẽ, đạo cụ có chút cũ, nhưng đều có thể dùng được. Hơn nữa trong phòng thực ấm áp, cho dù hấn chỉ mặc một kiện áo đơn cũng không cảm thấy lạnh. Điều trọng yếu nhất là hấn hạ thất lưng không cần dùng ghế, chỉ cần tựa vào cây gậy trúc trắng kiện kia rồi ngả người ra phía sau là được. Nguyệt Quỳnh quay sang nói lời cảm tạ với Nghiêm Mặc, Nghiêm Mặc chỉ lắc đầu rồi liền lui ra ngoài, hảo tâm đóng cửa lại giúp hấn.

Cánh cửa đóng lại, Nguyệt Quỳnh chậm chậm đi vòng vòng ngay tại trong gian phòng rộng rãi, hoạt động hoạt động gân cốt, ép ép chân, hạ hạ thất lưng, khiêu vài đoạn tiểu vũ cho ấm người. Người luôn tươi cười là hấn đem từng động tác mà mấy ngày nay nằm ở trên giường sớm nghĩ muốn nhảy thử ra thực hiện. Đá giày, cưỡi ngoại sam, bàn chân trần của Nguyệt Quỳnh ở trên mặt đất trải thảm khiêu, nhảy, xoay, bay. Thiếu một cánh tay vẫn tạo thành nhiều điểm bất tiện, nhưng hấn còn có tay kia, hai chân hấn còn tại, hấn, còn có thể nhảy.

Ngoài phòng từng trận gió lạnh không ngừng thổi, một người cường tráng giống như ngọn núi đứng ở cửa, nhìn xuyên qua khe cửa, xem người bên trong khiêu vũ. Tựa hồ là trở về năm ấy, “hấn” khiêu vũ giữa trời tuyết không người, chỉ là khi đó, trên mặt “hấn” là nước mắt.

.....

Đối với chuyện khiêu vũ của mình, Nghiêm Sát chưa từng hỏi đến, ngay từ đầu Nguyệt Quỳnh còn lo nếu đối phương hỏi hấn thì nên trả lời như thế nào, kết quả là đợi vài ngày, Nghiêm Sát vẫn không có hỏi, tựa hồ là không biết, cũng tựa hồ là không quan tâm, Nguyệt Quỳnh yên lòng, lá gan cũng lớn hơn. Mỗi buổi sáng, sau khi Nghiêm Sát cùng hấn ăn cơm rồi đi ra ngoài, hấn liền thẳng đến gian phòng kia. Đến giữa

trưa, khi đến giờ dùng bữa, Nghiêm Mặc sẽ đến nhắc nhở hần, hần liền ngoan ngoãn trở về cùng Nghiêm Sát ăn cơm trưa, rồi bị y ôm lấy, cùng ngủ trưa. Nếu buổi chiều Nghiêm Sát không ra ngoài, hần liền ở ngay tại trong phòng đọc sách.

Nghiêm Mặc mang cho hần một thùng thư[sách], nội dung gì cũng có, thậm chí có cả giang hồ truyền kỳ mà hần thích xem. Không thể khiêu vũ, đọc sách cũng không tẻ. Nếu sau khi ngủ trưa, Nghiêm Sát đi ra ngoài, hần vẫn thẳng đến phòng nhỏ. Đến giờ cơm chiều, Nghiêm Mặc sẽ lại nhắc nhở hần, hần liền ngoan ngoãn trở về cùng Nghiêm Sát ăn cơm chiều, bất quá sau khi Nghiêm Sát ăn xong cơm chiều sẽ không lại đi ra ngoài, đều lấy râu đâm toàn thân hần một lần, rồi mới tắm rửa, đi ngủ. Bất quá Nghiêm Sát chỉ làm cho hần bạt củ cải vài lần, không có muốn hần, có thể là y cũng hiểu được chính mình lật lọng đã làm mất thân phận của Vương gia đi. Tóm lại, cuộc sống của Nguyệt Quỳnh thật sự rất thư thái, ít nhất nửa tháng này hần thật sự cảm thấy thư thái.

.....

Ngồi trên thảm nghiên ngắm một động tác vừa nghĩ ra, Nguyệt Quỳnh đột nhiên nghe thấy ngoài cửa dường như có động tĩnh. Hần xoay người..., phát hiện cửa hé ra một khe hở, rõ ràng có người đang nhìn lén, hơn nữa không chỉ có một người. Hần nở nụ cười, nhanh chóng đứng dậy đi đến, kẻ ngoài cửa cũng không chạy, mà là lớn mật đẩy cửa ra, người nhìn lén dĩ nhiên là một đám tiểu oa nhi, đại khái khoảng mười đứa. Cửa vừa mở ra, gió lạnh liền thổi vào, Nguyệt Quỳnh khẽ rung mình một cái, lập tức vẫy tay: “Mau vào đây, bên ngoài rất lạnh.” Bọn nhỏ cũng không sợ hãi, cười tủm tỉm lại ngưỡng ngưỡng tiến vào, Nguyệt Quỳnh tiến lên đóng cửa. Tựa hồ ở ngoài cửa nhìn hồi lâu, có vài đứa nhỏ đều chảy nước mũi. Nguyệt Quỳnh lấy một chiếc khăn sạch sẽ, lau khô khuôn mặt nhỏ nhắn của bọn trẻ.

Trong đó có một nữ hài tử xinh đẹp, có huyết thống người Hồ hỏi: “Nguyệt Quỳnh thúc thúc, ngài đang làm gì vậy?”

Nguyệt Quỳnh rất là kinh ngạc: “Các người biết tên ta?”

Bọn nhỏ gật gật đầu, cùng nói: “Nghiêm đại nhân nói ngài chính là Nguyệt Quỳnh thúc thúc, là quản gia của vương.”

Có một nam hài nói: “Nguyệt Quỳnh thúc thúc, a cha của ta nói ngài rất lợi hại, có thể quản vương mà.”

Nguyệt Quỳnh nở nụ cười, lắc đầu: “Ta không phải quản gia của vương, ta là ... là người hầu của hần. Quản gia của vương tên là Nghiêm Bình, bất quá tuy rằng hần là quản gia, nhưng cũng không thể quản vương của các người, vương các người chỉ có hần quản người khác, người khác không thể quản hần, nếu không sẽ bị hần lấy gậy đánh đòn.”

Thấy Nguyệt Quỳnh thúc thúc nói thực tình trọng, bọn nhỏ cái hiểu cái không khẽ gật đầu. Nữ hài tử người Hồ kia tiếp tục hỏi vấn đề vừa rồi: “Nguyệt Quỳnh thúc thúc, ngài đang làm gì vậy?”

“Thúc thúc đang biên vũ.” Nguyệt Quỳnh sờ sờ khuôn mặt của cô bé, “Tên người là gì?”

“Tên ta là Nhã Kỳ Cách. A khăn (mẫu thân) nói nghĩa là đoá hoa.”

“Vậy còn người?” Nguyệt Quỳnh lại hỏi một tiểu nam hài khác.

“Ta gọi là A Mộc Người.”

“Còn các người?”

“Ta gọi là Thiết Lực Thực.”

“Tên ta là Cổ Lệ Tiên.”

“Ta gọi là Vương Song.”

Bọn nhỏ nhất nhất nói ra tên của mình, Nguyệt Quỳnh cảm thấy kinh ngạc, đại bộ phận đều là tiểu hài tử người Hồ. Từ tên của bọn trẻ có thể nghe ra bọn chúng là người Cáp Khắc, người Mông, hoặc là người Trước Thác. Với người Hán mà nói, người ngoại tộc nghĩa là người Hồ, mà địa vị của người Hồ ở U quốc cũng không cao, nhất là những tiểu hài tử Hồ Hán hỗn huyết này, không được người Hồ nhận, cũng không được người Hán nhận. Nguyệt Quỳnh nghĩ đến Nghiêm Sát, y chính là Hồ Hán hỗn huyết, cho dù y đã trở

thành vua một phương, nhưng ở trong mắt rất nhiều người, y vẫn là thân phận ti tiện. Cái từ kia, không cần suy nghĩ ý nghĩa.

“Thúc thúc, ngài biết khiêu vũ?” Nữ hài tử Nhã Kỳ Cách hỏi, có vẻ là một tiểu cô nương tính tình hoạt bát.

Nguyệt Quỳnh cười hỏi: “Người muốn học khiêu vũ sao?”

“Muốn!”

“Ta cũng muốn!” Một vị tiểu cô nương khác lập tức nói.

“Ta cũng muốn!” Bọn trẻ khác đều đuổi kịp.

Nguyệt Quỳnh thật cao hứng: “Hảo, vậy thúc thúc sẽ dạy các người khiêu vũ.”

Bọn nhỏ vừa nghe liền hoan hô, vây xung quanh Nguyệt Quỳnh, líu ríu gọi, Nguyệt Quỳnh đột nhiên có loại cảm giác tự hào khó có thể diễn tả bằng lời, hẳn cư nhiên làm phu tử[thầy giáo]. Làm cho bọn nhỏ xếp thành hai hàng, Nguyệt Quỳnh trước tiên dạy kiến thức cơ bản, hưng trí của bọn nhỏ rất cao, học rất nghiêm túc, Nguyệt Quỳnh dạy dỗ chúng như thật. Ngoài phòng, Nghiêm Mặc lặng lẽ đứng nhìn hơn nửa giờ, rồi lặng lẽ rời đi.

.

Khi Nguyệt Quỳnh làm phu tử trở về, trên mặt không giấu được vẻ vui mừng. Nghiêm Sát đã trở lại, Nguyệt Quỳnh nhìn thấy y, vội che giấu tươi cười, sợ người này hỏi hẳn đã làm gì. Tuy rằng trong lòng biết Nghiêm Sát nhất định biết hẳn đang luyện vũ, nhưng hẳn vẫn không muốn Nghiêm Sát hỏi hẳn, sợ chính mình nói không rõ ràng lắm, sẽ rước lấy phiền toái không cần thiết.

Nghiêm Sát không hỏi vì sao tâm tình của Nguyệt Quỳnh rất tốt, chỉ nghiêm túc nói một câu: “Ăn cơm.” Nguyệt Quỳnh vội vàng ngồi xuống bên cạnh Nghiêm Sát. Một tay múc canh thật cho Nghiêm Sát, Nguyệt Quỳnh làm xong những gì hẳn nên làm trên bàn cơm. Mì sợi là của hẳn, dưa muối là của hẳn, rau xanh cũng là của hẳn, còn con cá hấp kia, một nửa là của hẳn. Nguyệt Quỳnh không thích ăn thịt, nhất là thịt bò thịt dê, nhưng hẳn thích ăn cá. Sỡ dĩ một nửa là của hẳn, bởi vì hẳn chỉ có thể ăn một nửa (một con cá cũng to bằng bàn tay Nghiêm Sát). Còn lại nửa con cá là của Nghiêm Sát.

Mẫu thân của Nghiêm Sát chính là người Hồ (người Cáp Khắc), phụ thân là người Hán, thuở nhỏ y sinh trưởng ở đất Hán, thói quen lối sống cơ hồ đều là của người Hán, chỉ có một ít chịu ảnh hưởng từ mẫu thân, chủ yếu biểu hiện ở không búi tóc, thích ăn thịt bò thịt dê. Khi Nguyệt Quỳnh quen biết Nghiêm Sát, Nghiêm Sát căn bản không ăn cá, sau đó cũng từ từ ăn thử, cho tới bây giờ có thể ăn một hơi nửa con cá.

Nguyệt Quỳnh không biết Nghiêm Sát dự định cho hẳn ở trong này ngốc bao lâu, nếu cho hẳn lựa chọn, hẳn tình nguyện ở tại chỗ này, điều duy nhất tiếc nuối chính là thiếu Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc, An Bảo. Hẳn sẽ không hỏi Nghiêm Sát, vạn nhất người này không nói cho hẳn, ngược lại còn lấy chuyện này ra “tra tấn” hẳn, vậy chẳng phải là mất nhiều hơn được? Nhất là Nghiêm Sát ở trong này cũng không có nam sủng khác, tình cảnh của hẳn tương đối nguy hiểm, dù sao với Nghiêm Sát mà nói, hơn một tháng (tính những ngày hẳn bị thương thất lạng) không tìm người thị tẩm, thật sự là trời hạ ngân phiếu tuyệt vô cận hữu [có một không hai].

Cơm nước xong, Nghiêm Mặc tiến vào thu dọn, Nguyệt Quỳnh thật cẩn thận nhìn Nghiêm Sát vài cái, đoán xem đêm nay y có thể bất động tà niệm hay không. Chợt nghe Nghiêm Sát mở miệng: “Thoát y.”

A. Khóe miệng Nguyệt Quỳnh co rúm, cúi đầu ma ma chít chít[chậm chạp] đi đến bên giường, ngày mai hẳn không thể dạy bọn nhỏ tập vũ rồi. Tay mới vừa đụng tới vạt áo, thất lạng đã bị một cánh tay cường tráng nắm lấy, chòm râu của người nọ lập tức dừng trên cổ hẳn. Từ trong tiếng thở dốc của Nghiêm Sát, Nguyệt Quỳnh nghe ra y đang rất gấp. Nuốt nuốt nước miếng, hẳn chờ “tra tấn” sắp đến.

“Tê” “Tê” vài tiếng, xiêm y của Nguyệt Quỳnh chỉ còn vài miếng, phía sau lưng đau đớn, hẳn than nhẹ. Nghiêm Sát để râu quai nón, sau mỗi lần cạo đều chờ râu thật dài mới cạo lại, bất quá mặc kệ y cạo hay không cạo, râu của y đều khiến da Nguyệt Quỳnh bị đau. Bàn tay trên lưng dùng sức, Nguyệt Quỳnh bị bế lên, Nghiêm Sát đem hẳn “ném” đến trên giường. Hẳn mới vừa nằm xuống, thân hình như ngọn núi liền nằm ở trên hẳn, Nghiêm Sát đã muốn nửa thân trần.

“Tướng quân.” Nguyệt Quỳnh liếm liếm môi, muốn dùng, tư thế này?

Nghiêm Sát cúi đầu hôn hân, muốn dùng tư thế này.

Nguyệt Quỳnh thực sợ hãi, tuy rằng lần trước Nghiêm Sát không có khiến hân chết, nhưng ám ảnh tâm lý không phải chỉ nhất thời là có thể tiêu trừ. Tay trái hân đẩy Nghiêm Sát, chợt nghe người này uy hiếp nói: “Nếu không muốn ngày mai không xuống giường được, người liền giãy dụa.”

Người này sẽ để hân ngày mai xuống giường? Ngẫm lại những đứa nhỏ đáng yêu kia. Nguyệt Quỳnh nuốt nước miếng, không biết có thể tin người này hay không. Miệng lại bị ngăn chặn, Nghiêm Sát căn bản không để cho hân có cơ hội lựa chọn.

Ruột dê trong cơ thể bị rút ra, một ngón tay thô ráp nhanh chóng tiến vào, Nguyệt Quỳnh không khỏe, than nhẹ vài tiếng. Tiếng thở dốc ồ ồ bên tai càng ngày càng vang, hân chịu không nổi: “Tướng quân.” Ngón tay đầy vết chai làm hân đau. Ngón tay kia được rút ra ngoài, đỉnh đầu của cây nấm đáng sợ ở tại động khẩu của hân, tay trái Nguyệt Quỳnh ấn lên bả vai của Nghiêm Sát, nhắm mắt lại.

“Ngô.”

Hậu huyết nháy mắt bị căng chặt, đôi mi thanh tú của Nguyệt Quỳnh nhắm lại. Đầu cây nấm ra vào mấy chục lần, rồi mới nghỉ ngơi vô phản cố [làm việc nghĩa không chùng bước] thẳng tiến về phía chỗ sâu trong huyết động, tiếng rên rỉ của Nguyệt Quỳnh cũng tùy theo đó mà lớn lên. Nghiêm Sát có vẻ có chút vội vàng xao động, Nguyệt Quỳnh rất đau, bất quá vẫn còn trong phạm vi có thể chịu được. Sau khi Nghiêm Sát hoàn toàn tiến vào, hân ra một đầu mồ hôi lạnh. Ngày mai hân còn có thể xuống giường sao? Ôm nghi vấn như vậy, Nguyệt Quỳnh bị động thừa nhận sự chiếm lấy của Nghiêm Sát, sau khi thân thể dần dần có cảm giác, hân mở to mắt, chỉ thấy một đôi lục mâu chăm chú nhìn hân, trái tim Nguyệt Quỳnh không thể khống chế mà đập thành thịch, thân thể nóng lên.

20. Chương 20

Nguyệt Quỳnh lại một lần nữa gặp phải đả kích tàn khốc. Rõ ràng Nghiêm Sát đã nói chỉ cần hân không giãy dụa, ngày hôm sau sẽ khiến cho hân xuống giường. Hân không có giãy dụa, nhưng ngày hôm sau hân tuyệt đối không xuống giường được. Đêm nay, Nghiêm Sát muốn hân tận năm lần, đem toàn bộ xương cốt của hân đè nát một lần. Mà sau năm lần, Nghiêm Sát vẫn nằm trên người hân, mặc kệ hân cầu xin như thế nào, y vẫn không thay đổi tư thế, mãi đến lần cuối cùng, hân thất thần ngất xỉu, Nghiêm Sát tựa hồ mới thỏa mãn, buông tha hân.

Vô thần nhìn phía trước, Nguyệt Quỳnh cả người mềm nhũn gối lên bụng Nghiêm Sát (hân bị ép buộc). Hân ngủ thẳng đến buổi chiều mới tỉnh lại, Nghiêm Sát vừa lúc xong xuôi chính sự trở về, cầm bản quốc học ngồi dựa vào giường xem, đã thế người này còn tiến vào trong ổ chăn, đem hân kéo đến trên bụng mình.

Nguyệt Quỳnh bắt đầu suy nghĩ sâu xa, rốt cuộc Nghiêm Sát đã xảy ra chuyện gì? Dường như đã có gì đó thay đổi, khiến hân càng ngày càng hồ đồ. Sao lại cảm thấy người này vào lúc tâm tình tốt cũng sẽ gây sức ép hân? Nếu thật sự là thế, vậy không xong rồi. Hân không muốn mỗi ngày đều ở trên giường nằm, hân muốn khiêu vũ, muốn dạy tiểu hài tử khiêu vũ, muốn ăn lát áp đầu uống rượu gạo, còn muốn luyện kiếm, còn muốn.

“Khả năng thích ứng của người mạnh hơn một chút.” Người ở phía trên đột nhiên mở miệng, Nguyệt Quỳnh hoảng sợ. Chờ hân hiểu được ý trong câu nói kia, mặt hân liền bị dọa trắng. Nghiêm Sát đưa tay nắm cằm Nguyệt Quỳnh, làm cho hân nhìn mình.

“Tướng quân.” xin tha.

Nghiêm Sát bóp cằm hân, ma chỉ cọ qua cọ lại: “Người xem bản thân mình là gì?”

Nguyệt Quỳnh khê động môi, nghẹn ra một câu: “Công tử.” Nam sủng. “Tê!” Cầm đau quá. Nghiêm Sát buông tay ra, Nguyệt Quỳnh không có khí lực khê xoa cằm. Nghiêm Sát nhìn chằm chằm hân, lúc đối phương càng ngày càng khẩn trương, y một lần nữa cầm lấy thư, Nguyệt Quỳnh thẳm thở phào, chôn đầu vào ổ chăn, người này thật sự là không bình thường.

Suy nghĩ nửa ngày cũng không thông, Nguyệt Quỳnh lại buồn ngủ, cuối cùng liền như vậy gối lên bụng Nghiêm Sát mà ngủ thiếp đi. Nghiêm Sát ngồi dựa vào giường không hề động đậy, mãi cho đến khi mặt trời xuống núi, Nguyệt Quỳnh tỉnh lại, y mới bảo Nghiêm Mặc mang cơm chiều vào.

Nguyệt Quỳnh không biết khả năng thích ứng của mình có mạnh lên hay không, hần vẫn ở trên giường nằm chùng tám ngày mới khôi phục khí lực. Sau khi xuống giường, việc đầu tiên chính là thẳng tiến đến “phòng luyện công”, điều làm cho hần cảm động chính là bọn nhỏ đã ở tại đó chờ hần. Hỏi ra mới biết được chính là Nghiêm Mặc nói cho bọn chúng, Nguyệt Quỳnh chưa từng cảm kích Nghiêm Mặc như thế, vì cái gì hần trước kia hoàn toàn cảm thấy Nghiêm Mặc cùng Từ đại phu giống nhau, thích “trợ Trụ vi ngược”, rõ ràng hần ta chính là một người tốt.

Quên đi đã kích vừa gặp phải, Nguyệt Quỳnh rất nhanh tận tâm nhiệt tình dạy bọn nhỏ học vũ. Cảm tình của bọn nhỏ trực tiếp như vậy, khiến hần tựa hồ lại nhớ tới những ngày vô ưu vô lự trước kia.

.....

Hai tháng cuối cùng, Nghiêm Sát còn không có ý muốn đưa Nguyệt Quỳnh trở về, tiếp qua vài ngày chính là ngày y thú công chúa, Nguyệt Quỳnh đoán không ra Nghiêm Sát đến tột cùng tính toán sẽ an trí hần như thế nào. Nơi này rất tốt, nhưng nếu không quay về, Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo chắc sẽ lo lắng, cũng không biết bọn họ có biết hần đang ở đây hay không.

Từ sau khi Nghiêm Sát lật lọng lần thứ hai, Nguyệt Quỳnh mỗi đêm đều bị Nghiêm Sát ăn một lần, có lẽ khả năng thích ứng của hần quả thật mạnh hơn một chút, ngày hôm sau hần có thể đỡ thất lực xuống giường, tuy rằng khiêu vũ có chút miễn cưỡng, nhưng dạy bọn nhỏ thì không thành vấn đề. Luyện hơn nửa tháng, bọn nhỏ học xong một khúc vũ đạo rất đơn giản “Ngư Đồng”, chính là do Nguyệt Quỳnh biên soạn cho bọn chúng.

Ba mươi tháng hai, cách ngày Nghiêm Sát thú công chúa chỉ còn năm ngày. Buổi sáng, sau một đêm bị đè ép, Nguyệt Quỳnh vẫn còn đang ngủ, Nghiêm Sát đã đứng dậy. Màn buồng, Nghiêm Mặc đưa nước ấm đến, cũng mang một bộ đồ thường mới cho Nguyệt Quỳnh. Nghiêm Sát im lặng rửa mặt ăn điểm tâm rồi ra ngoài, từng lọn tóc dài của người trên giường phân tán khắp gối, bảo bối mộc trâm đặt ở một vị trí dễ nhìn thấy nơi đầu giường. Cửa đóng lại, người trên giường mở mắt. Nằm ngốc ở trên giường, hần với tay cầm cây trâm gỗ đào của mình, quan sát hồi lâu, khe hở dài thật sâu rồi ngồi dậy. Chấn rơi xuống, lộ ra thân thể xanh xanh tím tím, còn có chút đỏ. Xóc màn lên, lấy xiêm y từ trên chiếc kỷ trà bên giường, Nguyệt Quỳnh sưng sốt, Nghiêm Sát lại cho hần thay y phục thường. Không giống Nguyệt Nha Bạch [ko rõ, theo ta đoán thì là y phục có màu trắng] ngày hôm qua, lần này lấy lực làm màu chính.

Dành chút thời gian mặc xiêm y, Nguyệt Quỳnh xuống giường, chân mới vừa chạm đất, ngoài cửa liền truyền đến giọng nói của Nghiêm Mặc: “Nguyệt Quỳnh công tử đã tỉnh?”

“A, tỉnh, ta ra đây.”

Cửa mở ra, Nghiêm Mặc bưng thủy bồn tiến vào, Nguyệt Quỳnh mặc kệ thân thể có bao nhiêu không khỏe, hần lập tức đứng lên rồi đi qua, tiếp lấy thủy bồn từ tay Nghiêm Mặc, nói: “Đa tạ. Ta tự mình làm.” Hần có thể nhận chén trà Nghiêm Sát rót cho hần, nhưng nếu là Nghiêm Mặc, hần lại trăm triệu không thể dùng.

Ng nghiêm Mặc đi qua hần, đem thủy bồn đặt lên trên giá: “Vương gia phân phó, Nguyệt Quỳnh công tử hôm nay không được ra ngoài, thủ hạ đi lấy điểm tâm cho ngài.” Không đợi Nguyệt Quỳnh cự tuyệt, hần liền lui ra ngoài. Nguyệt Quỳnh lẳng lẳng nhìn chăm chăm hướng cửa, nhú mây, trực giác của hần cảm thấy kỳ lạ. Rửa mặt xong, Nghiêm Mặc mang điểm tâm trở lại. Thực thanh đạm, thích hợp cho Nguyệt Quỳnh ăn. Sau khi đem điểm tâm đến, hần ta liền đóng cửa đi ra ngoài. Nguyệt Quỳnh ngồi cạnh bàn một hồi, thẳng đến khi cháo nguội lạnh, hần mới bắt đầu ăn. Hần càng ngày càng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng chỗ nào không đúng? Hần lại không muốn hiểu rõ.

.....

Ng nghiêm Sát giữa trưa không có trở về, một mình Nguyệt Quỳnh ở trong phòng ăn cơm. Sau đó, hần thân thể không khỏe nên ngủ một giấc ngắn. Bên ngoài thỉnh thoảng có tiếng động nhộn nhịp truyền vào, tựa hồ là đang bận việc gì, Nguyệt Quỳnh không có lòng hiếu kỳ, nghe theo phân phó của Nghiêm Sát mà ở lại

trong phòng. Cầm thư vừa đọc vừa ở trong phòng luyện luyện chân, xoay mấy vòng, Nguyệt Quỳnh giết thời gian. Thư đọc xong một nửa, trong đầu lại hiện ra một đoạn khiêu vũ mới, trời đã tối sầm.

Nghiêm Mặc ở bên ngoài nói: “Công tử, Vương gia thỉnh ngài đến ‘Triều An đường’.” Rồi sau đó hần gõ cửa hai tiếng, đẩy cửa mà vào. Trên tay cầm áo lông chồn, áo khoác, khăn choàng cùng mũ. Nguyệt Quỳnh cảm thấy kỳ quái, nhưng hần không có hỏi nhiều, ngoan ngoãn lấy những thứ trên tay Nghiêm Mặc mặc vào. Áo lông chồn màu bạc, cộng thêm áo khoác may bằng da gấu dài đến tận chân, khăn choàng lông chồn cũng màu bạc, mũ lông hổ màu trắng. Chỉ để lộ ra đôi mắt thật to của Nguyệt Quỳnh. Nếu chỉ nhìn đôi mắt này của hần, tất cả mọi người đều tán thưởng, mỹ nhân! Mỹ nhân quốc sắc thiên hương! Đáng tiếc, ngoài đôi mắt quyến rũ mê người ra, những phần khác đều thực bình thường.

Đi phía sau Nghiêm Mặc, Nguyệt Quỳnh không nhận được thở dài, để có được một thân trang phục và phụ kiện trên người hần, đã phải giết bao nhiêu chồn bạc bao nhiêu con gấu? Chồn bạc rất hiếm, hơn nữa còn thập phần đáng yêu, tuy rằng trên người có mùi không dễ ngửi, nhưng thực khả ái, nhất là chồn bạc vừa mới sinh ra, ôm vào trong ngực, nhìn bộ dáng của nó, lòng nhất định sẽ mềm nhũn. Ai, đáng tiếc thân phận của hần chỉ là nam sủng, bằng không hần nhất định sẽ nói với Nghiêm Sát, nói y đừng tiếp tục giết chồn bạc nữa, nhét thêm chút bông vào trong y phục, không phải đã ấm áp rồi sao? [phân biệt đối xử nga~ gấu ko kute nên em ko thêm tiếc lun àh ;)]

Cúi đầu đi theo Nghiêm Mặc bầy lừa tám gát, Nguyệt Quỳnh nghe được tiếng động náo nhiệt, hần không dám nhìn xung quanh, mắt nhìn khăn choàng, theo Nghiêm Mặc đi vào trong đại sảnh ấm áp. Hần vừa tiến đến, những tiếng động náo nhiệt liền ngừng, sự im lặng làm cho hần bắt đầu nổi da gà.

“Vương, Nguyệt Quỳnh công tử tới rồi.” Nghiêm Mặc bẩm báo, sau đó có thị nữ đi đến bên cạnh Nguyệt Quỳnh, thân thủ muốn giúp hần cởi áo khoác. Nguyệt Quỳnh vội vàng tự mình động thủ. Cởi áo khoác, khăn choàng cùng mũ, không chờ Nguyệt Quỳnh tiếp tục thoát áo lông chồn, thị nữ kia liền lui xuống. Nguyệt Quỳnh buông bàn tay định cởi áo, vẫn là mặc thì ấm áp hơn.

“Lại đây.”

Người ngồi ở phía trên lên tiếng, Nguyệt Quỳnh giương mắt, sửng sốt. Người nọ mặc một xiêm y lục sắc, ngoài xiêm y chính là một kiện áo lông chồn màu trắng. Nguyệt Quỳnh không dám cúi đầu nhìn y phục trên người mình, trực giác của hần cảm thấy nguy hiểm. Sao y lại mặc giống hần như đúc?

“Lại đây.”

Người nọ vươn tay trái, Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng, từng bước nhỏ chậm rãi bước qua. Dư quang trong khóe mắt phát hiện bọn Lí Hưu đều ở đây, còn có rất nhiều người hần không biết, tựa hồ tất cả mọi người trên đảo đều đến đây. Hần thậm chí còn nhìn thấy Nhã Kỳ Cách, A Mộc Người, Thiết Lực Thực. Hôm nay là ngày trọng đại gì vậy?

Đến gần bàn, cánh tay Nghiêm Sát hướng về phía hần, tay trái Nguyệt Quỳnh nắm nắm, chậm rãi vươn ra, rất nhanh đã bị bàn tay to của đối phương nắm lấy, hần bị kéo đến, ngồi cạnh bên Nghiêm Sát.

Hai người mặc xiêm y giống nhau như đúc ngồi ở chỗ kia, một người cường tráng như ngọn núi nhỏ, một người lại có vẻ e lệ nhỏ xinh; trên mặt một người là sự bình tĩnh khó nhìn ra, trên mặt một người lại là khẩn trương bất an. Trong lòng bàn tay Nguyệt Quỳnh đều là mồ hôi, trên cái bàn trước mặt bày đầy thức ăn, cách đó không xa còn có một đầu dê nướng, Nguyệt Quỳnh cúi đầu, không nhìn các loại ánh mắt truyền đến từ tứ phía.

“Vương.”

Nghiêm Mặc lên tiếng, Nghiêm Sát khẽ vuốt cằm, hần ta lập tức vỗ tay ba cái.

Mọi người đồng thời nâng chén, đứng dậy hô lớn: “Chúc Ngô Vương phúc như Đông hải, thọ tỷ Nam sơn ”

A! Nguyệt Quỳnh ngẩng đầu, chẳng lẽ hôm nay chính là sinh thần của người này ?! Chỉ thấy Nghiêm Sát giơ cái chén lên, nghiêng đầu nhìn về phía hần. Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng, trong sự chờ đợi của mọi người, vươn tay cầm lấy chén rượu, chỉ thấy người này vẫn nhìn hần, không có ý uống rượu.

“Nguyệt Quỳnh công tử, hôm nay chính là sinh thần của Vương, ngài nói vài câu chúc phúc đi.” Lí Hưu đột nhiên mở miệng, Nguyệt Quỳnh cảm thấy hoảng sợ: quả thật là sinh thần của Nghiêm Sát. Nói, ba mươi tháng hai, sinh thần vào ngày cuối của tháng hai, mấy năm mới có thể xuất hiện một lần? Nghiêm Sát cũng thực đáng thương. Cầm chén rượu giơ lên, Nguyệt Quỳnh mở miệng: “Chúc, chúc. . . .” Hắn không hô nổi “Ngô vương” .

“Chúc, ân, vương, vạn sự như ý, mã đáo thành công.” Như vậy hắn sẽ không bị liên lụy.

Lục mâu thâm trầm, Nghiêm Sát nhìn về phía mọi người, giơ chén rượu lên, rồi uống một hơi cạn sạch. Mọi người đều uống theo, Nguyệt Quỳnh nhấp một ngụm rượu, mặt nhăn mày nhu: sao người này lại lấy nước lã đến lừa hắn?

Uống rượu xong, sau đó tất nhiên là các hoạt động mừng thọ. Nguyệt Quỳnh không dám tại loại thời điểm này chọc Nghiêm Sát sinh khí, rót rượu cho y, gấp rau, múc canh. Tâm tình của Nghiêm Sát tựa hồ rất tốt, tay trái vẫn ôm lấy vai Nguyệt Quỳnh, Nguyệt Quỳnh gấp gò y ăn nấy, múc gì uống đó, nếu Nguyệt Quỳnh vội ăn, tạm thời quên mất y, y cũng không thúc giục, liền tiện tay uống rượu.

Rượu quá ba mươi tuổi, đồ ăn quá ngũ vị, mọi người cũng không có tặng thọ lễ gì cho Nghiêm Sát, đều là nói những lời chúc phúc, tất cả người nơi này đều là tâm phúc của Nghiêm Sát, Nghiêm Sát cũng không muốn bọn họ tiêu tiền đi mua những thứ không thực dụng tặng y, chỉ cần có tâm ý là được. Bất quá là sinh thần Nghiêm Sát, dù có đơn giản thế nào thì cũng có ca múa trợ hứng.

Hùng Kỉ Ôn là người đầu tiên lên sân khấu, biểu diễn một đoạn vũ đấu vật Mông Cổ. Tuy rằng hắn không phải người Mông, nhưng thân hình hắn lại cao lớn thô kệch, nhảy cũng thật chuẩn. Mọi người đều vỗ tay, không khí cực kỳ nhiệt liệt. Tiếp theo những người khác đều xuất tài lẻ của mình ra, có ảo thuật, có ngâm thơ, có xướng ca, cũng có người lấy đàn đơn-bô-ra* đàn một khúc.

Tâm trạng khấn trương của Nguyệt Quỳnh đã biến mất hoàn toàn khi Hùng Kỉ Ôn khiêu vũ, ánh sáng trong mắt hắn càng ngày càng đậm. Không giống với yến hội đêm 30, thọ yến đêm nay làm cho hắn cảm động, làm cho hắn si mê. Mọi người là thật tâm thật lòng chúc thọ Nghiêm Sát, không có a dua nịnh hót, không có tranh giành so sánh. Ai nếu làm sai, liền tự phạt ba chén rượu, mọi người cũng đều cười ha ha vài tiếng, vỗ tay cổ vũ, thoải mái mà lại thân thiết.

Nguyệt Quỳnh quay đầu lại, chỉ thấy thần sắc Nghiêm Sát tựa hồ trở nên trầm lặng rất nhiều. Lục mâu nhìn về phía hắn, cánh tay ôm trên vai hắn dùng sức, Nguyệt Quỳnh đột nhiên cảm thấy đầu có chút choáng, rõ ràng là hắn uống nước lã mà.

“Ngô. . . .” Miệng bị hôn lên, bộ râu cứng đăm đăm chạm cằm hắn, chính là nụ hôn này lại có vẻ không giống ngày thường.

“Úc! Úc!” Phía dưới có người ồn ào, còn có người huýt sáo. Mặt Nguyệt Quỳnh nóng lên, vươn tay đẩy y, Nghiêm Sát chủ động buông hắn ra. Y thần nhiên đảo mắt nhìn xuống phía dưới, mọi người ngoan ngoãn an vị, không dám làm gì nữa. Nguyệt Quỳnh cúi đầu, liềm mạng dùng bữa, rất, rất dọa người ! Hắn, choáng váng, choáng váng. Người này thật sự là càng ngày càng quái.

Chu Công Thăng nhìn Nguyệt Quỳnh vài lần, cười nói: “Vương, bọn nhỏ Nhã Kỉ Cách có chút lễ vật muốn tặng cho vương.” Nghiêm Sát vẫn là vuốt cằm, chỉ thấy một đám đứa nhỏ chạy ra từ bên người cha mẹ. Nguyệt Quỳnh tò mò giương mắt nhìn, liền cả kinh, những đứa trẻ này tựa hồ là có chuẩn bị mà đến a, nữ oa mặc váy màu đỏ, thắt hai bím tóc; nam oa mặc áo ngắn màu vàng nhạt cùng quần, trên đầu là chiếc mũ thuần một màu. [nay thì chém :”>]

“Chúc Vương phúc như Đông hải, thọ tỷ Nam sơn ” bọn trẻ quỳ xuống cùng đồng thanh nói, rồi mới đứng lên. Nhã Kỉ Cách nói bằng giọng non nớt trẻ con: “Vương, Nguyệt Quỳnh thúc thúc dạy chúng ta một khúc vũ, chúng ta muốn hiến cho vương.”

Nguyệt Quỳnh không dám quay đầu lại, có người đang nhìn hắn chằm chằm.

Bọn nhỏ nhìn Nguyệt Quỳnh cười sâu, thấy vương gật đầu, bọn chúng lập tức chuẩn bị.

Nhịp trống vang lên, Nguyệt Quỳnh quay đầu nhìn lại, thì ra là Nhâm Phưu. Bởi vì không có nhạc khí, đoạn vũ mà Nguyệt Quỳnh dạy bọn nhỏ chính là tùy theo nhịp trống mà nhảy, vừa đơn giản lại dễ học.

Chỉ thấy bọn nhỏ đầu tiên là bày ra tư thế đứng, đối Nghiêm Sát nhe răng trợn mắt một phen, tiếp theo sẽ theo tiết tấu nhịp trống mà cười mà khóc, lúc thì ở bờ sông bắt con cua, lúc thì leo lên cây hái trái cây, khi thì cả nhóm nghịch ngợm ở một chỗ gây sự.

Biểu tình của bọn nhỏ phong phú cực kỳ, giống nhau như đúc, mọi người thỉnh thoảng vỗ tay, trầm trồ khen ngợi. Nguyệt Quỳnh cúi đầu dụi dụi mắt, bọn nhỏ nhảy đẹp như thế, hẳn hẳn là nên cao hứng mới đứng, vì sao lại muốn khóc? Bàn tay to đặt trên vai hắn đột nhiên dùng sức, ôm hắn vào trong ***g ngực, Nguyệt Quỳnh lau đi vài giọt lệ trong mắt, khẽ cười, ngẩng đầu tiếp tục xem bọn nhỏ biểu diễn. Mặc kệ đến tột cùng người này nghĩ thế nào, giờ khắc này, hắn cảm tạ y.

Nhịp trống ngừng, bọn nhỏ bị cha mẹ gọi về nhà, bữu môi nói lời từ biệt với nhau, hẹn ngày mai tiếp tục đi bắt cá chạch.

Tiếng vỗ tay như sấm, so sánh với những tiết mục mọi người tự biên tự diễn trước đó, màn biểu diễn của đám nhỏ này mới gọi là có tiêu chuẩn. Làm phu tử của bọn chúng, cảm giác tự hào của Nguyệt Quỳnh cấp tốc bành trướng, bất quá không đợi hắn bành trướng lâu một chút, hắn chợt nghe Lí Hưu không có hảo ý nói: “Nguyệt Quỳnh công tử, hôm nay chính là thọ yến của Vương, ngài cũng chuẩn bị thọ lễ cho Vương đi.”

Tất cả nhất thời im lặng, thịt dê nướng chín rồi, mùi hương rất thơm, Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng, không phải hắn tham ăn, mà là khấn trương. Hắn, hắn nào biết rằng hôm nay là sinh thần của Nghiêm Sát, hơn nữa, cho dù có biết, hắn cũng sẽ không chuẩn bị thọ lễ a, hắn không có bạc. Cánh tay to vẫn ôm lấy hắn giúp hắn đứng dậy, đẩy từng bước về phía trước, tựa hồ là đang thúc giục hắn dâng thọ lễ.

Nguyệt Quỳnh quay đầu lại, trong mắt chính là cầu xin, hắn không có chuẩn bị thọ lễ, hắn không biết làm gì cả. Nhưng lực mắt chỉ nhìn thẳng vào hắn, vô động vu trung, thể hiện rõ ràng đêm nay nếu không có thọ lễ, hắn đừng mong sống khá giả.

Kẻ xấu xa giống như Từ đại phu, Lí Hưu lại mở miệng: “Nguyệt Quỳnh công tử, bọn trẻ Nhã Kỳ Cách khiêu vũ thật tốt, thân là phu tử của bọn chúng, không bằng ngài dâng lên một vũ, xem như là thọ lễ, mọi người thấy như thế nào?”

“Hảo!”

Hùng Kỉ Ôn là người đầu tiên vỗ tay, những người khác đều hưởng ứng: “Hảo! Nguyệt Quỳnh công tử khiêu vũ!”

“Nguyệt Quỳnh thúc thúc khiêu vũ! Chúng ta muốn xem!” Bọn nhỏ cũng học theo thói xấu.

“Nguyệt Quỳnh công tử khiêu vũ!”

“Nguyệt Quỳnh công tử khiêu vũ!”

“Ba, ba ba, ba, ba ba.” Đồng thanh vỗ tay, tất cả mọi người thúc giục Nguyệt Quỳnh khiêu vũ. Nguyệt Quỳnh chưa bao giờ quần bách như thế, muốn khiêu cũng phải khiêu, không muốn khiêu cũng phải khiêu.

Dưới ánh nhìn chăm chú từ lực mắt, Nguyệt Quỳnh thân thủ cởi bỏ áo choàng lông chồn, tim đập thình thịch. Vừa khấn trương lại có chút chờ mong, còn có chút bất an, hắn đã rất lâu không có khiêu vũ trước mặt nhiều người như vậy. Khi hắn cởi áo choàng xong, tiếng vỗ tay ngừng.

“Nguyệt Quỳnh công tử muốn khúc nhạc gì? Tại hạ có thể thổi cho ngài.” Đệ nhị ác nhân Lí Hưu đứng lên, cầm trên tay một cây sáo.

Nguyệt Quỳnh nghĩ nghĩ, nói: “Vẫn là dùng nhịp trống đi.”

Nhâm Phữu liền cầm lấy dùi trống: “Nguyệt Quỳnh công tử dùng nhịp trống nào?”

Nguyệt Quỳnh vỗ tay: ba, ba ba, ba ba. Nhâm Phữu gõ theo một lần, Nguyệt Quỳnh gật gật đầu, chính là nhịp trống này.

Đi đến phía sau đồng lửa, Nguyệt Quỳnh một tay đem vạt áo dùm ở bên hông, ngẩng đầu nhìn hướng Nghiêm Sát, hắn chuẩn bị tốt. “Đông, thùng thùng, thùng thùng; đông, thùng thùng, thùng thùng;. . . .” Nhịp trống vang lên, tay trái Nguyệt Quỳnh vươn ra phía ngoài.

21. Chương 21

Thượng

Bài vũ của bọn trẻ làm cho mọi người cười vui, còn khúc vũ của Nguyệt Quỳnh lại làm cho người ta kinh diễm. Nếu không có cánh tay phải tàn phế của hắn, nếu như không có, khúc vũ của hắn sẽ gây cho mọi người sự rung động lớn hơn nữa. Tất cả mọi người đều ngây người, ngay cả Nhâm Phưu cũng có mấy lần suýt nữa đánh chậm nhịp. Nguyệt Quỳnh hoàn toàn chìm đắm trong màn khiêu vũ của mình, xem như cánh tay phải không hề tàn phế. Hắn tùy ý nhảy, tùy ý xoay, tùy ý bay lên. Sóng mắt lưu chuyển, ánh mắt của hắn cùng tòa sơn phía trên kia đối diện nhau, đã không còn sự khấn trương ban nãy, mà là sắc mặt vui mừng cùng nét e lệ bừng sáng. Về mặt Nguyệt Quỳnh không hề bình thường, mà là chứa đựng mị thái mê người.

Đồng, thùng thùng, thùng thùng; đồng, thùng thùng, thùng thùng, Nguyệt Quỳnh đột nhiên chạy vài bước về phía trước, sau đó nhảy về phía sau, một tay chống xuống, xoay người hai cái rồi ngồi trên mặt đất, nhịp trống ngừng. Vũ, khiêu xong rồi. Sau khi tiếng trống biến mất, Nguyệt Quỳnh bật người phục hồi tinh thần lại từ trong khúc vũ. Thấy tất cả mọi người đều nhìn hắn không nói lời nào, nhất là tòa sơn kia đang nhìn chăm chăm vào hắn, Nguyệt Quỳnh khấn trương đứng lên, cố gắng hồi tưởng vừa rồi chính mình có sai sót gì hay không. Không xong, nhảy quá nhập tâm.

“Ba, ba ba, ” có người vỗ tay, chính là Lí Hữu, sau đó mọi người đều vỗ tay.

“Hảo!”

“Đẹp!”

“Rất đẹp!”

Nguyệt Quỳnh không biết làm sao, đứng ở nơi đó, Nghiêm Sát không mở miệng, hắn cũng không dám mạo muội đi qua. Mặc dù có chút bất an, nhưng là tiếng khen ngợi trầm trồ của mọi người vẫn làm cho Nguyệt Quỳnh thật cao hứng, hắn đã rất lâu không có khiêu vũ tận hứng như thế. Một mặt đỏ ửng xuất hiện trên hai gò má Nguyệt Quỳnh, làm cho hắn thoạt nhìn có thêm vài phần ngượng ngùng cùng tuần mỹ.

Nghiêm Sát đứng lên, Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng. Đối phương đi qua chiếc bàn, hướng hắn mà đến, tìm Nguyệt Quỳnh liền đập thành thịch. Chung quanh trở nên im lặng, Nguyệt Quỳnh khẽ cúi đầu khi Nghiêm Sát đến gần, hắn vừa rồi không phải đã có sai sót gì đi. Đều do hắn vừa khiêu vũ liền. Đầu bị nâng lên, Nguyệt Quỳnh khấn trương nhìn Nghiêm Sát, người này, định như thế nào?

“A!”

Hô nhỏ một tiếng, tay trái của Nguyệt Quỳnh theo bản năng đặt tại trên vai Nghiêm Sát, hắn bị Nghiêm Sát dùng một tay bế lên.

“Úc! Úc! Úc!”

Có người hô lên, tất cả mọi người đều hô theo. Tim Nguyệt Quỳnh đập càng nhanh hơn, ánh nhìn chăm chú của Nghiêm Sát làm cho mặt hắn nóng lên. Đột nhiên, tay kia của Nghiêm Sát chế trụ sau gáy hắn, đầu cúi thấp xuống. Trước mặt chư vị thuộc hạ, y hôn Nguyệt Quỳnh.

Đôi mắt Nguyệt Quỳnh mở thật to, Nghiêm Sát nhìn hắn, hôn sâu. Cánh tay đặt trên lưng hắn cùng bàn tay ở sau gáy bỗng nhiên siết chặt, chặt đến mức khiến cho trái tim của Nguyệt Quỳnh dường như muốn nhảy ra ngoài.[*cười ngu*]

“Úc! Úc! Úc! Úc!”

Tiếng động ồn ào càng lúc càng vang, gương mặt Nguyệt Quỳnh đỏ bừng. Lục mâu u ám, Nguyệt Quỳnh nhắm mắt lại, né tránh ánh nhìn chăm chú khiến cho tim hắn đập nhanh. Lưỡi xâm nhập vào trong miệng hắn, chọc quấy lưỡi hắn, bắt buộc hắn chủ động. Khi miệng của Nguyệt Quỳnh có lại được tự do, hắn kinh hãi phát hiện tay trái của mình thế nhưng lại vòng qua cổ Nghiêm Sát! Trong óc trống rỗng, cảm thấy chóng mặt, hắn bị Nghiêm Sát bế lên.

Có người huyết sáo, Nguyệt Quỳnh chưa thể hoàn hồn bị Nghiêm Sát chính đại quang minh ôm đi, trong đầu hần chỉ còn duy nhất một ý niệm: rất, dọa người .

Còn chưa kịp cảm nhận được sự rét lạnh ở ngoài phòng, Nguyệt Quỳnh bị Nghiêm Sát ôm trở về ốc. Mới vừa bị “ném” đến trên giường, thân thể cường tráng như ngọn núi liền bao bọc lấy hần, cơ hồ không có chống cự gì, Nghiêm Sát thoải mái tước đi xiêm y giống mình như đúc của Nguyệt Quỳnh, sau đó đem tay trái của Nguyệt Quỳnh kéo đến vạt áo của y.

Nguyệt Quỳnh run rẩy cởi bỏ xiêm y của Nghiêm Sát, không phải bởi vì lạnh, mặt của hần thực nóng; cũng không phải bởi vì sợ hãi, da đầu hần không có run lên. Hần không thể nói rõ, hần không thể nói rõ là vì sao tìm mình lại đập nhanh như vậy, tay hần vì sao lại run như thế. Dưới sự trợ giúp của Nghiêm Sát, Nguyệt Quỳnh cởi xiêm y của y, rồi hần bị đẩy nằm xuống, bị hôn.

Râu vẫn đâm vào người, bàn tay vẫn thô ráp như cũ, củ cải vẫn là củ cải như trước, nhưng so với bất cứ lần nào trong quá khứ, Nguyệt Quỳnh đều kêu thê thảm hơn, không, không phải thê thảm, mà là tình cảm mãnh liệt. Không khẩn cầu Nghiêm Sát đổi tư thế, Nguyệt Quỳnh thậm chí không có ý niệm khẩn cầu trong đầu. Hần say, chưa bao giờ say như thế. Nghiêm Sát không lãng phí bao nhiêu công sức liền đem chính mình hoàn toàn chôn vào trong cơ thể Nguyệt Quỳnh, hai chân Nguyệt Quỳnh quấn quanh thắt lưng y, động tình dị thường.

“Ta là ai.”

“A! Ngô.” Trong đôi mắt to của Nguyệt Quỳnh chứa đựng những giọt lệ do động tình.

“Ta là ai!”

“Là, tướng quân.”

Nghiêm Sát cũng có chút không kiềm chế được, để lại không ít dấu tay trên người Nguyệt Quỳnh.

“Ta là ai!”

“Là.”

“Ta là ai!”

Nghiêm Sát nảy sinh ý xấu, hôn lên cổ Nguyệt Quỳnh, cổ ý muốn nghe được đáp án chính xác.”Ta là ai?”

“Nghiêm, Nghiêm Sát, a!” Thân thể tựa hồ cũng bay lên không trung, Nguyệt Quỳnh thất thần thét chói tai, không có nghe thấy tiếng tê rống đáng sợ của người nào đó. Hần, còn sống sao?

Nguyệt Quỳnh không biết Nghiêm Sát muốn hần mấy lần, Nghiêm Sát một mực ở trong cơ thể hần, không chịu rời khỏi. Khi giọng hần sắp không kêu được nữa, hần mơ mơ màng màng ngửi thấy một hương thơm ngọt thản nhiên, hoàn toàn mất đi ý thức. Vật cứng chôn ở trong cơ thể hần lại trút xuống một lần nữa rồi chậm rãi lui ra, Nguyệt Quỳnh đang hôn mê bị người ôm vào trong dục dũng tẩy trừ, sau đó ruột dê mới được thay vào.

“Vương, thuyền đã chuẩn bị sẵn sàng.”

Hạ

Nguyệt Quỳnh tỉnh lại trong tiếng kêu vang từ cái bụng đói, nếu không phải bụng thật sự đói meo, hần vẫn có thể tiếp tục ngủ. Mở mắt, nhất thời không phân rõ mình đang ở nơi nào, chỉ cảm thấy thật tối. Màn được ai đó kéo lên, hần nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

“Công tử, ngài tỉnh rồi!”

Hồng Hỉ ?! Nguyệt Quỳnh nháy mắt liên thanh tỉnh.

“Hong Thái, công tử tỉnh rồi, nhanh đi lấy cháo!”

Hướng phía ngoài phòng hô một tiếng, Hồng Hỉ vội vàng nâng công tử dậy: “Công tử, người khỏe không?”

Nguyệt Quỳnh nhìn Hồng Hỉ, rồi lại nhìn nhìn bốn phía, là phòng ở của hần, chính là Lâm uyển. Nhưng, hần không phải đang ở trên đảo, ở trong phòng Nghiêm Sát sao?

“Hong Hỉ ?” Lên tiếng, giọng hần trở nên khàn đặc, Nguyệt Quỳnh lúc này mới phát giác cả người đau nhức, xương cốt hần trở nên rời rạc. Những cảnh hoan ái mãnh liệt trước khi hôn mê xuất hiện trong đầu, mặt Nguyệt Quỳnh bắt giác nóng lên.

“Công tử, ngài đừng nói gì cả, ta đi lấy nước cho ngài.” Hồng Hỉ lấy cái gối đệm vào thắt lưng cho công tử, rồi nhanh chóng lấy nước đến, Nguyệt Quỳnh mở miệng uống hết. Lúc này Hồng Thái cũng vừa bừng cháo vào.

“Công tử, ngài đã trở lại, ta cùng Hồng Hỉ thiếu chút nữa bị dọa chết.” Bưng cháo ngồi vào bên giường, Hồng Thái đột nhiên nức nở nói. Nguyệt Quỳnh kinh ngạc, rồi lại hồ đồ. Như vậy là khoảng thời gian ở trên đảo kia không phải là hần nằm mơ?

“Các người, không biết ta đi đâu sao?”

Hồng Hỉ cùng Hồng Thái lắc đầu, Hồng Hỉ nói: “Ngày đó ta cùng Hồng Thái, Hoa Chúc công tử, An Bảo không tìm thấy công tử, gấp đến độ định quay về vương phủ tìm người. Kết quả chúng ta vừa trở lại trong phủ đã bị Hành công công gọi đi, nói chúng ta không được làm lộ chuyện công tử mất tích ra, cũng không cho chúng ta hỏi nhiều. Ta cùng Hồng Thái lo lắng cho an nguy của công tử, nghe Hành công công nói như thế, nghĩ rằng công tử chắc sẽ không gặp nguy hiểm, nên chúng ta chỉ có thể chờ tin tức.”

Nguyệt Quỳnh lẳng lẳng nghe, hành động của người nọ thật sự là càng ngày càng làm cho hần không hiểu nổi. “Là ai đưa ta về?”

Hồng Hỉ cùng Hồng Thái nhìn nhau, lắc đầu. Hồng Hỉ nói: “Sáng nay ta cùng Hồng Thái còn đang ngủ, nghe thấy trong phòng công tử có động tĩnh, liền đến nhìn xem, công tử ngài thế nhưng đã trở lại. Ngoài trừ hai người chúng ta, Hoa Chúc cùng An Bảo, chẳng ai biết công tử không ở đây, ngài đã trở lại, chúng ta đến hỏi Hành công công, Hành công công lại không cho chúng ta hỏi thăm.”

Nguyệt Quỳnh gật gật đầu, có chút mệt mỏi nói: “Cứ xem như ta chưa từng đi ra ngoài. Hồng Thái, ta đói bụng.”

“A!” Hồng Thái vội vàng uy công tử ăn cháo. Hồng Hỉ cùng Hồng Thái không hỏi nhiều, coi như công tử chưa bao giờ biến mất. Nguyệt Quỳnh ăn cháo, dẹp bỏ những nghi hoặc trong đầu sang một bên, khoảng thời gian trên đảo cứ xem như là hần đã mơ thấy mộng đẹp đi, mặc kệ người nọ nghĩ như thế nào, chung quy hần vẫn phải rời khỏi vương phủ, rồi đi y.

Ăn no, Nguyệt Quỳnh rửa miệng rồi lại ngủ. Nhưng vừa nhắm mắt lại, trong óc lại xuất hiện những ngày ở trên đảo, có khúc vũ kia, có trận hoan ái thiếu chút nữa chôn vùi hần. Trở mình một cách khó khăn, Nguyệt Quỳnh sững sốt. Lấy cánh tay phải ra nhìn, mắt hần mở to, trên cổ tay phải thế nhưng lại có một cái ngân vòng tay [vòng tay bạc] ?!

Trước mắt bỗng dưng xuất hiện một đôi mắt màu xanh biếc, trái tim Nguyệt Quỳnh đập loạn nhịp, người nọ, đến tốt cùng là muốn làm gì? Thử tháo vòng tay ra, kết quả là tay hần bị đỏ, vòng tay lại vô pháp tháo ra. Trong đầu đột nhiên hiện lên rất nhiều hình ảnh, Nguyệt Quỳnh che mặt kêu lên, nhất định là sai lầm rồi. Hần sao lại nói ra những lời cầu hoan, thậm chí, thậm chí còn làm ra hành động cầu hoan?

Nguyệt Quỳnh nghĩ là Nghiêm Sát đã trở lại, kết quả ngày thứ hai Hoa Chúc dẫn theo An Bảo đến gặp hần, hần mới biết được Nghiêm Sát vẫn chưa hồi phủ. Lê Hoa Chúc không hỏi Nguyệt Quỳnh đi nơi nào, chỉ bảo hần hảo hảo nghỉ ngơi, thuận tiện kể với hần chút việc mới phát sinh gần đây. Nguyệt Quỳnh thực cảm kích tri kỷ Lê Hoa Chúc của hần, nếu như Hoa Chúc lên tiếng hỏi, hần thật không biết nên trả lời chuyện hai tháng qua hần đã đi đâu như thế nào.

.....

Phòng trong, một người trần trụi nằm trong lòng ngực của kẻ còn lại, ngón tay được sơn móng tay cẩn thận chạm rãnh vẽ những vòng tròn trên ngực đối phương. Đối phương bắt được tay nàng, vừa trải qua một hồi hoan ái, người này lười biếng hỏi: “Còn không có uy người ăn no?”

“Tâm địa thật độc ác, thế nhưng lại đem ta gả cho tên sửu nhân Nghiêm Sát kia. Hần không chỉ xấu, mà còn là tên tạp chủng huyết thống không tinh khiết, người không sợ ta đi Giang Lăng, hần sẽ khi dễ ta?”

“Người là công chúa, cứ ở lại trong cung không ra thể thống gì.”

“Vậy người thượng thân nữ nhi[con gái ruột] của chính mình thì tạo thành thể thống? A!”

Yết hầu[cổ họng] của người đang làm nũng đột nhiên bị khóa, trên mặt nàng chính là vẻ kinh sợ. Đối phương buông tay ra, tựa hồ là chỉ muốn dọa nàng, còn nàng cũng không dám chọc hấn nữa.

Hắn vỗ vỗ mặt nàng, giọng nói chậm rãi: “Nghe lời, chờ trăm tước quyền lực của Nghiêm Sát, thì sẽ đón người hồi cung. Đây là trừng phạt cho việc người giết chết ‘hoan quân’.”

Nàng rũ mắt, nhu thuận gật đầu, trong mắt hiện lên vẻ âm ngoan. [âm độc, tàn bạo]

Hắn đứng dậy xuống giường, nàng từ phía sau ôm lấy hắn: “Ngày mai ta rời đi, đêm nay không thể ở cùng ta sao?”

“Làm phụ hoàng, trăm sẽ bồi ái nữ người một chút vào buổi trưa.” Gỡ tay nàng ra, hắn cầm lấy long bào, “Nghiêm Sát không phải Lưu Nghĩa Phu, Vương Bản Tân, đến Giang Lăng, người hành sự tùy theo hoàn cảnh, trăm bây giờ còn chưa thể động đến hắn, người chỉ cần đúng thời điểm truyền tin tức đi là được.”

Nói xong, kẻ mặc long bào kia cũng không hề quay đầu lại mà rời đi.

Nàng ngẩng đầu, nỗi oán hận chứa đầy trong mắt: nếu là “hắn”, người có thể nhẫn tâm như thế sao?

Ngày thứ năm của tháng ba, trong phủ giăng đèn kết hoa, hôm nay chính là ngày Nghiêm Sát thú công chúa. Tuy rằng Nghiêm Sát còn chưa hồi phủ, bất quá nghe nói y đã ở Cây Dẻ khẩu chờ đoàn người của công chúa. Nguyệt Quỳnh ngồi ở trên giường, đem hết thảy ồn ào náo động chốn ngoài Lâm uyển của hắn, nhưng thời gian hắn xuất thần lại càng lúc càng dài.

.....

Cây Dẻ khẩu, Nghiêm Sát đứng ở trên thuyền đón gió, chậm rãi nhìn xa xa đến đoàn người đưa tiễn công chúa ở gần đó, kiệu hoa Đại Hồng ở giữa đoàn người đặc biệt dễ thấy, bất quá y không có lập tức đi xuống nghênh đón, mà là đứng ở trên thuyền, không nhúc nhích.

“Vương gia.” Lí Hưu lên tiếng, Chu Công Thăng lắc đầu nhìn hắn.

Lại qua một khắc chung[>15], đoàn người đưa tiễn đã xuất hiện rõ ràng trước mắt, Nghiêm Sát mới có động tĩnh. Phía Bắc Cây Dẻ khẩu có hơn mười chiến thuyền đón dâu, trong đó chỉ có ba chiến thuyền là của Nghiêm Sát. Rất nhiều quan binh tụ tập ở đây, công chúa xuất giá là đại sự, dù công chúa đã được gả đi ba lần, nhưng người ta là công chúa, cho dù là ba mươi, có phô trương thế nào cũng hợp lý.

Nghiêm Sát không nhanh không chậm xuống thuyền, leo lên con ngựa Nghiêm Mặc mang đến, dẫn bộ hạ của chính mình đi về hướng đoàn người đưa tiễn. Dân chúng đến xem đều quỳ trên mặt đất nghênh đón công chúa và Lệ vương. Thẳng đến khi Nghiêm Sát tiếp cận đoàn người đưa tiễn, y mới xuống ngựa, đi về hướng kiệu hoa. Sau khi tiến hành một loạt các nghi thức rườm rà, y mới một lần nữa lên ngựa, nghênh đón công chúa lên thuyền.

Lên thuyền, pháo mừng ba tiếng, dân chúng quan viên đồng thanh chúc công chúa, Vương gia trăm năm hảo hợp, thuyền chậm rãi mở ra. Nghiêm Sát đỡ công chúa hạ kiệu, rồi mới đưa công chúa đầu đội khăn đỏ tiến vào khoang thuyền, thuyền chạy về hướng Giang Lăng, Lệ vương phủ từ đây về sau sẽ có thêm một vị nữ chủ nhân thân phận hiển hách.

Nghiêm Sát nghênh đón công chúa vào trong khoang thuyền rồi liền rời đi. Dựa theo quy củ, sau khi công chúa tiến vào vương phủ mới phải cử hành lễ cưới chính thức, khăn voan cũng phải đến đêm xuân mới có thể mở ra. Cho nên trước khi công chúa nhập phủ, hai người không cần chạm mặt. Đoàn người đi theo đưa tiễn ngoại trừ một trăm tên thị vệ, còn có năm vị quan viên Lễ bộ, bốn vị nội quan trong cung, chính là Triệu công công lần trước thiếu chút nữa mệnh tang biển rộng. Cùng với bốn vị ma ma tùy thân của công chúa, sáu vị thị nữ, hai mươi tên thị vệ tùy thân. Ba mươi người này sẽ theo công chúa ở lại Lệ vương phủ. Nửa tháng sau, những thị vệ cùng quan viên đến đưa tiễn sẽ mang cống phẩm của vị Phò mã gia Nghiêm Sát hồi kinh, đại hôn của công chúa cũng chưa tính là xong.

Trên thuyền của Nghiêm Sát phần lớn là thủ hạ của y, trừ bỏ ma ma cùng thị nữ tùy thân của công chúa, những người khác đều bị y an bài ở trên chiếc thuyền theo sau. Nghiêm Sát chỉ có bốn chiếc thuyền, vì thế Hoàng Thượng phái tám chiếc thuyền đưa Nghiêm Sát cùng công chúa về Giang Lăng, lần này Hoàng Thượng vì công chúa đặt mua đồ cưới quý giá, thoát nhìn có vẻ Hoàng Thượng thực vừa lòng vị Nghiêm Sát Phò mã này.

Trong khoang thuyền của Nghiêm Sát, y lặng yên ngồi ở thủ vị [vị trí đầu tiên], Lí Hưu, Chu Công Thăng, Nhâm Phũ, Nghiêm Mặc ngồi ở xung quanh. Lần này Nghiêm Sát đến Cây Dẻ khẩu đón dâu chỉ dẫn theo bốn người bọn họ, bọn họ đều nhìn ra được tâm tình Nghiêm Sát không tốt, nhưng lại có chút việc không thể không nói.

Lí Hưu mở miệng: “Vương gia, công chúa dẫn theo hai mươi tên thị vệ tùy thân nhập phủ, cũng như là hai mươi bả đao tử [con dao] cắm ở trong vương phủ.”

Nghiêm Sát khẽ nhắc mắt: “Vào Giang Lăng, sẽ không thuận theo nàng.” Tựa hồ không muốn nói chuyện nhiều về công chúa, y nhìn về phía Nghiêm Mặc: “Nghiêm Mưu có tin tức gì không?” Y vừa hỏi, Lí Hưu liền nhìn Chu Công Thăng, lắc đầu cười khổ, hẳn còn tưởng rằng Vương gia vì chuyện công chúa mà không hài lòng.

Nghiêm Mặc nói: “Vẫn chưa có.”

Nghiêm Sát nhíu mày.

Chu Công Thăng mở miệng: “Vương gia, chuyện này không gấp được, dù sao chỉ là truyền thuyết, tìm được hay không còn phải xem cơ duyên.”

Lông mày Nghiêm Sát nhăn lại thật chặt, sau đó y nói với Nhâm Phũ: “Sau khi công chúa nhập phủ, tất cả kẻ ra vào vương phủ đều phải âm thầm nghiêm tra, cho dù là bay trên trời.”

“Vâng, Vương gia.”

“Công Thăng.”

“Có thuộc hạ.”

“An bài người của chúng ta bên cạnh Cổ Niên.”

“Vâng”

Lục mâu thâm trầm: “Lệ vương phủ vĩnh viễn vẫn là Lệ vương phủ.”

.....

Từ kinh thành đến Cây Dẻ khẩu, kỵ mã nhanh nhất ba ngày có thể đến, chậm nhất cũng chỉ năm ngày. Bất quá công chúa thân thể quen chiều chuộng, cho nên thời gian từ kinh thành đến Cây Dẻ khẩu phải cộng thêm mười ngày. Mà lo lắng thân thể của công chúa, thuyền ở trên biển chạy bốn ngày (nguyên bản chỉ cần hai ngày) mới đến một trong mười châu Giang Lăng phủ, “Hợp Cốc” của “Sa Châu”*. Phủ đệ của Nghiêm Sát ở ngay tại Đất Bồi, bất quá khoảng cách từ Hợp Cốc đến Giang Lăng, kỵ mã chậm nhất cũng phải hai ngày, vừa phải lo lắng thân thể của công chúa, Nghiêm Sát hạ lệnh ở Hợp Cốc nghỉ ngơi và hồi phục một ngày, rồi mới tiếp tục khởi hành quay về Giang Lăng.

Từ sau khi đón công chúa lên thuyền, Nghiêm Sát không hề đi gặp công chúa, chỉ phái Nghiêm Mặc cùng Chu Công Thăng phụ trách hết thấy chuyện của công chúa. Những gì hai người chuẩn bị cho công chúa đều tốt nhất, bất quá khẳng định không bằng được trong hoàng cung, dù sao Nghiêm Sát là Vương gia chứ không phải hoàng đế. Nghiêm Mặc cùng Chu Công Thăng đương nhiên không có tư cách nhìn thấy công chúa, đại diện công chúa truyền lời giao tiếp đều là ma ma cùng thị nữ bên người của nàng. Biểu hiện của Nghiêm Sát giống như hình tượng y tạo dựng trước người ngoài – cứng nhắc, bình tĩnh, khó hiểu phong tình, tuân thủ nghiêm ngặt quy củ trước khi thành thân không được thấy mặt, ngay cả cách rèm cửa vẫn an cũng không có. Nếu đổi là An vương Dương Tư Khải, bốn ngày ở trên thuyền này, hẳn có thể cũng có được một nửa phương tâm của công chúa.

Tri châu thuộc mười châu Giang Lăng, tri huyện Hợp Cốc cùng đủ loại quan lại ở Hợp Cốc cung nghênh Nghiêm Sát, công chúa đại giá. Tri huyện Hợp Cốc, Mao Mỗ trực tiếp dâng phủ đệ của chính mình làm nơi cho Vương gia cùng công chúa nghỉ ngơi. Yến hội phong phú tất nhiên là không thể thiếu, bất quá Nghiêm Sát ở trên biển “truy kích và tiêu diệt” hải tặc hai tháng tựa hồ một chết đi, uống vài chén rượu liền trở về ốc nghỉ tạm, Nhâm Phữ, Lí Hưu cùng Chu Công Thăng thay y chiều đãi nhóm quan viên cùng công công đưa tiễn. Công chúa hạ thuyền, trực tiếp lên kiệu vào phủ tri huyện, chưa từng lộ diện.

22. Chương 22

“Công chúa, Nghiêm Sát thật quá không đem ngài cùng Hoàng Thượng để vào mắt. Không chỉ không vào kinh thành thú công chúa, mà dọc theo đường đi, một câu vấn an cũng không có. Thật sự là quá mức kiêu ngạo.”

Một trong các ma ma bên người công chúa ở trong phòng, phần hận nói. Ba vị ma ma còn lại cũng liên tục phụ họa.

Chiêu Hoa công chúa Cổ Phi Yến mặc sa y màu trắng ngồi trước gương đồng để Diêu ma ma chải đầu, trong gương phản chiếu một dung mạo mỹ diệu tuyệt luân, bất quá nụ cười trên mặt nàng lại không chút đáng yêu.

“Bất quá cũng chỉ là một tên tạp chủng, làm sao biết được lễ nghi quy củ. Nghe nói ở trước mặt phụ hoàng, hắn cũng tỏ vẻ như thế. Nói đến nói đi đều là do lão thất phu Giải Ứng Tông kia. Năm đó hắn ta dung túng thuộc hạ động đến người của Nghiêm Sát, chọc giận hắn đến mức suýt nữa tự lập mình làm vương, tâm tư của phụ hoàng khi đó đều đặt tại trên người tên yêu nghiệt kia, vì để trấn an hắn, lúc này mới phong hắn làm vương, bằng không sau khi phụ hoàng đăng cơ, người đầu tiên bị diệt trừ chính là hắn.”

Diêu ma ma hỏi: “Thuộc hạ của Tề vương động đến người nào của Nghiêm Sát?”

“Ai biết? Hình như là một tên thị quân được sủng ái. Hừ, vì nam nhân mà bỏ qua, không thèm nhìn đến nhiều nữ tử mạo mỹ như vậy, thượng nam nhân thực ghê tởm!” Cổ Phi Yến trưng ra vẻ mặt buồn nôn, “Nghe nói trong phủ của Nghiêm Sát không hề ít thị thiếp thị quân, hắn ta xấu như vậy, lại to lớn như tòa sơn, những người đó hầu hạ hắn, nhất định là sống không bằng chết. Bản cung tuyệt đối sẽ không để Nghiêm Sát chạm đến một sợi tóc của bản cung.”

Thái ma ma vỗ vỗ ngực, nhẹ nhõm nói: “Công chúa anh minh. Công chúa, mấy ngày nay nô tỳ nhìn thấy hắn từ xa, đều sợ tới mức chân nhuyển, đó là người sao? Quả thực chính là con thú! Bị hắn ép một chút, không chết cũng mất nửa cái mạng.”

Cổ Phi Yến lạnh lùng cười, nói với bốn vị ma ma cùng sáu thị nữ: “Vào phủ, các người liền điều tra tin tức cho bản cung. Ta muốn biết rõ những thị thiếp thị quân của Nghiêm Sát, kẻ nào được sủng ái nhất, kẻ nào xinh đẹp nhất, kẻ nào không chịu nổi tịch mịch nhất.”

“Nô tỳ tuân mệnh.”

Trong phòng Nghiêm Sát chỉ có một mình y, vì để tránh tai mắt của người ngoài, y không triệu kiến quan viên tâm phúc. Muốn phân phó chuyện gì, Lí Hưu cùng Chu Công Thăng sẽ tìm cơ hội phân phó, những người ở bên cạnh y, đều đã từng theo y vào sinh ra tử, xứng đáng với sự tín nhiệm của y. Nghiêm Sát mặc một kiện áo đơn, ngồi ở bên giường, vẻ mặt nghiêm túc. Râu vừa mới cạo vào ngày nghênh đón công chúa đã lại dài ra, làm y thoát nhìn càng thêm hãn. Mái tóc thô cứng tản ra, khác với mái tóc của người Hán, tóc của Nghiêm Sát chỉ đến lưng.

Có người gõ cửa dồn dập.

“Tiến vào.”

Cửa mở, chính là Nghiêm Mặc, thần sắc kích động.

“Vương gia! Nghiêm Mưu đã trở lại!”

Nghiêm Sát liền đứng bật dậy.

Nghiêm Mặc đem tờ giấy vừa mới gỡ xuống từ bỏ câu đưa tin giao cho Vương gia. Nghiêm Sát vừa mở ra, lục mâu liền lóe sáng.

Trên tờ giấy chỉ viết một câu: thuộc hạ không phụ Vương gia phân phó, hai mươi một tháng ba có thể hồi phủ. Chỉ vì một câu này, khiến cho Nghiêm Sát luôn luôn lãnh khóc thay đổi thần sắc. Y vò chặt tờ giấy, hít vào mấy hơi thật sâu, ở trong phòng đi hai bước. Hôm nay đã là mười chín, hai ngày sau Nghiêm Mưu sẽ đến Giang Lăng.

Đem tờ giấy thiêu hủy, Nghiêm Sát đi đến bên người Nghiêm Mặc, cúi đầu ghé vào lỗ tai hẩn nhỏ giọng dặn dò một phen, Nghiêm Mặc gật gật đầu, lập tức rời đi. Sau khi hẩn rời đi, Nghiêm Sát ở trong phòng đi tới đi lui, có vẻ kích động dị thường.

Đêm đó, Nghiêm Mặc lấy lý do hồi phủ xem việc an bài đại hôn của Vương gia diễn ra như thế nào, rời Hợp Cốc, chạy suốt đêm tới Giang Lăng, cùng lúc đó, Nghiêm Mưu ra ngoài hơn nửa năm mang theo một vật tựa như hi thể trân bảo tiến về hướng Giang Lăng Lệ vương phủ.

Sáng sớm hôm sau, không quan tâm phần đông quan viên còn đang say rượu, Nghiêm Sát hạ lệnh khởi hành, tựa hồ là gấp gáp trở về để đại hôn cùng công chúa. Sau khi đoàn người rời đi Hợp Cốc, Lí Hưu tiến lên, nhỏ giọng hỏi: “Vương gia, đã xảy ra chuyện gì?”

“Nghiêm Mưu đã trở lại.”

Lí Hưu nhất thời kinh ngạc, sau đó hẩn thấp giọng nói: “Chúc mừng Vương gia.”

Lục mâu khẽ lóe sáng.

.

Giờ Dần ngày hai mươi một tháng ba vừa qua khỏi, tất cả mọi người đang ngủ, một con ngựa dừng ở trước cửa Lệ vương phủ, người vừa xuống ngựa đang chuẩn bị gõ cửa, cửa liền mở ra.

“Nghiêm Mặc?”

Kẻ định gõ cửa vô cùng kinh ngạc.

“Vào trong trước đã.” Nghiêm Mặc giúp hẩn dẫn ngựa vào, Nghiêm Mưu vừa nhìn, liền trông thấy Nghiêm Bình đã đứng sẵn ở đấy. Trong phủ im ắng, chỉ có những chiếc đèn ***g tỏa sáng mập mờ, bất quá vẫn có thể nhìn ra sự vui mừng từ đại hôn của Vương gia đại hôn.

Nghiêm Bình cùng Nghiêm Mặc đem chiếc bình Nghiêm Mưu đưa cho vào trong phòng Nghiêm Bình. Sau khi đóng cửa lại, Nghiêm Mặc nói: “Vương gia không trở về kịp, phải ta trở về trước để chờ người.”

Nghiêm Mưu hiểu. Hẩn gỡ xuống bọc hành lý bắt tại trước người đặt lên bàn, sau khi mở ra, bên trong chính là đồ vật gì đó bị bao bọc lại. Nghiêm Mưu cởi bỏ vải bông bao bên ngoài, lộ ra một cái hòm bằng vàng ròng. Hẩn không mở hòm ra, đem nó giao cho Nghiêm Bình.

Nghiêm Bình khẽ mở hòm ra, chỉ thấy một vật có kích thước như trứng bồ câu, có vẻ giống trái cây, trong suốt thuần khiết, tỏa ra bạch quang nhu hòa, có hương thơm tự nhiên. Nghiêm Bình đóng nắp hòm, kích động nở nụ cười. Nghiêm Mặc đưa tay vỗ lên vai Nghiêm Mưu: “Huynh đệ, người vì Vương gia lập công lớn!”

Nghiêm Mưu ảm đạm cười: “Ta chỉ làm việc theo bổn phận.”

Nghiêm Bình cảm khái: “Vương gia cuối cùng cũng có thể an tâm.”

Nghiêm Mặc cùng Nghiêm Mưu gật gật đầu. [Ta cũng gật gật đầu~]

.

Sáng sớm thức dậy dùng cơm, sau đó Nguyệt Quỳnh ở trong sân luyện kiếm, rồi ép chân, bảo Hồng Hỉ cùng Hồng Thái giúp hẩn hạ thất lưng. Không hề ngại hai người hầu của mình, Nguyệt Quỳnh quang minh chính đại khiêu vũ ở trong sân. Hồng Hỉ cùng Hồng Thái đứng ở một bên vui vẻ xem, giống như từ trước đến giờ, không hồi nhiều. Lê Hoa Chúc tìm đến Nguyệt Quỳnh để nói chuyện phiếm vừa thấy Nguyệt Quỳnh khiêu vũ, đầu tiên là kinh hỉ một phen, sau đó liền mang theo An Bảo, năn nỉ Nguyệt Quỳnh dạy

hắn khiêu, có thể thu nhận đệ tử, Nguyệt Quỳnh đương nhiên nguyện ý. Lập tức bắt đầu dạy Hoa Chúc cùng An Bảo kiến thức cơ bản ép chân, hạ thất lưng.

Một lúc lâu sau, Nguyệt Quỳnh ra một thân mồ hôi. Tháng ba Giang Lăng đã trở nên ẩm áp, bất quá Hồng Hỉ cùng Hồng Thái vẫn sợ công tử bị phong hàn, cũng sợ công tử quá mệt mỏi, đã nói làm cho hắn hiết hội tái khiêu, Nguyệt Quỳnh vui vẻ đáp ứng.

Ngồi trên ghế dựa ở trong phòng, Nguyệt Quỳnh điều a điều. Hồng Hỉ nấu canh táo đỏ hạt sen, múc cho hắn, Hoa Chúc cùng An Bảo mỗi người một chén. Nguyệt Quỳnh thích ăn canh này, ngọt ngào, ăn rất ngon. Múc một muỗng, hắn buồn bực hỏi: “Hồng Hỉ, đây là gì?” Một thứ gì đó có bộ dạng mềm mềm giống cây vải. Chẳng lẽ có hạt sen lớn như thế sao?

Hồng Hỉ lập tức nói: “Những ngày gần đây công tử luôn ngủ không ngon, ta hỏi Hành công công chút thức ăn hiếm lạ để điều dưỡng cho công tử. Hành công công nói thứ này được đưa từ ngoài biển vào, sau khi ăn sẽ giúp ngủ rất ngon.”

“Hành công công?” Nguyệt Quỳnh cắn một miếng, có chút ngọt, hương vị rất kỳ quái, “Hắn sao lại cho người loại thức ăn hiếm lạ như vậy?” Hắn ở trong phủ vẫn là vị công tử không được sủng nhất a. Chính là vậy.

Hồng Hỉ nói tiếp: “Vương gia đại hôn, lễ vật khắp nơi đưa tới đã chứa đầy hai gian phòng, những thứ hiếm lạ này nọ không hề ít. Hành công công nói thứ này không được tính là hiếm lạ, nên liền cho ta.”

“Nga.” Nguyệt Quỳnh ăn hết toàn bộ, mặt nhẵn mảy mủn, “Hương vị thực kì lạ, bất quá không có mùi cá. Hành công công cho người mấy viên?” Sau khi từ trên đảo trở về, hắn liền ngủ không tốt, cả đêm đều nằm mơ. Nếu thứ này thực sự công hiệu, hắn nguyện ý ăn mấy khóa.

Hồng Hỉ ngại ngần nói: “Chỉ có, một viên.”

“A?” Nguyệt Quỳnh ngẩng đầu, “Một viên? Có thể dùng được sao?”

Hồng Hỉ lấp ba lấp bắp nói: “Hành công công nói, thứ này, cũng chỉ có một viên.”

“Gi?” Nguyệt Quỳnh kinh hô, “Cả vương phủ cũng chỉ có một viên như thế?”

Hồng Hỉ gật gật đầu.

Nguyệt Quỳnh ai oán: “Hồng Hỉ, sao ngươi không nói sớm? Trong phủ chỉ có một viên, vậy khẳng định là thứ gì đó cực kỳ cực kỳ hiếm lạ. Không biết có thể bán được bao nhiêu bạc a. Đáng tiếc, đáng tiếc.”

Lê Hoa Chúc lúc này mở miệng: “Nguyệt Quỳnh, ngươi thật sự là tiền mất tử[trong mắt chỉ có tiền], thân thể cùng bạc, cái nào trọng yếu? Gần đây ngươi luôn ngủ không ngon, cả người đều gầy. Nếu thứ này dùng được, chẳng cần biết cả thiên hạ chỉ có một viên, ngươi cũng nên ăn.”

“Ai.” Nguyệt Quỳnh một lần nữa múc một muỗng canh hạt sen, “Nếu không công hiệu, chẳng phải là đã lãng phí bạc rồi sao?”

“Tên tiền mất tử nhà ngươi.”

Thấy công tử không hề “truy cứu”, Hồng Hỉ cùng Hồng Thái lặng lẽ nhẹ nhàng thở phào.

.

Đến buổi tối, Nguyệt Quỳnh rửa mặt trên giường, Hồng Hỉ cùng Hồng Thái đốt nhiên hương cho hắn, buông màn rồi lui ra ngoài. Mở to mắt nhìn đỉnh giường, Nguyệt Quỳnh không có ý ngủ. Hôm nay hai mươi một, nhiều nhất là hai ngày nữa, người nọ sẽ hồi phủ, còn có. công chúa. Lấy cánh tay phải ra, hắn lẳng lẳng nhìn chiếc vòng bạc trên cổ tay. Thật nhỏ mọn, tặng vòng vàng không phải tốt hơn sao? Quên đi, tặng hắn vàng, hắn cũng không dám bán.

Bụng nóng nóng, cảm giác có chút giống đoạn ngày sau khi bị châm cứu. Tay trái sờ sờ bụng, Nguyệt Quỳnh nghĩ tới viên “cây vải” kia. Vật quý trọng như vậy bị hắn ăn mất, nếu không sẽ có thể bán được bao nhiêu bạc a. Nghĩ đến bạc, hắn lấy ra hạp đựng bảo bối từ dưới giường. Tất cả bạc đều còn, không nhiều hơn

chút nào, cũng không ít đi chút nào. Lấy hết bạc ra ngoài, rồi lấy đáy hòm ra, phía dưới hòm cứ nhiên còn có một cái ô vuông bí mật.

Lăng lăng đem ba đồ vật: một chiếc nhẫn sức [hoa tai], một khối mộc bài màu đen, một khối ngọc ẩn từ trong ô vuông ra. Lấy nhẫn sức ra, đôi mắt to của Nguyệt Quỳnh sáng lên. Đây là Nghiêm Sát cho hần, có từ thời cổ xưa. Rất đơn giản, một cái hoa tai bằng bạc hình tròn được đính vài cọng lông chim, rất nhiều nam tử người Hồ sau khi trưởng thành sẽ mang một chiếc nhẫn sức [hoa tai], tựa như loại này.

Cất nhẫn sức đi, hần lấy khối mộc bài màu đen kia ra, mộc bài có hình vuông, không lớn, chỉ dài khoảng hai ngón tay, điêu khắc hình ngư ở trên mặt, bên trái là một chữ Phạn văn – “Vụ” [u ám or sương mù]. Quan sát hồi lâu, Nguyệt Quỳnh lại cất đi. Hần không lấy khối ngọc ẩn kia ra, chỉ đưa tay sờ sờ. Rồi đóng nắp ô vuông lại, bỏ bạc vào, lấy đáy hòm đẩy lại, Nguyệt Quỳnh đem hòm cất lại dưới ván giường, đây là toàn bộ gia sản của hần.

Cái “cây vải” kia căn bản vô dụng, Nguyệt Quỳnh nhu nhu thái dương, vẫn không ngủ được. Vừa nhắm mắt lại, trước mắt chính là khoảng thời gian ở trên đảo, chính là đôi mắt kia, chính là trận hoan ái chôn vùi hần, sao lại thế này? Hần cảm thấy Nghiêm Sát nhất định đã hạ cổ lên người hần, bằng không vì cái gì hần luôn nhớ tới y? Đây là chuyện chưa từng xảy ra.

“Ta là ai?”

“Nghiêm, Nghiêm Sát. Ngó!”

Xoay người ngăn chặn hai tai, Nguyệt Quỳnh đưa tay trái che lỗ tai phải, không cần xuất hiện nữa, để hần hảo hảo ngủ một giấc đi.

“Ta là ai?”

“Nghiêm, Nghiêm Sát.”

Gắt gao che lỗ tai, trong lòng Nguyệt Quỳnh khê kêu rên. Không cần hỏi lại, hần phải đi, sau khi y thú công chúa, hần càng phải nhanh chóng ly khai, không vì gì khác, chỉ vì cái mạng nhỏ của hần. Hần không thể chết được, hần tuyệt đối không thể chết được.

.

Trời rất nhanh sáng, lúc này Nguyệt Quỳnh mới mơ màng chìm vào giấc ngủ. Đoàn người chỉ còn cách Giang Lăng một đoạn đường, những kẻ từ bốn phương tám hướng đến để chúc mừng Nghiêm Sát đã lực tục tiến vào Giang Lăng. Cho dù là Lệ vương phủ hay Giang Lăng thành, đều tràn ngập không khí đại hôn vui mừng, vài phần khẩn trương cùng xôn xao. Lâm uyển là nơi duy nhất khác biệt, tuy rằng trời đã sáng tỏ, nhưng bởi vì Nguyệt Quỳnh mới vừa ngủ không bao lâu, cho nên thập phần im lặng. Hồng Hỉ cùng Hồng Thái ở trong tiểu tào phòng nấu món cháo mà công tử muốn ăn sau khi tỉnh dậy, hai người dùng bữa qua loa rồi an vị ở ngoài gian, chờ công tử tỉnh lại.

23. Chương 23

Mới vừa đi nửa ngày, chiêu hoa công chúa nói một mỗi, đoàn người không thể không lại dừng lại. Tốc độ như rùa bò làm cho người ta nóng vội, càng khiến người ta nổi trận lôi đình. Ở trong trạm dịch bị nhiều quan viên bao vây xung quanh, Nghiêm Sát sắc mặt lạnh lùng ngồi ở trong phòng, Lí Hư, Chu Công Thăng đứng gần y khuyên bảo.

“Vương gia, quan viên lễ bộ cùng nhiều người trong cung đều đang nhìn mà. Ngài nhất định phải nhẫn, chậm nhất là ngày mai có thể hồi phủ.”

Nghiêm Sát nắm chặt hai đấm, rõ ràng là đang khắc chế lửa giận.

Có người gõ cửa rồi tiến vào, chính là Nghiêm Tráng đến từ vương phủ để tiếp nhận vị trí của Nghiêm Mặc. Hần vừa mới thu được tin tức từ vương phủ đưa đến, đem tờ giấy giao cho Vương gia, hần thối lui đến một bên. Sau khi Nghiêm Sát đọc xong, sắc mặt càng thêm không tốt.

Chu Công Thăng hỏi: “Vương gia?”

Nghiêm Sát đem tờ giấy cắt vào vạt áo, thô thanh nói: “Đêm nay ta nhất định phải chạy về vương phủ.”

Lí Hưu đưa mắt nhìn Chu Công Thăng, đối phương vội vàng nói: “Vương gia, Chiêu Hoa công chúa có tiếng điêu ngoa. Dọc theo đường đi, mặc dù nàng không có hành động gì quá lớn, nhưng chúng ta không thể không đề phòng. Vương gia hôm qua hạ lệnh chạy đi, ma ma bên người Chiêu Hoa công chúa đã có phê bình kín đáo, trước khi toàn bộ đoàn người đi theo đều hồi kinh, Vương gia phải nhẫn nại. Chỉ cần bọn họ vừa đi, mọi chuyện còn lại đều do Vương gia định đoạt.”

Nghiêm Sát đập tay lên bàn, im lặng thật lâu. Nhưng Lí Hưu cùng Chu Công Thăng biết y đã nghe được. Lí Hưu nói: “Vương gia, ngài nhẫn sáu năm, hiện tại bất quá chỉ là một ngày, sẽ trôi qua rất nhanh.” Năm tay nắm chặt của Nghiêm Sát chậm rãi thả lỏng. Chu Công Thăng túm túm Lí Hưu, sau đó đưa ánh mắt nhìn Nghiêm Sát, ba người lặng lẽ lui đi ra ngoài.

Ra khỏi phòng, Nghiêm Sát canh giữ ở cửa, Lí Hưu cùng Chu Công Thăng xuống lầu, ra khỏi trạm dịch, nhìn qua có vẻ như đi ra ngoài hít thở không khí. Cách xa đám thị vệ ở trong cung bên ngoài trạm dịch, Chu Công Thăng khẽ thở dài: “Mặc dù không biết Nghiêm Sát đưa tới tin tức gì, nhưng nhất định có liên quan đến ‘hắn’.”

Lí Hưu cũng thở dài một tiếng, nói: “Trải qua hai tháng ở chung trên đảo, Vương gia đã không thể nhẫn nhịn giống như trước nữa. Mà hai tháng kia, ‘hắn’ cũng không phải vô động vu trung, dưới loại tình huống này, Vương gia lại khó có thể nhẫn nại. Nhưng Vương gia lại không thể không tiếp tục nhẫn, ai, mỗi lần nhìn thấy Vương gia như vậy, lòng ta đều rất khó chịu.”

Chu Công Thăng nhìn về phương xa, thấp giọng nói: “Nhanh thì hai năm, chậm thì năm năm, Vương gia sẽ không vĩnh viễn nhẫn tiếp.”

Lí Hưu nở nụ cười. Bọn họ cũng sẽ không vĩnh viễn nhẫn nữa.

Ở trạm dịch nghỉ ngơi ước chừng nửa canh giờ, đoàn người mới lại chậm rãi đi trước. Nghiêm Sát không có kỵ mã, mà là ngồi ở trong xe ngựa. Nghiêm Sát biết Vương gia là phiền lòng, nên cười kỵ mã đi theo bên cạnh xe, không hề quấy rầy. Nhóm tâm phúc của Nghiêm Sát đi theo các quan viên cùng vài vị công công trong cung nói chuyện phiếm, rất là hòa hợp.

Triệu công công cười kỵ mã đi theo phía sau thỉnh thoảng lại nhìn xe ngựa của Nghiêm Sát, nhỏ giọng nói với Từ đại phu ở bên cạnh: “Hai ngày nay, tâm tình Vương gia tựa hồ không vui, ta sẽ không nói gì, có thể có kẻ sẽ hiểu lầm.” Hắn phiêu mắt đến chỗ các ma ma cùng thị nữ bên cạnh xe công chúa.

Từ đại phu sờ sờ bộ râu dài cực kỳ không tương xứng với niên kỷ của hắn, cười nói: “Vương gia tính tình nóng nảy, đi đâu đều hấp tấp, giục ngựa bay nhanh. Hiện tại đoàn người đi chậm, Vương gia có chút không quen. Làm cho Triệu công công chê cười rồi.”

“Hi hi.” Triệu công công hé miệng cười nói, “Ta nào dám. Trở về cung, ta sẽ ở trước mặt Thánh Thượng nói Vương gia thật là tốt. Vương gia đã cứu mạng ta, trong lòng ta luôn nhớ rõ mà.” Hắn giục ngựa tới gần Từ Khai Viễn, nhẹ giọng nói: “Bốn vị ma ma bên người công chúa cũng không phải là đền tỉnh du [không rõ, chỉ biết nghĩa ở đây là: lợi hại hơn về bề ngoài], dưới tay người nào cũng có hơn mười nô tài nghe lệnh. Sáu thị nữ kia lớn lên cùng công chúa từ nhỏ, võ nghệ rất cao. Hai mươi tên thị vệ lưu lại đều thuộc hàng đầu ở trong cung. Ta nói thật, công chúa khẳng định sẽ gây họa cho Vương gia, ngài nói Vương gia cẩn thận một chút, nếu công chúa ở vương phủ chịu nửa điểm ủy khuất, không đến hai ngày, Hoàng Thượng liền có thể biết.”

Trong mắt Từ Khai Viễn hiện lên lệ quang, ha ha cười nói, dùng âm lượng mà người chung quanh đều có thể nghe được: “Triệu công công quá lo lắng, đó chẳng qua là chút bệnh vặt. Lấy chút lá liễu, phơi nắng rồi nấu nước uống, hạ hỏa thanh nhiệt, không quá mười ngày, giọng nói sẽ trở lại bình thường.”

Triệu công công cười cười, cũng lớn tiếng nói: “Có những lời này của Từ đại phu, ta liền an tâm. Cổ họng ta đau gần một tháng, uống thuốc mãi mà không thấy khỏi, sợ là bị bệnh gì phiền toái.”

Sau đó, Từ Khai Viễn nhẹ giọng nói: “Khai Viễn thay mặt Vương gia cảm tạ công công.”

“Hi hi. Vương gia chính là ân nhân cứu mạng của ta, ta luôn nhớ mà.”

Từ Khai Viễn mỉm cười, nhớ được là tốt rồi.

Đêm đó, ở “Phú Dương trấn” cách Giang Lăng chỉ còn hai lý, đoàn người lại ngừng lại, công chúa mệt mỏi. Nghiêm Sát nhẫn nhịn, xuống xe vào phủ đệ của tri huyện “Phú Dương trấn” nghỉ ngơi. Sau khi đoàn người ăn uống xong, Từ Khai Viễn đem tin tức nghe được từ Triệu công công nói cho Nghiêm Sát cùng những người khác.

Lí Hưu lạnh lùng cười: “Đã sớm biết Hoàng Thượng đem công chúa gả cho Vương gia là muốn gây họa cho Vương gia. Bất quá biết được những kẻ bên người công chúa có võ, chúng ta cũng dễ dàng phòng bị.”

Chu Công Thăng nói: “Triệu công công nói, công chúa có chuyện gì, Hoàng Thượng liền nhanh chóng biết được. Chúng ta cần phải làm cho công chúa có chuyện gì, qua một năm rưỡi Hoàng Thượng cũng sẽ không biết.” Hắn nhìn về phía Vương gia.

Nghiêm Sát mở miệng: “Những kẻ không tin tưởng được, toàn bộ đuổi ra phủ.”

Mọi người gật đầu.

Sau khi thương nghị đơn giản một phen, tất cả mọi người lui xuống. Nghiêm Sát ngồi ở bên cạnh bàn, mặt nhăn mày nhíu, một đêm chưa nhắm mắt. Mà lúc này, ở Lệ vương phủ đồng dạng có một người ở trên giường lăn qua lộn lại vì không ngủ được. Hơn hai mươi ngày ngủ không ngon, hai má hần hóp lại rõ ràng, khiến Hồng Hỉ cùng Hồng Thái nóng lòng không thôi.

“Trái cây gì chứ, ăn xong một chút tác dụng cũng không có.”

Sờ sờ cái bụng nóng nóng, Nguyệt Quỳnh ngủ không được đơn giản xuống giường. Lấy kiếm của hắn ra, hắn phủ áo đơn ra khỏi ốc, cố gắng luyện luyện kiếm để có thể thấy buồn ngủ.

Khi gà trống gáy, Nguyệt Quỳnh mệt mỏi đem kiếm trở về ốc. Đầu vừa chạm gối, hắn liền ngủ. Hồng Hỉ nhẹ nhàng cởi giày cho công tử, đắp chăn, buông màn.

Giờ Mùi ngày hai mươi ba tháng ba, khi Nguyệt Quỳnh vừa mới tỉnh dậy, đoàn người đưa tiễn cuối cùng cũng đến vương phủ. Chợt nghe tiếng pháo rung trời vang dội bên trong phủ, Nguyệt Quỳnh mới vừa mang một chiếc váy ngơ ngác lắng nghe tiếng pháo, tim đập thình thịch. Người nọ, đã trở về.

“Công tử, Từ đại phu đã trở lại, ta tìm hắn nhìn giúp công tử một cái đi.” Hồng Hỉ vừa mang chiếc váy còn lại cho công tử, vừa hỏi.

Nguyệt Quỳnh nói: “Không được. Từ đại phu đến, sẽ phải uống thuốc khổ người, mà ta lại không có bệnh.”

Hồng Thái lập tức nói: “Công tử ngài khó ngủ, cứ tiếp tục như vậy thân thể ngài sẽ suy sụp. Vẫn là để Từ đại phu nhìn một cái đi.”

“Không cần.” Nguyệt Quỳnh tỏ thái độ kiên quyết, “Các người không được nói gì với Từ đại phu, cũng không được đi gặp Hành công công để xin cái gì giúp ngủ ngon. Hiện tại trong phủ có nữ chủ nhân, chúng ta có thể không rước lấy phiền toái thì sẽ không đi rước lấy phiền toái. Càng không bị người khác để ý càng tốt.”

Hồng Hỉ cùng Hồng Thái gật đầu.

Đứng dậy để Hồng Hỉ giúp hắn mặc xiêm y, Nguyệt Quỳnh nghĩ nghĩ, nói: “Hồng Hỉ, Hồng Thái, các người thu thập hành lý đi, chúng ta tùy thời bỏ trốn.”

“Công tử ?!”

“Hồng Thái, người đi nói với Hoa Chức, bảo hắn cũng thu thập hành lý của hắn và An Bảo, vạn nhất tình huống không tốt, chúng ta phải ngay lập tức chạy trốn.”

Hồng Hỉ cùng Hồng Thái kinh ngạc nhìn công tử, thấy vẻ mặt công tử nghiêm túc, Hồng Hỉ nói thanh “Dạ vâng”, rồi xoay người đi Thanh uyển của Lê Hoa Chức thông tri chủ tớ hai người bọn họ.

“Công tử, công chúa thực sự đáng sợ như vậy sao?”

Nguyệt Quỳnh thở dài một tiếng, miễn cưỡng cười nói: “Có đáng sợ hay không, ta không rõ lắm. Nhưng nếu công chúa đúng như lời Hoa Chúc nói, mặc dù ta là công tử không được sủng nhất, cũng sợ những ngày sau này sẽ không thể sống khá giả. Bạc của ta tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để năm người chúng ta đánh cược một trận tử. Chờ ra phủ rồi chúng ta sẽ cùng nhau tìm biện pháp, trước tiên bảo mệnh quan trọng hơn.”

Mũi Hồng Thái khê cay cay, nói: “Công tử, Vương gia sẽ không để cho công chúa làm gì đâu.”

Nguyệt Quỳnh cười khổ, chỉ nói: “Hồng Thái, người không hiểu. Nghe ta, thu thập hành lý, tùy thời chuẩn bị rời đi.” Đôi mắt Hồng Thái phiếm hồng, gật gật đầu, xoay người đi thu thập hành lý của hắn cùng Hồng Hỉ.

Thở dài thật sâu, Nguyệt Quỳnh sờ lên mặt mình, đầu ngón tay phát run.

.....

Ngày đại hôn được định sẵn là ba ngày sau, công chúa được tạm thời an trí ở “Lan uyển” không gần tứ uyển, cách “Tùng uyển” của Nghiêm Sát một khoảng không tính là gần. Mà chủ ốc của hai người tân hôn thiết lập tại “Thu uyển”, ở phía sau Tùng uyển của Nghiêm Sát, chính là một nơi biệt lập, tọa lạc tại giữa hồ, cũng là nơi có phong cảnh đẹp nhất trong Lệ vương phủ.

Nghiêm Sát vừa hồi phủ, những kẻ đến chúc mừng liền nối liền không dứt, tiến vào trong phủ. Công chúa đường dài bốn ba, ở trong “Lan uyển” nghỉ tạm, không tiếp khách. Nghiêm Sát chính là Lệ vương, không phải ai cũng có thể gặp, hơn nữa tâm tình của y không tốt, Nhâm Phũu, Lí Hưu cùng Chu Công Thăng cùng nhau đảm nhận trọng trách tiếp đãi khách nhân. Nghiêm Bình bận tối mảy tối mặt, nhóm công công cùng ma ma tứ uyển cũng chuẩn bị tư thế sẵn sàng đón quân địch.

Đêm đó, Nghiêm Sát ở trong phủ thiết yến khoản đãi đoàn người đưa tiễn, Triệu công công đi nhà vệ sinh, trên đường trở về bị người ngăn cản, ước chừng một khắc chung [15'] hắn mới trở lại bên bàn, mặt mày mang cười.

Rất nhanh đã đến giờ tỵ, không khí trong vương phủ mới dần dần trở nên yên lặng. Các công tử, phu nhân tứ uyển không được tính là chủ tử của vương phủ, cho nên không có tư cách chiêu đãi khách nhân, toàn bộ đều ở trong viện của mình. Điều này khiến cho Nguyệt Quỳnh thở phào nhẹ nhõm một hơi, nếu ngày đại hôn hắn cũng không cần lộ diện thì sẽ rất tốt.

Nằm ở trên giường, Nguyệt Quỳnh vẫn không ngủ được. Trong óc đều là những cảnh tượng từng xuất hiện, cùng những chuyện làm tim hắn đập loạn. Tận đáy lòng Nguyệt Quỳnh luôn hoài niệm những ngày trên đảo, tuy rằng hành động của Nghiêm Sát làm cho hắn hồ đồ, thị tẩm thường xuyên làm cho hắn khổ sở, nhưng đoạn thời gian đó chính là những ngày hắn an tâm nhất.

Hồng Hỉ Hồng Thái đã đi ngủ, ánh nến cũng đã tắt, trong phòng thực tối, Nguyệt Quỳnh tỉnh mắt, ngăn người. Hắn có muốn rời đi trước không? Hay là đợi cho Nghiêm Sát phóng hắn ra phủ hoặc công chúa làm khó dễ rồi hắn mới đi? Nhưng nếu đi trước, hắn phải đi như thế nào đây? Thủ vệ trong phủ rất nghiêm ngặt, thân phận của hắn lại không thể quang minh chính đại ra phủ. Phải đem Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo ra phủ an toàn lại không bị Nghiêm Sát truy nã bằng cách nào? Nghiêm Sát thú công chúa, chỉ sợ là vẫn không để hắn đi.

Phiền a phiền a, Nguyệt Quỳnh xoay người nhắm mắt lại, khi ngủ sẽ không phiền, chỉ là hắn không ngủ được. Mắt mở thật to, thái dương cũng rất đau nhức, nhưng hắn vẫn không ngủ được. Thật hoài niệm những ngày vừa nằm xuống liền ngủ trước kia, khoảng thời gian hắn không ngủ được tựa hồ càng ngày càng dài, hôm qua hắn chỉ ngủ được hai canh giờ [4h].

“Bá”

Màn phía sau đột nhiên bị người xóc lên. Nguyệt Quỳnh mở mắt ra, tưởng là Hồng Hỉ hoặc Hồng Thái, hắn xoay người sang chỗ khác. “A!” Tiếng kinh hô thoát khỏi miệng, Nguyệt Quỳnh sợ tới mức tim sắp nhảy ra ngoài. Đại chương thô ráp che lấy miệng hắn, một người giống như ngọn núi nhỏ thả giường trướng xuống, ngồi ở bên giường. Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng, đối phương biết hắn thấy rõ mình là ai, buông tay ra.

“Tướng quân?” Nguyệt Quỳnh không có nghe thấy giọng nói của mình đang run rẩy. Ngọn núi chụp xuống, miệng bị người thô bạo cắn lấy, lưỡi xâm nhập vào trong miệng hắn, tàn sát bữa bãi, mặt bị râu dâm sinh đau, khi Nguyệt Quỳnh nghĩ chính mình sẽ bị đối phương “tra tấn”, đối phương đột nhiên buông hắn ra.

Nghiêm Sát thô thanh thở gấp cởi giày, thoát y, thoát khổ, Nguyệt Quỳnh đã thở gấp, nằm ở nơi đó lẳng lẳng nhìn hắn, bên tai chỉ còn tiếng tim đập thình thịch của bản thân. Người chỉ còn một cái tiết khổ khê đẩy đẩy hắn, Nguyệt Quỳnh nhích vào phía trong, chừa ra phần nửa giường cho y. Nghiêm Sát hào phóng chui vào ổ chăn của Nguyệt Quỳnh, tay phải nhấc lên, Nguyệt Quỳnh liền ghé vào trên người y.

“Tướng quân?” Y, vì cái gì lại đến nơi này? Sao y tới được? Có ai nhìn thấy không? Trong đầu Nguyệt Quỳnh loạn loạn, loạn đến mức khiến hắn choáng váng. Nghiêm Sát kéo xiêm y của hắn.

“Ngủ.” Tướng quân thô giọng hạ lệnh, đôi mắt khô khốc của Nguyệt Quỳnh chớp chớp, nhắm lại. Đại chương thô ráp dao động ở trên người hắn, Nguyệt Quỳnh nghĩ rằng mình sẽ không ngủ được, một lúc sau, ý thức của hắn lại bắt đầu mơ hồ. Ước chừng qua nửa canh giờ, Nguyệt Quỳnh nằm ở khuỷu tay của Nghiêm Sát phát ra tiếng thở đều đều, Nghiêm Sát hít một hơi thật dài, nhắm mắt lại.

Nguyệt Quỳnh ngủ ngon đến mức không biết Nghiêm Sát rời đi khi nào. Khi hắn tỉnh lại mặt trời đã lên cao, càng khoa trương hơn chính là nước miếng của hắn khiến gối đầu ướt một mảng lớn. Hắn vừa tỉnh dậy, Hồng Hỉ cùng Hồng Thái canh giữ bên giường quả thực hỉ cực mà khóc, vì công tử cuối cùng cũng có thể an ổn ngủ mà kích động.

Nguyệt Quỳnh then thùng chùi chùi khóe miệng, hắn sao lại ngủ ngon như thế? Rất, rất dọa người. Phiêu mắt nhìn Hồng Hỉ Hồng Thái một cái, thấy thần sắc bọn họ bình thường, hắn âm thầm nhẹ nhàng thở phào, chắc là không ai phát hiện người nọ đã đến đâu. Trong lòng có một loại tư vị không rõ, Nguyệt Quỳnh cũng không suy nghĩ sâu xa, hắn đỏ mặt mặc quần áo xuống giường, rửa mặt dùng cơm, chẳng lẽ là “trái vả” kia cuối cùng cũng phát huy công hiệu?

24. Chương 24

Ăn cơm trưa, Lê Hoa Chúc cùng An Bảo đến đây, mang theo thang bao mà Nguyệt Quỳnh thích ăn. Vương gia đại hôn, không ai trong phủ chú ý đến bọn họ, Lê Hoa Chúc thừa dịp loạn, phái An Bảo đi ra ngoài mua thang bao, còn mua đậu hủ, làm Nguyệt Quỳnh rất cao hứng. Cuối cùng cũng có thể ngủ bình thường, lại được ăn ngon, Nguyệt Quỳnh bảo Hồng Hỉ lấy trà ngon mà hắn không có nhiều lắm ra, tiếp đón mọi người, cùng nhau thưởng thức.

“Nguyệt Quỳnh, cuối cùng ngươi đã có thể ngủ, ta cũng có thể ngủ ngon.” Ăn một hồi, Lê Hoa Chúc mở miệng, “Người ăn nhiều một chút, nhanh chóng đem ít da thịt trở về.”

Nguyệt Quỳnh cười tủm tỉm ăn thang bao, trả lời: “Cả ngày ăn ngủ ngủ ăn, trên người ta toàn là thịt, chắc là có mỡ rồi.”

“Trên người ngươi cũng có mỡ sao?” Lê Hoa Chúc cao thấp đánh giá một phen, nói với Hồng Hỉ, “Hồng Hỉ, nhanh chóng làm những món ăn ngon cho công tử nhà ngươi bổ bổ.”

“Ta đã nấu canh gà rồi.” Hồng Hỉ cười nói. Công tử có thể ngủ, hắn cùng Hồng Thái cao hứng hơn cả.

Nguyệt Quỳnh lăm bằm hai tiếng, không nói gì, trên mặt xuất hiện hai áng mây đỏ không bình thường. Hắn hoàn toàn không thể nói với bọn họ rằng Nghiêm Sát vừa trở về, hắn liền ngủ được, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy việc này rất kỳ hoặc. Trùng hợp, nhất định là trùng hợp, chính là cái viên “tiên đan” kia cuối cùng mới phát huy công hiệu.

Tránh ở Lâm uyển yên tĩnh của mình, cùng Lê Hoa Chúc nói chuyện phiếm cả một buổi chiều, Nguyệt Quỳnh ở trong phòng tập luyện kiến thức cơ bản, không có khiếu vũ. Gần đây trong phủ có thực nhiều người đến, hắn vẫn là cẩn thận một chút thì tốt hơn. Ăn cơm chiều, Hồng Hỉ nấu nước ấm cho công tử, để công tử tắm rửa nghỉ ngơi, cố gắng khiến buổi tối có thể ngủ thật ngon.

Trước đó bởi vì ngủ không tốt, Nguyệt Quỳnh không nghĩ đến việc này. Hồng Hỉ vừa nói như thế, hắn liền cảm thấy trên người có chút không thoải mái. Bất quá lúc tắm rửa, Hồng Hỉ cùng Hồng Thái không thể

giúp hắn, Nguyệt Quỳnh tắm gần một canh giờ mới được tính là sạch sẽ. Đã thay ruột dê mới, Nguyệt Quỳnh nằm lên giường, chờ tóc khô.

Hồng Thái thổi tắt nến, buông màn, Nguyệt Quỳnh mở to mắt nhìn chằm chằm đỉnh giường, sao lại không thấy buồn ngủ? Có thể là tối hôm qua ngủ quá nhiều. Lắc lắc đầu, đoán thử xem đêm nay người nọ có đến nữa hay không, Nguyệt Quỳnh nhắm mắt lại. Ngủ! Tắm nước ấm tựa hồ thật sự có tác dụng, trong lòng vẫn không ngừng niệm “ngủ ngủ”, Nguyệt Quỳnh thật sự thấy buồn ngủ. Không biết là dùng bao nhiêu công phu, ý thức của Nguyệt Quỳnh dần trở nên mơ mơ màng màng, màn được xốc lên, một người nằm lên giường, hẳn nhất thời liền tỉnh.

Người vừa đến vẫn như cũ thoát y phục chỉ còn lại một cái tiết khố, đẩy đẩy Nguyệt Quỳnh. Khi Nguyệt Quỳnh di chuyển đến gần vách tường, y tiến vào trong chăn của Nguyệt Quỳnh, xoay người hắn, ôm vào ngực của mình, sau đó liền lấy râu đâm khắp mặt Nguyệt Quỳnh. Buông đôi môi đã sưng lên của ai đó ra, Nghiêm Sát có vẻ thoải mái mà thở hổn hển. Dựa vào trên người Nghiêm Sát, Nguyệt Quỳnh nuốt nước miếng, tim lại đập nhanh đến mức khiến hắn có chút khó chịu.

Sờ bộ ngực chỉ toàn là xương cốt của Nguyệt Quỳnh, Nghiêm Sát chau mày. “Trong phủ có cắt xén thức ăn của người?”

A? Nguyệt Quỳnh lắc đầu, không có, hôm nay hắn còn uống canh gà mà.

“Vậy sao người lại gầy đi nhiều như thế?” Chặt vấn.

“Có sao? Ta không phát giác a.” Không muốn người này biết hắn ngủ không được.

Bàn tay to lớn của Nghiêm Sát sờ soạng xương ngực Nguyệt Quỳnh nửa ngày, rồi mới một đường đụng đến mông hắn, Nguyệt Quỳnh khẽ run lên. Bàn tay to và thô ráp vuốt ve lên xuống mông hắn, càng sờ lực đạo càng tăng thêm.

“Tướng quân.” Nguyệt Quỳnh phát hiện giọng nói của mình có chút khàn. Bỗng nhiên người kia xoay người một cái, liền nằm ở phía trên hắn, Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng. Bóng người chụp xuống, đôi môi nóng bỏng lại bị cắn lên. Nghiêm Sát giống như con sói nhện đói đã nhiều ngày, hơi thở ồ ồ, bàn tay vuốt ve Nguyệt Quỳnh càng ngày càng vội vàng, xao động.

“Ngô ân.”

Tay trái Nguyệt Quỳnh đặt trước ngực Nghiêm Sát khẽ đẩy, bất quá về mặt lực đạo có thể xem như không đáng kể. Ruột dê trong cơ thể bị rút ra ngoài, một thứ gì đó cứng rắn cực nóng đâm vào hắn.

Nghiêm Sát vẫn hôn hắn, Nguyệt Quỳnh không thể lên tiếng xin tha. Thứ cứng rắn gì đó xông vào, tay trái Nguyệt Quỳnh vịn lên vai Nghiêm Sát, than nhẹ. Tim sắp nhảy ra ngoài, bàn tay ôm lấy thắt lưng hắn khẽ dùng sức, thứ cứng rắn gì đó xâm nhập vào, dường như muốn xuyên thủng hắn. Trong bóng đêm, đôi mắt màu xanh biếc kia chăm chú một mực nhìn hắn, Nguyệt Quỳnh nhắm mắt lại, không dám nhìn, càng nhìn hắn càng bối rối.

“Ngô!”

Nghiêm Sát đột nhiên dùng sức, Nguyệt Quỳnh kêu lên, sợ rằng có thể sẽ khiến Hồng Hỉ Hồng Thái nghe thấy, hắn liền che miệng lại.

“Ngô! Ngô!”

Trong mắt Nguyệt Quỳnh chứa đầy ý cầu xin, người nọ có ý sao? Có lẽ là Nghiêm Sát cố ý. Hai tay y ôm lấy eo Nguyệt Quỳnh, tốc độ luật động thắt lưng của y dần dần trở nên không khống chế được. Tiếng động không lớn phát ra từ giường, Nguyệt Quỳnh sợ hãi cực kỳ, sợ sẽ khiến Hồng Hỉ cùng Hồng Thái đến đây. Tay trái gặt gao che miệng lại.

Mà Nghiêm Sát lại rất ác liệt, y kéo tay Nguyệt Quỳnh ra, động tác không chỉ không chậm lại, mà còn trở nên nhanh hơn. Nguyệt Quỳnh mới đầu còn cố thể cắn môi kiên trì, nhưng đến lúc sau, hắn liền hoàn toàn bị triều dâng Nghiêm Sát gây ra bao phủ lấy. Sự sợ hãi cùng tình cảm mãnh liệt sắp bức điên hắn rồi, sờ chụp xuống, đem tiếng thét chói tai của hắn nuốt vào miệng. Cảm thấy trong cơ thể có một cỗ nhiệt lưu, điều duy nhất Nguyệt Quỳnh có thể làm chính là thở. Môi y không rời đi, tiếp tục hôn lên miệng và cảm

hắn. Thứ gì đó cực nóng đã phát tiết vẫn còn ở trong cơ thể hắn, chậm rãi co giật, khổ gian của Nguyệt Quỳnh utor một mảng.

Không xong, Hồng Hỉ cùng Hồng Thái nhất định đã nghe thấy, đệm chăn cũng ô uế, Hồng Hỉ cùng Hồng Thái sẽ biết, hắn lại càng không giải thích rõ được. Không xong, không xong.

“A!”

Ngực bị cắn một cái, tuy rằng không đau, bắt quá cũng kéo hồn của Nguyệt Quỳnh trở lại.

“Bây giờ ngươi còn đang suy nghĩ chuyện loạn thất bát tao gì.” Nghiêm Sát có chút hờn giận, cắn mạnh lên cổ Nguyệt Quỳnh. Nguyệt Quỳnh né tránh: “Hồng Hỉ Hồng Thái, nghe thấy.” Cho dù là hai người hầu thân cận nhất của mình, hắn cũng không muốn bọn họ biết Nghiêm Sát đã tới.

“Bọn họ nghe thấy khói mê.”

Nghiêm Sát không có ý rời khỏi, tiếp tục ở trong cơ thể Nguyệt Quỳnh luật động, thứ vừa nhuyễn xuống lại có dấu hiệu ngừng đầu.

Khói mê? Nguyệt Quỳnh nhất thời nhẹ nhàng thở phào, bắt quá lại liền mặt nhăn mày nhíu, người này sao lại có thể dùng khói mê, vạn nhất khiến Hồng Hỉ cùng Hồng Thái bị thương thì làm sao? Còn có, vì sao người này lại đến? Y trước kia chưa từng đến lúc nửa đêm. Còn có, “Tê!” Đôi mắt to chứa đựng nước mắt, Nghiêm Sát cắn ngực hắn.

“Lá gan của ngươi lớn nhỉ, ở trên giường cũng dám phân tâm.”

Nguyệt Quỳnh chớp mắt mấy cái, không dám hé răng.

“Ngô!”

Mặt bị râu đâm, miệng bị ngăn chặn, Nguyệt Quỳnh ngoan ngoãn mở miệng, để lưỡi y mãnh liệt tiến vào. Khi Nghiêm Sát lại đi tiến công cổ hắn, hắn vội vàng nói: “Hồng Hỉ Hồng Thái, sẽ phát hiện. Tê.” Hắn lại bị cắn. Nhất định sẽ lưu lại dấu vết. Ngày mai hắn nên giải thích thế nào đây? Ngay sau đó hắn liền thâm hô không xong, Nghiêm Sát sinh khí.

.

Hơi thở mong manh nằm trong lòng Nghiêm Sát, Nguyệt Quỳnh không biết là nên thấy may mắn hay là nên than thở. Xem tình trạng trước mắt, ngày mai hắn hẳn có thể xuống giường, nhưng còn dấu vết trên người hắn, sàng đan bị bẩn, hắn phải giải thích với Hồng Hỉ Hồng Thái thế nào?

“Ngủ.” Kể đã thỏa mãn hạ lệnh, Nguyệt Quỳnh nhanh chóng nhắm mắt lại. Vừa nãy người này sinh khí, thiếu chút nữa ép hắn đến chết. Tim đột nhiên đập mạnh vài cái, Nguyệt Quỳnh kinh ngạc, chẳng lẽ khả năng thích ứng của hắn thực sự mạnh hơn một chút? Không thể nào, không thể nào!

“Ngủ!”

Ngủ ngủ.

Người nằm trong lòng đang ngủ, tay phải Nghiêm Sát ôm lấy hắn chậm rãi dùng sức, tay trái cẩn thận sờ lên bụng người kia, lực mâu phát sáng. Có người nhẹ nhàng đi đến, Nghiêm Sát ôm lấy người đã ngủ sẽ rất khó tỉnh, để cho kẻ vừa tới thay đổi sàng đan cùng đệm chăn sạch sẽ giống ban đầu như đúc.

.

Nguyên bản Nguyệt Quỳnh còn lo lắng phải giải thích cùng Hồng Hỉ Hồng Thái ra sao, nào biết vừa ngủ dậy, trên giường không có nửa điểm thay đổi, sàng đan bị bẩn cũng không thấy. Hồng Hỉ cùng Hồng Thái có vẻ thực sự bị hạ được, vẫn sau khi hắn tỉnh dậy mang đến nước ấm rửa mặt, bưng điểm tâm ngon miệng đến như cũ. Hắn dùng tóc che khuất dấu vết trên cổ, cũng may phần lớn những nơi người nọ cần đều ở xương quai xanh, mặc xiêm y vào liền không nhìn thấy.

Chẳng lẽ sàng đan cùng đệm chăn là do người nọ thay? Nguyệt Quỳnh ngẫm lại, cũng không phải là không thể. Lúc trước theo người nọ chinh chiến khắp nơi, chăn đệm cùng giường của hai người bọn họ đều do người nọ thu dọn. Không phải hắn không dọn, ngay từ đầu hắn đã không, sau đó, hắn dọn giường như bánh

bột mì, cuốn lại cuốn lại. Người nọ nhìn một lần liền không cho hắn làm nữa. Một người đã làm vương hơn sáu năm đột nhiên thay đổi đem chần cho hắn, tư vị trong lòng Nguyệt Quỳnh a, gì cũng có.

Bởi vì Nguyệt Quỳnh không cho Hồng Hỉ Hồng Thái đi gặp Hành công công lấy đồ bổ, Lê Hoa Chúc liền đem một ít thức ăn bổ dưỡng của mình đưa cho Hồng Hỉ Hồng Thái, để bọn họ làm món ăn cho Nguyệt Quỳnh bổ thân. Nguyệt Quỳnh rất cảm động, bằng hữu cùng người hầu tốt như thế, hắn còn có khó khăn gì không qua được a. Hắn ngủ ngon, gương mặt Lê Hoa Chúc cũng tươi cười, lại giống như dĩ vãng, ở trong Lâm uyển chơi một ngày. Bất quá một lúc ăn có thể nào mập mạp ngay, Nguyệt Quỳnh phải ăn một trận thật nhiều mới có thể trở lại như trước.

Cách đại hôn chỉ còn một ngày, đêm nay Nghiêm Sát vẫn vào phòng Nguyệt Quỳnh lúc mọi người đều đã ngủ, trước tiên vẫn là lấy râu đâm khắp mặt Nguyệt Quỳnh một lần, rồi mới thoát y, “tra tấn” hắn. Sau khi hoan ái, Nguyệt Quỳnh nằm trong lòng ngực Nghiêm Sát, buồn ngủ, Nghiêm Sát nằm nghiêng, một tay ôm lấy hắn, một tay sờ nhẹ bụng hắn. Nguyệt Quỳnh sắp chìm vào giấc ngủ đưa tay trái đè tay Nghiêm Sát lại, da đau.

“Ngày mai bảo Hồng Hỉ đi lấy thức ăn bổ. Hắn đem về thứ gì, người ăn hết toàn bộ, không được chừa lại.” Nguyệt Quỳnh chậm rãi mở mắt ra, có ý gì? Nghiêm Sát sờ sờ mũi hắn: “Trong vòng nửa tháng, đem chút thịt về cho ta.”

Nguyệt Quỳnh hiểu được ý của Nghiêm Sát, vừa định nói không cần, chợt nghe Nghiêm Sát uy hiếp: “Muốn ta đem mai triệu người thị tẩm?” Không cần! Nguyệt Quỳnh lập tức gật đầu: “A, đã biết.” Ngày mai người này đại hôn, buổi tối triệu hắn thị tẩm, không cần công chúa giết hắn, hắn đã bị những người khác giết.

“Ngủ.” Bàn tay to đắp kín chần cho hắn, Nguyệt Quỳnh nhắm mắt lại, trực giác cảm thấy nguy hiểm, quan hệ giữa hắn cùng người này tựa hồ đã vượt qua sự khống chế thay đổi của hắn.

Buổi sáng tỉnh lại, như bình thường vẫn không biết Nghiêm Sát ly khai khi nào. Sàng đan, đem chần cũng được đổi lại y như cũ, Nguyệt Quỳnh không biết hắn cùng Nghiêm Sát hiện tại là quan hệ gì. Tám năm trước, sau khi cùng Nghiêm Sát gặp nhau, ngay từ đầu hắn đã không thể không dựa vào Nghiêm Sát; đến khi hắn bị Nghiêm Sát cưỡng bạo, Nghiêm Sát không cho hắn có nửa ý định rời đi trong đầu; sau đó Nghiêm Sát làm vương, hắn trở thành công tử không được sủng nhất trong phủ, để y trút giận; còn hiện tại.
. Hắn không biết.

“Ai.”

Ngồi ở bên cửa sổ thở dài thật lâu, Nguyệt Quỳnh ăn cháo tổ yến Hồng Hỉ nấu cho hắn. Buổi sáng tỉnh lại, hắn liền bảo Hồng Hỉ đi đến chỗ Hành công công lấy đồ bổ, Hành công công đưa cho khá nhiều. Nhiều đương nhiên là chuyện tốt, nhưng không thể bán nên liền không phải là chuyện tốt. Bây giờ, Hồng Hỉ cùng Hồng Thái đột nhiên có thái độ kiên quyết, tuyệt không chịu đem bán, muốn để cho hắn bổ thân thể. Nguyệt Quỳnh ăn cháo tổ yến, cảm giác như ăn một khối bạc.

Kỳ thật trước kia hắn căn bản không cần bạc, bạc nhiều hay ít với hắn mà nói không có khác biệt gì. Nhưng sau khi trải qua một khoảng thời gian không có bạc bị thăm, hắn cuối cùng cũng nhận thức được tầm quan trọng của bạc. Từ đó, hắn liền trở thành tiền mất tử theo lời Hoa Chúc. Bất quá lại nói, nếu trước kia hắn là tiền mất tử, hắn đã không phải trải qua những ngày thiếu chút nữa bị đói chết kia. Cho nên nói, bạc rất trọng yếu.

Trong phủ ngoài phủ đều là tiếng pháo vui mừng, góc tối Lâm uyển tương đối không quá âm ỉ. Các công tử phu nhân đều không đủ thân phận tham dự đại hôn của Vương gia, Nguyệt Quỳnh cũng vui vẻ thoải mái. Cách xa những ồn ào náo động kia, hắn mới an tâm. Hoa Chúc hôm nay không có tới, phỏng chừng là đi thám thính tin tức. Vương gia đại hôn sẽ có không ít tin tức được lan truyền. Thật sự là Hoa Chúc quá rảnh rỗi, nếu là hắn, hắn tình nguyện tránh ở trong viện luyện kiếm.

Đúng rồi, nói đến luyện kiếm.

“Hồng Hỉ Hồng Thái, kiếm của ta đâu?” Nguyệt Quỳnh hướng hai người trong viện hô to, “Sao lại không ở dưới giường?” Đang ở trong viện hái hoa, Hồng Thái bày ra vẻ mặt tự hỏi, trả lời: “Ngày hôm trước sau khi công tử dùng xong, ta cất lại dưới giường cho công tử.”

“A? Vậy sao lại mất?” Thật vất vả ăn hết cháo tổ yến, Nguyệt Quỳnh ghé vào bên giường xem, nơi nguyên bản là chỗ cất kiếm hiện giờ trống không. Hồng Hỉ cùng Hồng Thái đi vào, cũng quỳ gối bên giường tìm giúp. Chủ tớ ba người tìm nửa ngày cũng không tìm được, Nguyệt Quỳnh mặt nhăn mày nhu, chẳng lẽ là “y” cầm đi?

“Hồng Hỉ Hồng Thái, không cần tìm.” Nguyệt Quỳnh vỗ vỗ đầu gối đứng lên, “Lúc chạy trốn chết cũng không mang theo được, quên đi.”

“Công tử.” Hồng Hỉ Hồng Thái vừa nghe công tử nói “chạy trốn chết”, vẻ mặt liền trở nên khổ sở. Nguyệt Quỳnh cười cười với hai người: “Tốt lắm tốt lắm, đi hái hoa đi, ta ở trong sân đi dạo.”

Hồng Hỉ Hồng Thái tiếp tục hái hoa cỏ trong viện, Nguyệt Quỳnh ở trong sân vừa đi dạo vừa xem xét chung quanh, từ nơi này có thể trốn đi không? Cho dù không vì chính mình, vì Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chức cùng An Bảo, hần cũng phải trốn đi. Trước mắt hiện lên một đôi lục mâu, tìm Nguyệt Quỳnh thành thịch nhảy vài cái. Người nọ sẽ không để cho hần trốn đi, nhưng nếu hần không trốn, ngay cả người nọ cũng có thể bị hần liên lụy, kéo vào phiền toái rắc rối.

Giữa trưa, Hồng Thái làm món cá hấp hần thích ăn nhất, Hồng Hỉ còn làm “Thịt viên tứ hỉ”, “Thịt heo kho tàu”. Với Nguyệt Quỳnh thích ăn chay mà nói, có chút không thích. Nhưng hai vị người hầu lại không ngừng ở trước mặt hần nói hần rất gầy, phải dưỡng mập một chút, lúc chạy trốn hần cũng có thể nhin hai ngày, Nguyệt Quỳnh có thể ăn bao nhiêu liền ăn bấy nhiêu.

25. Chương 25

“Nhất bách thiên địa ”

“Nhị bách cao đường ” thánh chỉ của Cổ Niên.

“Phu thê giao bách ”

“Đưa vào động phòng ”

Theo tiếng hô của lễ quan, Nghiêm Sát một thân hồng y kéo hồng trù, “dẫn” công chúa vào tân phòng của bọn họ. Bốn vị ma ma cùng sáu thị nữ của công chúa đi theo nàng vào hôn phòng. Công chúa vừa mới ngồi xuống, nàng liền không theo quy củ, tự kéo hồng khăn xuống. Nghiêm Sát chỉ mặc hồng bào của tân lang, không có đội cái mũ buồn cười kia. Với việc công chúa tự gỡ hồng khăn xuống, biểu hiện của y thực trấn định.

Chiêu Hoa công chúa Cổ Phi Yến, đội mũ phượng, đeo trang sức trang nhã làm cho nàng trở nên cực kỳ mỹ diệu, nhưng ánh nhìn lạnh lẽo cùng khinh thường trong mắt nàng lại tinh tường chiếu vào lục mâu của Nghiêm Sát.

Sáu thị nữ lui ra ngoài, bốn vị ma ma đứng ở bên giường, trưng ra tư thế bảo hộ công chúa. Nghiêm Sát đứng xa xa ở bên kia, nhưng hình thể của y quá mức cao lớn, vẫn có vẻ áp bách.

Cổ Phi Yến nhìn vào gương mặt Nghiêm Sát không đội mũ phượng, mở miệng nói: “Lệ vương, tuy nói ngươi là vương, nhưng bản cung gả cho ngươi, ngươi chính là Phò mã, từ nay về sau quy củ phải giống như quy củ trong cung.”

Nghiêm Sát nhìn nàng, không lên tiếng.

Cổ Phi Yến dè dặt cảm giác chán ghét, nói: “Buổi tối bản cung không gọi, ngươi không được bước vào phòng của bản cung, lại càng không được tiến vào phòng ngủ của bản cung. Bản cung nếu muốn cùng ngươi đi Chu Công chi lễ [ngủ chung], thì sẽ bảo ma ma đưa thiếp cho ngươi. Nhưng xong chuyện ngươi phải về chỗ ở của chính ngươi, không được ở trong phòng bản cung qua đêm. Bản cung không thích phu quân của ta có thị thiếp, lại càng không thích phu quân của ta có nam sủng. Nhưng bản cung không phải người không hiểu lý lẽ, nếu Vương gia đã thu nhiều người như vậy, bản cung cũng không làm Vương gia khó xử. Nhưng bản cung không những là công chúa mà còn là Vương phi, Vương gia nếu muốn triệu ai thị tẩm thì trước đó phải sai người bẩm báo bản cung, không được làm cho bản cung khó chịu.”

Thạch ma ma xen mồm nói: “Vương gia thú được công chúa chính là thiên đại phúc, Vương gia phải thương tiếc công chúa mới đúng.”

Khóe miệng Cổ Phi Yến khẽ nhếch lên, hỏi: “Vương gia có điều gì bất mãn không?”

Nghiêm Sát mở miệng: “Đêm nay bốn Vương phải đợi thiếp của công chúa đúng không?”

“Đúng vậy.”

Nghiêm Sát lại hỏi: “ Bao lâu trước khi công chúa không có truyền thiếp, liền cho thấy đêm đó bốn Vương có thể triệu người khác thị tẩm?”

Cổ Phi Yến chế nhạo, cười cười: “Giờ tỵ.” [11h đêm-1h sáng]

Vượt ngoài dự kiến của công chúa và đám ma ma, Nghiêm Sát chỉ thản nhiên nói: “Bốn Vương đã biết.” Dứt lời, y xoay người rời đi, thậm chí trước khi đi còn làm vợ chồng chi lễ với công chúa.

“Công chúa, ngài nói tâm tư của Nghiêm Sát thế nào? Hẳn cư nhiên nguyên ý nhận.” Diêu ma ma hỏi.

Cổ Phi Yến lạnh lùng nói: “Hắn chính là hiểu được thân phận của mình. Mau chóng tìm hiểu rõ ràng chuyện trong Lệ vương phủ.”

“Vâng.”

Sau khi Nghiêm Sát ra khỏi phòng công chúa, y liền đi đến nơi thiết yến, khắp nơi lai khách đều hướng y kính rượu, trong đó có An vương Dương Tư Khải, sứ giả của Hằng vương thế tử Giang Bùi Chiêu. Liền ngay cả Tề vương Giải Ứng Tông đối đầu cùng Nghiêm Sát cũng phải người đến chúc mừng. Lí Hưu bởi vì nhiệm phong hàn không thể tham dự, tất cả những tâm phúc thân tín còn lại của Nghiêm Sát đều đến đây.

Lúc này, tại một thanh lâu ở Giang Lăng, một người uống một hơi rượu ngon, cảm khái nói: “Nếu trong lệ vương phủ không có quá nhiều bầy ngặm, bốn Vương thật muốn tự mình uống vài chén, cùng Nghiêm Sát say rượu.”

Người còn lại cười nói: “Vương gia tửu lượng cao, vài chén rượu kia của An vương không thể khiến Vương gia say.”

Lại một người nói: “Theo ta thấy, An vương nếu kính Lệ vương rượu, Lệ vương nhất định nghĩ người không có hảo ý. Thú công chúa, cũng không phải là chuyện gì đáng để chúc mừng.” Người này nói xong ho nhẹ hai tiếng, tôi tớ phía sau hắn lập tức dâng trà.

Những người ở đây, nếu để cho những kẻ đang uống rượu mừng ở Lệ vương phủ biết, chắc chắn sẽ chấn động. An vương Dương Tư Khải, Hằng vương thế tử Giang Bùi Chiêu, cùng với Lí Hưu thân nhiệm phong hàn, cần ở trong phủ tỉnh dưỡng. Sứ giả của Dương Tư Khải cùng Giang Bùi Chiêu ở Lệ vương phủ chúc mừng, mà hai vị chánh chủ thể nhưng lại ở hồng lâu tại Giang Lăng uống rượu tìm hoan. Bất quá tất nhiên không phải là tìm hoan xác thật.

Một nam tử vẻ mặt lạnh lùng ngồi bên cạnh An vương Dương Tư Khải, thân hình mảnh mai, gọi là Diệp Lương. Cả buổi tối chỉ mở miệng nói chuyện vài câu, Dương Tư Khải cũng không có nói tí mả thân phận, chỉ nói tên hắn. Bất quá từ thái độ che chở của hắn với người này, Lí Hưu cùng Giang Bùi Chiêu đều nhìn ra được quan hệ giữa hai người. Tối thiểu cũng có thể nhìn ra tình cảm của Dương Tư Khải đối với người tên Diệp Lương này.

Giang Bùi Chiêu uống liền hai chén trà, thở dài: “Thân hình Lệ vương rất nổi bật, bằng không ba người chúng ta đã có thể tụ tập ở trong này uống chút rượu.”

Không biết Dương Tư Khải nghĩ gì, bỗng nở nụ cười: “Ai, các người nói đêm nay công chúa có để Nghiêm Sát lên giường không?” Hắn vừa nói xong, rượu trong miệng Lí Hưu suýt nữa bị phun ra, còn Giang Bùi Chiêu thì ngại ngần khụ khụ hai tiếng, không trả lời. Còn Diệp Lương bên người hắn thì vẫn vô động vu trung.

Dương Tư Khải gấp chút thức ăn cho hắn, thấp giọng nói: “Lương, đừng chỉ uống rượu, tốt xấu cũng ăn mấy miếng thức ăn.” Đối phương yên lặng cầm lấy đôi đũa, đem thức ăn Dương Tư Khải gấp cho hắn bỏ

vào miệng, Dương Tư Khải thấy thể vội vàng lại gấp thêm cho hẳn. Lí Hưu nhìn về phía Giang Bùi Chiêu, đối phương lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Chỉ chốc lát, Diệp Lương buông đũa xuống, tỏ vẻ không ăn nữa. Trong mắt Dương Tư Khải hiện lên vẻ đau lòng, hắn sờ sờ gương mặt Diệp Lương, ôn nhu nói: “Có phải là cảm thấy nhàm chán không? Muốn quay về phòng đọc thư hay không?” Diệp Lương gật gật đầu, đứng lên, Dương Tư Khải nhìn Lí Hưu cùng Giang Bùi Chiêu, tỏ ý bảo bọn họ chờ một lát, hắn ôm Diệp Lương dậy, đưa hắn quay về phòng nghỉ tạm.

Qua nửa canh giờ, Dương Tư Khải mới trở về. Mất đi vẻ phong nhã vừa rồi, sắc mặt hắn không được tốt. Giang Bùi Chiêu quan tâm hỏi: “Vị công tử kia xảy ra chuyện gì? Ta thấy hình như thân thể không được khỏe.”

Dương Tư Khải buồn bã uống liền hai ngụm rượu, che ngực nói: “Thân thể hắn khỏe lắm, chỉ là nơi này không tốt.”

“Sao lại nói vậy?” Lí Hưu hỏi.

Dương Tư Khải hỏi lại: “Các người đều nghĩ hắn là thị quân của ta?” Hai người gật đầu. Dương Tư Khải lại cười khổ một tiếng, lắc đầu: “Với hắn mà nói, ta bất quá chỉ là kẻ không thể không có thôi. Quên đi, không nói nữa, vừa nói đến ta liền thấy khó chịu. Uống rượu uống rượu.”

Trong lòng Lí Hưu cùng Giang Bùi Chiêu thầm kinh ngạc, Dương Tư Khải thể nhưng lại lộ ra loại thần sắc thống khổ này. Hai người cũng không hỏi lại, mà cùng Dương Tư Khải tiếp tục uống rượu.

.

Sau khi Nghiêm Sát rời khỏi yến tiệc, không có quay về tân phòng mà lại đến thư phòng của y, bầu không khí vui mừng ở Lệ vương phủ nháy mắt trở nên lạnh lẽo. Đêm động phòng hoa chúc, Nghiêm Sát không nhanh chóng trở về cùng công chúa động phòng lại đi đến thư phòng, điều này có ý gì? Chỉ chốc lát sau, tin tức được truyền ra. Lệ vương muốn lên giường của công chúa phải được công chúa cho phép, cho dù là đêm tân hôn cũng thế. Không nhận được “hồng thiếp” của công chúa, Lệ vương không chỉ không thể cùng công chúa đi chu công chi lễ, càng không thể bước vào “Thu uyển” của công chúa. Trong lúc nhất thời trong ngoài vương phủ đều ồ lên, ngày thành thân đầu tiên công chúa liền hạ mã uy của Lệ vương, thời gian sau này của Lệ vương không dễ chịu lắm.

Tin tức kia cũng được Lê Hoa Chúc nói cho Nguyệt Quỳnh, Nguyệt Quỳnh nghe xong chỉ thở dài, không nói gì cả.

26. Chương 26

Giờ tý đã qua, Nguyệt Quỳnh vẫn mở to mắt nằm trên giường. Hắn nằm sát vào phía trong, do dự một chút, lại trở về chỗ cũ. Hắn chỉ là không ngủ được, không phải là đang đợi ai cả.

Giờ tý canh ba, Nguyệt Quỳnh nhắm đôi mắt lại, đêm nay người nợ sẽ không đến đây. Trở mình, mặt hướng vào giường, Nguyệt Quỳnh đem chính mình chôn ở trong chăn, người nợ quả thực đã hạ cổ lên hắn, hắn thể nhưng lại bất tri bất giác chờ y đến. Màn bị ai đó xốc lên, Nguyệt Quỳnh chôn ở trong chăn nhất thời mở to mắt. Có người đẩy đẩy hắn, hắn cuốn chăn, dịch vào trong, dán sát vào vách tường. Trong lòng, thật sự không thể nói rõ là loại tư vị gì.

Chăn bị rút ra từ dưới thân, có người tiến vào chăn, nhấc hắn lên, xoay người lại. Còn không chờ Nguyệt Quỳnh thấy rõ đối phương, bóng người chụp xuống, bên miệng chính là cảm giác đau đớn quen thuộc. Hôm nay đại hôn, người này sao cũng không cạo râu.

“Ân ngô.” Nụ hôn dần trở nên kịch liệt, trong miệng Nguyệt Quỳnh tràn ngập vị rượu. Tim đập thình thịch thật mạnh, người này vừa uống rượu thực đáng sợ. Qua hồi lâu, nụ hôn khiến hắn hít thở không thông cuối cùng cũng chấm dứt, thân thể Nguyệt Quỳnh vẫn còn đang run rẩy.

“Ta là ai?” Vành tai rơi vào tay giặt.

“Đem, ngô!” Vành tai bị cắn.

Đại chưởng thô ráp thâm nhập giữa hai chân hần, vuốt ve thứ mềm mại của hần, lại hỏi: “Ta là ai?” Nguyệt Quỳnh ngưỡng cổ, tiếp nhận những cái liếm cắn của đối phương, khi đối phương không kiên nhẫn cắn nhũ thủ của hần, hần mới mở miệng: “Nghiêm, sát.” Hai chân bị tách ra, ruột dê trong cơ thể bị rút ra, vật cứng đáng sợ liền xâm nhập.

Đau, rất đau. Người này vừa uống rượu sẽ không chịu khổ chế. Tay trái Nguyệt Quỳnh khoát lên vai Nghiêm Sát, tay phải bị Nghiêm Sát nắm, nhíu mày tiếp nhận những va chạm thô bạo từ y, nhưng lần này hần không những không có xin tha, mà còn tùy theo luật động của Nghiêm Sát mà khóc, rên rỉ, kêu to.

Sau khi hết thấy đều an tĩnh lại, Nghiêm Sát nằm ở trên người Nguyệt Quỳnh thật lâu không rời khỏi, sợi tóc hai người cùng triền, gấn bó tương liên. Tay Nghiêm Sát càng không ngừng vuốt ve bụng Nguyệt Quỳnh, mãi đến khi da hần bắt đầu đau.

.

“Công tử, công tử.”

“A! Xảy ra chuyện gì?”

Buồng canh gà nhân sâm của công tử xuống, Hồng Thái lo lắng nói: “Công tử, không phải ta xảy ra chuyện gì, chính là ngài xảy ra chuyện gì.” Thuận theo ánh mắt của Hồng Thái, Nguyệt Quỳnh lúc này mới phát hiện từ nãy đến giờ hần thế nhưng lại chỉ xem một trang thư.

“Ai nha!”

Nguyệt Quỳnh làm rơi thư, khom người nhặt, sau đó hần liền bị Hồng Thái nâng dậy, ấn ngồi lên ghế. Hồng Thái ngồi xổm trên mặt đất, nhặt thư cho công tử, lại hỏi: “Công tử, có phải ngài không thoải mái hay không? Ta đi tìm Từ đại phu.”

“Đừng đi đừng đi, ta không sao.” Chỉ là trong lòng loạn loạn thôi.

Nhặt xong rồi, Hồng Thái đem quyển thư kia lại đây: “Công tử, ta đi đem thư cất đây. Ngài uống canh gà, ta đi gọi Hoa Chúc công tử đến chơi với ngài.”

“A, hảo, đi đi.” Nguyệt Quỳnh lấy canh gà, đưa tay bịt mũi, chậm rãi uống xong, hần đã liên tục uống hơn mười ngày canh gà nhân sâm, uống đến mức hần muốn nôn. Nhưng hần lại không thể không uống. Cũng không biết Hồng Hỉ cùng Hồng Thái xảy ra chuyện gì, bây giờ quản hần đặc biệt nghiêm, bảo hần ăn cái này, bắt hần ăn cái kia, hận không thể trong vòng một ngày liền dưỡng hần thành mập mạp. Vậy nên chút thịt của hần cũng đã sớm được bồi bổ lại như cũ.

Miễn cưỡng uống hết, Nguyệt Quỳnh nhanh chóng uống ngay ngụm trà xanh, súc súc miệng. Ai, hần cùng “y” đến tột cùng tính là chuyện gì? Người nọ đã thành thân nửa tháng, một lần “hồng thiếp” công chúa cũng không tổng xuất. Ở mặt ngoài, buổi tối người nọ đều ở Tùng uyển của mình cô chăm độc miên, nhưng thực tế, người nọ mỗi đêm đều ở trong phòng hần, hai người cơ hồ hàng đêm sinh ca. May mắn là Hồng Hỉ cùng Hồng Thái không có phát hiện, bằng không. Còn nữa, người nọ mỗi đêm đều hạ thuốc mê Hồng Hỉ Hồng Thái, sẽ không làm tổn thương thân thể bọn họ chứ, đêm nay hần phải nói với y.

“Nguyệt Quỳnh, người xảy ra chuyện gì? Thân thể không thoải mái?” Người chưa đến tiếng đã đến trước. Nguyệt Quỳnh cười cười, đứng dậy đi ra ngoài đón: “Ta chỉ là gần người thôi, sao các người đều cho rằng ta dễ dàng bị bệnh như vậy a.”

Lê Hoa Chúc không có tay không mà đến, trên tay cầm một bao điểm tâm. “Nhạ, An Bảo vừa mới trộm mua táo cao về cho chúng ta, người có có lộc ăn.”

Nguyệt Quỳnh cao hứng vỗ vai Hoa Chúc: “Bằng hữu tốt như vậy, không uống cả đời.”

“Ha ha, tên tiền mất tử nhà người, đừng đến chụp mã thí [nịnh nọt] ta, ta đều nhớ phần cho người mà.” Lê Hoa Chúc kéo Nguyệt Quỳnh đi đến cái bàn trong sân ngồi xuống. Hồng Hỉ lập tức pha trà hảo hạng.

Ở cùng Hoa Chúc, Nguyệt Quỳnh không rảnh suy nghĩ miên man. Ăn táo cao, hần hỏi: “Sao lại không mua lát áp đầu cho ta, ta đã lâu không ăn.”

Lê Hoa Chúc vươn tay: “Muốn ăn lát áp đầu, có thể, đưa bạc đây.”

“Không có. Đòi tiền không có, muốn mạng, cũng không có.”

“Hừ, tên tiền mất tử nhà người. An Bảo mua gì cho người, người liền ăn nấy đi.”

“Đúng vậy đúng vậy đúng vậy, Lê đại nhân bớt giận, tiểu nhân biết sai, tiểu nhân ăn tảo cao.”

“Ha ha.”

Thấy tâm tình của công tử rất tốt, Hồng Hỉ cùng Hồng Thái an tâm đi chuẩn bị cơm trưa. Mới vừa đi hai bước, chợt nghe công tử hô to: “Hồng Thái, rượu hoa quế đã ủ xong chưa? Ta muốn uống.”

Hồng Thái quay lại, vẻ mặt ngượng nghịu: “Công tử, rượu hoa quế đã hết rồi.”

“A?” Nguyệt Quỳnh kinh ngạc, hẩn nhớ rõ là còn có hai vò rượu mà. “Vậy rượu gạo thì sao?”

“Công tử, rượu gạo cũng không còn.”

“A? Rượu gạo cũng hết?”

Lê Hoa Chúc mở miệng: “Gần đây không khí trong phủ khẩn trương, chờ một thời gian, ta sẽ bảo An Bảo đi mua rượu gạo cho người. Bằng không nếu để Hành công công phát hiện thì nguy rồi.”

Nguyệt Quỳnh lập tức cười nói: “Không có thì không có. Uống trà cũng được mà. An Bảo luôn ra phủ mua thức ăn ngon cho ta, ta sao lại có thể để hẩn gặp nguy hiểm. Không uống rượu, uống trà.” Sau đó hẩn nói với Hồng Hỉ Hồng Thái: “Nấu chút cháo tổ yến cho Hoa Chúc An Bảo cũng bổ bổ, muốn béo mọi người cùng nhau béo.”

“Vâng thưa công tử.”

Sức ăn của Nguyệt Quỳnh không tồi, tuy rằng đã uống một bụng canh gà, nhưng đến giữa trưa hẩn vẫn ăn thêm một chén cơm, ăn một chén cháo tổ yến, ăn thật nhiều thức ăn. Thấy hẩn có thể ăn như thế, mọi người tựa hồ đều thật cao hứng, lại có chút khẩn trương. Sự hầu hạ của Hồng Hỉ Hồng Thái làm cho Nguyệt Quỳnh cảm thấy quá mức cẩn thận, hẩn vẫn có thể tự mình lấy xương cá ra mà.

Thỏa mãn ợ một cái, Nguyệt Quỳnh áp chế sự bất an trong lòng. Nửa tháng, đoàn quan viên cùng cung nhân đưa tiễn đã khởi hành quay về kinh, công chúa bên kia cũng không có động tĩnh gì lớn, không thấy nàng làm khó dễ vị công tử hay phu nhân nào. Nhưng càng như vậy, hẩn ngược lại càng lo lắng. Sự thay đổi thái độ của Nghiêm Sát cũng đồng dạng làm cho hẩn khẩn trương, khi nguy hiểm đến gần, hẩn còn có thể rời đi được không?

27. Chương 27

Ngày lại ngày trôi qua, nháy mắt đã đến tháng sáu, Giang Lăng trở nên nóng nực hơn. Công chúa nhập phủ đã hơn hai tháng, mỗi ngày nàng vẫn ở “Thu uyển” của nàng giấu mặt, vẫn không có cấp “Hồng thiếp” cho Nghiêm Sát như cũ, còn Nguyệt Quỳnh cũng vẫn như cũ, mỗi đêm đều cùng Nghiêm Sát “yêu đương vụng trộm”. Bất quá Nguyệt Quỳnh sẽ không cho rằng đây là “yêu đương vụng trộm”, không có tình thì làm sao vụng trộm? Chuyện khiến hẩn cao hứng chính là, mười ngày gần đây, Nghiêm Sát mỗi đêm đều chỉ lấy râu đâm hẩn, sờ bụng hẩn đến mức da đau, không có “tra tấn” hẩn, cũng không có bắt hẩn bạt củ cải.

Thu uyển, công chúa “an phận” Cổ Phi Yến lắng nghe tin tức mà ma ma cùng thị nữ của nàng tìm hiểu được.

“Công chúa, Lâu Vũ ở Tây uyển, Xương Hồng cùng Liễu Mãn Hân của Đông uyển, là ba công tử được sủng ái nhất trong phủ. Nguyên bản Nam Bắc uyển có vài phu nhân cũng tương đối được sủng ái, bất quá sau khi có người trộm hoài hài tử, phu nhân hai uyển liền thất sủng. Phu nhân kia trộm hoài hài tử của Nghiêm Sát, liền bị Nghiêm Sát ép uống sẩy thai được, đuổi ra phủ. Cổ Hương Cầm cùng Hoàng Văn Kiều của Bắc uyển là hai phu nhân điểm mỹ nhất, trước khi Tần phu nhân gặp chuyện không may, hai người cũng rất được Nghiêm Sát sủng ái.”

“Trong những người này, thời gian kẻ nào theo Nghiêm Sát lâu nhất?”

“Bẩm công chúa. Trong những người này, công tử Lâu Vũ của Tây uyển cùng công tử Liên Thủy của Nam uyển theo Nghiêm Sát lâu nhất. Đều hơn ba năm. Bất quá nếu xét toàn diện thì công tử Nguyệt Quỳnh của Tây uyển mới là người theo hần lâu nhất. Hần theo Nghiêm Sát tám năm, trước khi Nghiêm Sát phong vương đã theo y. Bất quá sau khi Nghiêm Sát được phong vương, hần cũng lập tức thất sủng, mỗi lần Nghiêm Sát có việc gì không hài lòng mới có thể triệu hần thị tẩm, mỗi lần đều đem hần tra tấn đến mức chỉ còn nửa cái mạng, xem như là kẻ không được sủng nhất trong vương phủ.”

Cổ Phi Yến vừa nghe, liền đầy hưng trí: “Không được sủng nhất?” Tròng mắt nàng khẽ chuyển: “Nếu là kẻ không được sủng nhất, vì sao còn ở lại trong phủ?”

“Nghe nói là hần theo Nghiêm Sát lâu nhất, Nghiêm Sát xuất phát từ tình cũ đi. Hơn nữa hần còn bị phế một cánh tay, xem như là một phế nhân.”

“Phế đi một cánh tay?” Cổ Phi Yến suy nghĩ sâu xa một lát, “Bản cung nhớ rõ Nghiêm Sát bất hoà với Giải Ứng Tông chính là vì một gã thị quân. Người đi điều tra xem có phải là hần hay không.”

“Vâng.”

“Còn có kẻ nào khác khả nghi không?”

“Bẩm công chúa, Lê Hoa Chúc của ‘Thanh uyển’ trong Tây uyển là nam sủng duy nhất trong phủ không hề thị tẩm. Hần cùng Nguyệt Quỳnh ‘Lâm uyển’ có quan hệ tốt nhất, hai người thường xuyên ở cùng nhau.”

“Hử?” Cổ Phi Yến nở nụ cười, “Nghiêm Sát lại để một tên công tử không hề thị tẩm ở trong phủ. Hần có chỗ gì đặc biệt?”

“Tên Lê Hoa Chúc này bị phụ thân hần dâng cho Nghiêm Sát. Ngày thị tẩm, hần đột nhiên phát bệnh, Nghiêm Sát chẳng những không tống hần xuất phủ, còn để hần lưu tại trong phủ, chưa từng triệu hần thị tẩm lần nào nữa.”

“Thật thú vị. Hôm nào gọi mình hần đến, để bản cung nhìn một cái.”

“Tuân lệnh, công chúa.”

Cổ Phi Yến đứng dậy, đi hai bước trong chòi nghỉ mát, hỏi: “Hai tháng này Nghiêm Sát quả thật đều ở ‘Tùng uyển’ qua đêm?”

Diêu ma ma lập tức nói: “Theo nô tỳ điều tra, hai tháng này Nghiêm Sát quả thật là ở ‘Tùng uyển’ qua đêm. Đêm qua nén ở thư phòng được đốt cả đêm.”

“Nghe nói Nghiêm Sát mỗi đêm đều cần có kẻ thị tẩm, hai tháng này y lại không hề triệu bất cứ ai cả, các người không cảm thấy khả nghi?” Cổ Phi Yến cười lạnh, nàng hiểu rất rõ dục vọng của nam nhân, làm sao có thể nhẫn nhịn được?

“Nghiêm Sát vừa mới đại hôn với công chúa, cho dù đến mức nào, y cũng phải nhẫn nhịn a~.” Quần ma ma nói.

Thạch ma ma bấm báo tiếp: “Quần gia của Lệ vương phủ chính là Nghiêm Bình, Đông Tây Nam Bắc bốn viện đều tự quản sự. Bên người Nghiêm Sát có ba vị thiếp thân người hầu Nghiêm Mặc, Nghiêm Tráng cùng Nghiêm Mưu. Nghiêm Mưu từng ra phủ nửa năm, chẳng biết đi đâu, hai ngày trước khi công chúa đại hôn, hần mới trở về. Bất quá một ngày trước khi hần trở về, Nghiêm Mặc lại trở về phủ trước. Lí Hưu cùng Chu Công Thăng chính là mưu sĩ của Nghiêm Sát, rất được Nghiêm Sát tín nhiệm. Những người thường theo bên cạnh y còn có ba người Hùng Kỉ Ưông, Nhâm Phũu, Nghiêm Thiết, tựa hồ đều là phó tướng của y.”

“Thị vệ trong phủ do ai phụ trách?”

“Bẩm công chúa, thị vệ trong phủ đều do Nghiêm Thiết phụ trách. Nghe nói hần chính là kẻ tâm ngoan, giết người không chớp mắt giống như Nghiêm Sát.”

Trong mắt Cổ Phi Yến hiện lên vẻ âm ngoan, chậm rãi nói: “Âm ngoan? Nghiêm Sát có ở trong phủ hay không?”

“Bẩm công chúa, sáng sớm Nghiêm Sát đã ra khỏi phủ.”

“Thật vừa lúc. Phân phó xuống, ra lệnh cho công tử phu nhân tứ uyển hướng bản cung thỉnh an.”

“Vâng.”

28. Chương 28

Thời khắc kích động lòng người tới rồi. [by Neleta đại nhân]

“Hong Hỉ, có thể không uống canh gà hay không, hiện tại ta vừa ngủ thấy mùi canh gà liền muốn nôn.” Bóp mũi lại, Nguyệt Quỳnh khẽ chau mày. Nghiêm Sát vẫn rời đi trước hừng đông, bắt quá từ sau khi y trở về, hẳn không còn ngủ không được như trước, ngược lại mỗi ngày đều ngủ đến chết.

“Công tử, ngài muốn nôn?” Hong Hỉ vừa nghe thấy, liền khẩn trương .

Nguyệt Quỳnh gật gật đầu: “Hong Hỉ, không uống canh gà có được hay không? Người nấu nước ô mai cho ta đi, sáng nay tỉnh dậy, có chút nhờn nhờn muốn nôn, bây giờ ngủ thấy mùi canh gà càng muốn nôn hơn.”

Trên mặt Hong Hỉ cùng Hong Thái tràn đầy vẻ kinh hỉ mà Nguyệt Quỳnh không hiểu nổi, Hong Hỉ nói năng lộn xộn: “Ta, ta lập tức đi nấu nước ô mai cho công tử!” Nói xong, hắn bỏ chạy ra ngoài.

Thấy Hong Hỉ chạy nhanh như vậy, Nguyệt Quỳnh thầm nghĩ: nấu canh gà suốt nhiều ngày, Hong Hỉ chắc cũng muốn nôn rồi. Đặt bát canh gà làm cho hắn muốn nôn sang một bên, hắn che mũi đứng dậy, “Hong Thái, người cùng Hong Hỉ uống đi, gần đây đừng nấu canh gà cho ta nữa.”

“Hảo, hảo, công tử.” Hong Thái cũng kích động một cách khó hiểu, tiến lên đỡ lấy công tử, “Công tử, ngài đi nghỉ ngơi đi.”

“Nghỉ ngơi? Hong Thái, ta mới vừa thức dậy không bao lâu, còn chưa thấy mệt.” Nguyệt Quỳnh kỳ quái nhìn Hong Thái, “Hành công công cho người tiền thương à? Sao lại vui vẻ như vậy?”

Hong Thái ngây ngô cười: “Công tử béo lên một chút, nên ta thấy vui vẻ.”

Nguyệt Quỳnh bắt đầu dĩ cười cười: “Nếu ta trở nên mập mạp, nhất định sẽ không buông tha người cùng Hong Hỉ.” Hong Thái vẫn cười ngây ngô.

Đi vào trong uyển ngồi xuống, Giang Lăng thảng năm phi thường thoải mái, không nóng không lạnh, những ngọn gió ấm áp khẽ thổi, khiến hắn thấy buồn ngủ. Bỗng nhiên ngực nảy lên một cảm giác nhờn nhờn, Nguyệt Quỳnh cố nuốt xuống, nhưng không nuốt nổi.

“Oe!”

“Công tử!”

“Nguyệt Quỳnh!”

Bốn người chạy tới bên cạnh Nguyệt Quỳnh, Nguyệt Quỳnh che ngực, lại tiếp tục nôn, thức ăn buổi sáng đều bị nôn ra hết.

“Hong Hỉ, đi lấy nước; Hong Thái, nhanh đi tìm Từ đại phu.” Lê Hoa Chúc vừa lúc tới kịp, đỡ lấy Nguyệt Quỳnh, nói với hai người đã bị dọa ngốc. Hong Hỉ giật mình, vội vàng đi lấy nước, Hong Thái cuống cuống chạy ra ngoài.

“Tất cả công tử Tây uyển lập tức đến ‘Thu uyển’ thỉnh an công chúa.” Đột nhiên, một giọng nói xa lạ của phụ nhân truyền đến. Hong Thái chạy đi tìm Từ đại phu đã bị thị vệ ngăn cản. Hong Thái nhìn thấy Hành công công bị thị vệ bao vây, sắc mặt nháy mắt thay đổi.

“Người là người ở đâu? Hoang mang rồi loạn chạy đến đây làm gì?” Quân ma ma đến Tây uyển truyền lời sắc lạnh hời. Hong Thái lùi hai bước, lập tức tỉnh táo lại. Hắn vừa định đáp lời, Hành công công đã mở miệng: “Ma ma, tuy rằng trong uyển chỉ là các công tử thị tẩm, nhưng quy củ trong vương phủ luôn là chỉ

cần bọn họ không gây chuyện, bất luận kẻ nào cũng không được làm khó dễ, đây cũng là quy củ của Vương gia. Ma ma là người bên cạnh chủ nhân, nghe mệnh làm việc; nhưng nô tài cũng là người của Vương gia, đồng dạng cũng muốn nghe mệnh làm việc. Ma ma đột nhiên dẫn theo thị vệ đến Tây uyển, Vương gia sẽ trách tội.”

Nào biết, Quản ma ma liền giơ tay, cho Hành công công một cái bạt tay, mắng: “Dám nói quy củ với lão thân, lão thân đã ở trong cung hầu hạ công chúa hai mươi năm, hiểu rõ quy củ hơn bất cứ ai. Chủ nhân của Lệ vương phủ chính là Vương gia, nhưng công chúa cũng là chủ tử, lời nói của chủ tử, nô tài chỉ có thể nghe theo, ai cho người lăm miêng?”

Dứt lời, nàng nói với hai vị thị nữ phía sau: “Đi gọi toàn bộ công tử trong uyển ra, kẻ nào không nghe lời, liền vả miêng cho ta.”

“Vâng”

Hai thị nữ dẫn theo hai gã thị vệ rời đi. Khi Quản ma ma xoay người tìm tên nô tài không hiểu quy củ vừa nãy, mới phát hiện đối phương đã biến mất từ lúc nào.

“Hừ, đều là bọn nô tài không hiểu quy củ.”

.....

“Gi? Mọi người đều phải đi thỉnh an công chúa?” Nhận được tin tức từ Hồng Thái, Lê Hoa Chúc kinh hô lên, chỉ thấy trên mặt Nguyệt Quỳnh không còn chút huyết sắc, hần bị dọa rồi. Lê Hoa Chúc vội vàng trấn an hần: “Nguyệt Quỳnh, đừng sợ, nơi này là Lệ vương phủ.”

Nguyệt Quỳnh nôn khan vài cái, vội la lên: “Hồng Hỷ Hồng Thái, An Bảo, các người nhanh thu thập toàn bộ hành lý. Đêm nay chúng ta chạy trốn.”

“Nguyệt Quỳnh!”

Nguyệt Quỳnh nắm chặt tay Lê Hoa Chúc: “Hoa Chúc, nghe lời ta. Người và ta không được sủng, coi như an toàn, nhưng muốn giữ mạng sống thì nhất định phải đi.”

Lê Hoa Chúc có vẻ muốn khóc, hần gắt gao cầm tay Nguyệt Quỳnh, khẽ cắn môi: “Hảo! Ta với người cùng nhau đi, phải chết, chúng ta cũng chết cùng một chỗ.”

Nguyệt Quỳnh cũng muốn khóc, trong lòng vô cùng hoảng sợ, công chúa thừa dịp Nghiêm Sát không ở trong phủ mà triệu kiến bọn họ, hần sờ lên mặt mình, kinh hồn táng đảm.

“Oe! Oe!”

“Công tử!”

“Nguyệt Quỳnh!”

Lê Hoa Chúc nhìn ra ngoài uyển, sao lại không có ai đến đây thế này!

29. Chương 29

Xung quanh tứ uyển Đông Tây Nam Bắc có rất nhiều thị vệ tay cầm vũ khí đối kháng cùng tám thị vệ khác. Nghiêm Bình, Nghiêm Mặc, Nghiêm Thiết đứng ở nơi đó, vẻ mặt nghiêm nghị. Còn đám người bốn ma ma, sáu thị nữ bên người công chúa lại dùng vẻ mặt giận dữ trừng mắt nhìn bọn họ, phía sau các nàng là mười lăm tên thị vệ của công chúa. Ba mươi lăm vị công tử phu nhân ở tứ uyển bị bắt đi ra, co rúm lại đứng ở phía sau thị vệ vương phủ, gương mặt Nguyệt Quỳnh trắng bệch, Lê Hoa Chúc đỡ hần, hần khẽ cúi thấp đầu, che miệng lại, đột nhiên cảm thấy rất muốn nôn.

Thái ma ma chỉ vào mũi Nghiêm Bình, mắng: “Các người thật to gan. Công chúa có lệnh, mệnh các công tử phu nhân tứ uyển đến thỉnh an. Các người cứ nhiên dám kháng chỉ không tuân!”

Nghiêm Bình hắng giọng, trả lời: “Ma ma, không phải lão nô kháng chỉ không tuân. Công chúa thân phận cao quý, bọn công tử phu nhân không được công chúa triệu kiến thì không được một mình bái kiến, mặc kệ

là ở vương phủ, hay là ở trong cung đều có quy củ này. Công chúa hạ chỉ, lão nô sẽ vâng theo, nhưng ma ma dẫn theo nhiều thị vệ như thế đến đây, không giống như là đến tuyên chỉ của công chúa, ngược lại giống như tới bắt người để hành hình. Vương gia không ở trong phủ, lão nô thân là quản gia, tự nhiên không thể để cho trong phủ xảy ra nhiễu loạn.”

Nghiêm Bình phiêu mắt ra phía sau, nhìn các công tử phu nhân đã bị dọa sợ, lại nói: “Tất cả mọi người đều là nô tài, đều nghe theo mệnh lệnh của chủ tử mà làm việc, không có chuyện thân phận của ai cao quý hơn ai. Công chúa muốn triệu kiến các công tử phu nhân, lão nô sẽ dẫn bọn họ đi bái kiến công chúa, nhưng vô duyên vô cớ bắt người thế này, lão nô không thể đáp ứng.”

“Thật to gan!”

Một tiếng động lớn truyền đến, thân thể Nguyệt Quỳnh đang được Lê Hoa Chúc đỡ lấy liền run rẩy. Lê Hoa Chúc sợ hãi, hai tay vịn lấy hần. Chỉ thấy công chúa Cổ Phi Yến thân mặc hoa phục chậm rãi đi tới. Dung ma ma lập tức tiến lên chỉ vào Nghiêm Bình, cáo trạng: “Công chúa, Nghiêm quản gia dung túng gia nô ngăn đón nô tỳ, không cho nô tỳ dẫn người đi về phía ngài thỉnh an.”

Cổ Phi Yến lạnh lùng liếc nhìn Nghiêm Bình cùng mọi người một cái, hần rõ ràng là kẻ đứng trước bọn công tử phu nhân kia. Nhìn sơ một vòng, nàng chậm rãi đi đến trước mặt Nghiêm Bình, vừa giơ tay liền là một cái tát.

“Ba!”

Cái tát này không chỉ đánh vào trên mặt Nghiêm Bình, mà còn đánh vào trong lòng các công tử phu nhân tứ uyển. Nghiêm Bình đã trúng một cái tát không hề thối lui, vẫn là bộ dạng không lùi bước. Nghiêm Mặc cùng Nghiêm Thiết nắm chặt quyền.

“Thế nào, không phục?” Cổ Phi Yến mở miệng, “Bản cung chờ mãi mà không thấy người đến, nguyên lai là bọn nô tài không có mắt các người dám ngăn lại.”

“Người đâu, bắt hần cho ta.”

Hai tên thị vệ lập tức đi đến chỗ Nghiêm Bình, Nghiêm Mặc cùng Nghiêm Thiết đang muốn ra tay, chợt nghe Cổ Phi Yến nói: “Các người muốn làm phản sao?” Hai người cắn chặt răng, thu tay lại.

Cổ Phi Yến lại giơ tay lên, một cái tát liền giáng xuống nửa khuôn mặt còn lại của Nghiêm Bình: “Bản cung đánh hần, các người muốn đánh lại?” Không có ai lên tiếng, không phải không dám, mà là ngại thân phận của nàng ta, không thể chống lại.

Thấy tình cảnh thế này, có vài vị phu nhân đã sợ tới mức khóc lên. Cổ Phi Yến lộ ra một nụ cười nhạt tàn khốc: “Quý xuống hết cho bản cung!” Hai gã thị vệ áp chế Nghiêm Bình, đập hần một cước, buộc Nghiêm Bình quỳ xuống. Trên trán Nghiêm Mặc cùng Nghiêm Thiết nổi gân xanh, hai người chậm rãi quỳ xuống, tiếp theo tất cả thị vệ phía sau đều quỳ xuống, cuối cùng toàn bộ các công tử phu nhân không ngừng sợ hãi, cũng đồng loạt quỳ xuống.

“Bản cung bất quá muốn gặp mấy kẻ nô tài đê tiện, cư nhiên dám có kẻ ngăn đón. Là ai cho các người lớn mật như vậy?” Cổ Phi Yến chậm rãi đi về hướng các công tử phu nhân, Nghiêm Mặc cùng Nghiêm Thiết khẽ đưa tay chạm đến chủ tử được giấu ở mắt cá chân.

Đám người các phu nhân công tử, tùy theo từng bước tiêu sái chậm rãi đến gần họ của Cổ Phi Yến mà phát run. Nguyệt Quỳnh che miệng, liều mạng áp chế cảm giác nhợn nhợn ghê tởm. Lê Hoa Chúc cũng phát run, bộ dáng Nguyệt Quỳnh thoát nhìn rất không ổn.

“Tất cả nâng mặt lên cho bản cung, để bản cung nhìn bộ dáng dụ nhân của các người một cái.”

Thân thể Nguyệt Quỳnh càng run rẩy hơn, mồ hôi lạnh toát ra trên trán. Hần quỳ gối ở hàng cuối cùng, chậm rãi ngẩng đầu, rũ mắt. Lê Hoa Chúc ngẩng đầu lên, nhìn về phía công chúa. Công chúa đang nhìn kỹ kẻ quỳ ở hàng thứ nhất, không có nhìn thấy ánh mắt Lê Hoa Chúc nhìn nàng.

Cổ Phi Yến nâng mặt một vị phu nhân lên, tấm tắc hai tiếng: “Bộ dạng quả nhiên thật dụ nhân.” Sau đó móng tay sắc nhọn lướt qua khuôn mặt của nàng, một đạo vết máu xuất hiện. Vị phu nhân kia sợ tới mức bật khóc, nhưng không dám phát ra tiếng.

“Oe!”

Đột nhiên, một tiếng nôn mửa lớn mật truyền đến, Cổ Phi Yến giương mắt nhìn. Nghiêm Mặc cùng Nghiêm Thiết cẩn thận rút ra chủy thủ giấu ở mắt cá chân, thân mình Hành công công quỹ gối rất gần Nguyệt Quỳnh trở nên căng cứng.

Nguyệt Quỳnh cắn chặt răng, trán Lê Hoa Chúc khẽ chảy mồ hôi, ôm sát thân hình lung lay sắp đổ. Cổ Phi Yến đứng thẳng dậy: “Kẻ nào vừa mới nôn?” Tay trái Nguyệt Quỳnh siết chặt y phục, cúi thấp đầu.

“Không ai thừa nhận?” Cổ Phi Yến đi về phía vừa mới phát ra tiếng nôn kia, “Bản cung hỏi lại một lần nữa, kẻ nào vừa mới nôn?” Tay Nguyệt Quỳnh phát run, hần chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt hần cùng Cổ Phi Yến chạm vào nhau.

“Uống!”

Nhìn thấy Nguyệt Quỳnh chỉ trong nháy mắt, Cổ Phi Yến đột nhiên lui từng bước về phía sau, sắc mặt đại biến. Sau khi nàng bình tĩnh lại, những gì chứa đựng trong mắt nàng là sự tàn ngược, là vẻ ngoan độc, ngập tràn hận thù cùng thị sát. Nàng đi đến vài bước, trên cao nhìn xuống, quan sát Nguyệt Quỳnh. Nguyệt Quỳnh khó khăn ngẩng đầu nhìn nàng, sắc mặt trắng bệch, nhưng thần sắc lại bình tĩnh dị thường.

Tay Cổ Phi Yến đặt lên mặt Nguyệt Quỳnh, Nguyệt Quỳnh khẽ rung một chút, không có né tránh. Ma chỉ xoa lên đôi mắt Nguyệt Quỳnh, Cổ Phi Yến lẩm bẩm nói: “Một đôi mắt thật đẹp. Thật giống.” Đột nhiên, mặt nàng trở nên lạnh lùng, tay giáng xuống một cái tát.

“Ba!”

“Hoa Chúc!”

Lê Hoa Chúc kéo Nguyệt Quỳnh về phía sau, nên hần đã trúng cái tát kia. Cái tát kia rất nặng, mặt Lê Hoa Chúc bị đánh trật, khóe miệng chảy ra tơ máu.

Thân thể Nguyệt Quỳnh càng không ngừng run rẩy, mặc kệ công chúa có còn ở đây hay không, hần đưa tay trái nâng mặt Lê Hoa Chúc, kéo hần về phía mình. Nhìn thấy phía mặt bên phải của hần in rõ dấu bàn tay đỏ ửng, Nguyệt Quỳnh liền bật khóc.

“Hoa Chúc. Người, người thật ngốc.”

“Nguyệt Quỳnh, ta không đau.” Lê Hoa Chúc miễn cưỡng cười cười, lại đụng tới vết thương nơi khóe miệng.

Cổ Phi Yến hoàn toàn bị chọc giận, nhắc chân đá về phía Nguyệt Quỳnh, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một người đột nhiên nhảy đến trước người công chúa, kéo Nguyệt Quỳnh đến phía sau, một cước này của công chúa đá vào khoảng không. Mọi người ngạc nhiên, không ngờ là Hành công công!

“Các người, các người đây là muốn phản!” Hai lần đánh Nguyệt Quỳnh đều thất bại, Cổ Phi Yến tức đến mức giận sôi lên, gương mặt mỹ diệu trở nên dữ tợn.

“Công chúa, công tử phu nhân trong phủ đều là người của Vương gia, dựa theo quy củ trong phủ, trừ phi Vương gia hạ chỉ, nếu không bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện trừng phạt bọn công tử phu nhân.” Hành công công bảo hộ Nguyệt Quỳnh, đại bất kính nói. Hành động vừa rồi của Hành công công làm cho rất nhiều phu nhân công tử cảm động, mắt đỏ hoe. Nguyệt Quỳnh rất khó chịu, vừa rồi bị Hành công công kéo, khiến hần bị choáng.

Cổ Phi Yến tức giận đến mức ***g ngực kịch liệt phập phồng: “Người đâu! Bắt mấy tên phản tặc này lại cho bản cung!”

Nghiêm Mặc cùng Nghiêm Thiết cầm chủy thủ nhảy ra: “Nơi này là Lệ vương phủ! Ta xem ai dám dính vào!” Thị vệ vương phủ cũng phân phát một tiếng, đồng loạt đứng lên, cầm binh khí trong tay, ngăn chặn thị vệ của công chúa. Sáu thị nữ của công chúa nhảy dựng lên, lướt qua đám thị vệ, rút nhuyễn kiếm trên lưng ra, hướng Nghiêm Mặc cùng Nghiêm Thiết bổ tới. Hai người tiếp chiêu, cùng thị nữ của công chúa giao đấu. Mà thị vệ hai bên cũng động binh khí, trong lúc nhất thời, tình cảnh trở nên không thể khống chế.

“Phản! Các người đây là muốn phản!”

Cổ Phi Yến lớn tiếng thét chói tai. Đây là lần đầu tiên từ khi nàng xuất giá, không, sinh ra tới nay gặp phải sự phản kháng.

“Vương gia hồi phủ ”

30. Chương 30

Một ngọn núi nhỏ cường tráng mạnh mẽ bước nhanh đến, những kẻ đang đánh nhau lúc này mới dừng lại, thối lui về phía của mình. Cổ Phi Yến tức giận đến mức toàn thân phát run, mặc kệ Nghiêm Sát có thật sự trở về hay không, giận dữ hô to: “Các người muốn tạo phản sao? ! Ngay cả người của bản cung cũng dám đánh!” Không ai để ý đến nàng, càng không có ai lùi bước, bọn họ kiên quyết không cho đám thị vệ của công chúa vượt qua mình. Nghiêm Sát lướt qua đám người của công chúa, đi đến trước hoa viên, nhìn thấy Nghiêm Bình bị hai tên thị vệ khống chế, hai gò má xanh tím, vừa nhìn đã biết là mới bị đánh.

Nghiêm Sát nhìn về phía các công tử phu nhân, bọn họ đều đang quỳ, Nguyệt Quỳnh cúi thấp đầu, được Hành công công bảo hộ phía sau, bên má phải của Lê Hoa Chúc xanh tím, còn Cổ Phi Yến thì giận dữ đứng trước mặt Hành công công.

Lục mâu u ám: “Quản sự của tứ uyển đều dẫn người của mình trở về đi.” Ngụy công công, Vương ma ma, Lí ma ma nhanh chóng đứng dậy, bọn công tử phu nhân tứ uyển lập tức tự động đi theo phía sau họ, Hành công công buông Nguyệt Quỳnh ra, đưa mắt nhìn bọn công tử Tây uyển, ý bảo sẽ dẫn bọn họ trở về.

“Không được đi!” Cổ Phi Yến giận dữ trừng mắt nhìn Nghiêm Sát, “Không có mệnh lệnh của bản cung, kẻ nào cũng không được đi!”

Nghiêm Sát chỉ xoay người, quét mắt nhìn bốn vị quản sự một cái, bọn họ lập tức nhấc chân chạy lấy người. Thấy quản sự của mình có thể đi, lá gan của bọn công tử phu nhân cũng lớn lên, rời đi theo.

“Nghiêm Sát!”

Cổ Phi Yến không nghĩ rằng Nghiêm Sát cư nhiên dám “kháng chỉ”!

Lê Hoa Chúc dìu Nguyệt Quỳnh đang rất khó chịu chậm rãi trở về, Nguyệt Quỳnh cúi thấp đầu, che lấy miệng, mới vừa đi vài bước, Lê Hoa Chúc đột nhiên thất kinh ôm lấy người vừa ngất xỉu trong lòng hân. “Nguyệt Quỳnh!”. Hành công công cùng Nghiêm Mặc cách Nguyệt Quỳnh gần nhất vội vọt đến bên cạnh Nguyệt Quỳnh, đỡ lấy thân thể mềm nhũn vô lực của hân.

“Nhanh đi gọi Từ đại phu!” Hành công công quát lên với tiểu công công bên cạnh, Nghiêm Mặc nhanh chóng ôm lấy Nguyệt Quỳnh, chạy về phía Lâm uyển. Lê Hoa Chúc lão đảo theo sát phía sau.

“Vương gia!”

Lí Hưu túm chặt y phục của Vương gia, thấp giọng gọi. Vừa rồi nếu hân không đứng lúc kéo Vương gia lại, Vương gia nhất định đã lao ra. Thân thể Nghiêm Sát trở nên căng cứng. Lí Hưu sợ hân nhịn không được, nếu vậy thì cố gắng sáu năm qua của Vương gia liền trở thành “kiếm củi ba năm thiêu một giờ”. Nghiêm Sát cố nhịn xuống, gương mặt nghiêm nghị vạn năm không thay đổi chẳng hề thể hiện chút sự giận dữ nào từ nội tâm của y. Cũng có thể nói, sáu năm qua, thứ tốt nhất y học được chính là sự nhẫn nại.

“Nghiêm Sát!”

Cổ Phi Yến giận dữ đi đến trước mặt Nghiêm Sát: “Người đây là ý gì!”

Khi công chúa đến gần, Lí Hưu khê bụng y phục của Vương gia ra, vẻ cười nhạo khê lướt qua trong mắt. Nghiêm Sát cúi đầu liếc nhìn Cổ Phi Yến một cái, nói với những kẻ ở phía sau: “Buông Nghiêm Bình ra.” Nghiêm Mưu cùng Nghiêm Tráng lập tức xông lên, đá văng hai tên thị vệ đang áp chế Nghiêm Bình.

Nghiêm Bình vừa được tự do liền tiến lên bẩm báo: “Vương gia, công chúa muốn các công tử phu nhân tứ uyển tiến đến thỉnh an. Nhưng đám người ma ma kia lại dẫn theo thị vệ tới bắt người, điều này không đúng với quy củ trong phủ, vậy nên thuộc hạ cả gan ngăn cản các ma ma, khiến công chúa giận dữ. Thuộc hạ hành sự bất lực, thỉnh Vương gia xử lý.”

“Bản cung muốn đánh muốn giết ai, chẳng lẽ còn phải có được sự chấp thuận của một tên nô tài như người?” Cổ Phi Yến tức đến phát điên, giận dữ mắng. Nghiêm Bình cúi thấp đầu không nhìn nàng, chờ Vương gia xử lý.

Nghiêm Sát liếc mắt nhìn Nghiêm Thiết một cái, đối phương lập tức hiểu ý. Sau đó y xoay người: “Ồ đây tranh cãi âm ỉ còn ra thể thống gì. Đến Thanh Phong trai đi.” Nói xong y liền bước đi. Cổ Phi Yến đang vô cùng tức giận liền nhanh chóng đuổi kịp. Toàn bộ bốn vị ma ma, sáu tỳ nữ, hai mươi thị vệ của nàng đều đi theo. Nghiêm Thiết làm cái thủ thế ra hiệu với Nghiêm Mưu Nghiêm Tráng đi phía sau, rồi mới thả chậm cước bộ, sau khi để những người phía trước đi xa, hần liền rời đi theo hướng khác.

Vào Thanh Phong trai, Nghiêm Sát hạ lệnh không có sự cho phép của y, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào. Nghiêm Mưu canh giữ bên ngoài, chỉ chốc lát sau Hùng Kỉ Uông liền dẫn theo mấy chục thân tín đến, gác ở phía ngoài Thanh Phong trai thay cho thị vệ vương phủ. Trong Vương phủ bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, Nghiêm Thiết vừa rời đi cũng đã trở lại, đồng dạng dẫn theo mấy chục người, bất luận kẻ nào cũng không được tùy ý đi lại trong vương phủ. Thanh Phong trai (phòng nghị sự), Tùng uyển, Ánh Dương trai (thư phòng của Nghiêm Sát) ở cùng một chỗ, mà giờ phút này, Nghiêm Kim cùng Nghiêm Ngân dẫn hắc kỵ thị vệ bao bọc xung quanh ba chỗ kia, cho dù là một con chim nhỏ cũng không bay vào được.

Cùng Nghiêm Sát vào Thanh Phong trai, nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy y mở miệng, càng không có ý tứ sẽ cấp công đạo cho mình, Cổ Phi Yến cầm chén trà, nhấp một ngụm, chất vấn: “Nghiêm Sát, chuyện hôm nay nếu người không cho bản cung một cái công đạo thỏa đáng, bản cung quyết không từ bỏ ý định.”

Nghiêm Sát ngồi ở sau bàn, gương mặt nhìn lại, cho dù Cổ Phi Yến mới vừa nhận thức y cũng nhìn ra được y đang vô cùng khó chịu. Nhưng như vậy thì sao? Cổ Phi Yến hạ lệnh: “Bản cung hiện tại chính là Vương phi, bắt đầu từ hôm nay, hết thảy mọi chuyện trong phủ đều do bốn ma ma của bản cung chưởng quản. Hôm nay tất cả những kẻ dám bất kính với bản cung, người đều phải nghiêm trị. Còn có hai tên tiện nô Nguyệt Quỳnh cùng Lê Hoa Chúc, phải để bản cung tự ý xử trí bọn chúng.”

“Phốc!” Có ai đó rất không nề tình mà bật cười.

“Lí Hưu, sao người lại có thể bất kính với công chúa như thế?” Chu Công Thăng trách cứ nói, sau đó hần nói với vị công chúa đang kinh ngạc, “Công chúa, xin thứ lỗi, ấu nhi [trẻ nhỏ] không hiểu chuyện.”

“Người nói ai là ấu nhi?” Lí Hưu trừng mắt nhìn Chu Công Thăng một cái, “Chẳng lẽ người không cảm thấy lời nói của công chúa thực buồn cười hay sao?”

Chu Công Thăng gật gật đầu, lại đứng đắn nói: “Tuy là rất buồn cười, nhưng dù sao nàng cũng là công chúa, chúng ta nên giữ thể diện cho nàng. Mặc dù chính nàng ta không giữ thể diện cho chính mình, nhưng chúng ta là ‘nô tài’ nên cũng phải giả vờ giữ thể diện giúp nàng.”

“Nô tài lớn mặt! Các người dám nói năng lỗ mãng với công chúa!” Quần ma ma nghe ra ý châm chọc, liền vội quát. Sáu thị nữ của công chúa lập tức rút nhuyễn kiếm trên lưng ra, hai mươi tên thị vệ cũng nhanh chóng rút đao kiếm. Còn bên phía Nghiêm Sát chỉ có Lí Hưu, Chu Công Thăng, Nghiêm Bình cùng Nghiêm Tráng, thế đơn lực bạc. Thanh Phong trai rất lớn, đủ để nhân mã hai bên giao chiến một hồi.

“Nghiêm Sát! Người muốn tạo phản?” Cổ Phi Yến đứng dậy, trong lòng nảy lên cảm giác bất an.

Nghiêm Sát vẫn không mở miệng, tựa hồ đang chờ đợi điều gì đó. Cổ Phi Yến nhìn y, rồi nhìn sang Lí Hưu cùng Chu Công Thăng đang trưng ra vẻ tựa tiểu phi tiểu, còn có Nghiêm Tráng bắt cầu ngôn tiểu[không cười nói tùy tiện] giống như Nghiêm Sát, ánh mắt chợt lóe sáng.

Nàng nặng nề hừ một tiếng: “Đi!” rồi liền xoay người hướng ra ngoài. Những người khác cũng cảm thấy nguy hiểm, lập tức theo nàng rời đi, cửa vừa mở ra, Cổ Phi Yến liền sững sốt. Ngoài cửa có mấy chục thị vệ tay cầm lợi kiếm, không, không phải thị vệ, mà là binh mã thân mang áo giáp, trên tường viện bốn phía thậm chí còn có cung thủ! Mọi mũi tên đều chĩa vào bọn họ, chỉ cần đối phương khẽ buông tay, Cổ Phi Yến nhất định sẽ biến thành tấm bia sống. Cổ Phi Yến tỏ vẻ bình tĩnh, bước từng bước về phía trước: “Mau tránh ra cho bản cung!” Hai thị nữ cầm kiếm nhảy lên trước người nàng để bảo hộ.

“Sát!”

“Nghiêm Sát! Người dám!”

Tiếng “sư sư” bay ra.

Những người này không phải thị vệ bình thường trong vương phủ, tất cả thị vệ trong phủ đều là ngàn chọn vạn tuyển, còn những người này chính là thân vệ quân của Nghiêm Sát, là những người đã cùng Nghiêm Sát vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần. Đại nội thị vệ, giang hồ cao thủ ở trước mặt bọn họ cũng phải chùn bước. Trong Thanh Phong trai, huyết nhục bay tứ tung, máu loãng văng khắp nơi. Nghiêm Sát an vị ngồi ở bàn, vẫn không nhúc nhích, lãnh tức nhìn hai mươi tên thị vệ của Cổ Phi Yến trở thành đồng thịt nát trước mặt mình.

“Nghiêm, Nghiêm Sát!”

Cổ Phi Yến hoảng sợ, nàng chưa bao giờ từng sợ hãi như vậy. Kể điên kia không có giết nàng, thậm chí chẳng hề chạm vào một sợi lông tơ của nàng, nhưng lại tàn sát toàn bộ thị vệ cùng tỷ nữ của nàng, một kẻ cũng bất lưu.

“Nghiêm, Nghiêm Sát! Người, người thế nhưng dám đối đãi công chúa như thế! Hoàng Thượng, nếu biết, nhất định, sẽ không tha cho người!” Một trong bốn ma ma bảo hộ Cổ Phi Yến, Diêu ma ma cố gắng chống cự đến cùng.

Quân lính lãnh huyết không một thương vong bao vây Cổ Phi Yến cùng các ma ma của nàng, chờ Vương gia hạ lệnh.

Lại có người cười, vẫn là Lí Hưu. Hắn ngồi bắt chéo chân trên ghế, coi như huyết nhục trên mặt đất ở trong phòng chẳng hề tồn tại. “Chiêu Hoa công chúa, ngài chính là công chúa, Vương gia không dám bắt kính với ngài. Nhưng làm người dù sao cũng phải đứng mực, nếu như lúc trước ngài thành thành thật thật ở trong viện, đại môn không ra cổng trong không bước, Vương gia tự nhiên sẽ không khiến công chúa khó xử. Có trách thì trách công chúa ngài tâm tư ác độc, luôn muốn gây phiền toái cho Vương gia, cho nên công chúa, xin lỗi rồi.”

Lí Hưu ra hiệu với một người, Nghiêm Thiết vừa nãy hô to giết giờ đây đột nhiên vung đao.

“A!”

Cổ Phi Yến kêu to một tiếng, Diêu ma ma vừa mới uy hiếp Nghiêm Sát bỗng đứng đầu lia khỏi cổ ngay trước mặt nàng.

“Nghiêm, Sát.” Cổ Phi Yến hoảng sợ, thật sự sợ hãi. Ba vị ma ma còn lại cũng thật sự lo sợ.

Lí Hưu lại ra hiệu, cây đao trong tay Nghiêm Thiết lại vung lên, lần này là Quán ma ma. Mặt Cổ Phi Yến cắt không còn giọt máu, cả người phát run, nàng không tin, nàng không tin Nghiêm Sát dám làm như thế! Thái ma ma cùng Thạch ma ma quen vênh mặt hất hàm sai khiến làm sao có thể gặp qua loại tình cảnh này, sớm sợ tới mức đại khí không dám ra, nước tiểu ướt váy.

“Nghiêm phó tướng.” Người xấu Lí Hưu lại mở miệng, Nghiêm Thiết giơ tay lên, bọn lính đem tàn thi lui ra ngoài. Thái ma ma cùng Thạch ma ma nghĩ rằng Nghiêm Sát buông tha các nàng, thiếu chút nữa khóc lớn lên.

Khi bọn lính lui ra ngoài, có vài người tiến vào. Chính là Nhâm Phữu, Hùng Kỉ Ôn cùng Nghiêm Mặc. Nghiêm Mặc vừa xuất hiện, người từ khi vào phòng không có chút động tĩnh nào – Nghiêm Sát liền ngồi dậy. Nghiêm Mặc đóng cửa, nói một câu không đầu không đuôi: “Không có trở ngại.” Tiếp theo hắn quỳ xuống đối Vương gia dập đầu hai cái thật mạnh: “Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương gia.”

Nghiêm Sát bỗng nhiên đứng lên, thần sắc kích động. Trên mặt Lí Hưu, Chu Công Thắng, Nghiêm Bình, Nghiêm Thiết, Nhâm Phữu cùng Hùng Kỉ Ôn đều đầy vẻ vui mừng: “Chúc mừng Vương gia! Chúc mừng Vương gia!” Cổ Phi Yến bị dọa cho vô cùng sợ hãi, Thái ma ma cùng Thạch ma ma khó hiểu nhìn bọn họ, không biết bọn họ đang nói gì.

Nghiêm Sát nắm tay thật chặt, ai nấy đều thấy được ý đang rất cao hứng, vô cùng kích động.

“Vương gia.” Lí Hưu lại một lần nữa lên tiếng nhắc nhở, Nghiêm Sát kiềm chế cảm xúc, ngồi xuống.

Nghiêm Mặc lại nói: “Thuộc hạ đã phụ sự phó thác của Vương gia, thỉnh Vương gia trị tội.”

“Đứng lên đi.” Tâm tình Nghiêm Sát rất tốt. Bất quá Nghiêm Mặc vẫn quỳ một hồi mới chịu đứng lên. Nghiêm Sát gõ hai tiếng lên bàn, cây đao của Nghiêm Thiết lại vung lên.

“A!”

“Không cần!”

Cổ Phi Yến tuyệt vọng, Thái ma ma cùng Thạch ma ma giống như trái dưa, bị Nghiêm Thiết cắt thành hai nửa.

“Nghiêm Bình.”

“Có lão nô.”

“Dạy quy củ của vương phủ cho công chúa, ngày nào nàng còn không nhớ được, ngày đó nàng không được bước ra ‘Thu uyển’ nữa bước.”

“Lão nô tuân mệnh.”

Nghiêm Bình đi đến trước mặt Cổ Phi Yến, một chưởng đánh hôn mê nàng, sau đó Nghiêm Mặc giúp hắn đem Cổ Phi Yến cất vào túi sắt rồi rời đi. Nghiêm Thiết gọi người tiến vào thu thập hai thi thể cuối cùng và vết máu trên mặt đất. Nghiêm Sát lại hạ lệnh: “Phàm là những người ở trong phủ mà công chúa từng tiếp xúc qua, một kẻ cũng bắt lưu.”

“Tuân mệnh!”

Câu tiếp theo, Nghiêm Sát nói: “Mười ngày tiếp theo, cho dù trời có sụp xuống cũng không được đến làm phiền ta.” Nói xong, y đứng dậy, nhanh chóng rời đi.

Lí Hưu cười ha hả hỏi Nghiêm Mặc: “Là nam hay là nữ?”

Nghiêm Mặc liếc nhìn hắn một cái: “Mới hai tháng, y thuật của Khai Viễn chưa có cao minh được như vậy.”

Chu Công Thăng hỏi: “ ‘Hắn’ vì sao lại té xỉu?”

“Thân thể không khỏe, bị kinh hách, giận cấp công tâm.”

Hùng Kỉ Uông ở nơi nào đó nói thầm: “Vì sao Vương gia còn muốn lưu công chúa lại? Một đao chém đi bớt được bao nhiêu việc mà?”

Không có ai thèm trả lời hắn.

31. Chương 31

Đang mơ mơ màng màng, Nguyệt Quỳnh cảm thấy có ai đó sờ lên mặt hắn, lòng bàn tay thô ráp đến mức khiến da hắn bị đau. Tại một nơi ẩm ướt gần kề, hắn chậm rãi mở mắt ra, trước mắt chính là thất lưng vững chắc của một người nào đó. Bóng người chụp xuống, mặt hắn bị râu đâm, Nguyệt Quỳnh khẽ hé miệng, chiếc lưỡi của ai kia liền xâm nhập mãnh liệt, nhưng nụ hôn này lại dần trở nên có chút không giống với trước kia. Sự hoảng hốt cùng bất an trong mộng của hắn dần tiêu tán trong nụ hôn này, khi Nguyệt Quỳnh nghĩ rằng người này sẽ tiếp tục lấy râu đâm mình, đối phương đột nhiên thối lui.

“Tiến vào.”

A? Ai tiến vào? Người đầu tiên Nguyệt Quỳnh nghĩ đến chính là ác y Từ đại phu.

Có người nâng khay mâm tiến vào, phía trên chính là cháo tổ yến cùng thức ăn sáng nóng hổi. Nguyệt Quỳnh kinh hô, chính là Hồng Hỉ ! Theo sau Hồng Hỉ chính là Hồng Thái ! Ngửa đầu, trong đôi mắt to chứa đầy sự kinh hách [sợ hãi], sao y lại xuất đầu lộ diện? Lúc này hắn mới phát hiện trời vẫn còn sáng, hắn lại cả kinh lần nữa.

“Lại muốn gì đây?”

Nghiêm Sát thô giọng rống, đưa tay giúp Nguyệt Quỳnh đứng lên, để hắn tựa vào người mình. Nguyệt Quỳnh mở to mắt, không biết nên nói gì mới tốt. Hồng Thái sắc mặt bình tĩnh, lau tay và mặt cho công tử,

rồi đút súp cho công tử. Sau đó Hồng Hỉ ngồi xuống bên giường, đút công tử ăn cháo. Biểu tình của hai người đều thực bình tĩnh, nhưng không che giấu được vài phần sợ hãi.

Chắc Hồng Hỉ cùng Hồng Thái đã bị dọa. Nguyệt Quỳnh nghĩ thế. Há miệng ăn cháo, trong đầu vẫn đang tự hỏi tại sao y lại vào lúc này mà xuất hiện ở đây? Vì sao không khiến Hồng Hỉ Hồng Thái bị hôn mê như mọi lần? Vì sao y lại lộ diện? Vì sao.

“Ăn cháo!”

Lập tức cắt đứt chuỗi suy nghĩ vẩn vơ, Nguyệt Quỳnh ngoan ngoãn ăn cháo. Trong khi ăn cháo, Nguyệt Quỳnh giương mắt nhìn, Hồng Hỉ cũng giương mắt, chủ tớ hai người trao đổi tâm tư.

Nguyệt Quỳnh: bị dọa rồi phải không?

Hồng Hỉ : ân.

Nguyệt Quỳnh: đừng sợ.

Hồng Hỉ : ân.

Nguyệt Quỳnh: xem như y không tồn tại.

Hồng Hỉ : ân.

Hồng Hỉ đút công tử ăn cháo khai vị xong, Hồng Thái liền bưng những món ăn tinh xảo đến, có hơn mười món. Nghiêm Sát bế Nguyệt Quỳnh ra khỏi chăn, Hồng Thái giương mắt cùng công tử trao đổi chút tâm tư.

Nguyệt Quỳnh: bị dọa rồi phải không?

Hồng Thái : ân.

Nguyệt Quỳnh: xem như y không tồn tại.

Hồng Thái : ân.

Hồng Hỉ Hồng Thái lui xuống. Nghiêm Sát đặt Nguyệt Quỳnh lên nệm ghế, y ngồi cạnh Nguyệt Quỳnh, đem chiếc đũa nhét vào trong tay hắn: “Ăn cơm.” Nguyệt Quỳnh gấp một miếng cá đưa lên miệng, liền cảm thấy buồn nôn.

“Nuốt xuống đi.”

Hắn tròn mắt nhìn Nghiêm Sát, khẽ chớp mắt một cái, gian nan nuốt xuống. “Trời còn chưa tối mà.” Sao người lại đến đây? Còn để Hồng Hỉ Hồng Thái nhìn thấy nữa.

“Đầu còn choáng không?” Nghiêm Sát không hề để ý đến sự bất mãn của Nguyệt Quỳnh. Gắp tất cả món ăn trên bàn, mỗi thứ một ít vào trong chén của Nguyệt Quỳnh. Nguyệt Quỳnh mặt nhăn mày nhíu, bát cháo tổ yến vừa nãy đã khiến hắn muốn no rồi.

“Đầu còn choáng không?” Ai đó thô giọng hỏi.

Nguyệt Quỳnh lắc lắc đầu: “Có một chút.”

“Ăn cơm!”

Dưới ánh nhìn như hổ rình mồi từ đôi lục mâu kia, Nguyệt Quỳnh ăn hết tất cả những gì hắn có thể ăn được, vừa ăn vừa cảm thấy buồn nôn. Đến khi hắn thật sự không ăn nổi nữa, Nghiêm Sát mới đem toàn bộ thức ăn còn lại trong chén của hắn tống nhập vào bụng mình, trong mắt Nguyệt Quỳnh thoáng hiện lên nét cười, lục mắt nhìn thấy, nhưng Nguyệt Quỳnh lại chẳng hề phát hiện ra. Ăn xong, Nghiêm Sát phân phó tầm rửa, Hồng Hỉ cùng Hồng Thái liền vội vàng vào dực gian chuẩn bị.

.

Khóa ngồi trên lưng Nghiêm Sát, Nguyệt Quỳnh tựa vào lòng y, cảm thấy rất buồn ngủ, còn chưa đến buổi tối, sao hắn lại mệt mỏi như thế? Ngâm mình trong nước ấm thực thoải mái, thoải mái đến mức hắn không còn cảm thấy nhồn nhộn muốn nôn nữa. Bàn tay to của Nghiêm Sát ở trên người hắn sờ tới sờ lui, bắt quá

lại không có ý muốn làm, trái tim đang nhảy múa trong ***g ngực của Nguyệt Quỳnh cũng dần dần trở về vị trí cũ. Ngay khi hần sắp ngủ, Nghiêm Sát bỗng lên tiếng: “Vì sao phải sợ?”

Sợ? Sợ gì? Nguyệt Quỳnh mở mắt ra. Cầm bị người nắm, đầu bị nâng lên, hần thuận thể nhìn thẳng vào một đôi lục mâu u ám.

Ma chỉ vuốt ve cầm Nguyệt Quỳnh, Nghiêm Sát lại hỏi: “Bất quá chỉ là một nữ nhân cáo mượn oai hùm, người có gì phải sợ?”

Trong đầu hiện lên gương mặt dữ tợn của Cổ Phi Yến, những tình tự phức tạp hiện lên trong mắt Nguyệt Quỳnh, cảm giác đau đớn từ hàm liên truyền đến, hần nuốt nuốt nước miếng: “Nàng, là công chúa.”

Bóng người chụp xuống, miệng Nguyệt Quỳnh bị cắn, râu của ai kia đâm vào mặt. Khi hơi thở của hần trở nên dồn dập, Nghiêm Sát mới buông hần ra, tựa hồ có chút sinh khí: “Người xem đây là nơi nào?”

“Lệ vương phủ.”

“Đã biết là Lệ vương phủ, vì sao lại phải sợ?”

Người này đang tức giận chuyện gì? Trong đôi mắt to chứa đầy vẻ khó hiểu. Nguyệt Quỳnh xoa xoa cầm, nghen nửa ngày mới nghen ra một câu: “Nàng là Vương phi. Ngô!” Hần nói sai rồi? Miệng bị cắn đến mức phát đau, Nguyệt Quỳnh không dám phản kháng, người này lại sinh khí. Mãi đến khi Nguyệt Quỳnh phát ra tiếng than nhẹ, Nghiêm Sát mới nổi giận dưng dưng mà thối lui: “Ồ trước mặt ta, người dám to gan lớn mật, trước mặt nữ nhân kia, người lại sợ đến mức ngất xỉu.”

Y sinh khí vì chuyện này? Bị hôn đến mức choáng váng, Nguyệt Quỳnh liếm liếm đôi môi bị ai kia hôn đến đau, kỳ thật hần cũng không sợ đến mức ngất xỉu, chỉ là đột nhiên hôn mê thôi. Bất quá Nguyệt Quỳnh nói theo bản năng: “Nàng không phải người.” Vừa nói xong, hần lập tức sững sốt, mà lửa giận của Nghiêm Sát nháy mắt cũng liền tắt.

Đầu lại bị nâng lên, Nguyệt Quỳnh không dám nhìn Nghiêm Sát, hần vừa mới nói gì thế này. Râu dán lên mặt hần, có ai đó hỏi hần: “Ta là ai?” Môi khẽ động, dưới sự uy hiếp từ răng nanh của đối phương, Nguyệt Quỳnh khẽ trả lời: “Nghiêm Sát.” Môi lại bị cắn lên.

Trước khi nước nguội lạnh, Nghiêm Sát ôm Nguyệt Quỳnh ra khỏi dục dũng nhỏ hẹp, lấy khăn tắm quấn hần lại thành một khối, tự mình ôm về phòng ngủ của Nguyệt Quỳnh. Hồng Hỉ cùng Hồng Thái không hề lộ diện, Nghiêm Sát đặt Nguyệt Quỳnh lên giường, buông màn, trèo lên giường.

Rúc sâu vào trong ***g ngực của Nghiêm Sát, Nguyệt Quỳnh nhanh chóng cảm thấy buồn ngủ, vừa nãy trong dục dũng hần đã muốn ngủ thiếp đi, nhưng dạ dày lại có chút không thoải mái, trướng trướng, buồn nôn. Bàn tay to và thô ráp không chút ôn nhu ấn lên dạ dày của hần, Nguyệt Quỳnh đưa tay trái đè lại, sau đó tay hần liền bị bàn tay to kia nắm lấy.

“Nguyệt Quỳnh.”

Kể sắp chìm vào giấc ngủ đột nhiên thanh tỉnh. Người này, gọi tên của hần! Thiên hạ ngàn phiêu! Lục mắt chăm chú nhìn hần, Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng, tim đập thành thịch, tưởng chừng như sắp nhảy ra.

“Ngủ.”

A? Là thế này? Nguyệt Quỳnh nhanh chóng nhắm mắt lại, tim càng đập nhanh hơn. Vừa nãy hần đã sắp ngủ Đột nhiên hạo hạo gọi tên hần làm gì?

Tâm loạn như ma, đầu óc choáng váng, dạ dày nhờn nhợn, Nguyệt Quỳnh nhanh chóng ngủ thiếp đi dưới sự vuốt ve từ bàn tay to lớn của ai kia. Sau khi thân thể hần hoàn toàn thả lỏng, Nghiêm Sát nhẹ nhàng xóc chấn lên. Trên giường chỉ còn sự tĩnh lặng, Nghiêm Sát khẽ quỳ gối bên người Nguyệt Quỳnh, thành kính hôn lên bụng hần.

32. Chương 32

Tỉnh dậy một lần nữa, trời đã tối. Cảm giác nhờn nhợn buồn nôn chẳng những không có dấu hiệu giảm bớt, mà ngược lại càng tăng thêm. Màn được kéo lên, kẻ nào đó có thân hình như tòa núi nhỏ bình thân ngồi đọc sách trên nhuyến tháp ở cạnh giường. Cạnh giường hẳn có thêm cái nhuyến tháp này từ khi nào? Nguyệt Quỳnh chớp chớp đôi mắt nặng trĩu đầy mệt mỏi.

“Tiến vào.”

Nghiêm Sát đặt thư xuống. Người tiến vào chính là Hồng Hỉ cùng Hồng Thái, còn có Từ đại phu mà Nguyệt Quỳnh không thích nhất. Từ đại phu ngồi xuống bên giường, Nghiêm Sát kéo tay trái Nguyệt Quỳnh ra, để Từ Khai Viễn xem mạch cho hắn. Về mặt Hồng Hỉ Hồng Thái chứa đầy sự khấn trương đứng ở phía sau Từ đại phu, làm cho Nguyệt Quỳnh nghĩ rằng bọn họ đã bị Nghiêm Sát dọa sợ rồi.

Từ Khai Viễn xem mạch một hồi lâu mới nhấc tay ra, hắn trước tiên mỉm cười với Nghiêm Sát, hai tay đang nắm chặt thành quyền của Nghiêm Sát liền buông ra. Sau đó hắn hỏi: “Nguyệt Quỳnh công tử, có gì không khỏe?”

“Buồn nôn.”

“Đầu có bị choáng không?”

“Chóng mặt.”

“Có buồn ngủ không?”

“Có.”

“Khi nào bắt đầu có những triệu chứng này?”

“Hôm nay, ngô, kỳ thật mấy hôm trước cũng như thế, nhưng hôm nay đặc biệt rõ ràng.”

“Có muốn ăn gì không?”

“Muốn ăn chút gì đó chua, hoặc mặn. Có vị đậm đà.”

Từ Khai Viễn khẽ gật đầu, trong mắt Hồng Hỉ cùng Hồng Thái chứa đựng vẻ vui sướng, đôi lục mâu lấp lánh lóe sáng. Nguyệt Quỳnh vừa nói xong liền thấy hoảng sợ, không nói không biết, vừa nói xong hắn mới phát hiện bản thân mình có vẻ như thật sự bị bệnh, có nhiều triệu chứng kì lạ như thế. Bất quá tạm thời hắn không quan tâm đến những điều này.

“Từ đại phu.”

“Mời công tử nói.”

“Ngài có nhìn qua Hoa Chúc chưa? Hắn bị đánh.”

Từ Khai Viễn lập tức nói: “Công tử yên tâm, ta đã nhìn qua Lê công tử bên kia rồi. Trước khi đến đây ta lại đi một chuyến, sau khi thoa được, mặt Lê công tử đã hết sưng, ngoài ra không có gì đáng lo ngại, sau mấy ngày nữa sẽ hoàn toàn bình phục.”

Nguyệt Quỳnh cảm thấy yên tâm, nhưng trong lòng vẫn có chút áy náy: “Là ta liên lụy hắn.”

Từ Khai Viễn nhìn vào mặt Vương gia, khẽ nói: “Lời này của công tử không đúng rồi. Lê công tử xem công tử là bằng hữu, nên mới hành động như thế. Điều hắn muốn không phải là công tử tự trách mình, mà là sự bình yên của công tử. Hơn nữa lấy tình trạng hiện tại của công tử mà nói, nếu lúc ấy ngài bị trúng cái tát kia, hậu quả thật không lường được.”

“A? Ta xảy ra chuyện gì?” Nguyệt Quỳnh hoảng sợ, không phải là vì hắn uống quá nhiều canh gà đó chứ?

Từ Khai Viễn vuốt vuốt bộ râu dài của mình: “Có phải công tử thường hay lén ăn thức ăn cay và uống rượu hay không?” Nguyệt Quỳnh không dám nhìn Nghiêm Sát, khẽ trả lời có, sợ làm liên lụy Hồng Hỉ Hồng Thái, hắn vội vàng nói: “Không liên quan đến Hồng Hỉ Hồng Thái, là tại bản thân ta tham lam.” Hồng Hỉ Hồng Thái khẽ cúi thấp đầu, không dám nhìn công tử.

Từ Khai Viễn nói: “Công tử nên biết ngài không thể ăn cay, uống rượu. Công tử bị buồn nôn, chóng mặt đều là do dạ dày của công tử có vấn đề, mà điều này có liên quan đến việc công tử thường lén ăn cay, uống rượu.”

“A?” Không thể nào.

“Dạ dày của công tử đã bị hư tổn, trước khi công tử hoàn toàn hồi phục, công tử không được ăn cay, uống rượu nữa. Nếu công tử muốn sớm được hồi phục, phải nghe theo sự điều trị của ta.”

Không thể ăn cay, không thể uống rượu. Cuộc sống thực gian nan. Nguyệt Quỳnh thất thần khẽ gật đầu: “Hảo, ta đã biết, Từ đại phu.”

Từ Khai Viễn hài lòng nở nụ cười, lấy từ trong lòng một tờ giấy, giao cho Hồng Hỷ: “Trên đây có viết một số điều kiêng kị, các người phải chú ý. Còn có những gì công tử nên ăn, những nơi cần cẩn thận, các người đều phải nhớ hảo.” Hồng Hỷ nhận lấy, nâng niu như bảo bối.

Từ Khai Viễn lại nói với người đang cảm thấy mất mát: “Cho dù công tử buồn nôn, mỗi bữa cơm cũng phải tận lực ăn, nếu trong dạ dày không có gì cả, tổn thương sẽ càng nghiêm trọng hơn.” Nguyệt Quỳnh vẫn lại gật gật đầu, hần tự hỏi đã làm gì khiến dạ dày bị hư tổn chứ? Lạt áp đầu mà hần thích ăn nhất, hoa quế nướng và rượu gạo mà hần thích uống nhất.

Khám và chữa bệnh xong, Từ Khai Viễn đứng dậy rời đi, Nghiêm Sát đi theo ra ngoài, Nguyệt Quỳnh còn nằm ở trên giường, chưa thể hoàn hồn sau đả kích tàn khốc kia. Hồng Hỷ Hồng Thái quỳ ở bên giường an ủi công tử.

“Công tử, chờ thân thể ngài hồi phục, ta đi mua lạt áp đầu cho ngài.”

“Công tử, năm nay khi hoa quế nở, ta liền nướng rượu cho công tử.”

Nguyệt Quỳnh cảm kích cầm tay hai vị người hầu: “Hồng Hỷ Hồng Thái, các người nhất định phải vĩnh viễn theo ta.”

“Công tử ”

Gian ngoài, Từ Khai Viễn nhỏ giọng nói với Nghiêm Sát: “Vương gia có thể an tâm. Tình trạng của Nguyệt Quỳnh rất tốt, chỉ cần chuyện hôm nay không phát sinh nữa, hần sẽ không có chuyện gì. Người mang thai phải tránh kinh hách cùng kích thích. Bất quá hần là nam tử, bệnh trạng không thể xem như nữ tử mà phán định, cho nên còn phải vô cùng cẩn thận. Tuy nói đã được hai tháng, bất quá vẫn nên tận lực nằm trên giường thật là tốt, chờ thêm ba tháng nữa lại nhìn.”

Nghiêm Sát chau mày.

Từ Khai Viễn phiêu mắt nhìn trong phòng, thấp giọng nói: “Tuyệt đối không thể để Nguyệt Quỳnh luyện vũ. Ngoài ra, trước khi thai nhi ổn định, Vương gia vẫn là nên nhịn một chút, không cần sinh hoạt phụ thê.” Nghiêm Sát “Ân” một tiếng, thấy Từ Khai Viễn không còn gì muốn nói, y liền xoay người vào phòng.

.

Ban đêm, hần nằm trên vai Nghiêm Sát, Nguyệt Quỳnh do dự hồi lâu, mới mở miệng hỏi: “Công chúa bên kia.”

“Không ai có thể ở địa bàn của ta giương oai, hướng chỉ là ở trong phủ của ta.” Nghiêm Sát không muốn nói nhiều về chuyện nữ nhân kia, ôm chầm lấy hần, “Ngủ.”

Nguyệt Quỳnh ngẩng đầu nhìn: “Nàng là công chúa.”

Nghiêm Sát mất lạnh: “Người muốn vì nàng cầu tình?” Nguyệt Quỳnh cứng miệng, không nói chuyện. Nếu có thể nói, hần thực muốn vì nàng cầu tình. Bàn tay to của Nghiêm Sát duỗi ra, đặt đầu Nguyệt Quỳnh vào trong ngực mình. “Ngủ! Không được ở trước mặt ta đề cập đến nàng, đề cập một lần ta khiến cho người một tháng không xuống giường được.”

“Nghiêm Sát.” Người nào đó đêm nay rất không sợ chết. Nhưng lúc này, lửa giận của Nghiêm Sát nháy mắt liền tắt.

“Ngủ.”

“Nàng, là công chúa.”

“Với ta mà nói, nàng cái gì cũng không phải. Người thật muốn một tháng không xuống giường được?”
Nghiêm Sát xoay người đem Nguyệt Quỳnh đặt ở dưới thân, lấy râu đâm lên mặt hắn. Nghĩ rằng hắn muốn “tra tấn” mình, Nguyệt Quỳnh nhanh chóng cầm miệng (không muốn cầm cũng không được, miệng bị chặn rồi). May mắn là Nghiêm Sát chỉ đâm khắp mặt cùng cổ hắn, rồi liền buông tha cho hắn.

“Ngủ.”

Nguyệt Quỳnh ngoan ngoãn nhắm mắt lại, ngủ.

Nửa tỉnh nửa mê, hắn đột nhiên nghe thấy Nghiêm Sát nói: “Nữ nhân kia có thai.”

A? ! Nguyệt Quỳnh bừng tỉnh, không chút ý thức hỏi: “Công chúa có cốt nhục của người?”

Bóng người chụp xuống, Nguyệt Quỳnh bị Nghiêm Sát mang lửa giận hừng hực lột sạch, từ đầu đến chân bị y dùng râu đâm vài lần. Vừa chìm đắm vừa choáng váng, hắn mới dần phản ứng lại, từ trước khi Nghiêm Sát đại hôn đến bây giờ, y vẫn qua đêm ở trong phòng hắn. A! Công chúa hoài hài tử của ai! Nhưng khi hắn hiểu được thì đã quá muộn.

33. Chương 33

Khẽ mở mắt, Nguyệt Quỳnh không muốn cử động, cảm giác nhờn nhợn muốn nôn vô cùng mãnh liệt không ngừng dâng lên nơi yết hầu. Trời đã sáng, người này vẫn chưa rời đi, chẳng lẽ y dự định ở trong phòng hắn cả một ngày sao? Hắn thì không sao, nhưng vạn nhất người trong phủ nhìn thấy thì làm thế nào đây?

“Muốn nôn?”

“Ân.”

Nghiêm Sát xuống giường, mặc xiêm y. “Tiến vào.” Hồng Hỉ cùng Hồng Thái như cũ bưng chậu nước cùng điểm tâm, đẩy cửa mà vào. Nghiêm Sát đã mặc xiêm y, đỡ Nguyệt Quỳnh đứng lên, Nguyệt Quỳnh cả người mềm nhũn uể oải, không muốn cử động. Hắn nghĩ thầm rằng dạ dày của mình nhất định đã bị bệnh gì rồi, bằng không sao hắn lại thấy khó chịu thế này.

Hồng Thái hầu hạ công tử rửa mặt, súc miệng. Nhưng khi Hồng Hỉ vừa bưng điểm tâm đến, Nguyệt Quỳnh liền che miệng muốn nôn. Nghiêm Sát cau mày, y bế Nguyệt Quỳnh dậy.

“Ra ngoài sân đi.”

Nguyệt Quỳnh rất muốn nói không cần, nhưng hắn lại nói không nên lời.

Bé Nguyệt Quỳnh đi vào trong sân, Nghiêm Sát cũng không sợ bị người khác phát hiện, ngồi xuống, để cho Nguyệt Quỳnh dựa vào, ngồi trong lòng mình. Hồng Hỉ bưng cháo, ngồi cạnh Vương gia, uy công tử ăn cháo. Có lẽ là ở ngoài phòng thông thoáng hơn nên Nguyệt Quỳnh áp chế cảm giác nhờn nhợn ghê tởm, ăn một muỗng, nhưng mới vừa ăn xong, hắn liền nôn ra.

“Đi lấy mơ.” Nghiêm Sát dùng tay áo lau miệng của Nguyệt Quỳnh thực sạch sẽ, Hồng Thái nhanh chóng mang mơ đến. Nguyệt Quỳnh cầm một viên bỏ vào miệng, cảm thấy khá hơn nhiều.

Ngậm một hồi, bụng Nguyệt Quỳnh khẽ kêu. Hồng Hỉ vội múc một muỗng cháo uy công tử ăn. Nguyệt Quỳnh hé miệng ..., nhưng vừa ngửi thấy mùi cháo tổ yến hắn đã muốn nôn. Hồng Hỉ khần trương nhìn Vương gia, không biết phải làm sao.

Xoa xoa bụng, Nguyệt Quỳnh liếm liếm miệng: “Hồng Hỉ, ta muốn ăn diện điều[mì].”

Hồng Hỉ lập tức đứng dậy: “Hảo! Ta đi nấu cho công tử!”

“Công tử còn muốn ăn gì?” Hồng Thái vội hỏi.

Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng: “Bánh chẻo, đồ ăn nhiều một chút, cho một chút thịt heo nữa.”

“Ta đi làm mì và bánh chẻo cho công tử.”

“Còn muốn ăn gì không?” Ngón tay thô ráp khê vuốt ve môi Nguyệt Quỳnh.

Mắt to chớp chớp: “Lạt áp đầu.” [đầu vịt cay]

“Không được.”

Húp nước mì, sức ăn của Nguyệt Quỳnh tựa hồ là đã tốt hơn một chút. Nghiêm Sát đem toàn bộ bánh bao, bánh bột ngô – nguyên bản là chuẩn bị cho Nguyệt Quỳnh, ăn hết. Ăn hơn phân nửa bát diện điều, Nguyệt Quỳnh lại muốn nôn, Hồng Hỉ ngăn hấn nôn, lấy hoa mai cao đến, Nguyệt Quỳnh ăn hai khối. Sau một lúc lâu, hấn lại ăn thêm một bát mì nhỏ. Giữa trưa có bánh chẻo, Nguyệt Quỳnh một hơi ăn mười mấy cái, lại nôn ba lần, sắc mặt của Nghiêm Sát quả thật rất không tốt.

Đi đi lại lại một chút trong sân để tiêu thực, Nguyệt Quỳnh mệt rã rời bị Nghiêm Sát ôm về phòng ngủ. Thượng giường, Nguyệt Quỳnh liền hỏi: “Người không quay về?”

“Ngủ.”

Nguyệt Quỳnh nhanh chóng nhắm mắt lại, ngoan ngoãn ngủ. Ngồi cạnh bên giường, Nghiêm Sát nắm lấy tay phải của Nguyệt Quỳnh, lục mâu trở nên u ám.

.

Bồi Nguyệt Quỳnh nửa tháng, sau khi tình trạng nôn mửa của hấn dần khá hơn, Nghiêm Sát mới trở về Tùng uyển của mình. Buổi sáng tỉnh lại, không thấy Nghiêm Sát, vừa hỏi Hồng Thái, nguyên lai là y đã quay về Tùng uyển. Nguyệt Quỳnh lập tức xuống giường, bảo Hồng Hỉ đi gọi Lê Hoa Chúc.

“Nguyệt Quỳnh, có chuyện gì mà mới sáng sớm đã gọi ta qua đây, người phải mời ta ăn cơm.” Người chưa đến tiếng đã đến trước. Phần mặt bên phải đã hoàn toàn khôi phục, Lê Hoa Chúc cười tủm tỉm cùng Tiểu An Bảo của hấn đi đến. Nguyệt Quỳnh đã ở cửa chờ sẵn, giờ tay giữ lấy mặt Lê Hoa Chúc, tả hữu nhìn một cái.

“Mặt của ta đã sớm không sao nữa rồi.” Lê Hoa Chúc cười ha hả để Nguyệt Quỳnh tự ý sờ sờ xoa bóp khắp mặt hấn.

Buông tay, Nguyệt Quỳnh hiếm khi nghiêm túc nói: “Lần sau không được như thế nữa!”

Lê Hoa Chúc khê cười, ôm lấy Nguyệt Quỳnh: “Không.”

“Hoa Chúc!”

“Nguyệt Quỳnh, chúng ta chính là người một nhà, đúng hay không?”

“Đương nhiên.”

“Người nhà gặp nạn, ta há có thể ngồi yên sao? Nếu người bị đánh chính là ta, Nguyệt Quỳnh cũng sẽ thay ta chấn, có phải hay không?”

“Đúng là vậy. Nhưng mà.”

“Không có nhưng mà gì cả.” Lê Hoa Chúc buông Nguyệt Quỳnh ra, “Đã là người nhà thì không được khách khí như thế chứ! Được rồi được rồi, ta đang đói lắm a, mau mời ta ăn cơm.”

Nguyệt Quỳnh tức giận, gõ nhẹ lên trán Lê Hoa Chúc: “Cháo gà, ăn không?”

“Ăn!”

Trên bàn cơm không chỉ có cháo gà, còn có canh vây cá, hơn mười món điểm tâm, bánh bao, bánh chẻo. Xiêm áo đầy một bàn. Lê Hoa Chúc, An Bảo, Hồng Hỉ Hồng Thái đều cùng Nguyệt Quỳnh hưởng phúc. Nguyệt Quỳnh tuy rằng vẫn thấy nhờn nhờn, bất quá ăn uống tốt hơn rất nhiều. Ăn ngay một chén cháo gà nhỏ, một chén canh vây cá nhỏ, ăn ba cái bánh bao, ba cái bánh chẻo, còn ăn nửa trái táo, trong lúc ăn có nôn vài lần, nhưng phần lớn đều là nôn khan.

“Nguyệt Quỳnh, nói với người chuyện này, đây là ta thiên tân vạn khổ mới hỏi thăm được.” Ăn uống no đủ rồi, mặt thám mới mở miệng.

“Chuyện gì?” Nguyệt Quỳnh vẫn còn ăn.

Lê Hoa Chúc thần bí ghé sát vào hân: “Công chúa bị Vương gia nhốt ở ‘Thu uyển’. Những ma ma, thị nữ, thị vệ bên người Công chúa hình như đã bị Vương gia. . . .” Hân đưa tay làm động tác cắt cổ.

“A? !” Nguyệt Quỳnh vội vàng nuốt miếng dưa xuống.

“Xuyt ” Lê Hoa Chúc nhỏ giọng nói, “Ngày đó sau khi chúng ta trở về, Vương gia phái người bao vây xung quanh phủ rất chặt chẽ, không để bất cứ kẻ nào tùy ý xuất nhập, hôm qua Vương gia mới hạ lệnh triệt. ‘ Thu uyển ’ hiện tại, ngoài Nghiêm quân gia kiểm soát, mấy chục người canh gác, ai cũng không thể tới gần ‘ Thu uyển ’ nửa bước. Không ai biết ngày đó Vương gia đã làm gì sau khi trở về, mọi người chỉ biết Vương gia rất tức giận, nhốt công chúa và người của nàng tại ‘ Thu uyển ’. Kỳ thật ngày hôm đó, những người của công chúa đều bị Vương gia. . . .” Lê Hoa Chúc làm động tác chặt đầu, sau đó nói tiếp, “Vương gia nể mặt mũi Hoàng Thượng mà tha công chúa một mạng, phái Nghiêm quân gia canh giữ nàng, không được để nàng trở ra ngoài tác loạn.”

“Thật tốt quá!” Hồng Hỉ hàm hừ nói, “Công chúa rất xấu a. Quả thật nên trừng trị nàng như thế!”

Hồng Thái cùng An Bảo liên tục gật đầu. Hồng Thái nói: “Công tử, loại người có tâm địa ác độc giống như công chúa nên để cho Vương gia đến trừng trị nàng. Bằng không trong phủ không biết có bao nhiêu người sẽ bị công chúa hạ độc thủ. Người xem, ngay cả nhóm người Nghiêm quân gia nàng cũng không buông tha.”

“Nguyệt Quỳnh, công chúa không đáng nhận được sự thương cảm của chúng ta.” Lê Hoa Chúc vỗ vỗ ngực, “May mắn là có Vương gia bảo hộ chúng ta. Ta nghe nói công chúa đã yêu cầu Vương gia đem hai chúng ta giao cho nàng xử trí a.”

“A!” Nguyệt Quỳnh hoảng sợ.

“Cho nên mới nói Vương gia làm rất đúng.”

Nguyệt Quỳnh đột nhiên ngừng ăn uống. Lê Hoa Chúc lập tức nói: “Nguyệt Quỳnh, Vương gia sẽ không đối xử với công chúa như thế. Nhưng mà công chúa đáng sợ như vậy, một khi thả nàng ra, những người trong phủ đều phải chịu tai ương.”

“Ta hiểu được.” Nguyệt Quỳnh xoa xoa dạ dày đang khó chịu, khe thở dài. Nàng trở nên xinh đẹp, nhưng lại càng ương ngạnh hơn so với trước kia, cũng càng tâm ngoan [thâm độc, ...]. Chính là nỗi hận với “hân” vẫn như cũ không thay đổi.

“Công tử. . . .”

“Nguyệt Quỳnh. . . .”

Nguyệt Quỳnh nhìn bốn người đang lo lắng, cười cười: “Ta không sao, chỉ là có chút cảm khái. Dù thế nào đi chăng nữa, nàng vẫn là công chúa, vốn nên là một khuê nữ để cho người ta yêu thương.”

“Nguyệt Quỳnh, người cũng chẳng thể nào thay đổi được gì mà, công chúa chính là tự mình gieo gió gặt bão.” Lê Hoa Chúc đưa đĩa dưa cho hân, “Hảo Nguyệt Quỳnh, ăn dưa đi.”

“A.” Nguyệt Quỳnh khe cười, lấy một miếng dưa, nhưng phiền muộn trong lòng hân lại chẳng thể nào xóa nhòa được.

34. Chương 34

Ban đêm, một người xốc màn lên, Nguyệt Quỳnh đã vì y mà chờ ra khoảng trống trên giường. Thấy hân còn chưa ngủ, người vừa đến có chút không hài lòng, nhưng chỉ hôn lên môi Nguyệt Quỳnh, hôn đến mức khiến hân tỉnh táo, tựa hồ tâm tình của y không tồi.

Vào trong chăn, Nghiêm Sát theo thường lệ kéo Nguyệt Quỳnh vào lòng mình, ôm hân ngủ. Tựa vào ***g ngực cứng rắn của y, Nguyệt Quỳnh cũng dần có thói quen này. Tay trái đặt nơi ngực Nghiêm Sát có thể

tình tường cảm nhận được nhịp đập trái tim của y, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, từng nhịp đều mạnh mẽ hữu lực hơn hẳn.

“Nghiêm Sát.”

“Ngủ.”

“Nàng là công chúa.”

Cầm bị nâng lên. Tay trái của Nguyệt Quỳnh khẽ nắm tay Nghiêm Sát, thở dài: “Bên phía Hoàng Thượng, người định giải thích làm sao đây? Trên đời không có bức tường nào có thể chắn được gió. Trong phủ nhiều người như thế, tin tức nhất định sẽ bị truyền ra.” Lấy tay Nguyệt Quỳnh đặt lên những cọng râu vừa mới nhú trên mặt mình, Nghiêm Sát thô giọng nói: “Công chúa hoài hài tử của người khác, lục mạo [mũ xanh = bị cấm sùng] không minh bạch này, Hoàng Thượng giải thích cho ta thế nào?”

Nguyệt Quỳnh nhú mày, hẳn đã quên chuyện này. “Mấy tháng?”

“Hơn ba tháng.”

Hơn ba tháng, chẳng lẽ là nàng hoài thai khi còn ở trong cung sao? Nguyệt Quỳnh ngạc nhiên, công chúa đã có người thích, tại sao còn muốn gả cho Nghiêm Sát? Giương mắt, thấy Nghiêm Sát đang trừng hấn, hấn buồn bã nói: “Cho dù Hoàng Thượng biết công chúa có hài tử của người khác, hẳn cũng không thể trách cứ công chúa, đó là nữ nhi duy nhất của hấn a. Chuyện này dù nói thế nào, người đều đã chọc giận Hoàng Thượng. Hơn nữa. Người cũng không thể giam giữ nàng mãi.”

“Ta muốn phản, người đi hay là lưu?” Nghiêm Sát lại hỏi câu này một lần nữa.

Nguyệt Quỳnh cố rút tay trái, nhưng rút không ra. Hấn nghẹn nửa ngày, nghẹn ra một chữ: “Đi.” Còn không chờ hấn giải thích, hấn đã bị đặt ở dưới thân người nào đó, bị ai đó hôn một cách hung hăng.

Khi hấn sắp nghẹt thở, Nghiêm Sát đang phần nộ mới buông hấn ra, Nguyệt Quỳnh liếm liếm đôi môi đang run rẩy của mình, thở dốc nói: “Nếu người thất bại, bất quá cũng chỉ là tử; nhưng nếu người chiến thắng, làm hoàng đế, rất nhiều chuyện người sẽ thân bất do kỷ. Người phải lập hậu, phải nạp phi, phải cân nhắc chỗ lợi và hại trong mọi chuyện. Cảnh người sẽ xuất hiện rất nhiều loại trạng huống, người cũng biết, khả năng thích ứng của ta luôn luôn ... có chút kém, chỉ thích hợp nơi nào đơn giản một chút. Ngộ. Người không phản đương nhiên là tốt nhất, đương kim hoàng thượng coi như là minh quân.”

Nghiêm Sát sờ lên đôi mắt của Nguyệt Quỳnh, ánh mắt y u ám. Qua hồi lâu, y xoay người, thu đại chưởng lại: “Ngủ.”

“Công chúa.”

“Chờ nàng ta sinh hạ hài tử rồi nói sau. Ngủ!”

Nguyệt Quỳnh nhắm mắt lại, ngoan ngoãn ngủ, không rõ người này có nghe lọt những gì hấn nói không. Nghĩ đến chuyện mà mình muốn làm, trong lòng Nguyệt Quỳnh loạn loạn, quyết tâm rồi đi không biết khi nào đã có chút dao động. Nếu không, chờ một thời gian đi. Chờ dạ dày hấn tốt hơn đã.

Rúc vào lòng Nghiêm Sát, Nguyệt Quỳnh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, ngủ thật sự ngon. Nghiêm Sát chăm chú nhìn đỉnh giường, có chút dăm chiêu, đưa tay sờ lên bụng Nguyệt Quỳnh, có thai hai tháng, nơi này còn chưa có biến hóa rõ ràng.

.

Duỗi người, Nguyệt Quỳnh sững sốt, vừa mở mắt liền nhìn thấy người bên cạnh còn chưa rời đi, hấn giật mình hỏi: “Sao người còn ở đây?” Lục mâu nổi giận, trừng lên, hấn vội vàng nói: “Trời đã sáng.” Người này không phải đến hừng đông sẽ rời đi sao? Trước đây trong phủ có lệnh cấm, y ở trong này sẽ không có ai phát hiện, nhưng hiện tại lệnh cấm đã bãi bỏ, vạn nhất Hoa Chức đến, nhìn thấy y sẽ không tốt lắm.

“Tiến vào.” Nghiêm Sát ngồi trên giường, lên tiếng. Hồng Hỉ cùng Hồng Thái đẩy cửa tiến vào, Nghiêm Sát xuống giường mặc y phục, Nguyệt Quỳnh cũng xuống giường, để Hồng Thái giúp hấn mặc xiêm y. Hồng Hỉ đem điểm tâm đặt lên bàn, mở cửa sổ ra, Hồng Thái hầu hạ Vương gia cùng công tử rửa mặt. Làm xong hết thấy, hai người lui ra, Nghiêm Sát kéo Nguyệt Quỳnh đến bên bàn dùng bữa.

Trước tiên ăn hai chén canh hạt sen, Nguyệt Quỳnh nói: “Ta cảm thấy dạ dày đã tốt hơn nhiều. Lượng cơm ăn được đều nhiều hơn trước kia.” Nói xong, hắn liền cắn một miếng bánh thịt, bụng đã thấy đói.

“Đói bụng thì bảo Hồng Hỉ Hồng Thái nấu cho người ăn.” Nghiêm Sát nâng lên cái bát rất lớn được đặc chế của y, gấp cho Nguyệt Quỳnh vài món ăn.

“Hồng Hỉ Hồng Thái mỗi ngày đều nấu nhiều món ăn đa dạng cho ta, ta cảm thấy mình béo.” Nguyệt Quỳnh cúi đầu nhìn eo mình, “Không thể ăn nữa.”

Nghiêm Sát “rầm” một tiếng, buông bát xuống, dọa Nguyệt Quỳnh nhảy dựng. Ngắc đầu nhìn, chỉ thấy y lấy một phần của mỗi món ăn trên bàn bỏ vào cái bát to của mình, rồi liền đem toàn bộ thức ăn còn lại đổ vào cái chén trước mặt hắn: “Không được sót lại.”

Thật sự là quá nhiều. Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng, thấy Nghiêm Sát còn đang trừng hắn, hắn liền nhanh chóng cầm lấy đôi đũa, vội ăn bánh ăn canh. Người này cũng muốn uy hắn mập mập sao? Nếu béo hắn sẽ không thể khiêu vũ. Đúng rồi, hắn đã lâu không nhảy, chờ người này đi rồi, hắn sẽ luyện tập.

Đầu ngón tay phải của Nguyệt Quỳnh có thể cử động một chút, nhưng mà bởi vì toàn bộ cánh tay phải cơ hồ không có khí lực gì, cho nên tay phải của hắn tương đối yếu hơn so với tay trái. Mỗi ngày, sau khi ăn sáng xong, Hồng Hỉ hoặc Hồng Thái sẽ xoa bóp cánh tay phải cho hắn, để tay phải của hắn sẽ không trở nên càng yếu hơn. Những ngày mưa dầm, cánh tay phải của Nguyệt Quỳnh sẽ lại đau nhức, Hồng Hỉ hoặc Hồng Thái mượn thêm nhiệt diêm túi cho hắn đỡ đau, xoa bóp đương nhiên là không thể thiếu.

Ăn điểm tâm xong, sau khi xoa bóp tay phải cho công tử, Hồng Hỉ vội rời đi. Vương gia còn tại trong phòng của công tử, có vẻ sẽ không trở về, bữa trưa hắn phải làm nhiều một chút. Hôm nay trời rất đẹp, Giang Lăng tháng sáu có chút nóng, bất quá trong sân của Nguyệt Quỳnh lại rất mát mẻ, Nghiêm Sát đem đại ghế đặt ngoài sân, Nguyệt Quỳnh hơi cảm thấy nhờn nhờn gối lên bụng Nghiêm Sát, nhắm mắt dưỡng thần. Tay phải của Nghiêm Sát bao lấy tay phải Nguyệt Quỳnh, nhẹ nhàng xoa bóp, tay trái cầm bình thư. Bầu không khí giữa hai người vừa thanh bình vừa yên tĩnh, từ sau khi Nguyệt Quỳnh nhập phủ, hắn chưa từng nghĩ đến hắn còn có thể cùng Nghiêm Sát ở cạnh nhau như thế này.

“Xin hỏi có Nguyệt Quỳnh ở đây không?”

Thanh âm truyền đến từ ngoài sân, Nguyệt Quỳnh kinh ngạc mở mắt ra, trừ bỏ Hoa Chúc, còn người nào tìm đến hắn? Nhớ đến Nghiêm Sát vẫn còn ở đây, Nguyệt Quỳnh đột nhiên đứng dậy, vẻ mặt khẩn trương.

“Người mau đi trốn đi!”

Lục mâu u ám không thấy đáy.

Hồng Hỉ cùng Hồng Thái đang ở trong tiểu tào phòng bận việc cũng đi ra. Hồng Hỉ đi đến cửa nhỏ ở góc sân dẫn đến đại môn, hỏi: “Là ai a?”

“Lâu Vũ.”

Nguyệt Quỳnh vừa nghe liền dùng sức đẩy Nghiêm Sát, muốn y đi trốn. Nghiêm Sát không nhúc nhích, bàn tay to ôm lấy Nguyệt Quỳnh, liếc mắt nhìn Hồng Thái một cái. Hồng Thái liền xoay người, đi đến cửa nhỏ.

Sân của Nguyệt Quỳnh có hai cửa. Vào cửa chính còn phải qua một lối đi nhỏ, mới có thể tiến vào sân, cho nên người ở bên ngoài không thể nhìn thấy trong sân.

“Nghiêm Sát!” Nguyệt Quỳnh sắp bị dọa chết rồi. Hắn không sợ Nghiêm Sát bị Hồng Hỉ Hồng Thái Hoa Chúc An Bảo nhìn thấy, nhưng hắn tuyệt đối không muốn Nghiêm Sát bị người khác nhìn thấy. Khuôn mặt dần hạ xuống, Nghiêm Sát trực tiếp ngăn chặn cái miệng nhỏ của hắn.

“Ngô ngô ngô ngô ngô ngô.” Người mau đi trốn a!

35. Chương 35

Hồng Hỉ mở cửa ra, ngoài cửa chính là Lâu Vũ, chỉ có một mình hắn. Hồng Hỉ không tránh ra, mà chỉ kinh ngạc hỏi: “Lâu Vũ công tử, sao ngài lại đến đây?” Vô sự không đăng tam bảo điện. [Không có chuyện

không đến tìm]

Lâu Vũ nhìn vào trong viện, chỉ thấy được bức tường, trong mắt hắn hiện lên vẻ kinh ngạc. “Nghe nói Nguyệt Quỳnh công tử bị bệnh, ta đến thăm hắn.” Trên tay Lâu Vũ cầm theo lễ hap [hộp đựng], quả thật là đến thăm bệnh. Hồng Thái đi đến bên cạnh Hồng Hỉ, nói: “Lâu Vũ công tử chưa từng đến thăm công tử nhà ta, có chuyện gì sao?”

Trên mặt Lâu Vũ hiện lên vẻ bối rối, hắn mỉm cười: “Ta đã sớm muốn đến thăm hắn, nhưng là thường ngày chúng ta không có trò chuyện nhiều, cũng không thường chạm mặt, sợ rằng đến đây sẽ có chút đường đột. Ngày đó hắn ngất đi, tựa hồ thân thể thật không tốt, ta suy nghĩ vài ngày, cảm thấy cần phải đến thăm hắn. Đêm ba mươi đó, ta nợ hắn một cái nhân tình.”

Hồng Thái lễ độ trả lời: “Ta thay công tử nhà ta tạ ơn Lâu Vũ công tử. Nhưng là gần đây thân thể công tử nhà ta quả thật không khỏe, bây giờ còn ở trên giường nghỉ ngơi, thật sự không tiện gặp ngài. Lâu Vũ công tử chính là sủng quân của Vương gia, công tử nhà ta không cầu Vương gia ân sủng, chỉ cầu có thể bình an sống qua ngày, Lâu Vũ công tử nếu thật muốn cảm tạ công tử nhà ta, ngài tốt nhất đừng đến. Bị người khác nhìn thấy, cuộc sống của công tử nhà ta lại càng không dễ chịu.”

Lời nói của Hồng Thái khiến Lâu Vũ không nhịn được mà đỏ mặt, những lời hắn châm chọc Nguyệt Quỳnh đêm đó đều đã bị hai người hầu này của Nguyệt Quỳnh nhớ kỹ. Lâu Vũ nhìn Hồng Hỉ cùng Hồng Thái nhiều lần, gương mặt bình thường giống như chủ tử nhà hắn, nhưng lại nói năng lưu loát linh hoạt, còn ngầm ẩn ý châm chọc. Như những gì Hồng Thái đã nói, Lâu Vũ chính là sủng quân của Nghiêm Sát, bị người khác nói như vậy đương nhiên sẽ không cao hứng. Hắn mở miệng: “Là do Lâu Vũ nhiều chuyện.” Nói xong, hắn liền xoay người rời đi.

Hồng Hỉ cùng Hồng Thái rất không khách khí đóng đại môn lại. Hai người trở lại trong sân, phát hiện Vương gia cùng công tử đã biến mất, chỉ còn nhụy tháp trống trơn ở trong sân. Hai người trở về tiểu táo phòng tiếp tục làm bữa trưa, coi như Lâu Vũ chưa từng đến đây.

Y phục hở ra phân nửa, tựa vào người Nghiêm Sát, Nguyệt Quỳnh bất mãn: “Lỡ như Lâu Vũ tìm ta có việc thì sao?”

Nghiêm Sát đã hôn đủ, đưa tay vuốt ve qua lại thân thể trơn mềm của Nguyệt Quỳnh: “Người nên quan tâm đến bản thân mình.”

Ta có chuyện gì a? Nguyệt Quỳnh ngáp một cái, lại một mồi.

“Ngủ.”

Nguyệt Quỳnh lẩm bẩm: “Ta thật sự là ăn, ngủ, ngủ, ăn. Cứ tiếp tục như vậy, không quá một tháng, ta sẽ biến thành đại phì nhân.” [người mập to lớn]

“Ngủ!”

Nhắm mắt lại. Ngủ ngủ. Hắn có nên kiểm soát sức ăn của mình hay không?

.

Nguyệt Quỳnh buổi chiều lại ngủ rất ngon, bất quá khi hắn ngủ, Nghiêm Sát còn ở đó, nhưng lúc hắn tỉnh lại, Nghiêm Sát đã biến mất. Đợi đến bữa chiều, hắn nghe thấy tiếng hô của Hành công công: “Lâu Vũ thị tẩm ” “Diệp Ninh thị tẩm ”

Trong lòng Nguyệt Quỳnh bỗng “lạc!” một tiếng, người nọ muốn làm gì?

“Công tử, dùng bữa.”

Hồng Hỉ cùng Hồng Thái đem thức ăn dọn lên thạch bàn [bàn đá] trong sân. Nguyệt Quỳnh ngồi yên ở trên giường, chậm rãi đứng dậy đi ra ngoài, trực giác cảm thấy đây là điềm xấu.

Trong phòng ngủ của Nghiêm Sát có Lâu Vũ cùng năm vị công tử khác đang chờ thị tẩm. Giang Thương Nham cùng Khuyết Dung nhập phủ chưa được bao lâu, trong lần đầu thị tẩm sau khi Vương gia đại hôn đã được chọn, tựa hồ quyết định địa vị sau này của hai người họ ở vương phủ. Người đang thị tẩm chính là Giang Thương Nham, hậu huyệt của những người khác đều bị nhét phân thân giả, quỳ gối ở một bên

giường lớn, chờ Vương gia điểm triệu. Giang Thương Nham quỳ tựa vào giường, những va chạm mãnh liệt từ hậu phương làm cho hắn suýt nữa không khống chế được. Không rõ có phải là vì lâu lắm hắn không có thị tẩm, nên hắn cảm thấy Vương gia hoàn toàn dũng mãnh hơn so với dĩ vãng, khiến hắn ăn không tiêu.

“Vương, Vương gia. Không, nô, ta, không được, không được. A! A!”

Giang Thương Nham không nhịn được mà xin tha, đột nhiên cự vật [vật lớn] trong cơ thể nặng nề mà mạnh mẽ tiến vào, hắn không khống chế được. Nghiêm Sát bị quét sạch hưng phấn, lui ra: “Người tới.”

Hành công công cùng Ngụy công công canh giữ ở ngoài lập tức đi đến. Vừa thấy cảnh tượng trên giường, hai người liền hiểu được chuyện gì đã diễn ra. Giang Thương Nham chính là công tử của Đông uyển, Ngụy công công lập tức gọi bốn vị tiểu công công đến, nâng Giang Thương Nham đi ra ngoài.

“Vương gia, tha.” Lời cầu xin của Giang Thương Nham còn chưa kịp nói hết, đã bị Hành công công chặn miệng lại. Sau khi hắn bị nâng đi, Nghiêm Sát kéo Khuyết Dung lại, làm cho hắn quỳ trước người mình, rút phân thân giả trong hậu huyết của hắn ra, giúp đỡ cự vật của chính mình xông vào. Có vết xe đổ của Giang Thương Nham trước mắt, Khuyết Dung che miệng không dám xin tha. Nhưng căn bản là hậu huyết không đủ trơn bị cự vật không chút ôn nhu dùng sức va chạm, chỉ mới vài cái, gương mặt Khuyết Dung liền trắng bệch.

Lâu Vũ, Diệp Ninh cùng Liễu Mãn Hân kinh hồn táng đảm quỳ sát mép giường, hơn hai tháng Vương gia không có tìm người thị tẩm, dục vọng tích tụ suốt hai tháng làm cho bọn họ sợ hãi.

“Vương gia. A a! Vương gia.”

Khuyết Dung chịu không nổi, lần thị tẩm này hắn chẳng hề cảm nhận được nửa điểm vui thích, trên người hắn phủ một tầng mồ hôi lạnh. Cự vật trong cơ thể tựa như một lưỡi dao sắc bén, sắp đâm xuyên qua hắn.

Nghiêm Sát giáng một cái tát xuống lưng Khuyết Dung, biểu hiện của hắn khiến y không hài lòng.

“Người tới.” Nghiêm Sát rút chính mình ra.

Ngụy công công cùng Hành công công dẫn theo các tiểu công công của mình tiến vào, lại là việc của Ngụy công công, hắn dẫn người đem Khuyết Dung nâng đi. Sắc mặt Khuyết Dung tái nhợt, hơi thở mong manh, hoàn toàn không thể nói nên lời cầu xin nào cả.

Hưng trí bị quét sạch tận hai lần, Nghiêm Sát không còn muốn tiếp tục nữa.

“Tắm rửa.”

Hành công công cùng Ngụy công công lại dẫn theo người tiến vào. Nhìn vào mắt Lâu Vũ cùng Liễu Mãn Hân, Nghiêm Sát xuống giường. Hành công công cùng Ngụy công công tiến lên mặc ti bào [áo choàng lụa] cho y, sau khi Nghiêm Sát rời đi, Hành công công sai người đưa Diệp Ninh không được lựa chọn kia trở về.

“Công công.” Lâu Vũ lên tiếng, vẻ mặt hoảng sợ.

Hành công công chỉ nói: “Hầu hạ Vương gia thật tốt.” rồi liền lui ra ngoài. Ngụy công công dẫn hai người vào dục trì chuyên chúc của Nghiêm Sát: thiên trì.

.

Nằm ngửa trong dục trì rộng lớn, Nghiêm Sát nhắm mắt dưỡng thần. Lâu Vũ cùng Liễu Mãn Hân thật cẩn thận chà sát người y, không dám thở mạnh. Hầu hạ Vương gia chưa lâu, bọn họ đã nhận ra vài phần khác thường. Đêm nay Vương gia không có vẻ cao hứng, ngược lại còn có chút mất hứng. Nếu Vương gia mất hứng, sao lại không tìm Nguyệt Quỳnh? Trong lòng hai người đồng thời xuất hiện nghi vấn này.

Thấy thân thể Nghiêm Sát dần thả lỏng, thần sắc xem như cũng dịu đi, Lâu Vũ nhìn vào mắt Liễu Mãn Hân, đánh bạo nói: “Vương gia, có muốn ta hầu hạ Vương gia hay không?” Nghiêm Sát mở to mắt, đứng dậy ra khỏi dục trì, Lâu Vũ cùng Liễu Mãn Hân mừng thầm, Vương gia muốn bọn họ hầu hạ.

Cả người ướt sũng đi đến chỗ nhuộm y rồi ngồi xuống, Nghiêm Sát khai mở hai chân: “Dùng miệng.” Lâu Vũ cùng Liễu Mãn Hân một tả một hữu quỳ gối giữa hai chân Vương gia, dùng miệng hầu hạ Vương gia, Vương gia rất ít khi bảo bọn họ dùng miệng. Hai người tận tâm hầu hạ, sợ làm không tốt dễ chọc Vương

gia sinh khí. Nghiêm Sát nhìn chăm chăm miệng hai người đang không ngừng khép mở, chiếc lưỡi liếm lấy y, lục màu u ám. Qua hồi lâu, y mới phát tiết, văng lên mặt hai người.

Trở lại trong bồn tắm, Lâu Vũ cùng Liễu Mãn Hân lúc này mới yên tâm, rúc vào bên cạnh Vương gia. Nghiêm Sát vẫn nhắm mắt dưỡng thần, tâm tình tựa hồ đã tốt hơn nhiều.

“Vương gia,” Lâu Vũ thì thầm, “Ngày ấy công chúa làm khó dễ chúng ta, ngoài Hành công công, Nghiêm quân gia còn có Nghiêm quân sự che chở chúng ta, nhưng cũng nhờ Vương gia ngài đã trở về kịp thời.”

Nghiêm Sát không có phản ứng gì. Lâu Vũ thấy thế, càng thêm bạo dạn nói: “Trước khi Vương gia trở về, công chúa muốn đánh Nguyệt Quỳnh, may là có Hành công công cứu hãn. Nói đến cũng thật kỳ quái, công chúa không biết vì sao nhìn thấy Nguyệt Quỳnh giống như thấy quý, công chúa nói đôi mắt của Nguyệt Quỳnh thật đẹp, còn nói ‘rất giống’, cũng không biết đôi mắt Nguyệt Quỳnh giống ai, mà lại khiến công chúa muốn làm khó dễ hãn.”

Liễu Mãn Hân lên tiếng: “Vương gia, bọn người Nghiêm quân gia ngày đó che chở chúng ta như thế, chúng ta đều thực cảm động. Công chúa còn vì thế mà đánh Nghiêm quân gia.” Nghĩ đến tình huống hôm ấy, hãn còn có chút sợ hãi.

Nghiêm Sát mở mắt, chà xát cánh tay, Lâu Vũ thấy Vương gia cũng không có vẻ gì là không hài lòng, hãn thở dài: “Ta cùng Nguyệt Quỳnh mặc dù không có tiếp xúc nhiều, nhưng ngày đó thấy hãn hôn mê bất tỉnh, lòng cũng thực xúc động. Hôm nay ta đến thăm hãn, bất quá đã bị hai người hầu của Nguyệt Quỳnh đuổi đi, ta cũng không biết thân thể hãn ra sao rồi.”

Liễu Mãn Hân kỳ quái liếc mắt nhìn Lâu Vũ một cái, sao hãn lại luôn đề cập đến Nguyệt Quỳnh? Đám công tử bọn họ ngày thường đều rất ít qua lại, hãn bỗng dưng đến thăm Nguyệt Quỳnh làm gì?

Nghiêm Sát liếc mắt nhìn Lâu Vũ một cái, Lâu Vũ vội vàng cúi đầu. Y lấy bố khăn chà lau trên thân: “Người tới.” Thân thể hai người nháy mắt run lên. Hành công công cùng Nghiêm Mặc đợi sẵn bên ngoài lập tức tiến vào. Nghiêm Sát ném bố khăn một nơi, ra khỏi dục trì. Lâu Vũ cùng Liễu Mãn Hân không dám chần chờ, lập tức ra khỏi dục trì, mặc áo choàng. Nghiêm Sát tùy tiện choàng ti bào vào, Nghiêm Mặc theo sau rồi đi, Hành công công dẫn theo tiểu công công, đuổi bọn họ về uyển của mỗi người. Tâm Lâu Vũ hoảng loạn, ngồi lên nhuễn kiệu trên mặt đất, cái liếc mắt của Vương gia ban nãy khiến hãn sợ hãi không thôi.

Hậu môn Vương phủ, Nghiêm Thiết cùng Nghiêm Kim khiêng một cái túi lạng lẽ leo lên xe ngựa đã chờ sẵn. Ném túi lên, Nghiêm Mưu liền đánh xe ngựa chạy đi. Trong túi phát ra tiếng “Ồ ô”, hơn nữa còn không ngừng cử động. Xe ngựa chạy khỏi thành Giang Lăng, đi đến bãi tha ma ngoài thành. Nghiêm Thiết cùng Nghiêm Kim khiêng túi xuống, chiếc túi vừa được mở ra, bên trong tự nhiên là Giang Thương Nham cùng Khuyết Dung cả người trần trụi. Miệng hai người bị nhét vải, vẻ mặt kinh sợ.

Nghiêm Thiết rút chủy thủ ra, hai người liên tục lắc đầu, cố kêu nhưng chỉ phát ra tiếng “ô ô...” . Nghiêm Thiết nắm tóc Giang Thương Nham, để chủy thủ sát cổ hãn: “Vào Lệ vương phủ phải theo quy củ của Lệ vương phủ.” Chủy thủ của vào cổ Giang Thương Nham, máu văng lên khắp mặt Khuyết Dung. Lúc này Khuyết Dung đã sợ tới mức không còn khống chế được, không ngừng lùi về phía sau. Nghiêm Thiết tiến lên từng bước, bắt lấy Khuyết Dung, cũng dùng một đao của lên cổ hãn. Sau đó, Nghiêm Thiết dùng chủy thủ hủy hoại khuôn mặt của bọn họ, thu túi, lên xe ngựa. Bãi tha ma lại có thêm hai thi thể vô danh.

Vào Lệ vương phủ phải theo quy củ của Lệ vương phủ. Đây là điều mà mỗi người vào phủ đều phải nhớ kỹ. Mà quy củ của Lệ vương phủ là gì? Chủ nhân của Lệ vương phủ chính là Lệ vương; nên nghe, không nên nói; không được lên nói huyền thuyên; không được lên tìm hiểu tin tức trong phủ; không được làm lộ tin tức trong phủ Quy củ của Lệ vương phủ tổng cộng có một trăm hai mươi sáu điều, phạm một trong số những điều đó, liền phải nhận hình phạt nghiêm khắc.

Trong thư phòng của Nghiêm Sát, Nghiêm Thiết, Nghiêm Kim cùng Nghiêm Mưu gõ cửa sau đi vào, Lí Hư, Chu Công Thăng, Nghiêm Bình, Nghiêm Mặc cùng Nghiêm Tráng đều đã ở đó. Nghiêm Thiết tiến lên hai bước, nói: “Vương gia, đã xử trí xong.”

Chu Công Thăng nói với Vương gia: “Giang Thương Nham cùng Khuyết Dung đã tiết lộ chuyện trong phủ cho các ma ma của công chúa, nhưng chuyện về ‘hãn’ thì có lẽ không phải do hai người này nói ra. Hai người bọn họ chỉ vừa vào phủ, sẽ không biết rõ ràng như vậy.”

Lí Hữu nói: “Vương gia đã lạnh nhạt với các phu nhân Nam Bắc uyển thật lâu. Khó tránh khỏi có người không chịu nổi tịch mịch hoặc tâm sinh oán hận. Liên Thủy cùng Hác Hiểu Mẫn Nam uyển, Trương Ngọc Nhân Bắc uyển đều từng tiếp xúc với người của công chúa.”

Nghiêm Sát mở miệng: “Nghiêm Bình, ba ngày sau đuổi toàn bộ nữ nhân Nam Bắc uyển ra khỏi vương phủ. Kể nào từng tiếp xúc với người của công chúa. Nghiêm Thiết.”

“Lão nô (thuộc hạ) đã rõ.”

“Vương gia, ngài đại hôn tổng cộng thu được mười sáu vị công tử, ngài muốn tuyển vài người nhập phủ hay không?” Chu Công Thăng hỏi.

“Chọn mười.”

36. Chương 36

Chưa thực sự chìm vào giấc ngủ, Nguyệt Quỳnh bị chòm râu của ai đó đánh thức. Mở mắt ra, chỉ thấy một bóng đen nằm trên người hần, bóng đen không có mặc xiêm y. Y phục của hần bị giải khai.

“Tướng quân?” khẽ hô lên theo thói quen, tay trái Nguyệt Quỳnh ấn lên vai đối phương. Bóng đen vùi đầu vào bụng hần, vừa hôn vừa liếm. Sự nhiệt tình của Nguyệt Quỳnh được khơi gợi. Ruột dê trong cơ thể bị rút ra, Nguyệt Quỳnh khẽ rên rỉ vài tiếng. Ngón tay thô ráp chậm rãi tham nhập vào trong cơ thể hần, thân thể Nguyệt Quỳnh trở nên căng cứng, một lát sau, hần mới thả lỏng.

“Tướng quân.”

“Ta là ai?” Tựa hồ người nào đó có chút mất hứng.

“Nghiêm Sát.”

Ngón tay đang ma sát được rút ra, thứ đáng sợ gì đó đâm vào hần. Nguyệt Quỳnh không kháng cự, cau mày chịu đựng sự xâm nhập của đối phương. Cự vật cực nóng và cứng rắn tiến vào rất chậm, không giống với sự thô bạo gấp gáp trước kia. Cảm giác đau đớn nằm trong phạm vi hần có thể chịu được, Nguyệt Quỳnh giữa đầu rên rỉ. Lần này tổn nhiều công phu, Nghiêm Sát mới đi vào trong cơ thể hần. Khiến cho Nguyệt Quỳnh không thể không hoài nghi người này là giả mạo.

Chôn trong cơ thể Nguyệt Quỳnh, Nghiêm Sát cũng không động, y chỉ lẳng lặng nằm trên người Nguyệt Quỳnh, lấy râu đâm khắp mặt hần, đâm lên cổ hần, lên xương quai xanh của hần. Người này đã xảy ra chuyện gì? Nguyệt Quỳnh vô ý thức đưa tay trái khẽ vuốt ve bả vai của Nghiêm Sát, tấm lưng dày rộng, ngón tay lưu luyến nơi vết sẹo một phen. Miệng bị chặn lại, Nguyệt Quỳnh choáng váng, hồ đồ, người này thực quái.

Luật động phi thường nhẹ, so sánh với trước kia, chỉ có thể dùng ‘rất nhẹ’ để hình dung. Cảm giác của Nguyệt Quỳnh đến rất nhanh, rên rỉ cũng lộ ra vài phần ôn nhu cùng mị hoặc mà trước kia chưa từng có. Nghiêm Sát thở dốc nặng nhọc, tựa hồ đang ẩn nhẫn điều gì. Thân thể Nguyệt Quỳnh đã lâu không hoan hảo nhanh chóng tiết ra, cùng lúc đó, Nghiêm Sát thể nhưng cũng tiết.

“Nghiêm Sát?”

Không mong người này nói với hần đã xảy ra chuyện gì, chỉ là theo bản năng khẽ gọi. Trận hoan ái này có thể nói là đơn phương, tuy rằng Nghiêm Sát đã tiết, nhưng Nguyệt Quỳnh biết y cũng không có sướng khoái. Tình cảnh này so với Nghiêm Sát trực tiếp mưa rền gió dữ một hồi càng khiến hần bất an hơn. Khiến hần nhớ đến đêm mưa ấy, đêm đó, Nghiêm Sát chính là như vậy. Cũng từ đêm đó, quan hệ của hần cùng Nghiêm Sát đã thay đổi. Nghiêm Sát trở thành chủ tử của hần, còn hần trở thành công tử không được sủng nhất của Nghiêm Sát.

Nguyệt Quỳnh cũng không đau lòng gì, chỉ có sự bối rối, khó hiểu. Những chuyện quá phức tạp khiến hần không muốn nghĩ đến, sự xuất hiện của Nghiêm Sát trong sinh mệnh hần không hề giống với những kẻ khác. Cho dù thân phận của Nghiêm Sát là gì, cho dù thái độ của Nghiêm Sát với hần như thế nào, cho dù Nghiêm Sát “tra tấn” hần ra sao, “ngược đãi” hần thế nào, Nghiêm Sát, cũng sẽ không giết hần.

Vật gì đó đã mềm xuống nhưng vẫn đáng sợ ở trong cơ thể hắn chậm chậm lui ra ngoài, Nguyệt Quỳnh mở to mắt, muốn nhìn kỹ người này một chút để chắc rằng y không phải là giả mạo. Đáng tiếc, không phải là giả. Cho dù hắn không thấy rõ mặt của đối phương, nhưng thân thể to lớn như tòa sơn này, ngoại trừ Nghiêm Sát còn có thể là ai? Nghiêm Sát xuống giường, chỉ chốc lát, y cầm bố khăn ướt tiến vào, giúp Nguyệt Quỳnh rửa sạch hậu huyệt cùng thân thể. Rút ruột dê đã bắn ra, Nghiêm Sát cũng không đánh thức Hồng Hỉ Hồng Thái, sau khi mặc tiết khổ vào, y tiến vào chăn, ôm Nguyệt Quỳnh.

“Lâu Vũ thế nào?”

“Ngủ.”

“Hắn theo người gần bốn năm rồi.”

“Câm miệng.”

“Hắn đối với người thực ... ngô!”

Được rồi được rồi, hắn ngủ ngủ, không cần lấy râu đâm hắn.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Nghiêm Sát biến mất. Sau khi ném qua điểm tâm, Từ đại phu vội đến xem mạch cho hắn, kết quả khám bệnh vẫn là dạ dày hắn còn chưa tốt, phải tiếp tục điều dưỡng. Nguyệt Quỳnh xoa xoa phần bụng đã phát trướng, đồng tình với y thuật của Từ đại phu. Hôm nay, Nghiêm Sát không có đến. Chạng vạng, Tây uyển lại truyền đến tiếng hô của Hành công công, triệu người thị tẩm. Nhưng sau khi hắn ngủ, Nghiêm Sát lại như u linh xuất hiện trên giường hắn, không có “tra tấn” hắn, chỉ đơn thuần lấy râu đâm khắp người hắn, rồi ôm hắn ngủ. Tựa hồ là đang trở về khoảng thời gian “yêu đương vụng trộm” trước kia. Không, không phải là yêu đương vụng trộm, không có tình thì lấy gì mà vụng trộm?

Ngày hôm sau, Lê Hoa Chúc mang tin tức đến.

“A? Toàn bộ các phu nhân Nam Bắc uyển đều bị tổng xuất phủ?” Nguyệt Quỳnh kinh ngạc đến ngây người.

Lê Hoa Chúc gật gật đầu: “Không chỉ có các phu nhân Nam Bắc uyển. Giang Thương Nham cùng Khuyết Dung của Đông uyển cũng bị tổng xuất phủ. Đường như lần thị tẩm trước, bọn họ đã khiến Vương gia không hài lòng, nên đêm đó đã bị tổng xuất phủ.”

Lần thị tẩm trước? Không phải là đêm mà Nghiêm Sát trở nên kỳ quái đó sao? A? Sao Nghiêm Sát lại không triệu hắn thị tẩm, ngược lại chính y còn chạy đến hầu hạ hắn một lần. A, không không, không phải hầu hạ.

“Nguyệt Quỳnh? Nguyệt Quỳnh?”

Nguyệt Quỳnh lập tức hoàn hồn, tiếp tục uống thuốc bổ của hắn, lắng nghe những tin tức mà Lê Hoa Chúc nghe được.

“Còn có, hôm nay có mười vị công tử nhập phủ, nghe nói tạm thời an trí ở tại Đông Tây nhị uyển, chờ sau khi các phu nhân Nam Bắc uyển ra khỏi phủ, bọn họ liền đến Nam Bắc uyển trụ nha.”

Nga. Nguyệt Quỳnh gật gật đầu. Cảm thấy buồn bã, những người này liền bị đưa ra đưa vào phủ như thế. Để người chà đạp, mặc cho số phận.

“Nguyệt Quỳnh.” Lê Hoa Chúc nhìn chằm chằm Nguyệt Quỳnh, “Người, còn muốn xuất phủ không?”

Không lập tức trả lời, Nguyệt Quỳnh uống mấy ngụm canh xong, mới nói: “Còn muốn.” Lê Hoa Chúc thở dài, không nói gì, bầu không khí có chút trầm buồn. Nguyệt Quỳnh bỗng nhiên cười cười, buông bát đứng dậy. Sau đó liền xoay xoay thất lưng.

“Hồng Hỉ Hồng Thái.”

“Công tử.”

“Ta muốn khiêu vũ, giúp ta hạ thất lưng.”

“Công tử!” Hồng Hỉ cùng Hồng Thái kêu lên sợ hãi, sắc mặt Lê Hoa Chúc cũng thay đổi. Nguyệt Quỳnh buồn bực nhìn bọn họ: “Có chuyện gì sao?”

Hồng Thái vội vàng nói: “Công tử, Từ đại phu đã nói trước khi dạ dày của ngài hồi phục lại, tốt nhất là nên tĩnh dưỡng.”

“Không thể khiêu vũ?” Nguyệt Quỳnh nhú mày, “Ta gần đây trở nên béo, phải vận động một chút.”

“Người đâu có béo.” Lê Hoa Chúc ần hần ngồi xuống, “Sắc mặt của ngươi vẫn không tốt. Gần đây vẫn còn nôn. Không được, chờ đến khi thân thể ngươi hoàn toàn hồi phục, ngươi mới được khiêu. Ta thà rằng ngươi không thể khiêu vũ, cũng còn hơn nhìn thấy ngươi gầy xiu.”

Nguyệt Quỳnh trấn an nói: “Hoa Chúc, xin lỗi, ngày đó ta đã dọa ngươi sợ rồi.”

“Đúng vậy, biết là đã dọa ta sợ mà còn không thành thật chút nào. Canh cá của ngươi còn chưa uống hết mà, uống nhanh.”

Nguyệt Quỳnh nhăn mũi: “Ta thực sắp biến thành đại phì nhân.”

“Uống nhanh!”

Nguyệt Quỳnh nâng bát lên, thầm nghĩ: Hoa Chúc nhanh chóng trở thành Nghiêm Sát rồi.

.....

Nguyệt Quỳnh một mực ở trong viện, không biết các phu nhân Nam Bắc uyển khi rời phủ khóc thê thảm thế nào. Cũng không biết ngoại trừ các nàng cùng hai vị công tử mà Lê Hoa Chúc đã nói, còn có ba vị công tử Tây uyển bị tống xuất phủ. Đương nhiên, không bao gồm bốn công tử được sủng ái. Ngày hôm đó, từng chiếc xe ngựa ngoài vương phủ lần lượt rời đi, mất đi sự che chở của vương phủ, sau này bọn họ chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Nghiêm Sát mỗi đêm đều triệu người thị tẩm, nhưng y mỗi đêm đều qua đêm trong phòng Nguyệt Quỳnh. Trong suy nghĩ của một số người, Vương gia lại trở thành Vương gia trước kia, sự tồn tại của công chúa dường như không có chút ảnh hưởng gì. Mà Hoàng đế Cổ Niên ở nơi kinh thành xa xôi nhận được một phong mật tín mà Nghiêm Sát phái người đưa đến. Sau khi xem xong, hắn ta liền đem ba gã thị quân đang hầu hạ mình giết chết. Ngày hôm sau, Cổ Niên phái Triệu công công đi đến Giang Lăng truyền chỉ, thưởng cho Nghiêm Sát vàng bạc ngự rượu, vờ không đề cập đến công chúa.

Ở một tòa tẩm cung yên tĩnh phía tây bắc trong hoàng cung, trong phòng đầy hương nhiên [nhang khói], Thái hậu Trương Huyền Ngọc quỳ gối trước mặt Bồ Tát, lẩm nhẩm đọc kinh văn. Niên kỷ đã bốn mươi hai, Thái hậu nhìn qua cực kỳ trẻ tuổi, năm tháng không hề lưu lại dấu vết trên mặt nàng. Năm đó nàng từng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, hiện giờ vẫn xứng đáng với danh hiệu này. Tiên đế Cổ Thiết nổi tiếng tuần mỹ, Trương Huyền Ngọc cũng là một mỹ nhân, hai người sinh hạ nhi tử Cổ U dung mạo khuynh quốc khuynh thành cũng là chuyện không đáng ngạc nhiên.

Có truyền thuyết rằng ai đã từng gặp qua Trương Huyền Ngọc, là nam nhân sẽ bị nàng hút đi một nửa hồn phách; nhưng còn những kẻ thấy qua Cổ U, nếu là nam nhân sẽ bị hắn hút đi toàn bộ hồn phách, là nữ nhân thì hận không thể để lại vài dấu vết trên mặt hắn. Nét đẹp của Cổ U không chỉ có ở dung mạo của hắn, mà càng ở tâm linh xuất trần của hắn. Ở chốn hoàng cung bẩn ô nọp cấu[dơ bẩn] này, hắn thể nhưng không hề bị nhiễm nửa điểm dơ bẩn, tâm hắn tựa như vũ của hắn, thuần túy, tinh khiết. Khi Cổ U còn nhỏ, còn có chút sợ Cổ Niên, chờ hắn trưởng thành, sau khi tình cảm Cổ Niên dành cho hắn thay đổi, hắn liền càng sợ Cổ Niên. Không chỉ là sợ, mà là sợ đến mức khiến cho Cổ Niên nổi điên.

Nhìn chằm chằm Trương Huyền Ngọc đang bày ra vẻ mặt bình thản như không có gì, Cổ Niên nhắm nháp chén rượu ngon. “Sao ngươi có thể khiến cho U nhi nhần tâm rời bỏ ngươi?” Trương Huyền Ngọc chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt đẹp được di truyền bày phần cho Cổ U.

“Hoàng Thượng ngài mới bao nhiêu tuổi, sao đã bắt đầu không nhớ những chuyện đã xảy ra?” Đôi mắt đẹp chuyển lại đây, Trương Huyền Ngọc lạnh lùng nói, “Chẳng phải kẻ khiến cho U nhi nhần tâm rời bỏ ai gia chính là Hoàng Thượng bất chính sao?”

Cổ Niên ngửa đầu uống hết chén rượu, thị nữ của Trương Thái hậu lập tức rót đầy cho hắn. Đối với sự bất kính của Thái hậu, Cổ Niên cũng không để ý, mà chỉ cầm lấy chén rượu, nói: “Là người không có chiều cố hảo cho U nhi của trẫm. Là người làm cho hắn chạy lên Vọng lâu tự thiêu, đều là người.”

Trương Huyền Ngọc mặc kệ hấn, quay đầu đi: “Hoàng Thượng, ai gia siêu độ cho U nhi, ngài cần phải đi.” Cổ Niên tự cổ tự đắc [tự biên tự diễn] uống rượu, nằm lên chiếc ghế Cổ U từng nằm, đắp chiếc chăn Cổ U từng đắp, ở trong túy mộng tìm kiếm bóng người đang dần trôi đi trước mắt hấn.

Cổ Niên đang uống rượu bị đám nô tài cẩn thận khiêng đi, những giọt lệ đọng đầy trong mắt Trương Huyền Ngọc lúc này mới trào ra, cúi đầu hô to: “U nhi. U nhi.” Có người đi đến quỳ gối bên chân nàng, mắt cũng ngấn lệ. Trương Huyền Ngọc sờ lên đầu của hấn, thấp giọng khóc.

37. Chương 37

Vừa chớp mắt đã đến tháng tám, bọn công tử vừa nhập phủ một tháng trước cũng đã thị tắm được vài ngày. Cảnh than khóc khi ly khai của các phu nhân Nam Bắc uyển đã trở thành chuyện quá khứ, có tân công tử được sủng ái, cũng có công tử cũ bị thất sủng, Lệ vương phủ vẫn là Lệ vương phủ như trước. Chỉ sợ thứ duy nhất có thay đổi chính là cuộc sống của Nguyệt Quỳnh.

Giang Lăng tháng tám càng trở nên nóng bức hơn, Nguyệt Quỳnh cảm thấy năm nay nóng nực hơn nhiều so với trước kia, cho dù là đang đứng dưới bóng râm, mồ hôi trên người hấn cũng không ngừng chảy ra, hại hấn hận không thể ngâm mình trong đục dưng, mãi mãi không cần đi ra. Càng gay go hơn là Nghiêm Sát mỗi đêm đều ôm hấn ngủ, một cái hỏa lò ở sát bên cạnh, hấn cảm thấy khô nóng vô cùng. Chẳng lẽ khả năng thích ứng của hấn giảm xuống rồi sao? Rõ ràng là hấn không có sợ nóng bức như thế a.

Ngâm mình trong đục dưng, Nguyệt Quỳnh nhìn chằm chằm thất lưng của mình. Hấn béo, hấn thực sự béo, thất lưng hấn đã phình to đến mức thấy rõ cái bụng tròn vo. Trong đầu lập tức xuất hiện bộ dáng bản thân mình trở thành đại phì nhân, Nguyệt Quỳnh liền giật mình. Dạ dày vẫn còn trướng trướng, mỗi buổi sáng khi tỉnh dậy, hấn đều muốn nôn, y thuật của Từ đại phu lần này trở nên vô dụng, đã qua hai tháng, dạ dày hấn cũng không có chút cải thiện. Hơn nữa hấn càng ngày càng ngủ nhiều, hôm nay hấn ngủ sáu canh giờ, hấn thấy như mình đang rảo bước tiến lên trên con đường trở thành đại phì nhân. Không được! Hấn không thể ăn nữa! Nếu trở nên béo thì hấn làm sao khiêu vũ đây? Nói đến khiêu vũ. Nguyệt Quỳnh đứng lên, dựa vào đục dưng, tay trái chạm đến mắt cá chân trái, nâng lên theo phương vuông góc. Xong rồi, hấn cứ nhiên nâng không đến lỗ tai!

“Người đang làm gì!”

Tiếng gầm gừ dữ dội phát lên từ phía sau, Nguyệt Quỳnh hoảng sợ, đang giữ tư thế Kim Kê Độc Lập*, chân hấn bỗng trượt về phía sau. Một đôi tay to ôm chặt lấy hấn, thân người dán chặt phía sau của người nọ trở nên căng cứng.

[*Kim Kê Độc Lập: tư thế đã được miêu tả ở trên: cong chân về phía sau, tay chạm mắt cá, nâng lên]

Xong rồi.

Đại bố khăn trùm xuống đầu, cả người bị ôm ra đục dưng. Nguyệt Quỳnh bị ôm đi sợ đến mức không dám hé răng, tuy rằng hấn vạn phần hồ đồ không biết vì sao Nghiêm Sát lại sinh đại khí như vậy. Nếu nói hấn vừa nãy suýt chút bị ngã, cũng là do Nghiêm Sát dọa hấn giật mình, hấn mới trượt chân. Dem người đặt lên giường, Nghiêm Sát kéo bố khăn ra, sắc mặt đầy vẻ lo lắng, Nguyệt Quỳnh liền nuốt nước miếng.

Nghiêm Sát lấy chăn quấn người Nguyệt Quỳnh lại. “Người đâu!” Hồng Hỉ cùng Hồng Thái lập tức xuất hiện ở trong phòng. Nghiêm Sát cởi bỏ đai lưng, quấn quanh cổ tay, quát về phía Hồng Hỉ cùng Hồng Thái.

“Nghiêm Sát!” Nguyệt Quỳnh bỏ nhào vào người Nghiêm Sát, gắt gao ôm lấy cánh tay y. Hồng Hỉ cùng Hồng Thái “phịch” một tiếng quỳ xuống. Nguyệt Quỳnh không hề mặc gì cả, nhưng hấn đành phải làm vậy.

“Sao người lại đánh Hồng Hỉ Hồng Thái!”

“Thân là người hầu của người, thể nhưng lại chăm sóc người không tốt, nên đánh! Người nằm xuống cho ta!”

Nguyệt Quỳnh không nghe lời y, tay trái dùng lực ôm chặt lấy cánh tay thô ráp của y.

“Không được đánh Hồng Hỉ Hồng Thái!”

“Không được?” Lục mâu u ám.

“Ta đang tắm, bọn họ không thể vào, làm sao chăm sóc ta? Hơn nữa vừa này nếu không phải người đột nhiên rống ta, ta cũng sẽ không suýt chút bị ngã.” Vị nam sủng này có thể nói là quá to gan lớn mật.

Hồng Hỉ cùng Hồng Thái đột nhiên ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt, công tử suýt chút bị ngã?

Nghiêm Sát ngăn trở thân thể trần trụi của Nguyệt Quỳnh: “Buông ra! Nằm xuống!”

“Không được đánh Hồng Hỉ Hồng Thái!”

“Đi ra ngoài!”

Hồng Hỉ Hồng Thái lo lắng nhìn công tử, đứng dậy lui ra ngoài. Hai người vừa đi, Nguyệt Quỳnh liền buông tay ra, lấy chăn che lấy thân thể, ngồi lại trên giường. Nếu hắn nói không sợ hãi về giận dữ của Nghiêm Sát lúc này thì chắc chắn là giả, nhưng hắn không thể để người này đánh Hồng Hỉ Hồng Thái. Nghiêm Sát tháo đai lưng ra, cởi xiêm y, buông màn thượng giường. Nguyệt Quỳnh lui về phía sau, lui mãi đến khi không thể lui thêm được nữa.

“Người không thể đánh Hồng Hỉ Hồng Thái.” Khí nhược nhưng không chút yếu ớt.

Nghiêm Sát quỳ gối trên giường, cúi đầu nhìn Nguyệt Quỳnh. “Từ Khai Viễn có từng nói với ngươi là không được khiêu vũ hay không?”

Nguyệt Quỳnh nuốt nước miếng, gật gật đầu: “Ta béo, có bụng luôn rồi, nếu không khiêu liền thực sự trở thành đại phì nhân a.”

“Oanh” một tiếng, Nghiêm Sát nện một quyền lên trụ giường, chiếc giường liền rung chuyển, lung lay, Nguyệt Quỳnh sợ tới mức không dám thở mạnh. Nghiêm Sát siết chặt nắm tay, hít sâu mấy hơi, y mới thô giọng nói: “Không có sự chấp thuận của ta, sau này không được khiêu vũ. Nếu không ta liền đem bán Hồng Hỉ Hồng Thái, đổi cho ngươi hai cái người hầu hiểu chuyện.”

“Không được!” Hồng Hỉ Hồng Thái là người nhà của hắn!

“Ngươi còn khiêu vũ không!”

Trong đôi mắt to nẩy lên nét buồn bã, Nguyệt Quỳnh rủ mắt xuống: “Không khiêu.” Hắn có thể không khiêu vũ, nhưng không thể mất đi Hồng Hỉ Hồng Thái. Bóng đen cúi xuống, miệng bị chặn lại, Nguyệt Quỳnh không mở miệng để đối phương tiến vào. Râu đâm hấn một hồi, hắn mới nghe thấy Nghiêm Sát nói: “Đến khi dạ dày của ngươi hồi phục, ta liền cho ngươi khiêu.”

A? Mắt to ngược lên, tràn đầy kinh hãi.

“Ngủ!”

Nguyệt Quỳnh bĩu môi, nhưng sự vui sướng trong mắt không cách nào che giấu được. Ngoan ngoãn nhắm mắt nằm xuống, hắn đã nghĩ người này vĩnh viễn cũng không cho hắn nhảy, hại hắn suýt chút rơi lệ. Ngón tay thô ráp vuốt ve bờ môi của hắn, Nguyệt Quỳnh hé miệng, chòm râu đâm hấn lại hạ xuống, lưỡi xâm nhập. Sao đêm nay y không có triệu người thị tẩm?

Chăm chú nhìn người bên cạnh đã ngủ say, Nghiêm Sát ngồi xếp bằng bên người hắn. Dưới tay chính là phần bụng đã hiện rõ manh mối của Nguyệt Quỳnh. Bốn tháng, phần bụng của người này sẽ càng ngày càng rõ ràng.

Hôm sau tỉnh lại, Nghiêm Sát không ở trên giường. Nghĩ đến trận tranh chấp kinh tâm động phách tối hôm qua, Nguyệt Quỳnh còn có chút sợ hãi, nếu hắn chậm một bước, Hồng Hỉ Hồng Thái đã bị đánh.

“Công tử, ngài không bị ngã phải không?” Hồng Hỉ cùng Hồng Thái cũng còn sợ hãi.

“Không có.” Nguyệt Quỳnh cười cười trấn an hai người, “Hắn đột nhiên lên tiếng từ phía sau, làm ta giật cả mình, ta mới suýt té ngã.”

“Công tử, thân thể ngài không khoẻ, không nên khiêu vũ, chờ thân thể ngài hồi phục hoàn toàn, ta cùng Hồng Hỉ sẽ cùng ngài luyện vũ mỗi ngày.” Hồng Thái khẩn cầu nói. Nguyệt Quỳnh lập tức nói: “Hảo, hảo, trước khi thân thể tốt hơn, ta không khiêu là được rồi.”

“Ân.” Hồng Hỉ cùng Hồng Thái nín khóc mỉm cười.

“Vương gia có lệnh ” đột nhiên giọng nói của Nghiêm quân gia vang lên từ ngoài viện. Hồng Hỉ vội vàng đỡ công tử đứng dậy, Hồng Thái đi ra ngoài mở cửa. Đi vào trong viện, Nguyệt Quỳnh che ngực, trực giác của hần cảm thấy

Người đến quả nhiên là Nghiêm quân gia, Nguyệt Quỳnh mỉm cười với hần, Nghiêm quân gia cũng tươi cười đáp trả, nói: “Nguyệt Quỳnh công tử, Vương gia có lệnh, mệnh ngài ba ngày sau rời phủ.”

A? Nguyệt Quỳnh sửng sốt. Sau một lúc lâu mới phục hồi lại tinh thần. Hần, có thể rời khỏi phủ? Tâm “thình thịch thình thịch” đập rất nhanh, đầu óc Nguyệt Quỳnh trở nên trống rỗng. Khi vừa nghe thấy mệnh lệnh này, không hiểu vì sao ngực hần đột nhiên co rút, đến khi hần rút cuộc cũng phản ứng lại, hần chỉ cười thật sâu: “Hảo, ta đã biết. Nghiêm quân gia, chỉ có một mình ta rời phủ sao? Ta có thể mang theo Hồng Hỉ Hồng Thái hay không?”

“Có thể.”

“Nghiêm quân gia, Hoa Chúc có thể cùng theo ta rời phủ không?”

Nghiêm Bình nói: “Hoa Chúc công tử vẫn chưa thể rời phủ, Vương gia mệnh ngài cùng Bắc công tử ở Đông uyển ra khỏi phủ. Công tử ngài thu thập hành trang xong liền nói cho Hành công công, hần sẽ an bài xe ngựa cho ngài rời đi.” Truyền lệnh xong, Nghiêm Bình liền rời đi.

Nguyệt Quỳnh ngơ ngác đứng ở nơi đó, Hoa Chúc và hần không thể cùng nhau rời đi, làm thế nào đây?

“Công tử.” Hồng Hỉ cùng Hồng Thái muốn nói lại thôi khẽ hô. Trong đôi mắt to của Nguyệt Quỳnh phủ một tầng hơi nước, hần lấp bắp nói: “Hoa Chúc cùng An Bảo, làm thế nào đây?”

“Công tử, ngài muốn đi tìm Vương gia hay không?”

Nguyệt Quỳnh ngốc ngốc, sửng sốt hồi lâu, rồi mới lắc đầu, xoay người vào phòng: “Hồng Hỉ Hồng Thái, trước hết thu thập hành lý đã.”

38. Chương 38

“Nguyệt Quỳnh!”

Nguyệt Quỳnh đang thu thập y phục lập tức xoay người chạy ra ngoài, ôm chầm người vừa đến.

“Hoa Chúc.” Hần luyến tiếc Hoa Chúc cùng An Bảo, nhưng hần, không muốn đi cầu người nọ.

Lê Hoa Chúc thấy hần khóc, vội vàng lau nước mắt cho hần: “Nguyệt Quỳnh, ta vừa mới đi cầu Vương gia, cầu Vương gia để cho ta đi cùng với người. Vương gia chấp thuận rồi.”

“Thật sao? !” Nguyệt Quỳnh nhất thời ngừng khóc.

Lê Hoa Chúc liên tục gật đầu: “Thật sự thật sự. Ta ở trong phủ chỉ làm lãng phí bạc của Vương gia, Vương gia lưu ta cũng vô dụng. Ta vừa mới ở trước mặt Vương gia liều mạng khóc, Vương gia nhìn thấy phiền, liền cho phép ta. Nguyệt Quỳnh, trước đây không phải người đã kêu ta cùng An Bảo thu thập hành lý sao? Ta đã sớm thu thập xong, người nói đi lúc nào, chúng ta liền đi lúc ấy.”

“Hoa Chúc.” Nguyệt Quỳnh ôm chặt đối phương, “Thật tốt quá! Thật tốt quá!”

Mắt Lê Hoa Chúc cũng ngấn lệ, ôm chặt đối phương: “Chúng ta đã nói rồi mà, muốn đi phải cùng nhau đi.” Hồng Hỉ cùng Hồng Thái đứng một bên nhìn cũng rơi lệ.

“Cùng nhau đi.” Giờ khắc này, Nguyệt Quỳnh cảm kích Nghiêm Sát, thực cảm kích.

Hành trang của Nguyệt Quỳnh không nhiều lắm, chỉ một canh giờ đã thu thập xong. Nếu phải đi, ở thêm hai ngày cũng vô nghĩa. Hắn bảo Hồng Thái đi đến chỗ Hành công công lấy xe ngựa, định là sau khi dùng bữa trưa xong sẽ rời đi. Ngồi trong viện nhìn Hồng Hỉ Hồng Thái giúp Hoa Chúc chuyển đồ vật gì đó đến đây, hắn nhìn chung quanh nơi hắn đã ở sáu năm. Nơi này có cây ăn quả, hoa cỏ hắn cùng Hồng Hỉ Hồng Thái tự tay trồng; có tiểu tảo phòng Hồng Hỉ Hồng Thái tự mình dựng; có bùa bình an hắn cùng Hoa Chúc treo trên cây; có dấu vết khi hắn múa kiếm giữa đêm khuya không cẩn thận mà lưu lại trên thạch bàn; có rất nhiều rất nhiều kỉ niệm của mấy người bọn họ, còn có sự dây dưa không nói rõ giữa hắn cùng người nọ.

Lê Hoa Chúc đi đến phía sau Nguyệt Quỳnh, hỏi: “Nguyệt Quỳnh, vì sao phải vội vàng như thế?”

Nguyệt Quỳnh thản nhiên cười nói: “Nếu phải đi, sớm một ngày chậm một ngày có gì khác biệt. Ta chỉ luyện tiếu khoảng thời gian chúng ta đã từng sống ở đây.”

“Nguyệt Quỳnh. Người, không cùng Vương gia nói lời từ biệt sao?”

Nguyệt Quỳnh đột nhiên co rút, hắn thở dài, nói: “Hoa Chúc, ta. cuối cùng cũng phải đi.” Mảnh đất Lê vương phủ này không giữ được người nọ, người nọ muốn bay lượn trên bầu trời, thành long thành vương. Mà thứ hắn muốn chỉ là một cuộc sống đơn thuần giản dị, hắn với y vốn là không nên có liên quan, không nên ở cùng một chỗ. Cuộc sống mấy ngày này làm cho hắn bất an, khiến hắn do dự, hiện tại tốt lắm, hắn có thể quảng gánh nặng trong lòng, thoải mái mà ly khai.

Đứng lên, Nguyệt Quỳnh vận thất lưỡng, xoay người cười thật sâu với Hoa Chúc An Bảo, Hồng Hỉ Hồng Thái, nói: “Chuyện đầu tiên khi ra khỏi phủ, ta mời khách, mời các người ăn thang bao.”

Hồng Hỉ Hồng Thái An Bảo nhón miệng cười, Lê Hoa Chúc bất mãn nói: “Keo kiệt, ta muốn ăn kê, ăn thịt.”

“Không được, ta không có nhiều bạc như thế.” Tiền mất tử lập tức nói. Đột nhiên hắn hét “A” một tiếng, có vẻ hoảng sợ đến mức Hồng Hỉ Hồng Thái cùng Lê Hoa Chúc tưởng rằng hắn đã xảy ra chuyện gì.

Môi Nguyệt Quỳnh khẽ phát run: “Nghiêm quân gia không có cho ta tuyệt bút bạc!” Hắn thật vất vả đợi đến ngày người nọ chủ động phóng hắn ra phủ, còn bạc đâu? Tuyệt bút trực xuất bạc đâu ? !

Lê Hoa Chúc thiếu chút nữa bị hù chết, hô to: “Nguyệt Quỳnh! Tên tiền mất tử người!”

Ôm bảo bối gia sản của mình, Nguyệt Quỳnh đi ra khỏi viện đã vây khốn hắn sáu năm. Bọn công tử Tây uyển đều đi ra , Lâu Vũ đứng trong đám người, thần sắc phức tạp nhìn Nguyệt Quỳnh mang vẻ mặt vui sướng rời khỏi Tây uyển, tựa hồ khẩn cấp rời đi nơi này. Đúng vậy, hắn là công tử không được sủng nhất trong vương phủ, đi ra ngoài thoải mái hơn ở lại trong phủ nhiều. Nhưng là người này có người cùng đi với hắn, đến phiên chính mình rời đi, ai sẽ chạy đến trước mặt Vương gia khóc cầu muốn đi cùng mình? Không được sủng ái nhất sao? Suy nghĩ kĩ càng, người này có lẽ chính là kẻ hạnh phúc nhất trong phủ.

Nghiêm Bình cùng Hành công công theo thường lệ dẫn đám người Nguyệt Quỳnh đến cửa vương phủ, một chiếc xe ngựa siêu đại đã chờ sẵn ở đây. Nguyệt Quỳnh mỉm cười tủm tỉm, nói lời từ biệt cùng Nghiêm quân gia, Hành công công, nhất là Hành công công.

“Hành công công, vài năm nay Nguyệt Quỳnh đã nhận được sự chiếu cố của ngài, cảm ơn ngài.” Nguyệt Quỳnh cúi đầu nói lời cảm tạ. Hành công công vội vàng né tránh, sắc mặt quý dị: “Nguyệt Quỳnh công tử không cần đa lễ, đó là việc chúng ta nên làm.”

Nguyệt Quỳnh vừa cười mị mị vừa nhìn về phía Nghiêm Bình, Nghiêm Bình vội vàng xua tay: “Nguyệt Quỳnh công tử không cần đa lễ.” Nguyệt Quỳnh vẫn mỉm cười nói: “Nghiêm quân gia, khi các công tử phụ nhân rời phủ, không phải Vương gia sẽ cho một tuyệt bút bạc sao? Của ta đâu?” Tuyệt bút bạc này hắn đã thêm nhỏ dãi hơn sáu năm, sao lại có thể không cho hắn?

Nghiêm Bình bối rối mỉm cười, hắn ho nhẹ hai tiếng, nghiêm túc nói: “Tuyệt bút bạc của các công tử là do Vương gia đưa. Nhưng Vương gia chỉ ra lệnh cho lão nô phân phó Nguyệt Quỳnh công tử ra phủ, không có nói cho ngài bạc.”

“A?” Sao lại có thể như vậy?

“Nguyệt Quỳnh công tử lên xe đi.” Nghiêm Bình đi đến bên xe ngựa. Nguyệt Quỳnh bắt mắt nhìn chăm chăm ba chữ “Lệ vương phủ” trên tấm biển to lớn treo nơi đỉnh đầu. Thật nhỏ mọn.

Xoay người để Lê Hoa Chúc đỡ lên xe ngựa, Nguyệt Quỳnh lại quay đầu đưa mắt nhìn đại môn Lệ vương phủ. Hẳn, phải đi. Tiến vào bên trong xe, Nguyệt Quỳnh đặt bảo bối tiền hòm xuống, nhớ đến một chuyện, hẳn lại lập tức đi ra.

“Nghiêm quân gia.”

Nghiêm Bình còn chưa rời đi liền lập tức tiến lại. Nguyệt Quỳnh lấy ra một cái bọc bao từ trong lòng ngực, giao cho hắn: “Phiền Nghiêm quân gia đem vật này giao cho Vương gia.”

Trong mắt Nghiêm Bình hiện lên nét kinh ngạc: “Hảo, lão nô sẽ giao tận tay Vương gia.” Tựa hồ rất là cao hứng. Nguyệt Quỳnh cũng không biết Nghiêm quân gia cao hứng cái gì, lùi về bên trong xe. Hoa Chúc, An Bảo, Hồng Hỉ đều đã vào xe, Nguyệt Quỳnh nói với Hồng Thái, người sẽ đánh xe: “Hồng Thái, đi thôi.”

“Vâng, công tử.” Hồng Thái gật đầu thật mạnh với Nghiêm Bình cùng Hành công công, rồi giơ mã tiên [roi ngựa] lên. “Giá!”

Xe ngựa ly khai Lệ vương phủ, chạy về phía trước. Mãi đến lúc Nghiêm Bình cùng Hành công công không còn nhìn thấy bóng dáng xe ngựa nữa mới xoay người hồi phủ, đại môn của Lệ vương phủ tối đen chậm rãi đóng lại.

“Nguyệt Quỳnh, người nhờ Nghiêm quân gia đưa cho Vương gia vật gì vậy?” Xe ngựa đi được một đoạn, Lê Hoa Chúc tò mò hỏi.

Nguyệt Quỳnh mỉm cười: “Chỉ là một vật nhỏ, khi hắn còn là tướng quân đã đưa cho ta, giờ ta trả lại hắn.”

“Nga.” Lê Hoa Chúc liếc mắt nhìn Hồng Hỉ một cái, biểu tình có vẻ không tốt.

“Công tử, chúng ta đi đâu?” Hồng Thái đang đánh xe lên tiếng hỏi. Nguyệt Quỳnh xốc màn xe lên, vui sướng nhìn thấy cảnh vật ngoài xe ngựa: “Đi nơi nào gần biển.”

“Đi nơi nào gần biển? Vậy chúng ta đi Hợp Cốc đi.”

“Hảo, đi Hợp cốc.”

Lê Hoa Chúc hỏi: “Nguyệt Quỳnh, không phải ngươi sợ lạnh sao? Sao lại không đi phương bắc.”

Đôi mắt Nguyệt Quỳnh lấp lánh: “Chúng ta đi ven biển trước, rồi đi phương bắc. Không vội.” Lê Hoa Chúc cùng Hồng Thái hai mặt nhìn nhau.

Sau khi nhận lấy cái bọc bao kia từ tay Nghiêm Bình, Nghiêm Sát nhăn nhó, sắc mặt nhất thời thay đổi. Nghiêm Bình lập tức ý thức được thứ gì đó Nguyệt Quỳnh giao cho Vương gia cũng không phải là vật gì tốt. Hắn nhìn nhìn Nghiêm Mặc, hai người thức thời lui ra, đóng cửa thư phòng lại. Nghiêm Sát trừng mắt nhìn cái bọc bao trong lòng bàn tay, sắc mặt âm trầm. Sau khi mở ra, bên trong rõ ràng là một chi nhĩ sức [bông tai], một chi nhĩ sức y đã đưa cho Nguyệt Quỳnh.

“Phanh!”

Nghe thấy tiếng động lớn ở trong phòng, Nghiêm Bình cùng Nghiêm Mặc canh giữ bên ngoài không tự chủ được mà run rẩy

39. Chương 39

Nguyệt Quỳnh ly khai vương phủ tựa như chú chim đạt được tự do, dọc theo đường đi, nụ cười trên mặt hẳn không hề biến mất, có vẻ hưng phấn dị thường. Chạng vạng, năm người tìm một khách ***, Nguyệt Quỳnh rất hào phóng mời mọi người hảo hảo ăn một chút. Buổi tối Lê Hoa Chúc cùng An Bảo ở một gian phòng, Nguyệt Quỳnh cùng Hồng Hỉ Hồng Thái ở một gian phòng lớn. Ban đầu có nói gì Hồng Hỉ Hồng Thái cũng không chịu ngủ cùng giường với công tử, mãi đến khi Nguyệt Quỳnh lấy uy nghi công tử của mình ra lệnh cho hai người lên giường. Bất quá hai người cũng không chịu đắp chung chăn với công tử, việc này Nguyệt Quỳnh không miễn cưỡng, hẳn chỉ không thể để cho Hồng Hỉ Hồng Thái ngủ trên mặt đất.

Mở to mắt nhìn chăm chăm đỉnh giường, Nguyệt Quỳnh không ngủ được, trong lòng thực loạn, dạ dày lại không thoải mái. Buổi tối ăn quá nhiều, hẳn muốn nôn. Nhẹ nhàng nằm xuống, đưa lưng về phía Hồng Hỉ Hồng Thái, Nguyệt Quỳnh khẽ cau mày. Hẳn nên làm thế nào đây? Sáu năm qua hẳn cơ hồ đều ở trong phủ, rất ít xuất môn, hiện tại đông tây nam bắc hẳn đều phân không rõ. Nhưng hẳn lại không thể để Hoa Chúc An Bảo, Hồng Hỉ Hồng Thái đi theo hẳn chịu nguy hiểm, bọn họ cần một cuộc sống yên ổn hơn so với hẳn. Nhưng mà hẳn đã muộn tám năm, không thể tiếp tục chậm trễ nữa. “Nàng” nhất định đã lo lắng gần chết, nghĩ đến “nàng”, những giọt lệ trong mắt Nguyệt Quỳnh liền trào ra, cố đè nén sự khó chịu trong lòng, đưa tay lau nước mắt. Không thể tiếp tục chậm trễ nữa, hẳn phải nhanh nhanh đem tin tức của mình gửi đi.

Trời sắp sáng, Nguyệt Quỳnh suy nghĩ cả một đêm, không chịu được sự khó chịu của thân thể lúc này mới trầm trầm chìm vào giấc ngủ. Hồng Hỉ Hồng Thái mở to mắt, lo lắng nhìn công tử. Đến khi mặt trời lên cao, Nguyệt Quỳnh mới tỉnh lại, bên giường chính là khuôn mặt đầy vẻ lo lắng của một người.

“Hoa Chúc?”

“Có phải đêm qua ngươi không ngủ được hay không? Mắt của ngươi đều sưng lên.”

Lê Hoa Chúc lấy bố khăn ướt lau mắt cho hẳn. Nguyệt Quỳnh cười khổ: “Ta không biết mình không ngủ được giường lạ.” Mở miệng, mới phát hiện giọng nói rất khàn. Cảm giác nhờn nhờn ghê tởm nảy lên, Nguyệt Quỳnh che miệng nôn khan vài cái. Hồng Hỉ liền lấy nước ấm đến, Nguyệt Quỳnh uống hai ngụm liền không uống nổi nữa, không có mùi vị, hẳn càng thấy ghê tởm muốn nôn hơn.

“Nguyệt Quỳnh, chúng ta ở đây nghỉ ngơi hai ngày đi, chờ thân thể ngươi tốt hơn rồi đi tiếp.”

Nguyệt Quỳnh ngồi dậy: “Vẫn là nên đi đi. Sớm tìm được chỗ ở một chút, chúng ta cũng có thể sớm định cư một chút. Dạ dày ta khó chịu đã hơn hai tháng nay, chờ nó hồi phục không biết phải mất bao lâu. Đi thôi, ta không sao.” Nói xong, hẳn lại nôn khan mấy cái.

Lê Hoa Chúc lau miệng cho hẳn: “Nhắm mắt lại, cho ngươi xem vật này. Đảm bảo ngươi sẽ thích.”

” Vật gì mà thần bí như vậy.” Nguyệt Quỳnh bắt đầu dĩ nhắm mắt lại.

Lê Hoa Chúc lấy ra một cái túi từ trong lòng ngực, từ bên trong xuất ra hai vật gì đó lấp lánh kim quang: “Mở mắt ra.”

Nguyệt Quỳnh khẽ mở mắt. “Oa! Hoa Chúc!” Kim quang lấp lánh trong mắt tiền mắt tử, vàng! Hai thỏi mỹ kim.

“Đây, cho ngươi.” Lê Hoa Chúc đem hai thỏi mỹ kim nặng trĩu nhét vào tay Nguyệt Quỳnh, “Đã biết chắc chắn ngươi sẽ cao hứng mà.”

“Hoa Chúc, sao ngươi có được!” Nguyệt Quỳnh cao hứng a, đây chính là vàng mà.

Lê Hoa Chúc nói: “Ta đem số bạc ta dành dụm mấy năm nay, cộng với số bạc có được nhờ bán mọi thứ có thể bán trong phòng, vừa vặn đủ một thỏi vàng. Lần trước công chúa làm khó dễ chúng ta, ta bị công chúa đánh, Vương gia thưởng cho ta một thỏi vàng.”

“A? Sao hẳn không cho ta?” Hẳn bị dọa đến hôn mê mà.

Lê Hoa Chúc nở nụ cười: “Lần đó những người chống đối công chúa đều được một thỏi vàng, riêng Nghiêm quân gia được hai đỉnh. Ta sợ ngươi thương tâm nên không nói cho ngươi biết. Đây, đây là toàn bộ gia sản của ta, đều giao cho ngươi.”

“Hoa Chúc.” Nguyệt Quỳnh vừa cảm động vừa tức giận, sao y lại không cho hẳn a.

Lê Hoa Chúc ôm lấy Nguyệt Quỳnh, buồn bã nói: “Nguyệt Quỳnh, hai ta chính là huynh đệ, vì đệ đệ không có năng lực gì là ta, ngươi nhất định không thể có việc gì cả.”

Mũi Nguyệt Quỳnh cay cay, hẳn đưa tay trái ôm lấy Hoa Chúc: “Nói ngốc nghếch gì vậy. Ngươi mới phải như thế, huynh trưởng ta không có năng lực gì, luôn để ngươi chịu ủy khuất, ngay cả bạc cũng phải lấy của ngươi.”

“Nếu không có người, vài năm qua ta cũng không biết phải sống như thế nào. Nguyệt Quỳnh, người đã nói, người, ta, An Bảo, Hồng Hỉ cùng Hồng Thái, chúng ta chính là người một nhà. Chúng ta vĩnh viễn không xa rời nhau.”

Hồng Hỉ Hồng Thái ở một bên che miệng, lặng lẽ rơi nước mắt. Những giọt lệ từ khóe mắt Nguyệt Quỳnh khẽ lăn dài: “Hoa Chúc ngọc, chúng ta đương nhiên sẽ không xa rời.” Bọn họ là người nhà, là thân nhân của hần.

40. Chương 40

Xe ngựa chạy về hướng Hợp Cốc, dọc theo đường đi cũng không vội vàng. Trong xe được phủ một lớp đệm thật dày, Hồng Thái lái xe cực kỳ cẩn thận, Nguyệt Quỳnh cũng không cảm thấy khổ sở gì, chỉ là dạ dày khó chịu khiến hần luôn muốn nôn. Đi được ba ngày, bọn họ cuối cùng cũng đến Hợp Cốc. Trời đã tối, năm người trước tiên đi tìm khách *** để ở, Nguyệt Quỳnh bảo Hồng Hỉ Hồng Thái đi tìm một gian nhà thích hợp, bọn họ muốn ở nơi này an cư trước.

Đêm khuya, Nguyệt Quỳnh lặng lẽ leo từ trên giường xuống. Hồng Hỉ Hồng Thái đã ngủ, hần lặng lẽ khoác một kiện xiêm y, nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ, rồi khẽ đóng cửa lại. Đi đến cạnh cửa sổ ở gian ngoài, Nguyệt Quỳnh đẩy song cửa, ngồi xuống. Hai ngày nữa chính là ngày mười lăm tháng tám, mặt trăng trên bầu trời đã không chờ được mà tròn vành vạnh, sáng trong. Ngày mười lăm tháng tám. là dịp tương phùng người thân hàng năm. Một giọt lệ rơi xuống từ khóe mắt Nguyệt Quỳnh, từng giọt từng giọt, càng ngày càng nhiều. Nếu lúc trước hần không gặp Nghiêm Sát, hần lúc này sẽ như thế nào?

Đã bao nhiêu lâu không thoải mái, thống khoái mà khóc? Cho dù cánh tay phải bị tổn thương, hần cũng không rơi một giọt lệ nào. Khóe môi mang theo nụ cười, Nguyệt Quỳnh nhìn ánh trăng, càng không ngừng rơi lệ. Sau khi ra phủ, rất nhiều áp lực nặng nề đặt nơi đáy lòng hần không thể khống chế mà bùng lên. Hần không thể để cho Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo lo lắng vì hần, cả đời này, hần đã làm cho rất nhiều người mệt mỏi vì hần, thậm chí là vì hần mà mất mạng.

Nước mắt không thể ngừng rơi, Nguyệt Quỳnh cũng không miễn cưỡng, một lần khóc đủ, sau này hần sẽ không khóc nữa. Hần còn có rất nhiều chuyện trọng yếu muốn làm, sau này không còn có cơ hội để khóc nữa. Không biết đã khóc bao lâu, nước mắt của Nguyệt Quỳnh cuối cùng cũng ngừng. Lau khô mặt, hần mỉm cười với chính mình. Vừa khóc xong, trong lòng thống khoái hơn nhiều. Đặt tay phải lên bàn, Nguyệt Quỳnh nương theo ánh trăng nhìn cái vòng tay bạc kia. Vốn định gỡ xuống, cùng nhĩ sức trả lại một lần cho Nghiêm Sát, nhưng hần dùng đủ loại biện pháp đều không gỡ được, chỉ còn cách chặt tay. Hần chỉ còn một cánh tay, ngẫm lại vẫn là quên đi, giữ nó.

Nghiêm Sát. Nam nhân này cùng hần dây dưa gần chín năm, hần xem không hiểu, cũng nhìn không thấu. Hần thừa nhận chính mình chưa bao giờ “hiểu” Nghiêm Sát. Nhưng nếu hiểu thì làm gì đây? Hần đã lãng phí thời gian chín năm, hần đã ở cùng y lâu như thế. Ai, sao lại nghĩ tới y? Buông tay phải xuống, Nguyệt Quỳnh một lần nữa ngẫm nhìn ánh trăng.

Nếu hần muốn ra khơi, Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo nhất định sẽ đi theo, nhưng hần không thể mang theo bọn họ; thế nhưng nếu không ra biển, người của Từ thúc thúc có thể tìm thấy hần hay không? Hần không thể để cho Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo nhìn thấy vật kia, nếu không thực cần thiết, hần thậm chí không thể lấy ra, nếu không sẽ có thể dẫn đến những rắc rối khôn lường.

Người nọ cũng quá keo kiệt, vì sao lại khấu trừ số bạc nên cho hần? Nếu có chút tuyệt bút bạc kia, cộng với hai thỏi vàng, nửa đời sau của Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo sẽ không cần lo nữa, hần cũng có thể an tâm rời đi. Cho dù là ra khơi hay là đi tìm người, hần đều phải đi một mình. Có thể đi đâu kiếm bạc đây? Những thứ đáng giá trên người đã sớm bị đạo tặc lấy sạch sẽ, nếu khi đó hần biết được vài thứ kia có thể cầm thành bạc, hần hiện tại cũng không đến nỗi túng quẫn thế này. Nếu như thế, hần cũng sẽ không gặp được Nghiêm Sát.

Xoa xoa dạ dày đang khó chịu, Nguyệt Quỳnh đứng dậy, nhẹ nhàng đi tới đi lui trong phòng. Khi nào thì thân thể hần mới có thể hồi phục? Hiện tại đã là tháng tám, không biết tháng chín có thể ra khơi đi biển được không. Để chắc chắn..., hần tốt nhất nên trực tiếp đi tìm Từ thúc thúc. Trước kia từng nghe người

ta nói qua, thời gian này trên biển sóng to gió lớn, là thời điểm nguy hiểm nhất, chẳng lẽ phải chờ tới mùa đông? Nhưng khi đến mùa đông, trời lại rất lạnh, có thể tìm được thuyền không? Số bạc trên người hắn không nhiều lắm, trừ đi phần bạc lưu lại cho bốn người bọn họ, hắn chẳng còn bao nhiêu, không biết mượn một chiếc thuyền phải tốn bao nhiêu bạc. Đi đâu kiếm bạc đây? Nếu chờ đến khi thân thể hắn hồi phục, hắn sẽ xem có thể khiêu vũ làm xiếc kiếm bạc hay không. Bất quá tuyệt đối không thể để cho Hoa Chúc bọn họ biết. Ai, lừa gạt bọn họ cũng rất khó khăn, thật sự đau đầu a. Đều do người nợ, khấu trừ bạc của hắn.

Ngồi một hồi, dạ dày lại khó chịu, Nguyệt Quỳnh đứng lên đi đi lại lại trong phòng. Lòng hắn thực loạn, sau khi ra khỏi phủ, những phiền não của hắn cùng tùy theo đó mà tăng lên, hắn lại bắt đầu không ngủ được. Trời dần dần lạnh, Nguyệt Quỳnh vẫn không chút buồn ngủ. Hồng Hỉ Hồng Thái còn đang ngủ, không muốn hai người lo lắng, hắn tự mình mặc xiêm y, để lại một tờ giấy nhắn, cầm áo choàng lặng lẽ ra cửa.

Hợp Cốc sáng sớm có chút mát lạnh, một đêm không ngủ, sắc mặt hắn nhất định không tốt. Nguyệt Quỳnh khoác áo choàng, tạo thành một chiếc mũ quần quanh đầu, rời khỏi khách ***. Dọc theo đường đá, hắn vô mục đích tiến về phía trước, thuận tiện nhìn ngó những cửa hàng bên đường, xem có nơi nào để hắn kiếm tiền hay không. Sáng sớm, trên đường rải rác vài bóng người. Bầu không khí mang mùi bùn đất tự nhiên nhàn nhạt, Nguyệt Quỳnh nghĩ thấy liền muốn nôn. Dạ dày của hắn ngay cả mùi bùn đất cũng bắt đầu bài xích.

Đi tới đi tới, Nguyệt Quỳnh đi lên một cây cầu. Dòng suối trong suốt đến mức có thể nhìn thấy đáy, chậm chậm chảy qua thành, có người ở bên suối vo gạo chuẩn bị điểm tâm, có người ở bên suối giặt y phục, khẽ đánh ngập một cái, Nguyệt Quỳnh nhoeo miệng cười. Hắn nhớ rõ lần đầu tiên giặt y phục đã đem xiêm y của hắn cùng Nghiêm Sát làm rách. Sau đó hắn học được cách giặt xiêm y, học được cách nhóm lửa, học được cách nấu cơm. Bất quá sau khi Nghiêm Sát chạm vào hắn thì không cho hắn làm việc nữa. Lại nói tiếp, thực xấu hổ, kỳ thật hắn làm việc không tốt chút nào, cơm nấu ra thì khó nuốt. Khi đó hắn chỉ là gánh nặng, không biết gì cả, còn thường phải để Nghiêm Sát hầu hạ ngược lại hắn. Hắn làm công tử không được sung cũng là hợp tình hợp lý.

Nói lỏng áo choàng, Nguyệt Quỳnh ngồi trên thành cầu, gió thổi bay mái tóc dài buông thông trước người, thổi bay vạt áo choàng hắn quần quanh người, làm lộ ra cái bụng đã trở nên béo của hắn.

“Khuê nữ, trên cầu rất lạnh, người đừng ngồi ở đây.”

Đột nhiên, một vị đại thẩm đi đến bên cạnh Nguyệt Quỳnh nói. Nguyệt Quỳnh không phản ứng lại, người ta gọi khuê nữ mà. Thế nhưng vị đại thẩm kia lại đưa tay đẩy đẩy hắn. Nguyệt Quỳnh quay đầu, đôi mắt to dưới chiếc mũ đầy vẻ hoài nghi, là đang nói với hắn sao? Vừa định nói chính mình không phải khuê nữ, chợt thấy đối phương bày ra vẻ mặt quan tâm, khẽ nói: “Khuê nữ, mới sáng sớm sao lại ngồi một mình ở đây a? Xem cách ăn mặc của ngươi thì liền biết vừa trốn khỏi nhà đi chơi đùa phải không. Khuê nữ, không phải đại thẩm la mắng ngươi, nhưng ngươi đã sắp làm nương [mẹ] rồi, không thể hồ nháo nữa. Trên cầu rất lạnh, sẽ làm ảnh hưởng đến hài tử*, mau xuống đi.” Nói xong, nàng liền kéo Nguyệt Quỳnh xuống.

[*nguyên văn QT: “đáy chậu đứa nhỏ”; đáy chậu: vùng giữa hậu môn và bộ phận sinh dục. Ta edit thoáng ~]

“Đại thẩm?” Hài tử cái gì, khuê nữ cái gì, đại thẩm này đang nói gì vậy? Nguyệt Quỳnh phát mộng.

Nguyệt Quỳnh cúi đầu, thanh âm ôn nhu, đầu lại đội mũ, đại thẩm nghe ra nghi hoặc của “nàng”, lại hiểu thành ý tứ khác. Nhìn trái nhìn phải thấy không có ai khác, nàng thật cẩn thận hỏi: “Khuê nữ, thành thân chưa?”

Lắc đầu. Nguyệt Quỳnh còn đang suy nghĩ sao đại thẩm lại gọi hắn là khuê nữ. Cúi đầu nhìn một cái, hắn đang mặc nam trang a.

Đại thẩm vừa nghe, đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền thở dài: “Ta nói khuê nữ a, ngươi sao lại hồ đồ như thế? Lại đây lại đây, đừng đứng ở này, một lúc nữa sẽ rất đông người.” Đại thẩm đem rổ kẹp vào cánh tay trái, tay phải lôi kéo Nguyệt Quỳnh đi đến dưới tàng cây đại chương [cây nhãn] sát bên cầu, cởi khăn trùm đầu của mình xuống, phủ lên chiếc ghế đá xanh thẫm, lại lo lắng mà đem bố khăn đựng trong rổ phủ lên, lúc này mới kéo Nguyệt Quỳnh ngồi xuống.

Ngồi bên cạnh Nguyệt Quỳnh, đại thẩm nhỏ giọng nói: “Khuê nữ, đại thẩm nói với người a, người đừng sợ, cũng đừng cảm thấy có gì xấu hổ, ai, trên đời này nam nhân xấu rất nhiều, đại thẩm biết người nhất định là bị nam nhân lừa.”

A?

“Khuê nữ a.” Đại thẩm khẽ kéo bàn tay phải lạnh lẽo của Nguyệt Quỳnh, “Người có biết không, người có thai rồi.”

“A!” Nếu không phải tay phải của hắn không động được, Nguyệt Quỳnh nhất định sẽ rút tay ra, nhảy dựng lên.

Thấy thế, đại thẩm càng khẳng định suy đoán của mình, vỗ vỗ vai Nguyệt Quỳnh, nàng càng nhỏ giọng nói: “Khuê nữ, đại thẩm đã sinh bốn tiểu tử, vừa thấy bụng của người liền biết người đang hoài thượng oa nhi. Bốn tháng rồi đúng không, đã hoài thai rồi.”

Hắn nghe thấy cái gì? ! Hắn nghe thấy cái gì? ! Tay trái Nguyệt Quỳnh khẽ run rẩy, sờ lên cái bụng béo của mình, hắn có thai? Không thể nào!

Đại thẩm nhìn sắc trời, lôi kéo Nguyệt Quỳnh đứng dậy: “Đi, đại thẩm mang người đi gặp đại phu. Đừng sợ, bụng người còn chưa hoàn toàn nhô lên, còn kịp.” Nói xong, đại thẩm nhiệt tâm không hề phân trần [giải thích], lôi kéo Nguyệt Quỳnh đang hoàn toàn ngây ngốc đi tìm đại phu.

Nguyệt Quỳnh mờ mịt hồ đồ bị đại thẩm kéo đến y quán. Cửa y quán còn chưa mở, hắn chợt nghe đại thẩm hô to: “Phùng đại phu, ngài thức dậy chưa? Ta mang trứng gà đến tặng cho ngài đây.”

“Đến đây đến đây.”

Một thanh âm già nua truyền ra, Nguyệt Quỳnh mờ mịt hồ đồ nghe thấy đại thẩm nói: “Khuê nữ, Phùng đại phu chính là đại phu tốt nhất trong thành, để hắn nhìn người một cái.”

Cửa mở, một vị lão giả râu tóc bạc phơ bước ra đón đại thẩm vào: “Quế thẩm, lúc nào cũng để thẩm chiếu cố, thật sự là cảm ơn thẩm.”

“Phùng đại phu sao lại khách khí như thế? Nếu không có người, ta đã sớm gặp Diêm Vương rồi, bất quá chỉ là mấy cái trứng gà, đều là gà mái trong nhà ta đẻ. Ngài đã già, sống một mình ở đây, là hàng xóm láng giềng, mọi người chiếu cố lẫn nhau là chuyện đương nhiên.”

Đại thẩm kéo Nguyệt Quỳnh vào, bảo hắn ngồi xuống. Nàng đem trứng gà đưa cho Phùng đại phu, nhỏ giọng nói: “Phùng đại phu, ta gặp một khuê nữ ở trên đường, dường như nàng đã mang thai, ngài nhìn thử một cái.”

Phùng đại phu vừa nghe, hơi kinh ngạc một chút. Sau đó hắn đặt trứng gà xuống, đóng cửa lại. Mặc kệ ở đâu, một khuê nữ chưa thành thân mà đã mang thai đều là chuyện xấu. Nhìn chăm chú, đối phương mặc nam trang, Phùng đại phu đầu tiên là có chút hồ đồ, kết quả hắn vừa thấy bụng Nguyệt Quỳnh, liền lập tức ngồi xuống cạnh Nguyệt Quỳnh, nói: “Khuê nữ, để ta xem mạch cho người.”

Nguyệt Quỳnh vẫn còn mờ mịt.

Đại thẩm nghĩ rằng hắn sợ hãi, liền kéo tay trái của hắn đặt lên bàn. Phùng đại phu ấn lên cổ tay Nguyệt Quỳnh, đầu ngón tay băng lãnh tạo cảm giác thực thoải mái, ý thức của Nguyệt Quỳnh đã trở lại một chút. Hắn nuốt nuốt nước miếng, trực giác cảm thấy nguy hiểm.

Một lát sau, khuôn mặt Phùng đại phu đầy vẻ nghi hoặc. Đại thẩm vội vàng hỏi: “Phùng đại phu, xảy ra chuyện gì? Khuê nữ này không có việc gì đúng không?”

Phùng đại phu lắc đầu: “Mạch tượng của khuê nữ này có chút kỳ quái.”

Thân thể Nguyệt Quỳnh khẽ run rẩy, hắn vốn không phải là khuê nữ.

“Có chuyện gì không?” Đại thẩm còn gấp hơn so với “khuê nữ”.

“Mạch tượng của khuê nữ này giống như âm, lại giống như dương, ta chưa bao giờ gặp qua loại mạch tượng này.”

“A? Vậy khuê nữ này có thai rồi phải không?”

Phùng đại phu gật gật đầu: “Tuy rằng mạch tượng kỳ lạ, bất quá quả thật là có hỉ, hơn bốn tháng.”

“Không thể nào!” Nguyệt Quỳnh theo bản năng rút tay về, hần là nam tử! Giọng nói của Nguyệt Quỳnh tuy rằng không lạnh lạnh giống như nữ tử, bất quá lại ôn nhu, rất êm tai, Phùng đại phu cũng không có nghi ngờ, mà chỉ nói: “Lão phu làm đại phu đã hơn ba mươi năm, sẽ không nhìn lầm. Khuê nữ, mạch của người thật sự giống như có thai.”

Đại thẩm thổ dài: “Ta đã nói mà. Bụng đã nhô lên, vừa nhìn liền biết ít nhất bốn tháng. Khuê nữ, nhà người ở đâu?”

Nguyệt Quỳnh choáng váng, sững sốt, đầu trống rỗng, hần, có thai? Thấy hần không nói lời nào, Phùng đại phu cùng đại thẩm đều đoán được chuyện đã xảy ra. “Khuê nữ, người bị người ta lừa phải không?”

Lắc đầu. Không có. Sao hần lại mang thai?

“Khuê nữ, người đã không phải bị người ta lừa, vậy người chính là lên ra khỏi nhà đi. Người nhìn mình xem, cũng không biết mình sắp phải làm nương, còn mặc nam trang đi ra ngoài ngoại. Khuê nữ, người là khuê nữ nhà ai, ta đưa người trở về.”

“Ta. . . .” Vừa mở miệng, Nguyệt Quỳnh lập tức ngậm miệng. Để người khác nghe ra hần là nam tử, hần sẽ bị xem là yêu quái mà bắt lại! Nuốt nuốt nước miếng, Nguyệt Quỳnh kéo áo choàng đứng lên. Cúi đầu về hướng đại thẩm cùng Phùng đại phu thay lời cảm tạ, hần vội xoay người bước đi.

“Khuê nữ!”

Đại thẩm định đi kéo hần lại, nhưng bị Phùng đại phu bắt được. Nhìn “nàng” như thế, không chỉ mất hứng mà còn thất kinh, cho dù không phải bị người ta lừa, tình hình có lẽ cũng không tốt hơn. Khi khuê nữ giờ một tay mở cửa, Phùng đại phu hảo tâm nói: “Khuê nữ, nếu người không muốn hài tử này, người hãy tìm ta.”

Nhanh chân chạy khỏi nơi đáng sợ này, đầu óc Nguyệt Quỳnh chỉ ngập tràn một ý niệm: hần nên trở về ngủ.

41. Chương 41

Nguyệt Quỳnh rất bội phục trí nhớ của mình, hần chuẩn xác, không chút lầm lẫn về đến khách ***. Trở về phòng, hần liền bị Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo vây quanh.

“Công tử (Nguyệt Quỳnh), người đi đâu ? !”

Tay chân Nguyệt Quỳnh như nhũn ra, miệng lưỡi khô khốc, cả người vô lực, hần đẩy Hồng Hỉ cùng Hoa Chúc ra, khí nhược nói: “Để ta ngủ một lát, ngủ dậy rồi nói sau.” Bước nhanh vào phòng ngủ, tay Nguyệt Quỳnh run rẩy cởi bỏ áo choàng. Khuôn mặt hần trắng bệch, bốn người kia sợ hãi không thôi.

“Nguyệt Quỳnh, người xảy ra chuyện gì? Có phải thân thể không thoải mái hay không?” Hoa Chúc sợ đến mức mặt hần cũng trở nên trắng nhợt. Nguyệt Quỳnh ngồi trên giường cởi giày, Hồng Hỉ lập tức quỳ xuống cởi giày cho hần.

Nằm lên giường, Nguyệt Quỳnh run lấy lấy nói: “Hồng Thái, người tìm cho ta một bộ nữ trang. Ta ngủ dậy cần mặc.”

“Công tử. . . .” Hồng Hỉ Hồng Thái bị bộ dáng của công tử dọa khóc.

Nguyệt Quỳnh nhắm mắt lại: “Có thể có đại sự, chờ ta ngủ dậy rồi nói sau. Các người chờ ta.” Kéo chăn qua đỉnh đầu, ngủ trước đã. Có lẽ khi ngủ dậy hần sẽ phát hiện đây chỉ là một cơn ác mộng. Hồng Hỉ cùng Lê Hoa Chúc canh giữ ở bên giường, Hồng Thái cùng An Bảo đi mua nữ trang.

Thiền thiếp ngủ, Nguyệt Quỳnh ngủ thật sự không yên, chỉ toàn mơ thấy ác mộng. Trong mộng hần biến thành nữ tử, bụng thật lớn, thật lớn, có hài tử ở trong bụng hần gọi hần là nương. Có người ở bên tai gọi hần, lau mồ hôi cho hần, Nguyệt Quỳnh tỉnh dậy.

“Nguyệt Quỳnh, người có chuyện gì? Người đừng làm ta sợ.” Đôi mắt Lê Hoa Chúc hồng hồng, trong mắt còn ngấn lệ.

Nguyệt Quỳnh nhìn hẩn một hồi, ý thức dần dần hồi phục, đó không phải ác mộng. “Đã mua nữ trang về chưa?” Giọng nói rất khàn.

“Công tử, đã mua về rồi.” Hồng Thái đem xiêm y lại đây, đôi mắt hẩn cùng Hồng Hỉ đều sưng đỏ, vừa nhìn liền biết đã khóc.

Nguyệt Quỳnh muốn đứng dậy, lại phát hiện mình không có khí lực. “Hoa Chúc, đỡ ta đứng lên.” Lê Hoa Chúc nhanh chóng nâng hẩn dậy, nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Hoa Chúc, đừng khóc, giúp ta thay nữ trang. Lát nữa, người cùng Hồng Hỉ đưa ta đến một nơi. Hồng Thái cùng An Bảo đi tìm chỗ ở.” Bốn người gật đầu. Dưới sự trợ giúp của Lê Hoa Chúc cùng Hồng Hỉ, Nguyệt Quỳnh thay nữ trang, bụng càng rõ ràng hơn.

“Áo choàng.”

Hồng Thái lấy áo choàng mặc vào cho công tử, Nguyệt Quỳnh đội mũ lên.

“Hoa Chúc, ra khỏi khách ***, người kêu ta là tỷ tỷ. Hồng Hỉ, người gọi ta là tiểu thư.”

Hai người gật đầu.

“Hồng Thái, tìm một chỗ ở bí mật, càng tĩnh lặng càng ít người càng tốt.”

Hồng Thái gật đầu.

Dặn dò xong rồi, Nguyệt Quỳnh đưa tay sờ lên bụng, khẽ cắn môi: “Đi!”

Được Hồng Hỉ Hoa Chúc nâng, Nguyệt Quỳnh đi vào lầu một của khách ***, tìm thấy khách *** lão bản. Dựa theo sự phân phó của công tử, Hồng Hỉ hỏi: “Lão bản, xin hỏi đại phu tốt nhất nơi này ở đâu?”

“Đại phu tốt nhất a,” lão bản suy nghĩ, nói, “Phùng đại phu ở ‘hắc ngư hạng’, Vương đại phu ở ‘lục viên phố’ chính là hai đại phu tốt nhất trong thành. Bất quá chúng ta đều thích tìm Phùng đại phu, ngài ấy rất tốt, thường không thu tiền của dân chúng. Vương đại phu thì không thiện tâm như vậy.”

Khách *** lão bản không hề biết những lời này của hẩn đã làm cho tâm Nguyệt Quỳnh nhanh chóng rơi xuống nơi tận cùng. Phùng đại phu chính là đại phu tốt nhất, chẳng lẽ là, hẩn thật sự có thai? Không thể nào! Hẩn là nam tử!

“Tiểu thư, chúng ta tìm đại phu nào?”

Cẩn rằng: “Vương đại phu.”

Nhanh hỏi Vương đại phu ở nơi nào, Hồng Hỉ mướn một cỗ kiệu, nâng “tiểu thư” không đi bộ được đi tìm Vương đại phu. Ngồi bên trong kiệu, Nguyệt Quỳnh che miệng, kìm nén cảm giác buồn nôn ghê tởm. Ai đến nói cho hẩn, hẩn đang xảy ra chuyện gì? Từ đại phu chính là tên lang băm!

Tìm được y quán của Vương đại phu, Lê Hoa Chúc liền đi vào tìm đại phu, Hồng Hỉ giúp “tiểu thư” hạ kiệu. Chỉ chốc lát sau, Lê Hoa Chúc đi ra, nói: “Tỷ tỷ, Vương đại phu đang ở bên trong.”

Nguyệt Quỳnh chân mềm nhũn, khẽ gật đầu.

Vào y quán, Nguyệt Quỳnh được nâng đến hậu viện, Vương đại phu ngồi bên thạch bàn. Lê Hoa Chúc đỡ Nguyệt Quỳnh ngồi xuống, nói: “Vương đại phu, tỷ tỷ nhà ta thân thể không khỏe, người xem thử nàng có chuyện gì không.” Nói xong, hẩn kéo tay trái của Nguyệt Quỳnh đặt lên bàn. Ngón tay trắng muốt tựa ngọc hành, càng tựa như ngọc thạch, thon dài xinh đẹp tuyệt trần.

Vương đại phu đã hơn bốn mươi, hẩn đưa tay đặt lên cổ tay Nguyệt Quỳnh, chỉ chốc lát sau, hẩn cười nói: “Tỷ tỷ nhà người không có chuyện gì cả, chỉ là có thai thôi.”

“A!”

Nguyệt Quỳnh nuốt tiếng kinh hô xuống. Hồng Hỉ Hoa Chúc có vẻ trấn định hơn nhiều, Lê Hoa Chúc hỏi: “Đại phu, ngài chắc chắn không? Chúng ta mới đến đây, tỷ phu nhà ta lại không ở nơi này, nếu tỷ tỷ của ta thực sự có thai, ta phải nhanh chóng đưa thư cho tỷ phu.”

Bị người khác hoài nghi y thuật của mình, Vương đại phu mất hứng nói: “Mạch tượng của tỷ tỷ nhà người tuy rằng có chút kì lạ, âm dương tiềm ẩn, nhưng ta tuyệt đối sẽ không chẩn sai. Hơn nữa bụng của nàng đã lớn, xem mạch tượng cũng đã hơn bốn tháng. Quý thủy [kinh nguyệt] của người hẳn là đã mấy tháng không có đi.”

Nguyệt Quỳnh phát mộng, choáng váng, da đầu khê run lên. Quý thủy là cái gì a.

Nét mặt Lê Hoa Chúc biến đổi, nói: “Hình như là đã lâu không có.”

“Có thể chứ.” Vương đại phu bảo tiểu đồng lấy giấy bút đến, “Tỷ tỷ nhà người gần đây tâm thần không yên, nghỉ ngơi không tốt, có chút khí nhược, ta khai chút thuốc dưỡng thai dưỡng thần dưỡng khí cho nàng. Nấu ba chén nước chắt thành một chén, một bộ được tiên nấu hai lần, một ngày uống hai cử. Nửa canh giờ sau khi ăn cơm thì uống.” Viết xong đơn thuốc, Vương đại phu giao cho Lê Hoa Chúc. Hắn vừa nhìn, thấy có nhân sâm, lộc nhung cùng rất nhiều dược liệu quý báu. Người thường làm sao uống nổi.

“Hoắc” một tiếng, Nguyệt Quỳnh đột nhiên đứng lên, xoay người chạy ra ngoài. Bước chân uy vũ sinh phong [nhanh như gió] thoát nhìn không giống như nữ tử bình thường.

“Tỷ tỷ (tiểu thư)!” Lê Hoa Chúc cùng Hồng Thái vội vàng đuổi theo. Thấy bọn họ chưa bốc thuốc mà đã rời đi, sắc mặt Vương đại phu trở nên rất khó coi.

Ngồi lên kiệu, Nguyệt Quỳnh hạ lệnh: “Trở về.” Hồng Thái cùng Hoa Chúc không dám trái lời, vội vàng bảo kiệu phu khởi kiệu. Ngồi trên kiệu, sắc mặt Nguyệt Quỳnh thực sự rất nghiêm trọng, tay trái toàn tâm toàn ý sờ tới sờ lui bụng, đầu hẳn không choáng váng, mắt không hoa, da đầu không tê rần. Về đến khách *** , Nguyệt Quỳnh uy vũ sinh phong bước xuống mặt đất, nhanh vào phòng, bảo Hồng Hỉ khóa cửa lại.

Ngồi ở trên giường, cởi áo choàng nhưng vẫn mặc nữ trang, Nguyệt Quỳnh thực nghiêm túc nhìn bốn người đang ngồi trên ghế trước mặt hẳn. Trên mặt bốn người họ đầy vẻ lo lắng, khẩn trương.

“Hồng Thái, đã tìm được nhà chưa?”

“Công tử, tìm được rồi. Vừa vặn có một gia đình muốn đi ra ngoài tìm nhi tử, liền đem nhà ở tiện nghi bán cho chúng ta. Sân nhà đó rất lớn, ta cùng An Bảo đã xem qua, bọn họ chỉ cần hai trăm lượng bạc.”

“Hai trăm lượng?” Da thịt Nguyệt Quỳnh nhói đau. Bất quá hẳn hiện tại không quan tâm.

Sờ lên bụng mình, Nguyệt Quỳnh nghiêm túc nói: “Hồng Hỉ cùng Hoa Chúc đều đã biết. Bất quá ta vẫn phải chính thức nói một tiếng chuyện này cùng các người.”

“Nguyệt Quỳnh (công tử).”

“Các người đều biết rõ, ta là nam tử, một nam tử không hơn không kém.”

Bốn người gật đầu.

“Nam tử có thể có thai không?”

Bốn người lắc đầu.

Nguyệt Quỳnh hít một hơi thật sâu: “Ta có thai, đại phu nói đã hơn bốn tháng.”

Bốn người không chút hé răng.

Nguyệt Quỳnh lại hít một hơi thật sâu: “Ta là nam tử, không có khả năng có thai. Nhưng hiện tại, ta xác thực đã có thai. Nếu ta là quái thai, nhiều năm như vậy, ta đã sớm có thai, sẽ không phải là đến tận bây giờ mới có.”

“Nguyệt Quỳnh. Người dự định, làm thế nào?” Lê Hoa Chúc thần sắc phức tạp nói.

Nguyệt Quỳnh cúi đầu nhìn bụng mình, hẳn làm thế nào đây? Ai.”Tiểu yêu quái người, sao lại nhầm lẫn như thế? Chạy chỗ nào không chạy, lại cố tình chạy đến trong bụng ta.”

A?

Nguyệt Quỳnh ngẩng đầu, trên mặt cứ nhiên lộ nét cười. Hắn vuốt bụng nói: “Ta không có khả năng có thai, thế mà lại có. Ta chưa bao giờ nghe nói nam tử có thể sinh hài tử, nhưng hiện tại ta đã gặp rồi. Các người nói xem đây chuyện gì?”

Lắc đầu.

Nguyệt Quỳnh ôn nhu cười nói: “Ta nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một khả năng. Có lẽ trong bụng ta chính là một tiểu yêu quái hồ đồ. Nó muốn luân hồi sang kiếp khác, kết quả lại nhằm lẫn chui vào trong bụng ta, đến khi nó phát hiện ra cũng đã quá trễ.”

“Trước đây nương ta thường dẫn ta đi xem kịch, trong kịch đều là như thế. Yêu quái thiện lương sau khi chết đi, Thượng đế thương cảm chúng, liền cho phép bọn chúng luân hồi sang kiếp khác. Trong bụng ta nhất định là một tiểu yêu quái. Bất quá nó chỉ là tiểu yêu quái hồ đồ, không thấy rõ ta là nam hay là nữ, liền chui vào trong bụng ta.”

Nói tới đây, Nguyệt Quỳnh cười nhẹ: “Tiểu yêu này thực hồ đồ, bất quá còn biết tự bảo vệ mình. Vạn nhất ở trong phủ ta bị chẩn ra có thai, tuyệt đối sẽ không thể giữ tiểu yêu quái này. Khó trách Từ đại phu không có chẩn ra, hiển nhiên là do tiểu yêu quái này làm pháp thuật. Hiện tại chúng ta đã ra khỏi phủ, yêu lực của nó giảm xuống, cho nên ta mới có thể bị chẩn ra là đang mang thai.”

Miệng Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo mở thật to.

Nghĩ là bọn họ đã bị dọa, Nguyệt Quỳnh liền trấn an nói: “Không phải sợ, tuy rằng nó chính là tiểu yêu quái, bất quá đó đã là kiếp trước của nó, kiếp này nó sẽ biến thành người.”

“Nguyệt Quỳnh.” Lê Hoa Chúc lắp bắp gọi.

Nguyệt Quỳnh thở dài, sau đó liền tự động viên mình: “Nếu nó đã chui vào trong bụng ta, ta phải sinh hạ nó ra, tiểu yêu quái chỉ có một cơ hội luân hồi sang kiếp khác, không sinh nó ra thì thực đáng thương. Nhưng là.” vẻ mặt Nguyệt Quỳnh trở nên khó xử, “Ta làm sao sinh nó ra đây? Ta cũng không biết nữ tử sinh hài tử như thế nào. Nương ta kể ta được sinh ra từ rốn của nàng, có thể nào tiểu yêu cũng chui ra từ rốn của ta?”

“Nguyệt Quỳnh!”

Nguyệt Quỳnh ngẩng đầu, thấy bốn người đều thực kích động, hắn bỗng nhiên hồ đồ.

“Người thực sự dự định, đem hài tử, sinh hạ?”

Nguyệt Quỳnh vừa nghe, liền nở nụ cười: “Đúng vậy, nó đã lớn được bốn tháng, nó muốn được sống, muốn biến thành người.”

“Nguyệt Quỳnh!” Lê Hoa Chúc đột nhiên lao đến ôm lấy hắn, giọng nói nghẹn ngào, “Ta đã nghĩ, người sẽ không, muốn hài tử này.”

“Công tử.” Hồng Hỉ Hồng Thái kích động gần khóc.

Nguyệt Quỳnh đưa tay trái vỗ vỗ Hoa Chúc: “Sao ta lại không cần nó? Ta bình thường ngay cả con giun cũng không dám giết, làm sao dám giết một hài tử, hơn nữa còn là hài tử ở trong bụng ta. Ta sẽ sinh hạ nó, nuôi nó lớn lên. Người, Hồng Hỉ Hồng Thái cùng An Bảo, sẽ giúp ta nuôi nó lớn đúng không?”

“Ân! Ân!” Lê Hoa Chúc vội dùng sức gật đầu.

Hồng Hỉ Hồng Thái bước lên ôm lấy công tử, mắt ngấn lệ. “Công tử, đây là hài tử của ngài, là tiểu công tử của chúng ta.”

Nguyệt Quỳnh cười ra tiếng: “Nó không phải tiểu công tử, nó là tiểu yêu quái.”

“Công tử (Nguyệt Quỳnh).”

Bốn người nín khóc, mỉm cười, một tảng đá lớn, cuối cùng cũng có thể buông xuống.

Nguyệt Quỳnh một tay ôm ba người, vừa thở dài vừa khẽ cười, kế hoạch của hắn sẽ phải hoãn lại. Chẳng lẽ đây là thiên ý?

42. Chương 42

Trong bụng có tiểu yêu quái, Nguyệt Quỳnh cũng không dám tiếp tục đùa giỡn với thân thể mình. Ngay cả khi buồn nôn, hắn cũng liều mạng ăn. Viện tử [nhà] vừa mưa cần thu xếp lại lần nữa, Nguyệt Quỳnh vẫn tạm thời ở khách *** thêm vài ngày. Hắn là dựng phu [dựng phụ=phụ nữ mang thai => dựng phu:đàn ông mang thai], không được để một nhọc, cũng chẳng giúp được gì, chỉ cần ở khách *** ăn ngon ngủ ngon, cố gắng đem chính mình dưỡng thành đại phi nhân. Cái gì khiêu vũ a, luyện kiếm a, hết thấy đều bị hắn vất sang một bên, hiện tại việc duy nhất hắn cần phải làm là dưỡng mình thành đại phi nhân, sinh hạ tiểu yêu quái.

Tuy trong lòng có vương bận, nhưng Nguyệt Quỳnh chẳng hề không ngủ được. Đôi mắt mệt mỏi rã rời, hắn chỉ cần vừa nằm xuống giường, liền lập tức chìm vào giấc ngủ. Mới nỗ lực ba ngày, sắc mặt hắn lại trở nên hồng nhuận, tuy rằng vẫn hay nôn như trước, nhưng sức ăn rõ ràng là tốt hơn nhiều. Khiến Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo kích động không ít. Ngày mười lăm tháng tám, năm người cùng đón Trung thu tại khách ***, Nguyệt Quỳnh hào phóng chi bạc mua một bàn thức ăn thật ngon, hắn hiện tại chính là một người ăn hai người bổ, hắn không hề tiếc bạc. Cùng lắm thì sau khi hài tử xuất thể, hắn đi kĩ phường khiêu vũ cho người ta là được rồi.

Đến ngày thứ tư, viện tử đã được thu xếp rất tốt. Nguyệt Quỳnh trong lòng vui vẻ mang theo cái bụng tròn của mình bàn nhập tân gia. Gia [nhà], vào khoảnh khắc này bỗng trở nên rõ ràng, nơi đây là nhà của hắn, không phải là tiểu viện tử từng vây khốn hắn. Nơi đây có người nhà của hắn, còn sắp có tiểu yêu quái của hắn. Nguyệt Quỳnh bị biến thành Bồ Tát, ngồi trên ghế nhìn Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo bận rộn, vẻ mặt đầy nét thỏa mãn. Trước mắt bỗng xuất hiện một đôi mắt xanh biếc, người nọ đã ra khỏi cuộc sống của hắn, có lẽ sau mấy năm hoặc mười mấy năm nữa, hắn sẽ hoàn toàn quên đi người đã làm thay đổi cả cuộc đời hắn.

Tạm thời làm xong việc, Hồng Hỉ hỏi: “Công tử, ngài muốn ăn điểm tâm gì, ta làm cho ngài.”

Nguyệt Quỳnh mỉm cười nói: “Nấu cho ta bát diện điều[mì], cho một vài viên thịt viên, nhiều dấm chua một chút.”

“Vâng ạ.”

Yêu thích không ngừng vượt lên cái bụng béo của mình, Nguyệt Quỳnh khẽ nói với tiểu yêu quái trong bụng: “Người không thể kiêng ăn, phải ăn hết toàn bộ, bộ dạng mới khỏe mạnh, mập mập được.”

Lê Hoa Chúc đứng nơi cửa ở buồng trong, mắt rưng rưng nhìn ngắm vẻ mặt ôn nhu của Nguyệt Quỳnh, Nguyệt Quỳnh giờ phút này, thật đẹp thật đẹp.

.....

Trong Ánh Dương trai ở Lệ vương phủ, Nghiêm Sát nhìn phong thư Nghiêm Mặc vừa mới trình lên, mày nhăn thành chữ “xuyên” – “ ”. Thư có hơn mười trang, trang nào cũng đầy chữ, nhìn nhìn, lông mày chữ “ ” của Nghiêm Sát dần biến mất, xem xong tờ cuối cùng, lục mâu u ám. Thiêu hủy thư xong, Nghiêm Sát đứng dậy.

“Đi ‘Thu uyển’.”

Nghiêm Mặc mở cửa thư phòng, Nghiêm Sát chấp tay phía sau rồi đi ra ngoài.

Mặt trời vừa mới xuống núi, Giang Lăng cuối tháng tám bị ánh nắng gắt cuối thu chiếm cứ khắp nơi, ngoài phòng vẫn có vài phần nóng nực. Sau khi đại hôn cùng công chúa, đây là lần thứ hai Nghiêm Sát bước vào Thu uyển. Nhưng không giống với lần đầu tiên, trong ngoài Thu uyển không còn bóng dáng người hầu cận của công chúa nữa. Bước vào tấm phòng của công chúa trong Thu uyển, Nghiêm Sát chợt nghe thấy tiếng thét chói tai của nữ nhân. Đám thị vệ canh giữ ngoài phòng hành lễ với y, Nghiêm Sát bước vào trong phòng.

“Bản cung là công chúa! Thả bản cung ra ngoài! Nghiêm Sát! Tên tạp chủng người!”

“Phủ quy điều thứ ba mươi: chưa có sự cho phép, không được tự tiện ra khỏi phủ; phủ quy điều thứ ba mươi mốt: không được lớn tiếng huyên náo bên trong phủ, không được khơi mào chia rẽ.”

“A ! ! Đi ra ngoài! Đi ra ngoài! Bản cung không nghe! Bản cung không nghe!”

“Phủ quy điều thứ ba mươi bốn: không được làm ra việc bôi nhọ Vương gia; phủ quy điều thứ ba mươi lăm.”

“Cút! Cút ra ngoài!”

Cùng với tiếng thét chói tai cuồng loạn, chính là âm thanh vỡ vụn của chén bát bị ném xuống mặt đất.

Nghiêm Mặc đẩy cửa nội tẩm[phòng ngủ], Nghiêm Sát cúi đầu đi vào. Thấy Vương gia tiến vào, Nghiêm Bình thu hồi quyền vương phủ gia quy thật dày. Cổ Phi Yến vừa nãy còn đang cao giọng mắng chửi bỗng sợ đến mức không dám thở mạnh, thối lui đến bên giường, lui mãi tới chân giường. Hoa phục lộn xộn không che được cái bụng đã sáu tháng của nàng, bộ dáng tóc tai bù xù, sắc mặt trắng bệch làm sao còn có chút uy nghi nào của công chúa.

Nghiêm Mặc mang ghế dựa đến, Nghiêm Sát ngồi xuống. Nghiêm Bình hành lễ nói: “Vương gia, công chúa đến giờ không thể tiếp tục ghi nhớ thêm phủ quy nữa, lão nô đã phụ sự phó thác của Vương gia.” Cổ Phi Yến hoảng sợ nhìn thấy Nghiêm Sát xuyên qua mái tóc bù xù, thân thể phát run. Nghiêm Sát nhìn lướt qua trong phòng, cả phòng là một đồng hồ hỗn độn, thứ gì có thể ném đều bị Cổ Phi Yến ném, mà thứ nàng vừa mới ném, chính là điểm tâm sáng mà Nghiêm Bình phái người đưa đến, nàng cơ hồ không hề nhúc nhích.

Nghiêm Sát phiêu mắt liếc nhìn bụng Cổ Phi Yến, Cổ Phi Yến sợ tới mức dùng tay áo che lại, lúc này Nghiêm Bình lên tiếng: “Từ đại phu đã đến xem qua, trong bụng công chúa chính là một nam hài.”

“Không! Không được! Không được cướp đi hài tử của ta!” Cổ Phi Yến dùng hai tay che lấy bụng mình, không còn chút vẻ ương ngạnh, ngang ngược của nàng công chúa ngày xưa.

Lục mâu âm trầm, Nghiêm Sát mở miệng: “Bổn Vương đã viết thư đem việc này báo cáo Hoàng Thượng.”

Trên mặt Cổ Phi Yến hiện lên nét hoảng sợ, thân thể run rẩy đến mức không còn chút đáng vẻ gì. “Phụ, phụ hoàng.” Nàng nghiêng mặt, tránh đi ánh mắt của Nghiêm Sát.

“Người cùng người khác tư thông, hoài hài tử, khiến Bổn Vương hổ thẹn. Nếu người không phải công chúa, Bổn Vương sẽ đem cả người lẫn nghiệt chủng trong bụng người cùng nhau tẩm trư lung*.”

[*tẩm trư lung: hình phạt dành cho người đàn bà ngoại tình, *** loạn, loạn luân: cụ thể là bị bỏ vào cái ***g heo[***g tre đan dài bằng thân người, hẹp, có nắp], thả xuống sông, vì chiếc ***g heo chật nên tay chân không thể cử động được, dẫn đến việc chết chìm vì ngạt thở một cách chậm rãi, chậm chậm cảm nhận đau đớn mà chết. Đây là hình phạt tử hình phổ biến nhất vào thời phong kiến để trừng trị tội ngoại tình, loạn luân, góa phụ không giữ tiết hạnh,... Nếu đã từng xem một vài phim có bối cảnh ở làng quê phong kiến, mọi người có thể thấy hình phạt này xuất hiện.]

Cổ Phi Yến sợ tới mức co rúm lại, miệng lắp bắp nói: “Không phải nghiệt chủng, nó không phải nghiệt chủng. Nó không phải nghiệt chủng.”

“Nghiêm Bình.”

“Có lão nô.”

“Đi chuẩn bị chén thuốc sảy thai.”

“Vâng”

“Không! ! Không thể phá! Không thể phá! Nó không phải nghiệt chủng, không phải nghiệt chủng! Ta muốn gặp phụ hoàng! Để cho ta gặp phụ hoàng!”

Nghiêm Sát vô tình nói: “Hoàng Thượng cho Bổn Vương tự xử trí.”

Cổ Phi Yến kinh ngạc, nàng ngơ ngác nhìn Nghiêm Sát, liên tục lắc đầu, không thể tin.

“Nghiem Binh.”

“Vâng.”

Nghiem Binh xoay người đi ra ngoài.

“Không! Không! Đây không phải sự thật! Không phải sự thật! Phụ hoàng sao lại có thể! Sao lại có thể!” Cổ Phi Yến liên tục lắc đầu, đột nhiên nàng lao xuống giường, cầm lấy gối đầu ném về hướng Nghiem Sát, nhưng bị Nghiem Mặc cản lại. “Nó không phải nghiệt chủng! Không phải nghiệt chủng! Nó là long tử! Chính là thái tử! Nó không phải nghiệt chủng! Ta muốn giết người, ta muốn giết người!”

“Ách!” Nghiem Mặc nghe thấy thế, giật nảy mình sững sốt. Hắn hai tay giữ lấy công chúa, quay đầu nhìn Vương gia, hắn thực sợ hãi.

Lục mâu nháy mắt trở nên ám trầm, Cổ Phi Yến cuồng loạn không khống chế được bản thân chẳng hề biết mình vừa nói ra việc kinh thiên thể nào. Nàng chỉ biết là, tên nam nhân kia muốn giết chết nàng cùng hài tử của hắn.

“Nó là thái tử! Nó là thái tử!”

“Bịt miệng nàng lại.”

Nghiem Mặc kéo công chúa lên giường, lấy bố khăn bịt miệng của nàng. Cổ Phi Yến liều chết né tránh, Nghiem Mặc nhìn mắt Vương gia, sau đó một chưởng đánh hôn mê nàng.

“Vương gia.” Nghiem Mặc thở hổn hển, công chúa hoài hài tử của Hoàng Thượng? Hắn đã trải qua vô số huyết tinh, nhưng cũng không nhịn được mà nổi da gà khắp người, thực rất ghê tởm.

“Gọi Lý Hưu, Công Thắng đến.”

“Vâng.”

Nghiem Mặc nhanh chóng chạy ra ngoài, cứ như phía sau có quỷ.

Lục mâu nhìn chăm chăm vào bụng Cổ Phi Yến, mang thai sáu tháng, bụng sẽ lớn như thế sao?

Rất nhanh, Lý Hưu cùng Chu Công Thắng đã đến, đi cùng bọn họ còn có Nghiem Binh cùng Từ Khai Viễn. Nghiem Mặc chưa nói chuyện gì với bọn họ, sau khi bọn họ vào phòng, Nghiem Mặc mới ra lệnh cho thị vệ thối lui, đóng cửa lại.

“Vương gia?” Lý Hưu lên tiếng.

Nghiem Sát nhìn chăm chăm vào bụng Cổ Phi Yến, không biết đang suy nghĩ gì, khẽ giương mắt: “Hài tử trong bụng nàng là của Cổ Niên.”

“Ách!” Toàn bộ mọi người đều bị dọa sợ, vô cùng kinh ngạc.

Nghiem Sát đứng lên, thực trấn định. “Trước khi thế tử xuất thế, trừ phi trời sụp, bằng không không được làm phiền ta, có chuyện gì các ngươi tự mình quyết định.” Sau đó, y chỉ chỉ Cổ Phi Yến, “Để nàng ta sinh hạ hài tử.”

“A.” Ngay cả gian nhân Lý Hưu cũng có chút mờ mịt.

“Nghiem Binh.”

“Có, có lão nô.”

“Đuổi toàn bộ những người trong Đông Tây uyển ra khỏi phủ. Bất luận kẻ nào cũng không được ở lại Giang Lăng. Trước khi ta trở về từ Hợp Cốc, phải thu xếp xong ‘hậu phủ’.”

“Vâng.”

Dần dò xong, Nghiem Sát liền rời đi, tâm tình tựa hồ không tồi. Nghiem Mặc nhanh chóng đuổi theo.

Nhìn Vương gia rời đi, Lý Hưu tự hỏi: “Vương gia có tin vui gì vậy?”

Ba người kia lắc đầu, Nghiêm Bình nói: “Khẳng định là có liên quan đến hấn. Một tháng không gặp, Vương gia có thể chịu đến bây giờ cũng không dễ dàng.”

Từ Khai Viễn vuốt vuốt râu: “Vì sao vương gia muốn để công chúa sinh hạ? Hải tử này hơn phân nửa chính là một quái vật.”

Không có ai trả lời hấn.

.

Đông Tây nhị uyển, bọn công tử bị ra lệnh trong thời hạn ba ngày phải ly khai phủ có người vui mừng có người bi ai. Đờ dãn đứng ở trong viện, Lâu Vũ không tin những gì hấn vừa nghe được. “Nghiêm quân gia. Vương gia. Thật sự muốn, tổng ta, xuất phủ?”

“Vương gia mệnh tất cả công tử Đông Tây nhị uyển trong thời hạn ba ngày phải rời khỏi phủ.” Nghiêm Bình thần sắc không đổi mà đem ý chỉ của Vương gia nói lại một lần. Thân thể Lâu Vũ mềm nhũn, ngồi trên mặt đất. Quả thực, đối với người nọ mà nói, không có kẻ nào được sủng ái cả.

Sau ba ngày, các công tử Đông Tây nhị uyển mặc kệ là nguyện ý hay không, toàn bộ đều bị đuổi khỏi vương phủ. Nghiêm Sát cho mỗi người bọn họ một tuyệt bút bạc rất lớn, nhưng từ nay về sau, bọn họ không được xuất hiện ở trong Giang Lăng phủ, nếu không ắt tội luận xử.

43. Chương 43

Nằm trên chiếc giường lớn của chính mình, Nguyệt Quỳnh hưng phấn mà lăn tới lăn lui. Đem chăn được phơi nắng đến mức vô cùng mềm mại, khô mát, nằm thật thoải mái. Hoa Chúc đặt cho hấn một chiếc giường mới, có thể nằm đến ba hấn. Hoa Chúc nói, chờ hải tử xuất thể, phải ngủ cùng hấn, giường lớn một chút tốt hơn, như vậy sau này hải tử sẽ không bị ngã xuống giường.

Sờ sờ cái bụng đã năm tháng, Nguyệt Quỳnh cười đến mức không khép miệng lại được, không biết tiểu yêu quái bộ dạng như thế nào, nếu có thể là một tiểu khuê nữ thì tốt, hấn muốn dạy nàng khiêu vũ, chăm sóc, bảo hộ tốt cho nàng! ! . Ai nha, hấn không phải lấy chồng nhưng muốn học nữ hồng [may vá], nhìn hải tử mặc xiêm y do chính mình may, hạnh phúc biết bao a.

Không biết khi xưa nương hoàng hấn có phải cũng mang tâm tình như vậy hay không? Vừa chờ mong, lại sợ hãi, sợ hãi bộ dạng hải tử không khỏe mạnh, sợ đau đớn khi hải tử xuất thể. Không nghĩ rằng chính mình cứ nhiên sẽ có ngày làm nương, tiểu yêu quái này thật sự là rất hồ đồ.

Ôm tấm chăn mềm mại, Nguyệt Quỳnh ngáp hai cái. Hấn nên ngủ, nhẹ nhàng vỗ vỗ bụng: “Tiểu yêu, người cũng nên ngủ, không cần luyện quyền cước ở trong bụng cha.” Sờ soạng một hồi, tiểu yêu quái trong bụng thành thật nằm yên. Nguyệt Quỳnh liền thỏa mãn lại ngáp một cái, ngủ.

Ngủ a ngủ a, Nguyệt Quỳnh mơ thấy hấn ôm trong lòng một tiểu yêu quái có cái đuôi hổ thật dài. Tập trung nhìn, hấn liền hoảng sợ, tiểu yêu quái có một đôi lục mâu thâm trầm, khuôn mặt nho nhỏ thể nhưng lại có râu! Tiểu yêu quái ôm hấn, không ngừng lấy râu đâm hấn, đâm đến mức cả mặt hấn đều đau.

“Uống!”

Nguyệt Quỳnh bị giấc mộng làm cho tỉnh lại, ra một thân mồ hôi. A! Sao lại có người đang ôm lấy mặt hấn! Miệng bị chiếm lấy, không chừa chút kẽ hở, y phục không biết đã bị cởi từ lúc nào, hấn không có mặc quần! Thấy đối phương bày ra tư thế chuẩn bị “cường bạo” hấn, Nguyệt Quỳnh dùng tay trái liều mạng đẩy, lớn mật đến mức ngay cả chân cũng dùng đến. Đẩy, đẩy không ra; đá, đá không nhúc nhích; hấn cắn.

Cuối cùng cũng có được tự do, kẻ bị cự tuyệt hiển nhiên thực sinh khí. Nguyệt Quỳnh vội vàng chui từ dưới thân y ra, kéo chăn quấn lấy thân thể trần trụi của mình, thở hổn hển.

“Người không thể chạm vào ta!”

“Ta không thể?”

Kẻ cũng trần trụi như hấn liền đến gần.

“Hong Hỉ Hong Thái!”

“Bọn họ đã bắt tỉnh.”

“Hoa Chúc An Bảo!”

“Bọn họ cũng bị bắt tỉnh.”

Không xong.

Xem xét chung quanh, bên giường bị thân thể to lớn của người này ngăn chặn, với thân thủ hiện tại của hắn, rất khó thoát ra được. Đại chưởng duỗi ra, kéo hắn qua, chồm râu thường đâm hắn liền hạ xuống.

“Ngô ngô ngô.” Ta đã không còn là công tử của người!

Bộ râu rơi xuống trên cổ hắn, Nguyệt Quỳnh vội vàng nói: “Ta không phải công tử của người! Người, ngô! Aha. Người không thể, chạm vào ta.”

“Ta không thể?”

Một người cường tráng giống như ngọn núi nhỏ đem hắn đặt dưới thân, tách hai chân hắn ra, chuẩn bị cầm thương lên ngựa.

“Từ từ!” Nguyệt Quỳnh đè tay đối phương lại, “Nghiêm Sát, ta có chuyện, nói với người, rất trọng yếu, người chờ đã.” Nghiêm Sát nhìn hắn một hồi, thu thương thối lui. Nguyệt Quỳnh nhanh chóng rút chân ra, lấy chân che bụng mình lại.

“Chuyện gì.”

Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng: “Ân, người, sao lại đến đây.” Hắn cùng y không phải sẽ không tái kiến sao? Bóng đêm khiến bọn họ không thấy rõ gương mặt của nhau, đối phương xuống giường thấp nền. Thân ảnh cường tráng như ngọn núi vô cùng quen thuộc tình tường rơi vào trong mắt, đầu Nguyệt Quỳnh choáng váng, trực giác của hắn cảm thấy nguy hiểm. Người kia thân thể trần trụi thấp nền xong, thoải mái trở lại trên giường, lợi khí [vũ khí sắc bén] giữa hai chân vẫn đang bùng bùng phẫn chấn, Nguyệt Quỳnh nhìn thấy, da đầu liền run lên. Nếu định xông tới, tiểu yêu của hắn sẽ chết mất.

Không dám nhìn nữa, Nguyệt Quỳnh lại hỏi: “Người, ngô, sao lại đến đây?”

“Tiện đường.”

A? Sao lại chính xác vừa lúc hắn đến đây?

Nguyệt Quỳnh che kỹ bụng: “Ta đã không phải là.”

“Ta muốn người hay không không có liên quan với chuyện người không phải là nam sủng của ta.” Một câu chặn chết Nguyệt Quỳnh.

Nguyệt Quỳnh khấn trương đến mức trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi, thấy đối phương lại đến gần, hắn nhanh chóng vươn tay trái ngăn lại. “Nghiêm, Nghiêm Sát, cái kia, ta, có chuyện, này, người hiện tại, không thể muốn ta.”

“Lý do.”

Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng, dưới ánh nhìn chăm chăm từ lục mâu của đối phương, hắn khê cần môi. Xốc chân lên, lộ ra cái bụng béo tròn trịa của mình. Đây là lý do.

“Là bởi vì người béo?” Nghiêm Sát làm ra vẻ lại áp đảo hắn.

“Không phải!” Nguyệt Quỳnh khấn trương đến mức không biết nói như thế nào cho phải, người này có thể tin hắn hay không?

“Ta, ta không phải là béo.” Nguyệt Quỳnh một tay che bụng mình, “Ta, trong bụng. Có một, có một. Tiểu yêu quái, cho nên người không thể muốn ta.”

Lục mâu nháy mắt trở nên sâu thẳm. Nguyệt Quỳnh lui về phía sau, chưa quên người này không cho phép bất cứ kẻ nào sinh hạ hài tử của y, nhưng vấn đề là.” Đây không phải hài tử của người. Ta không có

khả năng mang thai. Lại như thế này là bởi vì, đây là một tiểu yêu quái hồ đồ, chưa thấy rõ ta là nam tử đã chạy đến đầu thai trong bụng ta. Nó không phải hài tử của ngươi, ngươi không được thương tổn nó.”

“Không được?”

Núi nhỏ đến gần, Nguyệt Quỳnh sợ đến mức kêu la: “Giết ta ta cũng không uống thuốc sảy thai, ngươi không được thương tổn tiểu yêu quái, nó là hài tử của ta!” Đại chưởng duỗi ra, bộ râu dán lên trán hắn, Nguyệt Quỳnh không ngừng kêu “ngô ngô ngô”: không được thương tổn tiểu yêu quái của ta.

Đâm khắp mặt Nguyệt Quỳnh một lần, Nghiêm Sát tiếp tục đâm cổ hắn, đâm lên ngực hắn, Nguyệt Quỳnh sắp bị dọa chết: “Nghiêm Sát, không cần thương tổn tiểu yêu quái, ta là nam tử, không thể có thai, nó quả thật chỉ là tiểu yêu quái chạy nhầm nơi thôi.”

Chòm râu đang đâm hắn dừng lại, Nguyệt Quỳnh sợ tới mức tim muốn nhảy ra ngoài. Đại chưởng của y đặt trên bụng hắn thực lâu, Nguyệt Quỳnh sợ đến mức không dám hé răng, thậm chí cầu trong lòng mong người này sẽ buông tha tiểu yêu quái của hắn.

“Mấy tháng?”

“Năm tháng.”

Người này sẽ lưu lại tiểu yêu quái của hắn, sẽ thế.

“Năm tháng. Vậy là khi còn ở trong phủ ngươi đã có, thế sao Khai Viễn không phát hiện?”

Ta làm sao biết. “Hắn là, là do tiểu yêu quái, làm pháp thuật.”

“Là nam hay là nữ?”

“Ta không cho đại phu nói, chờ đến lúc sinh mới có kinh hỉ.” Nguyệt Quỳnh đè lại bàn tay Nghiêm Sát không ngừng sờ bụng hắn, khiến da hắn đau. “Nghiêm Sát, lưu lại tiểu yêu quái này.”

“Ngươi lấy gì đổi nó?” Lục mâu đang nhìn chăm chăm bụng hắn khê lóe sáng.

“Đổi?” Lấy gì đổi, hắn không có bạc, “Hong Thái, hình như, còn có một thỏi mỹ kim.”

“Ta thiếu bạc?”

Không thiếu, vậy sao ngươi lại cắt xén bạc của ta? “Vậy, ngươi nói đi.”

Nghiêm Sát đứng thẳng dậy: “Cách ngày ngươi sinh hạ yêu quái này còn ít nhất bốn tháng, ta nghĩ muốn.”

Nghĩ muốn cái gì mà lâu như thế? Trực giác của Nguyệt Quỳnh cảm thấy nguy hiểm. Chỉ thấy Nghiêm Sát lại áp chế thân thể, hắn kinh hô, người này thế nhưng lại hôn lên bụng hắn, y không sợ tiểu yêu quái này?

“Ngô.” Nguyệt Quỳnh đá đá chân, “Ngươi không thể muốn ta.”

“Ta không gây thương tổn nó.” Liếm bụng Nguyệt Quỳnh, Nghiêm Sát tách hai chân hắn ra.

“Không được, ngươi sẽ làm nó bị thương.”

“Nó là yêu quái, sao lại có thể dễ dàng bị thương như thế.” Trực tiếp chặn miệng Nguyệt Quỳnh lại, ngón tay của Nghiêm Sát dầy đưa nơi động khẩu trơn mềm. Bên trong đã không có ruột dê, bất quá nơi được ruột dê làm dịu nhiều năm qua cho dù không có ruột dê, cũng vẫn trơn mềm như cũ.

“Ngô!” Nguyệt Quỳnh bị khơi mào *** lại thực sợ hãi, sợ Nghiêm Sát tổn thương tiểu yêu quái của hắn. Đầu ngón tay thô ráp thông thả ra vào trong cơ thể hắn, chậm chậm chậm chậm, Nguyệt Quỳnh vẫn không yên tâm, ngược lại càng khẩn trương, chỉ sợ Nghiêm Sát tổn thương tiểu yêu quái của hắn. Rút đầu ngón tay ướt sũng ra, Nghiêm Sát cảm thương lên ngựa. Khi cái đáng sợ gì đó tiến vào, Nguyệt Quỳnh liều mạng thở dốc, làm cho bản thân thả lỏng, tay trái càng không ngừng sờ bụng, muốn bảo tiểu yêu quái bên trong không phải sợ.

Quá trình lần hoan ái này cực kỳ thông thả, Nguyệt Quỳnh dần dần có cảm giác, thấy Nghiêm Sát tựa hồ thực sự sẽ không tổn thương tiểu yêu quái của hắn, hắn lúc này mới yên lòng. Nghiêm Sát nhìn hắn chăm chú, nhìn đến mức khiến tim hắn đập nhanh. Một bàn tay to và thô ráp nắm lấy tay phải của hắn, tay kia

vuốt bụng hần. Trận hoan ái thông thả này so với trước kia có chút bất đồng, lúc này đây, Nghiêm Sát vẫn đều đang nhìn hần.

“A!”

Trong đầu nháy mắt trống rỗng, thứ đáng sợ gì đó nhanh chóng rút ra ngoài, Nghiêm Sát tiết lên bụng hần. Nguyệt Quỳnh không rảnh suy nghĩ vì sao lại làm như thế, mà chỉ rên rỉ một tiếng, đưa tay che mặt.

Người đã trút xuống hết kéo tay hần ra: “Hiện tại xấu hổ đã muộn.”

Nguyệt Quỳnh rút tay ra, tiếp tục che mặt: “Tiểu yêu nhất định thấy được.”

“Nó có thể nhìn thấy cái rầm.” Nghiêm Sát xuống giường.

Nguyệt Quỳnh buông tay ra, sao lại có thể nói thô ngôn trước mặt tiểu yêu. Lệ vương thô bỉ tùy tiện choàng ngoại sam: “Nằm.” Sau đó y ra phòng ngủ. Nguyệt Quỳnh ngoan ngoãn nằm, còn đang ngượng ngùng, tiểu yêu sẽ không nhìn thấy đi.

Chỉ chốc lát, Nghiêm Sát đã trở lại, bưng một chậu nước ấm, cầm theo bố khăn. Chà lau sạch sẽ cho hai người, y thổi tắt ánh nến bên giường. Nguyệt Quỳnh cầm gối đầu nằm trên giường, hảo tâm nhắc nhở: “Chỉ có một cái gối đầu.” Tiếp theo, hần bắt khả tư nghị [không thể tin được] trừng mắt nhìn Nghiêm Sát. Nghiêm Sát đoạt lấy gối đầu của hần!

Nằm hảo, Nghiêm Sát ôm Nguyệt Quỳnh vào trong lòng, làm cho hần gối lên vai mình: “Ngủ.” Cái bụng mập mạp đụng vào y, Nghiêm Sát nắm cả tay Nguyệt Quỳnh khẽ sờ.

Nhắm mắt lại, Nguyệt Quỳnh lại không ngủ được. Y sao lại thuận đường đến nơi đây? Y ngày mai sẽ đi sao? Vì sao y còn muốn bính hần? Không phải y đã cho hần ra khỏi phủ sao? Y có thể nào bắt hần trở về hay không? Vạn nhất lại bị bắt trở về, “đại sự” của hần phải tính sao đây? Phiền a, phiền a.

“Hài tử trong bụng nữ nhân kia chính là của Hoàng Thượng.”

Đầu óc Nguyệt Quỳnh đầy chuyện phiền não nhất thời không phản ứng lại kịp, đến khi hần phản ứng lại, hần đột nhiên đứng dậy, trừng mắt nhìn Nghiêm Sát, người này nói gì? ! Nghiêm Sát chăm chú nhìn hần, một lúc sau, y sờ lên đôi mắt Nguyệt Quỳnh: “Người tựa hồ rất để ý cái nữ nhân kia.”

Ách! Thân thể Nguyệt Quỳnh liền run lên. “Nàng là công chúa, ta, nhát gan.”

“Nhát gan?” Y không nhìn ra. Nguyệt Quỳnh rũ mắt, không dám nhìn Nghiêm Sát, ánh mắt Nghiêm Sát rất sắc bén, khiến hần hoảng hốt. Vui đùa vào khuỷu tay Nghiêm Sát, hần né tránh.

Ng nghiêm Sát ôm chặt hần, không tiếp tục ép hỏi, mà là nói: “Phụ tử loạn luân. Chờ lời gièm pha truyền ra, không cần ta ra tay, Hoàng Thượng cũng sẽ giết Cổ Phi Yến diệt khẩu.”

Thân thể Nguyệt Quỳnh lại run lên, không hé răng.

“Nguyệt Quỳnh.”

Trong lòng rối loạn, hần cúi đầu “ân” một tiếng. Công chúa làm thế nào cùng Hoàng Thượng. Dạ dày có chút không thoải mái. “Hần” thế nhưng đã trở nên đáng sợ như vậy.

“Người nếu lại đi nghe chuyện của cái nữ nhân kia, ta liền bảo Khai Viễn chuẩn bị thuốc sảy thai cho người.”

“Không được!” Kẻ nhát như chuột kia nháy mắt trở nên to gan lớn mật.

Ng nghiêm Sát nắm lấy cằm hần: “Nói cho người, chính là để người không còn để ý sự uy hiếp của nữ nhân kia, không phải để người lo lắng nàng sống chết ra sao.”

“Nàng chính là, công chúa.” Trong mắt Nguyệt Quỳnh đột nhiên toát ra một màn sương mù, lục mâu thâm thúy.

Nguyệt Quỳnh vội vàng che đầy màn sương mù trong mắt lại, lấp bắp nói: “Mỗi một khuê nữ, đều nên được người ta yêu thương che chở, nàng, tính tình xấu một chút, nhưng nàng, cũng hy vọng có người yêu thương nàng, bảo hộ nàng nha.” Vừa nói xong, hần lại vội vàng nói: “Đây là nương ta từng nói với ta. Ta cảm thấy công chúa, thực đáng thương.”

Nghiêm Sát buông cầm hắt ra, sờ lên bụng hắt: “Người người nên quan tâm chính là tiểu yêu trong bụng người, mà không phải là ngoại nhân không có quan hệ gì.”

Nguyệt Quỳnh nằm xuống, gạt đi những giọt lệ sắp trào ra: “Nghiêm Sát, bảo người ta hảo hảo chiếu cố nàng đi, nói thể nào nàng cũng là công chúa, hơn nữa nàng còn có thai.”

“Ngủ.”

“Nghiêm Sát.”

“Ngủ!”

Nghiêm Sát tức giận, Nguyệt Quỳnh vội vàng nhắm mắt lại, thuận thế chùi nước mắt lên tay áo, không dám để Nghiêm Sát phát hiện. Không nên như thế, “nàng” không nên rơi vào loại tình trạng này.

Rất lâu sau đó, Nguyệt Quỳnh tâm tình dị thường trầm trọng nghe thấy Nghiêm Sát lên tiếng: “Ta sẽ tìm hai cái thị nữ kín miệng chiếu cố nàng, chỉ cần nàng không gây phiền toái cho ta, ta sẽ không khó xử nàng.”

Trong mắt Nguyệt Quỳnh hiện lên sự cảm kích, tay trái duy nhất có thể động ôm chặt Nghiêm Sát.

“Ngủ.”

“Ân.”

Rất nhanh, Nguyệt Quỳnh đã ngủ, sau khi hắt ngủ, Nghiêm Sát đưa tay sờ lên mặt hắt, chạm đến giọt lệ ẩm ướt mà hắt còn chưa lau, lục mâu sâu thẳm.

44. Chương 44

Mở mắt nhìn, bên cạnh không có ai, đưa tay sờ sờ phía sau, chỉ chạm vào tường. Chẳng lẽ tối hôm qua là hắt nằm mơ? Khóe mắt瞥 đến đầu giường nhìn thấy một kiện đại y phục [y phục rộng lớn] không phải của hắt, Nguyệt Quỳnh bị ai phát hiện, chuyện tối hôm qua không phải là hắt nằm mơ. Không muốn cử động, trong lòng nặng nề, hắt còn đang vì sự kiện vừa biết được tối hôm qua mà khổ sở.

Có người đẩy cửa tiến vào, Nguyệt Quỳnh vẫn vô thần nằm ở nơi đó. Khi thân thể cao lớn của ai đó xuất hiện bên giường, hắt giương mắt nhìn lại, không muốn cử động. Quái vật lớn ngồi vào bên giường, đại chưởng thô ráp sờ lên mặt hắt: “Muốn hôn?”

Lắc đầu, Nguyệt Quỳnh muốn đứng dậy. Tay trái chống xuống giường, cái bụng năm tháng làm cho hắt đứng dậy thực khó khăn. Cánh tay to duỗi ra, Nguyệt Quỳnh bị ôm vào trong lòng người nào đó, thân thể nhỏ bé được người kia mặc cho đại y phục [y phục rộng lớn] không phải của hắt.

“Tiến vào.”

Hồng Hỉ Hồng Thái nâng thủy bồn [chậu nước], mang xiêm y của công tử bước vào. Nguyệt Quỳnh giương mắt nhìn lại, hai người cúi đầu, hiển nhiên đã bị kinh hách rất lớn. Hồng Hỉ nâng thủy bồn đứng trước mặt Nghiêm Sát, Nghiêm Sát cuộn tay áo lên, thò tay vào trong bồn chà xát bố khăn. Nguyệt Quỳnh nhân cơ hội trộm nhìn hai người, hai người cũng nhân cơ hội này trộm nhìn công tử.

Nguyệt Quỳnh: bị dọa đi.

Hai người: ân.

Nguyệt Quỳnh: ta cũng bị dọa. Đừng sợ.

Hai người: ân.

Nguyệt Quỳnh: xem như chúng ta chưa có ra khỏi phủ.

Hai người: ân.

Chà xát bố khăn xong, Nghiêm Sát vắt khăn, bố khăn tỏa ra hơi nóng, Nghiêm Sát đặt khăn lên mặt Nguyệt Quỳnh, lau mặt cho hần. Hành động này làm Nguyệt Quỳnh hoảng sợ. Sau đó, lỗ tai của hần, cổ và hai tay đều được chà lau tỉ mỉ, Nghiêm Sát thậm chí còn đem cả cánh tay phải của hần lau một lần. Lau cho hần xong, Nghiêm Sát vò vò bố khăn, rồi lau mặt cùng tay mình. Nguyệt Quỳnh trừng mắt nhìn y, đôi mắt đã to nay còn lớn hơn nữa.

Hồng Hỉ lui ra, Hồng Thái tiến lên, Nguyệt Quỳnh nhanh chóng ngồi thẳng dậy, Nghiêm Sát cầm xiêm y mặc vào cho hần, tiếp theo là trung y, ngoại sam, cuối cùng là mặc quần, Hồng Thái liền lui ra ngoài. Được Lệ vương hầu hạ, cảm giác của Nguyệt Quỳnh thực phức tạp.

Mặc y phục cho Nguyệt Quỳnh xong, Nghiêm Sát sửa lại xiêm y của mình, rồi ôm hần ngồi ở bên giường, sau đó lại mang vớ, mang giày cho hần. Lòng bàn chân trắng nõn bởi vì nhiều năm khiêu vũ mà có một lớp chai thật dày, tựa như lòng bàn tay của Nghiêm Sát, bất quá không thô như y. Mang vớ và giày cho Nguyệt Quỳnh xong, Nghiêm Sát ôm hần đến bên bàn.

“Tiến vào.”

Hồng Hỉ Hồng Thái bưng điểm tâm phong phú vào, còn có nước súc miệng cho Nguyệt Quỳnh. Hồng Thái giúp công tử súc miệng, khi Nguyệt Quỳnh dùng mao soát [bàn chải] ngâm muối tẩy sạch răng, hần nôn khan vài lần, lực mắt liền trở nên u ám.

Súc miệng, Nguyệt Quỳnh lẩm bẩm: “Hồng Thái Hoa Chúc cùng An Bảo.”

“Hoa Chúc công tử cùng An Bảo ở tiền sảnh dùng cơm.”

Nguyệt Quỳnh yên tâm, bất quá. hần giương mắt cùng Hồng Thái trao đổi ánh mắt.

Nguyệt Quỳnh: bọn họ đã biết người này đến đây đi.

Hồng Thái : ân.

Nguyệt Quỳnh: bọn họ bị dọa đi.

Hồng Thái : ân.

Nguyệt Quỳnh: bảo bọn họ không phải sợ.

“Ăn cơm!”

Nguyệt Quỳnh đã nói xong lập tức ngồi xuống cầm lấy đôi đũa, Hồng Hỉ Hồng Thái cúi đầu rời khỏi. Điểm tâm hôm nay có thể nói là bữa ăn thịnh soạn nhất từ sau khi Nguyệt Quỳnh rời khỏi phủ. Nghiêm Sát to lớn như vậy, thức ăn ít nhất cũng phải nhiều hơn người bình thường hai lần. Ăn món nhẹ nhàng thanh đạm trước, Nguyệt Quỳnh cầm thìa ăn cháo. Hần chỉ có tay trái có thể cử động, dùng bữa chậm hơn so với người thường rất nhiều. Nghiêm Sát không thích ăn cháo, trong cái bát to lớn của y là diện điều [mì]. Trong bát của Nguyệt Quỳnh là cháo, nhưng hần nhìn thấy diện điều [mì] trong bát của Nghiêm Sát rất ngon miệng.

Nghiêm Sát thấy Nguyệt Quỳnh liếc mắt một cái, liền đem bát cháo trước mặt hần để trước mặt mình, đem cái bát to lớn của mình đẩy qua.

“Mau ăn!”

Đôi mắt to hiện lên vẻ ngạc nhiên. Nguyệt Quỳnh cũng không từ chối, cúi đầu ăn, hần nghe thấy Nghiêm Sát đang ăn cháo.

Ăn điểm tâm hết nửa canh giờ, Nguyệt Quỳnh xoa xoa dạ dày căng tròn: “No rồi.” Không chỉ ăn thực nhiều diện điều, hần còn ăn bánh bao, trứng gà, còn có thật nhiều thức ăn. Nghiêm Sát đã ăn xong cháo, thấy Nguyệt Quỳnh quả thật ăn no. Y cầm lại cái bát to của mình, đem toàn bộ thức ăn còn lại của Nguyệt Quỳnh ở trên bàn tổng nhập vào bụng mình. Đôi mắt to vẫn nhìn người đang dọn dẹp chiến trường, khỏe miệng mỉm cười.

Dùng cơm sớm, Nguyệt Quỳnh muốn đi dạo trong viện một chút, Hồng Hỉ Hồng Thái đã hỏi thăm rõ ràng, hần phải đi nhiều một chút, đến lúc đó tiểu yêu quái mới để đi ra. Ra khỏi phòng, Nguyệt Quỳnh nhìn thấy

Hoa Chúc cùng An Bảo, còn có Nghiêm Mặc Nghiêm Tráng cùng Nghiêm Mưu. Nguyệt Quỳnh đi qua, một tả một hữu giữ chặt Hoa Chúc cùng An Bảo, dẫn theo bọn họ đi ra ngoài.

Đứng lặng cạnh cửa, Nghiêm Sát chăm chú nhìn người đang cùng Lê Hoa Chúc và An Bảo vừa nói vừa cười, tản bộ trong viện. Bụng của người nọ nhô lên rõ ràng, tay trái thủy chung khẽ vuốt bụng, vẻ mặt hạnh phúc cùng thỏa mãn. Đối với tiểu yêu quái hồ đồ chạy sai bụng kia, người nọ sau khi qua cơn khiếp sợ đã lựa chọn nhận, không chỉ chấp nhận, mà còn xem như bảo bối. “Không cho” y làm tổn thương tiểu yêu quái kia.

“Vương gia.” Nghiêm Mặc đứng ở phía sau Vương gia khẽ lên tiếng, “Nghiêm Bình vừa truyền tin đến, ‘hậu phủ’ đã được thu thập rất tốt.”

“Chuẩn bị xe.”

Nghiêm Mặc cùng Nghiêm Mưu lập tức đi ra ngoài, Hồng Hỉ Hồng Thái liền đi thu thập hành lý.

Nhận thấy có người đang nhìn hẩn, Nguyệt Quỳnh đang cười ha hả, nói chuyện cùng An Bảo khẽ quay đầu nhìn lại, một đôi mắt xanh biếc nhìn thẳng vào hẩn, tâm Nguyệt Quỳnh liền đập thình thịch.

.

Dùng bữa trưa xong, Nguyệt Quỳnh đang chuẩn bị ngủ trưa thì bị Nghiêm Sát bảo phải quay về Giang Lăng, hẩn lúc này liền ôm bụng hô: “Ta không quay về. Ta đã không còn là công tử của người.”

Lục mâu trầm xuống, thân thể Nguyệt Quỳnh run rẩy, nhưng vì tiểu yêu quái cùng chính hẩn, hẩn phải đấu tranh. “Ta không quay về, trong phủ nhiều người như vậy, tiểu yêu sẽ sợ, bọn họ cũng sẽ sợ tiểu yêu. Nơi này thực yên lặng, tiểu yêu thích nơi này.” Nói xong, bụng hẩn liền giật giật, xem đi, hẩn đâu có nói sai.

“Là người sợ hay là tiểu yêu sợ?” Lục mâu bỗng phát sáng.

Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng: “Đều sợ.” Thật vất vả mới đi được, chờ tiểu yêu xuất thế, hẩn còn muốn nhanh chóng nghĩ biện pháp làm đại sự của hẩn, hẩn không thể trở về.

“Lại đây.”

Nguyệt Quỳnh tựa bên bàn, ma ma chít chít [chậm chạp lè mề] không muốn đi qua.

“Lại đây!”

Ôm bụng đi đến trước mặt Nghiêm Sát, Nguyệt Quỳnh vừa vắn có thể nhìn thẳng vào Nghiêm Sát đang ngồi. Sau đó hẩn chợt nghe Nghiêm Sát nói: “Ta không có khả năng chạy luân phiên hai nơi Giang Lăng, Hợp Cốc.”

A? Người này vì sao phải chạy luân phiên hai nơi Giang Lăng, Hợp Cốc? Tâm Nguyệt Quỳnh lại đập thình thịch.

“Người cùng tiểu yêu không muốn ở trong phủ, ta sẽ an trí nơi khác cho các người.”

Mắt to kinh ngạc. Mà câu tiếp theo của Nghiêm Sát liền đem Nguyệt Quỳnh nhốt vào thiên lao.

“Nói thêm những câu linh tinh như người không phải công tử của ta nữa, ta liền cho người uống thuốc sẩy thai.”

“Không được!”

Lá gan của vị công tử này đã vượt qua sự khống chế của vị Vương gia kia, bao thiên bao địa.

“Ta là ai?”

“. Nghiêm Sát.”

Vương gia một lần nữa khống chế được vị công tử kia, hài lòng lấy râu đâm lên mặt đối phương.

Đi theo Nghiêm Sát rời khỏi tân gia hẩn mới ở được nửa tháng, tư vị trong lòng Nguyệt Quỳnh a, gì cũng có. Ôm hòm bảo bối của mình, Nguyệt Quỳnh không buông tha nhìn chung quanh một cái: “Viện này tổn

hai trăm lượng bạc của ta. Giường cũng là Hoa Chúc vừa mới gọi người làm cho ta, tốn mười hai bạc. Còn có chăn đệm, nôi bát đồ vật linh tinh, cũng tốn không ít bạc.”

Hồng Hỉ Hồng Thái Hoa Chúc An Bảo đều cúi đầu, bả vai khẽ run, Nguyệt Quỳnh nghĩ rằng bọn họ giống như mình, đau lòng không thôi, liền sâu kín thở dài. Đại chương duỗi ra, đem hắc ôm chặt: “Nghiêm Mưu, mang viện tử cùng mọi thứ trong phòng đem bán hết.”

“Vâng ạ, Vương gia.”

Nguyệt Quỳnh kinh hãi: “Nghiêm quân sự, ngài đừng quên trả lại bạc bán được cho ta.”

Khuôn mặt Nghiêm Mưu khẽ co giật: “Vâng.”

Lục mâu u ám, Nghiêm Sát nhanh chóng ôm lấy Nguyệt Quỳnh rời đi. Hồng Hỉ Hồng Thái Hoa Chúc An Bảo ngẩng đầu lên, mặt đỏ bừng, nhin cười thực khổ a.

Được Nghiêm Sát ôm vào xe ngựa rộng rãi thoải mái, Nguyệt Quỳnh sờ sờ bụng: “Tiểu yêu, chúng ta phải đi Giang Lăng, người ngoan ngoãn ngủ, tỉnh ngủ chúng ta đã đến nơi rồi.”

Nghiêm Sát sờ lên bụng hắc, tiểu yêu quái ở trong bụng liền đá chân, lục mâu nháy mắt u ám. Đột nhiên, tay hắc bị người chụp lại, vị công tử to gan lớn mật kia nén giận phàn nàn: “Nó vừa mới ngủ, người đừng đánh thức nó, nó tỉnh dậy sẽ gây sức ép nửa ngày.”

Lục mâu ám a ám, đại chương thô ráp đơn giản kéo xiêm y Nguyệt Quỳnh ra, trực tiếp chạm lên bụng hắc. Tiểu yêu quái trong bụng tựa hồ thực sự bị đánh thức, cánh tay cánh chân đồng loạt động đậy, ở trong bụng Nguyệt Quỳnh trở mình. Nguyệt Quỳnh bị tiểu yêu quái quấy đến mức dạ dày khó chịu, bất quá thấy biểu tình của Nghiêm Sát thực nghiêm túc, thực chuyên chú, hắc cũng không lên tiếng.

Động tĩnh phía dưới đại chương phi thường rõ ràng, một bàn tay không đủ, Nghiêm Sát đặt cả hai tay lên. Thấy tiểu yêu quái rất tỉnh táo, Nguyệt Quỳnh đưa tay trái ấn nhẹ lên tay Nghiêm Sát: “Người sờ sờ hắc, bảo hắc mau ngủ.”

Hai tay Nghiêm Sát lập tức ở trên bụng Nguyệt Quỳnh sờ tới sờ lui, thần sắc càng thêm nghiêm túc: “Mau ngủ!” Khóe miệng Nguyệt Quỳnh mỉm cười, hắc chưa bao giờ thấy qua Nghiêm Sát như thế này.

Gây sức ép hơn nửa ngày, bụng Nguyệt Quỳnh đều bị ma xát đến đau, tiểu yêu quái mới chịu an ổn, thật lâu cũng không cử động, tựa hồ đã ngủ. Tay Nghiêm Sát vẫn còn đặt trên bụng Nguyệt Quỳnh, khi y giương mắt nhìn lên, Nguyệt Quỳnh đang tựa vào vách xe ngủ gà ngủ gật. Lục mâu chớp chớp, nhẹ nhàng kéo xiêm y của Nguyệt Quỳnh xuống, bàn tay to bao quát, người đang mệt mỏi rã rời gối lên bụng Nghiêm Sát. Tìm được một tư thế thoải mái, Nguyệt Quỳnh cùng tiểu yêu quái trong bụng hắc an ổn cùng nhau ngủ.

Đầu ngón tay thô ráp nhẹ nhàng mà vuốt ve gương mặt Nguyệt Quỳnh, một lát sau, y vô tình phiêu mắt đến hòm bảo bối Nguyệt Quỳnh mang lên xe. Y chưa quên cái hòm kia chính là cái hòm được lấy ra từ dưới ván giường của Nguyệt Quỳnh. Nếu không phải y một mực ở trong phòng, không cho Nguyệt Quỳnh một cơ hội nào, nếu không người này khẳng định sẽ thừa dịp y không có ở đó mà lại trộm lấy ra xem. Khi lấy hòm này ra, Nguyệt Quỳnh thực khấn thề, có vẻ rất không an tâm.

Đem hòm lấy lại đây, khẽ mở ra, bên trong dĩ nhiên là một ít bạc vụn. Ba đồng, hai đồng, năm lạng, một lạng. Nghiêm Sát đóng nắp hòm lại, đem hòm để sang một bên, tay đặt trên bụng Nguyệt Quỳnh, dưỡng thần.

Khác với lần trước vội vàng chạy về Giang Lăng, lần này xe ngựa chạy phi thường thông thả, đến chạng vạng, đoàn người của Nghiêm Sát mới đi được hai dặm. Nghiêm Mưu đã tìm được một dịch quán rất tốt, Nghiêm Mưu cùng Nghiêm Tráng mang theo đội cận vệ của Nghiêm Sát bao vây dịch quán chặt chẽ, tất cả những người nhân tạp trong dịch quán đều chuyển tới hậu viện. Xe ngựa đứng ở cửa dịch quán, Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo đi vào trước tiên để thu xếp phòng ở, còn Nguyệt Quỳnh đang ngủ bị Nghiêm Sát che mặt lại rồi ẵm vào phòng. Đêm nay hai người đều không có ra khỏi phòng, khi trời tờ mờ sáng, Nghiêm Sát vẫn như cũ che mặt người đang ngủ rồi ẵm lên xe ngựa. Người ngoài chỉ biết Vương gia đại giá, lại không hề biết Vương gia đã dẫn theo một nam tử có mang yêu quái.

45. Chương 45

Khi đến được Giang Lăng thành đã là chạng vạng ba ngày sau, xe ngựa ở ngoài thành đợi hơn hai canh giờ, mãi đến đêm khuya, Hùng Kỉ Uông mới tự mình dẫn người đến mở cửa thành, Nghiêm Sát mang theo Nguyệt Quỳnh lên lút về tới Giang Lăng thành. Sau khi vào thành, tốc độ của xe ngựa nhanh hơn, chỉ chốc lát sau đã dừng ở cửa “Hậu phủ”, Nguyệt Quỳnh lại thực không tiền đồ ngủ say, được Nghiêm Sát che mặt ẩm xuống xe.

Ôm Nguyệt Quỳnh đi vào trong phòng ngủ cực kỳ rộng lớn, Từ Khai Viễn, Lí Hưu, Chu Công Thăng, Nhâm Phữu đều ở đó. Ngoại trừ Từ Khai Viễn là hữu dụng, những người khác đều chỉ đến xem náo nhiệt. Hùng Kỉ Uông đi theo phía sau Nghiêm Sát không ngừng nhìn ngó khắp nơi, khẩn cấp muốn nhìn thấy người được y ôm trong lòng. Nghiêm Sát rất hiếm khi để thuộc hạ làm càn như thế. Thả người kia lên giường, lấy chăn nhung bao bọc hân, những người ở trong phòng đều kinh hô thành tiếng, mọi người đều kinh hãi nhìn chăm chăm vào bụng Nguyệt Quỳnh.

” Khai Viễn.”

Từ Khai Viễn vội vàng thu lại hồn phách đi đến bên giường, Nghiêm Sát kéo tay trái Nguyệt Quỳnh qua, Từ Khai Viễn lập tức xem mạch cho hân. Thần sắc Từ Khai Viễn nhìn rất nghiêm túc, đến mức khiến mọi người hoảng hồn, thỉnh thoảng trộm nhìn sắc mặt Vương gia, quả nhiên, sắc mặt Vương gia thật không tốt. Sau khi xem mạch xong, Từ Khai Viễn đưa hai tay đặt lên bụng Nguyệt Quỳnh, sờ sờ, sau đó hân đứng dậy nhìn Vương gia, chỉ chỉ ra ngoài phòng, mọi người lại khẩn trương thêm vạn phần.

Đắp chăn cho Nguyệt Quỳnh xong, Nghiêm Sát mới bước ra gian ngoài, người cuối cùng đi ra là Nhâm Phữu, hân khê đóng cửa phòng ngủ lại. Từ Khai Viễn đột nhiên cười nói: “Hài tử phát triển rất tốt, thân thể Nguyệt Quỳnh dường như thế cũng không sai, bất quá hân có chút tâm tư tích tụ, hân đang mang thai, Vương gia nên trấn an hân thật tốt. Kế tiếp phải chú ý đến chế độ ăn uống, mỗi bữa đừng cho hân ăn quá nhiều, một ngày nên ăn nhiều bữa nhỏ, bằng không hài tử sẽ phát triển quá lớn, đến lúc sinh không tốt.”

Đợi nửa ngày, cũng không thấy Từ Khai Viễn tiếp tục nói, Hùng Kỉ Uông hỏi: “Không có?”

Thấy tất cả mọi người đều đang nhìn hân, Từ Khai Viễn có chút hồ đồ: “Không có.”

Hùng Kỉ Uông vừa nghe xong liền nổi giận: “Mụ nội ngươi, Nguyệt Quỳnh không có vấn đề gì, ngươi làm bọn ta lo sợ làm gì.”

“Ta hù dọa các ngươi sao?” Không có a.

“Vừa rồi ngươi nghiêm túc như vậy, ta còn nghĩ rằng Nguyệt Quỳnh xảy ra vấn đề gì chứ.” Hùng Kỉ Uông giáng một chưởng mạnh như của gấu lên vai Từ Khai Viễn. Từ Khai Viễn đau đến mức nhếch miệng cười khổ: “Thân là đại phu, chẩn mạch cho người khác há có thể cợt nhả? Huống chi Nguyệt Quỳnh lấy thân nam tử hoài thai, ta tất nhiên phải càng thêm cẩn thận.” Kết quả là Hùng Kỉ Uông lại cho hân một chưởng mạnh như của gấu, những người khác đều nở nụ cười.

Bất quá có một người cười không nổi. “Bụng của hân sao lại còn lớn hơn Cổ Phi Yến?”

Từ Khai Viễn vội vàng nói: “Vương gia, Cổ Phi Yến cả ngày không ăn không uống, hài tử trong bụng tất nhiên không phát triển tốt. Hơn nữa việc này cũng phải tùy người, có người đến lúc sinh mà bụng cũng không lớn, có vài người bụng mới năm sáu tháng lại nhìn như sắp sinh. Nguyệt Quỳnh tiếp nhận sự tồn tại của hài tử, tự nhiên tâm tình tốt, hân tâm tình tốt nên ăn uống ngon miệng, theo tình hình này, đợi đến thời điểm hân sắp sinh, bụng sẽ càng lớn hơn nữa, Vương gia nên cẩn thận, không thể để hân có bất kỳ sơ xuất nào.”

Lông mày Nghiêm Sát nhăn thành chữ “ ”. “Nhắm chắc được mấy phần?”

Mọi người đều cười không nổi nữa, Từ Khai Viễn do dự một lát, rồi nói: “Sinh hài tử cũng giống như bước một chân vào quỷ môn quan, ta không thể nói dối Vương gia, hơn nữa Nguyệt Quỳnh còn là nam tử, lúc sinh sẽ càng nguy hiểm hơn.” Sau đó, hân đột nhiên trịnh trọng nói: “Vương gia, thuộc hạ lấy đầu mình đảm bảo, chắc chắn sẽ khiến cho phụ tử Nguyệt Quỳnh bình an.”

“Ta đem bọn họ giao cho ngươi.”

.

Vừa mới tỉnh ngủ, phát hiện chính mình đang nằm trên giường, Nguyệt Quỳnh ngậy người xuất thần. Hai ngày này, mỗi lần tỉnh lại đều là ở trên xe, sao có thể về đến Giang Lăng rồi. Quay đầu, một quái vật lớn ngồi sẵn bên cạnh, thấy hẩn tỉnh, người này mở miệng: “Tiến vào.”

Môn bị mở ra, người vào chính là Hồng Hỉ Hồng Thái. Nghiêm Sát giúp Nguyệt Quỳnh đứng lên, rửa mặt, mặc xiêm y cho hẩn, Nguyệt Quỳnh nhân cơ hội quan sát trong phòng. Gian phòng này còn rộng lớn hơn so với phòng ngủ trong Tùng uyển của Nghiêm Sát. Có giá sách, có nhuyễn y[ghế] rộng lớn, ghế tựa, nhuyễn tháp*[ghế mềm], cái bàn, còn có y tương [tủ đựng y phục], chỗ thay quần áo, nhiều đồ vật hơn so với phòng ngủ của Nghiêm Sát. Chỗ giống nhau chính là không có bình phong.

*nhuyễn tháp: ghế/giường dài mà hẹp, ở trên trải bông, đệm, gối vải,... tùy ý [và tùy khả năng tài chính][theo lời Vân tỷ :x]

“Muốn gì thì bảo Hồng Hỉ Hồng Thái đi mua, nếu bọn họ mua không được, người nói với Nghiêm Mặc.”

A? Nguyệt Quỳnh nhìn về phía Nghiêm Sát, đối phương ôm hẩn xuống giường: “Đi súc miệng.”

Nga. Nguyệt Quỳnh ngoan ngoãn súc miệng.

Ăn cơm xong, Nghiêm Sát đi ra ngoài, Nguyệt Quỳnh loang quanh lục tìm hòm bảo bối của hẩn ở trong phòng, cuối cùng tìm thấy nó được đặt cạnh gối đầu. Vội vàng mở ra, Nguyệt Quỳnh hít một hơi lãnh khí, bạc vụn của hẩn không thấy đâu, bên trong chỉ có một mớ vàng lá xếp lộn xộn thật dày!

“Hồng Hỉ Hồng Thái!”

Cửa mở, Hồng Hỉ Hồng Thái nhanh chóng chạy vào. “Công tử, xảy ra chuyện gì!”

Xoay người cho bọn hẩn xem những thứ trong hòm, miệng Nguyệt Quỳnh run rẩy: “Đây, đây là chuyện gì? Ở đâu ra?” Chẳng lẽ, chẳng lẽ vàng từ trên trời rơi xuống?

Hồng Hỉ nhìn Hồng Thái, Hồng Thái nhìn Hồng Hỉ, đồng thời lắc đầu. Hồng Thái ngẫm lại, nói: “Công tử, hẩn là do Vương gia bỏ vào. Sau khi rời Hợp Cốc, ta cùng Hồng Hỉ đều không có nhìn thấy cái hòm này.”

Nguyệt Quỳnh tập trung nhìn kim quang lấp lánh, người nọ vì sao hảo hảo cho hẩn nhiều vàng lá như thế? Bất quá. Hẩn lấy ra hai phiến, đưa cho Hồng Thái : “Đưa cho An Bảo, đây là tiền mua tiểu thực[thức ăn vật] cho chúng ta.”

“A, vâng ạ.”

Lại lấy ra hai phiến đưa cho Hồng Hỉ : “Đưa cho Hoa Chúc, hẩn muốn mua gì thì mua.”

“Hảo.” Hồng Hỉ cười ha hả tiếp nhận.

Lại lấy ra hai phiến: “Cầm tiêu đi.” Tài đại khí thô [chỉ ~ ng' cực kỳ giàu có, hào phóng]. Hồng Hỉ Hồng Thái lắc đầu: “Công tử, ăn gì dùng gì công tử đều cho chúng ta, chúng ta không cần tiêu tiền gì cả. Công tử ngài giữ lại đi, như vậy ngài sẽ không phải đem bán thuốc bổ.”

Ngẫm lại cũng đúng, Nguyệt Quỳnh cất vàng lá lại: “Hồng Thái, lấy táo cho ta.”

“Công tử, Nghiêm quân sự đưa nho đến, ngài muốn ném thử một chút hay không?”

“Hảo, ta muốn ăn nho.”

“Vâng ạ.”

Sau khi Hồng Hỉ Hồng Thái đi ra ngoài, Nguyệt Quỳnh lại lấy toàn bộ vàng lá ra lần nữa, lấy đầy hòm ra. Hẩn nặng nề mà nhẹ nhàng thở phào, thực may mắn, bảo bối quan trọng nhất của hẩn không có bị phát hiện.

Thu thập hòm bảo bối của mình xong, Nguyệt Quỳnh ra khỏi phòng. Hoa Chúc đã ở bên ngoài chờ hẩn, hai người đi tản bộ trong viện, thuận tiện nhìn xem nơi bọn hẩn vừa đặt chân đến. Viện này cũng không lớn, nhưng với hẩn mà nói đã quá đủ rồi, hơn nữa hẩn cùng tiểu yêu đều thích những nơi cực kỳ yên lặng như thế này.

Đi dạo một vòng, Nguyệt Quỳnh chỉ thấy Nghiêm Mặc mà hần nhận thức được, còn có một ít thị vệ của Nghiêm Sát. Hần mang thai, bụng nhô lên đi qua trước mặt bọn họ, bọn họ cứ nhiên không hề chuyển mắt, coi như không nhìn thấy. Điều này làm cho Nguyệt Quỳnh càng thêm an tâm, hần không sợ người khác nói hần quái lạ, chỉ sợ bọn họ thương tổn tiểu yêu.

Trong viện có hoa quế hần thích, hoa trà, cây *** bụi cùng liễu rủ, đi đến nơi đâu đều có thể nhìn thấy hoa cỏ, so với Lệ vương phủ, bầu không khí nơi này nhu hòa hơn, rất thích hợp cho tiểu yêu quái của hần sinh trưởng.

“Hoa Chúc, người nghĩ chúng ta đang ở đâu?”

Lê Hoa Chúc nhỏ giọng nói: “Theo ta hỏi thăm, chúng ta kỳ thật vẫn còn ở trong Lệ vương phủ.”

“A? !” Nguyệt Quỳnh sửng sốt, người nọ không phải đã nói sẽ an trí chỗ ở khác cho hần sao? Lê Hoa Chúc trấn an cười nói: “Người cũng biết Lệ vương phủ rất lớn đi.”

“Biết.”

“Nơi này kỳ thật xem như ‘ hậu phủ ’ của Lệ vương phủ. Nơi chúng ta ở ban đầu xem như ‘ tiền phủ ’. Tiền hậu phủ được cái hồ trong phủ ngăn cách, hơn nữa muốn đến hậu phủ còn phải đi qua sân vật cùng vọng lâu. Cho nên nơi này xem như ‘ phủ trong phủ ’, chính là nơi an toàn nhất bí mật nhất trong vương phủ, rất ít người biết. Nếu không phải ta đi theo người, ta cũng không biết trong Lệ vương phủ còn có một nơi động thiên[chỉ những nơi ở bí mật của thần tiên] thế này.”

“Nguyên lai là như vậy.” Tâm Nguyệt Quỳnh hoàn toàn trở lại trên bụng, nói như vậy người nọ đưa hần đến nơi này, sẽ không bị người khác phát hiện đi.

“Nguyệt Quỳnh.”

“Ân?”

“Có thể hỏi người chuyện này không?”

Thấy Hoa Chúc muốn nói lại thôi, Nguyệt Quỳnh mỉm cười nói: “Hỏi đi.”

Lê Hoa Chúc nhỏ giọng nói: “Nguyệt Quỳnh, Vương gia rõ ràng đã cho người ra khỏi phủ, kết quả lại đón người trở về an trí ở trong này. Còn cho người sinh hạ tiểu yêu. Ta cảm thấy, Vương gia kỳ thật rất thích người.”

“A? !” Nguyệt Quỳnh sửng sốt, “Hoa Chúc, người nói gì nha.”

Lê Hoa Chúc cũng sửng sốt: “Người chẳng lẽ không cảm thấy Vương gia thích người sao?”

Nguyệt Quỳnh liên tục lắc đầu: “Nam tử có thể nào thích nam tử?” Rủ mắt, che dấu nỗi sợ hãi ở tận sâu đáy lòng, “Bộ dáng của ta bình thường không chút đặc biệt, sẽ không thể khiến người khác thích ta. Hoa Chúc, hần là Vương gia, ta là công tử của hần, ta cùng hần như bây giờ, ta đã thực thỏa mãn. Hần nhất định sẽ thú phi, có con nối dõi của chính hần; ta cùng tiểu yêu cũng sẽ không vĩnh viễn ở lại trong phủ. Hoa Chúc, đừng nói những lời như thế nữa, để cho người khác nghe thấy sẽ dẫn đến phiền toái.”

Thấy bộ dáng hần tâm tình hoảng loạn, Lê Hoa Chúc liền nói: “Hảo hảo, ta không nói nữa, ta cũng chỉ là đoán mò, người đừng xem là sự thật.” Nguyệt Quỳnh ngẩng đầu, tựa hồ đã yên tâm, khẽ cười cười.

Lại đi dạo một hồi, Nguyệt Quỳnh mở miệng: “Hoa Chúc, người biết nữ hồng[may vá] không?”

“Không, nhưng An Bảo biết. Người muốn làm gì?”

Nguyệt Quỳnh nghe vậy liền vui vẻ nói: “Thật tốt quá, ta muốn học nữ hồng[may vá], kêu An Bảo dạy ta đi.” Trên mặt Lê Hoa Chúc hiện lên vẻ khó xử: “Người muốn gì ta sẽ kêu An Bảo làm cho người, người hiện tại không thể mệt nhọc a.”

Nguyệt Quỳnh đặt tay trên bụng: “Ta muốn tự mình học, chờ tiểu yêu xuất thế, nó có thể mặc xiêm y ta tự tay làm cho nó. Hảo Hoa Chúc, kêu An Bảo dạy ta đi. Tuy rằng ta chỉ có tay trái, bất quá ta cũng có thể học được.”

“Để ta lo liệu đã.”

“Chuyện này có gì đâu mà lo liệu?”

Lê Hoa Chúc nhếch miệng: “Không được, người hiện tại không thể xem như người bình thường, ta phải lo liệu trước.”

Nguyệt Quỳnh cười khở: “Được rồi, đừng lo liệu lâu quá.”

.

“Hắn muốn học nữ hồng[may vá] ?”

Nghiêm Sát mới vừa trở về, đi vào trong viện chợt nghe Nghiêm Mặc bẩm báo.

“Hắn muốn tự tay làm xiêm y cho thể tử điện hạ.”

Bước đi về hướng chỗ ở của Nguyệt Quỳnh, vẻ mặt Nghiêm Sát nghiêm túc, khi sắp đi đến cửa viện, y mới nói: “Một ngày một canh giờ.”

“Vâng.”

Ngày hôm sau, Lê Hoa Chúc cười ha hả dẫn An Bảo tìm đến Nguyệt Quỳnh, nói cho hắn mỗi ngày có thể cùng An Bảo học nữ hồng một canh giờ, tuy rằng thời gian hơi thiếu một chút, bất quá Nguyệt Quỳnh vẫn thật cao hứng.

Ban ngày, Nghiêm Sát có đôi khi ở trong phòng, có đôi khi đi ra ngoài bận rộn, nhưng khi ăn cơm nhất định sẽ cùng Nguyệt Quỳnh dùng cơm. Nguyệt Quỳnh học nữ hồng thực nghiêm túc, trên giường dần dần có tiểu tất, tiểu khăn tử, nội khổ do hắn làm. Ngay từ đầu, hắn còn lo lắng Nghiêm Sát không cho, sau khi bị Nghiêm Sát bắt gặp vài lần, Nghiêm Sát cũng không nói gì, hắn cũng liền không kiêng dè nữa. Khi Nghiêm Sát không đi ra ngoài, hắn cùng An Bảo học nữ hồng trước mặt y, bất quá hắn cũng không biết, khi hắn gian nan dùng tay trái khâu may xiêm y cho tiểu yêu, thứ Nghiêm Sát nhìn không phải là thư trên tay y, mà là hắn.

46. Chương 46

Trong một viện tử ở hậu phủ, Nghiêm Sát cuộn tay áo lên, mân mê một đồng mộc đầu [miếng gỗ], Nghiêm Mặc, Nghiêm Mưu cùng Nghiêm Tráng đứng một bên nhìn mà nóng lòng. Bọn họ muốn trợ giúp, nhưng Vương gia lại không cho. Mới vừa kiểm tra cho Nguyệt Quỳnh xong, Từ Khai Viễn tìm được nơi này, tiến viện, liền thấy Vương gia đang cưa mộc đầu [miếng gỗ], hắn cười cười.

“Vương gia.”

Nghiêm Sát lập tức ngẩng đầu, đặt cái cưa xuống.

“Vương gia, Nguyệt Quỳnh cùng hài tử đều rất tốt, bất quá trời bắt đầu lạnh, Nguyệt Quỳnh lại sợ lạnh, ngàn vạn lần không thể để hắn bị phong hàn, càng không thể bị phong hàn nặng như năm trước, nếu không chính là vạn phần nguy hiểm.”

Nghiêm Sát nhíu mày, nghĩ nghĩ, rồi lên tiếng: “Nghiêm Mặc, ngươi đi tìm Nghiêm Bình, cho ta ý tưởng làm cho trong phòng luôn ấm áp.”

“Thuộc hạ đi ngay.” Nghiêm Mặc lập tức rời đi.

Từ Khai Viễn đi lên phía trước, nhỏ giọng hỏi: “Vương gia, có phải nên tìm bà vú cho thể tử hay không? Công chúa bên kia cũng nên tìm bà đỡ.”

Nghiêm Sát cầm lấy cưa tiếp tục cưa gỗ, phân phó: “Nghiêm Mưu, đi tìm Nghiêm Thiết.”

“Vâng.”

Sau đó y nói: “Không cần tìm bà vú cho tiểu yêu, nó không uống sữa người. Còn bà đỡ cho Cổ Phi Yến thì tìm trên đảo, nếu nàng sinh hạ không phải quái vật, thì ... tìm bà vú cho nàng.”

Từ Khai Viễn khẽ gật đầu.

“Khai Viễn.”

“Vương gia.”

“Nói với Lí Hưu cùng Công Thăng, chuẩn bị sẵn sàng thiệp mời. Tiểu yêu đầy tháng liền có thể mời mọi người đến cho ta.”

Từ Khai Viễn nở nụ cười: “Ta đi ngay.”

“Àn.” Nghiêm Sát vui đầu cửa gỗ, Từ Khai Viễn nhẹ bước rời đi, khi gần đi ra ngoài, hắn quay đầu lại nhìn vị Vương gia đang chuyên tâm làm chiếc giường nhỏ, chiếc ghế nhỏ, cái nôi nhỏ cho hài tử. hốc mắt không biết vì sao có chút nóng lên.

.

Đến tháng mười, trời bắt đầu lạnh, Nguyệt Quỳnh sợ lạnh năm nay cũng không cảm thấy lạnh nữa. Giường thật dày, trên mặt đất còn trải thảm da thú, ba chậu than cháy bùng bùng, ngoài phòng còn có hỏa lò. Quan trọng nhất là, có người làm ấm chăn cho hắn, hắn phi thường phi thường ấm áp, thậm chí còn chảy mồ hôi. Bụng bảy tháng đã rất lớn, nghĩ đến năm trước hắn còn ở trong Lâm viện bọc chăn bông lạnh run, mà hiện tại hắn người mang tiểu yêu quái, nằm trong lòng Nghiêm Sát ngủ say, tư vị trong lòng Nguyệt Quỳnh a, gì cũng có.

Tiểu yêu quái càng ngày càng sung sức, chỉ cần hưng trí, bất kể giờ giấc sẽ ở trong bụng hắn luyện quyền cước. Nguyệt Quỳnh cảm thấy được chính mình mới vừa ngủ một lúc, hắn đã bị tiểu yêu quái đá tỉnh. Đại chưởng đặt trên bụng hắn sờ qua sờ lại, Nguyệt Quỳnh khó khăn trở mình, lưng dựa sát vào thân thể cứng rắn của người nào đó. Đại chưởng càng thuận tiện sờ bụng hắn, nhưng tiểu yêu quái lại không có ý muốn sống yên ổn.

“Mau ngủ!”

Nguyệt Quỳnh thiếu chút nữa cười thành tiếng, tiểu yêu quái trong bụng vừa nghe có người ra lệnh hắn ngủ, liền bắt đầu gõ trống thùng thùng thùng thùng. Nguyệt Quỳnh ấn nhẹ lên bàn tay đang sờ tới sờ lui khiến da hắn đau, ngáp một cái: “Người càng nói nó càng sung sức, để cho nó nháo đi, nháo một nó liền ngủ.”

Ôm chặt người đã trở nên đầy đặn không ít, Nghiêm Sát nhú mày. Tay Nguyệt Quỳnh vô ý sờ sờ đầu ngón tay thô ráp của y, Nghiêm Sát ôm sát hơn, lấy râu đâm cổ hắn.

“Nghiêm Sát.”

Râu tiếp tục đâm, Nguyệt Quỳnh không có trốn, mà là hỏi: “Công chúa. sắp sinh đi.”

Râu dừng lại, mày nhíu chặt: “Người quá để ý nàng.”

Nguyệt Quỳnh vội vàng lấy tay Nghiêm Sát đặt lên bụng mình, biện giải: “Ta nghĩ đến công chúa đã có tám tháng. Thời điểm nàng sinh, Từ đại phu không đỡ đẻ cho nàng được, phải tìm người khác sao? Nương ta kể hài tử là từ rốn nương đi ra, không biết tiểu yêu cũng có thể từ rốn của ta đi ra không.”

Lục mâu sáng lên: “Chờ khi người sinh, người tự nhiên biết. Công chúa bên kia ta đều đã an bài, người ít tốn tâm tư không cần thiết cho nàng đi. Ngủ!”

Nguyệt Quỳnh bĩu môi: “Tiểu yêu còn chưa có nháo xong mà.”

Nghiêm Sát đặt tay lên, quả nhiên, tiểu yêu quái đang ở bên trong luyện Hàng Long Thập Bát Chương. Tên tiểu thổ tử này, Nghiêm Sát vỗ nhẹ lên bụng Nguyệt Quỳnh, xem như đang đánh lên mông tiểu yêu: “Không được náo loạn, mau ngủ!”

“Hi hi” , lúc này Nguyệt Quỳnh không nhin cười nữa.

Nháo thêm một khấc^[15] nữa, tiểu yêu mới xem như gây sức ép xong, Nguyệt Quỳnh liền ngáp vài cái, tựa vào ***g ngực ấm áp, hắn đã mệt mỏi, rất nhanh liền ngủ. Đại chưởng thô ráp sờ nhẹ lên khuôn mặt nở nang của hắn, cánh tay phải tàn phế, còn có cái bụng toàn tâm toàn ý của hắn, người kia cũng không hề buồn ngủ. Hài tử. chỉ có thể mổ bụng lấy ra sao?

.....
Đối với người chỉ có thể sử dụng một bàn tay như Nguyệt Quỳnh mà nói, nữ hồng[may vá] phi thường khó khăn, nhưng hần lại rất hứng khởi học. Dùng tay phải đề lên vải hoặc là đồ thêu, tay trái từ từ may, tuy rằng tốn thời gian gấp ba, bốn lần người bình thường, nhưng làm được xiêm y lại khiến hần rất có cảm giác thành công. Nhưng việc khâu kim thì phải nhờ đến An Bảo Hoa Chúc hoặc Hồng Hỉ Hồng Thái. Cũng may mỗi ngày đều có người ở cùng hần, chỗ nào thật sự làm không được, hần sẽ nhờ An Bảo giúp đỡ.

Giang Lăng tháng mười một mưa dầm kéo dài, Nguyệt Quỳnh không thể ra khỏi cửa, chỉ có thể hảo hảo ở trong phòng. Bụng bảy tháng còn lớn hơn một vòng so với Cổ Phi Yến chín tháng, sắc mặt Nghiêm Sát cũng càng ngày càng trầm, thường ngồi trong phòng bất động, nhìn chăm chăm bụng Nguyệt Quỳnh, làm cho Nguyệt Quỳnh nghĩ rằng Hoàng Thượng lại làm khó dễ chuyện của y.

Ngồi trên giường may khăn choàng cổ cho tiểu yêu, Nguyệt Quỳnh giương mắt, thấy Nghiêm Sát lại sắc mặt âm trầm chăm chú nhìn bụng hần, hần đặt kim xuống, đứng lên. “Muốn làm gì?” Nghiêm Sát đứng dậy từ thấp thượng. [ghế dài]

“Ta hơi khát một chút.”

Nghiêm Sát ra khỏi phòng ngủ, chỉ chốc lát sau liền bưng một chén nước tiến vào, đưa cho Nguyệt Quỳnh, y ngồi xuống bên người Nguyệt Quỳnh. “Đừng may nữa, uống nước xong, người đi tới đi lui trong phòng một chút.”

Nguyệt Quỳnh uống nước xong, Nghiêm Sát lấy cái chén lại, Nguyệt Quỳnh nhìn về phía y: “Xảy ra chuyện gì?” Nghiêm Sát hơi sững sốt, bất quá y không có trả lời.

Nguyệt Quỳnh đứng lên đi hai bước, lại nói: “Người đã nhiều ngày tâm sự nặng nề, xảy ra chuyện gì? Hoàng Thượng lại làm khó dễ người?” Nguyệt Quỳnh không phát hiện lời nói của hần đã vượt quá phép tắc, phải biết rằng, hần chỉ là công tử, sao có thể hỏi Vương gia loại chuyện này?

Lục mâu sáng lên. “Ta đã báo cáo với Hoàng Thượng là Cổ Phi Yến hoài nghiệt chủng, Hoàng Thượng bảo ta đem nàng đưa về kinh.”

“A? !” Nét mặt Nguyệt Quỳnh lập tức đầy vẻ lo lắng, ưu sầu, “Nói không chừng Hoàng Thượng đã đoán được công chúa hài tử của chính hần, người đưa công chúa trở về, chỉ sợ mệnh của nàng cùng hài tử đều khó giữ được. Đến lúc đó Hoàng Thượng cũng sẽ biết người đã làm bao nhiêu chuyện đại nghịch bất đạo, người giải thích như thế nào cùng Hoàng Thượng việc người giết toàn bộ người của công chúa, còn có thị vệ trong cung? Thậm chí còn nhốt giam công chúa?”

Lục mâu u ám. “Ta lấy cơ công chúa không nên đi xa mà từ chối.”

Vẻ lo lắng ưu sầu của Nguyệt Quỳnh càng tăng lên: “Người ngay cả ý chỉ của Hoàng Thượng cũng dám từ chối, chỉ sợ người khác sẽ nói người càng ngày càng làm càn, không đem Hoàng Thượng để vào mắt.” Đi đi lại lại trong phòng một hồi, hần nói: “Bằng không người liền nói với Hoàng Thượng, việc công chúa có thai người đã giấu đi, ngoại trừ những người bên cạnh công chúa và người ra, không kẻ nào biết công chúa có thai. Chờ sau khi hài tử được sinh hạ, người sẽ nói đó là hài tử mà công chúa thu dưỡng, người sẽ đem hài tử này xem như hài tử của chính mình mà nuôi nấng, không để cho danh dự hoàng gia bị hao tổn. Làm như vậy Hoàng Thượng sẽ nghĩ người còn chưa biết chuyện của hần cùng công chúa, cũng sẽ yên tâm đối với người. Chuyện công chúa và Hoàng Thượng, càng ít người biết càng tốt, tin tức một khi để lộ, cho dù là người, Hoàng Thượng cũng sẽ không bỏ qua.”

Lục mâu thâm trầm. Nghiêm Sát vươn tay trái: “Lại đây.”

Nguyệt Quỳnh đột nhiên phát giác chính mình vừa rồi nói rất nhiều, hần bước từng bước nhỏ chậm rãi đi qua, còn chưa tới bên giường, hần đã bị người kia hai tay ôm lấy, kéo qua một cái.

Ôm Nguyệt Quỳnh, Nghiêm Sát dùng râu đâm lên cổ hần: “Hoàng Thượng bảo ta đem công chúa đưa trở về, nói không chừng đã muốn đoán ra nàng hoài long loại. Chờ sau khi công chúa sinh hạ hài tử, hần nhất định sẽ lại hạ chỉ, bảo ta đem công chúa cùng hài tử đưa về kinh.”

Nguyệt Quỳnh để mặc Nghiêm Sát dùng râu đâm hần, không hé răng.

“Người sao vậy?”

Nguyệt Quỳnh yên lặng, hẳn là công tử, việc này nên để Lí Hưu cùng Chu Công Thăng nói mới đúng, hẳn vừa này đã nói quá nhiều.

“Nguyệt Quỳnh.”

Bộ râu đang đâm hẳn rời đi, lục mâu nhìn thẳng hẳn.

Nguyệt Quỳnh cúi đầu, sờ bụng. Qua hơn nửa ngày, hẳn thấp giọng nói: “Hoàng Thượng. . . . Chỉ có một khuê nữ là công chúa. Hẳn muốn long tử, thì đã sớm có, cũng sẽ không chờ đến bây giờ. Công chúa là nữ nhi của hẳn, còn sanh ra hài tử của hẳn. Trên đời không có chuyện trái luân thường đạo lý như vậy, việc này nhất định không nên để cho người khác biết đến. Hẳn là người thế nào, sao lại có thể để việc đó xảy ra?”

“Hoàng Thượng bảo ta đưa công chúa trở về là để diệt khẩu?”

Trong lòng nặng nề, Nguyệt Quỳnh gật gật đầu: “Hoàng Thượng sẽ không đợi sau khi công chúa sinh hạ hài tử mới hạ chỉ, chỉ sợ mấy ngày nữa sẽ liền hạ chỉ. Hiện tại trời mưa, người không cần vội vã trả lời. Quá mười ngày nữa tháng hằng trả lời, nói người mới vừa đưa công chúa đi, công chúa sắp sinh, người lại nhanh chóng đưa công chúa trở về. Nói với Hoàng Thượng là công chúa khó sanh, đại nhân cùng hài tử chỉ có thể giữ một, người chọn giữ công chúa. Công chúa bị thương nguyên khí, cả ngày mơ màng hồ đồ, hài tử chính là một khuê nữ, đáng tiếc không thể sinh hạ được, thỉnh Hoàng Thượng nén bị thương.”

“Nếu công chúa sinh nam hài thì sao?”

Nguyệt Quỳnh buồn giọng nói: “Chờ sinh hạ rồi nói sau, cũng không biết hài tử có khỏe mạnh hay không. Nghiêm Sát, đừng đưa công chúa trở về, nàng, chính là một khuê nữ đáng thương.”

Đầu bị nâng lên, lục mâu nhìn thẳng vào mắt hẳn.”Người lo lắng nàng, hay là lo lắng ta?”

Hai tròng mắt Nguyệt Quỳnh rủ xuống, mí mắt khẽ chớp, qua một lúc lâu sau, hẳn chậm chậm mở miệng: “Đều có. Ngó!” Miệng bị chặn lại.

Trong Ánh Dương trai, Nghiêm Sát hiếm khi trở về vương phủ bị Lí Hưu cùng Chu Công Thăng ngăn lại. “Vương gia, Hoàng Thượng lại hạ chỉ, bảo ngài đưa công chúa trở về cung, nếu tiếp tục từ chối, chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ khả nghi.”

Nghiêm Sát trở về tìm bản phát họa ngựa gỗ, vừa lục tìm giá sách, vừa chẳng hề chú tâm mà nói: “Hiện tại trời mưa, đợi khoảng mười ngày nữa tháng rồi trả lời cho Hoàng Thượng. Nói rằng đang đi trên đường thì Cổ Phi Yến sắp sinh, lại không thể không trở về. Kết quả trên đường gặp ghềnh, nàng khó sanh, công chúa cùng hài tử chỉ có thể giữ một, ta giữ công chúa. Hài tử là một nữ oa, thật vất vả mới sinh ra được nhưng đã sớm tắt thở.”

Lí Hưu nhìn Chu Công Thăng, kỳ quái, Vương gia không hề nghi ngờ gì đã nói nhiều như thế, chẳng lẽ Vương gia đã biết trước?

“Vậy, nếu Hoàng Thượng vẫn cố ý muốn Vương gia đem công chúa đưa trở về thì sao?”

Nghiêm Sát lại lập tức nói: “Hoàng Thượng bắt quá là muốn diệt khẩu, hiện tại hài tử đã chết, tử vô đối chứng. Còn nói thêm là Cổ Phi Yến nguyên khí đại thương, lại không còn hài tử, tuyệt đối không thể bốn ba. Chờ thân thể Cổ Phi Yến tốt hơn, ta tự mình đưa nàng trở về kinh.”

Ngay cả Chu Công Thăng đều dị thường kinh ngạc: “Vương gia làm sao biết được Hoàng Thượng muốn diệt khẩu?”

Nghiêm Sát cuối cùng cũng liếc một mắt nhìn hai người: “Hoàng Thượng đến nay vì sao chỉ có một nữ nhi là Cổ Phi Yến? Hẳn muốn hài tử không cần chờ Cổ Phi Yến sinh cho hẳn, nếu trong lòng hẳn chỉ có Cổ Phi Yến, vì sao hẳn lại lặp đi lặp lại nhiều lần muốn đem nàng gả cho người khác?”

Chẳng lẽ Hoàng Thượng cũng giống như Vương gia? Lí Hưu cùng Chu Công Thăng nhìn Vương gia tâm tình rõ ràng phi thường tốt, trong lòng nổi lên nghi vấn. “Vương gia, ngài lại tìm thêm một vị mưu sĩ?”

Nghiêm Sát cuối cùng cũng tìm được bản phát họa ngựa gỗ, chỉ bỏ lại một câu: “Nguyệt Quỳnh nói thế.” Liền bước ra khỏi Ánh Dương trai trở về “Hậu phủ” làm ngựa gỗ của y. Lí Hưu cùng Chu Công Thăng sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần lại. Khó trách tâm tình Vương gia lại tốt như vậy, khó trách.

Nằm ở trên giường, đưa lưng về phía Nghiêm Sát, Nguyệt Quỳnh vẫn còn bị mắc kẹt trong sự “lắm miệng” của chính mình hôm nay. Nghĩ đến Hoa Chúc từng hỏi hần có phát hiện Nghiêm Sát thích hần hay không, Nguyệt Quỳnh ở trong lòng thầm rên rỉ, hần cùng Nghiêm Sát, hiện tại tính là gì? Vì sao sau sáu năm, thái độ của Nghiêm Sát đối với hần lại thay đổi? Phiền a phiền a.

“Không ngủ được, đang suy nghĩ gì thế?”

Thân thể đột nhiên tiến vào một ***g ngực ấm áp rộng lớn, tâm Nguyệt Quỳnh liền đập thành thịch thịch thịch.

“Tiểu yêu lại nháo âm ỉ?”

“Không phải.” Sao tâm lại hoảng như vậy?

“Khát?”

“Không có.” Thành thịch, thành thịch.

“Đi ngoài?” Thành thịch, thành thịch, thành thịch.

Hai bàn tay to xoay người hần lại, mắt to nhìn về phía lục mắt. Đôi lông mày của lục mắt nhăn lại: “Sao lại không thoải mái?”

“Không có.” Thành thịch, thành thịch, thành thịch, thành thịch.

Lông mày nhíu chặt, đại chương thô ráp không chút ôn nhu sờ lên mặt Nguyệt Quỳnh: “Lại suy nghĩ miên man cái gì?”

Thành thịch, thành thịch, thành thịch. Nguyệt Quỳnh nhắm mắt lại, hơi thở nóng hổi của ai đó phun lên mặt hần, miệng bị hàm trụ, hần mở miệng để cho lưỡi của đối phương tiến vào.

“Ngô. Tiểu yêu.”

“Không gây thương tổn hần.” Thô thanh.

Sao lại làm liền chứ? Động tình, Nguyệt Quỳnh chỉ còn nghe thấy tiếng tim mình đập càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh.

47. Chương 47

Từ sau đêm đó mặc danh kỳ diệu[mơ hồ, không rõ tại sao]cùng Nghiêm Sát dây dưa, Nguyệt Quỳnh vừa nhìn thấy Nghiêm Sát, tâm liền đập rất nhanh, hậu quả chính là Nghiêm Sát lấy râu đâm lên mặt hoặc thân thể hần một lần, khi đâm xong, tâm Nguyệt Quỳnh lại sắp nhảy ra ngoài. Nếu không phải bụng hần rất lớn, hần nhất định mỗi ngày đều không xuống giường được. Nguyệt Quỳnh cảm thấy chính mình bị bệnh, là bệnh tim, bằng không tâm hần sao lại luôn đập nhanh như vậy. Trái ngược với vẻ bất an của Nguyệt Quỳnh, mọi người trong phủ đều nhìn ra được Vương gia của bọn họ tâm tình vô cùng tốt, tốt cực kỳ. Ngay cả hai tên công tử mới tới Nam Bắc Uyển, không hiểu quy củ gây sự đánh nhau, y đều chỉ bảo Nghiêm Bình đuổi bọn họ ra phủ, không có phạt gậy.

Sau một tháng mưa dầm, mặt trời cuối cùng cũng lộ dạng, vô cùng rạng rỡ. Sau những cơn mưa triền miên, Giang Lăng cuối tháng mười một liền trở nên âm hàn, thừa dịp hôm nay đẹp trời, Hồng Hỉ Hồng Thái nhanh chóng đem đệm chăn, y phục của công tử ra phơi nắng. Nguyệt Quỳnh cũng muốn đi dạo hít thở không khí. Hoa Chúc theo thường lệ bồi hần đến trong viện tản bộ, cái bụng gần tám tháng lớn như sắp sinh, khiến người khác nhìn mà khản trương không thôi. Lê Hoa Chúc thật cẩn thận nâng hần, trời vừa mới mưa, trên mặt đất còn có chút ẩm ướt.

Mặt cùng tay chân Nguyệt Quỳnh đều có chút phù thũng, mặt béo, bất quá cũng chỉ có thể xem là đầy đà, hẳn trước khi có thai bởi vì khiêu vũ nên thân thể gầy quá mức, như bây giờ mới hảo. Bất quá sắc mặt Nghiêm Sát càng ngày càng âm trầm, thời gian nhìn chăm chăm bụng hẳn cũng dài hơn.

“Hoa Chúc, gần đây trong phủ có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Có chuyện gì sao?”

Nguyệt Quỳnh thở dài: “Hắn gần đây trắng trọc cả đêm, không ngủ được.” Sờ bụng hẳn, khiến da hẳn đau.

Ánh sáng hiện lên trong mắt Lê Hoa Chúc: “Ta không có nghe ai nói gần đây trong phủ có chuyện gì. Hẳn là người gần đây thân mình phù thũng, bụng lại lớn như thế, nên Vương gia lo lắng đi.”

Thình thịch, thình thịch, thình thịch. “Hắn là không phải, có thể là Hoàng Thượng vẫn kiên trì lệnh hẳn đem công chúa đưa trở về, hẳn là như vậy.”

Lê Hoa Chúc trộm nhìn thần sắc Nguyệt Quỳnh, nói: “A, cũng có thể. Ta không đi ‘ tiền phủ ’ được, không nắm rõ tin tức.” Nhịp tim của Nguyệt Quỳnh hơi chậm lại một chút.

“Nguyệt Quỳnh, nơi này đường rất ướt, chúng ta đi về phía bên kia thôi.”

“Hảo.”

Đi đi, Nguyệt Quỳnh nghe thấy tiếng cửa gỗ, có người đang làm nghề mộc? Nghe tiếng động mà nhìn theo, tâm Nguyệt Quỳnh liền đập thình thịch thình thịch rất nhanh, hẳn nhìn thấy Nghiêm Mưu nâng một cây gỗ vào phía trước viện tử. Không phải Nghiêm Mưu đều đi theo bên cạnh người nọ sao?

“A? Nghiêm Mưu quản sự.” Lê Hoa Chúc cũng kinh ngạc nhìn, “Hắn nâng cây gỗ kia làm gì? Nguyệt Quỳnh, chúng ta đi xem một chút.”

“Đừng đi.” Trực giác của Nguyệt Quỳnh cảm thấy sẽ có chuyện làm cho tâm hắn đập nhanh.

“Không sao đâu, chúng ta lặng lẽ đi theo là được.” Lê Hoa Chúc túm lấy Nguyệt Quỳnh đi về hướng bên kia, Nguyệt Quỳnh chậm rãi đuổi kịp.

Tiếng cửa gỗ dừng lại, sau đó là tiếng búa vang lên. Còn chưa có đến gần, Nguyệt Quỳnh chợt nghe Nghiêm Mưu nói: “Vương gia, thuộc hạ giúp ngài đóng đình.”

“Không cần.”

Thình thịch thình thịch, thình thịch thình thịch, thình thịch thình thịch. . . . Tay trái nắm chặt, chân Nguyệt Quỳnh không nghe sự điều khiển của bản thân mà đi đến, Lê Hoa Chúc lảng lạng lui vài bước.

Khi trước mắt rộng mở sáng sủa, Nguyệt Quỳnh nhìn thấy trong viện có một người mặc áo đơn, cuộn tay áo ngồi trên ghế lấy cây búa gỗ miếng gỗ trong tay. Cách người này không xa, bên cạnh tường có chiếc nôi vừa mới được sơn xong, điêu giường [nôi lắc], xe đẩy, còn người nọ sau khi gõ xong liền lấy dao khắc, khắc hoa lên vật đã có hình thù là ngựa gỗ.

Nước mắt cứ như vậy không hề báo động trước mà rơi xuống, Nguyệt Quỳnh cũng không biết chính mình vì sao lại khóc, nhưng hẳn chính là nhện không được mà rơi lệ. Nghiêm Mưu đã nhận ra có người đến, quay đầu nhìn. “Nguyệt Quỳnh công tử? !”

Người đang chuyên tâm khắc hoa liền ngẩng đầu, trong đôi mắt xanh biếc hiện lên vẻ kinh ngạc. Sau đó y buông dao khắc cùng ngựa gỗ ra, đứng dậy đi nhanh tới. Chùi tay lên y phục, đưa ngón tay thô ráp lau mắt Nguyệt Quỳnh: “Khóc cái gì?”

Nước mắt càng chảy dữ dội hơn. “Người làm cho ai?”

Đại chương võ nhẹ lên bụng hẳn, xem như trả lời. “Có gì mà khóc. Quay về phòng đi.”

Nguyệt Quỳnh cũng không biết chính mình đang có chuyện gì xảy ra, sau này mỗi khi nhớ tới cảnh này, hẳn đều mặt đỏ tim đập, ảo não không thôi, nhưng tại thời khắc hiện tại, hẳn liền không chút để ý hậu quả mà kiễng mũi chân, tay trái vòng qua cổ người nọ.

“Nghiêm Sát, cảm ơn người. . . .”

Lục mâu nháy mắt trở nên u ám. Khom người ôm lấy Nguyệt Quỳnh, Nghiêm Sát nhanh chóng rời đi. Trong mắt Lê Hoa Chúc, Nghiêm Mưu, Nghiêm Tráng cùng Nghiêm Mặc đều hiện lên vẻ tươi cười cùng an tâm.

“A ngô. Không, không cần.”

“Ta là ai?”

“Nghiêm, ân ha, Nghiêm Sát.”

“Ta là ai?”

“Ngô ân. Nghiêm Sát.”

Tay trái gắt gao che mặt, Nguyệt Quỳnh không dám nhìn. Cái bụng thật to không hề ngăn cản đường đi, hai chân bị tách ra, đầu của ai đó chôn giữa hai chân hắn. Rất, rất mất mặt.

Đây không phải Nghiêm Sát lần đầu tiên dùng miệng, nhưng bởi vì Nguyệt Quỳnh phi thường phi thường không thích, thậm chí là chán ghét, cho nên sau khi hai người có da thịt chi thân, Nghiêm Sát cũng chỉ dùng miệng hai lần, tính luôn lúc này chính là lần thứ ba. Nhưng khác với hai lần trước bài xích cùng buồn nôn, lúc này đây Nguyệt Quỳnh cũng mê say chìm đắm.

Nguyệt Quỳnh động tình, rất nhanh tiết ra ngay trong miệng Nghiêm Sát, sau đó cánh tay phải tàn phế của hắn bị Nghiêm Sát cầm lấy, chạm đến dị bẩm đáng sợ của y. Bàn tay ôn lạnh bị Nghiêm Sát dùng tay điều khiển, đặt tại nơi kia cao thấp bộ lộ, rất nhanh, Nghiêm Sát thể nhưng cũng tiết ra. Sau đó y lấy râu đâm từ đầu đến chân Nguyệt Quỳnh, một chỗ không bỏ sót, nhất là bụng hắn.

Sau khi tình cảm mãnh liệt trôi qua, Nguyệt Quỳnh hận không thể đào một cái hang trên giường rồi chui vào đó. Rất, rất mất mặt. Nghiêm Sát cảm thấy mỹ mãn ôm lấy hắn, gương mặt đầy vẻ sảng khoái sung sướng. So với việc y đánh hạ vài toà thành trì còn thỏa mãn hơn vạn phần.

Sờ lên cánh tay phù thũng của Nguyệt Quỳnh, Nghiêm Sát dần dần tỉnh táo lại. “Bên ngoài ẩm ướt, người ở ngay trong phòng đi tới đi lui là được rồi.”

“Ngô.” Tiếp tục tự chôn bản thân mình.

“Không được suy nghĩ miên man, chuyên tâm đem tiểu yêu sinh hạ.”

“Ngô.”

“Không được quan tâm đến những kẻ không liên quan.”

“Ngô.”

“Ngủ.”

“. Ta không buồn ngủ.”

“Không buồn ngủ cũng phải ngủ.”

“Ngô.”

Người không buồn ngủ kia chỉ một lát sau liền phát ra tiếng thở đều đều. Đại chương thô ráp kéo lấy cánh tay phải tàn phế của hắn, mười ngón giao nắm, quần quít không rời.

48. Chương 48

Kể từ ngày đó Nguyệt Quỳnh “yêu thương nhưng nhớ”, bầu không khí ở hậu phủ đã có biến hóa đáng kể. Gương mặt mang dấu ấn thời gian* của Nghiêm Sát vẫn nghiêm túc như trước, nhưng chỉ cần không phải người mù, ai cũng có thể nhìn ra trong vẻ nghiêm túc ấy, Vương gia của bọn họ xuân phong phơi phới, tâm tình sảng khoái, ngay cả Nghiêm Mặc, Nghiêm Mưu, Nghiêm Tráng – ba lãnh thị vệ bên người Nghiêm Sát, trên mặt đều có một tia vui sướng. Những người xuất nhập hậu phủ đều là người thế nào a, tất cả đều là nhân tinh [tinh anh, người được tuyển chọn]. Dù là Hùng Kỉ Ôn cũng nghĩ ra được hương mùa xuân

giữa tháng mười hai trời đông giá rét, bất quá có một người lại cố tình che mắt bản thân, che kín đôi mắt mình rồi trốn ở trong phòng tự kiểm điểm.

Hắn sao lại trước mặt nhiều người như vậy chủ động ôm Nghiêm Sát a? Nguyệt Quỳnh suy nghĩ vài ngày cũng chưa tìm được đáp án. Hắn thừa nhận khi nhìn thấy Nghiêm Sát làm vài thứ kia cho tiểu yêu, hắn thực cảm động, nhưng hắn sao lại trước mặt nhiều người như vậy chủ động ôm Nghiêm Sát? Còn khóc như nữ nhân nữa. Rất, rất mất mặt. Khiến cho hắn cảm thấy ngay cả ánh mắt Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chức An Bảo nhìn hắn đều khác với trước kia, cũng không biết có phải do hắn đa tâm hay không. Mà khác biệt nhiều nhất chính là Nghiêm Sát, từ sau ngày đó, y luôn thường xuyên lấy râu đâm miệng hắn, cũng không quản Hồng Hỉ Hồng Thái có ở đó hay không, đôi lúc mắt kia cứ nhìn chăm chú mãi, khiến hắn bị bệnh tim, bằng không sao hắn vừa nghĩ đến Nghiêm Sát, tâm liền đập dữ dội, tưởng chừng sắp nhảy ra ngoài.

“Công tử, ngài nên uống canh cá.” Hồng Hỉ đứng lúc lên tiếng, Nguyệt Quỳnh đang ôm ngực khê buột tay, vẻ mặt buồn nôn. “Hồng Hỉ, có thể không uống canh hay không, ta muốn nôn a.” Canh gà, canh cá, canh vịt, canh xương. Phàm là những nguyên liệu có thể nấu canh, hắn đều đã uống không biết bao nhiêu, hiện tại hắn vừa nghe đến canh đã muốn nôn.

Hồng Hỉ cười tủm tỉm cầm bát canh ngồi xuống bên cạnh công tử, nói: “Công tử, ngài cố nhẫn nhịn, Từ đại phu nói, vì hài tử, ngài phải uống nhiều canh bổ dưỡng.”

Vì hài tử đây là mệnh môn[điểm yếu] của Nguyệt Quỳnh. Bất đắc dĩ nuốt nuốt nước miếng, Nguyệt Quỳnh ngoan ngoãn mở miệng. Hồng Hỉ múc canh cá đã hầm suốt một ngày vào miệng công tử. Vì công tử cùng tiểu thể tử, hắn cùng Hồng Thái không thể có nửa điểm bất cần.

Miễn cưỡng uống hết một chén canh cá, Nguyệt Quỳnh xoa xoa cái bụng hôm nay đặc biệt không thoải mái: “Hồng Hỉ, đỡ ta đứng dậy đi lại một chút.” Hình như là hắn đã nhiều ngày đều chỉ ngồi mà không đi lại, tiểu yêu không thích. Hồng Hỉ nhanh chóng buông cái bát rỗng, nâng công tử dậy.

Chậm chạp đi đi lại lại trong phòng, Nguyệt Quỳnh không ngừng xoa bụng, tiểu yêu hôm nay rất không ngoan, khiến bụng hắn có chút đau “Hồng Hỉ, đỡ ta lên giường nằm đi.”

“Hảo.” Hồng Hỉ lại nhanh chóng đỡ công tử lên giường. Sau khi hầu hạ công tử ngủ, hắn buông màn, nhẹ nhàng chạy ra ngoài.

Vỗ nhẹ tiểu yêu quá không ngoan ngoãn trong bụng, Nguyệt Quỳnh nhắm mắt lại, cố ngủ, khi ngủ tâm sẽ không nhảy loạn nữa. Buổi sáng thức dậy Nghiêm Sát đã đi ra ngoài, nói là đi làm vòng cho tiểu yêu, giữa trưa trở về bồi hắn ăn cơm rồi lại đi. Nguyệt Quỳnh nặng nề cắn ngón tay, sao lại muốn y? Ngủ ngủ.

Lúc Nghiêm Sát trở về trời đã tối sầm, y thay đổi xiêm y rồi kéo màn ra, người ở trên giường vẫn còn đang ngủ, nhưng tựa hồ ngủ có chút không thoải mái, khẽ chau mày. Đại chương nhẹ nhàng sờ lên bụng Nguyệt Quỳnh, sờ soạng một hồi, đối phương ưm một tiếng, tỉnh dậy.

“Cốc cốc cốc”, ngoài cửa truyền vào giọng nói của Nghiêm Mặc: “Vương gia.”

Nguyệt Quỳnh còn đang mơ màng, ngơ ngác nhìn Nghiêm Sát, Nghiêm Sát lấy râu đâm lên miệng hắn một cái, không chút cao hứng đứng dậy đi ra ngoài. Cửa vừa mở ra, Nghiêm Mặc lập tức hạ giọng nói: “Vương gia, công chúa lâm bồn.”

Sắc mặt Nghiêm Sát lạnh băng, bước ra rồi đóng cửa phía sau lại.

“Khai Viễn đã dẫn bà đỡ chạy đến ‘Thu viện’, thuộc hạ đặc biệt đến bẩm báo Vương gia.”

Nghiêm Sát đẩy cửa phòng, người ở trên giường còn đang mơ màng, Nghiêm Sát lấy râu đâm lên mặt hắn một lần, nói: “Người ăn cơm trước, ta có việc đi ra ngoài một chuyến.”

“Ngô.” Tiểu yêu trong bụng hắn đang làm gì a? Bụng hắn có chút đau.

Lại đâm mặt Nguyệt Quỳnh một lần, Nghiêm Sát đứng dậy rời đi.

“Người ở đây bảo hộ.” Lệnh cho Nghiêm Mặc lưu lại, Nghiêm Sát lão đại không vui đi đến tiền phủ Thu viện. Hồng Hỉ Hồng Thái vội bưng cơm tối vào phòng, hầu hạ công tử dùng cơm.

Thu viện, nghe được tin tức, Lí Hưu, Chu Công Thắng, Nhâm Phữ, Hùng Kỉ Uông đều đã đến đây. Nghiêm Mưu cùng Nghiêm Tráng nghiêm nghị đứng phía sau Vương gia, Nghiêm Sát vẻ mặt âm trầm ngồi trên thạch đăng [băng ghế đá] trong viện. Cổ Phi Yến đang đau bụng trước khi sinh, nàng kêu đến mức sắp đoạn khí.

“Vương gia, ngài về trước đi, chúng ta ở tại đây chờ.” Chu Công Thắng mở miệng.

Nhâm Phữ cũng lập tức nói: “Vương gia, Khai Viễn cũng đã nói, công chúa sinh cũng phải mấy canh giờ, ngài vẫn nên trở về đi.” Lúc này, phòng trong truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Cổ Phi Yến, nắm tay Nghiêm Sát siết chặt, không nhúc nhích. Chu Công Thắng nhìn Nhâm Phữ, hai người không lên tiếng khuyên bảo nữa. Hùng Kỉ Uông vừa định lên tiếng, đã bị Lí Hưu nắm tay áo cản lại. Hắn bày ra vẻ mặt khó hiểu, Vương gia vì sao không quay về bồi Nguyệt Quỳnh mà lại ở đây nghe công chúa gào khóc.

Một lát sau, Từ Khai Viễn từ trong phòng đi ra, thán thở hai lạnh lẽo, nhưng gương mặt hắn vẫn đầm mồ hôi. Vừa ra đến, hắn đã nói: “Vị trí bào thai của công chúa không đúng, sẽ rất khó khăn.”

Sắc mặt Nghiêm Sát càng âm trầm, ngay cả Hùng Kỉ Uông cũng không dám lên tiếng.

“Khai Viễn.”

“Vương gia.”

“Không được để cho hắn đau.”

Sắc mặt mọi người đều thay đổi, “hắn” mà Vương gia nói là ai, trong lòng mọi người đều biết rõ. Tiếng kêu thảm thiết của Cổ Phi Yến báo trước tình trạng Nguyệt Quỳnh sẽ gặp phải khi sinh. Ánh mắt mọi người đều dừng trên người Từ Khai Viễn, Từ Khai Viễn mới vừa lau, mồ hôi lại tiếp tục chảy xuống, sắc mặt hắn không tốt hơn Nghiêm Sát bao nhiêu, Nguyệt Quỳnh chính là nam tử, khi sinh chắc chắn càng đau đớn hơn so với nữ tử, hơn nữa rất có khả năng lúc đó cần phải mổ bụng lấy hài tử, đau đớn lại tăng gấp trăm lần.

“Không được để cho hắn đau!”

Từ Khai Viễn quỳ xuống: “Vương gia, thuộc hạ cũng không muốn thấy Nguyệt Quỳnh chịu đau đớn khi sinh, nhưng nếu dùng thuốc tê, sẽ làm tổn thương thể tử điện hạ. Vậy nỗi đau mà Nguyệt Quỳnh phải chịu chẳng khác gì nước chảy về biển đông [trôi qua, một đi không trở lại], thỉnh Vương gia suy nghĩ lại.”

Lí Hưu cũng quỳ xuống, nói: “Vương gia, Khai Viễn đã đi theo Vương gia nhiều năm, sao lại không hiểu tâm tư Vương gia. Nhưng Vương gia đã mong chờ lâu như thế, Nguyệt Quỳnh cuối cùng cũng tài cán vì Vương gia sinh hạ thể tử, nếu thể tử có gì khác thường, cho dù Vương gia chịu được, Nguyệt Quỳnh một lòng mong chờ thể tử sinh ra cũng tuyệt đối không chịu được. Đó là tiểu yêu quái của hắn.”

“Vương gia.” Những người còn lại đều quỳ xuống. Nhiều năm như thế, tiểu yêu quái trong bụng Nguyệt Quỳnh không chỉ là niềm mong chờ trong lòng Nghiêm Sát, mà cũng là niềm mong mỏi trong lòng bọn họ.

“Vương gia,” Từ Khai Viễn trịnh trọng nói, “Thuộc hạ lấy tánh mạng đảm bảo, sẽ làm cho Nguyệt Quỳnh bình an sinh hạ thể tử.”

Nghiêm Sát gắt gao siết chặt nắm tay, hàm dưới cắn chặt. Hồi lâu sau, y thô giọng nói: “Nếu Nguyệt Quỳnh khó sanh, từ bỏ thể tử.”

“Vương gia!”

Nghiêm Sát nhìn những bộ hạ trung thành và tận tâm của mình, gằn từng chữ: “Nếu, Nguyệt Quỳnh khó sanh, từ bỏ, thể tử.”

Từ Khai Viễn chậm rãi cúi đầu: “Vâng, Vương gia.”

49. Chương 49

Bữa tối Nguyệt Quỳnh ăn không được bao nhiêu, không phải bởi vì Nghiêm Sát không ở cùng, mà là vì bụng hắn rất khó chịu. Hồng Hỉ Hồng Thái nhìn cả bàn thức ăn còn lại hơn phân nửa, gấp đến độ xoay

vòng vòng. Nguyệt Quỳnh vươn tay trái về phía hai người: “Hong Hỉ Hong Thái, đỡ ta đứng lên đi lại một chút.” Hai người vội vàng tả hữu đỡ công tử đứng lên, chậm rãi bước đi trong phòng.

“Công tử, ngài muốn ăn gì, ta làm cho ngài, bữa tối ngài không ăn được bao nhiêu.” Đi được hai vòng, thấy sắc mặt công tử không được tốt, Hong Hỉ lo lắng tự hỏi, chẳng lẽ là vì Vương gia không có ở đây?

Nguyệt Quỳnh càng không ngừng xoa bụng, tiểu yêu trong bụng hẳn đang dư hơi thừa sức hay sao? “Ta không đói bụng. Hong Hỉ Hong Thái, đỡ ta lên giường đi, hôm nay tiểu yêu rất không ngoan, một mực làm ầm ĩ.”

Hong Hỉ Hong Thái đỡ công tử lên giường, Hong Thái nói: “Công tử, ta đi thỉnh Từ đại phu vội đến nhìn ngài một cái.”

Nguyệt Quỳnh lập tức lắc đầu: “Đừng, tiểu yêu mỗi ngày đều làm ầm ĩ, chỉ là hôm nay lâu hơn một chút thôi. Các người đi nghỉ ngơi chút đi, hẳn náo loạn một ngày phỏng chừng cũng sắp ngủ. Ta nằm một lát.”

Hai người không dám trì hoãn, hầu hạ công tử nằm xuống, Hong Hỉ bưng nước ấm đến lau mặt cùng tay chân công tử, thấy công tử tựa hồ quả thật có chút mệt mỏi, bọn họ lui ra ngoài, canh giữ ở ngoài cửa.

“Công tử có chuyện gì?” Thấy sắc mặt Hong Hỉ Hong Thái không tốt, Nghiêm Mặc hỏi.

Hong Hỉ lo lắng nói: “Thế tử điện hạ hôm nay làm ầm ĩ cả một ngày, công tử có chút khó chịu.”

“Ta đi tìm Khai Viễn.” Nghiêm Mặc vừa nghe đã muốn đi. Hong Thái giữ chặt hắn: “Công tử đã ngủ rồi.”

Nghĩ nghĩ, Nghiêm Mặc nói: “Ta ở đây bảo hộ, có chuyện gì ta liền gọi các người, các người trở về nghỉ ngơi một chút đi.”

Hai người lắc đầu, Hong Hỉ nói: “Công tử đêm nay ăn không được bao nhiêu, ta đi nấu cháo và thức ăn cho công tử, chờ công tử ngủ dậy rồi ăn.” Hong Thái nói: “Ta đi nấu nước ấm, nói không chừng công tử ngủ dậy sẽ muốn tắm rửa.”

Nghiêm Mặc gật gù: “Như vậy cũng tốt.”

Khó khăn trở mình, Nguyệt Quỳnh thở từng ngụm từng ngụm, tiểu yêu đang có chuyện gì, không chỉ không có ý muốn ngủ, ngược lại động tĩnh còn lớn hơn nữa, đá đến mức bụng hẳn càng ngày càng đau. Nhịn một hồi, đau đớn càng thêm rõ ràng, đến mức không thể chịu đựng được nữa. Càng thêm khó khăn mà trở mình, Nguyệt Quỳnh cố dùng ý nghĩ áp chế, nhưng thử vài lần cũng không thành công, bụng rất nặng, lại rất đau, tay trái không thể nào chống đỡ thân thể được.

“Vù vù, vù vù.” Không ngừng hít sâu, tay trái Nguyệt Quỳnh nắm lấy trụ giường, cố sức đứng dậy, nhưng mới vừa động, bụng liền truyền đến một trận đau nhức, hẳn đành nằm xuống. Xoa xoa bụng, từng trận đau nhức không ngừng truyền đến, hạ thân chảy ra thứ gì đó, Nguyệt Quỳnh nghĩ rằng mình đã không kiềm chế, đưa tay sờ sờ, lại không phải.

“Ngô!” Cấn rằng nhịn xuống một trận đau đớn, Nguyệt Quỳnh thở gấp, từng ngụm từng ngụm khí thô, “Hong Hỉ Ngô! Hong, Hong.”

“Nguyệt Quỳnh công tử?” Nghiêm Mặc ở bên ngoài nghe thấy động tĩnh liền lên tiếng. Nguyệt Quỳnh cấn môi, nói không ra lời, bụng hẳn đau quá.

“Nguyệt Quỳnh công tử?” Nghiêm Mặc lại hô lên, thấy trong phòng nửa ngày không có chút động tĩnh, hẳn vội vàng đẩy cửa đi vào, trong phòng không có bình phong che chắn, hẳn tình huống nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Nguyệt Quỳnh cùng vẻ thống khổ của hắn.

“Công tử!” Nghiêm Mặc nhanh bước vọt tới bên giường, hô lớn, “Hong Hỉ! Hong Thái! Mau đến đây!” Gương mặt hắn nháy mắt đã trở nên tái nhợt hơn cả Nguyệt Quỳnh.

Nghe thấy tiếng hô, Hong Hỉ Hong Thái nhanh chóng vọt vào, “Công tử!”, nhìn thấy tình hình của công tử, bọn họ bị dọa ngây cả người.

“Các người xem công tử, ta đi tìm Vương gia cùng Khai Viễn!” Hướng hai người rống một tiếng, Nghiêm Mặc vội vàng chạy đi, Hong Hỉ nhũn chân, vọt tới bên giường đỡ lấy công tử đã đau đớn đến mức không

chịu nổi, Hồng Thái sợ đến mức nước mắt nhanh chóng rơi xuống. Chẳng lẽ công tử muốn sinh? Điều này thật tốt! Điều này thật tốt!

“Hồng, Hồng Hỉ” Tay trái Nguyệt Quỳnh nắm chặt Hồng Hỉ , “Tiểu yêu, có phải, muốn, đi ra, hay không Ngõ!” Trục giác của hắn, cảm thấy rất có thể.

“Công tử!” Hồng Hỉ Hồng Thái sợ tới mức hồn phi phách tán – hồn vía lên mây, công tử thoát nhìn quá thống khổ.

“Nguyệt Quỳnh!” Lê Hoa Chúc mang theo An Bảo chạy đến đây, chân hắn mang dép lê, hiển nhiên là lật đật chạy tới. Nguyệt Quỳnh đau đến mức chỉ có thể thở, Lê Hoa Chúc thấy tình cảnh này cũng sắp bị hù chết, hắn tự tát mình một bạt tai, làm cho mình bình tĩnh lại.

“An Bảo, người đi nấu nước.” An Bảo liền xoay người chạy đi.

“Hồng Thái, người đi tìm Từ đại phu.”

“Nghiêm quân sự đã đi rồi!”

“VẬY người đi tìm vải trắng, càng nhiều càng tốt.”

“Vâng!”

Lê Hoa Chúc đá dép lê ra khỏi chân: “Hồng Hỉ, lấy thêm hai cái chậu than nữa, trong phòng phải nóng hơn.”

“Ta lập tức đi!”

Lê Hoa Chúc xé một bên tay áo của mình, cuộn lại rồi nhét vào miệng Nguyệt Quỳnh: “Nguyệt Quỳnh, có vẻ tiểu yêu muốn đi ra, người nhất định phải kiên trì trụ, người đã ưng thuận sẽ bình an sinh hạ tiểu yêu.”

“Ngõ.” Cắn chặt tay áo, tay trái của Nguyệt Quỳnh nắm chặt Lê Hoa Chúc, hắn sẽ bình an sinh hạ tiểu yêu. Ánh mắt liếc nhìn về phía cửa phòng đang mở rộng, hắn muốn nhìn thấy đôi lục mất kia.

Cổ Phi Yến còn đang ở trong trong kêu gào thảm thiết, mấy tháng này nàng không có hảo hảo chiếu cố chính mình cùng hài tử, cho nên càng khó sanh hơn, nàng căn bản không có khí lực sinh hạ hài tử. Từ Khai Viễn tìm trên đảo một bà đỡ có nhiều kinh nghiệm cho nàng, hắn là nam tử, đối phương là công chúa, lại là nữ nhân của Hoàng Thượng, hắn tất nhiên sẽ không tự mình đỡ đẻ cho Cổ Phi Yến, chỉ là ở cách bình phong cùng bà đỡ thương lượng đối sách. Cổ Phi Yến không thể chết được, nếu như có thể, tốt nhất là nghiệt chủng trong bụng nàng cũng có thể lưu lại.

Nghiêm Sát ngồi trong viện, vẫn không nhúc nhích, mỗi một tiếng kêu thảm thiết của Cổ Phi Yến đều làm cho y nhớ đến Nguyệt Quỳnh cũng sắp sanh. Những người khác ở đây, một là muốn biết Cổ Phi Yến sinh hạ ra đến tột cùng có phải là quái vật hay không, hai cũng là bởi Vương gia ở trong này tự ngược. Nếu lúc này có người hỏi Nghiêm Sát, y có hối hận vì đã làm cho Nguyệt Quỳnh có hài tử hay không, y sẽ nói “hối hận”.

Một cơn mưa nhỏ từ trời nhẹ rơi, Lí Hưu lên tiếng: “Vương gia, ngài, muốn đi về trước hay không.”

Nghiêm Sát ngồi yên bất động, Lí Hưu thở dài, nếu không phải hắn thực hiểu rõ Vương gia, hắn sẽ nghĩ đến Vương gia đang lo lắng cho công chúa. Vương gia sao lại phải khổ tâm như vậy chứ? Sinh hài tử làm sao mà không đau, ở đây nghe tiếng kêu thảm thiết của Cổ Phi Yến tra tấn mình không bằng sớm trở về bởi Nguyệt Quỳnh.

“A a ”

“Công chúa, ngài phải tiết kiệm sức lực, cố gắng sức, một lát nữa hài tử mới có thể đi ra, ngài kêu như thế sẽ không còn khí lực mà chỉ càng đau thêm.”

“A a a ”

“Vương gia!”

Một tiếng kêu còn thảm thiết hơn tiếng kêu của công chúa bỗng truyền đến, mọi người quay đầu lại, Nghiêm Sát đột nhiên đứng lên.

“Vương gia!” Sắc mặt Nghiêm Mặc trắng bệch, mờ mịt nói, “Ngài mau trở về! Đến giờ rồi!”

Chỉ thấy thân mình to lớn của Nghiêm Sát dao động, y vọt vào trong phòng, bắt chập tất cả mà bắt lấy Từ Khai Viễn rồi liền vọt ra bên ngoài. Lí Hưu, Chu Công Thắng, Nhâm Phữu cũng không quản công chúa sinh hạ có phải quái vật hay không, vội chạy theo Vương gia, Hùng Kỉ Uông chậm nửa nhịp, chạy theo sau bọn họ, hô to: “Chuyện gì xảy ra! Chuyện gì xảy ra! Đến giờ gì rồi!”

Nhâm Phữu kéo lấy hần, gầm nhẹ: “Nguyệt Quỳnh muốn sinh!”

“Cái gì? !” Chân Hùng Kỉ Uông loạng choạng nghiêng ngã, nếu Nhâm Phữu không kéo lấy hần, hần chắc chắn đã ngã đập mặt vào đồng phân chó*. [suất chó khăng thi]

“Phanh!”

Cửa bị mở ra, trong mắt người này giờ vẫn nhìn về cửa phòng hiện lên vẻ an tâm. Đại chương thô ráp nhanh chóng cầm cánh tay phải ôn lạnh của hần, Nguyệt Quỳnh nhổ tay áo trong miệng ra, miễn cưỡng cười nói: “Nghiêm Sát. Tiểu yêu, hình như muốn, đi ra.”

“Không được nói!” Đại chương thô ráp đang run lên, Nghiêm Sát quay đầu liền rống, “Khai Viễn!” Từ Khai Viễn đã đến bên giường. Lê Hoa Chúc leo từ trên giường xuống, nhanh chóng nói: “Từ đại phu, nước ầm đã nấu xong, bạch bố cũng chuẩn bị tốt, còn cần chúng ta làm gì không?”

“Đi lấy rượu trắng!”

Hồng Hỉ vội chạy ra ngoài.

“Hong Hỉ Hong Thái lưu lại, những người khác đều đi ra ngoài!”

Từ Khai Viễn xốc đệm chần lên, khi Nghiêm Sát nhìn thấy máu loãng trên giường, sắc mặt y trầm xuống đến mức khiến cho người khác sợ hãi: “Ngoại trừ Khai Viễn, đều đi ra ngoài!” Từ Khai Viễn kinh ngạc. Bỗng nghe Vương gia nói: “Ta trợ thủ cho người.” Từ Khai Viễn liền hiểu được, Hồng Hỉ Hong Thái lập tức lui ra. Khác với khi này ở Thu viện, mọi người ở gian ngoài đều lo lắng, nóng vội khó nhịn.

“Vương gia, cởi quần Nguyệt Quỳnh ra.”

Đem cuộn tay áo kia nhét vào miệng Nguyệt Quỳnh một lần nữa, Nghiêm Sát cởi quần hần, máu loãng đỏ thẫm chảy ra từ giữa hai chân Nguyệt Quỳnh, nhiễm đỏ hai mắt Nghiêm Sát. Lấy râu đâm lên mắt Nguyệt Quỳnh một lần, y thô giọng nói: “Nếu muốn mạng sống của tiểu yêu, người liền bình an sinh hạ nó cho ta.”

Đôi mắt thật to tằm đầy đau đớn, nước mắt khê trào ra, Nguyệt Quỳnh nhổ tay áo: “Không được, thương tổn, ngô, vù vù, tiểu, yêu quái, của ta.”

“Người chuyên tâm sinh hài tử cho ta!”

“Nhưng, tiểu, yêu quái.”

“Người chuyên tâm sinh yêu quái cho ta!”

.

Một chậu máu loãng bị Nghiêm Sát mang sang phòng ngủ, Hồng Hỉ Hong Thái, Hoa Chúc An Bảo, Nghiêm Mặc Nghiêm Mưu Nghiêm Tráng, Lí Hưu Chu Công Thắng cùng Nhâm Phữu ở bên ngoài tiếp nước ầm, vãi trắng, đưa tất cả đồ vật mà trong phòng cần đến, Hùng Kỉ Uông cũng muốn hỗ trợ, nhưng hần chỉ có thể làm trở ngại chứ không giúp được gì, cho nên đành phải đi đi lại lại một bên, gây người lo lắng. Nam nhân sẵn tử là việc chỉ có sách cổ ghi chép, có thể nói Nguyệt Quỳnh chính là người đầu tiên. Vốn Từ Khai Viễn dự định dựa theo sách cổ cùng phương thức của lão giả kia mà đem dao rạch bụng Nguyệt Quỳnh, nhưng hần mới vừa rút dao ra đã bị ánh mắt của Vương gia giết chết. Nguyệt Quỳnh đau muốn chết đi lại liên tục lắc đầu, hần sợ đau.

“Tiểu yêu, sẽ, tự mình, đi ra.” Nguyệt Quỳnh nói sao cũng không muốn Từ đại phu mổ bụng hân, sẽ càng đau nhiều hơn a. Hân vừa nói như thế, ánh mắt Nghiêm Sát càng dọa người. Dao trên tay Từ Khai Viễn bỏ xuống cũng không xong mà cầm cũng không được.

“Nghiêm Sát.” Nguyệt Quỳnh đau đến mức sắp ngất đi, “Ta muốn, thượng, nhà vệ sinh.” Hân nhin không được. Nghiêm Sát vừa nghe liền muốn ôm hân đứng lên, Từ Khai Viễn vội vàng lên tiếng: “Vương gia! Trăm triệu lần không thể!”

Đôi mắt to khẩn cầu nhìn Nghiêm Sát, hân không muốn đi ra trên giường, rất, rất mất mặt. Nhưng hân không nín được. Nghiêm Sát đưa tay che lấy hạ thân chảy máu của Nguyệt Quỳnh, bàn tay to lớn hoàn toàn che khuất nơi riêng tư của hân. Từ Khai Viễn dưới ánh nhìn chăm chăm của Vương gia vội xoay đầu qua, Nguyệt Quỳnh cắn môi, dùng sức. Kẽ dùng râu dâm khê hạ xuống, sau đó đầu của hân bị người nọ đặt trong lòng ngực vững chãi. Nguyệt Quỳnh cắn y phục của Nghiêm Sát, dùng sức.

“Ngô ” hân chưa bao giờ biết thượng nhà vệ sinh lại thống khổ thế này.

“Vù vù. Ngô ” tiểu yêu sao lại chưa từ rón chui ra.

“Vù vù vù. Ngô ” đau quá đau quá.

Lục mâu đột nhiên u ám. “Khai Viễn!” Nghiêm Sát buông tay ra, Từ Khai Viễn quay đầu lại, liễu diệp đao [dao lá liễu, mỏng, sắc nhọn, hình lá liễu] trên tay hân bỗng rơi xuống, thiếu chút nữa cắt vào chân hân.

“Vù vù vù vù. Ngô ” Nguyệt Quỳnh còn đang dùng sức, cổ đưa thứ không rõ là gì trong cơ thể hân đi ra ngoài. Từ Khai Viễn luống cuống tay chân tìm thấy liễu diệp đao ở dưới gầm giường, hô to với người cũng đang khẩn trương: “Vương gia, thế tử muốn đi ra!”

Ấn? Đau đến mức muốn ngất xỉu, trong đầu Nguyệt Quỳnh hiện lên vô số nghi hoặc, rón hân còn chưa mở ra, làm sao tiểu yêu chui ra được đây? Đau quá, hân muốn thượng nhà vệ sinh.

“Nguyệt Quỳnh, tiếp tục nhin, nhanh, sắp ra rồi.” Tách hai chân Nguyệt Quỳnh ra, Từ Khai Viễn dùng hai tay xoa ấn cái bụng nhô cao của Nguyệt Quỳnh, “Dùng sức!”

“Ngô ”

“Lại dùng sức!”

“Ngô ”

“Nhanh, nhanh, dùng sức!”

“Ngô ”

Bàn tay to của Nghiêm Sát gắt gao đem đầu Nguyệt Quỳnh đặt trong lòng mình, lục mắt chăm chú nhìn vào giữa hai chân Nguyệt Quỳnh, đôi mắt y không ngừng nhìn chăm chăm, trông mắt Từ Khai Viễn cũng sắp rớt ra, giọng nói hân phát run, hô to: “Dùng sức! Nguyệt Quỳnh! Lại dùng sức!”

“Ngô ! ! !”

Những người ở ngoài phòng nghe thấy tiếng Từ Khai Viễn hô dùng sức lại càng nóng lòng, nếu Nghiêm Sát không có lệnh, Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo đã sớm vọt vào phòng. Bốn người quỳ trên mặt đất hướng về phía trước, cùng nhau cầu nguyện, phù hộ Nguyệt Quỳnh bình an sinh hạ hài tử.

Đau đến cực hạn liền trở nên chết lặng, Nguyệt Quỳnh chỉ cảm thấy có gì đó từ trong cơ thể hân đi ra, bên tai là tiếng tim đập mạnh mẽ hữu lực của Nghiêm Sát, bất quá thanh âm này nhanh hơn trước kia rất nhiều. Mặt bị che đi, hân không nhìn thấy gì cả. Tiểu yêu quá muốn từ trong cơ thể hân đi ra, nói không sợ hãi chính là gạt người, nhưng cánh tay to lớn kia đang ôm lấy hân, ***g ngực dày rộng mà hân đang tựa vào cũng khiến cho hân an tâm hơn nhiều. Đây là lần thứ hai Nghiêm Sát khiến cho hân cảm thấy an tâm như thế, nhưng lần này lắng nghe tiếng tim Nghiêm Sát đập, sao tâm hân còn đập nhanh hơn Nghiêm Sát?

“Dùng sức! Dùng sức!”

“Ngô a ! ! !”

Nguyệt Quỳnh xuất toàn bộ khí lực ra, một trận đau đớn kịch liệt trôi qua, hắn cảm thấy có cái gì đó từ trong cơ thể hắn trượt ra ngoài, không chờ hắn suy nghĩ xem là cái gì, bên tai đã truyền đến tiếng khóc của trẻ sơ sinh.

“Oa!”

“Vương gia!” Từ Khai Viễn hai tay run rẩy ẵm hài tử vừa mới sinh, nước mắt trào ra, “Là thế tử, là một tiểu thế tử khỏe mạnh!”

Lục mất sâu thẳm, đại chương ôm lấy Nguyệt Quỳnh liền dùng sức, nhìn chăm chăm hài tử vẫn còn dính máu, đang khóc trên tay Khai Viễn. Tiếng khóc rất lớn tràn ngập trong phòng, những người ở ngoài phòng hoan hô nhảy nhót, sinh rồi! Tiểu thế tử của bọn họ sinh ra rồi !

“Ồ ô. Công tử, công tử.” Hồng Hỉ Hồng Thái ôm nhau mà khóc, Hoa Chúc An Bảo cũng ôm nhau khóc lớn, nước mắt từ mắt mọi người trào ra, ngay cả khóe mắt của Nghiêm Mặc, Nghiêm Tráng cùng Nghiêm Mưu cũng đã ướt.

Trước mắt vẫn không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, Nguyệt Quỳnh từng ngum từng ngum thở gấp, hắn nghe thấy tiếng khóc của hài tử, lỗ tai hắn đầy những tạp âm hỗn tạp ong ong, đầu vầng mắt hoa. Hắn muốn nhìn hài tử một chút nhưng lại có chút sợ hãi. Tiểu yêu quái đã được sinh ra, sẽ có hình dạng gì? Là dạng người hay là dạng yêu? Hắn là dạng người dạng đi, nếu là chuyển sang kiếp khác, vậy sẽ tuyệt đối không dư ra hai cái sừng, một con mắt.

Sau khi đem hài tử tẩy trừ sạch sẽ, thu dọn hảo, Từ Khai Viễn dùng tơ lụa mềm mại quấn hài tử đã không còn khóc nữa lại, khoác thêm chiếc chăn nhỏ rồi ôm đến trước mặt Vương gia. Hài tử mới sinh ra nên trên mặt có nhiều nếp nhăn, còn chưa nhìn ra là giống ai. Nghiêm Sát cứ trừng lục mất, nhìn chăm chăm hài tử, không hé răng, cũng không đưa tay đón lấy.

“Vương gia, ” tâm tình Từ Khai Viễn vẫn chưa kịp bình phục, thanh âm run run nói, “Ngài muốn ôm một cái hay không?” Lục mất giật giật, Nghiêm Sát mở miệng: “Lấy nước ẵm.” Thanh âm khàn khàn dị thường, nhưng không có ý muốn ôm hài tử. Từ Khai Viễn đem hài tử bỏ vào trong chiếc giường nhỏ đã sớm chuẩn bị tốt, đặt bên giường, buông màn che khuất Nguyệt Quỳnh, rồi xoay người đi về hướng cửa phòng.

Mở cửa ra, nhót mọi người đang lo lắng ở ngoài cửa, Từ Khai Viễn đặt mông ngồi xuống trên mặt đất: “Hồng Hỉ Hồng Thái, nhanh đi nấu nước ẵm, Vương gia muốn lau người cho Nguyệt Quỳnh.”

Hồng Hỉ Hồng Thái vừa khóc vừa cười chạy ra ngoài.

“Khai Viễn, vất vả cho ngươi.” Chu Công Thắng cùng Nhâm Phữu đỡ Từ Khai Viễn lên ghế ngồi, Từ Khai Viễn dùng hai tay che mặt, gập mình xuống. Mọi người không ai lên tiếng, chờ hắn bình phục lại.

Trong phòng, Nghiêm Sát buông Nguyệt Quỳnh ra, đôi mắt thật to khê mở, sau khi thích ứng với ánh sáng, hắn còn chưa kịp tìm tiểu yêu quái, miệng đã bị râu đâm. Mở miệng, để cho đối phương tiến vào, Nguyệt Quỳnh lại mệ mội nhắm mắt lại, có vẻ là tiểu yêu quái thực khỏe mạnh, không có dư ra hai cái sừng một con mắt. Sau khi râu của y rời đi, Nguyệt Quỳnh kiệt sức, gối đầu lên cánh tay Nghiêm Sát mà ngủ thiếp đi, thật sự là mệ chết, đau chết hắn. Đại chương thô ráp gạt đi những giọt mồ hôi trên trán Nguyệt Quỳnh, rồi nắm chặt lấy tay phải của hắn.

50. Chương 50

Trong phòng cực kỳ ẩm áp, Nghiêm Sát chỉ mặc một kiện áo choàng ngắn, vắt bố khăn, chà lau thân thể của người đang mê man nằm trên giường một lần cuối, nhất là nơi vừa bị thương tổn nặng. Lau xong, y lại thay xiêm y nhẹ nhàng sạch sẽ cho người nọ, rồi mới ôm lấy hắn.

“Tiến vào.”

Hồng Hỉ Hồng Thái đi vào, theo bọn họ vào còn có Lí Hưu, Chu Công Thắng, Nhâm Phữu, Hùng Kỉ Uông, Nghiêm Mặc, Nghiêm Mưu, Nghiêm Tráng, Hoa Chúc An Bảo cùng với Nghiêm Thiết, Nghiêm Kim, Nghiêm Ngân vừa nghe thấy tin tức mà đến, còn có quản gia Nghiêm Bình. Có thể nói phạm là thân tín

của Nghiêm Sát ở Giang Lăng đều đến đây. Sau khi tiến vào, bọn họ liền quỳ trên mặt đất, nhỏ giọng nói: “Chúc mừng Vương gia! Chúc mừng Vương gia!”

“Các người cũng đã vất vả, đứng lên.” Tổ ý bảo Hồng Hỉ Hồng Thái đổi đệm chăn, Nghiêm Sát hạ lệnh, “Lập tức tổng xuất thiếp đầy tháng, Nghiêm Bình, bố trí vương phủ.”

“Vâng ạ, Vương gia!”

Nghiêm Bình đưa mắt nhìn tiểu thể tử đang nằm trong chiếc giường nhỏ, vui vẻ chạy đi.

Hồng Hỉ Hồng Thái tay chân luột đổi đệm chăn mới, Nghiêm Sát ôm Nguyệt Quỳnh đặt nhẹ lên giường, đắp chăn cho hẩn, rồi phát ra mệnh lệnh thứ hai: “Nghiêm Thiết, chọn lựa tử sĩ bảo hộ thể tử.”

“Vâng!”

Nghiêm Thiết đưa mắt nhìn tiểu thể tử vài cái, vừa chạy vừa kích động gào to.

“Nghiêm Mưu Nghiêm Tráng, sữa hổ có chưa?”

“Bẩm Vương gia, bốn con hổ mẹ có một con ba ngày trước vừa mới sinh hổ con, sữa thực đủ. Còn có một con vài ngày nữa sẽ sinh, sẽ không thiếu sữa của thể tử điện hạ.”

“Bảo bọn họ đi lấy sữa đi, khi tiểu yêu đói bụng sẽ uống.”

“Vâng!”

Nghiêm Mưu Nghiêm Tráng đưa mắt nhìn tiểu thể tử cả chục lần, mới chịu chạy đi.

“Vương gia, ” Lí Hưu lên tiếng, lấy một tờ giấy từ trong tay áo ra, “Đây.” Trên tờ giấy dày đặc chữ, mơ hồ có thể thấy được hai chữ “Khế ước” thực to.

“Thêm vài điều nữa.”

Lí Hưu sững sốt, Vương gia làm thật a.

Hùng Kỉ Ôn nhìn Vương gia, lại nhìn nhìn Nguyệt Quỳnh, rồi đưa mắt nhìn chiếc giường nhỏ kia, cuối cùng nhịn không được mà lên tiếng: “Vương gia, ngài còn chưa đặt tên cho tiểu thể tử, này nên để cho Lí Hưu cùng Công Thăng hảo hảo cân nhắc.”

Nghiêm Sát đi đến bên chiếc giường nhỏ, chăm chú nhìn hài tử nằm trên giường, hài tử của y, hài tử Nguyệt Quỳnh sinh hạ vì y. “Gọi là Tiểu Yêu, Nghiêm Tiểu Yêu.”

“A? !” Tất cả mọi người đều choáng váng, Vương gia không phải là làm thật chứ.

Có người gõ cửa, mọi người quay lại nhìn, Nghiêm Bình vừa mới rời đi đã quay lại, bất quá trái ngược với vẻ mặt vui sướng kích động ban nãy, sắc mặt hẩn nhìn sao cũng không tốt, thậm chí còn có chút trắng nhợt.

“Vương gia.” Miệng Nghiêm Bình hơi run lên, “Công chúa. Sinh.”

“A! Công chúa!” Hùng Kỉ Ôn vỗ đùi mình một cái, “Ta nói đã quên cái chuyện gì, cứ nghĩ mãi! Nghiêm Bình, công chúa sinh ra nam hay nữ?”

Miệng Nghiêm Bình càng run rẩy lợi hại hơn, lắp bắp nói: “Vương gia. Công chúa. Sinh, yêu quái.”

“Bá!” Mọi người đồng loại nhìn về phía hài tử nằm trên chiếc giường nhỏ.

Nghiêm Bình liếm liếm đôi môi khô khốc: “Chính là, là yêu quái thật.”

.

Nguyệt Quỳnh bị đau mà tỉnh dậy, nhưng hẩn lại hình như là bị đói mà tỉnh, nhưng tựa hồ là bị khát mà tỉnh. Cảm giác đầu tiên sau khi hẩn tỉnh lại chính là đau, cảm giác thứ hai là đói, cảm giác thứ ba là khát. Khoảnh khắc hẩn vừa mở mắt ra, liền có người nâng hẩn dậy, tiếp theo một chén thuốc đen tuyền nhanh chóng được ụy vào miệng hẩn, khi hẩn cảm thấy đắng đến mức phải nhứu mảy, một chén nước phong đường

lại tiếp tục đưa đến miệng, sau đó là từng muỗng từng muỗng cháo, làm cho hấn ngay cả công phu nói chuyện cũng không có.

Đôi mắt to nhìn nhìn đối phương, Nguyệt Quỳnh tránh đi muỗng cháo tiếp theo: “Nước.” Lập tức, một chén nước phong đường liền tiến đến bên miệng hấn, Nguyệt Quỳnh ừng ực ừng ực uống hết.

“Uống nữa không?”

“Đủ rồi.”

Mới vừa nói xong, cháo lại uy đến. Nguyệt Quỳnh không có cự tuyệt, hấn cả người đều đau, thật sự không còn khí lực để cự tuyệt, coi như bầu trời hạ ngân phiếu xuống đi, dù sao cũng đã hạ vài lần, hấn cũng quen rồi.

Ăn hết một chén đầy cháo tổ yến, lại uống thêm một chén nhân sâm canh gà, Nguyệt Quỳnh ăn uống no đủ, thể lực không chống đỡ nổi nữa lại ngủ thiếp đi. Kể vẫn canh giữ bên người hấn đem nửa bát cháo hấn chứa lại nuốt vào bụng, lấy thư qua, lật vài tờ rồi tiếp tục xem. Vừa mới lật qua một tờ, trong phòng liền vang lên tiếng khóc của trẻ sơ sinh, y buông thư, đi qua nhìn. Chiếc giường nhỏ được đặt ở một nơi cách y không xa, y chỉ cần vươn tay là có thể chạm đến hài tử.

Lê Hoa Chúc kéo đũng quần của hài tử ra, nước tiểu. An Bảo đem tã sạch sẽ đến, Lê Hoa Chúc thay cho nó, lại dỗ một hồi, lúc này hài tử mới ngừng khóc. Hồng Hỉ lấy sữa hổ đến, Lê Hoa Chúc ôm lấy hài tử, cùng Hồng Hỉ dùng muỗng trúc uy đứa nhỏ uống sữa hổ. Từ hôm nay trở đi, Lê Hoa Chúc cùng An Bảo chính thức thăng nhiệm thành “vú em” của Lê vương thế tử Nghiêm Tiểu Yêu, đây là chuyện mà Nguyệt Quỳnh đã đáp ứng trước khi sinh, Nghiêm Sát cũng không phản đối gì.

Tiểu Yêu ăn rất khỏe, nó mới vừa sinh hạ ước chừng đã nặng năm cân (cổ đại là tám lạng nửa cân), cánh tay và chân nhỏ nhắn nhưng cực kỳ rắn chắc, vừa nhìn liền biết được quyền cước nó luyện trong bụng cha nó có bao nhiêu hảo, mỗi lần nó đều muốn uống hết một chén sữa hổ lớn. May mắn là thân thể bốn con hổ mẹ Nghiêm Thiết bắt được phi thường cường tráng, hơn nữa thịt cá hầu hạ cả ngày, sữa của hổ mẹ không chỉ đủ cho Tiểu Yêu uống, mà uy hổ con của nó uống vẫn còn dư.

Uống no rồi, cho dù là một ngụm Tiểu Yêu cũng không uống nữa. Lê Hoa Chúc rất thuận thực làm cho Tiểu Yêu ợ ra, sau đó thả nó trở lại tiểu giường. Đến buổi tối, vì không muốn quấy rầy Nguyệt Quỳnh nghỉ ngơi, hấn đem Tiểu Yêu ôm vào trong phòng mình, tối hôm qua hấn cùng An Bảo đã chuyển đến trong viện Nguyệt Quỳnh. May mắn Vương gia đã đồng ý cho hấn cùng An Bảo chiếu cố Tiểu Yêu, bằng không hấn cũng không yên tâm đem Tiểu Yêu giao cho người khác chiếu cố.

Bất quá có một việc đã làm cho tất cả mọi người khó hiểu. Từ khi Tiểu Yêu sinh ra, Nghiêm Sát chưa từng ôm nó. Mọi người cũng không dám hỏi, không ai hoài nghi lòng yêu thương cùng chờ đợi của Vương gia đối với Tiểu Yêu, bằng không trong phòng đã không có chiếc giường nhỏ, vông, nôi. Nhưng sao Vương gia lại không ôm Tiểu Yêu a?

Gương mặt của hài tử còn chưa nảy nở, cũng chưa có mở mắt, trước mắt vẫn nhìn không ra hài tử giống ai. Bất quá khi nhìn gương mặt say ngủ của hài tử, tạm thời không phát hiện chỗ nào giống Nghiêm Sát, cũng không phát hiện chỗ nào giống Nguyệt Quỳnh, khiến Hùng Kỉ Ưng thẳng nói thầm trong lòng, hài tử này giống ai a.

Đến khi bầu trời tối đen, Nguyệt Quỳnh lại tỉnh dậy, trên người vẫn vô cùng đau đớn, Nghiêm Sát uy hấn uống thuốc, ăn cháo. Bụng no rồi, Nguyệt Quỳnh thật cẩn thận nhìn bốn phía: “Tiểu Yêu đâu?”

Nghiêm Sát đưa mắt nhìn Lê Hoa Chúc, Lê Hoa Chúc liền ôm hài tử đến bên cạnh Nguyệt Quỳnh, trong khoảnh khắc nhìn thấy hài tử, Nguyệt Quỳnh suýt nữa rơi lệ, hình dạng tiểu yêu là dạng người, không có dư ra hai cái sừng, một con mắt.

“Đây là tiểu yêu a.” Tay trái nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, bàn tay nhỏ bé của hài tử, Nguyệt Quỳnh rất kích động, “Tiểu yêu quái hồ đồ người, may mắn đã bình an sinh hạ người ra.” Lê Hoa Chúc cùng An Bảo đứng ở một bên suýt nữa cười ra tiếng. Nghiêm Sát phát tay, hai người lạng lẽ lui ra ngoài.

Nhìn chăm chăm hằm tử một hồi, Nguyệt Quỳnh giương mắt, trong mắt ngập đầy vui sướng. Lục mầu nhìn hằm, ánh mắt thâm thúy. Sau đó một gương mặt ập đến, miệng Nguyệt Quỳnh lại bị râu đâm.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch thình thịch.

Nụ hôn này kéo dài thật lâu, khác với những nụ hôn kịch liệt trước kia, lúc này Nghiêm Sát hôn thật sự bình thản, tuy rằng bộ râu cứng mấy ngày chưa cắt của y đâm cho miệng Nguyệt Quỳnh sưng đỏ, nhưng nụ hôn này lại suýt chút nữa hôn đến mức đem tâm Nguyệt Quỳnh nhảy ra ngoài. Buồng Nguyệt Quỳnh ra, Nghiêm Sát hô hấp không chút rối loạn, rất bình tĩnh, nhưng Nguyệt Quỳnh lại không giống vậy, không nói đến việc thở gấp một cách lợi hại, mặt hằm lại đỏ như một trái táo chín.

“Tiến vào.”

Hoa Chúc An Bảo, Hồng Hỉ Hồng Thái tiến vào. Hoa Chúc ôm Tiểu Yêu đi, Hồng Hỉ cầm xiêm y sạch sẽ, Hồng Thái nâng bồn gỗ bốc đầy khí nóng vào. Mần buồng, Nghiêm Sát chà lau nơi còn đang xuất huyết của Nguyệt Quỳnh, cũng thay xiêm y khô mát cho hằm, sau đó mới thoát y lên giường.

Cửa đóng lại, trong phòng chỉ còn lại có hai người, nằm trong lòng ngực dày rộng của Nghiêm Sát, Nguyệt Quỳnh hỏi: “Tiểu yêu là nam hay là nữ?” Hằm chỉ nhớ là rất đau, sau đó tiểu yêu đi ra.

“Chính là nhi tử.”

Nguyệt Quỳnh có chút thất vọng: “Sao lại không phải khuê nữ?”

“Ta thích nhi tử.”

Thình thịch, thình thịch. “Tiểu yêu.” Không phải con của người, những lời này không biết vì sao, Nguyệt Quỳnh nói không nên lời, chỉ lại nói tiếp: “Ta vẫn thích khuê nữ.”

Dù sao cũng đã là nam, Nghiêm Sát không lên tiếng trả lời nữa. Y muốn nhi tử.

“Nghiêm Sát, tên của tiểu yêu người đã suy nghĩ chưa? Ta cảm thấy “Tiểu Yêu” nghe rất êm tai.”

“Nghiêm Tiểu Yêu, đợi sau khi nó lớn lên nếu nó không thích thì ... đặt đại danh cho nó.”

Đôi mắt to hiện lên nét vui mừng, Nguyệt Quỳnh nhắm mắt lại. Sau một lúc lâu, khi Nghiêm Sát nghĩ rằng hằm đã ngủ, y nghe thấy Nguyệt Quỳnh nói: “Nghiêm Sát, cảm ơn người, cảm ơn người đã nhận Tiểu Yêu.”

Lục mầu thâm trầm, đại chưởng siết chặt: “Ngủ.”

.

Nhìn tiểu yêu quái quỷ bên người hằm, Nguyệt Quỳnh rất tin tưởng mình đã bị nường lừa. Hằm tử hoàn toàn không phải là chui ra từ rốn! Hại hằm mất mặt trước Nghiêm Sát không nói, còn suýt chút khiến cho hằm nghĩ mình khi đó là muốn thượng nhà vệ sinh, suýt nữa không biết Tiểu Yêu sinh ra. May mắn may mắn, Tiểu Yêu thuận thuận lợi lợi từ trong bụng hằm chui ra, may mắn may mắn, hằm cố ý không cho Từ đại phu một dao rạch bụng hằm, bằng không sẽ đau lắm a.

“Nghiêm Sát.”

Người đang ngồi bên giường đọc sách buông thư xuống.

“Công chúa. đã sinh chưa?”

Lục mầu lạnh lùng, Nguyệt Quỳnh vội nói tiếp: “Ta đã sinh, công chúa cũng nên sinh rồi, không biết là nam hay nữ.”

“Chính là yêu quái.”

“A?” Đôi mắt to mở lớn hơn nữa, “Công chúa cũng sinh tiểu yêu quái?”

Gì mà kêu “cũng”, Nghiêm Sát trừng mắt nhìn thẳng Nguyệt Quỳnh, Nguyệt Quỳnh rử mắt nhìn tiểu yêu quái. Qua một lúc, hằm nghe thấy Nghiêm Sát “ân” một tiếng.

“Là nam hay nữ?” Tốt nhất là khuê nữ.

Lục mầu sâu thẳm: “Người dụng tâm cho nàng, nàng cùng người có quan hệ sao?”

Nguyệt Quỳnh rõ ràng giạt mình một cái, cúi đầu nói: “Nàng thực đáng thương. Có hài tử, vậy nên, được rồi.”

Ngón tay thô ráp nâng cằm Nguyệt Quỳnh lên, không được trốn tránh y, Nguyệt Quỳnh khản trương nuốt nước miếng. “Công chúa sinh hạ nam hay nữ, sống hay chết, là người hay yêu đều không liên quan đến người. Còn nghĩ ngợi lo lắng đến những kẻ không liên quan, ta sẽ đưa Tiểu Yêu đi.”

“Không được đưa Tiểu Yêu đi!” Thân thể nguyên bản còn có chút run run nháy mắt trở nên căng thẳng, công tử lớn mặt còn đưa hai tay chống vào hông.

“Không được nhắc đến công chúa nữa!” Buông Nguyệt Quỳnh ra, Nghiêm Sát hạ lệnh, “Ngủ!”

“Ta không buồn ngủ.”

“Không buồn ngủ cũng phải ngủ!”

Nhắm mắt lại, khuôn mặt Nguyệt Quỳnh dán lên mặt Tiểu Yêu, hài tử mà công chúa sinh hạ là yêu quái thật hay là yêu quái giả? Hắn có cảm giác không tốt.

“Ngủ!”

“Ngủ.”

Ngửi thấy mùi sữa trên người hài tử, Nguyệt Quỳnh chỉ chốc lát liền ngủ thiếp đi. Ngón tay thô ráp vén sợi tóc trên mặt hắn lên, mu bàn tay cực kỳ nhẹ nhàng, khẽ cọ cọ lên khuôn mặt nhỏ nhắn non mịn của Tiểu Yêu, sợ làm nó bị thương.

51. Chương 51

Tiểu Yêu sinh ra đã được nửa tháng, nửa tháng này nó cơ hồ đều chỉ ngủ, ngẫu nhiên mở mắt cũng tựa hồ sợ bị người khác nhìn thấy, nheo lại rồi liền nhắm mắt, khiến cho Nguyệt Quỳnh không thể không hoài nghi tiểu yêu quái này cố ý, cố ý không cho hắn nhìn thấy đôi mắt của nó. Nửa tháng này, Nguyệt Quỳnh cũng cả ngày nằm trên giường, Nghiêm Sát cả ngày ở trong phòng đọc sách, lau người cho hắn, uy hắn dùng bữa, Nguyệt Quỳnh không có chút cơ hội nói chuyện phiếm cùng Hoa Chúc An Bảo, Hồng Hỉ Hồng Thái, hắn rất muốn kể cho bọn nghe kỳ ngộ sinh Tiểu Yêu a.

Gương mặt Tiểu Yêu chậm rãi nảy nở, thời gian đọc sách của Nghiêm Sát dần dần giảm bớt, thời gian nhìn ngắm Tiểu Yêu ngày càng gia tăng, khiến cho tâm Nguyệt Quỳnh lại đập thành thịch thịch thịch, không phải vì kích động, mà là bất an. Không nói đến đôi mắt, gương mặt Tiểu Yêu không có chỗ nào giống Nghiêm Sát, lại càng không giống Nguyệt Quỳnh, từ đầu đến đuôi đều giống một tiểu yêu quái từ đâu chui ra.

Vì sao lại nói như thế? Người xem, lông mi Tiểu Yêu cong cong, đó là nguyệt mi tiêu chuẩn, có chút giống Nguyệt Quỳnh, bất quá mi mắt Nguyệt Quỳnh không cong đến như vậy; cái mũi của Tiểu Yêu khéo léo tinh xảo, không giống cái mũi không hề đặc sắc của Nguyệt Quỳnh, lại càng không giống mũi to của Nghiêm Sát; miệng của Tiểu Yêu nhỏ mà mỏng, hình dáng rõ ràng, khi uống sữa đều không hàm được cái muỗng, lại cũng không giống Nguyệt Quỳnh cùng Nghiêm Sát; khuôn mặt cũng không giống mặt dài của Nguyệt Quỳnh, mặt chữ điền của Nghiêm Sát, mà là mặt trái xoan, nếu là một khuê nữ, thì tương lai tuyệt đối sẽ là một mỹ nhân. Không chỉ có Hùng Kỉ Uông nói thảm, ngay cả đám người Từ Khai Viễn đều đã thảm nói trong lòng, Nguyệt Quỳnh sinh hạ không thật sự là yêu quái chứ, sao lại xinh đẹp đến mức một chút cũng không giống Vương gia cùng Nguyệt Quỳnh a?

“Oa!”

Tiểu Yêu tỉnh, vú em Lê Hoa Chúc cùng An Bảo nhanh chóng tiến lên, Lê Hoa Chúc ôm lấy nó, trước sờ sờ đùi quần, không ướt, chắc là đói bụng. An Bảo xoay người ra khỏi phòng, đi lấy sữa hổ.

“Hoa Chúc, Tiểu Yêu đói bụng?” Nguyệt Quỳnh không có ngủ khê lên tiếng, Nghiêm Sát đang ở bên giường liền đứng dậy tránh chỗ. Lê Hoa Chúc ôm Tiểu Yêu đi đến bên giường, ôm hài tử cho Nguyệt Quỳnh xem. “Không có nước tiểu, chắc là đói bụng.”

Nguyệt Quỳnh vươn tay trái sờ sờ khuôn mặt của hài tử, đầu ngón tay với vào bàn tay nhỏ bé đang quơ quơ của nó, lập tức, tay hần liền bị nắm lấy. Tuy rằng khuôn mặt của hài tử làm cho Nguyệt Quỳnh hoảng hốt, nhưng đây là tiểu yêu quái chính hần sinh hạ a, sao có thể không thích. Nguyệt Quỳnh lay lay bàn tay nhỏ bé của hài tử, không nhịn được nở nụ cười.

Nghiêm Sát đứng nơi chân giường vẫn nhìn chăm chăm Nguyệt Quỳnh cùng hài tử, lục mâu u ám. Nhận thấy ánh nhìn chăm chú của y, Nguyệt Quỳnh ngẩng đầu, tầm mắt hai người giao nhau, vẻ mặt Nguyệt Quỳnh thay đổi, buông tay hài tử ra. Lúc này An Bảo bước vào, Lê Hoa Chúc lo lắng nhìn Nguyệt Quỳnh, lại nhìn nhìn Vương gia.

“Đến cách vách đi.” Nghiêm Sát lên tiếng, Lê Hoa Chúc dừng một chút, nhưng hần không dám trì hoãn, ôm hài tử cùng An Bảo đi cách vách uy Tiểu Yêu uống sữa. Người đi rồi, Nghiêm Sát liền ngồi xuống bên giường, Nguyệt Quỳnh cúi thấp đầu không dám nhìn y, trong lòng nói thầm: người này muốn làm gì chứ?

Ngón tay thô ráp nâng cằm Nguyệt Quỳnh lên, làm cho hần nhìn mình: “Người đang sợ cái gì?”

Miệng Nguyệt Quỳnh động đậy: “Không sợ gì cả.”

“Muốn ta đem Tiểu Yêu đi?”

“Không được!”

Khắc trương nhìn lại, Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng, tâm đập bịch bịch, sợ hãi. “Không được đem Tiểu Yêu đi.”

“Vậy người sợ cái gì?”

Bộ dạng Tiểu Yêu quá đẹp. Nguyệt Quỳnh lại nuốt nuốt nước miếng, một hồi mới nói: “Người. . . . không thích Tiểu Yêu?”

“Dựa vào đâu mà nói thế?”

“Người. . . .” Rủ mắt, Nguyệt Quỳnh ghen nửa ngày, “Hình như người. . . . chưa từng ôm Tiểu Yêu.”

Lục mâu sáng lên, Nghiêm Sát buông cằm Nguyệt Quỳnh ra: “Nó quá nhỏ, chờ nó trưởng thành ta tự nhiên sẽ ôm.”

A? Mắt to trừng lớn. Hần không chỉ không phát hiện Nghiêm Sát không ôm Tiểu Yêu, ngay cả chạm cũng không chạm, hần còn tưởng rằng Nghiêm Sát kỳ thật vẫn sợ Tiểu Yêu, dù sao Tiểu Yêu cũng chính là yêu quái.

“Nó là Lệ vương thế tử, nhi tử của ta, cho dù nó là yêu quái thì cũng không có pháp thuật, ta sợ nó làm gì. Không được suy nghĩ miên man!” Có vẻ mất hứng, Nghiêm Sát cúi đầu lấy râu cứng nhiều ngày chưa cắt đâm khắp mặt và môi của Nguyệt Quỳnh một lần, mãi đến khi đối phương thở hổn hển, y mới buông ra.

Trong đôi mắt to đầy vẻ vui mừng, xoa xoa đôi môi bị đau của mình, Nguyệt Quỳnh lẩm bẩm: “Người không ôm Tiểu Yêu, ta nghĩ rằng người không thích Tiểu Yêu.”

“Nó quá nhỏ.” Vẫn là câu giải thích không đầu không đuôi này, Nghiêm Sát nâng thư lên, không có ý định bàn tiếp chuyện này nữa.

Nhìn Nghiêm Sát chăm chăm, muốn y nói nguyên nhân, đôi mắt Nguyệt Quỳnh càng ngày càng sáng, qua một hồi lâu, hần nở nụ cười, tay trái kéo kéo tay áo của Nghiêm Sát: “Nghiêm Sát, ôm Tiểu Yêu một cái đi.”

Lục mâu u ám. Vị công tử không sợ chết này tiếp tục nói: “Người nói Tiểu Yêu là nhi tử của người, người ôm nó một cái đi.” Không thể nói rõ vì sao, Nguyệt Quỳnh chính là hy vọng Nghiêm Sát có thể ôm Tiểu

Yêu một cái. Tuy rằng Tiểu Yêu cùng Nghiêm Sát một chút quan hệ cũng không có, nhưng hẳn thích nghe Nghiêm Sát nói Tiểu Yêu là nhi tử của y, thực thích.

Trong đôi mắt to chứa đầy khát vọng, vui mừng, chờ mong, còn có chút gì đó không thể nói rõ. Bàn tay to lớn của Nghiêm Sát duỗi ra, lấy râu đâm khắp miệng Nguyệt Quỳnh còn chưa hết sưng một lần. Choáng váng đắm chìm, Nguyệt Quỳnh đoán: đây là ôm, hay là không ôm.

Khi Lê Hoa Chúc ôm Tiểu Yêu đã ăn no tiến vào, chỉ thấy môi Nguyệt Quỳnh sưng đỏ dị thường. Giả vờ không phát hiện, hắn đem hài tử đặt bên cạnh Nguyệt Quỳnh sắc mặt ửng hồng, khóe miệng mỉm cười, cùng An Bảo lui xuống.

Sau khi cửa được đóng lại, Nguyệt Quỳnh mới ngẩng đầu. Lục mầu chăm chú nhìn hắn, tâm hắn liền đập loạn thình thịch thình thịch. Tay trái kéo kéo tay áo của Nghiêm Sát, Nguyệt Quỳnh nhìn nhìn Tiểu Yêu, ý bảo Nghiêm Sát ôm nó.

Đôi tay nhỏ bé quơ quơ, Tiểu Yêu khe khẽ ngáp một cái rồi ngủ thiếp đi, nhưng Nghiêm Sát chỉ nhìn Nguyệt Quỳnh, không động đậy. Nguyệt Quỳnh thở dài, vỗ vỗ Tiểu Yêu, không ôm thì không ôm. Hai bàn tay to vươn đến, đôi mắt Nguyệt Quỳnh ngay lập tức nổi lên vẻ vui mừng. Tay Nghiêm Sát dừng giữa không trung, nhìn chăm chăm hài tử, không nói ôm, cũng không nói không ôm.

Tiểu yêu quá nhỏ bé, hai tay Nghiêm Sát có thể hoàn toàn che khuất nó, nó nhỏ bé như vậy, yếu ớt như vậy, chỉ cần hơi dùng sức một chút, chân tay nhỏ bé của nó sẽ bị thương. Đại chưởng dừng giữa không trung đột nhiên bị một bàn tay mảnh khảnh nắm lấy, sau đó đặt lên trên người một tiểu sinh mệnh yếu ớt.

Lục mầu nhìn về phía công tử lớn mật, khóe mắt đối phương lại mỉm cười. Lục mầu sâu thẳm, hai tay đặt trên người hài tử một hồi, Nghiêm Sát học theo tư thế ôm hài tử của Lê Hoa Chúc, rất nhẹ, rất cẩn thận ôm hài tử trong vòng tay của mình, sau đó cánh tay chậm rãi nâng lên, tựa như đang ôm một con búp bê sứ cực kỳ dễ vỡ. Nguyệt Quỳnh không biết, nụ cười của hắn thoát nhìn ngốc nghếch bao nhiêu, bộ dáng hắn vốn bình thường, càng có vẻ bình thường hơn, nhưng đôi mắt tỏa sáng lấp lánh kia, đôi mắt tràn ngập ôn nhu, lại làm cho hắn thoát nhìn thập phần không chút “tầm thường”.

Tiểu Yêu giật giật, tay Nghiêm Sát liền run lên, lập tức buông nó xuống. Nguyệt Quỳnh còn đang cười ngây ngô, liền thấy Nghiêm Sát lấy râu đâm lên miệng hắn vài lần. Liếm liếm đôi môi sưng thũng, Nguyệt Quỳnh quay đầu nhìn Tiểu Yêu, đôi mắt to thiếu chút nữa rớt ra. Nghiêm Sát nhìn theo, lục mầu nháy mắt u ám. Tiểu Yêu mở mắt, đôi mắt thật to nhìn trái nhìn phải, có lẽ là không nhìn thấy gì đáng chú ý, nó ngáp một cái, cánh tay nhỏ bé quơ quơ, lại nhắm mắt. Dù chỉ có một hồi ngắn ngủn này, Nguyệt Quỳnh cùng Nghiêm Sát đều thấy rõ đôi mắt của Tiểu Yêu, một đôi mắt rất giống Nguyệt Quỳnh với hai con ngươi xanh biếc, có thần vận của Nguyệt Quỳnh, có màu mắt của Nghiêm Sát.

Thình thịch thình thịch, thình thịch thình thịch, Nguyệt Quỳnh chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình, đôi mắt Tiểu Yêu sao lại có màu xanh biếc? Đờ đẫn ngẩng đầu, bên tai Nguyệt Quỳnh đột nhiên vang lên một câu: Nó là Lệ vương thế tử, nhi tử của ta.

Qua hồi lâu, Nguyệt Quỳnh giả vờ mệt nhọc, buồn ngủ đắp chăn. Nghiêm Sát vẫn còn nhìn chăm chăm Tiểu Yêu đang say ngủ, không biết là suy nghĩ gì. Nguyệt Quỳnh thâm hô may mắn, may mắn Tiểu Yêu không quá hồ đồ, làm cho đôi mắt của mình giống Nghiêm Sát, Nghiêm Sát sẽ xem nó thành nhi tử thân sinh. Sẽ như vậy.

Ngón tay thô ráp cực kỳ nhẹ nhàng sờ lên đôi mắt của Tiểu Yêu, Nghiêm Sát nhìn về phía kẻ mơ mơ màng màng sắp ngủ, từ trong lòng ngực lấy ra thứ gì đó, vén tóc nơi tai trái Nguyệt Quỳnh lên, đâm thứ đó xuống nơi dài nhất nơi thùy tai của hắn.

“A!”

Nguyệt Quỳnh bị đau mà tỉnh, trong đôi mắt thật to ngoài nước mắt do đau đớn còn có sự nghi hoặc.

Đưa tay lau máu loăng nơi vành tai, Nghiêm Sát thô thanh nói: “Không được tháo xuống.”

“A?” Há miệng ngạc nhiên, đưa tay sờ, Nguyệt Quỳnh sưng sốt, thứ gì đó lạnh lẽo đeo trên tai hắn, đó là nhĩ sức[bông tai] mà hắn đã trả lại cho Nghiêm Sát.

“Không được tháo xuống.” Lại thô thanh nói một câu, Nghiêm Sát rất không ôn nhu lau mồ hôi chảy ra vì đau trên trán Nguyệt Quỳnh, “Ngủ.”

Làm sao có thể ngủ được, rất đau. Lở tai như có lửa thiêu đốt, Nguyệt Quỳnh không dám đụng vào. Lấy thuốc mỡ bôi lên lở tai Nguyệt Quỳnh, Nghiêm Sát đứng dậy, cởi áo khoác lên giường.

“Ngủ.”

Làm sao có thể ngủ được.

Thân thể bị ôm sát, Nguyệt Quỳnh nhắm mắt lại, trong lòng loạn loạn. Hắn cùng Nghiêm Sát, chuyện này là sao a? Đến bây giờ hắn cũng không hiểu được vì sao Nghiêm Sát nhất định phải bắt hắn mang nhĩ sức này, vì vậy mà trên vành tai hắn có thêm cái nhĩ động. Theo đánh giá của hắn, nhĩ sức này không đáng giá gì. Bất quá Nghiêm Sát không nói, hắn cũng sẽ không hỏi. Nhưng thực sự rất đau.

“Tiểu yêu sẽ rút xuống giường.”

Nghiêm Sát do dự một hồi, khẽ đem tiểu yêu đặt ở phía trong giường.

Nguyệt Quỳnh thở dài thật sâu, nhưng không có nói gì, mà chỉ nhắm mắt, ngủ. Nhĩ sức màu bạc đeo trên vành tai Nguyệt Quỳnh, sát bên mặt hắn, đây là một trong hai thứ duy nhất khi Nghiêm Sát mười hai tuổi rời nhà đi mang theo trên người, thứ còn lại chính là đao giết người.

52. Chương 52

Trong Lệ vương phủ giăng đèn kết hoa, cả Giang Lăng phủ, thậm chí khắp U quốc đều biết sự kiện: Lệ vương Nghiêm Sát có con nối dòng! Chuyện này không biết đã làm rối cảm của bao nhiêu người. Nghiêm Sát không cho bất cứ nữ nhân nào sinh hạ hài tử của y, ngay cả Hoàng đế Cổ Niên đều nghe biết, đừng nói chỉ những người khác. Là kẻ nào có năng lực to lớn, có thể sinh hạ hài tử của Nghiêm Sát như thế?

Đám phu nhân của Nghiêm Sát? Không có khả năng! Những phu nhân này đã sớm bị y đuổi khỏi phủ. Tần phu nhân đã từng có thai? Không có khả năng! Vương phủ cao thấp có mười mấy người tận mắt nhìn thấy hài tử trong bụng Tần phu nhân biến thành máu loãng chảy ra ngoài. Chẳng lẽ là công chúa? Càng không thể! Không nói đến đêm thành thân công chúa đã liền cho Nghiêm Sát một cái hạ mã uy [hạ uy quyền, làm nhục], thành thân gần một năm, Nghiêm Sát chưa từng qua đêm trong phòng công chúa, cũng không nghe nói công chúa có thai. Chuyện này thật kỳ quái? Tiên tử phương nào có thể làm cho Nghiêm Sát phá giới, nguyện ý cho nàng một hài tử?

Phàm là những kẻ thu được thiệp đầy thán của Lệ vương thế tử Nghiêm Tiểu Yêu, trước tiên đều phải người đến hỏi thăm, nhưng không có bất kỳ người nào thám thính được nường của hài tử là ai. Thế tử này dường như tự mình xuất hiện trong không khí, Nghiêm Sát vừa ngủ thiếp đi, ngày hôm sau trên giường y liền có thêm một tiểu hài tử có đôi mắt xanh biếc. Nghe tên này. Tiểu Yêu, Tiểu Yêu, có lẽ thật sự là một tiểu yêu quái a.

Nhưng cho dù có phải yêu quái hay không, Nghiêm Sát đã tự tay viết dòng tựa thiệp đầy thán, ai dám không tiếp, ai dám không đến? Ngay cả đối thủ một mắt một còn của Nghiêm Sát, Tề vương Giải Ứng Tông đều tỏ vẻ nếu không có chuyện gì quan trọng cũng sẽ tự mình đến dự. Hoàng đế Cổ Niên thì phải quan viên Lễ bộ cùng nô tài Triệu công công bên người đi đến Giang Lăng chúc mừng. Nghiêm Sát có hài tử so với gà mái bay trên trời còn hiếm lạ hơn! Đã nhiều ngày Giang Lăng đều là ngựa xe như nước, bóng người đông đúc, mọi người từ khắp nơi ở U quốc mang đến nhiều lễ vật phong phú, đại quân gia Lệ vương phủ Nghiêm Bình bận rộn đến mức ngay cả công phu đánh rắm cũng không có, càng đừng nói đến những người khác trong phủ.

So với “Tiền phủ”, “Hậu phủ” có vẻ yên lặng hơn. Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo đã vì đầy thán của Tiểu Yêu mà bận trước bận sau, ngay cả tân niên sắp đến cũng ném sang một bên. Chỉ có một người chẳng những không bận, mà còn có chút lo lắng lo lắng.

Hai ngày nay Nghiêm Sát bề bộn nhiều việc, không thường ở trong phòng. Nguyệt Quỳnh cuối cùng cũng có thời gian rảnh để giảng giải kỳ ngộ sinh Tiểu Yêu cùng bốn người nhà của hắn, bốn người ngồi nghe đều

kêu sợ hãi liên tục, kêu đến mức Nguyệt Quỳnh cảm thấy bản thân mình thật vĩ đại. Nhưng theo ngũ quan hoàn toàn nảy nở của Tiểu Yêu, tiếng thở dài của Nguyệt Quỳnh càng ngày càng nhiều. Chẳng hạn như hiện tại.

“Ai, tiểu yêu quái người nói xem, trưởng thành dạng nào không tốt? Lại cố tình trưởng thành như vậy.” Bốn bề vắng lặng, Nguyệt Quỳnh lớn mật thổ lộ lo lắng mấy ngày này của hần. Tay trái sờ tới sờ lui trên mặt Tiểu Yêu, Nguyệt Quỳnh thở dài ai một tiếng: “Tiểu Yêu a, cha thương lượng một chuyện với người được không? Người hần là còn pháp thuật đi, sửa sửa dung mạo của người được không?”

Tiểu Yêu vù vù ngủ, không thèm để ý tới cha nó.

Nguyệt Quỳnh thở dài thật sâu, đầu ngón tay sờ lên lông mi thật dài của Tiểu Yêu, cái mũi nhỏ xinh xắn, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, lấy thân phận làm cha mà nói, hần đương nhiên thích Tiểu Yêu bộ dạng càng đáng yêu càng tốt, càng xinh đẹp càng tốt, khi trưởng thành có thể trở thành vĩ nhân công tử ngọc thụ lâm phong. Nhưng, cũng không thể trưởng thành thế này a. Nó trưởng thành dạng nào đều được, nhưng không thể trưởng thành thế này!

“Tiểu Yêu, tỉnh tỉnh, đừng ngủ, cha đang cùng người thương lượng chuyện mà.” Nguyệt Quỳnh nhấn tâm xoa xoa mặt Tiểu Yêu, làm cho nó tỉnh lại, xoa nhẹ một hồi, Tiểu Yêu lồm bồm tỉnh dậy, bất quá chuyện đầu tiên sau khi tỉnh dậy không phải là đáp ứng yêu cầu của cha nó, mà là “oa” khóc lớn lên, đừng tưởng nó tuổi nhỏ, chỉ mới một tháng, bị đánh thức nên khí lực lớn a.

“Tiểu Yêu, đừng khóc đừng khóc, cha không làm ầm ĩ người nữa.” Nguyệt Quỳnh luống cuống tay chân dỗ nhi tử, nhưng nhi tử không có dấu hiệu sẽ dừng lại, ngược lại càng khóc càng lớn. Cửa mở, có người vội vã đi vào.

“Nguyệt Quỳnh, Tiểu Yêu đi tiểu?”

“Không phải.”

Nhìn Lê Hoa Chúc ôm lấy Tiểu Yêu, Nguyệt Quỳnh không dám thừa nhận là hần chọc Tiểu Yêu khóc, lắp bắp nói: “Nó đang ngủ ngon giấc, đột nhiên lại khóc.”

“Ác ác, đừng khóc, đừng khóc.” Lê Hoa Chúc dỗ Tiểu Yêu, Tiểu Yêu vừa mới uống sữa hổ, không phải là đói bụng. Thật vất vả mới dỗ được Tiểu Yêu ngủ, Lê Hoa Chúc sợ nó lại khóc, ôm nó ở trong phòng đi tới đi lui, làm cho nó hảo hảo ngủ. Nguyệt Quỳnh thấy thế xấu hổ, lại càng không dám nhận tội. Sau khi Tiểu Yêu ngủ say, Lê Hoa Chúc nói: “Nguyệt Quỳnh, ta ôm Tiểu Yêu đến cách gian, chắc sẽ ngủ ngon.”

“Nga, hảo.” Nguyệt Quỳnh chột dạ lập tức đáp ứng. Sau khi Lê Hoa Chúc ôm hài tử đi, hần lại thở dài, cứ tiếp tục như vậy phải lo liệu làm sao đây? Tiểu Yêu không thể đẹp như thế được.

Nằm một hồi, trong lòng loạn loạn, Nguyệt Quỳnh liền xuống giường đi lại một chút. Tỉnh dưỡng một tháng, thương thế của hần trên cơ bản đã hồi phục, bất quá Từ đại phu nói ít nhất phải dưỡng ba tháng. Mỗi ngày ăn ngủ ngủ ăn, hần sớm muộn gì cũng sẽ thành đại phi nhân. Sờ sờ bụng, thực may mắn, sau khi Tiểu Yêu đi ra, cái bụng mang thai của hần cuối cùng cũng xẹp xuống, nói không chừng qua mấy tháng nữa hần lại có thể khiêu vũ, đương nhiên điều kiện tiên quyết là hần không thể biến thành đại phi nhân. Ai nha, sao lúc nghĩ đến đại phi nhân, hần lại nhớ đến gương mặt Tiểu Yêu, làm sao để có thể làm cho bộ dạng Tiểu Yêu xấu một chút đây?

Đi một chút rồi ngồi xuống, một buổi chiều liền như thế trôi qua, hần phục hồi tinh thần lại mới phát hiện trời đã tối sẫm. A? Bây giờ là lúc Tiểu Yêu uống sữa, Hoa Chúc đâu? Vừa lúc đó cửa liền mở, Nguyệt Quỳnh cười đón Hoa Chúc mang Tiểu Yêu trở lại. Nhưng vẻ lo lắng trên mặt người vừa tiến vào lại khiến hần hoảng sợ.

“Hoa Chúc, có chuyện gì xảy ra? !”

“Nguyệt Quỳnh.” Lê Hoa Chúc sắp khóc, “Vương gia, đem Tiểu Yêu ôm đi, nói.”

“Hần nói gì?” Tâm Nguyệt Quỳnh đập thành thịch thịch thịch, trực giác cảm thấy nguy hiểm.

“Vương gia nói, nếu người muốn Tiểu Yêu quay về, phải đi đến tiền phủ, bằng không.”

“Bằng không thì sao?” Tóc Nguyệt Quỳnh dựng lên.

“Bằng không, sẽ không bao giờ cho người gặp Tiểu Yêu.”

Nguyệt Quỳnh lui về sau hai bước, sắc mặt trắng bệch, người nọ, muốn dẫn tiểu yêu quái của hắn đi? !

“Nguyệt Quỳnh, làm sao đây?”

“Hong Hỉ Hong Thái đâu?”

“Bị Vương gia mang đi.”

“An Bảo đâu?”

“Cũng bị Vương gia mang đi.”

Lại lui về phía sau hai bước, trong đôi mắt to của Nguyệt Quỳnh đầy vẻ không dám tin, người nọ cơ hồ đã mang đi tất cả người nhà của hắn!

“Nguyệt Quỳnh.” Lê Hoa Chúc tiến lên đỡ lấy hắn, sợ hắn chịu không nổi.

“Hắn. bảo ta đi, tiền phủ?” Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng.

“Àn.”

Tiểu Yêu, Hong Hỉ Hong Thái, An Bảo. Khẽ cắn môi, nắm chặt quyền. “Đi, Hoa Chúc, đi tiền phủ.”

“Nguyệt Quỳnh, người không sợ sao?”

Uy vũ sinh phong [mạnh mẽ, nhanh nhẹn] bước đến giá áo lấy miên bào mặc, Nguyệt Quỳnh cả giận nói: “Không sợ! Ai cũng không thể cướp đi tiểu yêu quái cùng người nhà của ta! Đi, Hoa Chúc, chúng ta tìm hắn nói lý lẽ đi.”

Lê Hoa Chúc nở nụ cười: “Hảo! Ta đi cùng với người.”

.

Tất cả khí thế sau khi nhìn thấy ba chữ “Lệ vương phủ” to lớn liền biến mất tăm, Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng, trước mắt không ngừng hiện ra hai chữ “nguy hiểm”. Trực giác của hắn luôn luôn chuẩn xác, đứng lặng trước mặt hắn không giống như là “Lệ vương phủ”, mà là “Ngũ Chỉ sơn”** của Phật tổ, sẽ ép đến mức hắn không còn chỗ để xoay người.

“Nguyệt Quỳnh.”

Lê Hoa Chúc kéo kéo Nguyệt Quỳnh. Đột nhiên, đại môn đóng chặt của Lệ vương phủ chậm rãi mở ra, quần gia Nghiêm Bình cười ha hả đi ra, thấy Nguyệt Quỳnh đến đây cũng không kinh ngạc, tựa hồ đã đợi hồi lâu.

“Nguyệt Quỳnh công tử, Vương gia đang ở Tùng uyển chờ ngài.”

Chờ ta? Chẳng lẽ hắn chắc chắn ta sẽ đến? Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng, nguy hiểm càng ngày càng gần.

“Nguyệt Quỳnh công tử, thỉnh đi.” Thân người Nghiêm Bình tránh sang một bên, Nghiêm Mặc cùng Nghiêm Tráng không biết từ đâu xông ra, ngăn chặn đường lui của Nguyệt Quỳnh. Đây là tiến cũng phải tiến, không tiến cũng phải tiến.

Tâm Nguyệt Quỳnh đập thình thịch thịch, nuốt nuốt nước miếng, hắn kéo Lê Hoa Chúc, cước bộ nặng nề. Nhĩ sức trên vành tai theo cử động của hắn mà khẽ rung lên, khiến Nguyệt Quỳnh càng hoảng sợ. Đi vào Lệ vương phủ quen thuộc, đại môn nặng nề ở phía sau hắn chậm rãi đóng lại, thời gian trôi qua dài như một tháng, Nguyệt Quỳnh khẩn trương đến mức cả người đổ mồ hôi. Lê Hoa Chúc đỡ hắn, từng bước từng bước đi về hướng Tùng viện đáng sợ.

Ven đường không có gặp được công tử phu nhân nào, đều là vài thị vệ. Bên trong phủ giảng đèn kết hoa, rất có không khí vui mừng. Đảo mắt nhìn vương phủ đã rời đi một năm, Nguyệt Quỳnh bỗng có loại cảm

giác cảnh còn người mất. Lệ vương phủ vẫn là Lệ vương phủ, nhưng cảm giác khi bước vào lại hoàn toàn khác biệt với trước kia. Bước đi trên đường đến thị tẩm, Nguyệt Quỳnh kinh ngạc phát giác mình không có loại sợ hãi lúc trước, mà thay thế bằng một loại bất an khác, một loại bất an sắp sửa vĩnh viễn không thể xoay người.

Ma ma chít chít [chậm chạp lẽ mề] đi vào Tùng viện, Nghiêm Mưu lại không biết từ nơi nào xông ra, đưa tay cản Lê Hoa Chúc lại. Người này ở hậu phủ đối Nguyệt Quỳnh tất cung tất kính, cẩn thận hầu hạ, khi đến tiền phủ thái độ có thể nói là đột nhiên biến đổi, cho dù trong đôi mắt to Nguyệt Quỳnh lấp lánh những tia sáng khấn cầu thế nào, Nghiêm Mưu vẫn nhắm mắt làm ngơ, nói không cho Lê Hoa Chúc đi vào chính là không cho.

“Nguyệt Quỳnh, ta ở chỗ này chờ ngươi.” Lê Hoa Chúc động viên Nguyệt Quỳnh. Nguyệt Quỳnh nuốt nước miếng, thấy thủ thế “xua đuổi” của Nghiêm Mưu, liền bước về phía phòng ngủ của Nghiêm Sát. Vì sao y lại ở phòng ngủ? Tâm Nguyệt Quỳnh đang đập bịch bịch, thầm hỏi.

Xốc màn phòng ngủ lên, Nguyệt Quỳnh liền nhìn thấy kẻ to lớn như một tòa núi nhỏ ngồi ở chủ vị. Còn không chờ hần buông màn, Nghiêm Mưu đã đóng cánh cửa phía sau hần lại, làm cho Nguyệt Quỳnh ngay cả cơ hội trốn cũng không có. Nuốt nước miếng, dùng hết khả năng tựa sát vào cửa, Nguyệt Quỳnh run giọng hỏi: “Tiểu Yêu đâu?”

“Lại đây.”

Nguyệt Quỳnh không đi qua, gương mặt Nghiêm Sát thoát nhìn thật đáng sợ, nguy hiểm tới gần.

“Lại đây!”

Chân Nguyệt Quỳnh chuyển động, không dám kéo dài nữa, ma ma chít chít [chậm chạp lẽ mề] chạy qua. Đi đến trước mặt Nghiêm Sát, hần liềm liềm đôi môi khô khốc. “Tiểu Yêu đâu?”

Lục mâu sâu thẳm, Nghiêm Sát đưa tay cầm tờ giấy tràn ngập chữ giờ lên trước mặt Nguyệt Quỳnh: “Lúc trước ta đã nói, ngươi phải lấy thứ gì đó đổi mệnh của Tiểu Yêu. Ký tờ khế ước này, ta cho ngươi gặp Tiểu Yêu.”

Chỉ mới nhìn thấy hai chữ “Khế ước” thật to, Nguyệt Quỳnh đã thấy đầu choáng mắt hoa. Đó, đó không phải là người này thuận miệng nói sao?

“Tiểu Yêu là nhi tử của ta, chính là Lệ vương thế tử. Kiếp này ta sẽ không thú thê, cũng chỉ sẽ có một mình nó là nhi tử, bất quá điều kiện tiên quyết là ngươi phải ký vào khế ước này. Nếu ngươi không ký, ngươi vĩnh viễn cũng đừng mong nhìn thấy Tiểu Yêu, ta sẽ đem nó đi.”

“Không được!” Nguyệt Quỳnh nhất thời đột nhiên hết chóng mặt, không hoa mắt nữa, cầm lấy tờ khế ước kia, “Không được đem Tiểu Yêu đi!”

“Vậy ký nó.”

Nghiêm Sát ngay cả bút cũng chuẩn bị tốt.

Tay trái run run cầm lấy tờ khế ước kia, hai mắt Nguyệt Quỳnh trừng lớn.

Bản khế ước giữa Nghiêm Sát cùng Nguyệt Quỳnh, bắt đầu từ ngày ký kết, đôi bên phải nghiêm khắc dựa theo khế ước mà làm việc, nếu có một bên làm trái với quy định trong khế ước, Nghiêm Tiểu Yêu liền thuộc về sở hữu của bên còn lại.

Một, Nguyệt Quỳnh phải lấy Nghiêm Sát làm trời, làm phu; Nghiêm Sát phải lấy Nguyệt Quỳnh làm thê, làm chính thất, không được nạp thêm thê thiếp. Các công tử phu nhân thị tẩm không được ở trong phủ quá một năm;

Hai, Nguyệt Quỳnh không được tồn tiền riêng, không được bán của cải vật phẩm gì trong phủ để lấy tiền mặt, lệ ngân mỗi tháng còn dư, toàn bộ trả lại phòng thu chi; Nghiêm Sát không được cắt xén tất cả chi phí của Nguyệt Quỳnh, tiền tiêu hàng tháng không được ít hơn một trăm hai bạc;

Ba, Nguyệt Quỳnh không được có gì giấu diếm Nghiêm Sát, phải công bằng, phải toàn tâm tín nhiệm; Nghiêm Sát không được đánh mắng khi dễ Nguyệt Quỳnh, mỗi tháng cho phép Nguyệt Quỳnh ra phủ hai đến ba lần;

Bốn, Nguyệt Quỳnh không được tự mình gở xuống vật tùy thân Nghiêm Sát tặng cho, nhưng có thể tự do lựa chọn một chỗ ở trong phủ, bao gồm Tùng viện của Nghiêm Sát;

Năm, Nguyệt Quỳnh chỉ được khiêu vũ cho mình Nghiêm Sát xem;

Sáu, Nguyệt Quỳnh không được lên uống rượu, ăn thức ăn cay, nhưng nếu được Nghiêm Sát chấp thuận, thì có thể;

Bảy, Nguyệt Quỳnh không được cự tuyệt Nghiêm Sát cầu hoan;

Tám, Nguyệt Quỳnh không được thích người khác, bắt luận nam nữ, một khi phát hiện, Hồng Hỉ Hồng Thái, Lê Hoa Chúc An Bảo bị sung quân làm nô lệ;

Chín, Nguyệt Quỳnh không được quan tâm đến những người không liên quan, một khi phát hiện, Nghiêm Sát có quyền thực hiện bất kỳ trừng phạt gì với Nguyệt Quỳnh, điều trừng phạt này không trái với khế ước;

Mười, Nguyệt Quỳnh không được có ý muốn rời bỏ Nghiêm Sát, một khi phát hiện, Nghiêm Sát có quyền nhốt Nguyệt Quỳnh, thả Nguyệt Quỳnh, cả đời không được gặp lại Nghiêm Tiểu Yêu, Hồng Hỉ Hồng Thái, Lê Hoa Chúc An Bảo bị sung quân làm nô lệ.

Nguyệt Quỳnh toàn thân lạnh run, vì sao trực giác của hần luôn chuẩn xác như thế?

53. Chương 53

Tay run rẩy cả nửa ngày, Nguyệt Quỳnh mới run giọng nói: “Tiểu Yêu, Tiểu Yêu là nhi tử của ta.” Người không thể cướp đi!

“Nó cũng là nhi tử của ta.” Ván đã đóng thuyền. Nó là tiểu yêu quái chui nhằm vào bụng ta, không phải nhi tử của người. Lời này có đánh chết Nguyệt Quỳnh hần cũng không dám nói, trừ phi hần không muốn sống nữa.

Không nói lý lẽ! Run run. . . .”Khế ước này không công bằng!”

“Sao lại không công bằng?”

Run, tiếp tục run. “Nam tử cùng nam tử, có thể nào thành phu thê?”

“Ta nói có thể là có thể! Người muốn ta đem Tiểu Yêu đi?”

“Không được!” Không nói lý lẽ!

Tay càng run rẩy hơn, Nguyệt Quỳnh cố gắng tranh luận. “Không được tồn tiền riêng. . . . Nếu ta có vài việc gấp thì phải làm sao? Không thể luôn xin người. Còn có lẽ tân niên, ta muốn cho Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo tiền lì xì, cũng cần tiền; hơn nữa nếu ta muốn mua cái gì cho Tiểu Yêu, cũng cần tiền.”

“Ta sẽ cho đám Hồng Hỉ Hồng Thái bạc, người có việc gấp thì nói với bọn họ, nhưng mỗi số bạc người dùng làm gì đều phải cho ta biết rõ ràng. Lễ tân niên, tiền lì xì người muốn cho bọn hần, ta sẽ cho người. Đồ của Tiểu Yêu, Nghiêm Bình sẽ đi đặt mua, người không cần quan tâm.”

Tiền mất tử! [keo kiệt] Không thể toàn tiền riêng, điều này đối với Nguyệt Quỳnh mà nói không khác gì sét đánh ngang tai*.

*nguyên bản là “tình thiên phích lịch” dùng để chỉ các sự kiện bất ngờ, đột ngột, gây sốc.

“Không được giấu diếm. . . . Ai cũng có tâm sự, ta không quen nói với người ngoài, ta cũng không có gì để giấu diếm.” Thực chột dạ.

“Không quen cũng phải quen.”

Rất không nói lý lẽ ! Tay Nguyệt Quỳnh càng run lợi hại hơn.

“Còn nữa, chỉ khiêu vũ, cho mình người, điều này rất không hợp lý. Vũ chính là khiêu để người khác xem.”

“Vậy người liền khiêu cho ta xem!” Không thể phản kháng.

Không chỉ có tay Nguyệt Quỳnh run lên, mà thân thể cũng run rẩy, tức giận.

“Cái gì mà kêu là không được ‘lén’ uống rượu, ăn thức ăn cay. . . .”

“Trừ phi ta cho phép, nếu không người không được uống rượu, lại càng không được ăn thức ăn cay.” Nghiêm Sát một phen túm lấy Nguyệt Quỳnh, sờ lên mũi hần, “Người muốn lúc làm sẽ bị đau?”

Mặt Nguyệt Quỳnh “phùng” một tiếng, lửa cháy bừng, người này sao lại có thể nói lời thô tục như thế!

“Cái này, nếu, ta không thoải mái. . . .” Nguyệt Quỳnh chỉ chỉ điều “Không được cự tuyệt Nghiêm Sát cầu hoan”.

“Người không thoải mái ta sẽ không muốn người.”

Nói cũng bằng chưa nói.

“Nếu là khế ước giữa người và ta, vì sao phải liên lụy Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo?”

“Vì sao một người phạm tội, phải liên lụy chín tộc?”

Rất, rất, rất không nói lý lẽ !

Nguyệt Quỳnh cầm khế ước “ba” một tiếng đập lên bàn: “Tiểu Yêu là do ta sinh, người không có quyền đem nó đi!”

“Ta không có quyền?” Lục mâu nháy mắt trở nên u ám, “Người muốn thử xem không?”

Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng, khí thế bật người ngay lập tức hạ xuống: “Ta không dám cam đoan mình sẽ không phạm phải điều nào. . . . Vạn nhất ta lơ đãng, chính ta cũng không biết. . . .”

“Sự bất quá tam.”

Vậy cũng không được. . . .”Có thể không ký, hay không.”

“Người nói xem?”

Không thể. Nguyệt Quỳnh cúi đầu, trong lòng hoang mang rối loạn. Khế ước này xem thế nào cũng thấy bất lợi cho hần.

“Bọn người thị tẩm, ta có thể trục xuất toàn bộ.”

“Đừng, vẫn là, giữ lại đi, ta, chịu, không được.”

Nguyệt Quỳnh biết làm thế không đúng, như vậy sẽ hại rất nhiều người, nhưng là, nếu chỉ có một mình hần, hần sẽ chết a. Nghiêm Sát không nói gì, chỉ theo dõi hần, nhìn chăm chăm đến mức lòng Nguyệt Quỳnh càng luống cuống.

“Có thể, không cần liên lụy Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo, hay không? Một người làm một người chịu.”

“Không được! Không kéo bọn họ theo, người tuyệt đối sẽ phạm tội.”

Làm sao người biết? Nguyệt Quỳnh liếm liếm đôi môi khô khốc, làm sao lo liệu, phải làm sao đây.

Suy nghĩ hồi lâu, Nguyệt Quỳnh lắp bắp nói: “Khế ước này phải có một kỳ hạn chứ. Người, người nếu thành vương, sẽ thú phi lập hậu, sẽ có con nối dòng của chính người, đến lúc đó, liền phế bỏ khế ước này đi.”

“Sẽ không.”

Tâm Nguyệt Quỳnh đập thình thịch thình thịch, có ý gì?

“Cho dù ta thành vương, ta cũng sẽ chỉ có một nhi tử Tiểu Yêu, lại càng sẽ không có cái gì loạn thất bát tao phi tử.” Kéo tay trái của Nguyệt Quỳnh, Nghiêm Sát thô giọng nói: “Ký nó!”

“Chờ đã!” Vội vàng rút tay lại, dưới ánh nhìn giận dữ của Nghiêm Sát, tâm Nguyệt Quỳnh càng không ngừng đập loạn, không thể yên tĩnh chút nào. Người này vừa mới nói gì? Vì sao hắn nghe không hiểu?

“Một khắc [=15’], một khắc người không ký, người sẽ không được gặp Tiểu Yêu.”

“Trên khế ước không có viết như thế! Sau khi ta ký, nếu phạm sai lầm, người mới có thể mang Tiểu Yêu đi!” Dưới tình thế cấp bách, Nguyệt Quỳnh quát lên. Mới vừa quát xong, hắn liền thầm hô không xong.

Chỉ thấy Nghiêm Sát cầm lấy bút.

“Nghiêm Sát!”

Nguyệt Quỳnh cố gắng giật lấy bút lông, nhưng lại bị Nghiêm Sát ôm chặt vào trong lòng, không thể động đây, hắn trở mắt nhìn Nghiêm Sát viết thêm một điều ở cuối khế ước: nếu Nguyệt Quỳnh không ký khế ước này, Nghiêm Sát có quyền đem Tiểu Yêu đi.

Vì sao, vì sao nhất định phải bắt hắn ký cái này? Tư vị trong lòng Nguyệt Quỳnh, gì cũng có.

“Không cần liên lụy Hồng Hỉ Hồng Thái” Trong giọng nói của Nguyệt Quỳnh mang theo sự khẩn cầu, “Ta, sẽ không, thích ai. Cũng, cũng sẽ không, rời đi. Đi.” Đôi mắt to khép lại, thân thể Nguyệt Quỳnh phát run. Một ngày nào đó, hắn phải rời đi.

Nghiêm Sát cắn lên lỗ tai Nguyệt Quỳnh: “Nói miệng không bằng chứng.”

“Oa!” Buồng trong đột nhiên truyền đến tiếng khóc của hài tử, Nguyệt Quỳnh mở to mắt định bước lên, nhưng hắn lại bị người kia ôm chặt.

“Nghiêm Sát!”

“Ký nó, ta cho người gặp Tiểu Yêu.”

Nguyệt Quỳnh cắn chặt răng, hắn không thể ký.

“Oa. Oa.”

Tiểu Yêu chắc là đói bụng. Nguyệt Quỳnh không thể động đây, cố gắng nhìn về phía buồng trong, nhưng hắn chỉ có thể nghe thấy tiếng khóc càng lúc càng lớn của Tiểu Yêu.

“Nguyệt Quỳnh, ký nó xong ta liền cho người gặp Tiểu Yêu.”

Nghe thấy tiếng khóc của Tiểu Yêu, tâm Nguyệt Quỳnh liền co thắt, mà sự thúc giục của Nghiêm Sát lại làm cho hắn không thể thở được.

“Vì sao không dám ký?” Xoay mặt Nguyệt Quỳnh qua, sắc mặt Nghiêm Sát rất không tốt.

Nguyệt Quỳnh nhắm mắt lại, sợ Nghiêm Sát nhìn ra manh mối. Nhưng khi nhắm mắt lại, tiếng khóc của Tiểu Yêu lại càng thêm rõ ràng. Lúc này, Nghiêm Sát không ép buộc hắn, chỉ càng ôm chặt lấy hắn.

“Oa. Oa.”

Rất lâu sau đó, thân thể căng cứng của Nguyệt Quỳnh mới dần dần thả lỏng, hắn mở to mắt, ánh mắt bình tĩnh. “Ta ký.” Nghiêm Sát đem bút nhét vào tay trái của hắn.

Hít thật sâu mấy hơi, Nguyệt Quỳnh ký tên mình lên tờ khế ước. Mà nơi hắn ký, sớm đã có tên Nghiêm Sát. Ba bản khế ước, Nghiêm Sát cho Nguyệt Quỳnh một bản, sau đó lên tiếng: “Tiến vào.”

Nghiêm Bình bước vào.

Nghiêm Sát đem một bản khác đưa cho hắn, Nghiêm Bình đưa hai tay cầm lấy rồi lui ra, bản cuối, Nghiêm Sát cất vào trong lòng mình.

Tiếng khóc càng ngày càng vang, một người ôm Tiểu Yêu từ buồng trong đi ra, chính là An Bảo. Nghiêm Sát buông Nguyệt Quỳnh ra, Nguyệt Quỳnh vội vàng chạy qua, một tay ôm hài tử vào trong ngực.

“Đi lấy sữa hổ.” Nghiêm Sát hạ lệnh, An Bảo lập tức đi ra ngoài lấy sữa hổ. Nghiêm Sát đi đến phía sau Nguyệt Quỳnh, một tay ôm lấy hân cùng hài tử. “Ngày mai là đầy tháng của Tiểu Yêu, người có thể không tham dự.”

Nguyệt Quỳnh cúi đầu không hé răng, một tay cố gắng đỡ Tiểu Yêu. Nghiêm Sát cầm tay phải của hân đặt lên người Tiểu Yêu, tay phải của Nguyệt Quỳnh chỉ hơi hơi động đậy, vuốt ve gương mặt Tiểu Yêu. Nghiêm Sát đưa hai tay ôm lấy Nguyệt Quỳnh cùng Tiểu Yêu, cúi đầu lấy râu đâm lên cổ Nguyệt Quỳnh, Nguyệt Quỳnh tránh đi, tựa hồ đang vì chuyện vừa rồi mà sinh khí.

Nghiêm Sát cũng không nói gì, càng không ngừng lấy râu đâm lên cổ Nguyệt Quỳnh, đâm hơn nửa ngày, Tiểu Yêu ngừng khóc, Nguyệt Quỳnh cũng không né tránh nữa, Nghiêm Sát xoay Nguyệt Quỳnh lại, làm cho mặt hân hướng về phía mình, Nguyệt Quỳnh không ngẩng đầu. Vị công tử này từ sau khi “được sủng ái”, lá gan càng lúc càng lớn. Đại chương vươn ra, Nghiêm Sát ôm Nguyệt Quỳnh cùng hài tử vào lòng ngực dày rộng của mình, Nguyệt Quỳnh nhắm mắt, cái mũi bị đụng vào, đau quá.

Có người gõ cửa, Nghiêm Sát buông Nguyệt Quỳnh ra. Người tiến vào chính là Lê Hoa Chúc cùng An Bảo, An Bảo cầm bát trên tay, trong bát là sữa hổ vừa được hâm nóng. Lê Hoa Chúc tiến lên, tiếp nhận hài tử từ trong lòng Nguyệt Quỳnh, theo lệnh ngầm của Vương gia, hai người mang theo hài tử đến buồng trong uy sữa. Nguyệt Quỳnh vẫn cúi đầu, không nhìn Nghiêm Sát, không phải vì sinh khí, mà là vì đầu hân choáng váng, kể tiếp hân phải lo liệu làm sao a.

Tiểu Yêu uống sữa rồi liền ngủ, Lê Hoa Chúc ôm nó đi, trong phòng chỉ còn lại Nguyệt Quỳnh cùng Nghiêm Sát. Nghiêm Sát khom người bế Nguyệt Quỳnh lên, vào nội thất. Cửa nội thất đóng lại, chỉ chốc lát sau, bên trong truyền ra những tiếng động khiến kẻ khác mặt đỏ tim đập.

.....

Mở mắt, Nghiêm Sát đã không còn ở trên giường, nằm bên cạnh hân chính là một tiểu yêu quái đang ngủ say sưa. Không hề biết mình đã mang đến cho cha bao nhiêu phiền toái, tiểu yêu quái vô tâm vô phế ăn no liền vù vù ngủ say. Nguyệt Quỳnh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nó, thở dài thật mạnh. Thật chẳng hảo chút nào. Trời đã sáng rồi, hân có thể nghe thấy tiếng pháo, hôm nay là đầy tháng của Tiểu Yêu, bởi vậy có thể thấy hôm nay Lệ vương phủ nhất định sẽ phi thường náo nhiệt.

“Ai.” Tối hôm qua bị Nghiêm Sát rút củ cải hai lần, Nguyệt Quỳnh không muốn đứng dậy, tâm loạn như ma. Nghiêm Sát vì sao phải bắt hân ký tờ khế ước đó, phu thê cái gì, nam tử cùng nam tử làm sao có thể làm phu thê. Tâm Nguyệt Quỳnh không thể khống chế mà đập loạn, đập loạn đến mức khiến hân càng thấy phiền.

“Nguyệt Quỳnh, người tỉnh chưa?” Là Lê Hoa Chúc. Nguyệt Quỳnh vội vàng nói: “Tỉnh.” Mặc một chiếc áo lót, hân ngồi xuống. Cửa mở, Lê Hoa Chúc bưng đĩa điểm tâm mỉm cười đi vào, cùng vào với hân tất nhiên còn có ba người khác. Hồng Hỉ bưng nước ấm, Hồng Thái đang cầm một bộ y phục mới, An Bảo mang nụ cười trên mặt đang cầm y phục mới của Tiểu Yêu, còn có một đôi giày tiểu lão hổ hân tự tay làm.

Tiểu Yêu sinh ra vào ngày chín tháng mười hai, tuổi hổ, nó vừa đầy tháng, khỏe mạnh kháu khỉnh mặc bộ y phục mới vào, phi thường thích hợp. Hôm nay chính là ngày chín tháng một, cùng năm, Lệ vương phủ tân niên năm nay không hề có chút không khí vui mừng, ngay cả niên kỷ yến[tiệc mừng năm mới] cũng không có chuẩn bị. Nhưng hôm nay lại như tân niên, bên trong phủ nơi nơi đều náo nhiệt, ngay cả trên mặt Nghiêm Sát đều mang vài phần vui mừng.

Các tân khách đến chúc mừng nối liền không dứt tiến vào Lệ vương phủ, chỉ thấy thân hình cao lớn của Nghiêm Sát đứng ở cửa “Tùng Lộ các”, nhận lời chúc mừng của mỗi vị khách, tuy rằng vẫn là vẻ mặt trang nghiêm như cũ, lại nghiêm nhiên có thêm đáng vẻ của kẻ đã có hài tử.

Giúp Nguyệt Quỳnh mặc bộ đồ mới, Lê Hoa Chúc trấn an nói: “Nguyệt Quỳnh, đừng khổ sở. Có chúng ta giúp người giấu diếm, cho dù người làm việc gì phạm vào khế ước, Vương gia cũng sẽ không biết. Hơn nữa, đừng bận tâm chúng ta, nếu có một ngày Vương gia phụ người, người chỉ cần rời đi thôi.”

Nguyệt Quỳnh miễn cưỡng cười cười: “Ta không phải bởi vì khế ước kia mà khó chịu, ta khổ sở vì đã làm phiền các người.”

“Nguyệt Quỳnh (công tử), người (ngài) đừng nói như thế.”

Lê Hoa Chúc tươi cười khiến Nguyệt Quỳnh thở phào: “Không có gì liên lụy hay không liên lụy. Nguyệt Quỳnh, chúng ta chính là người một nhà. Bốn người chúng ta luôn chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào, vạn nhất tình huống không ổn, chúng ta liền cùng nhau trốn.”

Nguyệt Quỳnh nở nụ cười, một tay ôm chầm lấy hắn: “Hoa Chúc, đến lúc đó chúng ta ôm Tiểu Yêu một đường chạy trốn chết.”

“Hảo, một đường chạy trốn chết.”

Hắn tuyệt đối không để cho những người quan trọng của hắn chết vì hắn nữa.

Giữa trưa, sau khi cùng Hoa Chúc An Bảo, Hồng Hỉ Hồng Thái dùng cơm trong phòng Nghiêm Sát, Nguyệt Quỳnh ôm Tiểu Yêu ngủ trưa. Tiệc đầy tháng tổ chức bảy ngày liên tiếp, Nghiêm Sát khi này rất hào phóng, mọi người ngạc nhiên cảm thán, đối với nường của thế tử lại thêm vạn phần tò mò. Tề vương Giải Ứng Tông lấy cơ thân thể không khoẻ nên không tự mình đến dự, lại phái đại nhi tử Giải Lưu Sơn của hắn đến chúc mừng. An vương Dương Tư Khải cùng Hằng vương thế tử Giang Bùi Chiêu đều đã đến đây, thái giám bên người Hoàng Thượng, Triệu công công lại một lần nữa mang theo rất nhiều lễ vật đi đến Giang Lăng, trở thành khách quý của Nghiêm Sát.

Các tân khách có thân phận tôn quý được an trí ở bên trong Lệ vương phủ, Nghiêm Sát thiết yến khoản đãi bọn họ tại “Lộ danh hiên”. Trong lúc ấy, Nghiêm Sát không hề tỏ vẻ đặc biệt ân cần với ai, vẫn là bộ dáng bất cầu ngôn tiểu[nghiêm túc không nói cười tùy tiện], ít nói kiêu lời, Lý Hưu cùng Chu Công Thăng vẫn gánh vác trọng trách chiêu đãi khách quý như cũ. Ít nhất là trong mắt quan viên triều đình, Nghiêm Sát cùng ba vương khác không có quan hệ cá nhân gì nhiều.

Buổi tối trước ngày tiệc đầy tháng bắt đầu, Lý Hưu, Dương Tư Khải, Giang Bùi Chiêu cùng với tâm phúc của hai người ở chỗ Dương Tư Khải nói chuyện phiếm. Giang Bùi Chiêu cả giận nói: “Lý Hưu, nói thế nào người và ta cũng đã quen biết sáu bảy năm, nường của tiểu thế tử đến tốt cùng là ai, người mau tiết lộ cho ta biết đi, ta lấy vong linh cha ta trên trời có linh thiêng mà thề, tuyệt đối sẽ không nói ra.”

Dương Tư Khải cũng nói theo: “Đúng thế a, Lý Hưu, người còn giấu diếm chúng ta cái gì? Ta cùng Bùi Chiêu đều tò mò không biết một nữ tử như thế nào mới có thể trói buộc con ngựa hoang Nghiêm Sát này, khiến hắn cam tâm tình nguyện làm cha. Nói, sao lại không thấy nường của hài tử lộ diện?”

Lý Hưu nhấp ngụm trà, chậm rãi nói: “An vương, thế tử, không phải ta không muốn nói cho các người, mà là Vương gia hạ tử lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được tiết lộ thân phận của phu nhân. Ta nói cho các người, cái đầu trên cổ ta có lẽ sẽ chẳng còn ở đó nữa.”

“Tê. Người nói như vậy chúng ta càng tò mò hơn. Quen biết Nghiêm Sát mười năm, ta chưa bao giờ thấy hắn động tâm với vị nữ tử nào. Ai, nói đến động tâm, ta nhớ rõ sáu năm, không không, ần, bảy năm, đúng, đại khái bảy năm trước, Nghiêm Sát vì một nam sủng, suýt chút nữa đã cùng lão hủn đản Giải Ứng Tông kia đánh nhau, nam sủng kia hiện tại như thế nào?”

Dương Tư Khải rất hiếu kỳ hỏi. Chuyện này Giang Bùi Chiêu cũng từng nghe phụ thân đã qua đời đề cập, cũng bày ra dáng vẻ tò mò.

Lý Hưu vẫn chậm rãi nói: “Chuyện của hắn, Vương gia không thích có người đề cập đến, ta chỉ có thể tiết lộ rằng người nọ bây giờ vẫn còn ở quý phủ, hơn nữa rất được Vương gia sủng ái. Các người cũng không cần đoán phu nhân là ai, với Vương gia mà nói, phu nhân bất quá chỉ là một nữ nhân đã sinh hạ thế tử thôi. Các người muốn tò mò thì đừng quan tâm ai sinh thế tử, mà là ai dưỡng thế tử.”

Dương Tư Khải lập tức hỏi: “Xin chỉ giáo cho?”

Lý Hưu khóa miệng lại: “Sau này các người sẽ biết.”

“Lý Hưu, người sau này sẽ không có phúc.” Giang Bùi Chiêu không thèm quan tâm, sao có thể kể chuyện mà chỉ kể một nửa chứ.

“A, nguyên lai các người đều ở trong này a.” Đột nhiên, một thanh âm truyền đến, mọi người nhìn lại, là Giải Lưu Sơn. Lý Hưu, Dương Tư Khải cùng Giang Bùi Chiêu lập tức tươi cười, đứng dậy đón chào, Dương

Tư Khải nói: “Lệ vương phủ thật sự không thú vị, ngay cả một mỹ nhân cũng không nhìn thấy, vốn muốn cùng Nghiêm Sát nói chuyện về tiểu thể tử của hần, nhưng mà người ta hoàn toàn không thèm để ý đến ta. Cho nên, ta chỉ có thể kéo Bùi Chiêu cùng Lý Hưu cùng ta giết thời gian.”

Giải Lưu Sơn tao nhã nói: “Lưu Sơn làm nhiều hứng thú nói chuyện của các ca ca đi.”

“Không có không có, người đến rất vừa lúc, ta còn đang ngại ít người quá.” Dương Tư Khải làm như vô tình liếc mắt nhìn Giang Bùi Chiêu một cái, nhiệt tình ân Giải Lưu Sơn ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh mình. Đột nhiên, một người đứng dậy đi vào phòng, không thèm quay đầu lại, Dương Tư Khải sửng sốt, Giải Lưu Sơn cũng sửng sốt.

Giang Bùi Chiêu phản ứng cực nhanh, nói: “Lưu Sơn đừng để ý, Diệp công tử đây đang giận dữ An vương, An vương vừa nãy cùng chúng ta nói chuyện phiếm, lãng quên giai nhân.” Nói xong, hần còn cười cười mờ ám với Dương Tư Khải.

Dương Tư Khải xấu hổ cười khổ: “Khiến cho Lưu Sơn chê cười rồi.”

Giải Lưu Sơn vội vàng xua tay: “Ca ca đừng nói như vậy.”

Trong mắt Lý Hưu hiện lên vẻ suy nghĩ sâu xa, cười ha hả rót trà cho Giải Lưu Sơn, nói: “Nghe nói Tề vương thân thể không khỏe, không biết là bị bệnh gì, có nghiêm trọng không?”

Giải Lưu Sơn thở dài, nhưng liền lập tức hé miệng cười: “Phụ vương tuổi đã cao, luôn mang vài bệnh tật, đều là do những năm thập tùng Hoàng Thượng chinh chiến khắp nơi lưu lại. Hoàng Thượng khoan nhân, phái ngự y đến, ngự y nói cần phải tĩnh dưỡng tốt, tập trung điều trị. Phụ vương gần đây đang luyện Thái Cực quyền, tinh thần đã tốt hơn một chút.”

Dương Tư Khải cảm khái nói: “Tề vương làm vậy rất đúng, ta dị thường kính nể. Lão Vương gia vẫn là vị tướng quân khi ở trên sa trường không thèm quan tâm đến sinh tử của bản thân, mặc kệ nguy hiểm cỡ nào, lão Vương gia luôn là người xông vào đầu tiên, ta không thể so sánh với khí độ đó. Lại nói tiếp, từ sau khi phong vương, ta rất ít khi nhìn thấy lão Vương gia, lần gặp mặt gần đây nhất, ước chừng cũng đã ba năm.”

Giải Lưu Sơn cảm động nói: “Phụ vương thường ở trước mặt huynh đệ chúng ta kể chuyện năm xưa hần cùng ngài, Hằng vương, Lệ vương tác chiến, Lưu Sơn thực kính nể sự dũng mãnh của các ca ca, phụ vương cũng luôn dạy chúng ta phải trở thành người anh dũng giống như An vương, Lệ vương. Lần này Lưu Sơn có thể hân hạnh đến đây chúc mừng Lệ vương, là vạn phần cao hứng.”

Lúc này Lý Hưu nâng chén lên: “Hưu cũng thực may mắn mới gặp được Đại công tử, đến, chúng ta cùng vì chuyện may mắn này mà uống một chén.”

Giang Bùi Chiêu cười nói: “Muốn uống cũng phải uống rượu mới đúng, bắt quá tiệc tối nay chắc chắn không thiếu rượu ngon, chúng ta trước hết lấy trà thay rượu, nhất định phải không say không về a.”

“Hảo! Không say không về!”

Ngoài phòng ngập đầy một bầu không khí hòa nhã, Diệp Lương, kẻ vừa rồi không chừa cho Giải Lưu Sơn chút mặt mũi nào mà rời đi, ở trong phòng nghe tiếng cười nói bên ngoài, hai đấm siết chặt. Giải Ứng Tông, Nghiêm Sát, Giang Bùi Chiêu, toàn bộ đều là cừu nhân của hần! Mặc dù Dương Tư Khải cứu mạng của hần, đối xử với hần vô cùng tốt, nhưng theo một phương diện nào đó mà nói, cũng là cừu nhân của hần. Mà trong bốn người này, hần hận nhất chính là thuộc hạ trung thành nhất của Cổ Niên, Giải Ứng Tông, chính bọn họ đã khiến hần mất đi người quan trọng nhất. Diệp Lương nhắm mắt lại, cổ họng nén sự chua xót trong lòng.

Sắp đến tiệc tối, Dương Tư Khải bảo đám người Lý Hưu đi trước, Giang Bùi Chiêu lại cười cười mờ ám với hần, Giải Lưu Sơn tựa hồ cũng ngửi ra chuyện gì, mỉm cười cùng Giang Bùi Chiêu, Lý Hưu rời đi trước. Đợi sau khi bọn họ rời đi, vẻ tươi cười trên mặt Dương Tư Khải liền biến mất, bày ra vẻ mặt lo lắng đi vào phòng.

Vừa vào phòng, hần liền hỏi: “Lương, vừa rồi sao lại đột nhiên sinh khí?”

Diệp Lương cúi đầu, thản nhiên nói: “Không có gì.”

“Sao lại không có gì?” Dương Tư Khải đi lên phía trước, đối phương lui một bước nhỏ, hắn chỉ có thể dừng lại. Bất đắc dĩ đè nén nỗi thất vọng, hắn lại hỏi: “Lương, có chuyện gì không thể nói với ta sao? Có phải người, không thích Giải Lưu Sơn?” Khi nào trái tim người này không còn trống rỗng, có thể có tình yêu?

Diệp Lương ngẩng đầu, khuôn mặt gầy gầy lộ ra vẻ chán ghét. “Chán ghét.”

“Hắn chọc giận người sao?” Dương Tư Khải trong lòng buồn bực, Lương từng gặp qua Giải Lưu Sơn sao?

Diệp Lương quay đầu không nói lời nào, Dương Tư Khải thấy thế lập tức nói: “Người không muốn nói cũng được. Tiệc tối nay người có cùng đi với ta không?” Diệp Lương nhếch miệng: “Ta không đi.”

Dương Tư Khải cũng không ngạc nhiên, thở dài nói: “Được rồi, người ở lại trong phòng, ta bảo người đem thức ăn đến cho người.”

Diệp Lương không lên tiếng, Dương Tư Khải vươn tay ra, nắm lại rồi khẽ buông xuống. “Ta đây đi rồi, người nhất định phải ăn cơm.” Diệp Lương vẫn không lên tiếng, Dương Tư Khải cố chịu đựng nỗi thất vọng, dặn dò tới tởm xong mới rời đi.

Hắn đi rồi, Diệp Lương ngẩng đầu, trong mắt đầy vẻ áy náy. Không phải hắn không biết Dương Tư Khải đối xử với hắn rất tốt, nhưng hắn không làm được, không làm được việc cùng cừu nhân trở thành bằng hữu.

54. Chương 54

Thượng

Tiệc tối, nếu là người thì đều nhìn ra được tâm tình của Nghiêm Sát rất tốt. Lúc đầu, có người đánh bạo kính rượu y, y không những không từ chối, mà ngược lại còn hào sảng uống ngay, sau đó, những người có lá gan lớn càng đến càng nhiều, những kẻ kính rượu cũng bắt đầu thay nhau ra trận.

Nghiêm Sát thể nhưng uống hết toàn bộ, uống đến mức sảng khoái, làm cho Giang Bùi Chiêu không khỏi thở dài: “Thật là có tử mọi sự liên thay đổi, ngay cả Lệ vương cũng không thoát được cửa này.”

“Thế nào, hâm mộ sao, vậy còn không nhanh chóng chạy đi kiếm lão bà.” Dương Tư Khải ngồi bên cạnh hắn, trêu ghẹo nói.

Giang Bùi Chiêu lắc đầu: “Vẫn là quên đi. Thân thể ta thế này, không biết khi nào phải đi gặp Diêm vương, vẫn là không nên phá hỏng cuộc đời của khuê nữ nhà người ta.”

“Bùi Chiêu.” Dương Tư Khải nhíu mi, Giang Bùi Chiêu lập tức nói: “Là tiểu đệ nói sai rồi, tiểu đệ tự phạt một chén rượu.”

“Nếu thân thể ca ca không tốt, thì nên uống ít rượu mới hảo.” Giang Bùi Chiêu còn chưa kịp cầm lấy chén rượu đã bị một bàn tay bỗng dưng xuất hiện cướp đi, thay vào đó là một tách trà xanh.

Giang Bùi Chiêu sửng sốt một lúc lâu mới phục hồi tinh thần, trong mắt Dương Tư Khải hiện lên tia sáng, ha ha cười nói: “Lưu Sơn làm rất đúng, người luôn nói thân thể không khỏe, còn uống rượu cái gì, uống trà uống trà.”

Giang Bùi Chiêu cũng ha ha cười theo, sau đó bất đắc dĩ uống hết chén trà kia, cuối cùng tự giễu một câu: “Ai, ta thật sự là mệnh khổ a.”

“Ca ca nên lấy thân thể làm trọng.” Giải Lưu Sơn rót đầy trà cho Giang Bùi Chiêu, ngữ điệu lộ vẻ quan tâm.

Giang Bùi Chiêu cầm lấy chén trà, thừa dịp uống trà lén cùng Dương Tư Khải trao đổi ánh mắt một chút, rồi cười cười uống hết trà. Đám người Lí Hưu, Chu Công Thăng có nhiệm vụ tiếp khách, ngồi cùng bàn với bọn họ giả vờ không thấy gì, uống rượu mua vui.

Dường như muốn tránh hiềm nghi, Nghiêm Sát không có ngồi cùng bàn với bọn Dương Tư Khải, mà cùng bộ hạ của mình ngồi chung một bàn.

Rượu quá ba mươi tuổi, nhân vật chính của yến tiệc đêm nay, Lê vương thế tử Nghiêm Tiểu Yêu đội chiếc mũ lão hổ đáng yêu được vú em Lê Hoa Chúc bế ra. Nó vừa xuất hiện, mọi người nháy mắt liền trở nên im lặng.

Nghiêm Sát đứng dậy, thân mình cao lớn lập tức gây cho mọi người một cảm giác áp bách khó có thể nói rõ thành lời.

Chỉ thấy y dùng một tư thế cẩn thận ôm lấy nhi tử vừa mới tỉnh ngủ từ trong tay Lê Hoa Chúc, khiến mọi người ngạc nhiên kinh hoàng, tiếng kinh hô vang lên từ bốn phía.

Đây là nhi tử của Nghiêm Sát? Không thể nào. Bộ dáng như gấu của Nghiêm làm sao có thể sinh ra một hài tử xinh đẹp như vậy. Ngay cả Dương Tư Khải, Giang Bùi Chiêu cùng Giải Lưu Sơn đều tròn mắt, bộ dáng đầy vẻ không dám tin.

Nghiêm túc nhìn quét qua mọi người một vòng, Nghiêm Sát ôm thẳng nhi tử, giọng lên: “Đây là nhi tử của ta, Nghiêm Tiểu Yêu, nó sẽ kế thừa vương vị của ta, kế thừa tất cả mọi thứ của ta.”

Mọi người đang ngồi lại sững sốt lần nữa. Nghiêm Tiểu Yêu. . . Nghiêm Sát tốt xấu gì cũng là một Vương gia, sao có thể đặt tên cho nhi tử như vậy. Bất quá kinh lăng [ngạc nhiên đến ngậy người] thì kinh lăng, mọi người vẫn vội vàng đứng dậy: “Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương gia, chúc thế tử điện hạ an an thái thái [bình an yên ổn], bình bình thuận thuận. [bằng phẳng thuận lợi] ” Sau đó có người lấy ra phong bao lì xì rất dày, trong lúc nhất thời, tiền lì xì bay đầy trời.

Nghiêm Tiểu Yêu không chút sợ hãi ngáp một cái, không chỉ không bị gian phòng đầy người này dọa khóc, càng không bị tiếng chúc mừng điếc tai làm kinh hoàng.

Nó quơ quơ hai nắm tay bé nhỏ, làm nhiều việc cùng lúc, cho phụ vương nó hai cái tát tai, sau đó xoay xoay đầu, tìm thấy vú em của mình liền vươn tay muốn ôm.

Nghiêm Sát đem hài tử giao cho Lê Hoa Chúc, Lê Hoa Chúc ôm hài tử lý khai. Tuy rằng tất cả mọi người không tin Nghiêm Sát có thể sinh ra một hài tử xinh đẹp như thế, nhưng đôi mắt xanh biếc của nó thật sự đã chứng minh cho bọn họ, lão tử của nó chính là Nghiêm Sát.

Sau khi hài tử rời đi, yến tiệc lại một lần nữa đạt đến cao trào. Nhiều người đổ xô đến trước mặt Nghiêm Sát kính y rượu, Nghiêm Sát chẳng hề cự tuyệt ai cả.

“Ai, ai, ai,” thở dài liền ba tiếng, Dương Tư Khải giả vờ phẫn nộ, “Nghiêm Sát nhất định được bảo bồi gì a, cướp được từ đâu một vị nữ tử xinh đẹp sinh hạ một oa oa [em bé] đáng yêu như vậy, ông trời không có mắt, ông trời không có mắt a.”

Giang Bùi Chiêu cũng liên tục thở dài: “Ta phỏng chừng sợ rằng tiểu thế tử chính là hài tử xinh đẹp nhất khắp U quốc, ông trời không có mắt, ông trời không có mắt.”

Lí Hưu ha hả cười nói: “Ta sẽ truyền đạt chi tiết lời nói của An vương cùng thế tử cho Vương gia, để Vương gia giải thích nghi hoặc của nhị vị.” Giang Bùi Chiêu chính là nhi tử duy nhất của Hằng vương, cũng là Hằng vương thế tử, vậy nên Lí Hưu gọi hắn như thế.

“A, đừng đừng đừng, chúng ta đây là ca ngợi, ca ngợi.” Dương Tư Khải vội vàng nói.

“Đúng đúng đúng, ca ngợi.” Giang Bùi Chiêu lập tức chấp tay xin tha, để cho Nghiêm Sát man nhân kia nghe xong, hắn đừng mong còn sống quay về Vô Di.

Giải Lưu Sơn cười xem mấy người họ kể tung người hứng, thuận miệng hỏi: “Tiểu thế tử đầy tháng, chuyện lớn như vậy, sao lại chưa từng nhìn thấy công chúa điện hạ?”

Bầu không khí trên bàn nháy mắt trở nên đông lạnh, Chu Công Thăng sắc mặt nghiêm chỉnh, thấp giọng nói: “Công chúa điện hạ thân thể không khỏe, cho nên không đến dự.”

“Công chúa điện hạ bị bệnh? Không biết có nghiêm trọng hay không !”

Chu Công Thăng nói: “Nghiêm trọng mà cũng không nghiêm trọng, bất quá phải nằm trên giường tĩnh dưỡng. Công chúa thân thể thiên kim, mùa đông Giang Lăng lại âm lãnh, nên bị chút phong hàn!”

“A, là như thế a!” Gương mặt Giải Lưu Sơn lộ vẻ lo lắng, “Lưu Sơn lần này đến đây, đầu tiên là để chúc mừng Lệ vương; thứ hai, cũng là muốn bái kiến công chúa điện hạ. Phụ vương biết mùa đông Giang Lăng giá lạnh, nên bảo ta mang theo vài vật làm ấm thân dâng lên công chúa điện hạ. Không biết An vương cùng thế tử đã đến thăm công chúa hay chưa?”

Giang Bùi Chiêu thở dài: “Đến Giang Lăng sao lại không bái kiến công chúa điện hạ, ngày đầu tiên đến đây ta liền đưa bái thiếp, bất quá điện hạ đến nay vẫn chưa đáp lời. Một vị ma ma bên người điện hạ nói cho ta rằng điện hạ thân thể không khỏe, ai cũng không gặp, ai, không thể không tiếc nuối a!”

Dương Tư Khải cười khổ: “Ta cũng vậy. Ngày đầu tiên đến ta liền đưa bái thiếp, công chúa điện hạ cũng nói không gặp. Nghe nói Nghiêm Sát muốn gặp mặt điện hạ cũng không dễ dàng, càng đừng nói chúng ta !”

Giải Lưu Sơn lập tức hỏi: “Nga? Chỉ giáo cho? ”

Lí Hưu “ba” một tiếng, đặt mạnh đôi đũa lên trên bát, ba người nhìn lại, chỉ thấy sắc mặt hắn không tốt lắm. Miễn cưỡng cười, hắn mở miệng: “Hưu vô lễ, mong An vương, thế tử cùng đại công tử không trách!”

Dương Tư Khải phản ứng cực nhanh, giơ chén rượu lên: “A, uống rượu uống rượu, hôm nay chính là ngày vui của Nghiêm Sát, việc bái kiến công chúa chờ dự xong tiệc đầy tháng rồi nói sau !”

“Đúng, uống rượu, đêm nay Công Thăng liêu mình bồi Vương gia, thế tử cùng đại công tử, đến, mời !” Chu Công Thăng đứng dậy, kính ba người.

“Mời !” Giang Bùi Chiêu không thèm dừng đến trà xanh, bưng chén rượu lên. Giải Lưu Sơn cũng không hỏi nhiều nữa, giơ chén rượu lên. Không khí trên bàn rượu lúc này mới trở lại bình thường.

Mãi đến giờ tỵ [23h-1h], yến tiệc mới xem như đã kết thúc. Tất cả mọi người đều uống nhiều, đám người hầu của Lệ vương phải nâng một nhóm người ra khỏi vương phủ; những kẻ theo chủ tử đến đây, thì tự nâng chủ tử đã uống say nhà mình về. Nghiêm Sát uống nhiều hơn mọi người, y chưa bao giờ say lúc này cũng say đến mức bất tỉnh nhân sự.

Nghiêm Mặc, Nghiêm Mưu, Nghiêm Tráng cùng Nghiêm Thiết mất rất nhiều công phu mới nâng được tòa núi nhỏ là y quay về Tùng viện.

Vào phòng, Nghiêm Sát đang say đến mức bất tỉnh nhân sự đột nhiên mở mắt, bốn Nghiêm liền buông y ra. Hồng Hỉ đợi sẵn trong phòng lập tức bưng canh giã rượu đến cho y, Nghiêm Sát mồm to uống hết rồi hỏi: “Hắn ngủ chưa?”

“Công tử còn chưa nghỉ ngơi.”

Lục mâu u ám, Nghiêm Sát mang một thân đầy mùi rượu đẩy cửa phòng ngủ, người đang chớp mắt nằm trên giường nghe thấy động tĩnh liền mở mắt ngồi dậy.

“Sao còn chưa ngủ” Đi đến bên giường ngồi xuống, Nghiêm Sát ấn kê vừa định đứng lên ngồi xuống, “Ngủ.”

Nguyệt Quỳnh do dự hỏi: “Đêm nay. . . Không có chuyện gì đi.”

“Không có.” Đắp chăn cho Nguyệt Quỳnh xong, Nghiêm Sát còn chưa định đi ngủ, buông màn xuống, “Người ngủ trước đi.”

“Nghiêm Sát.” Kéo lấy tay áo của Nghiêm Sát, Nguyệt Quỳnh tựa hồ có chuyện muốn nói. Nghiêm Sát ngồi tựa lưng trên giường, ôm sát người kia vào lòng mình. Mùi rượu nồng đậm trên người y tỏa ra, Nguyệt Quỳnh lấy chăn che mũi, có chút khó chịu hỏi: “Rất nhiều người đến phải không?”

“Ân.”

“Tam vương . . . đều đến đây?”

“Giải Ứng Tông phái đại nhi tử của hắn đến.”

Đôi mắt to hiện lên vẻ sầu lo “Nhiều người đến đây như vậy. . . chắc sẽ có người muốn gặp công chúa.”

Nắm lấy cánh tay đang căng cứng của Nguyệt Quỳnh: “Có.”

“Nếu người không cho bọn họ gặp, sẽ có người nghỉ ngơi.”

Cách chần xoa nắn thắt lưng Nguyệt Quỳnh, Nghiêm Sát chậm chạp không trả lời, Nguyệt Quỳnh lại hỏi: “Nghiêm Sát, công chúa. . . sinh hạ yêu quái thật, hay là yêu quái giả?”

“Thật.”

Lòng trầm xuống. Tuy rằng đã đoán được, nhưng sau khi nghe xong vẫn rất khó tiếp nhận. “Vậy. . . hài tử đâu?”

“Chôn rồi.”

Tim co chặt.

“Khuê nữ hay là nhi tử?”

“Khuê nữ.”

Thật đau lòng, là một tiểu khuê nữ.

“Nghiêm Sát, không thể không cho bọn họ gặp công chúa.”

Nghiêm Sát không hé răng, chờ đợi.

“Chọn mấy kẻ địa vị cao quý đi gặp công chúa. Không thể không gặp, nhưng cũng không thể cho tất cả gặp. Như vậy vừa sẽ không khiến người khác nghi ngờ, cũng có thể giảm bớt khả năng gặp rắc rối.”

“Thấy công chúa, bọn họ sẽ càng nghi ngờ.”

“Làm sao vậy, tình trạng công chúa không tốt?”

“Nàng điên rồi.”

A? . Nguyệt Quỳnh khiếp sợ ngẩng đầu, trong mắt đầy vẻ không dám tin cùng ưu thương.

Nghiêm Sát cau mày nói: “Nàng cho rằng nàng hoài thai tử, kết quả sinh hạ lại là yêu quái, bị dọa điên rồi.”

Nguyệt Quỳnh cúi đầu, hai mắt nóng ẩm, một lúc lâu sau, hần nói: “Ngươi, có biết, dịch dung không? Tìm người giả làm công chúa. . . che giấu được lúc này. . . .” Hít sâu mấy hơi, hần không cho mình thất thố, nhin nửa ngày, mới lại nói, “Những người bên cạnh công chúa. . . cũng phải tìm người giả dạng, phải cẩn thận. Người đến từ trong cung, không dễ, lừa gạt.”

Nâng mặt Nguyệt Quỳnh lên, phát hiện đôi mắt hần hơi đỏ, mặt Nghiêm Sát liền dài ra: “Mới vừa ký khế ước, ngươi đã muốn bội ước?”

“Nghiêm Sát. . . .” Giọng Nguyệt Quỳnh khàn khàn, “Tìm người hảo hảo chiếu cố nàng, nàng, chính là, một khuê nữ đáng thương.”

“Nàng chết sống ra sao không liên quan đến ngươi.” Tho bạo lau đi giọt lệ nơi khóe mắt Nguyệt Quỳnh, Nghiêm Sát rất không cao hứng, lòng thương cảm không nên có càng ngày càng nặng, nặng đến mức Nghiêm Sát muốn dùng thủ đoạn.

“Nghiêm Sát. . . .” Chịu đựng sự chua xót trong lòng, Nguyệt Quỳnh khẩn cầu, “Tìm người, chiếu cố nàng.”

“Nếu ngươi còn hao tổn tinh thần vì nàng nữa, ta sẽ giết nàng.”

Nguyệt Quỳnh vội vàng rũ mắt.

Qua một lúc lâu sau, Nguyệt Quỳnh tựa hồ đã bình tĩnh lại, hỏi: “Ngươi có biết dịch dung không?”

“Khai Viễn biết.”

A? Nguyệt Quỳnh kinh hãi. Từ đại phu còn có thể biết cái này?

Nghiêm Sát nâng đầu hần lên, thấy hần quả thật đã bình tĩnh, mới nói: “Lần này có thái giám thân cận của Cổ Niên từ trong cung đến, người này không dễ lừa gạt, trừ phi là người bên cạnh Cổ Phi Yến, bằng không cho dù tìm người giả dạng thành nàng cũng sẽ dễ dàng bị phát hiện.”

Nguyệt Quỳnh trầm tư một lát rồi nói: “Công chúa thân phận tôn quý, lại có chút tính tình nữ nhi, không phải ai cũng có thể cùng nàng nói chuyện, thậm chí là gặp mặt. Đến lúc đó để công chúa ứng phó là được, thái độ khinh mạn một chút, cũng sẽ không có ai nghi ngờ.” Nói trắng ra là công chúa ngạo mạn vô lễ, cho dù Thừa tướng đương triều đến đây, nàng nói không gặp thì sẽ không gặp, huống chi là một tên thái giám, gặp mặt hắn là đã cho hắn mặt mũi rồi. Đương nhiên, Nguyệt Quỳnh sẽ không nói như vậy.

“Ma ma cùng thị nữ bên người Cổ Phi Yến, phải giả dạng như thế nào mới có thể lừa gạt người khác?”

“Công chúa triệu kiến người khác, hạ nhân không được tùy ý xen mồm, các nàng chỉ cần đứng là được, nhưng mà mặt cùng thân hình không thể khác biệt nhiều. Bốn vị ma ma bên người công chúa là có quyền thế nhất, nhưng cho dù các nàng có nhiều quyền thế ra sao, trước mặt người ngoài cũng phải tỏ vẻ cung kính. Dựa theo quy củ trong cung, khi công chúa triệu kiến người khác, các nàng tuyệt đối không thể tùy tiện ngẩng đầu, trừ phi công chúa hạ lệnh. Dù khi phụng trà cho công chúa, cũng phải cúi đầu, như vậy sẽ lừa gạt được. Người chọn lúc buổi tối cho bọn họ đi gặp công chúa, trong phòng cũng không cần sáng quá.”

“Sáu tỳ nữ.”

“Nếu tỳ nữ có nhiệm vụ bảo hộ an nguy của công chúa, thì bình thường sẽ không xuất hiện, trốn ở chỗ tối, cho nên có thể không cần tìm người giả dạng; nếu là hầu hạ công chúa, đến lúc đó phải đứng phía sau các ma ma chờ sai phái, cũng phải cúi đầu.”

“Hai mươi tên thị vệ.”

Về buồn bực hiện lên trong đôi mắt to, cái này cũng phải hỏi hắn sao? “Trong tay người không thiếu nhất chính là thị vệ. Hơn nữa, bọn họ ở đó hay ở nơi nào, kẻ nào có cơ hội nhất nhất nhìn chứ. Công chúa gả cho người làm Vương phi, ngoại trừ tam vương, khi công chúa triệu kiến người khác không thể vượt quá một nén hương; cho dù là tam vương, bọn họ cũng không thể ở lâu trong phòng công chúa. Hơn nữa khi tam vương gặp công chúa, theo quy củ thì Phò mã người cũng phải ở đó.”

Lục mâu u ám, ngón tay thô ráp khẽ vuốt cằm Nguyệt Quỳnh. “Vậy làm theo lời người nói.”

Đôi mắt to hiện lên vẻ khẩn cầu “Nghiêm Sát. . . phái người hảo hảo chiếu cố công chúa.”

“Người muốn bội ước?”

“Nghiêm Sát. . . .”

“Lần cuối cùng, không được tái phạm.”

Người này đáp ứng rồi. Không dám tái phạm, Nguyệt Quỳnh ngậm miệng, trong mắt đầy vẻ cảm kích.

“Ngủ.”

“A, ngủ, lập tức ngủ.”

Đặt người kia lại trên giường rồi đắp chăn cho hắn, Nghiêm Sát xuống giường! “Mau ngủ, không cần chờ ta!”

“Ân.”

Nhìn thấy Nghiêm Sát mang hài đứng dậy, nhìn thấy y buông màn, nghe thấy y rời đi, đôi mắt nhắm chặt của Nguyệt Quỳnh lúc này mới rơi lệ.

Rời phòng ngủ, Nghiêm Sát không có đi nơi khác, mà là đi đến tiểu thư phòng nối liền với phòng ngủ.

Trong phòng đã có người chờ y, Lí Hưu, Chu Công Thăng, hai người này tất nhiên không cần phải nói. Bốn Nghiêm, Nhâm Phưu cùng Từ Khai Viễn sớm được nâng hồi phủ cũng đã chờ lâu.

Bất quá khiến kẻ khác giật mình không phải bọn họ, mà là An vương Dương Tư Khải cùng Hằng vương thế tử Giang Bùi Chiêu vẫn còn đang say cư nhiên lại ở đây. Trên người bọn họ đều mang mùi rượu nồng đậm, nhưng đáy mắt lại rất thanh tỉnh, chỉ có Hùng Kỉ Ưông là say rượu thật.

Nghiêm Sát ngồi xuống, Dương Tư Khải trêu chọc nói: “Một năm không gặp, Lệ vương thay đổi cũng thật lớn. Vị mỹ nhân nào khiến cho Lệ vương đổ dành cả nửa ngày như vậy, để bốn vương cùng thế tử đợi lâu.”

Nghiêm Sát không phải người hay nói đùa, trực tiếp vào chủ đề chính: “Xác định Giải Lưu Sơn say?”

Từ Khai Viễn nói: “Trên đũa cùng bát của hần đều được bôi “hồng hương”, sau giờ Ngọ [11h-13h] ngày mai hần vẫn chưa tỉnh lại. Những người hần mang đến, Nghiêm Kim đã dẫn người đích thân giám thị, nếu có chút khác thường, bọn họ sẽ dựa theo sự phân phó của Vương gia mà xử trí.”

Thấy Nghiêm Sát không thêm để ý tới hần, Dương Tư Khải tạm thời chặt đứt ý niệm muốn tìm hiểu trong đầu, nói: “Tên kia không đơn giản. Giữa chừng hần cố ý đổi bát với Bùi Chiêu.”

Giang Bùi Chiêu cười nói: “Đúng thật không đơn giản. Nếu nói Giải Ứng Tông là một tên cáo già, vậy Giải Lưu Sơn chính là một tiểu hồ ly. Dùng bộ dáng tao nhã vô hại lừa gạt thế nhân. Nếu không phải ta cùng Lí Hưu quen biết trước, chỉ sợ cũng bị hần gạt.”

“Sao lại kéo thêm ta vào?” Lí Hưu nổi giận, “Hần sao xứng so sánh với ta!”

“Đúng vậy đúng vậy đúng vậy, Lý đại nhân, tiểu đệ lỡ lời, có lỗi có lỗi!” Giang Bùi Chiêu không chút thành ý tạ lỗi.

Thần sắc Dương Tư Khải hơi thay đổi, nói: “Giải Lưu Sơn hồi đêm nay vì sao công chúa không xuất hiện, Công Thăng nói công chúa thân thể không khỏe, hần nhân cơ hội yêu cầu gặp công chúa, còn hỏi ta cùng Bùi Chiêu có gặp qua công chúa chưa. Hai người chúng ta dựa theo lý do đã thương định tốt trước đây mà thoái thác!”

“Nghiêm Sát, chúng ta nhất định phải nhìn thấy công chúa, hơn nữa nhất định phải để cho Giải Lưu Sơn nhìn thấy công chúa!” Về mặt Giang Bùi Chiêu cũng trở nên nghiêm túc, “Nhưng công chúa điên rồi, người phải giấu diếm làm sao đây?”

Tất cả mọi người nhìn về phía Vương gia, chuyện công chúa phải giấu diếm thế nào?

Nguyệt Quỳnh ngủ thật sự không yên, những cảnh tượng lung tung trong mộng của hần lần lượt thay đổi. Có người sờ lên mặt hần, sờ lên thân thể hần, đại chương thô ráp khiến da hần đau.

“Nghiêm Sát. . . . !” Không cần tỉnh lại, hần đã biết là y.

Đại chương thô ráp dừng một lát, sau đó ôm lấy hần. Hần xem như tìm được một cái cây đang trôi nổi, tay trái có thể cử động vội nắm chặt đối phương, sợ bị bỏ lại.

“Mau ngủ!”

Là y đã trở lại, trong lòng nhẹ nhàng thở phào. Đại chương dao động trên người hần, quỷ quái trong giấc mộng của hần liền rời đi, chỉ còn lại bóng đêm tĩnh lặng.

Một tay ôm Nguyệt Quỳnh, vạt áo Nghiêm Sát bị đối phương nắm chặt. Không chút ôn nhu vuốt ve đối phương, một lúc lâu sau, người nọ mới thu tay, dần dần buông ra, ngủ say.

Lục mâu sáng lấp lánh, nếu lúc này có người kính Nghiêm Sát rượu, y nhất định sẽ không cự tuyệt ai cả.

Trong thư phòng, đưa tay vuốt cằm, Lí Hưu buồn bực nói: “Vương gia khi nào thì để ý đến quy củ trong cung?”

Giang Bùi Chiêu cũng buồn bực: “Ta nghĩ rằng các người đã sớm thương lượng xong, chẳng lẽ không phải?”

“Không phải!” Lí Hưu cũng không rõ, “Hôm qua Vương gia còn phân phó ta cùng Công Thăng, nói nhất định sẽ có người yêu cầu gặp công chúa, bảo chúng ta nghĩ đối sách!”

Dương Tư Khải thuận miệng nói: “Nói không chừng tối hôm qua hần ngủ, trong mộng có cao nhân chỉ điểm!”

Chu Công Thăng thần bí cười cười: “Đừng đoán nữa, Vương gia đã trở về, chúng ta cũng nên đi. Miễn cho người khác phát hiện!” Những người khác gật gật đầu, quả thật cần phải đi.

Từ sau viện rời đi, Lí Hưu ở trên đường nhỏ giọng hỏi: “Công Thăng, người đoán là ai?”

“Ngoại trừ hần, còn có ai lén bày mưu tính kế cho Vương gia?”

“Nga — ta sao lại quên mất hần?” Lí Hưu gõ gõ đầu mình, “Hần còn biết quy củ trong cung? Thực làm cho người ta giật mình!”

Chu Công Thăng thở dài thật sâu: “Ta hiện tại có chút yên tâm. Hần lo lắng cho Vương gia, còn thay Vương gia phân ưu, vậy chứng tỏ hần đã để ý đến tấm lòng của Vương gia, một ngày nào đó hần sẽ thích, thậm chí là yêu Vương gia!”

“Đúng vậy, chúng ta cũng không phải lo lắng cho Vương gia!”

“Vương gia cũng coi như khổ tận cam lai!”

“Hy vọng hần có thể sớm yêu Vương gia, cuộc sống của chúng ta cũng sẽ tốt hơn!”

“Đúng vậy!”

55. Chương 55

Thượng

Hai huynh đệ ly biệt lâu ngày mới gặp lại tất nhiên là có nhiều chuyện nói mãi không xong, tình cảm nói hoài không hết. Đến giữa trưa, Diệp Lương cùng Dương Tư Khải đều không trở về mà lưu lại “Tùng uyển”.

Khi đang dùng cơm, Nghiêm Tiểu Yêu ngủ từ sáng đến trưa bị đói mà tỉnh, oa oa khóc thét, Lê Hoa Chúc cùng An Bảo ẵm nó đi uống sữa, Diệp Lương mới có thể nhìn thấy Lệ vương thế tử lần đầu tiên.

“Thiếu gia!” Vừa nhìn một cái, Diệp Lương liền kinh hô. Nguyệt Quỳnh trao cho hần một ánh nhìn thật sâu, Diệp Lương nuốt đầy bụng nghi vấn của hần xuống. Buông bát, Nguyệt Quỳnh nói với Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo: “Ta cùng Tiểu Diệp tử đi ra ngoài một chút!”

“Công tử (Nguyệt Quỳnh), người đi đi!”

Cảm kích cười cười với bốn người luôn thấu hiểu ý tứ của hần, Nguyệt Quỳnh dẫn Diệp Lương đi khỏi phòng ngủ. Dương Tư Khải cùng Nghiêm Sát cũng không ở đó, ngoài phòng chỉ có một mình Nghiêm Mặc. Nghiêm Mặc vuốt cằm nhìn Nguyệt Quỳnh, ý bảo sẽ không đi theo, Nguyệt Quỳnh tâm tình thả lỏng, dẫn Diệp Lương đi ra ngoài.

Hai người cũng không đi quá xa, ở tại hoa viên nhỏ phía sau “Tùng uyển”. Tháng một trời rất lạnh, Nguyệt Quỳnh bọc thân thể thật kín, nhưng tâm tình vẫn khó bình tĩnh lại.

“Thiếu gia, thế tử hần. . . !”

Đôi mắt Nguyệt Quỳnh lộ ra ngoài nhất thời cong cong: “Tiểu Yêu chính là một tiểu yêu quái hồ đồ, nó muốn đầu thai, lại chạy nhầm chỗ, chạy đến trong bụng ta. Tiểu Yêu. . . Là do ta sinh!”

“A !” Diệp Lương cả kinh choáng váng, Lệ vương thế tử đích thực là do thiếu gia sinh?

Lắc lắc tay trước mặt Diệp Lương đã bị dọa ngốc, Nguyệt Quỳnh không chút áy náy, đặc ý nói: “Bị dọa rồi phải không. Lúc đầu ta cũng bị dọa. Chỉ sợ ta chính là người đầu tiên lấy thân nam nhi sinh hạ hài tử trên đời này đó a.”

Hai mắt Diệp Lương lồi ra, nhìn chằm chằm thiếu gia nhà hần, trên mặt hần vừa xanh vừa trắng vừa đỏ vừa hồng. Thật lâu thật lâu sau, lâu đến mức Nguyệt Quỳnh nghĩ không biết có nên đi gọi Từ đại phu hay không, hần mới dần dần phục hồi tinh thần lại. Những giọt lệ chậm rãi trào ra khỏi khóe mắt, Diệp Lương đột nhiên ôm thiếu gia khóc lớn: “Ông trời có mắt. Ông trời có mắt. Cho thiếu gia có, tiểu thiếu gia. . . Ông trời, ô ô ô. . . có mắt. . . .”

Tâm Nguyệt Quỳnh nhảy lên tận cổ họng lúc này mới trở về vị trí cũ, tay trái vỗ vỗ Diệp Lương, hần vui mừng nói: “Ta biết người chắc chắn sẽ nhận ra thân thể của Tiểu Yêu. Tiểu Yêu chính là Lệ vương thế tử, chỉ có mấy người bọn Hồng Hỉ biết Tiểu Yêu là do ta sinh. Tiểu Diệp tử, ta không định sẽ nói cho bất cứ kẻ nào biết thân phận của ta.”

“Thiếu gia!”

Nguyệt Quỳnh lau lau nước mắt của Diệp Lương: “Tiểu Diệp tử, vì sao chúng ta lại ra đi? Tám năm qua, người vì ta mà chịu nhiều đau khổ như vậy, còn nường. . . .?” Hấn chùi chùi mũi. “Còn có rất nhiều người khác, khi ra đi người và ta đã quyết định vĩnh viễn không quay về, có thể gặp lại người, ta càng sẽ không trở về. Ta hiện tại chỉ có một tâm nguyện chưa hoàn thành, chính là nói cho nường biết ta còn sống.”

Diệp Lương quệt hai ba cái, lau khô nước mắt: “Ta lập tức vào kinh nói cho phu nhân.”

Nguyệt Quỳnh cảm kích nắm lấy tay hấn: “Tiểu Diệp tử, thực xin lỗi, vừa mới gặp lại người đã muốn khiến người chịu nguy hiểm.”

“Thiếu gia! Ngài đang nói cái gì vậy!” Diệp Lương sinh khí, “Là ta không bảo vệ thiếu gia cho tốt, bằng không phu nhân cũng sẽ không lo lắng nhiều năm như vậy, thiếu gia cũng sẽ không. . . .” Đột nhiên nghĩ đến chuyện thiếu gia sinh hạ tiểu thiếu gia, còn có thái độ của Nghiêm Sát đối với thiếu gia, sắc mặt Diệp Lương liền thay đổi: “Thiếu gia, Nghiêm Sát làm cái gì với ngài?” Rất có tư thế muốn đi giết người.

Biểu tình của Nguyệt Quỳnh trở nên cứng ngắc, tay trái xấu hổ xoa xoa lỗ tai, ai nha, nên nói thế nào với Tiểu Diệp tử đây?

“Thiếu gia! Có phải Nghiêm Sát khi dễ ngài hay không?”

“Ách. . . Không có.”

Một ba vị bình, một ba lại khởi [sóng sau xô sóng trước: vấn đề này chưa được giải quyết vấn đề khác đã xuất hiện], Diệp Lương hậu tri hậu giác[phản ứng chậm] rốt cuộc cũng phát hiện thiếu gia có một chỗ phi thường không đúng, “Thiếu gia! Tay phải của ngài làm sao vậy?”

Xong rồi xong rồi, thật sự xong rồi.

“Ách. . . Có chút không có khí lực, không phải đại sự gì.”

“Thiếu gia!”

Không lâu sau, Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo, Nghiêm Mặc đang ở trong “Tùng uyển”, Nghiêm Sát, Dương Tư Khải ở trong thư phòng tĩnh tường nghe thấy tiếng gào khóc thê lương truyền đến từ hoa viên: “Thiếu gia! Ta thực xin lỗi người! Ta để người bị tên đạo tặc Nghiêm Sát kia khi dễ, ta để cho cánh tay người bị tổn thương! Thiếu gia! Ta thực xin lỗi người!”

Hàm Nghiêm Sát căng cứng, Dương Tư Khải cúi đầu giấu vẻ xấu hổ và nhịn cười.

“Thiếu gia. . . Ta thực xin lỗi người, là ta hại người. . . Ô ô ô. . . .”

Tay trái vỗ nhẹ lên đầu Diệp Lương, Nguyệt Quỳnh miệng khô lưỡi khô càng không ngừng giải thích: “Không liên quan đến người a. Nghiêm Sát không có khi dễ ta, ta chỉ là bị chút thương tổn nhỏ, ngoại trừ điều đó ra, cánh tay ta vẫn rất hoàn hảo hảo đấy thôi.”

“Ô ô ô, thiếu gia, ta không còn mặt mũi nào để gặp phu nhân. . . .”

“Nường sẽ không trách người. Nếu không phải có Nghiêm Sát ở đó, ta mới sẽ bị người khác khi dễ thật. Hấn thật sự không có khi dễ ta.”

Diệp Lương đột nhiên ngẩng đầu, dọa Nguyệt Quỳnh nhảy dựng, chỉ thấy mắt hấn lộ ra hung quang, nói: “Hấn đem thiếu gia làm nam quân, đó còn không phải là khi dễ sao?”

“Ách. . . Kỳ thật, cũng không phải nam quân.” Nguyệt Quỳnh có chút nhăn nhó, “Hấn nói, đem ta làm, ân, thê.” Nói như vậy được không?

“Cái gì?!” Nói chưa dứt lời, Diệp Lương đã nhảy dựng lên. “Hấn làm sao xứng đôi với thiếu gia! Thế nhưng lại dám đem thiếu gia trở thành nữ nhân! Hấn làm thiếp của thiếu gia cũng không xứng! Ta đi giết hấn!”

“Tiểu Diệp tử!” Tay trái túm lấy Diệp Lương đang xúc động đến đỏ mắt, Nguyệt Quỳnh nhanh chóng nói, “Tiểu Diệp tử, người hãy nghe ta nói. Hấn không có đem ta trở thành nữ nhân, mà là. . . Kỳ thật a, lấy thân phận hiện tại của ta mà nói, địa vị này đã rất cao rồi.”

Nguyệt Quỳnh càng nói càng không xong, nước mắt của Diệp Lương trào ra, ôm chặt lấy thiếu gia: “Thiếu gia. . . Ngài không nên, không nên chịu sự ủy khuất này. . . Ô ô ô, thiếu gia, đều là tại ta, đều là tại ta không bảo vệ ngài cho tốt.” Đề tài lại quay về như cũ.

“Tiểu Diệp tử, người hãy nghe ta nói, không phải là người muốn như vậy mà.” Làm thế nào mới tốt đây?

“Buông hấn ra.”

Sát khí từ phía sau đánh úp lại, Diệp Lương buông thiếu gia ra, đứng che trước người thiếu gia. Vừa thấy người tới là ai, hung quang trong mắt hấn liền phát ra: “Nghiêm Sát đạo tặc! Chỉ cần ta sống một ngày, người cũng đừng mong khi dễ thiếu gia nữa. Người khác sợ người, ta lại không sợ người.”

“Lương.” Dương Tư Khải đi theo Nghiêm Sát đến đây gằm nhẹ, gương mặt Nghiêm Sát dữ tợn như la sát.

Nếu là các Nghiêm, cũng sẽ bị lệ khí lúc này của Nghiêm Sát dọa sợ, nhưng Diệp Lương lại to gan lớn mật, bao thiên bao địa. Che chở thiếu gia của mình, không chỉ không bị Nghiêm Sát dọa sợ, ngược lại còn như hổ rình mồi trừng mắt nhìn Nghiêm Sát.

Lục mâu dậy sóng mãnh liệt, Nghiêm Sát bắt chập sát khí mà đi qua. Nguyệt Quỳnh di chuyển, lên đến trước mặt Diệp Lương, Dương Tư Khải cản Nghiêm Sát lại còn nhanh hơn hấn.

“Lệ vương, Lương chỉ là hộ chủ sót ruột, người không cần chấp nhặt cùng hấn.” Nghiêm Sát đang thịnh nộ, dù là Dương Tư Khải cũng không dám cứng rắn đối đầu với y.

Diệp Lương lại kéo thiếu gia đến phía sau, vẫn không sợ chết như cũ, nói: “Nghiêm Sát đạo tặc, cho dù người giết ta, ta cũng sẽ không để cho người khi dễ thiếu gia nhà ta nữa, lại càng không để người đem thiếu gia nhà ta làm nam quân. Ta hiện tại sẽ mang thiếu gia nhà ta cùng tiểu thiếu gia đi.”

“Lương! Không được vô lễ với Lệ vương nữa!” Dương Tư Khải lần đầu tiên rống với Diệp Lương. Chỉ thấy gương mặt Nghiêm Sát không còn có thể hình dung bằng từ dữ tợn, xương cốt toàn thân của y đều ngập tràn nổi tức giận, phát ra tiếng vang khùng bố kẻ khác.

Nguyệt Quỳnh nhìn thấy bộ dáng của y, nuốt nuốt nước miếng, vỗ nhẹ nhẹ lên tên đạo tặc lớn mật che trước người mình. “Tiểu Diệp tử, người cùng An vương trở về, ta có lời muốn nói cùng Lệ vương.”

“Thiếu gia!” Diệp Lương nóng nảy, “Ta không thể để người một mình ở đây. Tên đạo tặc Nghiêm Sát khi dễ người, ta muốn giết hấn.”

“Vậy phải xem xem người có thể giết ta hay không.” Nghiêm Sát tiến lên phía trước.

Dương Tư Khải sải chân đi một bước dài, kéo Diệp Lương về phía sau: “Lệ vương, Diệp Lương không hiểu chuyện, ta thay hấn bồi tội với người.”

“Dương Tư Khải, ta mới. . . .”

“Người câm miệng cho ta.” Dương Tư Khải quay đầu lại, rống với Diệp Lương một câu.

Nguyệt Quỳnh vẫn nhìn Nghiêm Sát, nói: “Tiểu Diệp tử, nghe lời ta, cùng An vương trở về. Nếu người không muốn trở về, thì đi chơi đùa với Tiểu Yêu đi.”

Diệp Lương còn muốn nói chuyện, nhưng dưới ánh mắt giận dữ của Dương Tư Khải cùng những cái lắc đầu của thiếu gia, hấn đem những gì muốn nói nhịn xuống. “Ta đi bồi tiểu thiếu gia.”

Hất tay Dương Tư Khải ra, Diệp Lương phẫn nộ liếc mắt nhìn Nghiêm Sát rồi cúi đầu rời đi. Thiếu gia thành nam quân của đạo tặc, hấn vì thiếu gia mà khổ sở, vì thiếu gia mà đau lòng, càng tức giận bản thân mình vô năng.

Nói tiếng “xin lỗi” với Nghiêm Sát, Dương Tư Khải vội đuổi theo Diệp Lương. Tò mò nhìn xem Dương Tư Khải cùng Tiểu Diệp tử đi xa, Nguyệt Quỳnh chuyển hướng sang Nghiêm Sát, lục mắt của đối phương nhanh chóng tràn ngập nổi tức giận.

Tiến lên vài bước, đi đến trước mặt Nghiêm Sát, Nguyệt Quỳnh ngẩng đầu. Đối phương cúi đầu nhìn hấn, trong mắt là lửa giận đã sắp không thể khắc chế được.

“Không phải Tiểu Diệp tử cố ý đâu. Hắn nghĩ rằng ngươi khi dễ ta.” Tay trái nắm lấy bàn tay to lớn của Nghiêm Sát, tay hắn nháy mắt liền bị nắm chặt.

“Hắn muốn dẫn thể cùng tử của ta đi, chẳng lẽ ta còn có thể lưu hắn lại?” Nếu Nguyệt Quỳnh không có ở đây, Nghiêm Sát sẽ một chưởng đập chết Diệp Lương, chẳng ngại hắn là người của Dương Tư Khải.

“Tiểu Diệp tử cảm thấy rằng ngươi đem ta trở thành nữ nhân, hắn không thích.” Nghĩ đến việc Nghiêm Sát bị Tiểu Diệp tử chọc giận đến thế này, Nguyệt Quỳnh thực không lương tâm muốn cười, nhưng hắn phải chịu đựng.

“Vậy ngươi là cái gì của ta?” Đại chưởng chưa bị nắm vờn ra, đem người kia ôm chặt vào trong lòng.

Nguyệt Quỳnh không biết trả lời thế nào, suy nghĩ nửa ngày: “Ách, cha của Lê vương thế tử.” Lục mâu u ám.

“Nghiêm Sát,” Nguyệt Quỳnh vẫn không nhịn được mà nở nụ cười, nhanh chóng giải thích trước khi đổi phương “đánh”, “Ta rất cao hứng, thật sự rất cao hứng. Ta cứ tưởng Tiểu Diệp tử đã chết, không ngờ rằng có thể ở nơi này gặp lại hắn. Nhìn thấy hắn bình yên vô sự, ta, thật sự rất cao hứng, cho dù nằm mơ cũng có thể cười mà tỉnh dậy.”

Nắm lấy đại chưởng làm đau hân của y, Nguyệt Quỳnh không gãy ra, mà vẫn tiếp tục cười nói: “Tiểu Diệp tử lớn lên từ nhỏ cùng ta. Ta là nhi tử độc nhất trong nhà, hắn chính là thân đệ đệ [em trai ruột] của ta. Còn nhớ người ta nhờ ngươi tìm giúp ta không? Người mang y phục dính máu của hắn về, ta cứ tưởng hắn đã chết. . . .” Trong mắt Nguyệt Quỳnh có lệ, nhưng hắn vẫn cười. “Hắn còn sống, thật sự là, thật tốt quá, thật tốt quá.”

“Không được khóc.” Ngọn lửa trong đôi mắt xanh biếc khẽ tàn đi một chút.

“Ta không khóc, là ta rất vui.” Đôi mắt Nguyệt Quỳnh cười thành hình lưỡi liềm, “Nghiêm Sát, cảm ơn ngươi. Nếu ngươi không tổ chức tiệc đầy tháng cho Tiểu Yêu, ta sẽ không gặp được Tiểu Diệp tử, ta cũng sẽ không vui mừng như vậy.”

Trong đôi mắt xanh biếc chỉ còn lại đôi mắt dăm lệ tươi cười kia, Nghiêm Sát đột nhiên khom người khiêng Nguyệt Quỳnh lên, đánh một cái không nặng không nhẹ trên mũi hắn, lạnh lùng nói: “Ngươi nói cho hắn, nếu còn nói bậy nữa ta sẽ làm thịt hắn.”

“Nghiêm Sát, ngươi như vậy ta khó chịu.”

Một cái đánh lại giáng lên mũi hắn, Nguyệt Quỳnh không oán hận, muốn khiêng thì khiêng đi, ai bảo người này hiện đang sinh khí a.

Tuy rằng Diệp Lương thống hận tên đạo tặc Nghiêm Sát kia, nhưng lại cực thích tiểu thiếu gia.

Cả một buổi chiều, hắn an vị bên chiếc giường nhỏ của tiểu thiếu gia, ngơ ngác nhìn ngắm khuôn mặt tiểu thiếu gia, vừa khóc vừa cười.

Hắn nhờ Lê Hoa Chúc dạy hắn cách đối đãi cho tiểu thiếu gia, dạy hắn cách uy tiểu thiếu gia uống sữa hổ, dạy hắn làm thế nào dỗ tiểu thiếu gia ngủ. Chỉ cần ôm lấy tiểu thiếu gia, hắn liền khóc.

“Hoa Chúc, vì sao tiểu thiếu gia lại họ Nghiêm? Phải là họ Nguyệt.” Đây là chỗ bất mãn thứ hai của Diệp Lương. Rõ ràng là do thiếu gia sinh ra, sao lại mất toi cho tên đạo tặc kia?

Lê Hoa Chúc xấu hổ nói: “Tiểu Yêu chính là Lê vương thế tử, tất nhiên là theo họ của Vương gia.”

Diệp Lương hừ một tiếng: “Tên đạo tặc Nghiêm Sát kia khi dễ thiếu gia nhà ta, còn làm cho tiểu thiếu gia nhà ta cùng họ với hắn, hắn thật đáng giận.”

Hồng Hỉ Hồng Thái không hé răng, Lê Hoa Chúc hỏi: “Vì sao lại nói Vương gia là, đạo tặc?”

Diệp Lương thấp giọng nói: “Thiếu gia là tiên tử, Nghiêm Sát nhất định đã dùng thủ đoạn mới có được thiếu gia, bằng không thiếu gia cho dù chết cũng sẽ không làm nam quân của ai cả, thiếu gia. . . .” Nhớ đến cái gì đó, hắn lập tức im miệng, qua một lúc, hắn mới nói: “Thiếu gia sẽ không làm nam quân của bất cứ kẻ nào, chết cũng sẽ không.”

“Vì sao sẽ không ?” Lê Hoa Chúc lập tức hỏi.

Diệp Lương chăm chú nhìn chăm chăm tiểu thiếu gia, hồi lâu sau mới phát ra một câu: “Chính là sẽ không.”

Lê Hoa Chúc nhìn vào mắt Hồng Hỉ Hồng Thái, trong mắt ba người đều là những suy nghĩ sâu xa.

Nguyệt Quỳnh bị đưa đi làm gì? Không ai biết, dù sao cũng không phải là quay về “Tùng uyển”, đêm nay hẳn không có trở về.

Diệp Lương một tắc cũng không rời tiểu thiếu gia, bỏ mặc Dương Tư Khải ở một bên. Dương Tư Khải bất đắc dĩ, chỉ có thể một mình trở về Hạ uyển.

Đêm khuya, sau khi đám người Lê Hoa Chúc đã ngủ, Diệp Lương cởi một chiếc hài của tiểu thiếu gia, cất vào trong lòng, lại lấy ra một chuỗi ngọc châu chưa bao giờ rời khỏi người mình đặt vào trong tã lót của tiểu thiếu gia, nhìn tiểu thiếu gia hồi lâu, hẳn mới đứng dậy rời đi. Không quay về “Hạ uyển”, Diệp Lương ra khỏi vương phủ, bỏ những kẻ theo dõi hẳn lại, chẳng biết đi đâu.

Sáng sớm, Nghiêm Sát còn đang ở trên giường, ngoài phòng đã có người gõ cửa, chính là Nghiêm Mặc.

“Vương gia, An vương muốn gặp ngài.”

Đợi nửa ngày, trong phòng không hề có động tĩnh, Nghiêm Mặc quay đầu lại nhìn vào mắt An vương sắc mặt xanh mét, bất đắc dĩ lại gõ cửa gõ cửa, thoáng nâng cao âm điệu: “Vương gia, An vương muốn gặp ngài, đã chờ sẵn bên ngoài.”

Nghiêm Sát ôm ấp thạch trắng mỹ ngọc đang ngủ say mở to mắt, cơ hồ nháy mắt bị khiến cho tỉnh táo nên trên mặt y hiện lên vẻ không kiên nhẫn. Chậm rãi rút cánh tay bị người kia ôm lấy, y xốc màn lên, mặc y phục xuống giường. Đắp chăn kỹ lưỡng cho kẻ còn đang ngủ say, y đen mặt, đẩy về nghiêm nghị đi đến cạnh cửa, mở cửa.

Nghiêm Mặc ở ngoài cửa khẽ liếc mắt nhìn sắc mặt của Vương gia một cái, liền lập tức lui về phía sau hai bước, khiến cho Vương gia nhìn thấy An vương đã chờ sẵn, để tránh bị vạ lây.

Nghiêm Sát vừa ra tới, Dương Tư Khải đang ngồi trên ghế liền đứng dậy, lạnh lùng nói: “Nghiêm Sát, ta muốn gặp Nguyệt Quỳnh.”

Lông mày của Nghiêm Sát lập tức nhăn lại: “Hắn đang ngủ. Người gặp hắn làm gì?”

Dương Tư Khải gầm nhẹ: “Không thấy Diệp Lương đâu! Hắn bỏ người của ta lại, chẳng biết đi đâu, Nguyệt Quỳnh nhất định biết hắn đã đi đâu! Cho ta gặp Nguyệt Quỳnh!”

Nghiêm Sát đóng cánh cửa sau lưng lại, lục mâu ám trầm. Dương Tư Khải ổn định cảm xúc một chút, ngược lại thấp giọng nói: “Cho ta hỏi Nguyệt Quỳnh một chút là Diệp Lương đi đâu.”

Nghiêm Sát nhìn thoáng qua Nghiêm Mặc, nhắc chân đi ra ngoài, Dương Tư Khải đuổi theo y: “Nghiêm Sát, bảo Nguyệt Quỳnh nói cho ta biết Diệp Lương đi đâu.”

Nghiêm Mặc đóng đại môn lại, âm thầm thở dài. Đi đến cửa phòng ngủ, nghiêng tai lắng nghe, sau một lúc lâu, trong phòng không hề có động tĩnh, hắn mới lấy một chiếc ghế dựa, ngồi trước cửa.

Dẫn Dương Tư Khải vào tiểu thư phòng cách vách phòng ngủ, sau khi Nghiêm Mưu rót đầy trà cho y cùng Dương Tư Khải, Nghiêm Sát tỏ ý bảo Nghiêm Mưu đi ra ngoài. Môn vừa đóng lại, y mở miệng: “Người hiện tại nếu đang ở chiến trường, không đến hai vòng sẽ bị địch nhân chặt bỏ thủ cấp.”

“Nếu Nguyệt Quỳnh biến mất, người có thể thần nhiên ngồi đây sao?”

“Ta sẽ không để cho hắn biến mất. Người hiện tại không còn là An vương khôn khéo cùng tiêu sái của năm đó, nhưng lại rất giống một kẻ phạm phu tục tử bị nữ nhân mê hoặc.”

“Nghiêm Sát!”

Lục mắt của Nghiêm Sát nhìn thẳng vào Dương Tư Khải, Dương Tư Khải phần nộ trừng mắt lại, hai người liền như vậy không tiếng động đánh giá nhau, qua hồi lâu, Dương Tư Khải đột nhiên cười khò một tiếng, cất giọng khàn khàn: “Người nói đúng. Ta hiện tại đã không còn là chính mình.” Hai tay vuốt vuốt mặt,

hắn thống khổ nói: “Bất luận ta đối xử với hắn tốt cỡ nào, trong lòng hắn chỉ có người kia; hiện tại, hắn gặp được người kia, ta cứ tưởng hắn có thể nhìn đến ta, nhưng hắn đảo mắt liền không chút lưu luyến mà ly khai ta. Nghiêm Sát. . . Có đôi khi ngẫm lại, con mẹ nó, ta thật sự là bị coi thường.”

Nghiêm Sát không có lên tiếng, Dương Tư Khải sau khi nói xong liền cúi đầu không biết suy nghĩ gì, đợi đến khi chén trà trong tay hắn đã nguội lạnh, hắn mới thấp giọng hỏi: “Nghiêm Sát, người lấy ở đâu sự tự tin rằng Nguyệt Quỳnh sẽ không rời bỏ người?”

“Hắn sẽ rời bỏ ta.” Câu trả lời của Nghiêm Sát khiến Dương Tư Khải giật mình, hắn ngẩng đầu lên, chỉ thấy Nghiêm Sát vẫn bày ra bộ dáng trấn định tự nhiên như cũ, “Hắn sẽ rời đi ta, cho nên ta phải đeo vòng trang sức trên tay chân, trên người hắn, để cho hắn không ly khai, không chạy thoát.”

Dương Tư Khải sửng sốt.

“Ta không có cái kiên nhẫn đi chờ đợi cái gọi là lương tình tương duyệt. Trói chặt hắn, vây khốn hắn, diệt trừ bất cứ kẻ nào có thể bước vào trong lòng hắn, bất luận nam nữ. Hắn không thích ta thì thế nào? Thân cùng tâm của hắn đều chỉ có thể là của ta.”

Gương mặt Dương Tư Khải lộ vẻ chấn động, lời nói của Nghiêm Sát như một cây thiết chùy [búa sắt], đập vào trong tim hắn.

“Loại người như người không nên chú ý đến cái gì người tình ta nguyện, bằng không sẽ tự làm cho chính mình chật vật như thế.” Nghiêm Sát tiếp tục chế nhạo Dương Tư Khải, sắc mặt Dương Tư Khải lúc xanh lúc trắng, nhưng không có phản bác.

Cảm thấy chính mình đã nói quá nhiều, Nghiêm Sát còn buồn ngủ liền đứng dậy định rời đi, Dương Tư Khải ngăn y lại: “Nghiêm Sát, người không cần hắn thích người, vậy người thương hắn không?”

“Chỉ có loại người như người mới có thể rảnh rỗi để ý đến tình yêu. Hắn là thê của ta, chưa bao giờ thay đổi.” Bỏ lại Dương Tư Khải ngốc đến mức ngây người, sững sờ ở đó, Nghiêm Sát nhanh chóng ly khai tiểu thư phòng. Ngay sau khi y rời đi không lâu, trong thư phòng trống trải bay ra một câu: “Người đã thương hắn, vì sao lại có ‘tam cung lục viện’?”

Nghiêm Sát không có nghe thấy nghi vấn của Dương Tư Khải, tất nhiên cũng sẽ không trả lời hắn. Bất quá nếu y nghe thấy, y cũng chỉ sẽ ném cho Dương Tư Khải một cái liếc mắt không thèm quan tâm.

Trở lại phòng ngủ, người trên giường còn đang ngủ say, ngay cả thân thể cũng không chuyển mình. Nghiêm Sát cởi xiêm y lên giường, đem kẻ ngủ say như chết kia ôm chặt vào lòng, tiếp tục ngủ thêm. Còn người trong lúc ngủ mơ kia đang mơ thấy một giấc mộng kì lạ, trong mộng, hắn sống ở một nơi toàn những cây củ cải lớn. Củ cải khắp mặt đất, hắn kéo nha kéo nha, tay đã mỏi, nhưng cách ngày kéo hết củ cải vẫn như cũ xa xa không hạn. Hắn khóc không ra nước mắt, vì sao lại có nhiều cây củ cải lớn như vậy.

56. Chương 56

Thượng

Tiệc đầy tháng đã kết thúc, các tân khách đều trở về nơi ở của mình. Theo tin đồn mà Lê Hoa Chúc nghe được, công chúa đang ở tại “Thu uyển” gặp khách chính là vị công chúa giả. Nghe nói vị công chúa giả này giả trang giống Cổ Phi Yến như đúc, ngay cả bộ dáng kiêu ngạo ương ngạnh của nàng đều diễn đến mức cực kỳ sắc sảo, ngoại trừ đối xử thoắt khách khí với Giải Lưu Sơn ra, những người khác đều bị nàng mình ám [công khai hay ngầm] chế nhạo châm chọc một phen, Triệu công công tức đến mức méo miệng. Sau khi Cổ Phi Yến được đưa đi, vị công chúa giả này sẽ ngụ ở “Thu uyển”, kéo dài thời gian Cổ Phi Yến giấu mặt, không gặp khách.

Nguyệt Quỳnh nghe xong chỉ cười cười, chưa từng hỏi chuyện về vị công chúa giả, cũng không hỏi đến chuyện của Cổ Phi Yến, tựa hồ đang chặt chẽ tuân thủ bản “Khế ước” kia, không dám chọc giận Nghiêm Sát nữa. Bất quá Nghiêm Sát đã làm phụ vương lại có biến hóa rõ ràng, y đã hơn mấy tháng không có triệu người thị tẩm, khiến bọn công tử tứ viện hoài nghi rằng có phải phương diện nào đó của y không được.

“A!”

Một trận tiếng rên rĩ trôi qua, chiếc giường lớn rung chuyển nửa ngày rồi cục cũng yên tĩnh lại. Màn xốc lên, một thân mình như tòa núi nhỏ xuống giường, y khoác áo đơn rồi mở cửa ra để cho người khác bưng nước ấm vào.

Nguyệt Quỳnh còn đang chìm đắm trong dư vị sót lại có chút buồn ngủ, tuy rằng không có bị “chiếm lấy”, nhưng đã nhiều ngày đều bị người bạt[giật, kéo]củ cải, bạt n cây củ cải, không chỉ hai chân hần như nhũn ra, hơn nữa tay cũng thật sự mỏi.

Cửa mở ra, Nghiêm Sát cầm bố khăn nóng tiến đến bên giường, chà lau cho Nguyệt Quỳnh. Vị công tử Nguyệt Quỳnh này không chỉ có lá gan trở nên sắp bao thiên bao địa, mà còn lười đến mức cả thần lẫn người đều phải phần nộ, không chỉ không sợ hãi sự hầu hạ của Lệ vương, ngược lại còn thật sự hưởng thụ. Quả nhiên, con người ta chính là không thể lường.

Nguyệt Quỳnh cả người mềm nhũn đánh bạo đề nghị: “Nghiêm Sát, người có muốn triệu.”

Chữ “người” còn chưa kịp nói ra, miệng Nguyệt Quỳnh đã bị chặn lại một cách hung hăng. Khi hần có thể hít thở lại, hần nghe thấy Nghiêm Sát thô giọng rống: “Nghiêm Mặc! Bảo Nghiêm Bình đuổi toàn bộ người trong tứ viện ra khỏi phủ!”

“Vâng! Vương gia!”

“Nghiêm Sát! Không cần!” Nguyệt Quỳnh bị hù chết. Đáng tiếc, Nghiêm Sát không muốn nghe hần nói ra những lời khiến y không hài lòng, nên lại ngăn chặn cái miệng của hần.

Xong rồi, xong rồi, lần này xong rồi. Trước mắt Nguyệt Quỳnh từng trận trở thành màu đen.

Nơi này, Nghiêm Sát trừng phạt công tử không nghe lời của y; tại nơi kia, quan viên cùng Triệu công công vừa trở lại kinh thành đang bấm báo hành trình đến Giang Lăng lần này lên hoàng đế Cổ Niên.

Cổ Niên sau khi nghe xong, trong mắt hiện lên vẻ âm lãnh. “Có gặp công chúa không?”

“Bẩm Hoàng Thượng, nô tài có gặp.”

“Công chúa ra sao? Ở chung với Nghiêm Sát thế nào?”

“Công chúa nhiệm phong hàn, khi nô tài gặp công chúa, sắc mặt công chúa không tốt, nói chuyện cũng hữu khí vô lực. Dung ma ma lên nói với nô tài rằng công chúa không thích Giang Lăng, muốn quay về kinh, sai nô tài bấm báo Hoàng Thượng.” Triệu công công khó xử liếc mắt nhìn Hoàng Thượng một cái, cúi đầu nói “Nô tài nghe nói.”

“Nghe nói cái gì?”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, nô tài nghe nói công chúa và Lệ vương ở chung. không được tốt.”

“Không được tốt thế nào?”

Triệu công công lại liếc mắt nhìn Hoàng Thượng một cái, châm chọc nói: “Công chúa. Không cho Lệ vương, vào phòng. Bên phía Lệ vương, nô tài thật không có nghe thấy cái gì. Chỉ có nghe thị nữ bên người công chúa nói, lúc công chúa nhiễm bệnh, Lệ vương đều tự mình chăm sóc, không mượn tay người khác.”

Đôi mắt Cổ Niên nheo lại, hần đứng lên, hỏi: “Người còn nghe được cái gì?”

Triệu công công lắc đầu: “Người trong Lệ vương phủ rất kín miệng, nô tài không nghe được gì nữa, chỉ có một câu công chúa sai nô tài chuyển cho Hoàng Thượng.”

“Nói.”

“Công chúa đã nói một câu, “Ba tháng”. Nô tài hỏi ý công chúa ra sao, công chúa nói nô tài chỉ cần nói cho Hoàng Thượng nghe là được.”

Khóe miệng Cổ Niên khẽ nhếch lên: “Có nhìn thấy Lệ vương thế tử không?”

Triệu công công sửng sốt, sao Hoàng Thượng lại không hỏi về công chúa? Bất quá hần phản ứng cực nhanh, trả lời: “Bẩm Hoàng Thượng, nô tài thấy.”

“Vừa này bọn chúng nói bộ dáng Lệ vương thể tử rất đáng yêu xinh đẹp, có biết là do nữ tử nào sinh không?”

Triệu công công suy nghĩ, nói: “Bẩm Hoàng Thượng, nô tài cũng rất tò mò. Lệ vương thể tử rất đáng yêu, nếu không có đôi mắt xanh biếc kia cực kỳ giống Lệ vương, nô tài cũng không dám tin tưởng đó là nhi tử của Lệ vương. Suốt tiệc đầy tháng, nương của thể tử vẫn chưa xuất hiện, nô tài tò mò lên hỏi thăm, hình như là Lệ vương bên ngoài tìm được một dân nữ, nàng kia sau khi sinh hạ hài tử liền biến mất. Lệ vương chỉ cần thể tử, không cần nương của thể tử.” Nói xong, hần ngẩng đầu cười cười, “Nói đến cũng thực buồn cười, Lệ vương thể nhưng lại đặt tên cho thể tử là Tiểu Yêu, có người nói Lệ vương vừa ngủ dậy, bên người đột nhiên có thêm một hài tử. Cho nên mới gọi là Tiểu Yêu.”

“Nghiêm Tiểu Yêu?” Cổ Niên nghiêng ngả nhớ kỹ cái tên này, giống như thuận miệng hỏi, “Có phải bên người Nghiêm Sát có một tên công tử đã theo hần rất nhiều năm hay không?”

“A.” Triệu công công cẩn thận trả lời, “Việc này nô tài không có để ý đến. Lệ vương vốn không cho đám công tử của hần lộ diện, hiện giờ Lệ vương trở thành Phò mã gia càng không thể cho đám thị quân này gặp khách. Nô tài mãi lo lắng phượng thể của công chúa, đã quên hỏi thăm việc này. Thỉnh Hoàng Thượng thứ tội.”

“Thôi. Người lui xuống đi.” Cổ Niên không kiên nhẫn phát tay.

“Vâng, nô tài lui xuống.” Triệu công công quỳ lui ra ngoài. Trên hành trình đi đến Giang Lăng lần này, hần lại nhận được rất nhiều ưu đãi nên tất nhiên sẽ thay Lệ vương nói ngọt trước mặt hoàng thượng.

Triệu công công đi rồi, Cổ Niên trầm mặc một hồi, sau đó đi đến trước bàn, cầm lấy một phong thư. Sau khi xem qua, trên mặt hần hiện lên một nụ cười quỷ dị. “Nguyệt Quỳnh. Không thể tưởng được Nghiêm Sát cũng là kẻ có tình. Truyền ý chỉ của trẫm, tuyên Hằng vương thể tử Giang Bùi Chiêu nhập kinh thụ phong.”

“Tuân chỉ!”

Đốt thư đi, Cổ Niên chậm rãi đi đến trước giá sách, cầm lấy một thanh bảo kiếm treo ở nơi đó. Thanh kiếm này từng là kiếm mà U đế dùng khi luyện võ, bất quá U đế là thiên tài ở lĩnh vực khiêu vũ, nhưng về việc tập võ lại không có chút thiên phú nào.

Rút ra thanh kiếm đã không được sử dụng nhiều năm, Cổ Niên một kiếm chặt bỏ, lưu lại một đạo vết kiếm trên giá sách. “Trẫm thật muốn nhìn một cái xem bộ dáng của tiểu yêu quái là cái dạng gì.”

Phủ đệ của Tề vương Giải Ứng Tông. Giải Lưu Sơn vừa trở về cũng đang hướng phụ thân bẩm báo thu hoạch trong chuyến đi Giang Lăng lần này.

“Tình hình công chúa vẫn điều ngoa như trước, xa cách với con. Nghe nói sau khi nàng cùng Nghiêm Sát thành thân hoàn toàn không cùng Nghiêm Sát làm việc phu thê, cũng khó trách Nghiêm Sát đi tìm nữ nhân khác sinh hài tử.”

“Công chúa là một phụ nhân *** đáng, sao lại có thể chịu đựng như vậy.” Giải Ứng Tông nhắm mắt dưỡng thần chậm rãi nói, “Mấy năm nay đám công tử phu nhân bên người hần kẻ đi người đến, có thể gạt được người khác, nhưng không thể lừa vi phụ. Nghiêm Sát dám vì kẻ kia mà trở mặt với ta, thậm chí suýt nữa giết chết Hoà Chính trước mặt ta, hần sẽ không dễ dàng thay lòng đổi dạ. Khi ở đó người có thấy được người nọ hay không?”

“Không có. Nghiêm Sát chỉ bế nhi tử của hần đi ra gặp người, không cho đám công tử của hần tham dự. Bất quá con thám thính được chút tin tức. Nghiêm Sát tựa hồ vì một tên nam quân mà xung đột cùng Dương Tư Khải. Con không có nhìn thấy Nghiêm Sát cùng Dương Tư Khải, nên lên tiếp xúc với Bùi Chiêu, nhưng vị mưu sĩ Lý Hưu bên người hần lại rất thân thuộc với hai người họ.”

“Bốn phía có nhiều cơ sở ngầm như vậy, sao Nghiêm Sát cho người nhìn thấy.”

“Phụ thân nói cũng phải.”

“Hoàng Thượng muốn động Nghiêm Sát, thực lực của hần tuyệt đối thâm sâu hơn so với những gì người và ta đoán trước rất nhiều. Nếu hần lấy công chúa ra đe dọa, giết công chúa.”

“Phụ thân?”

“Đây là ý của Hoàng Thượng.”

“Con hiểu được.”

Con đường dẫn đến Tử Vân tự [chùa] trong kinh thành được bảo vệ nghiêm ngặt. Hôm nay là ngày mười lăm tháng một, là ngày hoàng thái hậu Trương Huyền Ngọc đến chùa dâng hương và nghe trụ trì “Tuệ Tĩnh đại sư” giảng Phật. Từ sau khi U đế qua đời, ngày mười lăm mỗi tháng, hoàng thái hậu đều đến Tử Vân tự dâng hương lễ Phật, tháng trước vì thân thể nàng không được khoẻ nên không có xuất cung, hôm nay thân thể vừa mới hảo, nàng liền theo thường lệ xuất cung lễ Phật. Sau khi Cổ U qua đời, Cổ Niên không làm khó hoàng thái hậu, nhưng bỏ cũ thay mới tất cả cung nhân bên cạnh, chỉ để lại một vị tiểu thái giám Cổ U thương yêu nhất khi còn sống. Cái chết của Cổ U kích thích Cổ Niên, nguyên bản hắn muốn xử tử vị tiểu thái giám kia, chôn hắn cùng Cổ U, nhưng vị tiểu thái giám này đã từng cứu mệnh Cổ U, hoàng thái hậu Trương Huyền Ngọc xem đó là ơn, nên đã giành vị tiểu thái giám kia lại, giúp hắn thoát chết.

Phượng liễn [xe hoặc kiệu có khắc hình chim phượng] của Hoàng thái hậu chậm rãi di chuyển, khi đến Tử Vân tự, trụ trì Tuệ Tĩnh đại sư cùng chúng tăng trong chùa đã ở bên ngoài chờ sẵn. Hạ phượng liễn, sau khi Trương Huyền Ngọc hành lễ với đại sư, liền đi vào trong chùa. Trước tiên thắp hương cho Bồ Tát, sau đó Trương Huyền Ngọc đi theo Tuệ Tĩnh đại sư vào thiện phòng của trụ trì. Phần đông thị vệ cùng cung nhân đều lưu lại, Trương Huyền Ngọc chỉ dẫn theo thái giám Đinh Châu bên người — vị tiểu thái giám suýt chút nữa bị Cổ Niên giết chết năm đó — vào thiện phòng.

Tuệ Tĩnh đại sư đóng cửa lại, khi đi đến thiện tọa, nhẹ cất giọng nói: “Thái hậu, có người muốn gặp ngài.” Sau đó, hắn lớn tiếng hỏi: “Thái hậu hôm nay muốn nghe cái gì?”

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Trương Huyền Ngọc hiện lên vẻ kinh ngạc, nàng hướng về phía cửa, lớn tiếng nói: “Ai gia tháng trước mấy ngày liền đều mơ thấy một giấc mộng, mong được đại sư chỉ điểm.”

“Thái hậu mời ngồi.”

Hai người vẫn chưa ngồi xuống, Trương Huyền Ngọc đã nức nở nói: “Đại sư, ai gia. Mơ thấy U nhi, hẳn.” Tuy rằng chỉ là diễn, nhưng vừa nhắc tới nhi tử, nàng vẫn không nhịn được mà bật khóc.

Đại sư thở dài thật dài, nói “Thái hậu tâm tư không yên, chi bằng tĩnh tọa một lát, lão nạp lại giảng Phật cùng thái hậu.”

“Hảo.”

Hai người đợi một hồi, tiểu sa di đứng cạnh cánh cửa ở phòng trong khẽ xoay người gật gật đầu với bọn họ, tỏ vẻ rằng kẻ nghe lén ở ngoài phòng đã ly khai. Tuệ Tĩnh đại sư lập tức dẫn thái hậu vào tiểu cách gian. Đi vào góc, hắn di chuyển một chậu hoa, rồi sờ sờ trên tường, một cánh cửa ngầm chậm rãi xuất hiện, hắn dẫn theo hai người đi vào.

Sau khi dẫn thái hậu đi được một đoạn, Tuệ Tĩnh đại sư nói: “Thái hậu, người muốn gặp ngài ở ngay phía trước, lão nạp không tiện đi theo, lão nạp ở bên ngoài ứng đối. Thái hậu không nên trì hoãn quá lâu.”

“Đa tạ đại sư.”

Tuệ Tĩnh đi vòng vèo trở về, Trương Huyền Ngọc tâm trí bình tĩnh, dẫn theo Đinh Châu tiếp tục đi về phía trước, sau khi đi thêm một đoạn, trước mắt bỗng trở nên thoáng đàng sáng trong. Chỉ thấy một người quỳ gối ở đó, nàng đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền vội chạy đến: “Lang Dạ!”

“Thái hậu!” Kẻ đang quỳ nhào vào trong lòng Trương Huyền Ngọc, nắm chặt tay nàng, khóc rống nói, “Thái hậu, ta tìm thấy Hoàng Thượng!”

Trương Huyền Ngọc thổ dốc vì kinh ngạc, nước mắt lập tức dâng lên, hai chân như nhũn ra, quỳ gối trên mặt đất. “Người tìm thấy, U nhi?”

“Ân!”

Đinh Châu “bịch” một tiếng, cũng quỳ gối trên mặt đất, “oa” khóc lên.

Sau khi Trương Huyền Ngọc đi từ Tử Vân tự ra, chỉ thấy hai mắt nàng sưng đỏ, nỗi lòng vẫn chưa yên, Đinh Châu đồng dạng cũng là bộ dáng vừa mới khóc. Triệu công công hộ tống thái hậu đến đây nhanh chóng tiến lên, chợt nghe Tuệ Tĩnh đại sư nói: “U để đã qua đời nhiều năm, nếu hắc trên trời có biết, thấy thái hậu thương tâm như thế, hắc sẽ không đành lòng chuyển thế, mong rằng thái hậu có thể buông tha, để cho U để có thể an tâm chuyển thế đầu thai, không phải làm cô hồn dã quỷ.”

Trương Huyền Ngọc lại rơi nước mắt: “Đại sư nói đúng, ai gia sẽ ngày ngày cầu nguyện, cầu nguyện U nhi đầu thai đến một nhà tốt.”

“Thái hậu nén bi thương, lão nạp cũng sẽ cầu phúc cho U để chuyển thế.”

“Đa tạ đại sư.”

Trương Huyền Ngọc được Đinh Châu nâng lên phượng liễn. Bởi vì sau khi thái hậu đi ra từ chùa đều là bộ dáng thương tâm như thế, nên những người khác cũng không cảm thấy có chỗ nào khả nghi. Phượng liễn chậm rãi rời đi Tử Vân tự, Tuệ Tĩnh đại sư thì thầm: “A di đà phật, thiện tai thiện tai.”

Trở lại trong cung, Trương Huyền Ngọc lấy cớ tâm tình không tốt mà trốn vào thiện phòng, không gặp người khác. Đinh Châu quỳ gối ngoài thiện phòng chờ thái hậu sai phái, hắc thường cúi đầu lau nước mắt, những kẻ “ngẫu nhiên” đi ngang qua cũng có thể nghe thấy tiếng khóc của thái hậu từ phòng trong truyền ra.

Có người nhỏ giọng hỏi Đinh Châu: “Thái hậu lại nhớ đến U để ?”

Đinh Châu gật đầu nói: “Thái hậu gần đây luôn mơ thấy U để, U để cái gì cũng không nói, chỉ nhìn thái hậu khóc, trên người đeo còng tay còng chân, còn chưa kịp nói chuyện cùng thái hậu đã bị Hắc Bạch Vô Thường* mang đi. Thái hậu hôm nay đi Tử Vân tự, nói việc này với Tịnh Tuệ đại sư, Tịnh Tuệ đại sư nói U để không yên lòng về thái hậu, hồn phách chậm chạp không chịu chuyển thế, đã biến thành cô hồn dã quỷ. Sở dĩ trên người đeo còng, là do bị Hắc Bạch Vô Thường bắt đi đầu thai. Nếu thái hậu vẫn không từ bỏ được U để, U để cho dù chuyển thế, mệnh cũng sẽ thực khổ. Tịnh Tuệ đại sư khuyên thái hậu buông sầu bi, để cho U để chuyển thế có thể sống tốt.” Nói xong, Đinh Châu liền khóc.

*Hắc Bạch Vô Thường: chi tiết

Người nọ hiểu rõ khẽ gật đầu, ly khai. Đinh Châu lau nước mắt, không ai nhìn thấy khóe miệng hắc hiện lên vẻ vui sướng.

“Ô ô, U nhi, U nhi của ta, người yên tâm mà đầu thai đi, nương không bao giờ ... khóc nữa.” Bên trong thiện phòng, Trương Huyền Ngọc vừa khóc, vừa nhìn một chiếc giày nhỏ mà cười. Nếu có ai đó nhìn thấy nàng, chắc chắn sẽ nghĩ rằng nàng điên rồi.

Không lâu sau, có người hướng Cổ Niên bẩm báo, thái hậu hơn một tháng nay đều mơ thấy U để bị Hắc Bạch Vô Thường mang đi, được Tuệ Tĩnh đại sư giải mộng, U để vì vương bạn thái hậu nên chậm chạp không chịu chuyển thế, trở thành cô hồn dã quỷ, Hắc Bạch vô thường đã bắt được U để, ép buộc hắc đi đầu thai.

“Loảng xoảng!”, Cổ Niên ném chén ngọc trên tay xuống mặt đất, đem một vị nam quân nằm bên chân hắc đá lăn ra đất. “Người đâu! Tìm “Nhất Thiên” đến cho trẫm!”

“Vâng!”

Một gã thái giám tè ra quần chạy đi, Hoàng Thượng lại tức giận .

“Hắc Bạch Vô Thường! Người dám mang đi U nhi của trẫm! Không! Không! Hắc dù là cô hồn dã quỷ, cũng phải ở lại trong cung bồi trẫm!” Cổ Niên gào thét trong tấm cung của hắc, nam quân bị đá kia không dám thở mạnh, quỳ rạp trên mặt đất lạnh run. Cổ Niên cầm lấy hết thấy đồ vật lọt vào trong tầm mắt hắc mà ném xuống đất, mặc kệ những mảnh vỡ đồ sứ có làm bị thương vị nam quân kia hay không.

“Hoàng Thượng bớt giận, Hoàng Thượng tha mạng! Hoàng Thượng bớt giận, Hoàng Thượng tha mạng!”

Vị nam quân không cầu tha thì may mắn, một tiếng xin tha ngược lại càng khơi dậy sự điên cuồng của Cổ Niên. Hắc tiến lên, nhắc chân lại thêm một cước, sau đó kéo lấy mái tóc dài của nam quân đến trước cây cột.

“Hoàng Thượng bớt giận, Hoàng Thượng tha mạng! A! A!”

Nam quân đang xin tha bị Cổ Niên túm tóc đập mạnh lên cột, dần dần, tiếng cầu xin của hắn càng ngày càng nhỏ, cuối cùng thì biến mất. Thấy hắn đã chết, Cổ Niên buông tay ra, hung hăng đá nam quân đã tắt thở một cước, mái tóc rối loạn tản ra.

“Người đâu, đem hắn đi ra ngoài.”

Lập tức có hai gã thị vệ tiến vào, kéo nam quân đã chết kia ra ngoài, lại có người tiến vào rửa sạch vết máu trên mặt đất. Trong tầm cung tràn ngập bầu khí tử vong.

“Hoàng Thượng, “Nhất Thiên” đạo trưởng đã đến đây.”

“Cho hắn vào.”

Một vị đạo sĩ tuổi chừng ba mươi đi đến: “Bần đạo”Nhất Thiên” tham kiến Ngô hoàng.”

Cổ Niên mặt mang sát khí, nói: “Nhất Thiên, hồn phách của “hắn” bị Hắc Bạch Vô Thường bắt đi đâu thai, tìm ra “hắn” chuyển thể cho ta.”

Nhất Thiên đạo trưởng sững sốt, bất quá hắn rất nhanh trấn định lại, khom người nói: “Bần đạo tuân chỉ.”

Cổ Niên phát tay ý bảo Nhất Thiên lui xuống, vẫn mang vẻ mặt tàn nanh. Triệu công công vừa đi truyền triệu kẻ sát cạnh cửa, cúi đầu, khom người, sợ bị Hoàng Thượng nhìn đến, đưa tới họa sát thân.

“U nhi, cho dù ngươi chết, ngươi chuyển thể, cũng là của ta, là của ta!”

“Hắt xì!”

“Hắt xì!”

“Hắt xì!”

“Công tử, có phải ngài bị nhiễm phong hàn hay không?” Hồng Hỉ Hồng Thái đang giúp công tử hạ thất lưng vội vàng hỏi. Lê Hoa Chúc cũng nhanh chóng đi tới, sờ sờ trán hắn.

“Không có, chỉ là mũi ta đột nhiên ngứa.” Nguyệt Quỳnh nâng thất lưng lên, xoa xoa cái mũi, “Ta gần đây đều không có xuất môn, sao có thể nhiễm phong hàn, trên người ta còn đang chảy mồ hôi.”

Hồng Hỉ lo lắng sờ lên trán công tử, quả thật không nóng, hắn lúc này mới yên lòng.

Lê Hoa Chúc nhân cơ hội nói: “Nguyệt Quỳnh, ngươi đã luyện một canh giờ, muốn nghỉ ngơi một chút hay không. Đã lâu không có luyện vũ, ngươi nên từ từ luyện mới tốt.”

Ngẫm lại quả thật nóng vội ăn không được đậu hủ nóng [giục tốc bất đạt], Nguyệt Quỳnh sờ sờ cái bụng cơ hồ đã khô phục về trơn nhẵn như cũ: “Được rồi, nghỉ ngơi. Tiểu Yêu tỉnh chưa?”

“Chưa, nó ngủ rất ngon.” Nhắc đến Tiểu Yêu, Lê Hoa Chúc liền hoàn toàn thay đổi thành người khác. Cha nuôi là hắn còn giống thân phụ hơn so với thân phụ Nguyệt Quỳnh.

Đi đến bên chiếc giường nhỏ nhìn xem hài tử, Nguyệt Quỳnh thăm thở dài trong lòng: Tiểu Yêu a Tiểu Yêu, ngươi sao lại không nghe lời? Cha cũng không có bảo ngươi biến thành người quái dị, chỉ hơi xấu một chút thôi.

“Nguyệt Quỳnh, ngươi đang nói thăm cái gì đó?”

“Ta đang nói Tiểu Yêu ngủ thật tốt.”

Lê Hoa Chúc rất muốn trợn trắng mắt. “Ta nói Nguyệt Quỳnh, nếu Tiểu Yêu không ngủ được mới phiền toái. Từ đại phu nói Tiểu Yêu một ngày ngủ hơn mười canh giờ mới tốt.”

Nguyệt Quỳnh mang vẻ mặt suy nghĩ sâu xa hỏi: “Hoa Chúc, ngươi nói Tiểu Yêu có thể còn chút pháp lực nào hay không?”

Lê Hoa Chúc ở nơi Nguyệt Quỳnh không thấy, nhin cười nói: “Không thể nào. Nó đã chuyển thể, không còn là tiểu yêu quái.”

“Không phải là tiểu yêu quái sao lại có thể chạy vào trong bụng ta?” Nguyệt Quỳnh xoa bóp mặt Tiểu Yêu, hài tử không nghe lời, không thể lớn lên xấu một chút sao? Tay hắn lập tức bị người bắt lấy.

“Nguyệt Quỳnh, không được bóp mặt Tiểu Yêu!”

“A, nhất thời đã quên.”

Lê Hoa Chúc suýt nữa không thở nổi, có kẻ làm cha, không! Làm mẹ như vậy sao? !

57. Chương 57

Thượng

Nguyệt Quỳnh lại bắt đầu ngăn người, hơn nữa còn thường nhìn chăm chăm gương mặt Nghiêm Tiểu Yêu mà ngăn người, nếu không thì sẽ khoa tay múa chân trước mặt Nghiêm Tiểu Yêu, miệng lẩm bẩm, cũng không ai biết hắn đang nhắc đến cái gì. Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo cũng đã nhận ra bầu không khí khẩn trương mờ nhạt tràn ngập trong phủ, nhưng không hỏi Nguyệt Quỳnh đã có chuyện gì xảy ra, chuyên tâm làm tốt những chuyện thuộc bốn phận của mình.

Ngày hôm đó, trong phòng không có ai, Tiểu Yêu thì ngủ trong nôi. Nguyệt Quỳnh đang ngủ trưa, nhẹ nhàng xuống giường, đi đến bên cửa nghe ngóng, ngoài phòng im ắng, không có động tĩnh gì, hắn lại lén lút trở về giường. Xóc đệm lên, lấy hòm bảo bối của hắn từ dưới ván giường, Nguyệt Quỳnh mở ra, sau khi lấy vách ngăn dưới cùng ra, hắn nhìn chăm chăm vào hai món đồ vật khác nhau trong đó.

Đưa tay lấy con dấu được điêu khắc từ ngọc ra, Nguyệt Quỳnh siết chặt trong lòng bàn tay, tim đập thình thịch thình thịch. Bình tĩnh lại, hắn đi đến bên cạnh bàn. Lấy bút và giấy, muốn sử dụng tay trái để viết một phong thư. Khi viết thư, đôi mắt to của Nguyệt Quỳnh thường dâng trào hơi nước, nhưng đều bị hắn đè nén xuống. Ước chừng viết hơn mười trang, hắn mới viết xong. Đọc lại một lần từ đầu đến cuối, Nguyệt Quỳnh thở khô mực. Sau đó hắn lại chấp bút viết thêm một phong thư, lần này hắn viết rất nhanh, từ sau khi tay phải bị phế bỏ, hắn đã khổ luyện tay trái. Sau khi viết xong, hắn lấy mực đóng dấu, ấn con dấu xuống mỗi cuối phong thư. Một chữ “U” đỏ đỏ xuất hiện ở chỗ lạc khoản. [chỗ ký tên]

Nguyệt Quỳnh giấu hai phong thư và con dấu kia vào trong hòm bảo bối, đặt lại chỗ cũ. Làm xong tất cả, hắn đi đến nôi, sờ lên gương mặt càng ngày càng xinh đẹp của Tiểu Yêu, lại trầm tư.

“Công tử, ngài tỉnh chưa?” Là Hồng Thái. Nguyệt Quỳnh vội vàng thu hồi tâm tư: “Tỉnh rồi.” Cửa mở, Hồng Thái bưng nước ấm đi vào. Nguyệt Quỳnh tươi cười đi lên, sau khi để Hồng Thái vắt bố khăn xong, hắn nhận lấy lau mặt lau tay.

Hồng Thái cẩn thận quan sát khí sắc của công tử, hỏi: “Công tử, hôm nay trời đẹp, ngài có muốn xuất phủ đi dạo một chút không?”

“Xuất phủ?” Nguyệt Quỳnh sửng sốt, hắn thật chưa từng có ý niệm xuất phủ trong đầu.

Hồng Thái lập tức nói: “Công tử, ngài cứ ở trong phòng buồn rầu đã hơn hai tháng, thừa dịp hôm nay trời đẹp, ngài đi ra ngoài hít thở không khí đi. Vương gia phân phó, công tử bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phủ.”

Nguyệt Quỳnh buông bố khăn, nghĩ nghĩ, nói: “Cũng tốt. Đã lâu lắm không đi ra ngoài. Gọi Hồng Hỉ, Hoa Chúc An Bảo đến đây, chúng ta cùng nhau đi ra ngoài hít thở không khí. Ta cũng lâu rồi không được ăn vặt, người vừa nhắc đến ta đã thèm ăn.”

Hồng Thái lại nói: “Công tử, ta cùng Hồng Hỉ lưu lại chiếu cố thể tử, người cùng Hoa Chúc công tử và An Bảo đi ra ngoài là được rồi.”

“Sao lại thế.” Đôi mắt to của Nguyệt Quỳnh nhìn chăm chăm, “Muốn đi ra ngoài thì chúng ta cùng nhau đi ra ngoài. Tiểu Yêu vừa mới ngủ, còn không biết muốn ngủ tới khi nào, giao nó cho Nghiêm Mưu quản sự hoặc Nghiêm Mặc quản sự là được rồi.”

“Công tử!” Hồng Thái kinh hô, “Sao lại có thể giao thể tử cho Nghiêm quản sự?” Đường như Nghiêm quản sự chính là hổ đói. [bôi bác ảnh quá =)))]

”Sao lại không thể. Đi, gọi Hồng Hỉ, Hoa Chúc An Bảo đến đây, chúng ta xuất phủ thông khí đi.” Không để ý đến ý kiến của Hồng Thái, Nguyệt Quỳnh đẩy hần ra ngoài, lại còn không để cho hần cơ hội phản bác, đóng cửa lại. “Ta thay y phục thường.”

”Công tử sao lại có thể yên tâm đem thể tử giao cho Nghiêm Mưu sự.” Quay đầu lại nhìn thấy đôi mắt đầy vẻ ngạc nhiên của Nghiêm Mưu, Hồng Thái bước nhanh rời đi, tìm người để thương lượng.

Đóng cửa, Nguyệt Quỳnh vội vàng chạy lên giường, lấy cái hòm của hần ra. Lấy từ trong hòm một miếng mộc bài màu đen, nhét vào trong vạt áo. Sửa sang đệm giường lại, hần tùy tiện lấy một bộ xiêm y đi ra ngoài từ trong y tương mà thay vào. Có người gõ cửa: “Nguyệt Quỳnh.” Là Hoa Chúc.

”Vào đi.”

Khi Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo tiến vào liền nhìn thấy bộ xiêm y của Nguyệt Quỳnh, đai lưng vừa thắt cực kỳ miễn cưỡng, Hồng Hỉ Hồng Thái vội vàng tiến lên giúp công tử mặc xiêm y, Lê Hoa Chúc lên tiếng nói: “Nguyệt Quỳnh, người cùng Hồng Hỉ Hồng Thái An Bảo đi ra ngoài đi, ta lưu lại chiếu cố Tiểu Yêu, giao cho người bên ngoài, ta không yên tâm.”

”Nào có đạo lý ta đi ra ngoài người lưu lại chứ? Giao Tiểu Yêu cho Nghiêm Mưu quản sự thì tốt rồi, nó nhất thời cũng sẽ không tỉnh dậy, nói không chừng khi chúng ta trở về, nó vẫn còn đang ngủ a. Đi thôi đi thôi, việc này ta đã định rồi.” Nguyệt Quỳnh làm cha lại cực kỳ yên tâm mà nói. Từ sau khi Tiểu Yêu sinh ra, không, từ khi hần có Tiểu Yêu, Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo đều cả ngày vây quanh hần, lúc này nói thể nào hần cũng muốn dẫn bọn họ xuất phủ hít thở không khí, giải sầu.

Thấy Nguyệt Quỳnh tỏ thái độ kiên quyết, Lê Hoa Chúc trong lòng biết khuyên bảo không được, đành thở dài: “Được rồi, bất quá phải sớm trở về, ta không yên tâm.”

”Hảo hảo.” Nguyệt Quỳnh cười cười đi về phía Lê Hoa Chúc, kéo hần, “Đi thôi, ta muốn ăn thang bao [sủi cảo], lật áp đầu! [=đầu vịt cay, hình chi tiết thì mở chương 2]

”Lật áp đầu?” Lê Hoa Chúc cười hỏi.

”Ha ha, ” Nguyệt Quỳnh lập tức nhỏ giọng, “Không được nói ra, ta ăn lên.”

Lê Hoa Chúc bắt đầu dĩ cười cười, đi theo Nguyệt Quỳnh ra khỏi phòng ngủ.

”Nghiêm Mưu quản sự, Tiểu Yêu tạm thời giao cho người chiếu cố, chúng ta đi rồi sẽ quay về đảm nhiệm chức vụ.” Bỏ lại một câu, Nguyệt Quỳnh dẫn theo bốn người đi ra ngoài, Lê Hoa Chúc quay đầu lại nhìn vào mắt Nghiêm Mưu, liền bị kéo mạnh đi.

Năm người vừa ly khai, Nghiêm Mưu liền vào phòng ngủ, dùng cái chặn nhỏ bọc lấy Nghiêm Tiểu Yêu đang ngủ say rồi bế đi ra ngoài. Khi đám người Lý Hưu đến vương phủ nghị sự, liền kinh ngạc nhìn thấy Vương gia của bọn họ đang dỗ dành thể tử vừa mới tỉnh ngủ, không khỏi buồn bực: “Vú em” đâu?

Đi trên đường cái, Nguyệt Quỳnh nhìn đông nhìn tây, giống như một chú chim bị nhốt lâu trong ***g, cuối cùng cũng được tự do. Kỳ thật cũng không đúng, hần đang tìm kiếm những món tiểu thực [thức ăn vặt] ở xung quanh mà hần muốn ăn. Sau khi hần ngửi thấy mùi lật áp đầu thơm ngào ngạt, bản khế ước Nghiêm Sát buộc hần ký liền bị vắt ra sau đầu, bất quá hần đã quên rằng có bốn người Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo ở đây, nhất là Lê Hoa Chúc, nói thể nào cũng không cho hần ăn lật áp đầu. Lý do là thân thể hần còn đang hồi phục, không thể ăn cay. Tuy rằng Nguyệt Quỳnh đã cố gắng tranh luận, nhưng người đơn thể mỏng, chỉ có thể nhìn lật áp đầu mà than thở.

Bất quá, vì để xoa dịu sự bất mãn của hần, bốn người kia cho phép hần ăn thang bao, kẹo mạch nha, những thứ không nóng, sau khi ăn mấy thứ đó, Nguyệt Quỳnh không còn hờn dỗi vì không được ăn lật áp đầu, cả khuôn mặt đều cười tủm tỉm. Đi dạo một hồi, mua rất nhiều thức ăn vặt, nhóm người Nguyệt Quỳnh đi vào một tửu lâu nghỉ tạm. Gọi trà hồ bích loa xuân, hai đĩa ốc đồng xào, hai đĩa đậu tương luộc, một mâm đậu hủ nhồi, Nguyệt Quỳnh cười đến mức đôi mắt cong cong lên như hai mảnh trăng khuyết.

Lê Hoa Chúc tiến đến bên tai hần, nhỏ giọng nói: “Nguyệt Quỳnh, người khác không biết còn tưởng rằng người ở trong phủ bị Vương gia ngược đãi đó chứ.”

”Ta chính là bị như thế a.” Nguyệt Quỳnh lẩm bẩm, “Cái này không được ăn, cái kia không được ăn. Hoa Chúc, ta có thể mang một phần ốc đồng xào về ăn hay không?”

Lê Hoa Chúc cười nói: “Việc này ngươi phải hỏi Vương gia, ta không làm chủ được.”

Nguyệt Quỳnh bĩu môi: “Vậy quên đi, lần tới lại đi ăn nữa.”

Rất nhanh, ốc đồng xào, đậu tương luộc cùng đậu hủ nhồi đều được dọn lên đây. Năm người vừa ăn vừa nói chuyện, động tác của Nguyệt Quỳnh rất tao nhã, nhưng lại ăn cực nhanh, chủ yếu là vì Lê Hoa Chúc, Hồng Hỉ Hồng Thái đều giúp hấn lột vỏ đậu, lấy thịt ốc, thấy hấn ăn đến mức vui vẻ như vậy, trên mặt bốn người đều mang theo nụ cười thỏa mãn. Ngay tại lúc Nguyệt Quỳnh đang ăn một ngậm ốc, một ngậm đậu tương, thỉnh thoảng thêm một ngậm đậu hủ nhồi, thì một kẻ ngồi ở chiếc bàn sát cạnh lan can lầu hai đang theo dõi hấn không chớp mắt. Hồng Thái phát hiện người này đầu tiên, sau đó Hồng Hỉ cũng phát hiện. Lê Hoa Chúc cùng An Bảo đưa lưng về phía người nọ, không phát hiện.

Hồng Hỉ xê dịch ghế, che chắn cho công tử, Hồng Thái ngẩng đầu trừng mắt nhìn thẳng đối phương. Đối phương cười cười với hấn, nhưng đôi mắt thì vẫn nhìn chăm chăm không rời Nguyệt Quỳnh, lại còn càng thêm lớn mật. Nguyệt Quỳnh vui đùa giữa ốc đồng xào cùng đậu tương luộc, cuối cùng trực giác cũng cảm thấy có gì đó khả nghi, hấn ngẩng đầu, nhìn trái nhìn phải, rồi nhìn thấy tên nam tử ở trên lầu không kiêng nể gì đang cười cười với hấn.

Nam tử đứng lên, một thân tố sam màu xám mặc trên người hấn không chỉ không có chút vẻ keo kiệt, ngược lại còn khiến hấn thoát nhìn như một vị quý công tử trốn khỏi nhà. Hấn cọt nhả đi xuống lầu, hướng về phía Nguyệt Quỳnh. Nguyệt Quỳnh mở to mắt, vì trên vành tai phải của đối phương là một chiếc khuyên tai màu đen lủng lẳng.

Lê Hoa Chúc cùng An Bảo cũng đã nhận ra sự khác thường, hai người quay đầu lại, liền thấy một gã công tử đang đi về hướng bọn họ, hơn nữa rõ ràng là hướng về phía Nguyệt Quỳnh mà đến, Lê Hoa Chúc đứng dậy che chở Nguyệt Quỳnh, Hồng Hỉ Hồng Thái đứng bên cạnh công tử, ba người chặt chẽ vây kín Nguyệt Quỳnh.

Vị công tử kia cười cười nhìn ba người không chút thân thiện với hấn, sờ lên khuyên tai của mình, sắc mặt đột nhiên trở nên bi thương, thân hình quỵ dị tránh khỏi ba người họ, bổ nhào vào người Nguyệt Quỳnh. “Quỳnh Quỳnh! Người khiến ta tìm kiếm hảo khổ a ——”

Miệng Nguyệt Quỳnh đầy đậu tương, nghẹn lại nơi cổ họng, mặt trắng đến mức đỏ bừng.

”Buông công tử (Nguyệt Quỳnh) ra!”

Sáu cánh tay kéo người nọ ra, nhưng đối phương lại ôm lấy Nguyệt Quỳnh, quỵ dị chạy một vòng, một tay vung lên, bột phấn màu trắng liền bay ra. Đậu tương bị nghẹn lại trong cổ họng của Nguyệt Quỳnh rốt cuộc cũng được nuốt xuống: “Cứu!”

Chữ ”mệnh” chưa kịp hô lên, hấn đã bị người kia che mũi, miệng, bị mang đi giữa một mảnh sương trắng. Lê Hoa Chúc cùng An Bảo té xỉu trên mặt đất giữa màn sương trắng, Hồng Hỉ Hồng Thái dùng tay áo che mũi, nín thở đuổi theo.

Đại môn của Lệ vương phủ phát ra một tiếng động lớn, người trông cửa mới vừa mở cửa ra, một thân ảnh màu đen liền xông vào, chạy thẳng đến thư phòng “Ánh Dương trai” của Nghiêm Sát. Bọn thị vệ vương phủ thấy thế nhanh chóng phản ứng —— đó là tử sĩ của Vương gia. Chỉ chốc lát, quân gia Nghiêm Bình liền hạ lệnh, tôi tớ trong phủ không được tùy ý đi lại. Ngay sau khi mệnh lệnh này được truyền đạt không lâu, Nghiêm Sát nồng nặc sát khí vọt ra từ Ánh Dương trai, hai tay cầm theo cự chùy [cây búa lớn] y rất hiếm khi sử dụng, Nghiêm Mặc nhanh chóng dẫn ngựa đến. Đồng môn của [cửa bằng đồng] vương phủ liền mở rộng, Nghiêm Mặc, Nghiêm Mưu cùng Nghiêm Tráng chạy theo kỵ mã của Vương gia, rời khỏi vương phủ, Ngay sau đó Hùng Kỉ Ưông liền dẫn theo hàng trăm tinh binh [binh lính tinh nhuệ] ra khỏi vương phủ.

Lý Hưu cùng Chu Công Thăng cũng không nhàn rỗi, mấy chục mệnh lệnh lập tức được truyền đạt. Tất cả cửa thành Giang Lăng đều lập tức đóng lại, mọi người lập tức trở về nhà, không được lưu lại trên đường, quan binh thuộc Giang Lăng phủ cũng phải theo mệnh lệnh, năm bước một tốp, mười bước một trạm canh gác, cả Giang Lăng thành đều trở nên khẩn trương.

Trong một gian nhà tranh phía tây Giang Lăng thành, vị công tử bắt cóc Nguyệt Quỳnh đang thảnh thơi nhắm nháp rượu, thỉnh thoảng lại chặc lưỡi. “Quỳnh Quỳnh, người đoán xem chung quanh đây hiện tại có bao nhiêu binh mã?”

Mặt Nguyệt Quỳnh vẫn còn đỏ ửng, rất cấp bách. “Người, ta, người, cho ta trở về trước đi.”

Đối phương giơ một ngón tay lên, lắc lắc. “Không được, người là thê tử mà ta thật vất vả mới tìm được, ta sao lại có thể cho người rời đi? Đừng sợ đừng sợ, đợi đám người kia đến đây, ta rắc cho bọn họ một bao “Khoái hoạt túy”, chúng ta liền có thể rời đi rồi.”

”Người đừng xằng bậy!” Nguyệt Quỳnh bị điểm huyết đạo nên không thể động đây, lo lắng muốn chết, “Người đến tột cùng là ai?”

”Hừ ——” đối phương làm cử chỉ chó có lên tiếng, nghiêng tai nghe ngóng, lẩm bẩm, “Hành động của bọn họ cũng thật nhanh, người càng đến càng nhiều. Thật là, ta tìm thê tử của ta, bọn họ gấp cái gì nha.”

”Người đến tột cùng là ai?” Nguyệt Quỳnh rất lo. Hắn không sợ, chỉ lo lắng, người kia chắc sẽ tức giận, nhất định là thế.

Người này đột nhiên bị thương bĩu môi: “Quỳnh Quỳnh, người thật xấu. Đã qua bao lâu, người còn giả vờ không quen biết ta. Người có thể đã quên ta, nhưng người không thể quên tín vật đính ước của người cho ta!” Hắn chỉ chỉ khuyên tai của mình, ủy khuất nói: “Nếu không phải vì để người dễ dàng nhận ra ta, ta mới sẽ không đeo nó lên lỗ tai a. Khi bấm lỗ tai ta đau muốn chết luôn đó, đây đều là vì Quỳnh Quỳnh a. Nhưng Quỳnh Quỳnh người không chỉ không tiếp nhận ta, còn không thèm nhận ra tín vật đính ước của chúng ta nữa.”

Nếu Nguyệt Quỳnh có thể động đây, hành động đầu tiên của hắn chính là chà xát toàn thân nổi da gà. Rùng mình mấy cái, hắn nhận không được mà nhắc nhở: “Người có thể gọi ta là Nguyệt Quỳnh hay không? Còn có, ta không nhớ rõ ta đã từng cùng ai đính thân, cho dù là đính hôn, cũng nên là cùng một vị khuê nữ. Ta nhận ra thứ trên lỗ tai người, nhưng đó không phải là tín vật đính ước gì cả.”

”Đúng mà! Cha ta nói với ta đây là tín vật đính ước!” Người kia nhảy đến trước mặt Nguyệt Quỳnh, không thuận theo thì không buông tha, “Quỳnh Quỳnh thật xấu, có người mới quên người cũ, ta không sống nữa, ta không sống nữa ——”

Nguyệt Quỳnh nhắm mắt lại, thật sự không nhìn nổi một vị nam tử không hề nhỏ hơn hắn mà lại làm nũng trước mặt hắn, dù là Tiểu Yêu cũng sẽ không nói những lời này, làm loại hành động này đâu. (nói thật, Tiểu Yêu bây giờ còn quá nhỏ a.)

”Hắc hắc, có phải Quỳnh Quỳnh không chịu nổi ta hay không?” Người kia có chút tự mình hiểu lấy.

Nguyệt Quỳnh mở to mắt, trong đôi mắt to là vẻ bất đắc dĩ. “Có thể phiền người đứng đắn một chút hay không, ta có chút lạnh.”

”Hừ!” Đối phương nhăn mặt nhăn mũi, hít sâu một hơi, thân thể run lên, lập tức trở thành một người khác. “Ha ha, Quỳnh Quỳnh, người còn thú vị hơn trong tưởng tượng của ta. Người không thể trách ta, ta tìm người suốt bốn năm, thật vất vả mới tìm được người, phải phát tiết một chút thôi.”

Nguyệt Quỳnh nhẹ nhàng thở phào, vội vàng hỏi: “Người là ai? Người quen biết Từ thúc thúc?”

Đối phương dùng sức gật gật đầu, giải khai huyết đạo của Nguyệt Quỳnh: “Ta sợ người chạy, không chịu nghe ta giải thích, xin lỗi a, Quỳnh Quỳnh.”

Nguyệt Quỳnh cười khổ, người này ngay từ đầu hoàn toàn không định sẽ giải thích mà. Khuyên tai trên tai phải bị người kia khê động một chút, Nguyệt Quỳnh theo bản năng né tránh. Ngắc đầu nhìn, hắn sưng sốt, kẻ vừa nãy còn cợt nhả đột nhiên trở nên phi thường đứng đắn, người này rốt cuộc có bao nhiêu gương mặt? Người nào mới thật sự là hắn?

Đối phương tiến đến bên tai hắn, thấp giọng gọi “U ——”

Mắt to trừng lớn, Nguyệt Quỳnh hỏn hển hít một ngụm lãnh khí.

Người này thối lui, vừa cười hì hì vừa nói: “Không phải sợ, Quỳnh Quỳnh, ta chỉ muốn xác nhận lại thân phận của người một chút thôi. Ta chỉ từng thấy người mỹ mỹ, chưa bao giờ nhìn thấy người bình thường.”

”Người, là ai?” Nguyệt Quỳnh run giọng hỏi.

Đối phương lại trở nên đứng đắn, nói: “Ta tên là Từ Ly Kiều Khiên.”

Nguyệt Quỳnh khiếp sợ. “Người là?”

”Đúng!” Từ Ly Kiều Khiên ngồi xổm xuống, khiến cho Nguyệt Quỳnh nhìn rõ hẳn, “Này, người nhìn xem, có phải bộ dạng của ta rất giống cha ta hay không?”

Nguyệt Quỳnh lắc đầu: “Không giống.”

Về mặt Từ Ly Kiều Khiên lập tức suy sụp: “Sao lại không giống, những người khác đều nói ta giống cha ta nhất.”

”Người.” Nguyệt Quỳnh không biết nên hỏi thế nào, vừa nãy hình như người này nói rằng đã tìm hẳn bốn năm.

Từ Ly Kiều Khiên lại cười hì hì, nói: “Quỳnh Quỳnh, người nhất định rất muốn biết ta vì sao lại đến tìm người, cha ta làm thế nào, ta sao lại tìm được người đúng không. Ta sẽ nói cho người biết, bất quá hiện tại chỉ sợ chúng ta sẽ phải chạy trốn thôi.” Dứt lời, hắn một tay ôm Nguyệt Quỳnh phi thân từ trên lầu xuống, cùng thời khắc đó, cửa gian nhà tranh bị người đá vỡ.

Hạ [bổ sung]

Trong mắt Chu Công Thăng xuất hiện tinh quang: “Người cũng biết Nguyệt Quỳnh là nam tử?”

“Biết a.”

“Nếu biết, chẳng lẽ người không cảm thấy kỳ quái sao? Người là nam tử, hẳn cũng là nam tử, sao người lại có thể làm vị hôn phu của hắn?”

Từ Ly Kiều Khiên mang vẻ mặt hồn nhiên nói: “Vì sao nam tử lại không thể làm vị hôn phu của nam tử? Trước khi Quỳnh Quỳnh xuất thế, thúc thúc đã gả hẳn cho ta rồi, cho nên mặc kệ hắn là nam hay nữ, ta đều là vị hôn phu của hắn a. Huống hồ chúng ta còn có tín vật đính ước.” Hắn sờ sờ khuyên tai của mình.

Chu Công Thăng cười cười: “Người đã không để ý chuyện giữa nam tử, vậy có một chuyện ta cũng không ngại nói cho người biết.”

Từ Ly Kiều Khiên hiếu kì: “Chuyện gì?”

Ý cười của Chu Công Thăng càng sâu: “Nguyệt Quỳnh không biết hẳn có một vị hôn phu, cho nên hắn đã theo Vương gia, là người của Vương gia. Hơn nữa hẳn không chỉ là người của Vương gia, mà còn là, “ Chu Công Thăng nhìn về phía Vương gia, thấy Vương gia không có ý ngăn cản, hắn liền nói với Từ Ly Kiều Khiên, “Hắn còn là cha của Lệ vương thế tử.”

“A?” Từ Ly Kiều Khiên sửng sốt, sau đó cái miệng của hắn liền mở to, bộ dáng đầy vẻ không thể tin được, bị tổn thương “Ta, ta tìm Quỳnh Quỳnh bốn năm. . . Ta, ta đã hứa với cha ta là sẽ dẫn thế tử trở về, Quỳnh Quỳnh là của ta.”

“Từ trước đến nay hẳn chưa từng là của người.” Nghiêm Sát đang trầm mặc đột nhiên lên tiếng, lực mắt nhìn chăm chăm Từ Ly Kiều Khiên đang tỏ vẻ hoảng sợ, hai lưỡi đao xuất hiện rõ ràng giữa không trung. Nếu ánh mắt có thể giết người, thì Từ Ly Kiều Khiên đã bị chém chết một trăm lần .

“Quỳnh Quỳnh vốn là của ta.” Từ Ly Kiều Khiên lã chã chực khóc lăm bầm, khiến Hùng Kỉ Uông liếc mắt chà xát cánh tay.

Nghiêm Sát lại hỏi: “Người là ai?”

Từ Ly Kiều Khiên khổ sở lau lau đôi mắt hoàn toàn không có chút nước mắt nào: “Ta đã nói rồi, ta là Giang Âm nhân sĩ, cha ta.”

“Rầm.” Nghiêm Sát nện một quyền lên bàn, thân thể Từ Ly Kiều Khiên run lên, “Người là ai?”

Từ Ly Kiều Khiên tựa hồ đã bị dọa đến mức không dám hé răng, nhưng sau đó hần lại đột nhiên nở nụ cười, không sợ chết nở nụ cười, “Ta đã nói rồi, sao Vương gia ngài lại hỏi nữa? Ta là Giang Âm nhân sĩ, cha ta. . . .”

“Nguyệt Quỳnh là Giang Âm nhân sĩ?” Nghiêm Sát căn bản là lười nghe đối phương nói bậy bạ, lại ngắt lời Từ Ly Kiều Khiên, hỏi.

Từ Ly Kiều Khiên nhúc nhích: “Cái này Vương gia phải đi hỏi Quỳnh Quỳnh rồi. Ta chỉ cố gắng tìm vị hôn thê của ta, đã quên hỏi cha ta về thân thế của Quỳnh Quỳnh. Hần hình như là Giang Âm nhân sĩ, lại hình như là người Hồ Châu, không đúng không đúng, hình như là người Chiết Hải, ai nha, sao ta lại quên hỏi cha ta chứ?”

Bàn tay to của Nghiêm Sát siết chặt, sau đó y đứng lên, “Canh giữ hần”. Bỏ lại một câu, y mang theo lửa giận nồng đậm, nhanh chóng rời khỏi Lạc Phong hiên.

Từ Ly Kiều Khiên lại bị đao kiếm kề sát cổ, hô to ở phía sau y: “Lệ vương, thương lượng một chút được không? Ta tặng Quỳnh Quỳnh cho ngươi, ngươi đừng để cho người khác nhìn thấy ta được không? Ta yêu cầu không nhiều, chỉ cần có chỗ ở, có thể ăn no là được, đương nhiên, nếu có chút tiền tiêu liền rất tốt. Xem thân phận vị hôn phu trước đây của Quỳnh Quỳnh, ngươi cho ta cái mặt mũi đi.”

Câu trả lời của Nghiêm Sát chính là: “Trời hần lại. Không cho hần giẫy dụa. Phái người canh giữ hần.”

“Uy uy, Lệ vương, Lệ vương, ngươi đừng đi a. Có việc gì thì hảo thương lượng, hảo thương lượng.” Từ Ly Kiều Khiên định đứng dậy đuổi theo, liền bị Nghiêm Mặc ấn xuống ghế. Rất nhanh, Nghiêm Thiết lấy dây thừng rắn chắc nhất đến đây — ngàn cân khóa, Hùng Kỉ Uông tự thân xuất mã, trói Từ Ly Kiều Khiên thật chặt, ngoại trừ đầu có thể động dẩy.

“Quỳnh Quỳnh cứu mạng a Quỳnh Quỳnh mau tới cứu ta Quỳnh Quỳnh ngô ngô ngô” bây giờ, liên thật sự chỉ có đầu là động dẩy được.

Cước bộ tức giận trở lại nơi ở của y cùng Nguyệt Quỳnh, đẩy cửa phòng ngủ ra, lửa giận của Nghiêm Sát tàn hết một nửa.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, y đi đến bên giường. Trong chiếc nôi đặt cạnh giường, Nghiêm Tiểu Yêu vù vù ngủ say, bên giường lớn cũng không có động tĩnh gì, có thể người ở bên trong cũng đã ngủ.

Nhẹ xốc màn lên, người trên giường đang ngủ say sưa. Tựa hồ là sợ lạnh, hần cuộn mình trong chăn, che hết nửa khuôn mặt, tai trái đeo nhĩ sức lộ ra ngoài, chiếc nhĩ sức không đáng giá kia thì nằm trên đệm.

Cởi ngoại bào, Nghiêm Sát lên giường, cất mộc trâm bảo bối được đặt bên gối đầu của Nguyệt Quỳnh vào phía trong, y tiến vào ổ chăn, người sợ lạnh kia lập tức nhích lại gần y.

“Nghiêm Sát?” Lẩm bẩm gọi, Nguyệt Quỳnh miễn cưỡng mở to mắt. Giữa mông lung phát hiện đúng là y, hần lại nhắm mắt lại. Thân thể bị kéo vào ***g ngực rộng lớn vững chãi, hần không có bài xích, ngược lại còn chủ động dụi đầu vào.

“Từ Khiên đâu?” Người đang ngủ mơ vẫn không quên quan tâm.

“Nghiêm Mặc đang canh giữ hần.” Ngón tay thô ráp vuốt ve nhĩ sức trên lỗ tai Nguyệt Quỳnh, lục mâu lóe sáng.

“Ta muốn gặp hần.”

“Chờ người tỉnh ngủ rồi nói sau.”

“Ngô.”

Ngáp một cái, dưới sự vuốt ve của bàn tay to lớn kia, Nguyệt Quỳnh cả người bủn rủn dần dần tiến vào mộng đẹp. Nếu lúc này có người kính rượu Nghiêm Sát, y tuyệt đối sẽ không cự tuyệt bất cứ ai.

Khi trời tối đen, Nguyệt Quỳnh mới tỉnh lại, hần bị tiếng khóc của Tiểu Yêu đánh thức. Nghiêm Sát không ở trên giường, hần vừa định hỏi có phải Tiểu Yêu đói bụng hay không, chợt nghe Nghiêm Sát nói: “Tiến vào.”

Cửa mở, nghe tiếng bước chân thì có hai người, hẳn là Hoa Chúc An Bảo hoặc là Hồng Hỉ Hồng Thái. Nguyệt Quỳnh xốc màn lên, chính là Hồng Hỉ Hồng Thái. Hai người bé Nghiêm Tiểu Yêu đang khóc nháo đi ra ngoài.

Cửa đóng lại, màn được kéo lên, Nghiêm Sát giúp hẩn mặc y phục. Hết thấy đều tự nhiên như thế, Nguyệt Quỳnh hưởng thụ đến mức không hề có nửa chút sợ hãi.

“Hoa Chúc An Bảo đâu, còn đang ngủ? Có được Từ tiên sinh xem qua chưa? Hồng Hỉ Hồng Thái bọn họ khỏe không? Chắc là không nghiêm trọng. Đêm nay để ta chiếu cố Tiểu Yêu, bảo bọn họ hảo hảo nghỉ ngơi một chút. Ta nghe nói người ngủ thấy mê được sẽ bị choáng váng buồn nôn, bốn người bọn họ bốn không có việc gì chứ.” Còn chưa mặc y phục xong, Nguyệt Quỳnh đã hỏi liên vài vấn đề.

Ôm hẩn đến bàn ăn, đặt hẩn ngồi xuống, lúc này Nghiêm Sát mới trả lời: “Không có việc gì, Khai Viễn đã xem qua.”

“Vây là tốt rồi.” Nguyệt Quỳnh kéo kéo tay áo của Nghiêm Sát, “Nghiêm Sát, ta muốn đi xem Hoa Chúc An Bảo, còn có, có thể để Hồng Hỉ Hồng Thái vào đây một chút hay không, cho ta nhìn một chút?”

Nghiêm Sát đặt bố khăn nóng vào trong tay Nguyệt Quỳnh, đứng dậy đi mở cửa, trong đôi mắt to của Nguyệt Quỳnh là sự cảm kích.

Mở cửa ra, Nghiêm Sát phân phó một tiếng với Nghiêm Sát đang đứng bên ngoài, chỉ chốc lát sau, Hồng Hỉ Hồng Thái đã đến đây, ôm Tiểu Yêu không khóc nháo trong lòng. Nguyệt Quỳnh vội vàng đứng dậy đi qua, sờ sờ Hồng Hỉ, sờ sờ Hồng Thái, nhẹ nhàng thở phào: “Các người không có việc gì là tốt rồi, có buồn nôn, choáng váng hay không?”

Hồng Hỉ cười trấn an: “Công tử, chúng ta không sao cả. Hoa Chúc công tử cùng An Bảo cũng không có việc gì, sau khi tỉnh lại, bọn họ ăn uống rất tốt. Ta cùng Hồng Thái đã sớm không sao. Bất quá Hoa Chúc công tử có hao chứng[bệnh rối loạn hô hấp], biết công tử nhất định sẽ lo lắng cho hẩn, cho nên ta cùng Hồng Thái đã tự ý bảo hẩn cùng An Bảo nghỉ ngơi nhiều một chút, tạm thời tiếp nhận việc của hai người bọn họ, chiếu cố thể tử.”

Nguyệt Quỳnh khẽ ôm hai người một chút “Hồng Hỉ Hồng Thái, không có các người ta sống thế nào nha.”

“Công tử.” Đôi mắt của Hồng Hỉ Hồng Thái đỏ lên.

Dứt lời, Nguyệt Quỳnh đưa một tay muốn ôm Tiểu Yêu: “Giao nó cho ta đi, đêm nay các người cũng hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

“Như vậy sao được.” Hồng Hỉ ôm Tiểu Yêu, không đồng ý, “Công tử, ta cùng Hồng Thái không sao đâu. Hôm nay ngài bị kinh hách, mới là nên nghỉ ngơi. Công tử, thể tử điện hạ còn chưa uống sữa hổ mà, ta cùng Hồng Thái ôm thể tử đi uống sữa, ngài nhanh chóng ăn cơm chiều đi.” Giống như sợ công tử cướp đi, Hồng Hỉ liếc mắt nhìn Hồng Thái một cái, hành lễ với Vương gia xong liền ôm Tiểu Yêu, vội vàng lui xuống.

Tay trái Nguyệt Quỳnh dừng giữa không trung, thực ủy khuất. “Ta cũng có thể uy Tiểu Yêu uống sữa hổ nha.” Thân thể bị người ôm lấy từ phía sau, sau đó có người thô giọng nói: “Ăn cơm.”

“A.”

Ăn cơm ăn cơm, hẩn thật rất đói bụng.

Ăn cơm cùng Nghiêm Sát, Nguyệt Quỳnh thật cẩn thận phiêu mắt nhìn đối phương, thấy đối phương tựa hồ cũng không có sinh khí, hẩn mở miệng: “Nghiêm Sát, ta muốn gặp Từ Khiên.” Mặt Nghiêm Sát nháy mắt liền đen đi mấy phần, bất quá y vẫn nặng nề “ân” một tiếng, ra khỏi phòng, sai người mang Từ Khiên đến đây.

Ở trong phòng đợi một hồi, Nguyệt Quỳnh nghe thấy bên ngoài truyền đến ngữ điệu khiến kẻ khác khó quên của người nào đó.

“Buông nha, ta mà thể này gặp Quỳnh Quỳnh, ta rất mất mặt a.”

“Người mau thả ta ra nha. Ai nha, đừng đẩy đừng đẩy, ta tự mình đi.”

Cửa phòng mở ra, chỉ thấy một người bị trói thành cái bánh chưng lắc trái lắc phải đi vào, thần tình đầy ủy khuất.

Vừa nhìn thấy Nguyệt Quỳnh, đôi phương liền khóc thét một tiếng, chạy vội về phía hần. Bất quá có một người nhanh hơn hần ta, đại chưởng duỗi ra, ôm Nguyệt Quỳnh vào trong lòng, thân thể to lớn như tòa núi nhỏ uy hiếp đối phương.

“Quỳnh Quỳnh mau bảo bọn họ thả ta ra. Ta vừa đói vừa khát vừa mệt, Quỳnh Quỳnh cứu ta a”

Nguyệt Quỳnh chịu đựng nổi xúc động muốn chà xát da gà vừa nổi lên, ngẩng đầu nhìn Nghiêm Sát. Nghiêm Sát tựa hồ cũng bị tiếng gào khóc thảm thiết của Từ Ly Kiều Khiên làm cho ghê tởm không thôi, thô giọng hạ lệnh: “Thả hần ra.”

Hùng Kỉ Ôn “hộ tống” Từ Ly Kiều Khiên đến đây thô tay thô chân cởi bỏ dây trói trên người hần, cố ý làm cho hần càng khó chịu hơn.

Đôi mắt Từ Ly Kiều Khiên có chút ẩm ướt, xoa xoa cánh tay bị làm đau của mình, vô cùng ủy khuất. Da gà của Nguyệt Quỳnh nổi lên từng tầng từng tầng, vì để phòng ngừa Từ Ly Kiều Khiên lại có động tác càng khoa trương hơn, hần giật nhẹ tay áo của Nghiêm Sát, bảo y đi ra ngoài. Lục mắt âm trầm trừng mắt nhìn Từ Ly Kiều Khiên một hồi, Nghiêm Sát buông Nguyệt Quỳnh ra, rời đi.

“Ngoan ngoãn chút, đừng hòng tác loạn.” Bỏ lại một câu uy hiếp, Hùng Kỉ Ôn cầm ngàn cân khóa rồi đi, Nghiêm Tráng theo sau, đóng cửa lại.

58. Chương 58

Thượng

Chờ những kẻ không liên quan đi ra ngoài hết, Từ Ly Kiều Khiên liền lập tức thay đổi biểu tình. Hần cười hì hì vọt tới bên bàn ăn, ngồi xuống: “Quỳnh Quỳnh, ta còn chưa ăn cơm a.” Nguyệt Quỳnh thở dài, đi đến cạnh cửa, mở cửa ra.

Điều làm hần kinh ngạc chính là, ngoài phòng chỉ có mình Nghiêm Tráng.

“Công tử?”

“Phiền Nghiêm quản sự lấy chút thức ăn đến.”

Nghiêm Tráng đưa mắt nhìn thoáng qua trong phòng: “Lập tức đem đến, công tử chờ.” Không hỏi nhiều, hần bước nhanh rời đi. Nghiêm Sát không ở ngoài phòng, Nguyệt Quỳnh nhẹ nhàng thở phào, đóng cửa.

Quay người lại, hần hoảng sợ, Từ Ly Kiều Khiên cứ nhiên lại ở ngay trước mặt hần.

“Suyt.” Ra hiệu cho Nguyệt Quỳnh chớ có lên tiếng, Từ Ly Kiều Khiên nghiêng tai nghe ngóng, sau đó cúi đầu nhỏ giọng nói bên tai Nguyệt Quỳnh, “Quỳnh Quỳnh, xung quanh đây đều có người đó nga, người và ta nói chuyện phải nhỏ giọng một chút.”

Đôi mắt to của Nguyệt Quỳnh mở lớn, gật gật đầu. Hần nhỏ giọng hỏi: “Người tìm ta suốt bốn năm?”

Từ Ly Kiều Khiên lại thay đổi một gương mặt khác, lỗ chằm chực khóc nói: “Đúng vậy. Biết Quỳnh Quỳnh đã xảy ra chuyện, cha ta liền phái ta đi tìm người. Có phải Quỳnh Quỳnh đã quên tin vật đính ước của chúng ta hay không? Sao lại không đeo nó, để người của ta phát hiện?”

Nguyệt Quỳnh lập tức xem nhẹ hai câu sau của Từ Khiên, kinh lăng [kinh ngạc đến ngây người]: “Từ thúc thúc. Đã biết?”

“Suyt.” Từ Ly Kiều Khiên đột nhiên xoay người, chạy vội đến bên bàn, ngồi xuống, Nguyệt Quỳnh đang hồ đồ, phía sau hần liền truyền đến tiếng đập cửa. “Công tử, đã lấy thức ăn đến đây.”

Nguyệt Quỳnh vội vàng xoay người mở cửa. Nghiêm Tráng bưng một bát diện điều [mì] cùng hai cái bánh bao đi đến. Không thèm để ý đến ánh nhìn chăm chăm đầy bất mãn của Từ Ly Kiều Khiên, sau khi buông bát, hần liền lui ra ngoài.

“Quỳnh Quỳnh. . . . , bọn họ lại cho ta ăn cái này!” Mắt mũi của Từ Ly Kiều Khiên nhăn đến mức sát lại với nhau.

Nguyệt Quỳnh xin lỗi nhìn hần, do dự không biết có cần nhờ Nghiêm quản sự lấy thức ăn tốt hơn cho hần hay không. “Thôi quên đi, dù sao cũng có thể no bụng.” Từ Ly Kiều Khiên một tay cầm đũa, một tay cầm bánh bao, mồm to nhai nuốt.

Nguyệt Quỳnh đứng cạnh cửa, khẽ bước đến rót chén trà cho Từ Ly Kiều Khiên, xem như xin lỗi.

Ngồi bên cạnh Từ Ly Kiều Khiên nhìn hần ăn uống, Nguyệt Quỳnh cũng không hé răng, trong lòng hần rất loạn.

Từ thúc thúc đã biết chuyện của hần, vậy thì người kia nhất định cũng đã biết. Hiện tại đã đủ rối loạn rồi, người kia tuyệt đối không thể lộ diện.

Từ Ly Kiều Khiên quay đầu lại liếc mắt nhìn Nguyệt Quỳnh một cái, thần bí tiến đến bên tai hần, vừa ăn vừa nói: “Yên tâm đi, hần không biết. Cha ta không có nói cho hần.”

Sau đó hần đổi giọng, nói: “Cha ta hạ tử lệnh cho ta, tìm không thấy thê tử không được về nhà. Đáng thương ta không chỉ bị mất thê tử, còn bị người khác khi dễ, cha ta cũng không quản ta chết sống thế nào. Quỳnh Quỳnh, ta hảo đáng thương a.”

Nguyệt Quỳnh không ngừng chảy mồ hôi lạnh, thật sự không thể chấp nhận nổi tính cách hay thay đổi cũng như kiểu nói chuyện của Từ Ly Kiều Khiên. Vỗ vò vai hần giống như trấn an con chó nhỏ, Nguyệt Quỳnh nhìn trái nhìn phải, nhẹ giọng hỏi: “Sao ngươi biết ta. Ân.”

Từ Ly Kiều Khiên cắn tiếp một ngụm bánh bao, lấy tay chấm nước trà, viết lên bàn: Sau khi thân thể “hần” khỏe lại, lão cha phải người đến nói cho thăm thăm, biết ngươi đã xảy ra chuyện liên lập tức sai người đi tìm ngươi, kết quả vẫn không có tin tức của ngươi.

Sau đó liền phái một vị vô địch dũng mãnh phi thường anh minh là ta đi tìm ngươi. Nào biết ngươi đã bị Nghiêm Sát giấu ở đây. Nếu người của ngươi không nói cho thăm thăm, thăm thăm phái người tìm ta, nói cho ta biết ngươi ở đây, ta còn đang tìm kiếm khắp chung quanh a.

Quỳnh Quỳnh, ngươi khiến ta tìm vất vả như vậy, ngươi phải chịu trách nhiệm với ta!

Thái dương của Nguyệt Quỳnh có chút sưng lên, hần cũng bắt chước Từ Ly Kiều Khiên, chấm nước trà viết lên bàn: thân thể “hần” đã không còn lo ngại gì?

Từ Ly Kiều Khiên viết: ân, gần như rất tốt, chẳng qua phải cẩn thận che chở, không thể vất vả, không thể phiền lòng. Chuyện của ngươi, lão cha ta không có nói cho hần, sợ hần sốt ruột.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Nguyệt Quỳnh thất thần nói nhỏ, trên mặt là yên tâm, là tưởng niệm.

“Quỳnh Quỳnh, ” Từ Ly Kiều Khiên thật tự nhiên tỏ vẻ đáng thương, giật nhẹ hần, lã chã chực khóc bĩu môi: “Có thể lấy cho ta hai cái bánh bao nữa hay không ... ta đói.” Nguyệt Quỳnh lập tức nổi da gà khắp toàn thân.

Nhanh chóng nhờ Nghiêm Tráng lấy thêm một bát diện điều cùng hai cái bánh bao, còn thêm một đĩa thịt bò, Nguyệt Quỳnh lẳng lặng chờ Từ Ly Kiều Khiên ăn no.

Từ Ly Kiều Khiên tựa hồ là đói lắm, ăn đến mức không còn hình tượng gì. Ngón tay Nguyệt Quỳnh giật giật. Viết lên bàn: cảm ơn. Từ Ly Kiều Khiên đang vui đầu cổ sức ăn liên sừng sốt, ngẩng đầu, một miếng đây thịt bò lộ ra một nụ cười siêu xấu: “Ngô hệ (không cần tạ ơn)”.

Nguyệt Quỳnh cũng cười, tuy Từ Ly Kiều Khiên nói chuyện có khoa trương một chút, nhưng cũng là một người thẳng tính.

Rốt cuộc cũng ăn no, Từ Ly Kiêu Khiên ợ mấy cái, lại uống hết hai chén trà mới cảm thấy mỹ mãn mà vỗ vỗ bụng: “Hô, sống lại rồi.”

Lại ợ thêm một cái, Từ Ly Kiêu Khiên xoay người đối mặt với Nguyệt Quỳnh, sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc dị thường, thậm chí có chút không hài lòng. Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng, hoảng sợ.

“Quỳnh Quỳnh.” Từ Ly Kiêu Khiên sờ lên cánh tay phải của Nguyệt Quỳnh, “Là ai tổn thương ngươi? Có phải là Nghiêm Sát hay không?”

A? Đầu óc Nguyệt Quỳnh không theo kịp Từ Ly Kiêu Khiên, bây giờ đang nói đến cánh tay của hắn sao?

“Quỳnh Quỳnh, vấn đề này rất trọng yếu, trả lời ta, là ai tổn thương ngươi? Không ai có thể thương tổn Quỳnh Quỳnh của ta.” Ánh mắt Từ Ly Kiêu Khiên biến đổi, trở nên khiến Nguyệt Quỳnh không dám chà xát da gà đang nổi lên khắp người, hắn hàm hồ nói: “A, ân, không có việc gì, đều đã qua.”

Từ Ly Kiêu Khiên vỗ lên bàn: “Là ai? Có phải là Nghiêm Sát hay không?”

Thấy đối phương bày ra bộ dáng không cho hắn lảng tránh, Nguyệt Quỳnh trầm mặc một hồi mới nói: “Không phải hắn, hắn sẽ không tổn thương ta. Chuyện này đã qua đi rất lâu, cánh tay của ta không bị phế bỏ, chỉ là vô lực mà thôi. Từ Khiên, cảm ơn ngươi đã tìm ta lâu như vậy.”

Trong một gian phòng nhỏ cách vách phòng ngủ, một người đứng sát bên tường “nghe” hai người trong phòng nói chuyện với nhau, trong mắt hiện lên luồng ánh sáng không biết tên.

“Ngô.” Sắc mặt Từ Ly Kiêu Khiên lại đột nhiên biến đổi, làm nũng nói, “Quỳnh Quỳnh thật xấu nga, không muốn nói cho ta biết.”

Lông tơ toàn thân Nguyệt Quỳnh liền dựng đứng lên, cười khổ: “Đều đã là quá khứ. Từ thúc thúc có khỏe không.”

“Hảo, sao lại không khỏe. Mỗi ngày cùng người kia chơi cờ thưởng trà, du sơn ngoạn thủy, hắn so với ai khác đều tốt hơn. Nhưng mà ta không khỏe, Quỳnh Quỳnh không cần ta, còn không thêm để ý đến ta.” Từ Ly Kiêu Khiên tiếp tục vắn vẹo, Nguyệt Quỳnh từng trận phát run, cổ chịu đựng.

Buồn nôn xong rồi, Từ Ly Kiêu Khiên buông Nguyệt Quỳnh ra, viết lên bàn: Quỳnh Quỳnh, vì sao không mang vật mà lão cha ta đưa cho ngươi đến tìm chúng ta? Lão cha ta hắn đã nói cho ngươi biết, chỉ cần đeo vật kia ở chỗ dễ nhìn thấy, người của chúng ta sẽ tìm được ngươi.

Nguyệt Quỳnh do dự một lát, chậm rãi viết xuống: ta ngay từ đầu không có ý định sẽ đi tìm các ngươi, sau đó sự tình biến đổi, ta muốn đi tìm các ngươi cũng không có cách. Ta không thể quang minh chính đại mà đeo vật kia ở chỗ dễ nhìn thấy, ta cũng không biết ở Giang Lăng, người của các ngươi có thể tìm thấy được ta hay không.

Vạn nhất làm không tốt. những ngày ở đây rất bình yên, ta cũng đã quen, việc duy nhất ta lo lắng chính là nương ta cùng Tiểu Diệp Tử, bất quá hiện tại cũng đều tốt.

Trên mặt Từ Ly Kiêu Khiên đầy vẻ đau lòng, hắn tiếp tục viết xuống: chuyện của ngươi, ta đã viết thư nói cho lão cha ta biết. Quỳnh Quỳnh, nếu ngươi muốn đi, bất cứ lúc nào ta cũng có thể mang ngươi đi. Thấm thẫm bên kia cũng đã chuẩn bị tốt lắm, bất kỳ lúc nào cũng có thể rời đi. Ta sẽ dẫn ngươi đến một nơi tiên cảnh, ngươi ta hai người từ nay về sau liền sống những ngày hạnh phúc thà làm yên ương không làm tiên, được không, Quỳnh Quỳnh?

Tâm Nguyệt Quỳnh đập thình thịch thịch, nhưng không phải là kinh hãi. Nghĩ đến việc phải rời khỏi, hắn liền nhớ đến đôi lục mất thâm trầm kia, hắn bỗng run một chút. Đôi mắt to chăm chú nhìn những hàng chữ đang dần dần biến mất kia, Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng, hắn có thể không quản Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo sao? Hắn có thể bỏ lại Tiểu Yêu sao?

Hắn có thể bỏ lại. Trục giác thăm lắc đầu trong lòng, Nguyệt Quỳnh viết xuống: ta không thể đi, ít nhất là hiện tại không thể đi. Ngươi hãy mang nương ta đi đi. Ta hiện tại lo lắng nhất chính là nàng. Chờ khi chuyện bên ta kết thúc.

Nguyệt Quỳnh suy nghĩ hồi lâu, sau đó đứng dậy đi đến bên giường, xốc đệm giường lên, lấy hòm bảo bối của hần, xuất ra hai phong thư kia. Hần giao thư cho Từ Ly Kiều Khiên, viết xuống: giúp ta giao hai phong thư này cho nương ta. Thiên hạ có thể sắp không thái bình, có một số việc ta không thể không nhúng tay.

Từ Ly Kiều Khiên: chuyện gì?

Nguyệt Quỳnh lắc lắc đầu: bây giờ vẫn còn khó nói. Nghiêm Sát cùng Hoàng Thượng Có thể sẽ đối đầu với nhau. Ta không thể ngăn cản, cũng vô lực đi ngăn cản. Cho dù sẽ rời đi, ta cũng phải chờ sau khi sự kiện này chấm dứt mới rời đi.

Từ Ly Kiều Khiên nhủ chặt mi tâm: nếu nói như vậy, người cũng sẽ đi. Người đã không có liên quan gì với nơi này, hôm nay thế nào, bọn họ sống hay chết, ai thắng ai thua đều không liên quan đến người. Bất quá nếu thiên hạ có thể đổi chủ, ta sẽ cười to ba ngày.

Hít một hơi thật sâu, sau khi toàn bộ chữ viết trên bàn đều biến mất, Nguyệt Quỳnh mới chậm rãi viết xuống: lưu lại một người có thể liên lạc với người, nếu ta muốn đi, ta sẽ tìm người.

Trong một gian phòng nhỏ cách vách phòng ngủ, một người đứng sát bên tường “nghe” hai người trong phòng trầm mặc một thời gian dài, lục mâu u ám, hai đấm siết chặt.

Bên này, Từ Ly Kiều Khiên đem thư cất vào trong lòng, lại bày ra vẻ mặt không đứng đắn, nhanh chóng viết xuống: Quỳnh Quỳnh, người không nỡ rời bỏ Nghiêm Sát sao?

“Không phải.” Nguyệt Quỳnh trả lời có chút gấp gáp.

Từ Ly Kiều Khiên cười nhẹ, khẽ nói: “Hắc hắc, Quỳnh Quỳnh, người luyện tiếu Nghiêm Sát.”

“Không phải.” Tâm Nguyệt Quỳnh đập thình thịch thịch, sao hần lại luyện tiếu Nghiêm Sát. Hần luyện tiếu Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo. Hần cũng không thể rời bỏ Tiểu Yêu, càng không thể mang Tiểu Yêu đi, nó là Lệ vương thế tử. Còn có, lật áp đầu ăn rất ngon.Kiếm của hần vẫn chưa có tìm được.

“Hắc hắc, hắc hắc hắc.”

“Ta thật không phải.”

“Ta biết ta biết.”

Từ Ly Kiều Khiên khoát tay, cười đến ôm bụng. Sau đó hần đột nhiên lớn tiếng nói: “Quỳnh Quỳnh, ta cảm thấy người rất đáng yêu nga. Ta càng ngày càng thích người, người liền theo ta đi. Nghề nghiệp của người chính là làm vị hôn thê của ta, người đừng theo Nghiêm Sát, bộ dạng hần đáng sợ như vậy, một chút cũng không đẹp như ta, cũng không có tiền như ta, người vẫn nên theo ta đi.”

“Người, đừng nói lung tung.” Nguyệt Quỳnh trốn về phía sau, tâm đập thình thịch thịch, mặt phát sốt, thân thể run run, cảm giác gì cũng có.

Trong một gian phòng nhỏ cách vách phòng ngủ, một người đứng sát bên tường “nghe” hai người trong phòng nói chuyện với nhau, lục mâu u ám, hàm răng nghiến chặt, lửa giận dâng cao.

Từ Ly Kiều Khiên tiếp tục kè sát vào: “Quỳnh Quỳnh, người nghĩ nghĩ xem. Chỉ cần người còn muốn chạy, ta liền lập tức mang người đi. Người yên tâm, ta có khả năng này. Ta là thật sự thật sự thích Quỳnh Quỳnh. Ta sẽ chỉ thích một mình người, tuyệt đối sẽ không tìm người khác, lại càng không có một đồng công tử phu nhân gì cả. Nghiêm Sát hung dữ như vậy, khẳng định là không có thích người như ta. Quỳnh Quỳnh, người đừng thích hần nha, người thích ta đi.”

Nguyệt Quỳnh trốn không thoát, chật vật đứng lên, lui về phía sau vài bước, nói năng lộn xộn: ” Nam tử, sao có thể, thích nam tử. Đừng, nói lung tung. Ta, nơi này có, người nhà của ta, còn có Tiểu Yêu. Ân, Nghiêm Sát, hần chỉ là, bộ dạng có chút hung dữ thôi.”

Trong một gian phòng nhỏ cách vách phòng ngủ, một người đứng sát bên tường “nghe” hai người trong phòng nói chuyện với nhau, khớp hàm thả lỏng, lục mắt tỏa sáng.

Từ Ly Kiều Khiên đứng dậy, bỏ nhào vào người Nguyệt Quỳnh, ôm chặt hân, không để hân trốn: “Quỳnh Quỳnh, người còn nói người không thích Nghiêm Sát, người chính là thích hân. Hân hung dữ như vậy, hôm nay thiếu chút nữa đã giết ta, người còn nói hân chỉ có bộ dạng hung dữ thôi. Ô ô ô, Quỳnh Quỳnh, ta rất thích người a, càng ngày càng thích người nha, người thích ta đi, đừng thích Nghiêm Sát.”

“Người, nói bậy bạ gì đó. Buông ra trước đã. Nam tử sao có thể thích nam tử, Từ Khiên, người buông ra trước đi.” Nguyệt Quỳnh liếc mình giãy dụa. Tâm đập thình thịch thình thịch.

“Người không nói thích ta ta sẽ không buông ra.” Từ Ly Kiều Khiên ôm chặt hơn nữa, một tay nhanh chóng xóa hết những chữ viết không thể để cho người ta nhìn thấy trên bàn, “Ta thích Quỳnh Quỳnh, nhìn thấy Quỳnh Quỳnh càng thích, Quỳnh Quỳnh là vị hôn thê của ta, ta không muốn đem tặng người cho Nghiêm Sát đâu.”

“Từ Ly, người, người buông!” Nóng vội, Nguyệt Quỳnh thiếu chút nữa đã hô lên tên thật của Từ Ly Kiều Khiên.

“Rầm!” Cửa bị người đá văng, Từ Ly Kiều Khiên rút cuộc cũng buông Nguyệt Quỳnh ra. Chỉ thấy hân chuyển mình một cái, liền trốn phía sau Nguyệt Quỳnh, chỉ lộ ra đôi mắt bất mãn nhìn người vừa vọt vào: “Ta cùng Quỳnh Quỳnh còn chưa có nói xong mà, sao người đã vào đây rồi.”

Hai gò má Nguyệt Quỳnh đỏ lên, đôi mắt to nhìn người vừa tiến vào, bộ dáng đầy vẻ thất kinh, lọt vào trong mắt người vừa tới lại khiến cho lửa giận tăng vọt. Tiến lên vài bước kéo Nguyệt Quỳnh vào trong lòng mình, kẻ cường tráng giống như ngọn núi nhỏ thô thanh hạ lệnh: “Bắt hân dẫn đi cho ta!”

“Quỳnh Quỳnh.” Từ Ly Kiều Khiên né tránh thoát khỏi vòng vây của tam Nghiêm, kêu cứu.

“Nghiêm Sát.” Nguyệt Quỳnh ngắc đầu.

Đôi mắt Nghiêm Sát giận dữ trừng Từ Ly Kiều Khiên: “Không muốn bị dẫn đi, liền tự mình cắn xé [cút ra] đi.”

“Ta sẽ không cút, ta chỉ sẽ lách.” Từ Ly Kiều Khiên lách lách mông, dưới biểu tình muốn nôn của tam Nghiêm, hân ngọt ngào cười với Nguyệt Quỳnh, lại lách lách mông đi ra ngoài.

“Oe.” Công lực của Nghiêm Tráng không đủ thâm.[sâu]

Sau khi Từ Ly Kiều Khiên rời đi, Nghiêm Sát ngay lập tức phiêu mắt nhìn mặt bàn đầy vết nước, chỉ còn một hàng chữ chưa biến mất hoàn toàn: Quỳnh Quỳnh, không phải người luyện tiếu Nghiêm Sát chứ?

Nguyệt Quỳnh cũng thấy được những chữ kia, tâm đập thình thịch thình thịch. đập rất nhanh, dường như sắp nhảy ra khỏi ***g ngực. Phải nói cái gì đó, phải mau nói gì đó, nhưng trong đầu hân trống rỗng, một chữ cũng không thốt ra được. Thân thể bị người bế lên, vị công tử hoảng hốt thất thố bị Vương gia ném lên giường, màn buông, kẻ tựa như tòa núi nhỏ liền nằm trên người hân.

“Vì sao không đi cùng hân?”

A? Sao lại hỏi cái này? Người này nghe được sao? Thành thịch thành thịch, thành thịch thành thịch, mắt to trốn tránh: “Ta không – lý khai Tiểu Yêu.”

Nghiêm Sát nắm cầm người nào đó, không cho hân trốn tránh, “Vì sao không mang theo Tiểu Yêu, cùng nhau đi?”

A! Môi động động: “Tiểu Yêu. Là Lệ vương thế tử, là, nhi tử của người.” Thành thịch thành thịch.

Lục mâu sâu thẳm, thân thể cúi thấp, chòm râu của Nghiêm Sát chỉ cách miệng Nguyệt Quỳnh một lòng tay. “Chỉ là luyện tiếu Tiểu Yêu? Hân là yêu quái đầu thai nhầm, người cũng không cần phải quản việc ta mang nó đi.”

“Ân. Còn có Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo.” Trong đôi mắt to tràn ngập đôi mắt xanh biếc kia, Nguyệt Quỳnh không hiểu mình đang chột dạ cái gì a, hân không có bội ước, hoảng hốt cái gì thế này.

“Không, người không đơn giản là luyện tiếc bọn họ, không – nữ lý khai Tiểu Yêu, ” chòm râu dửng trên đôi mắt to của Nguyệt Quỳnh đang bối rối, “Bằng năng lực của Từ Khiên, người có thể bảo hấn mang Tiểu Yêu, Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo tất cả rời đi. Người người luyện tiếc nhất không phải là bọn họ, người luyện tiếc ta, người không nữ rời đi ta.”

Không phải! Tâm dường như sắp nhảy ra ngoài. Lời phản bác không kịp thốt ra, môi Nguyệt Quỳnh đã bị người kia hung hăng đâm lên. Không phải! Không có luyện tiếc rời đi người, ta luyện tiếc Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo, lật áp đầu, thang bao, còn có hoa quế nhường, ta, ta. Ta không thể mang thể tử đi. Ta, ta. Không phải! Không phải! Nam tử sao có thể thích nam tử. Sao có thể luyện tiếc. Nam tử.

Đã chết rồi sao? Chắc hẳn đã chết rồi. Bị người kia gây sức ép như vậy mà còn không chết thì hẳn có thể làm thần tiên rồi, liệu mạng dùng một hơi cuối cùng đưa mắt nhìn về phía màn, Nguyệt Quỳnh không kịp chờ người khác đến cứu, hẳn đã hoàn toàn chết ngất. Xương cốt bị đè ép rồi lại mở ra, sau đó lại bị đè ép rồi lại bị mở ra vài lần, hậu huyết đã chết lặng đến mức không còn cảm giác. Nguyệt Quỳnh cảm thấy mình nhất định sắp lên trời, bằng không sao hẳn lại cảm thấy toàn thân nhẹ bay bay chứ.

Như con ác thú không biết thỏa mãn, Nghiêm Sát vẫn chôn trong cơ thể Nguyệt Quỳnh, không muốn rời khỏi. Đại chương thô ráp khiến da khắp người Nguyệt Quỳnh đầy những điểm đỏ, y hôn lên đôi môi đã sớm sưng đỏ không chịu nổi của Nguyệt Quỳnh, tiếp tục luật động trong cơ thể hẳn. Dừng không được, hoàn toàn không dừng được.

Mặc xiêm y chỉnh tề, đưa mắt nhìn người đang mê man trên giường, Nghiêm Sát buông màn ra khỏi phòng ngủ. Đi vào gian phòng giam giữ Từ Ly Kiều Khiên, y tỏ ý bảo đám người Hùng Kỉ Uông đi ra ngoài. Từ Ly Kiều Khiên tựa hồ rất sợ y, vội lui đến góc tường, lệ dâng lên trong mắt. Trong phòng chỉ có hai người bọn họ, thân hình Nghiêm Sát ở trong một gian phòng không lớn liền tạo cảm giác đặc biệt áp bách, Từ Ly Kiều Khiên ở trước mặt y tựa như con gà ốm trước mặt mãnh hổ.

Nghiêm Sát nghiêm túc và bình tĩnh đáng ngạc nhiên, không để ý đến vẻ sợ hãi của “Từ Khiên”, y cứ không nhúc nhích nhìn đối phương như vậy. Nhìn mãi nhìn mãi, Từ Ly Kiều Khiên trốn không được, đành lau lau mắt, đứng đắn đi đến một cái ghế cách Nghiêm Sát không xa rồi ngồi xuống.

Nghiêm Sát lúc này mở miệng: “Người là ai?”

Từ Ly Kiều Khiên cười cười: “Huynh trưởng của Quỳnh Quỳnh.”

“Người ở nơi nào?”

“Giang phụ nữ sĩ.”

“Nguyệt Quỳnh là người ở nơi nào?”

“Ta đã quên hỏi.”

“Vì sao hẳn lại rời nhà đi?”

“Việc này Vương gia ngài phải hỏi Quỳnh Quỳnh.”

“Trong nhà hẳn còn có người nào?”

“Ta, cha ta.”

Đôi mắt của Nghiêm Sát ám trầm, y hoàn toàn không có khả năng biết được những gì y muốn từ miệng Từ Ly Kiều Khiên, y từ trên cao nhìn xuống, nói với kẻ đang tươi cười: “Ta không quan tâm người là ai, hẳn là ai, người đến đây vì cái gì. Dừng cố gắng dẫn hẳn đi, cho dù chỉ là một ý niệm trong đầu, người tốt nhất cũng đừng có.” Lạnh lùng bỏ lại một câu, Nghiêm Sát không đợi câu trả lời của Từ Ly Kiều Khiên. Xoay người rời đi.

“Lệ vương.”

Nghiêm Sát dừng lại.

“Quỳnh Quỳnh là cái gì của người?”

“Thê.” Không có một tia do dự.

“Hắn là nam tử.”

Đưa lưng về phía Từ Ly Kiều Khiên, Nghiêm Sát không giải thích chuyện y xem là không cần phải giải thích.

“Tay Quỳnh Quỳnh là do ai thương tổn?”

“Đây là chuyện của ta.”

“Nếu hậu quả của việc người muốn Quỳnh Quỳnh là đối địch cùng cả thiên hạ, người vẫn muốn hắn sao?”

Câu trả lời của Nghiêm Sát là đi về phía trước hai bước, mở cửa.

“Nghiêm Sát.”

Nghiêm Sát đang mở cửa ra khê khượng lại.

“Chiếu cố Quỳnh Quỳnh thật tốt, bảo vệ hắn thật tốt. Hắn là trân bảo độc nhất vô nhị trên đời này.”

Nghiêm Sát nhắc chân đi ra ngoài, nói với kẻ đang canh giữ bên ngoài: “Thả hắn đi.” Sau đó cũng không quay đầu lại mà ly khai.

Nhoăn miệng cười nhìn Nghiêm Sát rời đi, Từ Ly Kiều Khiên lắc trái lắc phải, hít sâu mấy hơi thở, sau đó lại xoay xoay eo. “A. Rốt cuộc cũng không còn bị giam giữ nữa rồi, sắp nghẹn chết ta rồi nha.” Cười “quyên rũ” với Hùng Kỉ Ôn đang giận dữ trừng mắt nhìn hắn, khiến đối phương cổ sức nôn mửa. Từ Ly Kiều Khiên sôi nổi ra khỏi gian phòng, nhìn thái dương mọc trên cao cười thật sâu, nghênh ngang ly khai tiểu viện. Ly khai Lệ vương phủ.

“Vương gia, có cần phái người đi theo hắn không?” Lí Hưu đứng phía sau Nghiêm Sát, cất tiếng hỏi.

“Không cần.” Nghiêm Sát chấp tay sau lưng, đứng trên Vọng lâu của vương phủ, nhìn Từ Ly Kiều Khiên biến mất phía cuối ngã tư đường. Lúc này Chu Công Thăng đi đến, cầm một phong thư, nói: “Vương gia, Giang Bùi Chiêu gửi thư, hắn đã khởi hành đi kinh thành trước.”

Nghiêm Sát lấy thư xem, đọc xong liền hạ lệnh: “Phái người âm thầm bảo hộ hắn.”

“Vâng.”

“Viết thư cho Dương Tư Khải, bảo hắn chú ý hướng đi của Giải Lưu Sơn.”

“Vâng.”

“Nói cho Đồng Nghê, quan thuyền trên biển, một cái bắt lưu.”

“Vâng.”

59. Chương 59

Thượng

Bưng một khay đầy thức ăn, Nghiêm Mặc nhẹ nhàng gõ cửa phòng ngủ. Đợi một hồi, cửa phòng mới mở ra bởi một kẻ khoác xiêm y tùy tiện trên người.

”Vương gia, trong bát là canh gà, Khai Viễn đã bỏ vào vài vị dược liệu.”

Nghiêm Sát tiếp nhận khay, đang định quay về phòng, chợt nghe Nghiêm Mặc nhỏ giọng nói: “Vương gia, Lí mưu sĩ cùng Chu mưu sĩ đang ở thư phòng phía sau, nói là kinh thành gửi thư đến.”

”Bảo bọn họ chờ.”

Bưng thức ăn vào phòng, Nghiêm Sát đặt cái khay lên chiếc kỷ trà bên giường. Sau đó xốc màn lên, nâng kẻ đang nằm xụi lơ trên giường dậy. Để cho hắn tựa vào lòng mình, Nghiêm Sát đưa canh gà đến bên miệng hắn. “Uống hết.”

”Nghiêm Sát.” Nguyệt Quỳnh khàn khàn lên tiếng, “Người, có muốn, triệu người khác.” Nói còn chưa hết, thất lưng hắn đã bị người kia dùng lực ôm lấy, câu nói tiếp theo đành phải nuốt lại.

”Người muốn ta đem Tiểu Yêu đi?”

”Không được.” Xem ra chuyện này vô vọng rồi. Cảm thấy mắt mắt khê hé miệng, Nguyệt Quỳnh để Nghiêm Sát uy hấn uống canh gà. Chẳng lẽ sau này hắn đều phải sống những ngày không thể xuống giường như thế này? Lòng tơ toàn thân dựng đứng lên, Nguyệt Quỳnh muốn chạy trốn, hắn ăn không tiêu. Năm ngày? Hay sáu ngày? Hay là bảy ngày? Hắn không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ khi tỉnh lại đều là hừng đông hoặc là bầu trời tối đen. Sau khi tỉnh lại hoặc là bị Nghiêm Sát “ngược đãi”. Hoặc là bị uy nước uy cơm, thật, thật rất đáng sợ.

Uy Nguyệt Quỳnh uống hết canh gà, Nghiêm Sát thô giọng nói: “Trước khi người có thể xuống giường, ta sẽ không muốn người nữa, sau này nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, cũng sẽ không làm quá phận như vậy. Không được nghĩ về chuyện đó nữa. Ta sẽ không thu công tử phu nhân nữa, người sớm vất bỏ ý niệm làm cho ta triệu người khác thị tẩm trong đầu đi.”

Vì sao không thể triệu người khác? Trước kia như vậy không phải rất tốt sao? Lời này Nguyệt Quỳnh chỉ dám thầm hỏi trong lòng, Nghiêm Sát đã có chút mất hứng, hắn cũng không nên tìm kiếm rủi ro, bằng không hắn có thể sẽ bị “ngược đãi” thêm vài ngày.

Không đúng! “Thế nào mới gọi là chuyện ngoài ý muốn?”

Nghiêm Sát không trả lời, mà chỉ lấy râu đâm lên mặt và môi Nguyệt Quỳnh một lần, cũng không quản hắn mới vừa uống canh gà.

Sau khi Nguyệt Quỳnh lại ngủ thiếp đi, Nghiêm Sát bảo Lê Hoa Chúc ôm Tiểu Yêu vào phòng ngủ, thuận tiện để cho bọn họ chiếu cố Nguyệt Quỳnh, y lúc này mới đi đến thư phòng. Trong thư phòng, Lý Hưu cùng Chu Công Thăng đã chờ sẵn.

”Hoàng Thượng giết thứ tử [con trai thứ] của Tả Hữu Chi. Nhi tử của Tả Hữu tiến cung hướng Hoàng thượng xin công đạo, bị Hoàng Thượng hạ lệnh loạn côn đánh chết, cả nhà Tả gia bị tịch thu tài sản, giết chết. Thứ tử của Tả Hữu Chi là nam quân của Hoàng Thượng.”

Nghiêm Sát hỏi: “Chết như thế nào?”

Chu Công Thăng nói: “Thái hậu đêm mơ thấy U đế, trụ trì Tử Vân tự giải mộng, nói U đế chuyển thể đầu thai. Sau khi Hoàng Thượng biết được liền điên lên, lúc ấy nhi tử của Tả Hữu Chi lại đang ở bên cạnh hắn, đành phải làm oan hồn. Hoàng Thượng tìm một người tên là ‘Nhất Thiên’ đạo sĩ, sai hắn tìm kiếm U đế chuyển thể.”

Lý Hưu mở miệng: “Không biết dung mạo của U đế tròn méo khuynh quốc thể nào, lại khiến Hoàng Thượng điên cuồng như vậy. Nghe nói nam quân bên người Hoàng Thượng đều có một chỗ nào đó rất giống U đế. Nhi tử của Tả Hữu Chi bởi vì có tay giống U đế. Nên bị Hoàng Thượng triệu vào cung. Hoàng Thượng sai phái thủ hạ sưu tầm tìm kiếm những người nhìn giống U đế khắp nơi, sau khi dùng hết thủ đoạn để có được, một khi không vui liền giết chết.”

Chu Công Thăng nói tiếp: “Hoàng Thượng mê luyện U đế là chuyện cả triều đều biết. Vương gia, ta nghĩ có thể lợi dụng việc này để làm đại sự.”

Lý Hưu cũng nói: “Vương gia, sao chúng ta không tìm một người giống U đế? Hoàng Thượng mê luyện U đế như thế, nếu có kẻ nào mang bộ dạng giống U đế như đức.”

Chu Công Thăng nói bổ sung: “Vũ kĩ [kĩ năng nhảy] của U đế là thiên hạ tuyệt luân, một nguyên nhân khác khiến Hoàng Thượng mê luyện U đế cũng là đây. Hoàng Thượng phái đạo sĩ tìm kiếm U đế chuyển thể, cho dù tìm được, một tiểu oa nhi làm sao có thể thỏa mãn hắn? Nếu vị đạo sĩ kia có thể tìm được một kẻ rất giống U đế, hơn nữa lại vũ kĩ bất phạm, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ mất tâm.”

Nghiêm Sát suy nghĩ sâu xa một lát, nói: “Đi tìm bức họa của U đế.”

Trong mắt Lý Hưu cùng Chu Công Thăng dâng lên nét vui mừng, Chu Công Thăng lập tức nói: “Chúng ta nghĩ Vương gia ngài nhất định sẽ đồng ý, nên đã phái người đi tìm. Không lâu sau hắn là sẽ có tin tức.”

”Chuyện này đừng cho hần nghe thấy phong thanh [tin đồn] gì.”

Hai người kinh ngạc, bất quá thấy Vương gia không muốn giải thích nhiều, bọn họ cũng chỉ có thể lên tiếng đáp ứng.

Thảo luận chuyện giả mạo U đế một lúc lâu sau, Lý Hưu cùng Chu Công Thăng mới ly khai thư phòng, hai người đi tìm Từ Khai Viễn thương lượng một ít vấn đề chi tiết. Trên đường, Lý Hưu hỏi: “Vì sao Vương gia không cho Nguyệt Quỳnh biết việc này?”

Chu Công Thăng cân nhắc rồi nói: “Nguyệt Quỳnh vẫn chưa thể từ bỏ chuyện của công chúa, ta nghĩ xét thấy điều này nên Vương gia mới không cho hần biết. Hơn nữa nếu cho hần biết, lấy tính tình quá mức thiện lương của Nguyệt Quỳnh, sợ sẽ không đành lòng để người kia giả trang thành U đế. Tuy rằng ta chưa bao giờ hỏi qua hần, nhưng ngầm lại cũng biết Nguyệt Quỳnh sẽ không mong muốn Vương gia phản.”

Lý Hưu lo lắng hỏi: “Người nói xem, nếu Nguyệt Quỳnh không cho Vương gia phản, Vương gia có nghe không?”

Chu Công Thăng hít khẩu khí: “Kỳ thật đây cũng là điều ta vẫn lo lắng. Vương gia làm việc quyết đoán, nhưng Nguyệt Quỳnh chính là uy hiếp của hần. Nếu Nguyệt Quỳnh phản đối, Vương gia có lẽ sẽ dao động, thậm chí là từ bỏ. Bất quá Vương gia hiện tại không chút chần chờ, hết thấy đều ẩn theo kế hoạch mà làm việc, cũng có nghĩa là lo lắng của chúng ta đều là dư thừa.”

”Hy vọng là thế.” Lý Hưu vẫn không thể yên tâm, “Trước đây Vương gia đã quyết định khởi binh, nhưng lại sửa lại chủ ý. Nói là chờ Hoàng Thượng thật sự muốn gây bất lợi cho Nguyệt Quỳnh cùng thế tử rồi mới khởi binh. Người nói có phải Vương gia đã bắt đầu chần chờ rồi hay không?”

Chu Công Thăng nhíu mi nói: “Trước mắt xem ra vẫn chưa có. Người cẩn thận nghĩ một chút, thánh chỉ vừa hạ Vương gia liền lập tức khởi binh, quả thật sẽ mất lòng dân. Hoàng Thượng không có khả năng nói rằng hần muốn bắt Nguyệt Quỳnh cùng thế tử làm áp chế trong thánh chỉ. Nhưng nếu Hoàng Thượng trực tiếp muốn bắt bọn họ làm con tin để áp chế Vương gia, đến lúc đó Vương gia khởi binh cũng không muộn. Hơn nữa người trong thiên hạ nói không chừng xuất phát từ đồng tình, cũng sẽ đứng về phía Vương gia. Vương gia tuy rằng không có nói rõ, nhưng ta cảm giác là vì bản khoản những điều này nên mới sửa lại chủ ý.”

Trong lòng Lý Hưu “lộp bộp” một chút, lên tiếng hỏi: “Chẳng lẽ lại là chủ ý của Nguyệt Quỳnh?”

Chu Công Thăng sững sốt, lẩm bẩm nói: “Cũng không phải là không thể.”

Trong lòng hai người dâng lên một cảm giác khác thường, không thoải mái, cũng không trầm trọng, phần nhiều là nghi hoặc.

Một chiếc mã xa siêu đại, tám con ngựa kéo, cực kỳ xa hoa sau khi tiến vào Giang Lăng thành liền cấp tốc chạy về hướng “Lệ vương phủ”. Bất quá khi đến ngã tư đường dẫn đến Lệ vương phủ, đầu ngựa lại đột nhiên chuyển hướng, chạy về hướng sau phố. Chạy đến một đại môn không có bảng hiệu. Tám con ngựa kéo thuần một màu đen lúc này mới dừng lại.

Kẻ đánh xe nhảy xuống xe, đi vài bước đến trước cửa “bang bang phanh” gõ lên cửa. Lúc này cửa thành vừa mới mở, trời còn chưa sáng hẳn, gõ cửa như vậy, người trong phủ tựa hồ đều bị đánh thức. Một lát sau, đại môn “chi nha” vài tiếng mở ra, người mở cửa nghiêm khắc đen mặt hỏi: “Người tìm ai?”

Người vừa đến kích động nói: “Ta tên là Diệp Lương, ta tìm thiếu gia nhà ta!”

”Thiếu gia nhà người? Nơi này chỉ có công tử, không có thiếu gia.” Kẻ ra mở cửa vừa nghe liền định đóng cửa lại.

”Chậm đã.” Diệp Lương ngăn đối phương lại, cả giận. “Thiếu gia nhà ta ở đây. Người đi nói cho Nghiêm Sát, ta tới tìm thiếu gia nhà ta, còn có nhi tử của thiếu gia.”

”A.” Người mở cửa đại kinh, “Người ăn gan hùm mật gấu. Dám gọi thẳng tục danh của Vương gia.”

”Sao người lại dong dài như vậy? Thiếu gia nhà ta đang ở đây. Thiếu gia nhà ta tên là Nguyệt Quỳnh.”

Người mở cửa lại cả kinh.

Thấy điểm này có hiệu quả, Diệp Lương vỗ hấn một chút: “Không tin thì người có thể đi hỏi Nghiêm Sát thân phận của ta, ta đi đem mã xa vào.” Cũng không chờ đối phương đáp lại, Diệp Lương vội vã quay trở lại dẫn mã xa.

Lúc này có người đi tới, người mở cửa lập tức tránh ra, nhỏ giọng nói: “Nghiêm quân sự, hấn nói hấn tên là Diệp Lương, đến tìm công tử.”

”Hấn là người của công tử, người đi bẩm báo Vương gia.”

”Vâng.”

Dẫn xe ngựa vào, Diệp Lương ngẩng đầu nhìn, người đứng cạnh cửa đã thay đổi, bất quá người này hấn quen biết. “Thiếu gia chắc còn đang ngủ, ta chờ hấn tỉnh lại rồi đi thỉnh an. Giúp đỡ chút được không? Giúp ta khiêng những vật trên xe xuống dưới, là lễ vật mua cho thiếu gia cùng tiểu thiếu gia.”

”Hảo.” Nghiêm Mặc vỗ vỗ tay, lập tức có năm sáu gã thị vệ xuất hiện từ bốn phía đi giúp Diệp Lương dỡ hàng.

Nghiêm Mặc sai người khiêng những vật kia đến nơi ở của Vương gia cùng công tử, nhìn thấy thứ gì đó, hấn dường như ngẫu nhiên tùy tiện nói: “An vương một mực tìm người.”

Nụ cười trên mặt Diệp Lương biến mất, sau một lúc, hấn nói: “Ân cứu mạng của hấn, sau này ta nhất định sẽ báo đáp. Ta tìm được thiếu gia rồi, sẽ không rời đi thiếu gia nữa. Có ta ở bên cạnh thiếu gia, ai cũng không thể khi dễ hấn, cho dù là Nghiêm Sát cũng đừng mơ tưởng.”

Nghiêm Mặc thản nhiên nói: “Vương gia sẽ không khi dễ công tử. Nhưng người cùng lắm chỉ có một mình, làm sao dám tự tin có thể đối đầu với Vương gia?”

Diệp Lương không lập tức trả lời, chỉ dùng ánh mắt Nghiêm Mặc xem không hiểu nhìn hấn một cái, mới nói: “Chỉ cần thiếu gia còn muốn chạy, các người không ai có thể lưu được. Thiếu gia ở lại đây không phải bởi vì Nghiêm Sát là Lệ vương, mà là vì hấn không muốn đi.” Nghĩ như vậy, Diệp Lương cũng rất bức mình.

Trong mắt Nghiêm Mặc hiện lên tinh quang: “Vì sao công tử không muốn đi?”

Diệp Lương mắt hửng nói: “Công tử không – ly khai tiểu thiếu gia. Hấn không muốn mang tiểu thiếu gia đi, cho nên cũng chỉ có thể ở lại đây. Rõ ràng tiểu thiếu gia Vì sao nhất định phải lưu lại cho Nghiêm Sát?” Câu sau Diệp Lương chỉ lẩm nhẩm trong miệng, bất quá Nghiêm Mặc rất thính tai nên nghe được.

Sau đó, hai người đứng bên xe ngựa tương đối trầm mặc. Hơn nửa ngày, toàn bộ đồ vật trong xe mới được khiêng xuống hết. Nghiêm Mặc sai người đem mã xa đi, sau đó dẫn Diệp Lương đi nghỉ ngơi. Diệp Lương không ngủ được, kiên trì muốn đi gặp tiểu thiếu gia. Nghiêm Mặc để cho hấn đi.

“Di viện” mà Nghiêm Sát cùng Nguyệt Quỳnh ở là viện tử lớn nhất trong hậu phủ. Lê Hoa Chúc cùng An Bảo mang theo Tiểu Yêu ở phòng phía tây, Hồng Hỉ Hồng Thái ở phòng phía đông, nhà chính của Nghiêm Sát cùng Nguyệt Quỳnh tọa ở hướng bắc, mỗi một gian nhà đều là một dãy phòng, thuận tiện sinh hoạt. Đối diện nhà chính là tiểu thư phòng của Nghiêm Sát, bình thường Nghiêm Sát cùng Nguyệt Quỳnh thân thiết ở phòng ngủ xong sẽ ở ngay tại tiểu thư phòng đó mà nghị sự. Nguyệt Quỳnh chưa bao giờ vào thư phòng của Nghiêm Sát, cho dù thư phòng này ở ngay dưới mí mắt hấn.

Nhẹ bước tiến vào Di viện, Diệp Lương đang cảm những cái hòm to nhỏ đi thẳng đến phòng của Hoa Chúc An Bảo. An Bảo đã thức dậy, hấn mới vừa gõ cửa, An Bảo liền mở cửa ra. Vừa thấy là Diệp Lương, hấn rất kinh ngạc.

”An Bảo, ta đã trở về. Tiểu thiếu gia tỉnh chưa?” Diệp Lương nhỏ giọng hỏi.

An Bảo mỉm cười với hấn, rồi lắc đầu, thân thể tránh sang để cho Diệp Lương đi vào, sau đó hấn bước nhanh vào buồng trong để nói cho Lê Hoa Chúc rằng Diệp Lương đã trở lại. Diệp Lương không đợi bao lâu, Lê Hoa Chúc đã ra đến đây, hiển nhiên là vừa thức dậy.

”Hoa Chúc công tử, ta đã trở về. Đây là dành cho ngài cùng An Bảo.” Diệp Lương giao mấy cái hòm cho Lê Hoa Chúc, vội vã hỏi: “Ta có thể vào xem tiểu thiếu gia không?”

Lê Hoa Chúc mới vừa rời giường bị nhét vào tay một đồng lễ vật nên có chút hoa mắt, hần ngay ra một hồi, mới nói: “Người trở về thì tốt rồi, sao còn tiêu pha như thế? Tiểu Yêu còn đang ngủ.”

”Các người là người nhà của thiếu gia, nhất định phải có lễ vật. Ta đi xem tiểu thiếu gia.” Diệp Lương tay cầm hai cái hòm tinh tế chạy vào buồng trong. Lê Hoa Chúc nhìn xem những thứ trong tay mình, cái này là sao đây? Tạm thời đặt lễ vật lên bàn, Lê Hoa Chúc nhanh chóng nhận lấy bố khăn để lau mặt, lại súc miệng rồi cài nút xiêm y, để An Bảo chỉnh sửa y phục, sửa sang lại tóc rồi mới xoay người vào phòng.

Trong phòng, Diệp Lương ngồi bên chiếc giường nhỏ, ngơ ngác nhìn ngắm Nguyệt Tiểu Yêu — trong lòng Diệp Lương, tiểu thiếu gia họ Nguyệt, không phải họ Nghiêm. Bên người Tiểu Yêu được đặt một đôi tiểu hổ ánh vàng rực rỡ to cỡ nắm tay. Lê Hoa Chúc chấn động, hai con tiểu hổ này trị giá bao nhiêu bạc? (ở cùng Nguyệt Quỳnh lâu, ít nhiều cũng chịu chút ảnh hưởng). Sau khi lấy lại tinh thần, hần đi xem Diệp Lương, lại lấp bắp kinh hãi. Diệp Lương đang khóc.

Đi lên phía trước, Lê Hoa Chúc nhẹ nhàng vỗ lên Diệp Lương: “Làm sao vậy?”

Diệp Lương chảy nước mắt nói: “Ta nhìn thấy tiểu thiếu gia, liền vì thiếu gia mà cao hứng, nhưng lại nhớ đến những nỗi khổ mà thiếu gia đã chịu. Đều tại ta vô dụng. Là ta làm cho thiếu gia bị người khác khi dễ.”

Lê Hoa Chúc an ủi nói: “Vương gia đối xử với Nguyệt Quỳnh tốt lắm, với Tiểu Yêu cũng thương yêu đến tận xương tủy. Chiếc giường nhỏ, nôi, những món đồ chơi nhỏ của Tiểu Yêu đều là do Vương gia tự tay làm.”

Diệp Lương thì thào khóc rờn nói: “Không nên Thiếu gia, không nên trở thành thế này Đều là tại ta. Đều là tại ta.”

Lê Hoa Chúc thở ra một hơi, đi ra ngoài, hần không biết phải khuyên bảo Diệp Lương như thế nào, người có thể làm cho hần bình tĩnh lại, chỉ có Nguyệt Quỳnh.

Nguyệt Quỳnh ngủ đủ, mở mắt ra, còn chưa xoay xoay thắt lưng, màn đã bị người xốc lên. “Hong Hỉ, sớm a.”

”Công tử sớm.” Hong Hỉ giúp đỡ công tử ngồi dậy, nói, “Công tử, Tiểu Diệp Tử đã trở lại.”

”Hần đã trở lại? Người đâu? Mau gọi hần vào.”

Hong Hỉ cười nói: “Công tử còn chưa thức dậy, Tiểu Diệp Tử ở ngay trong phòng Hoa Chúc công tử cùng thế tử. Để ta đi gọi Tiểu Diệp Tử, công tử chờ.” Quả màn xong, Hong Hỉ đi ra ngoài gọi người, Hồng Thái phục đãi công tử xuống giường.

Nhanh chóng mặc xiêm y dưới sự trợ giúp của Hồng Thái, Nguyệt Quỳnh đang mang giày, chợt nghe thấy tiếng kêu của Tiểu Diệp Tử. “Thiếu gia!” Ngay sau đó, cửa phòng bị người dùng lực đẩy ra, một người chạy vội về phía hần.

”Thiếu gia!” Bỏ nhào vào người thiếu gia, Diệp Lương ôm chặt lấy thiếu gia. Nguyệt Quỳnh cũng đưa tay trái ôm chặt hần, loại tình cảm vui mừng này không từ ngữ nào có thể diễn tả được. “Đã về rồi, chắc trên đường đi mệt mỏi lắm.”

”Không mệt mỏi.” Buông thiếu gia ra, Diệp Lương cũng không thối lui, mà lại cẩn thận nhìn xem thiếu gia, sợ trong mấy ngày hần không ở đây, thiếu gia bị Nghiêm Sát khi dễ. Thấy sắc mặt của thiếu gia có vẻ hồng nhuận, cũng không gầy yếu, hần lúc này mới thả lỏng một nửa tâm, chỉ cần thiếu gia đi theo Nghiêm Sát, hần sẽ không hoàn toàn yên tâm.

Để Diệp Lương kiểm tra mình, Nguyệt Quỳnh sờ lên mặt hần: “Tiểu Diệp Tử, người gầy đi, người vất vả rồi.”

”Thiếu gia! Ngài nói cái gì!” Diệp Lương mắt húng, “Người vất vả không phải ta, mà là thiếu gia. Sau này thiếu gia không được nói như thế nữa, bằng không ta sẽ sinh khí.”

”Hảo, ta không nói.” Mặt Nguyệt Quỳnh đầy vẻ tươi cười, mặt Diệp Lương cũng tươi cười, “huynh đệ” hai người lần thứ hai gặp lại không có khóc, chỉ còn lại đau lòng cùng tưởng niệm.

”Công tử, Tiểu Diệp Tử, dùng cơm trước đi.” Hồng Hỉ lên tiếng, Diệp Lương nhanh chóng kéo thiếu gia đến bàn ăn, thuận thực múc cháo cho thiếu gia.

”Tiểu Diệp Tử, người cũng ngồi đi.” Nguyệt Quỳnh kéo Diệp Lương ngồi xuống bên cạnh mình. Diệp Lương thấy thiếu gia chỉ có tay trái có thể động, đôi mắt đỏ hoe. Hắn đè nén cảm giác khó chịu, phục dãi thiếu gia dùng cơm.

"Tiểu Diệp Tử, người không cần phải lo lắng ta, người mau ăn đi, sắp nguội lạnh rồi." Nguyệt Quỳnh buông thìa, lấy đôi đũa gấp rau cho Diệp Lương. Nước mắt của Diệp Lương rốt cuộc cũng nhịn không được mà rơi xuống. Nguyệt Quỳnh ôn nhu cười, tay trái ấn lên tay phải của hắn, hơi hơi dùng sức, để cho hắn ngừng khóc.

Hồng Hỷ Hồng Thái sau khi thu dọn giường xong liền lui ra ngoài, lưu nơi này lại cho công tử cùng Diệp Lương. Sau khi hai người rời khỏi đây, Diệp Lương ôm lấy thiếu gia khóc lớn lên, Nguyệt Quỳnh vỗ nhẹ hẳn: “Tiểu Diệp Tử, đừng khóc, tay phải của ta không thể dùng thì còn có tay trái a, người xem, tay trái của ta hiện tại còn linh hoạt hơn tay phải.”

Nói chưa dứt lời, hắn còn đang định nói. Diệp Lương đã khोक thành tiếng: “Thiếu gia. Đều tại ta. Đều tại ta.”

”Tiểu Diệp Tử, không trách người, không ai trách người cả. Người có thể sống, ta vui mừng hơn bất cứ điều gì khác, ta chưa từng cảm kích lão thiên gia vì đã chiếu cố ta như vậy.” Nâng mặt Diệp Lương lên, Nguyệt Quỳnh lau khô nước mắt của hắn, cười nói, “Nhanh ăn đi. Ăn cơm xong rồi đi ra ngoài với ta một chút.”

”Ân!” Nuốt nước mắt ngược trở về, Diệp Lương lấy một cái bánh bao, há to miệng ăn. Nguyệt Quỳnh vẫn mặt mày tươi cười, Tiểu Diệp Tử còn sống, còn sống.

Ăn cơm xong, Nguyệt Quỳnh dẫn Diệp Lương đi tản bộ trong hoa viên. Diệp Lương nắm tay phải lạnh lẽo của thiếu gia, nước mắt sắp rơi xuống, đều bị hấn bức về, đi đến nơi không có ai ở đó, hấn dùng giọng mũi nhẹ nói: “Phu nhân rất khỏe. Ta đem chuyện của thiếu gia nói cho phu nhân. Phu nhân bảo thiếu gia ngài không cần lo lắng cho nàng, nàng ở “nơi đó” rất an toàn. Phu nhân nói nàng tạm thời sẽ không rời đi, ngài ở bên Nghiêm Sát, nàng ở “nơi đó”, có xảy ra chuyện gì cũng chiều ứng tốt, người kia không hề động đến nàng.”

Trong đôi mắt to của Nguyệt Quỳnh nồng đậm nỗi tưởng niệm. “Người nói chuyện của Tiểu Yêu cho nàng?”

”Ân, ” Diệp Lương vỗ mặt bất an, “Thiếu gia, chắc ngài sẽ không trách ta chứ. Phu nhân rất nhớ ngài, vừa nhìn thấy, ta liền nhìn không được mà đem chuyện của tiểu thiếu gia nói cho nàng.”

Nguyệt Quỳnh mỉm cười: “Sao ta lại trách người? Nương biết được khẳng định sẽ rất cao hứng.”

”Đúng vậy. Phu nhân rất cao hứng” Diệp Lương nói xong, lấy một cái bao vải đỏ từ trong lòng ra, “Phu nhân bảo ta đem cái này giao cho thiếu gia, nàng nói, nhất định phải đeo cái này trên người tiểu thiếu gia. Phu nhân sau khi biết chuyện tiểu thiếu gia liền cao hứng khóc, nói rằng chờ sau khi mọi thứ đều được dàn xếp xong, nàng nhất định sẽ đến xem tiểu thiếu gia.”

Tay trái Nguyệt Quỳnh phát run, tiếp nhận cái bao vải đỏ kia từ tay Diệp Lương. Diệp Lương giúp hắn mở ra. Trong bao vải đỏ là vòng tay bằng vàng, một phiến vàng. Đây là những thứ sau khi tiểu hài tử sinh ra, lão nhân gia nhất định phải tặng. Gạt đi những giọt lệ trong mắt, hắn cười nói: “Lát nữa trở về, ta sẽ đeo cho Tiểu Yêu.”

”Phu nhân muốn biết ngày sinh tháng đẻ của tiểu thiếu gia. Nói rằng muốn cầu phúc cho tiểu thiếu gia.”

Nguyệt Quỳnh ngạc nhiên: “Nương tin Phật từ khi nào ?” Vừa hỏi xong, nụ cười trên mặt hắt liền đột nhiên biến mất, tâm co chặt.

Diệp Lương thương cảm nói: “Sau khi thiếu gia biến mất, lão phu nhân mới bắt đầu tin Phật, sau khi ta được Dương Tư Khải cứu, liền quay về kinh đi tìm phu nhân suốt một thời gian. Dương Tư Khải phái người bám theo ta, ta sợ hấn nhận thấy được chuyện của thiếu gia, liền ở tại An vương phủ, thuận tiện lợi dụng thế lực của hấn mà tìm kiếm thiếu gia, nhưng vẫn không có tin tức của thiếu gia. Sau đó Từ công tử tìm

được ta, ta cùng phu nhân khi đó phải dựa vào Từ công tử để liên lạc. Thiếu gia, Từ công tử có đến tìm ngài không ?”

”Đã tới.” Còn chọc cho Nghiêm Sát tức giận, hại hấn ở trên giường vài ngày không xuống được, chuyện này đương nhiên Nguyệt Quỳnh sẽ không nói ra, hấn chỉ nói: “Ta viết phong thư cho nương để hấn mang về.”

Diệp Lương kinh ngạc hỏi: “Thiếu gia, Từ công tử không nói sẽ mang ngài đi sao ?”

Sắc mặt Nguyệt Quỳnh hơi đổi: “Hấn có nói. Chẳng qua ta bây giờ còn chưa thể đi, Tiểu Diệp Tử, biết nương mạnh khỏe ta cũng an tâm.”

”Thiếu gia, vì sao ngài không đi?” Diệp Lương cũng không phải là loại dễ dàng lừa gạt như vậy, “Nghiêm Sát là cừu nhân [kẻ thù] của ngài, ngài còn ở đây làm cái gì?”

Lần này là Nguyệt Quỳnh sững sốt. “Vì sao hấn lại là cừu nhân của ta?” Hấn và Nghiêm Sát có cừu hận gì? Sao hấn lại không nhớ rõ?

”Sao hấn lại không phải là cừu nhân của ngài?” Diệp Lương rất sốt ruột, gầm nhẹ, “Hấn là người hầu cận của Cổ, Hoàng Thượng, tứ vương đã giúp đỡ Hoàng Thượng đoạt thiếu gia Bọn họ chính là cừu nhân!”

Nguyệt Quỳnh bừng tỉnh đại ngộ: “Tiểu Diệp Tử. Tứ vương không phải là cừu nhân của ta. Người đã quên sao, trước khi Hoàng Thượng khởi binh, người và ta đã rời đi. Kỳ thật Hoàng Thượng thích hợp ngồi lên vị trí kia hơn ta. Tiểu Diệp Tử, mặc kệ là Nghiêm Sát, hay là Dương Tư Khải, bọn họ đều chỉ đã làm chuyện mà bọn họ cho là đúng. Cho dù không phải bọn họ, cũng sẽ có người khác. Người biết mà, ta cũng không thích vị trí kia, bằng không cũng sẽ không cùng người rời đi.”

”Nhưng mà.” Diệp Lương không chịu từ bỏ, “Bọn họ là người của Hoàng Thượng.” Nhắc đến Hoàng Thượng, sắc mặt hấn thật không tốt.

Nguyệt Quỳnh hít sâu một ngụm khí, buồn bã nói: “Tiểu Diệp Tử, ta sợ dĩ không ly khai không phải bởi vì Tiểu Yêu là Lệ vương thế tử, mà là bởi vì Nghiêm Sát cùng Hoàng Thượng, rất có thể sẽ có một cuộc chiến không thể tránh được. Lê dân bá tánh lại sẽ phải hứng chịu một cuộc chiến loạn.”

”Uống!” Diệp Lương hít một ngụm lãnh khí.

”Tiểu Diệp Tử, ta hy vọng thiên hạ vĩnh viễn đều thái bình. Cho nên ta không thể đi, ta hy vọng Nghiêm Sát có thể an ổn làm Vương gia của hấn; ta cũng hy vọng Hoàng Thượng có thể an bình chấp nhận sự tồn tại của Nghiêm Sát. Hiện tại việc ta có thể làm chính là ngăn cản Nghiêm Sát khởi binh, nhưng nếu Hoàng Thượng động sát tâm, ta liền không thể ngăn trở mọi thứ nữa. Ta không hy vọng Hoàng Thượng bại, nhưng ta cũng không thể nhìn thấy Nghiêm Sát tử. Mấu chốt của mọi chuyện đều nằm ở một ý niệm của Hoàng Thượng.”

”Hoàng Thượng.” Diệp Lương sắc mặt ngưng trọng, “Muốn giết Nghiêm Sát?”

Nguyệt Quỳnh nói nhỏ: “Hấn ta là người như vậy, sợ là cuối cùng ngay cả Tề vương cũng không thể dung thứ, huống chi là Nghiêm Sát mà hấn không thể khống chế. Tiểu Diệp Tử, ta cùng Nghiêm Sát ở bên nhau nhiều năm như vậy, sớm đã dây dưa quá sâu. Lúc trước nếu không gặp được hấn, ta có lẽ đã không còn ở trên đời. Hấn đã cứu ta, là ân nhân cứu mạng của ta. Tuy rằng hấn hành vi thô lỗ, lại thường làm một số chuyện ta không thích, nhưng hấn vẫn luôn đặt ta sau lưng mình, vẫn luôn bảo hộ ta.”

Diệp Lương lập tức hỏi: “Nếu hấn vẫn luôn bảo hộ ngài, vậy tay của thiếu gia ngài sao lại bị thương ?”

Nguyệt Quỳnh cười khổ: “Thật phải nói tiếp, cánh tay này của ta kỳ thật là do Hoàng Thượng thương tổn.”

”Cái gì?” Sắc mặt Diệp Lương nháy mắt trắng bệch, “Hoàng Thượng hấn, biết, ngài.”

”Đừng sợ đừng sợ, Hoàng Thượng hấn không biết.” Nguyệt Quỳnh nhanh chóng trấn an Diệp Lương, “Chuyện này nói đến rất dài dòng, ta chỉ là cá trong chậu bị liên lụy thôi, sau này ta sẽ chậm rãi nói cho người nghe. Bất quá người đừng mang chuyện này đi hỏi Nghiêm Sát, hấn vẫn canh cánh chuyện này trong lòng.”

Diệp Lương rất nóng vội, bất quá thiếu gia đã nói như vậy, hắn cũng chỉ có thể đáp ứng. Nghĩ đến việc thiếu gia bảo vệ Nghiêm Sát như thế, hắn bất an hỏi: “Thiếu gia, ngài, ngài, có phải ngài thích Nghiêm Sát hay không?”

Nguyệt Quỳnh sững sốt, đây là lần thứ ba có người hỏi hắn như vậy. Thích Nghiêm Sát? Không, hắn sẽ không thích nam tử, muốn thích hắn cũng chỉ sẽ thích khuê nữ.

”Nam tử sao lại thích nam tử?” Trước mắt hiện lên đôi lục mắt kia, tâm Nguyệt Quỳnh đập thành thịch thịch, hắn nuốt nước miếng, nói: “Ta cùng Nghiêm Sát dây dưa quá sâu, hắn không để ta rời đi. Trước kia ta không thể rời đi, hiện tại có Tiểu Yêu, ta không đành lòng rời đi. Nghiêm Sát hạ quyết tâm để Tiểu Yêu làm thế tử, hơn nữa không định sẽ có con nối dõi của mình, ta không thể bỏ lại Tiểu Yêu, cũng không thể mang Tiểu Yêu đi từ bên người hắn. Hiện tại tình huống không rõ, ta ở đây cũng coi như an toàn, liền tạm thời ở lại nơi này đi. Nếu Nghiêm Sát sau này có thể thiếp cùng hài tử, ta cũng có thể yên tâm mà mang Tiểu Yêu đi.”

”Nếu hắn vẫn không có thể thiếp cùng hài tử thì sao?” Diệp Lương đặt vấn đề trực tiếp đánh vào tâm Nguyệt Quỳnh. Nguyệt Quỳnh né tránh ánh mắt của Diệp Lương, lắp bắp nói: “Dù sao trong lúc nhất thời cũng không đi được, sau này rồi nói sau.”

Thiếu gia thật sự không có thích Nghiêm Sát? Trong lòng Diệp Lương hiện lên nghi vấn thật sâu. Nắm tay phải của thiếu gia, hắn chọn lựa không truy vấn. Thiếu gia nói đúng, hiện tại tình huống không rõ, nơi này là an toàn nhất. Nghiêm Sát không xứng với thiếu gia, chờ sau khi phu nhân rời đi, thiếu gia nhất định sẽ đi theo phu nhân, hắn không cần phải lo lắng quá nhiều.

”Thiếu gia, bộ dạng của tiểu thiếu gia càng ngày càng giống thiếu gia.” Diệp Lương đột nhiên thốt ra một câu.

Nguyệt Quỳnh bất mãn lắm bầm nói: “Nó lớn lên giống ai không hảo, cổ tình giống ta. Ta bảo nó biến đổi gương mặt của mình, nó cũng không thềm nghe.”

Diệp Lương cũng lắm bầm nói: “Tiểu thiếu gia không phải đã chuyển thế lớn lên rồi sao? Sao còn có thể biến đổi dung mạo của mình? Muốn ta nói, tiểu thiếu gia hắn là hoàn toàn giống thiếu gia mới đúng, tiểu thiếu gia cũng không phải là nhi tử của Nghiêm Sát, vì sao đôi mắt lại giống hắn?”

Nguyệt Quỳnh nở nụ cười: “Tiểu Yêu hồ đồ thì hồ đồ một chút, bất quá cũng coi như thông minh, may mắn là đôi mắt nó giống Nghiêm Sát, bằng không người khác nhất định sẽ khả nghi, Nghiêm Sát nói hắn là Lệ vương thế tử, người khác cũng sẽ không tin. Nghiêm Sát rất thương Tiểu Yêu, cũng bởi vì Tiểu Yêu giống hắn, hắn thật sự xem nó là con mình.” Nói xong, hắn lại nói tiếp: “Ta hiện tại chỉ sợ là Tiểu Yêu sẽ càng ngày càng giống ta, không bị ai phát hiện thì may mắn, nếu bị kẻ có tâm phát hiện, thật có thể đưa tới mối họa.”

Diệp Lương trấn an nói: “Thiếu gia yên tâm đi. Ta làm cho thiếu gia bị ủy khuất, tuyệt đối sẽ không để tiểu thiếu gia chịu ủy khuất, huống chi còn có phu nhân, bọn người Từ công tử. Một khi có gì không ổn, Từ công tử sẽ mang thiếu gia cùng tiểu thiếu gia đi ngay.”

”Cũng đúng, nếu Tiểu Yêu không quá nhỏ, ta liền muốn sửa lại dung mạo của nó.”

Diệp Lương kinh hô: “Thiếu gia! Ngài ngàn vạn lần đừng thực hiện chủ ý này! Tiểu thiếu gia không chịu nổi đâu!”

Nguyệt Quỳnh cười nói: “Ta chỉ cảm khái một chút, sẽ không đi sửa dung mạo của Tiểu Yêu thật, hơn nữa ta cũng sẽ không để Tiểu Yêu phải chịu sự đau đớn đó.”

”Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Diệp Lương nhẹ nhàng thở phào, bất quá vẫn nói: “Thiếu gia, ngài cũng không thể lại có ý niệm này trong đầu, nhìn thấy mặt của tiểu thiếu gia, ta có thể nhớ đến gương mặt của thiếu gia, nếu ngay cả gương mặt của tiểu thiếu gia ngài cũng thay đổi, thiếu gia của ta liền thật sự biến mất.”

Nguyệt Quỳnh hồ đồ: “Không phải ta đang ở đây sao?”

Trong mắt Diệp Lương xẹt qua một tia thương cảm: “Ngài là thiếu gia, nhưng ta rất nhớ thiếu gia trước kia.” Nói xong, hần ôm lấy thiếu gia, hốc mắt nóng lên, mệnh của thiếu gia vì sao lại khổ như vậy ?

Nguyệt Quỳnh lại cười nói: “Ta như bây giờ tốt lắm, không ai chú ý đến ta, ta muốn làm cái gì thì làm cái đó. Tiểu Diệp Tử, không cần khổ sở vì ta. Ta sống rất khá. Không phải là an ủi người, lừa người đâu, thật sự rất tốt mà.”

”Thiếu gia.” Diệp Lương ôm chặt thiếu gia, tâm cơ rút đau đớn.

Nguyệt Quỳnh ngẩng đầu nhìn trời, hần phải làm thế nào mới khiến cho Tiểu Diệp Tử hiểu được rằng hần thực rất khá đây?

Rất xa, một người mặt lạnh đứng phía sau đại thụ nhìn chăm chăm người đang ôm ấp cùng kẻ khác ở phía trước. Đại chưởng thô ráp đột ngột kéo xuống một mảnh vỏ cây. Phía sau y, Lý Hưu túm chặt xiêm y của y, thấp giọng nói: “Vương gia, bình tĩnh! Bình tĩnh!” Tuy rằng không nghe được Nguyệt Quỳnh đang nói gì với Diệp Lương, bất quá cử chỉ của hai người vô cùng thân thiết, nhìn thế nào cũng khiến y thấy bất an.

60. Chương 60

Thượng

Đưa tay lật xem lịch, Nguyệt Quỳnh có chút bồn chồn không yên. Hôm nay là ngày hai mươi chín tháng hai, ngày mai là mừng một tháng ba, không giống với năm trước, tháng hai năm nay là tháng nhỏ, nói cách khác, năm nay không có ngày sinh thần của Nghiêm Sát. Có nên chuẩn bị chút gì không? Nhìn về phía đôi tay nhỏ bé đang quơ quơ trong nôi, nghe Tiểu Yêu không ngừng bập bẹ, Nguyệt Quỳnh cười híp mắt, nhưng trong nháy mắt hần lại lập tức sầu mi khổ kiểm [cau mày], sao Tiểu Yêu lại không nghe lời như vậy, nói thế nào cũng không chịu thay đổi dung mạo.

Diệp Lương đang ngồi cạnh nôi chơi đùa với tiểu thiếu gia, nghe thấy thiếu gia thở dài, liền quay đầu lại: “Thiếu gia, làm sao vậy?”

”Bộ dáng của Tiểu Yêu phải làm sao bây giờ?”

Diệp Lương nhẹ nhàng nói: “Thiếu gia không cần lo lắng, ai lại nghĩ đến quan hệ giữa tiểu thiếu gia và ‘hần’ chứ? Có phu nhân cùng Từ công tử, tiểu thiếu gia sẽ không sao đâu.”

Nguyệt Quỳnh lẩm bẩm vài câu mà Diệp Lương không nghe rõ, thấy thiếu gia lại xem lịch, hần cũng không hỏi nữa, tiếp tục chơi đùa với tiểu thiếu gia. Nguyệt Quỳnh nhìn chăm chăm vào tấm lịch, trong đầu lại nghĩ về chuyện khác, vạn nhất để cho Nghiêm Sát phát hiện quan hệ giữa Tiểu Yêu và “hần”, vậy phải làm sao đây? Điều may mắn duy nhất chính là Nghiêm Sát chưa từng gặp qua “hần”. Hai mươi chín, hai mươi chín, có nên chuẩn bị thọ lễ hay không? Trước kia không biết thì thôi, hiện tại đã biết rồi mà lại giả vờ như không biết thì thật có lỗi.

”Hong Hỉ Hồng Thái.”

”Đến đây.”

Hong Hỉ Hồng Thái đang bận việc bên ngoài, vội lau tay bước vào phòng, Nguyệt Quỳnh buông lịch xuống: “Gọi Hoa Chúc An Bảo đến đây đi, ta có việc muốn thương lượng với các người.”

”Dạ vâng.”

Rất nhanh, Hoa Chúc cùng An Bảo đã đến đây. Bảo Hồng Thái đóng cửa lại, Nguyệt Quỳnh nhìn năm người đang chờ hần nói chuyện một lúc, rồi mới do dự nói: “Hôm nay là hai mươi chín tháng hai.”

”Ân.”

”Ngày mai là mừng một tháng ba.”

”A.”

Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng: “Các người nói ta có nên chuẩn bị một phần thọ lễ hay không?”

Năm người há hốc mồm. “Nguyệt Quỳnh (công tử / thiếu gia), ngài chuẩn bị thọ lễ cho ai?”

Đôi mắt to của Nguyệt Quỳnh liếc trái liếc phải, có vẻ chột dạ. “Ngô. . . . sinh thần của Nghiêm Sát . . . ngày ba mươi tháng hai.”

Hiểu rồi! Đôi mắt của bốn người kia lộ ra vẻ kinh hãi, kẻ còn lại bày ra vẻ mặt không hài lòng.

”Thiếu gia, ngài muốn chuẩn bị thọ lễ cho Nghiêm Sát?” Có kẻ mắt húng.

”Công tử, ngài muốn chuẩn bị thọ lễ cho Vương gia?” Có người rất kích động.

”Nguyệt Quỳnh, người muốn tặng thọ lễ cho Vương gia a.” Có vẻ tươi cười trên mặt một người làm cho Nguyệt Quỳnh không ngẩng đầu lên nổi.

Nguyệt Quỳnh lật giở tấm lịch, giả vờ trấn định. “A, ăn, ta chỉ là tìm các người thương lượng thương lượng. Năm nay không có ngày ba mươi, ta có nên chuẩn bị thọ lễ hay không. A, ăn, trong phủ dường như cũng không có động tĩnh gì, vậy, a, ăn, không chuẩn bị.”

Hồng Hỷ Hồng Thái vừa nghe liền lo lắng, Diệp Lương cao hứng, Lê Hoa Chúc lập tức nói: “Gần đây Vương gia bề bộn nhiều việc, năm nay lại không có ngày ba mươi, sợ rằng tất cả mọi người đều đã quên. Nguyệt Quỳnh, ai cũng có thể quên, nhưng người không thể quên. Thọ lễ kỳ thật cũng không cần phải quý trọng gì, trời cũng sắp tối, dù muốn xuất phủ đi chọn lễ vật cũng không còn kịp nữa.”

Ánh mắt hắn lóe sáng, tiếp tục nói: “Nếu không thì cứ như vậy đi. Vương gia không thích hỗn loạn, Nghiêm quản gia cũng không phân phó gì, chúng ta coi như không biết chuyện này. Nguyệt Quỳnh, ta trở về suy nghĩ thêm cho người, khi nào nghĩ xong sẽ nói cho người biết, buổi tối lúc Vương gia trở về ăn cơm, người liền đem thọ lễ đưa cho Vương gia.” Nói xong, hắn lôi kéo An Bảo rời đi.

Hồng Hỷ huých vai Hồng Thái, Hồng Thái nói tiếp: “Buổi tối, ta cùng Hồng Hỷ làm vài món ngon, vừa lúc sáng nay Nghiêm quản gia đưa gà và cá đến, ta đi chuẩn bị.” Nói xong, hai người liền đứng dậy chạy đi.

Trong phòng nhảy mắt chỉ còn lại Nguyệt Quỳnh cùng Diệp Lương. Diệp Lương rất muốn khuyên bảo thiếu gia rằng không cần phải để ý đến sinh thần của Nghiêm Sát, nhưng thấy vẻ hoảng hốt của thiếu gia khi nhìn chằm chằm vào ngày hai mươi chín trên lịch, lời nói đã đến bên miệng đành bị hắn cố gắng nuốt xuống. Nghiêm Sát có cái gì tốt, sao thiếu gia lại thích hắn? Lại trở về bên nôi chơi đùa với tiểu thiếu gia, Diệp Lương vẫn nhìn không được mà bực mình, Nghiêm Sát không có chỗ nào xứng đôi với thiếu gia cả.

Bồn chồn không yên đợi gần nửa canh giờ, Nguyệt Quỳnh bị Lê Hoa Chúc gọi ra ngoài, nói rằng có chút việc hắn không tiện nói trước mặt Diệp Lương. Cùng Nguyệt Quỳnh đi dạo loanh quanh trong vườn, Lê Hoa Chúc nói: “Vừa nãy ta cùng An Bảo đã thảo luận nửa ngày, nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy rằng người không cần phải chuẩn bị thọ lễ gì cho Vương gia cả, buổi tối Vương gia trở về, người chỉ cần ôn nhu với Vương gia một chút, chủ động một chút, liền khiến Vương gia cao hứng [vui vẻ, hạnh phúc] hơn bất kỳ thọ lễ gì người có thể tặng cho Vương gia.”

”Ăn?” Cái gì gọi là ôn nhu một chút, chủ động một chút? Ôn nhu cái gì, chủ động cái gì a?

”Nguyệt Quỳnh, Vương gia thật sự là một người mạnh mẽ, chuyện lớn bé trong phủ đều do hắn quản lý, chuyện triều đình cũng do hắn gánh vác. Nếu là người bình thường như người và ta, sợ rằng đã sớm bị áp lực đè chết. Nhưng dù Vương gia lợi hại thế nào, chung quy cũng sẽ thấy mệt mỏi, cũng có lúc muốn tìm ai đó để dựa vào. Buổi tối Vương gia trở về, người chủ động hầu hạ Vương gia, nói vài câu mềm mỏng nhẹ nhàng với Vương gia, khiến cho Vương gia có thể thư giãn, không phải như thế tốt hơn so với bất kỳ thọ lễ nào sao?”

Nguyệt Quỳnh giật mình ngây ngốc: “Thế nào gọi là hầu hạ? Thế nào gọi là lời nói mềm mỏng?”

Lê Hoa Chúc hơi bất ngờ, hắn ha hả cười vài tiếng, ánh mắt lấp lánh: “Cũng không quá miễn cưỡng đâu.” Tiến đến bên tai Nguyệt Quỳnh, hắn nhỏ giọng nói nói mấy câu, Nguyệt Quỳnh ngạc nhiên đến mức lui vài bước về phía sau, mắt to mở lớn, bối rối khác thường. Đó gọi là hầu hạ sao? Không, hắn không làm được.

Lê Hoa Chúc từng bước đến gần, giữ lấy vai Nguyệt Quỳnh, đột nhiên nghiêm túc nói: “Nguyệt Quỳnh, chúng ta đều nhìn thấy tâm Vương gia dành cho người, chỉ là bảo người hầu hạ một chút, có gì khó xử chứ?”

”Hoa Chúc. . .” Mặt Nguyệt Quỳnh có chút phát sốt, “Có cái nào khác không. Cái này, này. . . . Ta không làm được.”

Đôi mắt Lê Hoa Chúc lại lóe sáng, tiến đến bên tai Nguyệt Quỳnh nhỏ giọng nói vài câu, Nguyệt Quỳnh lúc này còn bị kinh hách hơn, trực tiếp nhảy vài bước về phía sau, lắp bắp nói: “Không, không được, không được.” Sao Hoa Chúc lại trở nên không đứng đắn thế này?

Lê Hoa Chúc khoanh tay, thở dài: “Thọ lễ để tặng cho Vương gia mà ta có thể nghĩ ra chính là đây. Kỳ trân dị bảo, Vương gia có dư; vàng bạc tiền tài, Vương gia lại càng không thiếu. Nguyệt Quỳnh, chắc người còn nhớ rõ trước khi Tiểu Yêu xuất thế, có lần người đã ôm Vương gia trước mặt ta cùng Nghiêm quân sự.”

Mặt Nguyệt Quỳnh không còn phát sốt mà đã bừng cháy. “A, đó, ân, ta, ân, nhất thời kích động.”

Lê Hoa Chúc cười đầy thâm ý, nói: “Chuyện sau đó, người nhất định không biết. Mấy ngày sau, tâm tình của Vương gia tốt đến mức ngay cả những người ở tiền phủ cũng nhìn ra được. Ta còn nhìn thấy Vương gia nở nụ cười.”

”Hắn nở nụ cười?” Nguyệt Quỳnh khiếp sợ, ở bên người nọ lâu như vậy nhưng hắn chưa bao giờ thấy người nọ cười.

Lê Hoa Chúc mở to mắt nói nói dối, tiếp tục hạ giọng mạnh: “Không chỉ ta, bọn người Nghiêm quân sự cũng thấy được.”

Nguyệt Quỳnh có chút hoảng hốt, hắn chỉ là nhất thời kích động. Mỗi khi nhớ lại, hắn đều rất hối hận. Nghiêm Sát cười. . . . Không biết sẽ thế nào. Hôm đó hắn chỉ ôm y, y liền nở nụ cười? Chẳng lẽ bình thường hắn đối xử với Nghiêm Sát rất không tốt? Nguyệt Quỳnh cúi đầu nhớ lại, nghĩ tới nghĩ lui cũng không rõ. Vì sao hắn hầu hạ Nghiêm Sát một chút, nói vài câu mềm mỏng với Nghiêm Sát, người nọ sẽ rất cao hứng [vui vẻ, hạnh phúc]? Trước kia hắn cũng hầu hạ Nghiêm Sát không ít, lần nào cũng bị y biến thành vài ngày không xuống giường được, nhưng chưa từng thấy y cười, đó cũng không phải là hầu hạ một chút, mà là hầu hạ rất nhiều a.

Lê Hoa Chúc cũng không quấy rầy, lẳng lặng chờ Nguyệt Quỳnh suy nghĩ. Đợi đến khi hắn nghĩ xong chuyện buổi tối sau khi ăn cơm cùng An Bảo, sẽ làm mũ lão hổ cho Tiểu Yêu, lúc này Nguyệt Quỳnh mới suy nghĩ ổn thỏa.

Đôi mắt to loạn phiêu, Nguyệt Quỳnh vừa liếc trái liếc phải vừa nói với hắn: “A, ân, ta đang nghĩ, chắc là Tiểu Yêu đã đối bụng rồi, một mình Tiểu Diệp Tử không uy nó được.”

”Vậy chúng ta trở về đi.” Nụ cười của Lê Hoa Chúc khiến cho Nguyệt Quỳnh có chút không thể ngẩng đầu lên. Hắn còn chưa quyết định mà, chột dạ cái gì a.

Đến giờ cơm tối, Nghiêm Sát đúng giờ trở về. Tuy tháng ba đã gần kề, nhưng vẫn mưa dầm không dứt, thừa dịp hôm nay đẹp trời, y tranh thủ chạy khắp nơi một vòng, luyện binh, khi trở về, vạt áo đã dính đầy bùn đất. Rửa sạch tay và mặt, thay đổi một bộ xiêm y sạch sẽ, trên người không quá ẩm ướt, y mới đi đến bên giường, ngồi xuống, nhìn kẻ từ sau khi y bước vào liền cúi đầu giả vờ đọc sách. Vì sao có thể khẳng định là giả vờ? Y bước vào phòng đã nửa ngày, sách trên tay người này vẫn chưa lật qua một trang!

”Hồng Hỉ Hồng Thái có đắp được cho người không?”

Nguyệt Quỳnh gật gật đầu: “Có, còn lấy rượu trắng chà xát nữa.” Những ngày mưa dầm vừa đến, cánh tay phải của hắn liên ê ẩm đau, thống khổ không nói nổi, cũng may được mà Từ đại phu cho rất hiệu quả. Lấy bố khăn nóng đắp lên, để hơn một canh giờ, cánh tay sẽ không khó chịu như trước nữa.

Nói chuyện, mông Nguyệt Quỳnh xê dịch, vẫn cúi đầu, Nghiêm Sát nhíu mày: “Lại miên man suy nghĩ cái gì?” Y không thích Nguyệt Quỳnh trốn tránh mình, phi thường không thích. Thân thể Nguyệt Quỳnh run lên, nghĩ đến chuyện hắn phải làm, mặt liền nóng lên, không chỉ mặt nóng lên, mà cả người đều đang nóng lên.

Xê dịch một hồi, cảm thấy Nghiêm Sát muốn phát hỏa, hắn khẽ đưa tay lật một trang sách: “A, ân, hôm nay, bận rộn nhiều việc?”

Nghiêm Sát nhìn hắn nửa ngày rồi đáp: “Ân.”

”A. . . .” Nguyệt Quỳnh vẫn không dám giương mắt nhìn, lại lật thêm một trang, rõ ràng là trong lòng đang bối rối.

”Đói bụng rồi chứ.”

Lục mâu lóe sáng: “Đói bụng. Ăn cơm.”

”Hảo.”

Lúc này có người gõ cửa, sau đó cửa bị đẩy ra, Hồng Hỉ Hồng Thái bưng khay tiến vào, dọn từng món ăn lên bàn. Sau khi ra vào mấy đợt, thức ăn trên bàn phong phú thịnh soạn, còn có rượu. Nghiêm Sát nhìn bàn ăn, lại nhìn người vẫn thủy chung không nhìn y, y giật lấy vật trang trí trên tay Nguyệt Quỳnh.

”Ăn cơm!”

”Ăn!”

Nhanh chóng lên đến bàn, ngồi xuống, Nguyệt Quỳnh vẫn cúi đầu. Nhìn chằm chằm hắn từ phía sau một hồi, Nghiêm Sát mới đi đến bên bàn ngồi xuống, định ăn cơm xong sẽ ép hỏi tiếp.

Đột nhiên một bàn tay nhanh nhẹn hơn y cầm lấy bát của y, một tay múc canh, múc cơm cho y, còn rót rượu. Vô sự xum xoe phi gian tức đạo, [không có chuyện gì mà xum xoe, chẳng phải kẻ gian thì cũng là trộm] bộ dáng của Nguyệt Quỳnh nhìn thế nào cũng giống như đã làm sai chuyện gì đó, Nghiêm Sát nhứ mày. Bất quá y không hỏi gì cả, sau khi múc cơm, múc canh cho Nguyệt Quỳnh, y mồm to uống rượu, sau đó vui đầu ăn cơm. Nguyệt Quỳnh cũng bắt đầu ăn cơm, bất quá vừa ăn lại vừa thỉnh thoảng trộm ngắm Nghiêm Sát, sắc mặt ửng hồng, trong mắt đầy vẻ dao động.

Khi Nghiêm Sát ăn xong cơm rồi, trong bát Nguyệt Quỳnh vẫn còn nửa chén cơm. Lục mâu trầm trọng, y đưa tay cầm lấy bát của Nguyệt Quỳnh, thô giọng hỏi: “Lại miên man suy nghĩ cái gì?” Không hỏi thì may mắn, vừa hỏi xong, đôi mắt Nguyệt Quỳnh càng dao động hơn. Chột dạ, hoảng hốt buông đôi đũa xuống, đầu của hắn gần như sắp vùi vào mặt bàn.

Ngón tay thô ráp nâng mặt Nguyệt Quỳnh lên, hỏi lại: “Lại miên man suy nghĩ cái gì?”

Nguyệt Quỳnh nhìn nhìn bàn ăn, nhìn nhìn chiếc giường lớn, nhưng lại không nhìn Nghiêm Sát, cảm thấy đối phương đã sắp hết kiên nhẫn, hắn mới hàm hồ nói: “Hôm nay hai mươi chín.”

”Ăn.” Ngón tay dùng sức.

Nguyệt Quỳnh không thể không nhìn Nghiêm Sát, lẩm bẩm: “Ngày mai, mừng một, tháng ba.”

Lục mâu nheo nheo, sau một lúc lâu, Nghiêm Sát mới buông tay, thanh âm thô dạt: “Lên giường đi!” Nói xong thì định ôm Nguyệt Quỳnh. Nguyệt Quỳnh lập tức dè tay y lại, ánh mắt dao động, nuốt nuốt nước miếng, dưới ánh nhìn chằm chằm khiến hắn hoảng hốt của đối phương, hắn lại ngenh ra một câu: “Ta, ah, Tiểu Yêu, a, người nhắm mắt lại đi.”

Nghiêm Sát nhìn Nguyệt Quỳnh một cái thật sâu, nhắm mắt lại. Nguyệt Quỳnh kích động đứng lên, do dự nửa ngày, mới đi đến bên giường, lấy vật mà hắn đã nhờ Hoa Chúc tìm giúp từ dưới gối đầu ra. Đeo lên cổ tay trái, hắn nuốt nuốt nước miếng, hít sâu vài lần, mới mở miệng: “Mở mắt ra đi.”

Nghiêm Sát mở mắt, nhìn chăm chú đến mức ngay lúc đó Nguyệt Quỳnh liền muốn chạy đi. Nhưng đã như vậy, hắn lại không thể lùi bước. Cũng không hiểu rõ vì sao mình nhất định phải tặng Nghiêm Sát một lễ vật sinh thần, Nguyệt Quỳnh giơ tay trái, sau khi tiếng chuông thanh thúy vang lên, hắn nhẹ nhàng xoay một vòng.

Không có phối nhạc, không có nhịp trống, trong phòng chỉ có tiếng chuông thanh thúy thay cho tiếng nhạc. Khiêu khúc vũ do mình tự biên, Nguyệt Quỳnh không dám nhìn Nghiêm Sát, hắn cảm thấy mình sẽ bị ánh mắt của đối phương đốt cháy. Bởi vì chỉ có một cánh tay, thỉnh thoảng tiếng chuông sẽ bị tạm dừng, nhưng điều nhỏ nhặt này không hề ảnh hưởng đến kỹ thuật nhảy hoàn mỹ của Nguyệt Quỳnh. Ánh mắt Nghiêm Sát chăm chú dán chặt vào thân người đang xoay tròn của Nguyệt Quỳnh, chăm chú nhìn vào đôi mắt đầy vẻ xấu hổ của Nguyệt Quỳnh, chăm chú nhìn vào cánh tay phải ở yên một bên, không thể dụng lực của Nguyệt Quỳnh.

Tiếng chuông rất không tự nhiên ngừng lại. Kẻ còn chưa khiêu xong, vẫn đang đắm chìm trong khúc vũ thì bị một tòa núi nhỏ đột nhiên xuất hiện trước mặt, khom người bế hắn đặt lên giường. Sau đó màn bị người xả xuống, hắn chưa kịp nói gì, đã bị người kia chặn miệng. Khúc vũ của hắn còn chưa có khiêu xong mà, lễ vật của Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo còn chưa được đưa lên, bàn ăn còn chưa được thu dọn, Tiểu Yêu. Đêm nay, ngoại trừ la to xin tha, Nguyệt Quỳnh rốt cuộc không thể nói được lời gì khác. Hắn rất hối hận, hối hận vì đã khiêu vũ cho Nghiêm Sát. Nếu hắn nghe theo lời Hoa Chúc, tự mình hầu hạ Nghiêm Sát tắm rửa hoặc là hôn y một chút, có phải sẽ không thảm như vậy hay không?

Thô sweeney nhìn người đang khóc xin tha dưới thân y, Nghiêm Sát tự mình rút ra, hung hăng hôn lên môi hắn. Y còn dùng miệng cẩn thận nhắm nháp Nguyệt Quỳnh một lần, thậm chí còn đem bạch trọc mà hắn phun ra, nuốt hết một giọt không thừa, khiến cho Nguyệt Quỳnh liên tục kêu sợ hãi, loại sự tình này hoàn toàn vượt qua phạm vi mà hắn có thể chấp nhận.

Ngày hôm sau, sau khi dùng cơm trưa xong, Nghiêm Sát mới đi ra khỏi phòng ngủ. Bất cứ ai cũng nhìn ra rằng tâm tình của Vương gia rất tốt, không chỉ rất tốt, mà còn vô cùng hoàn hảo. Bất quá kèm theo việc bốn năm ngày Nguyệt Quỳnh không hề lộ diện, mọi người cũng đều hiểu được, Nguyệt Quỳnh không tốt, nhưng bọn hắn cũng thật cao hứng. Nằm trên giường, “suy yếu” nhìn đỉnh giường, Nguyệt Quỳnh quyết định sau này không bao giờ ... đề cập đến sinh thân của Nghiêm Sát, thật, thật là đáng sợ, hắn cư nhiên còn có thể sống sót, thật đáng sợ.

61. Chương 61

Thượng

Nghiêm Sát lấy con dấu kia ra, xoay nó lại, phía trên rõ ràng là chữ “U”, lục mâu nháy mắt trừng lớn. Cứ nhìn chăm chăm con dấu kia như thể hơn nửa ngày, Nghiêm Sát mới cất con dấu đó lại, lấy lá thư ra.

Nương:

Kim khóa [lắc tay vàng] nương cho Tiểu Yêu, con đã đeo cho nó, Tiểu Yêu rất thích chiếc vòng tay đó, thường xuyên giơ cánh tay nhỏ bé lên rồi ngắm nhìn vòng tay chăm chú. Nương, con bất hiểu, khiến nương phải lo lắng cho con suốt nhiều năm như vậy, con hàng đêm đều nhớ nương, thường không ngủ được. Thánh chỉ vẫn chưa đến, con hy vọng chỉ là chậm trễ, chứ không phải là hắn đã quyết định ra tay với Nghiêm Sát.

Nương, con không muốn lại nhìn thấy dân chúng chịu nỗi khổ chiến loạn, nhưng vừa nghĩ đến rốt cuộc cũng sẽ có một ngày Nghiêm Sát quyết đấu với hắn, con liền thấy rất khó xử. Một kẻ là thúc phụ của con, một người là phụ vương của Tiểu Yêu, tuy rằng con rất sợ hắn, nhưng con vẫn hy vọng bọn họ có thể cùng tồn tại một cách bình yên.

Nhưng con biết, dù là Nghiêm Sát hay hắn ta cũng không thể dung hạ người còn lại. Nương, nếu con chọn Nghiêm Sát, cha có trách con hay không? Con. không muốn nhìn thấy Tiểu Yêu mất đi phụ vương, con. luyến tiếc.

Thư không có lạc khoản [chữ ký], tựa hồ còn chưa viết xong, câu cuối cùng cũng có vài giọt mực, có thể thấy được người viết thư đã suy nghĩ hồi lâu mới viết ra một câu này, nhưng vẫn còn chút do dự không chừng. Lục mâu thâm trầm không thấy đáy, gấp lá thư lại, Nghiêm Sát đặt toàn bộ những thứ cần đặt vào, rồi cất hộp gỗ về chỗ cũ. San bằng đệm giường.

Nhìn chăm chăm vào người đang say ngủ, ngón tay thô ráp nhẹ nhàng sờ lên khóe miệng của hắn, sắc mặt Nghiêm Sát rất bình tĩnh nhưng trong đôi mắt lại dâng đầy cảm xúc. Lơ đãng phiêu mắt nhìn đến cây trầm gỗ đào – vật bất ly thân của Nguyệt Quỳnh, lục mâu nheo lại, liếc nhìn người hắn là một lát nữa mới có thể tỉnh dậy một cái, y cầm lấy cây mộc trầm kia, cẩn thận nghiên cứu một phen, sau đó khẽ chạm vào một chỗ lõm rất không nổi bật, móng tay dùng sức ấn một cái.

”Khách”, đầu cây trầm gỗ đột nhiên nổi lên một khối, bên trong dĩ nhiên là một viên dược màu vàng nhỏ bằng nửa ngón út! Hô hấp của Nghiêm Sát đột nhiên trở nên dồn dập, ấn chỗ vừa nổi lên xuống như cũ, tay cầm cây mộc trầm có giấu bí mật, tựa vào đầu giường, rất lâu không có động tĩnh.

”Khẩu khẩu.” có người gõ cửa.

”Vương gia, thế tử điện hạ đã tỉnh.” Là Nghiêm Mặc. Nghiêm Sát giống như được bừng tỉnh, đột nhiên ngồi xuống, nhìn đến một trâm trong tay, y để nó lại trên gối đầu của Nguyệt Quỳnh, mặc y phục xuống giường, đắp kín chăn cho Nguyệt Quỳnh, rồi mới đi nhanh ra khỏi phòng.

”Vương gia, thế tử điện hạ đã tỉnh.”

”Ân.”

Sắc mặt trầm trọng đi về phía cách gian, tiểu hài tử đang khóc.

Vừa bước vào phòng liền nhìn thấy Lê Hoa Chúc đang dỗ dành Tiểu Yêu, Hồng Hỉ Hồng Thái bầm báo: “Vương gia, vừa mới uy được cho thế tử điện hạ.”

Nghiêm Sát tiến lên ôm lấy hài tử, Tiểu Yêu mới uống được, vừa thấy lão tử của mình, liền khóc lớn tiếng hơn. Lấy khăn tay lau nước mũi đang chảy xuống của nó, Nghiêm Sát hỏi: “Khai Viễn đâu?”

Diệp Lương lập tức nói: “Từ đại phu cả đêm không ngủ, ta nói hấn trở về nghỉ ngơi một chút, tiểu thiếu gia đã không còn sốt nữa.”

Đại chương cực kỳ ôn nhu vỗ về tiểu hài tử trong lòng, Nghiêm Sát hạ lệnh: “Các người đều đi xuống nghỉ ngơi đi, hai canh giờ sau trở lại đây.”

”Vương gia.” Mọi người đều bận rộn cả đêm nhưng vẫn không muốn đi.

”Nghiêm Mặc cùng Nghiêm Tráng lưu lại, những người khác đều trở về.”

Vương gia hạ lệnh, Lê Hoa Chúc cùng An Bảo, Hồng Hỉ Hồng Thái không có cách nào, đành phải lui ra, nhưng Diệp Lương không đi. “Ta muốn chiếu cố tiểu thiếu gia.” Mệnh lệnh của Nghiêm Sát không liên quan đến hấn.

”Nếu người không mệt, thì đi bồi Nguyệt Quỳnh đi.” Tay Nghiêm Sát không ngừng nhẹ nhàng vỗ về tiểu hài tử trong lòng, tiếng khóc non nớt kia dần dần nhỏ lại.

Nhìn chằm chằm Nghiêm Sát một hồi, Diệp Lương mới không cam tâm tình nguyện rời đi, đến cách gian tìm tiểu thiếu gia. Hấn vẫn không cam lòng, không cam lòng giao tiểu thiếu gia cùng tiểu thiếu gia cho tên thô nhân Nghiêm Sát kia như vậy.

Sau khi những người khác đều rời đi, Nghiêm Sát liền khoát tay, Nghiêm Mặc cùng Nghiêm Tráng được lưu lại cũng lui ra ngoài. Nghiêm Sát lại lau sạch cái mũi của tiểu hài tử, đặt thân hình bé nhỏ kia vào trong nôi.

Đôi mắt đỏ lên vì khóc nhiều vẫn xinh đẹp như cũ, cơ hồ đã hoàn toàn kế thừa đôi mắt của Nguyệt Quỳnh, chỉ có màu mắt là giống Nghiêm Sát. Mà tứ quan còn lại, bao gồm cả khuôn mặt, lại không có một chỗ nào giống y hay Nguyệt Quỳnh, thật giống như một tiểu yêu tinh. Không cần giả thiết, tất cả mọi người từng nhìn thấy Nghiêm Tiểu Yêu đều có thể khẳng định, tiểu gia hỏa này sau khi lớn lên tuyệt đối sẽ là một mỹ nhân mê chết người không đền mạng. Mà mọi người cũng phi thường khó hiểu, sao Nghiêm Sát cùng Nguyệt Quỳnh có thể sinh ra hài tử xinh đẹp hiếm thấy trong thiên hạ như thế? Chẳng lẽ Tiểu Yêu thật sự là yêu quái?

Tiểu hài tử nằm trong nôi, được phụ vương dỗ dành nên ngừng khóc, nhưng nó vừa phải uống thuốc đắng nên vẫn nức nở rất ủy khuất. Nghiêm Sát lau khô mặt cho hài tử, dùng mu bàn tay sờ nhẹ lên bàn tay nhỏ bé của hài tử, lực mâu chăm chú nhìn vào gương mặt của tiểu hài tử —— gương mặt rất giống với người trong bức họa.

”Đỉnh đương đỉnh đương”, chiếc chuông vàng trên cổ tay Nghiêm Tiểu Yêu phát ra âm thanh. Nghiêm Sát đang chìm vào những suy nghĩ sâu xa thoáng thanh tỉnh lại, lập tức lấy bố khăn lau nước mũi mới vừa chảy ra của nhi tử. Khẽ cọ đôi mắt to màu xanh biếc kia một chút, lực mâu của Nghiêm Sát lóe sáng.

Nghiêm Tiểu Yêu bị bệnh năm ngày, cũng khóc suốt năm ngày rốt cuộc cũng không cần phải uống được nữa. Tuy rằng lúc sau Từ Khai Viễn đã bổ thêm đường mật ong vào, nhưng Nghiêm Tiểu Yêu vừa nhìn thấy Từ Khai Viễn liền khóc, vừa nhìn thấy thứ gì màu đen tuyền liền khóc. Đến đường cùng, vẫn là Nguyệt Quỳnh làm người cha tàn nhẫn, quyết tâm trực tiếp đem được đã hòa với đường mật ong đổ vào miệng Tiểu Yêu.

Thuốc đắng dã tật, có lợi cho bệnh, nếu không phải hiểu được đây là vì muốn tốt cho Tiểu Yêu, cha nuôi Lê Hoa Chúc tuyệt đối đã cướp hài tử đi, kết án thân phụ quá nhẫn tâm!

Khi "bức bách" nhi tử uống được, Nguyệt Quỳnh thường xuyên hậu tri hậu giác [phản ứng chậm] cũng đã nhận ra được một chút thay đổi tinh tế ở hậu phủ. Tỷ như Từ đại phu luôn lén nhìn hẩn; tỷ như Chu mưu sĩ cùng Lí mưu sĩ xuất hiện trước mắt hẩn nhiều lần hơn; tỷ như Hùng tướng quân nhìn thấy hẩn liền đặc biệt cung kính hữu lễ như khi thấy Nghiêm Sát; tỷ như.

"A!"

Kể ở trên giường mà dám không chuyên tâm bị người kia cắn một cái, che lại cái cổ bị cắn đau, vị công tử đã sớm trở nên to gan lớn mật dùng đôi mắt to của hẩn lên án sự hung ác của vị Vương gia kia.

"Lại miên man suy nghĩ cái gì." Bàn tay to và thô ráp vuốt ve thân thể dương chi ngọc, bộ râu dừng lại nơi Nguyệt Quỳnh vừa mới bị cắn. Còn có, gần đây số lần người này "ngược đãi" hẩn càng ngày càng nhiều, làm cho hẩn ngay cả thời gian để ôm Tiểu Yêu cũng không có. Đẩy đẩy người đã "ngược đãi" hẩn tận hai lần, Nguyệt Quỳnh suy yếu mở miệng: "Nghiêm Sát. . . ." Có thể tha cho hẩn hay không.

Vẫn không rút khỏi cơ thể Nguyệt Quỳnh, động tác hôn môi của Nghiêm Sát tạm dừng, nhìn người đầu đầy mồ hôi, đang thở hổn hển liên tục dưới thân y, y khe chậm rãi rút ra. Theo động tác của y, người dưới thân khó nhịn mà nhăn mày, rên rỉ thành tiếng. Mỗi khi Nghiêm Sát lui ra ngoài, đều khiến hẩn khổ sở như khi y tiến vào.

Dục hỏa suất nữa lại bùng lên, Nghiêm Sát cúi đầu lấy râu hung hăng đâm lên môi Nguyệt Quỳnh một lần, lúc này mới hoàn toàn rút ra, gọi người bưng nước vào. Phát hiện Nghiêm Sát không định tra tấn hẩn nữa, Nguyệt Quỳnh rất không nể tình mà nhẹ nhàng thở phào, để Nghiêm Sát ôm hẩn đang trần trụi vào dục dưng.

Sau khi được rửa sạch, Nguyệt Quỳnh do dự hơn nửa ngày, vẫn nhịn không được mà mở miệng hỏi: "Nghiêm Sát, đã xảy ra chuyện gì?"

Nghiêm Sát dừng tay một chút, lại tiếp tục. "Là thế nào?"

"Gần đây trong phủ. . . ." Nguyệt Quỳnh cũng không biết nên nói như thế nào, có lẽ là chính hẩn cảm nhận sai rồi. Chu mưu sĩ cùng Lí mưu sĩ đến xem Tiểu Yêu cũng thực bình thường; có lẽ Từ đại phu không phải đang trộm ngắm hẩn mà là trộm ngắm Tiểu Diệp Tử; Hùng tướng quân cung kính với hẩn có thể là vì đã làm sai gì đó, muốn hẩn nói tốt trước mặt Nghiêm Sát cho nhưng lại ngại mở miệng cầu hẩn; số lần Nghiêm Sát "tra tấn" hẩn nhiều ngày nay tăng lên, có thể là vì y đã đuổi tất cả những người khác ra khỏi phủ.

Nghiêm Sát gương mặt liếc nhìn hẩn một cái, ôm người đang được tắm rửa ra khỏi dục dưng, lấy bố khăn khoác lên. "Bọn Công Thăng biết ngươi muốn vào kinh giúp ta, rất kính ngạc." Ân? Người còn đang loạn nghĩ đột nhiên nghe thấy một câu kia, nhất thời không kịp phản ứng lại. Chờ hẩn hiểu được thì hẩn đã bị Nghiêm Sát đặt lên giường.

Nhìn Nghiêm Sát mặc tiết khổ [quần lót] cho hẩn, Nguyệt Quỳnh cẩn thận nói, "Thánh chỉ của Hoàng Thượng còn chưa tới, vẫn không biết có thể sẽ triệu Tiểu Yêu vào kinh hay không. Nghiêm Sát, nếu Hoàng Thượng không triệu Tiểu Yêu vào kinh. . . ." Trầm mặc một lúc, hẩn kéo kéo cánh tay Nghiêm Sát, "Bảo Hoa Chúc An Bảo, Hồng Hỉ Hồng Thái mang Tiểu Yêu đi lên đảo, ta và ngươi vào kinh."

Lục mâu nháy mắt trở nên u ám, khi Nghiêm Sát ngẩng đầu lên, cũng là vẻ bình tĩnh: "Nếu Hoàng Thượng không triệu Tiểu Yêu, ngươi cùng Tiểu Yêu đi lên đảo."

Nguyệt Quỳnh sững sốt, chợt nghe Nghiêm Sát tiếp tục nói: "Vô luận Hoàng Thượng lần này có giết ta hay không, ta cũng sẽ phản, ngươi ở trên đảo, ta có thể chuyên tâm đối phó hẩn."

"Nghiêm Sát?" Nguyệt Quỳnh kinh hô, tâm kinh hoàng.

Tiến đến bên tai Nguyệt Quỳnh, Nghiêm Sát khàn khàn nói: "Ta sẽ không để bất kỳ thứ gì có thể gây nguy hiểm đến ngươi cùng Tiểu Yêu tồn tại trên đời, Cổ Niên không chết, hai người các ngươi vĩnh viễn cũng không có những ngày an bình."

Mắt to trừng lớn, thân thể Nguyệt Quỳnh run rẩy, Nghiêm Sát nói lời này. . . . Có ý gì? Thân thể run rẩy bị người kia sát nhập vào ***g ngực dày rộng, đại chưởng thô ráp khê sờ lên tay hấn, nhưng hấn lại chẳng thể nào bình tĩnh được. Vì sao hấn tổng cảm thấy rằng lời nói của Nghiêm Sát có ý tứ khác? Nghiêm Sát không nói gì nữa, chỉ ôm chặt Nguyệt Quỳnh, trước sau như một, bảo trì trầm mặc vào thời khắc mấu chốt.

Ngày thứ hai, ngay khi Nguyệt Quỳnh định sẽ nằm nướng, ngáy ngốc trên giường suốt một ngày, thánh chỉ khiến cho tâm hấn bị phá tan đã đến Lệ vương phủ. Sau một khắc chung[15], Nghiêm Sát cầm thánh chỉ đẩy cửa phòng ngủ ra. Khi Nguyệt Quỳnh nhìn thấy cuộn minh hoàng [màu vàng sáng] gì đó trên tay y, chỉ cảm thấy chóng mặt.

”Thánh chỉ nói cái gì?” Chân trần nhảy xuống giường, giọng nói của Nguyệt Quỳnh đang run rẩy.

Ôm chầm lấy người vừa lao xuống vào trong lòng, Nghiêm Sát mang lửa giận, thô giọng nói: “Cổ Niên triệu người cùng Tiểu Yêu vào kinh.”

”Triệu ta, vào kinh ?!” Một chậu nước lạnh đổ thẳng lên đầu Nguyệt Quỳnh, lạnh đến mức khiến khớp hàm hấn run lên. Vì sao “hấn ta” lại muốn triệu hấn vào kinh? Chẳng lẽ “hấn ta” biết hấn còn sống? Trước mắt Nguyệt Quỳnh chỉ còn một mảnh mờ mịt, sắc mặt hấn còn trắng hơn tờ giấy, thậm chí Nghiêm Sát gọi hấn, hấn cũng không nghe thấy.

Cắn một cái lên vành tai của Nguyệt Quỳnh, kéo thần trí hấn quay về, Nghiêm Sát đưa hai tay giữ lấy thắt lưng, đỡ hấn đứng vững. “Cổ Niên triệu người vào kinh cùng mục đích với việc triệu Tiểu Yêu vào kinh, một người là Lệ vương thể tử; một người là công tử theo ta nhiều năm, hiện giờ đang được độc sủng.”

Đôi mắt to chớp chớp, Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng, run giọng hỏi: “Hoàng Thượng. . . . muốn lấy ta cùng Tiểu Yêu, áp chế người?” Không biết thân phận của hấn?

Hai tay siết lại, Nghiêm Sát ôm Nguyệt Quỳnh vào trong lòng mình, mắt nhìn thẳng: “Giải Lưu Sơn dẫn năm nghìn nhân mã đi Thạch Thủy, nói là luyện binh.”

”Thạch Thủy?” Đầu tiên Nguyệt Quỳnh khó hiểu, sau đó thân thể hấn liền run lên, “Có phải Thạch Thủy ở rất gần Võ Di hay không?”

Nghiêm Sát gật gật đầu, Nguyệt Quỳnh trừng lớn hai mắt. Võ Di chính là đất phong của Hằng vương, phủ đệ của Hằng vương là ở nơi đây. Hiện tại Hằng vương thể tử Giang Bội Chiêu không ở Võ Di, tiếp giáp với đất phong của Hằng vương là An vương Dương Tư Khải cũng đã đi kinh thành, Nghiêm Sát cũng phải lập tức vào kinh, nếu lúc này Giải Ứng Tông đánh vào Võ Di.

”Nghiêm Sát! Người mau phát binh! Tuyệt đối không thể để cho Giải Ứng Tông đánh hạ Võ Di!” Tâm Nguyệt Quỳnh lạnh hơn phân nửa.

Nghiêm Sát cứ ôm Nguyệt Quỳnh như vậy, khiến cho hấn nhìn thẳng vào mình: “Nếu ta giả vờ không biết chuyện này, có lẽ ta còn có thể tiếp tục làm thần tử của Cổ Niên; nếu ta xuất binh, ta cùng Cổ Niên không phải hấn chết thì là ta sống. Ta nghe lời người.”

”A!” Nguyệt Quỳnh hoảng sợ, trực giác cảm thấy nguy hiểm.

Bất an nuốt nuốt nước miếng, Nguyệt Quỳnh run giọng hỏi: “Người, có ý gì?”

Lục mâu u ám. “Nếu người không cho ta phản, ta coi như không biết chuyện này; nếu người nói xuất binh, ta lập tức phát binh, ta đây cùng Cổ Niên sẽ chẳng còn quân thân chi nghĩa gì nữa.”

Sao, sao có thể như vậy! Nguyệt Quỳnh giống như lần đầu tiên gặp Nghiêm Sát, một chút hồng nhuận vừa mới nổi lên trên mặt nháy mắt đã biến mất. Nói lại, lần đầu tiên hấn và Nghiêm Sát gặp nhau, cũng không sợ hãi như vậy, hấn còn rất lớn mật theo sát Nghiêm Sát xin bánh bao ăn.

”Ta nghe lời người.” Nghiêm Sát lặp lại một lần.

”Loại sự tình này làm sao có thể nghe ta được ?!” Nguyệt Quỳnh gầm nhẹ, đây rõ ràng chính là đang ép hấn!

”Nếu người không mong muốn ta phản, ta sẽ không phản; người nếu đồng ý cho ta phản, ta lập tức xuất binh. Đây có lẽ là thử thách của Cổ Niên dành cho ta.”

”Sao ngươi có thể xem mấu chốt của sự tình là trò đùa như thế!” Hắc, hắc sao lại có thể đồng ý phản! Không, không! Hắc, hắc không thể để cho Nghiêm Sát gặp chuyện không may, y là phụ vương của Tiểu Yêu, “hắc ta” nhất định sẽ giết Nghiêm Sát, trực giác của hắc luôn luôn chuẩn xác. Nhưng mưu phản là đại tội tru di cử tộc, không, cho dù hiện tại Nghiêm Sát không xuất binh, “hắc” cũng sẽ không nương tay với Nghiêm Sát.

Nghiêm Sát không nói lời nào, đôi lục mắt kia vẫn chăm chú nhìn thẳng vào Nguyệt Quỳnh, Nguyệt Quỳnh không biết Nghiêm Sát muốn thế nào đây. Người này luôn tự mình quyết định mọi chuyện, cũng chưa bao giờ thay đổi, lúc này sao lại muốn nghe ý của hắc? Hắc, hắc cũng không phải là gì của y, hắc chỉ là một tên công tử! Chỉ là cha của Lệ vương thế tử!

”Nguyệt Quỳnh, lúc này ta nghe lời ngươi.”

Thanh âm như bùa đòi mạng vang lên bên tai Nguyệt Quỳnh, đột nhiên cảm thấy gương mặt trước mắt rất xấu rất xấu, Nguyệt Quỳnh nhắm mắt lại. Sau một lúc lâu, hắc mới mở mắt ra, thực bình tĩnh nói: “Ta cùng Tiểu Yêu, Hoa Chúc An Bảo, Hồng Hỉ Hồng Thái đi lên đảo.” Nói xong liền giẫy dụa muốn thoát khỏi vòng tay của ai kia, muốn đánh muốn giết thế nào, hắc mặc kệ!

Thân thể được buông ra, nhưng lại không thoát khỏi sự giam cầm. Ngón tay thô ráp nâng cằm của vị công tử lớn mật kia lên, cúi đầu cắn xuống, người trong lòng y thở hổn hển nhưng vẫn không quên dùng đôi mắt to lên án hành động của y, cắn xong, Nghiêm Sát ghé vào lỗ tai hắc, nói: “Ta xuất binh.”

Một trận thoải mái không rõ từ đâu kéo đến trong lòng, nhưng đến cùng nó là cảm giác bị ai. Vùi đầu vào ngực Nghiêm Sát, Nguyệt Quỳnh khàn giọng nói: “Nghiêm Sát, nếu ngươi thắng lưu mệnh của Hoàng Thượng lại.”

”Ân.” Nghiêm Sát trả lời rất rõ ràng, lục mâu ánh lên tinh quang.

”Ta với ngươi vào kinh, chuyện xuất binh phải cẩn thận hành động, trước khi chúng ta ly khai kinh thành, không thể để lọt nửa chút phong thanh [tin đồn].” Giọng nói của Nguyệt Quỳnh tràn ngập vẻ mỗi mết.

”Ân.” Nghiêm Sát ôm lấy hắc.

”Ngươi phải mang Tiểu Yêu bình an ra khỏi kinh thành.” Ngày này cuối cùng vẫn phải đến.

”Ân.” Râu đâm lên.

”Phản. . . . Từng bước đều phải suy nghĩ cẩn thận.” Khi Nghiêm Sát cởi bỏ xiêm y của mình, Nguyệt Quỳnh hỏi, “Nghiêm Sát, khối bài tử màu đen của ta đâu?” Lấy nó để tìm Từ thúc thúc.

Nghiêm Sát trực tiếp ngăn chặn cái miệng của hắc, xé xiêm y hắc.

”Ngô ngô ngô. . . .” Xiêm y này mới được may!

Lần này, Nguyệt Quỳnh không có ngăn người. Sau khi bị Nghiêm Sát ăn không biết bao nhiêu lần, ngày thứ hai, hắc chịu đựng cơn đau nhức cả người, sau khi Nghiêm Sát rời khỏi liền rời giường. Khi đứng lên, trên gối đầu của hắc có một khối mộc bài —— lệnh bài của đảo chủ Vụ đảo. Nguyệt Quỳnh nhanh chóng viết mấy phong thư, sau đó tìm Diệp Lương, bảo hắc đem thư gửi đi, đưa cả lệnh bài cho hắc, nói cho hắc biết phải liên hệ với thủ hạ của Từ Ly Kiều Khiên thế nào. Sau khi Diệp Lương rời khỏi, hắc lại gọi Hoa Chúc An Bảo, Hồng Hỉ Hồng Thái đến, nói cho bọn họ biết hắc cùng Tiểu Yêu muốn vào kinh.

Tựa hồ đã biết trước, biểu hiện của bốn người họ rất bình tĩnh, trăm miệng một lời nói: “Chúng ta cùng vào kinh với ngươi.”

Nguyệt Quỳnh lắc đầu, cười nhẹ: “Lần này vào kinh, có nhiều nguy hiểm. Sau khi ly khai kinh thành, ta sẽ bảo người đưa Tiểu Yêu lên trên đảo.”

”Nguyệt Quỳnh, vậy còn ngươi?” Lê Hoa Chúc hỏi.

Nguyệt Quỳnh hít vào một hơi thật sâu, cười đến mức khiến người khác có chút không thể nhìn thấu: “Ta đi theo hắc.” Đây không phải là đánh giặc, chỉ cần đi về phía trước là sẽ đến nơi. Với việc ngủ không an ổn ở trên đảo, không bằng an tâm đi theo y. Không suy nghĩ sâu xa vì sao mình lại quyết định như vậy, hắc muốn làm liền làm.

Trong phòng nhất thời lặng yên, Nguyệt Quỳnh lấy hộp gỗ đựng bảo bối của hắc, mở ra, lấy hắc vàng cùng bạc vụn bên trong ra, giao cho Lê Hoa Chúc: “Người giữ đi, dùng lúc khẩn cấp.”

”Công tử, ta cùng Hồng Hỉ quyết không rời xa ngài!” Đôi mắt Hồng Thái đỏ hoe.

Nguyệt Quỳnh lắc đầu: “Trước kia ta đã làm cho Tiểu Diệp Tử chịu nguy hiểm vì ta, suýt nữa đã làm mất tính mạng của hắc, sai lầm này, ta sẽ không tái phạm. Ta biết các người lo lắng cho ta. Nếu sự thành, ta sẽ đi tìm các người; nếu sự bại, ta cũng sẽ đi tìm các người, các người yên tâm, ta sẽ sống sót trở về.” Cùng Nghiêm Sát sống sót đi tìm các người.

”Công tử. . . .” Hồng Hỉ Hồng Thái vội vã muốn nói cái gì nữa, nhưng Nguyệt Quỳnh tâm ý đã quyết. Hắc kéo Hồng Hỉ Hồng Thái xuống, thấp giọng nói: “Mấy năm nay, các người đã vất vả rồi.”

”Công tử, ngài đừng nói như vậy.” Giọng nói của hai người trở nên nghẹn ngào.

Lê Hoa Chúc lên tiếng nói trước khi Nguyệt Quỳnh mở miệng: “Người đừng nói gì cả. Ta chờ người cùng Vương gia bình an đến tìm chúng ta, người một ngày không đến, chúng ta sẽ chờ một ngày, một năm không đến, chúng ta sẽ chờ một năm, vĩnh viễn đợi chờ.”

Nguyệt Quỳnh nở nụ cười: “Cảm giác đó rất hảo.”

Bốn người đều sắp khóc, chỉ có Nguyệt Quỳnh vẫn thản nhiên cười, do dự một chút, hắc nói: “Hồng Hỉ Hồng Thái, đi mua cho ta chút son bột nước, bút vẽ lông mày. Mua thêm một bộ hồng thường [y phục màu đỏ].”

Hồng Hỉ Hồng Thái sững sốt, nhưng vẫn lập tức nói: “Chúng ta đi ngay!” Không hỏi công tử muốn những thứ này để làm gì, hai người liền xoay người chạy đi.

Lúc này, Lê Hoa Chúc tiến lên ôm chặt lấy hắc, khàn giọng nói: “Nguyệt Quỳnh, thực xin lỗi. . . .” Trong thanh âm là sự hối lỗi sâu đậm.

Nguyệt Quỳnh cười, vỗ vỗ hắc: “Sao lại nói thực xin lỗi với ta? Mấy năm nay nếu không có người mỗi ngày đến tìm ta nói chuyện phiếm, An Bảo thường lên mua tiểu thực [thức ăn vặt] cho ta, ta nhất định sẽ buồn chán đến mức tóc bạc phơ.” Sau đó, hắc nhỏ giọng nói: “Chờ ta trở lại uống rượu mừng của người cùng An Bảo.”

”Nguyệt Quỳnh!” Lê Hoa Chúc ngạc nhiên đẩy đối phương ra, An Bảo cũng ngây dại.

Trên mặt Nguyệt Quỳnh hiện lên vẻ đắc ý: “Ta đã làm cha của một tiểu hài tử, trên cổ An Bảo thường xuất hiện những điểm đỏ, người cho là có thể lừa gạt ta?”

Lê Hoa Chúc nheo mắt lại, khẽ đánh Nguyệt Quỳnh một quyền, cười mắng: “Ta cũng không biết người khi nào đã trở nên giảo hoạt như thế.”

”Con người dù sao cũng phải có lúc thông minh.” Nguyệt Quỳnh chưa bao giờ cười đến thoải mái như thế.

Trên mặt Lê Hoa Chúc hiện lên vẻ không có hảo ý, chậm rãi hỏi: “Nga? Vậy chừng nào ta đây mới được uống rượu mừng của người cùng Vương gia?”

Nụ cười trên mặt Nguyệt Quỳnh lập tức biến mất, lấp bắp nói: “Ta, nam tử cùng nam tử, sao lại có thể thành thân. . .”

Lê Hoa Chúc tiến lên từng bước: “Chẳng lẽ ta cùng An Bảo không phải là nam tử?”

Nguyệt Quỳnh lui về sau vài bước: “Ta, ta cùng Nghiêm Sát, không cần, thành thân.”

Lê Hoa Chúc lại tiến thêm vài bước: “Người nói như vậy?”

Nguyệt Quỳnh vươn cổ lên: “Ta nói như vậy!” Chưa bao giờ từng kiên cường như thế.

Lê Hoa Chúc cười nhẹ: “An Bảo, chúng ta liền mỗi mắt mong chờ, xem Nguyệt Quỳnh cùng Vương gia rốt cuộc có thể thành thân hay không.”

An Bảo cười nhẹ, mặt Nguyệt Quỳnh phát sốt: “Sẽ không!” Thành thân? Rất, rất mất mặt!

Sau khi Hồng Hỉ Hồng Thái trở về, Hoa Chúc An Bảo đã không còn ở phòng trong. Giao những vật kia cho công tử, hai người trầm mặc lui ra. Nhìn khuôn mặt trong gương đồng, Nguyệt Quỳnh thất thần.

Đứng ở sân tập, Nghiêm Sát kiểm duyệt binh mã của mình một lần cuối. Toàn bộ những người đứng phía sau đều là bộ hạ trung thành và tận tâm của y: Lý Hưu, Chu Công Thắng, Từ Khai Viễn, Hùng Kỉ Ưông, Nghiêm Mặc, Nghiêm Tráng, Nghiêm Mưu. . . . Thậm chí ngay cả quản gia Nghiêm Bình cũng đến đây.

Bầu không khí nơi đây trang nghiêm và ngưng trọng, mang theo sát khí nồng đậm. Năm vạn binh mã đang duyệt binh dưới đài chính là binh mã bên ngoài của Nghiêm Sát, cũng chính là đội binh mã tinh nhuệ nhất dưới tay y. Năm vạn người đông nghìn nghịt đứng ở nơi đó, gió lạnh tháng ba cũng không thể thổi tan tâm huyết không ngừng tuôn trào của bọn họ.

Nghiêm Sát đã quyết định bí mật xuất binh đến Vô Di. An vương Dương Tư Khải trước khi đi đã phân phó phụ tá của hắn, một khi tình huống có biến, bọn họ liền nghe theo sự điều động của Nghiêm Sát. Như vậy dưới tay Nghiêm Sát không chỉ có mười bốn vạn binh mã của mình, mà còn có chín vạn binh mã trên tay Dương Tư Khải, tổng cộng là hai mươi ba vạn binh mã. Hơn nữa Hằng vương Giang Di quá cố cũng có sáu vạn, ước chừng có gần ba mươi vạn binh mã.

Dù là Nghiêm Sát, hay Dương Tư Khải, Giang Bùi Chiêu, mấy năm này đều lên chiêu binh mãi mã, đề phòng ngày này. Tề vương Giải Ứng Tông báo với triều đình là mình có sáu vạn binh mã, bất quá ai lại tin tưởng? Trong tay hắn ít nhất cũng có mười lăm vạn binh mã, còn trên tay Cổ Niên thì có ba mươi vạn binh mã cộng thêm tám vạn cấm quân. Ba mươi vạn đối địch với năm mươi bảy vạn, phần thắng khó dò.

Hai tay khoanh sau lưng, Nghiêm Sát cao giọng nói: “Nếu có một ngày nào đó, muốn các người ra sa trường, các người có sợ không!”

Năm vạn người cùng hô lớn: “Thề sống chết đi theo Vương gia!” Tiếng la vang vọng khắp chân trời.

”Nếu có kẻ nào đó muốn đoạt thê và tử của các người, các người làm thế nào ?!”

”Sát! Sát! Sát!”

Tiếng “sát” rung trời, Chu Công Thắng hai tay dâng lên một chén rượu, năm vạn người mỗi người cũng cầm một chén rượu. Nghiêm Sát ngửa đầu uống hết, ném vỡ bát rượu. Năm vạn người cũng ngửa đầu uống hết, tiếng vỡ nát rung trời.

Tại thời điểm này, có người cước bộ vội vàng đi đến bên cạnh Nghiêm Sát, thấp giọng nói nói mấy câu, Nghiêm Sát đột nhiên quay đầu, chỉ thấy ở cửa sân tập có một người không nên cũng không thể xuất hiện tại đây đang đứng. Những người khác đều nhìn theo, kinh lăng [kinh ngạc đến ngậy người] tại chỗ.

Lục mâu ám trầm, Nghiêm Sát gật nhẹ, kẻ kia vội vàng chạy về, phân phó lính gác tả hữu cho vào. Người vừa đến mặc một thân nghề thường đồ thăm, ôm trong lòng một tiểu oa nhi đáng yêu đội mũ lão hổ. Tiểu oa nhi hôm nay rất ngoan, nhiều kẻ đẳng sát khí đứng gần đấy như vậy, nó cũng không chút e ngại, ngược lại còn tò mò ngó đông ngó tây.

Nhìn thấy người quen, nó đưa tay muốn ôm. Hàm Nghiêm Sát buộc chặt, cho tới bây giờ ánh mắt cũng chưa từng rời khỏi gương mặt của người đang ôm tiểu oa nhi trong lòng. Những người đứng trên đài duyệt binh, không người nào không nhìn chăm chăm vào gương mặt người vừa tới, vì trang dung[gương mặt trang điểm] quý dị kia.

Giao tiểu hài tử cho Nghiêm Sát, Nguyệt Quỳnh xoay người nhìn về phía binh sĩ đông nghìn nghịt, không bị loại tình cảnh này dọa sợ đến mức run rẩy, ngược lại còn bình tĩnh dị thường. Mái tóc đen nhánh, chỉ dùng một cây trâm gỗ đào buộc lại phân nửa khê bay bay trong gió lạnh, nam tử này luôn sợ lạnh, nhưng lúc này đây, trên thái dương hắn đã lấm tẩm mồ hôi. Nghề thường màu đỏ, những tia sáng kỳ dị phát ra từ hắn khiến gương mặt càng thêm quý dị.

Trên gương mặt trắng như tờ giấy là quỷ phù màu đỏ, răng nanh màu đen dọc theo khóe miệng kéo dài đến lỗ tai, bên mắt phải có một giọt lệ màu vàng, hình như là nước mắt của quỷ thần, có người nhận ra hắn là ai, biểu tình liền kinh biến.

Thản nhiên nhìn lướt qua năm vạn binh mã tràn ngập sát khí, người vừa đến khẽ cười, gương mặt trông giống như quý gia càng thêm khiếp người. Ánh mắt hần mờ ảo, tựa hồ thứ đang nhìn không phải là binh mã phía dưới mà là chiến quỷ đang đến từ phía xa. Nhìn xa xăm như vậy một hồi, hần mở miệng: “Chu mưu sĩ có biết đánh trống không?”

“Có.” Chu Công Thăng đứng phía sau hần, cung kính hành lễ.

“Có biết ‘Quý Khóc’ không?”

”. Biết.”

“Có thể thỉnh Chu mưu sĩ đánh trống cho ta?” Hần chỉ có một cánh tay, thật sự bất tiện.

“Tại hạ hân hạnh.” Chu Công Thăng đi đến trước cái trống, xoa nó lại, sau đó bước lên. Cầm lấy dùi trống hai bên, tay không không chế được mà run rẩy.

Sau khi người đứng phía trước hơi gật đầu, dùi trống trong tay Chu Công Thăng gõ xuống. Toàn bộ binh sĩ lui về phía sau, lưu lại sân tập cho kẻ đột nhiên xuất hiện kia.

”Đồng.”

”Đồng.”

”Đồng.”

62. Chương 62

Thượng

Ngồi trước gương đồng, nhìn một thân hỉ phục đồ thẫm trong gương, tâm Nguyệt Quỳnh liền đập mạnh và loạn nhịp. Tám năm trước, nếu có ai nói với hần rằng có một ngày hần sẽ cùng một vị nam tử thành thân, hần tuyệt đối sẽ cười to ba tiếng, sau đó sẽ nghiêm túc khẳng định: “Không có khả năng!” Chung quy là đã xảy ra biến cố gì? Lúc mới gặp nhau, hần cùng Nghiêm Sát vẫn luôn bình thường vô sự. Tuy cùng ngủ chung trong một cái lều trại, nhưng hần cũng không thấy Nghiêm Sát có cái loại tâm tư này với mình. Sau đó . . . vì sao người nọ lại đột nhiên xông vào khi hần đang tắm rửa, ép hần, làm việc kia a?

Sờ sờ mặt mình, Nguyệt Quỳnh không hiểu rõ, hần đã trở thành thế này, sao vẫn còn có thể trêu chọc Nghiêm Sát? Hần chỉ ăn hai cái, nga, hình như là bốn cái bánh bao cộng thêm một chén cháo của y, kết quả liền thiếu một lượng bạc, phải lấy thân báo đáp.

Hồng Hỉ Hồng Thái mặc y phục cho hần, trộm ngắm công tử của bọn họ trong gương đồng. Người khác đều nói công tử bộ dáng bình thường, nhưng bọn họ lại biết rõ vạn phần công tử mỹ thể nào, là loại mỹ mà dong chi tục phấn không thể sánh được.

“Phanh!”

Cửa bị ai đó vội vàng đẩy ra, thân thể Nguyệt Quỳnh run lên, không dám quay đầu lại. Hần run rẩy nhìn thấy một tòa núi nhỏ đi tới, đứng phía sau hần. Đối phương cũng mặc hỉ phục, mái tóc thô cứng vẫn tùy tiện buộc sau đầu. Y mặc một thân đồ thẫm cũng không khiến người ta cảm thấy buồn cười, ngược lại còn khiến kẻ khác có chút xúc động muốn khóc.

Chăm chú nhìn Nguyệt Quỳnh trong gương đồng một hồi, Nghiêm Sát khom người ôm lấy hần, bước ra ngoài. Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo mang đôi mắt đắm lệ theo sát phía sau.

Nguyệt Quỳnh rũ mắt, mi mắt khẽ run lên, hần cư nhiên cũng sẽ có hôm nay. Rất, rất mất mặt. Cánh tay ôm lấy hần rất vững chắc, ý chí vẫn kiên định như trước. So sánh với y, hần chỉ là một con nhược kê, vai không thể khiêng nặng, tay không thể xách nặng, trước kia đã gây không ít phiền toái cho người này.

Trong đầu Nguyệt Quỳnh hiện lên rất nhiều cảnh tượng. Dây dưa cùng Nghiêm Sát từ khi gặp nhau cho đến bây giờ, đủ loại tình huống phát sinh trong lúc đó đang không ngừng xuất hiện trong đầu hần. Khoảng thời gian sau khi hần “thất sủng”, hần mỗi ngày đều ngóng trông người này cho hần xuất phủ, nhưng chờ

mãi rồi cuối cùng lại bị người này mặc một thân hỉ phục ôm đi thành thân. Đến tốt cùng là đã xảy ra biến cố gì a?

“Miên man suy nghĩ cái gì?”

Nguyệt Quỳnh nhanh nhẹn lắc đầu, chỉ chốc lát sau Nghiêm Sát đã dừng lại ở cửa “Hoan Hỉ các” —— tên của lầu các này là do Nghiêm Bình mới vừa sửa lại, biển treo ở cửa cũng là vừa mới treo lên. Ôm chặt Nguyệt Quỳnh, Nghiêm Sát đi vào, bên trong “Hoan Hỉ các” được trang hoàng đầy ngập vẻ hoan hỉ, chỉ có các bộ hạ của Nghiêm Sát chờ sẵn trong phòng. Nguyệt Quỳnh không dám giương mắt nhìn, hắn đã nhận thấy tất cả mọi người đều đang nhìn hắn.

“Khanh khách. A a a.”

Ng nghiêm Tiểu Yêu đột nhiên vui mừng cười rộ lên, vừa vỗ tay vừa chảy nước miếng. Lê Hoa Chúc đang bế nó cũng cười theo, tất cả mọi người trong phòng đều nở nụ cười, ngoại trừ hai vị chánh chủ của đêm nay —— một vị sẽ không cười; một vị chỉ lo mất mặt.

Đi đến trước chiếc bàn lớn có đặt những cây nến đỏ ở trên, Nghiêm Sát thả Nguyệt Quỳnh xuống, Nguyệt Quỳnh toàn thân vô lực tựa vào y. Nghiêm Bình đóng cửa lại, ngừng tụ bầu không khí mừng vui trong phòng. Không có lễ quan, không có pháo trúc, thậm chí không có lễ vật.

Ng nghiêm Sát ôm Nguyệt Quỳnh quỳ xuống, hướng về phía bài vị trên cao, dập đầu lạy ba cái, sau đó lại đỡ Nguyệt Quỳnh đứng lên. Hồng Hỉ Hồng Thái tiến lên đỡ lấy công tử, Nghiêm Sát lui về phía sau vài bước, hành lễ phu thê giao bài. Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng, đây là thành thân? Chẳng phải là phải có kèn trống diễn tấu, bánh kẹo hoa cưới sao? Sao lại im lặng như thế?

“Uống nhanh!”

A. Nguyệt Quỳnh nâng chén muốn uống, sau đó nuốt nuốt nước miếng: “Tay, không nâng lên được.” Lập tức, bàn tay to nâng tay hắn, đưa chén rượu trong tay hắn đến bên miệng của hắn.

“Khụ khụ khụ.” Mặt Nguyệt Quỳnh đỏ lên, nhú mào, “Sao lại không phải là rượu hoa quế?”

Tất cả mọi người đều cổ nhin cười.

“Uống Thiêu Dao Tử [tên rượu] cho ấm áp.” Nghiêm Sát giải thích.

Sau đó Nghiêm Bình lên tiếng: “Vương gia, thuộc hạ sai người mang thức ăn lên.”

“Ăn.”

Ôm Nguyệt Quỳnh đi đến vị trí ngồi của hai người họ, Nghiêm Sát mở miệng: “Từ giờ trở đi, Nguyệt Quỳnh chính là chủ tử của vương phủ. Thấy hắn như thấy ta, kẻ bất kính với hắn chính là khinh rẻ bốn vương.”

“Thuộc hạ đã hiểu.”

“Nếu ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, các người phải nghe theo sự phân phó của hắn, phụ tá ấu chủ.”

“Vâng!”

“Sẽ không sao đâu.” Nguyệt Quỳnh đột nhiên mỉm cười nói, tay trái đang đặt trên bàn kê ấn lên bàn tay Nghiêm Sát đặt trên đùi hắn, “Cùng lắm thì mọi người tìm một nơi thể ngoại, không màng thể sự. Sẽ không có việc gì đâu. Nếu có thể, ta hy vọng mỗi người chúng ta đều sống an ổn bình yên. Có chút chuyện nếu thật không tránh khỏi thì đành đương đầu vậy. Suy tính cẩn thận từng bước, tính đến mỗi khả năng có thể xảy ra, an bài đường lui thật tốt, vậy thì sẽ không có việc gì đâu.”

Nếu là trước kia, cho dù nghe được, Nguyệt Quỳnh cũng sẽ không lắm miệng, nhưng hiện tại, ngay sau khi hắn cùng Nghiêm Sát tùy tiện thành thân, hắn vừa nghe thấy Nghiêm Sát nói nếu y có chuyện gì ngoài ý muốn thì thể nào thể nào, hắn liền nhin không được mà lắm miệng.

Nhìn thấy đôi mắt bình tĩnh, thậm chí còn chứa đựng ý cười ôn nhu, những người đang ngồi đầy đều thần nhiên nở nụ cười, dù là tam Nghiêm, sắc mặt cũng nhu hòa hơn rất nhiều. Lý Hưu giờ chén lên: “Ta chờ cát ngôn của công tử, mang bình an đến cho chúng ta, kính.”

“Lý Hưu, sao còn gọi công tử?” Chu Công Thăng cũng giơ chén lên, “Nguyệt Quỳnh công tử cùng Vương gia thành thân, thì chính là chủ tử của chúng ta, sửa lại là Nguyệt chủ tử mới đúng.”

Vẻ tươi cười của Nguyệt Quỳnh càng sâu thêm, chút gì đó thoáng lướt qua trong mắt: “Vẫn là công tử dễ nghe hơn. Nghe người ta gọi ta là chủ tử, ta ngủ không yên đâu.”

Mọi người nhìn vào mắt Vương gia, thấy y không có ý phản đối, liền hô: “Kính công tử.”

Nguyệt Quỳnh đưa tay trái cổ sức cầm lấy chén rượu, mỉm cười nói: “Chúc các người bình an trở về.” Sau đó dưới sự trợ giúp của một bàn tay to mà uống rượu trong chén.

Bầu không khí trong phòng rất yên bình, không có sự huyền ảo mà lễ thành thân nên có. Sau khi nói những lời đó, Nguyệt Quỳnh bắt đầu vui đùa cổ sức ăn, trên bàn hơn phân nửa đều là thức ăn mà hấp thích. Nghiêm Sát ngồi bên cạnh, hầu hạ Nguyệt Quỳnh dùng cơm trước mặt chư vị bộ hạ, hết thấy đều tự nhiên thuần thực như thế.

Sau khi cơm no rượu say rồi, Nghiêm Sát nên vào động phòng ôm Nguyệt Quỳnh đã ăn no rồi đi. Nhìn thấy bọn họ rời đi, trong mắt những người đang mỉm cười đầy ngập những giọt lệ cảm kích và chúc phúc.

Đêm động phòng hoa chúc, nhưng không có tình cảm mãnh liệt gì. An ổn nằm trong lòng Nghiêm Sát, Nguyệt Quỳnh còn chưa khôi phục khí lực liền cảm thấy buồn ngủ. Tuy rằng ngày mai sẽ khởi hành vào kinh, nhưng hẳn thật sự không cao hứng nổi, thân thể rất mệt mỏi. Nghiêm Sát cách xiêm y vuốt ve thân thể Nguyệt Quỳnh, lục mầu u ám. Chờ y nghĩ ngợi xong, cúi đầu nhìn thì người trong lòng y đã ngủ thiếp đi từ bao giờ.

“Khẩu khẩu khẩu”, tiếng gõ cửa rất nhẹ, nhưng cũng rất vội.

Nghiêm Sát nhíu mi, lúc này mà tìm đến y thì nhất định là có đại sự. Nhẹ nhàng xuống giường, thấy Nguyệt Quỳnh không có dấu hiệu tỉnh lại, y mới tùy tiện mặc xiêm y, ra khỏi phòng ngủ.

“Vương gia! Chu mưu sĩ nói có chuyện gấp phải bẩm.” Nghiêm Sát vừa ra tới, Nghiêm Tráng liền hạ giọng nói.

“Canh chừng hẩn.” Phân phó một tiếng, Nghiêm Sát vừa thất đại lưng vừa đi ra ngoài. Đi đến thư phòng ở đối diện, y đóng cửa lại. Bọn người Chu Công Thăng, Lý Hưu, Hùng Kỉ Uông đều ở đó, trên mặt là vẻ khiếp sợ và nỗi vui sướng không thể tin được.

“Vương gia!” Chu Công Thăng đưa một xấp mật tín thật dày qua, kích động nói, “Định châu, U châu, Tịch châu, Loan châu, Thai châu, đều phái người gửi mật tín, nguyện đầu nhập dưới trướng Vương gia!”

“Đại học sĩ Lý Chương Tiễn cũng phái người gửi mật tín, nguyện phụ tá Vương gia!”

“Tư Mã Chuy thể nhưng cũng phái người đưa mật tín đến, nguyện trung thành với Vương gia!”

“Còn có một vài đại thần trong triều cũng đã phái người gửi mật tín, nguyện trung thành Vương gia!”

“Ngoài ra còn có một phong mật tín do kẻ nào đó thần bí đưa đến, trong thư viết hẳn sẽ bảo đảm cho sự an toàn của Giang Bùi Chiêu cùng Dương Tư Khải, thỉnh Vương gia ngài yên tâm mà mang thể tử cùng công tử vào kinh.”

Tình huống ác liệt đột nhiên xuất hiện nghịch chuyển. Sáu châu đầu nhập dưới trướng y đều là yếu địa xung quanh Giang Bắc, nhất là Định châu cùng U châu.

Thậm chí còn có đất phong của Tề vương Giải Ứng Tông. Còn Đại tướng quân Tư Mã Chuy chính là người nắm giữ trọng binh của kinh thành trong tay. Mà Lý Chương Tiễn không có khả năng giúp bọn hắn nhất cử nhiên cũng nguyện ý, hơn nữa còn có các vị đại thần giữ chức vị quan trọng trong triều.

“Vương gia, có thể có trá [gian lận, lừa đảo] hay không?” Nghiêm Khai đưa ra nghi vấn.

Chu Công Thăng khẳng định: “Không có trá.”

Lý Hưu cũng khẳng định: “Sáu châu này đều là binh mã chủ động đầu nhập dưới trướng Cổ Niên năm đó, hiện tại đột nhiên chuyển ngược lại đầu nhập vào Vương gia, nếu có trá, bọn họ làm thế cũng quá rõ ràng.”

“Nếu bọn họ nằm đó đầu nhập Cổ Niên, vì sao lại đột nhiên đầu nhập dưới trướng Vương gia?” Nghiêm Khai vẫn không tin, “Còn có kẻ thần bí kia nữa, hẳn nói sẽ bảo đảm an nguy của Giang thế tử cùng An vương, sao chúng ta có thể tin tưởng?”

Chu Công Thắng liếc mắt nhìn Lý Hưu một cái, trong mắt hai người chứa đựng thâm ý mà chỉ có đôi phương mới hiểu.

Xem toàn bộ mặt tín xong, lục mâu của Nghiêm Sát lóe sáng: “Phái người đi liên hệ với bọn họ.”

“Vâng! Vương gia!” Lý Hưu cùng Chu Công Thắng kích động. Thấy Vương gia chủ ý đã định, Nghiêm Khai cũng tỏ vẻ phục tùng.

Một đám người ở trong thư phòng, thương lượng kế hoạch một lần nữa, những mặt tín đột nhiên đến này khiến cho bọn họ có một loại thoải mái trước nay chưa từng có, chuyện bọn họ muốn làm tựa hồ hoàn toàn không phải là đại nghịch bất đạo, không phải là việc nghịch thiên sẽ khiến người trong thiên hạ cùng nhau công kích.

Sau khi nghị sự xong, trời đã sắp sáng. Lúc này Nghiêm Bình đem một chuỗi hạt châu giao cho Vương gia, nói: “Đây là của công tử cho, bảo lão nô lấy đi đổi bạc.”

Nghiêm Sát nhét chuỗi hạt tử kia vào vạt áo: “Chuyển những thứ đáng giá trong phủ lên trên đảo đi.”

“Vâng.”

Trở lại phòng ngủ, Nghiêm Sát đi đến bên giường, xốc một bên màn lên, ngồi xuống. Người nằm trên giường hiển nhiên là một muốn chết, ngủ rất say. Đại chương thô ráp khê vén những sợi tóc dài nằm rải rác bên gương mặt của người nọ sang một bên, sau đó y vương tay cầm lấy tay phải của hắn. Tay phải chịu tổn thương quá nặng nên nhỏ bé và yếu ớt hơn tay trái rất nhiều, cơ hồ không có chút thịt nào. Mỗi khi thời tiết không tốt, cánh tay này sẽ đau nhức khó nhin, nếu bị lạnh, lại càng khó chịu dị thường. Nhưng bất kể thời tiết tốt hay xấu, người đang nằm trên giường vẫn luôn mỉm cười, xem như tay phải hắn không bị gì cả, chỉ là không có khí lực mà thôi. Dem bàn tay có chút lạnh như băng kia bỏ vào trong chăn, Nghiêm Sát ngắm nhìn Nguyệt Quỳnh, mãi cho đến khi bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, y mới khom người dùng chòm râu đã dài ra đâm lên môi Nguyệt Quỳnh.

“Ngô.”

Kể còn đang nằm mộng đẹp đột nhiên cảm thấy mặt bị đau, hắn mơ mơ màng màng mở mắt, đập vào mắt chính là một đôi con ngươi xanh biếc.

“Tiến vào.” Thối lui, Nghiêm Sát đỡ người đang mơ màng ngồi dậy.

Hồng Hỉ Hồng Thái bưng thủy bồn [bồn nước] cùng điểm tâm vào. Khi Nguyệt Quỳnh nhìn thấy bọn họ tiến vào, chỉ nháy mắt hắn liền thanh tỉnh, trời đã sáng. Lòng vẫn đang kinh hoàng, Nguyệt Quỳnh để Nghiêm Sát lau mặt cho hắn, súc miệng. Khi Nghiêm Sát ôm hắn xuống giường, hắn mới hỏi một câu: “Nghiêm Sát, nhũ mẫu của Tiểu Yêu [ý chỉ em hổ mẹ] làm sao bây giờ?”

“Mang theo.”

Cứ như vậy, khi Nguyệt Quỳnh cùng Nghiêm Sát thu thập xong, đi ra từ đại môn trước phủ, đi theo bọn họ vào kinh còn có một con hổ mẹ. Lần lượt nói lời từ biệt cùng Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo, Nguyệt Quỳnh mỉm cười để Nghiêm Sát đỡ hắn lên xe ngựa, Nghiêm Sát đặt tiểu hài tử bên cạnh Nguyệt Quỳnh, khẽ gật gật với các bộ hạ của y, sau đó một câu cũng không nói đã lên xe ngựa.

Lần này vào kinh, Nghiêm Sát chỉ dẫn theo Hùng Kỉ Ôn, Từ Khai Viễn, tam Nghiêm cùng ba trăm thiết kỵ binh, giao Giang Lăng cùng đại sự sau này lưu lại cho đám người Lý Hưu cùng Chu Công Thắng. Nếu là trước kia, Lý Hưu và Chu Công Thắng là mưu sĩ, cả hai người đều không thể lưu lại, bất quá hiện tại bên cạnh Nghiêm Sát có thêm một người, bọn họ có đi hay không cũng như nhau.

Khi xe ngựa đã đi xa, những người khác đều lập tức tản đi làm chuyện của mình, Lý Hưu vẫn đứng ở cửa, nhỏ giọng hỏi: “Nếu hắn không động tình với Vương gia, vậy người hắn chọn chắc là kẻ ở kinh thành phải không?”

Chu Công Thăng đứng bên cạnh hắn, nhỏ giọng đáp: “Vì thế chúng ta nên vui mừng, vui mừng vì hắn đã động tình với Vương gia.”

Lý Hưu cười cười: “Hắn có một trái tim tinh xảo đặc sắc, tất nhiên sẽ biết nên giao trái tim cho ai. Đã nhiều ngày, ta cuối cùng nghĩ thông, thân phận của hắn như thế, cứ nhiên lại đi đến bên cạnh Vương gia, đây có lẽ đều là do lão thiên gia an bài, duyên phận giữa hắn cùng Vương gia, không ai có thể sánh được.”

Sau đó Lý Hưu nheo mắt lại: “Đều nói hắn không có khả năng trị quốc, khi đó mới dẫn đến thiên hạ đại loạn, triều thần đều đầu nhập Cổ Niên. Nếu không phải Cổ Niên không muốn ép hắn đến đường cùng, cho hắn thời gian hai năm để suy xét lo lắng mọi chuyện, sợ là không đến nửa năm, thiên hạ đã đổi chủ. Những điều này, ta hiện tại có chút hoài nghi.”

Chu Công Thăng vỗ vỗ vai hắn: “Hắn muốn mơ mơ hồ hồ mà sống, chúng ta làm thuộc hạ, cũng hãy mơ hồ mà sống.”

Lý Hưu cười thành tiếng: “Cũng phải. Vương gia cũng để hắn mơ hồ sống, người và ta cần gì phải hiểu rõ mọi chuyện?” Hai người nhìn nhau, cười cười trở về vương phủ, có lẽ cho đến bây giờ, thiên hạ cũng chưa từng thuộc về Cổ Niên.

Vụ đảo, một nơi thần bí ẩn nấp giữa đại dương mênh mông, có rất ít người từng nghe đến nơi này. Có người nói đó chỉ là một hòn đảo nhỏ; có kẻ lại nói đó là một vương quốc trên biển; cũng có người nói đó là nơi thần tiên sinh sống. Nhưng nói tới nói lui, lại cực kỳ ít người từng chính mắt nhìn thấy, chỉ biết nơi đó quanh năm đều bị màn sương mù dày đặc bao phủ, cho nên gọi là “Vụ đảo”. [chữ “vụ” có nghĩa là sương mù]

Hoàng cung Vụ đảo, một nơi cực kỳ yên tĩnh và cực kỳ mỹ lệ, nam tử mặc một thân xiêm y lam nhạt, tay cầm quân cờ bạch ngọc, mày hơi nhíu lại nhìn bàn cờ trước mặt. Trên bàn cờ, quân cờ hắc ngọc quý hiếm chỉ có Vụ đảo mới có đã chiếm cứ một nửa giang san.

Tóc của nam tử vén sau tai, dùng sợi dây cột tóc màu bạc buộc lại phía sau. Một làn gió nhẹ nhàng thổi qua, sợi tóc trên trán hắn khẽ bay lên, khiến cho dung nhan nguyên bản đã vô cùng tuấn mỹ có thêm mấy phần ôn nhu. Sắc mặt của nam tử không hồng nhuận lắm, còn có chút gầy, nhưng đôi mắt ngày thường vẫn luôn ôn nhu khi trầm tư lại lộ ra vài phần sắc bén.

Đối diện là một nam tử thân mặc hắc y, tựa hồ cảm thấy thế cục bàn cờ này mình chắc chắn sẽ thắng, nên tâm tư hoàn toàn không đặt ở bàn cờ, còn lam sam nam tử đã do dự suy nghĩ hồi lâu, sau đó hắn thần nhiên nở nụ cười, cầm quân đen bị quân trắng ăn lên, hắn giương mắt: “Bàn này, ta thắng.”

Hắc y nam tử cũng không vì thế mà tức giận, chỉ nhướng nhướng mày: “Kì nghệ của Tất Chi càng ngày càng cao minh, ta cam bái hạ phong.”

“Nga?” Lam sam nam tử cũng không vui sướng quá lớn, học đối phương nhướng mày, “Sao ta lại cảm thấy hôm nay người thua còn nhanh hơn hôm qua?”

“Có sao?” Hắc y nam tử kéo lấy bàn tay có chút lạnh lẽo của lam sam nam tử, đưa lên miệng đặt một nụ hôn xuống, “Tất Chi cả ngày nghiên cứu kì pháp, ta lại phải phân tâm xử lý tục sự, tất nhiên là càng ngày càng phải vất vả đuổi theo rồi.” Nói xong, hắn đứng dậy, nhưng không có buông tay đối phương ra: “Lạnh, vào nhà đi.”

Khẽ gật, lam sam nam tử đứng lên, người hầu đứng phía sau hắn cách đó không xa lập tức tiến đến, đưa áo choàng chống lạnh lên. Hắc y nam tử cầm lấy áo choàng trong tay người hầu, phủ lên người đối phương, cột chặt vạt áo, sau đó không chút e dè nắm lấy tay của lam sam nam tử, chậm rãi đi về phía tấm cung.

Đi một hồi, lam sam nam tử Cổ Tất Chi hỏi: “Đã lâu không thấy Kiều Khiên, bên ngoài có chuyện phiền toái gì sao?”

Hắc y nam tử Từ Ly Thương Lăng lập tức trả lời: “Hài tử kia ham chơi, đi ra ngoài liên không nguyện trở về. Nếu người muốn gặp nó, để ta sai người gọi nó trở về.”

Cổ Tất Chi lắc đầu: “Cũng không cần thiết, chỉ là muốn hỏi nó một chút, Huyền Ngọc cùng U nhi hiện tại thế nào.”

Trong mắt Từ Ly Thương Lãng hiện lên sắc tối, cười nói: “Lỗi của ta. Mấy ngày trước người bị phong hàn, ta đã quên mất việc này. Kiều Khiên gửi thư, nói Huyền Ngọc cùng U nhi hiện tại rất khỏe.”

Cước bộ của Cổ Tất Chi chậm lại, buồn bã nói: “Ta có lỗi với U nhi, khiến cho hấn một mình.”

“Tất Chi!” Từ Ly Thương Lãng ngắt lời hấn, mi tâm nhíu lại.

Biết hấn không thích nghe, Cổ Tất Chi xin lỗi cười cười: “Sau này ta không nói thế nữa. Đi thôi.” Nắm chặt tay Từ Ly Thương Lãng, hấn bước về phía trước.

Trở lại tẩm cung, trong phòng là vị thuốc đông y quanh năm không tiêu tan. Sau khi hai người bước vào, liền có người hầu lập tức bưng chén được đến, Cổ Tất Chi tiếp nhận, mấy hơi uống hết, sau đó một chén mật đường được uy vào trong miệng của hấn. Tiếp theo, nhóm nữ hầu bưng thức ăn đến. Cổ Tất Chi đã đi qua Diêm vương điện một hồi, trong ngày phải ăn năm bữa cơm, mỗi bữa cơm cũng không thể ăn nhiều, hơn nữa mỗi ngày đều phải uống được. Dù vậy, cả hoàng cung cũng không có kẻ nào cho rằng một ngày nào đó vương của bọn họ sẽ mệt mỏi vì chăm sóc thân thể suy nhược của nam tử nước khác này.

“Quân thượng.”

Người hầu bên người Từ Ly Thương Lãng đi đến, trên tay là một phong mật tín. Sau khi tiếp nhận thư, vừa nhìn thấy bức vẽ con rùa bị lật mai xuống đất trên phong thư, hấn đã biết phong thư này là do ai đưa đến. Ngoại trừ nhi tử tựa hồ vĩnh viễn sẽ không bao giờ trưởng thành của hấn, có ai lại nhảm chán vẽ hình rùa lật ngửa trên phong thư.

“Là Kiều Khiên?” Cổ Tất Chi hỏi.

Từ Ly Thương Lãng đưa hình rùa cho hấn xem: “Người nói còn có thể là ai?”

Cổ Tất Chi tiếp nhận thư, cũng không tò mò trong thư viết cái gì, chỉ nói một câu: “Xem có tin tức của Huyền Ngọc cùng U nhi hay không.”

“Hảo.” Cũng không sợ người này phát hiện cái gì, Từ Ly Thương Lãng mở thư ra trước mặt hấn.

Cổ Tất Chi không tò mò, chỉ chậm rãi ăn bữa cơm thứ tư của hấn. Trên bàn có hơn mười món tinh xảo, nhưng cũng không nhiều, mỗi món chỉ có một đĩa nhỏ, nam tử bình thường ăn mấy miếng là có thể ăn xong một đĩa. Bất quá nhiều nhất hấn cũng chỉ có thể ăn một nửa. Hấn từng chết một hồi, nên thân thể chỉ có thể điều trị từng chút từng chút.

Thư rất dày, Từ Ly Thương Lãng càng đọc tâm càng nặng nề, nhưng trên mặt lại không biểu hiện điều gì. Đọc xong hết, Cổ Tất Chi cũng đã gần như ăn no. Sai người vào thu dọn, Từ Ly Thương Lãng nói: “Tiểu gia hỏa Kiều Khiên mỗi ngày đều la hét trước mặt U nhi rằng U nhi là vị hôn thê của nó, kết quả U nhi không thèm để ý tới nó. Nó còn nói U nhi biên một khúc vũ mới, khiến nó say mê đến mức thất điên bát đảo, muốn U nhi khiêu cho nó xem một lần nữa ..., U nhi lại chết sống không chịu. Huyền Ngọc chỉ chế giễu, cũng không giúp nó, nên nó liền viết thư đến cầu cứu chúng ta.”

Cổ Tất Chi nở nụ cười, nụ cười này khiến Từ Ly Thương Lãng không thể rời mắt. Hấn tràn đầy tưởng niệm nói: “Vũ của U nhi thiên hạ tuyệt luân, mới đầu ta còn lo lắng sau khi nó đăng cơ, nó làm thế nào để ổn định đại thần trong triều. Nhưng sinh thần của Huyền Ngọc năm ấy, U nhi đã dùng một khúc vũ định thiên hạ. Chỉ cần là người đã từng xem qua vũ của U nhi, ai cũng cam tâm tình nguyện để nó sử dụng. Nhưng tâm của U nhi lại không đặt ở thiên hạ, không đặt ở triều đình. Nó ngồi trên vị trí kia, chắc chắn sẽ dụng tâm làm, nhưng lại ủy khuất nó.”

Từ Ly Thương Lãng ôm chặt hấn: “Vậy sao người không viết một phong thư cho Huyền Ngọc, nói U nhi truyền ngôi cho Cổ Niên?”

Cổ Tất Chi lắc đầu: “Niên đệ tính tình bạo ngược, giao ngôi vị hoàng đế cho hấn, chỉ sợ sinh linh khắp thiên hạ sẽ phải chịu tao ương. Hơn nữa.” Nghĩ đến cái gì, hấn khẽ trầm ngâm. “Niên đệ. Trong thư có viết hấn hiện tại ra sao không?”

Ánh mắt Từ Ly Thương Lãng sáng lên: “Kiều Khiên nói, nó rất ghét Cổ Niên. U nhi đang trốn hấn.”

Cổ Tất Chi nhíu mi nói: “Kỳ thật niên đệ không thể xem là thân huynh đệ của ta. Thân mẫu hần là muội muội khác mẹ của tiên hoàng, thân cô của ta, Ôn Nhạc công chúa. Ôn Nhạc công chúa bị điên. Thân phụ của niên đệ là thân thúc thúc An Dương vương. An Dương vương cùng Ôn Nhạc công chúa là huynh muội cùng một mẹ, hai người loạn luân sinh hạ Cổ Niên. Chuyện này là tội kỵ của hoàng gia, hoàng tổ phụ ban thưởng tử cho Ôn Nhạc công chúa và An Dương vương, cho niên đệ làm con thừa tự của mẫu hậu ta. Ta không thể đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hần cũng vì nguyên nhân này.”

Từ Ly Thương Lãng thừa cơ nói: “Người sợ trong huyết mạch của Cổ Niên cũng có loại bệnh điên đó?”

Cổ Tất Chi lo lắng nói: “Đây cũng là nguyên nhân vì sao ta không cho hần tiếp cận U nhi. U nhi có dung mạo khuynh quốc, ánh mắt niên đệ nhìn nó luôn khiến cho ta không thể yên tâm. Nhưng không biết mấy năm nay hần có chịu an phận thủ thường mà sống hay không?”

Từ Ly Thương Lãng lập tức nói: “Nếu Cổ Niên có tâm tư gì với U nhi, mấy năm nay cũng đã có hành động. Bất quá theo lời người vừa nói, người như hần, mấy năm nay cũng sẽ không chịu sống yên ổn. Tất Chi, nếu Cổ Niên đối U nhi.”

“Ta đây quyết không nường tay!” Cổ Tất Chi lạnh lùng nói, “Nếu hần có thể làm minh quân, ta cũng có thể nói Huyền Ngọc đem ngôi vị hoàng đế tặng cho hần, nhưng nếu hần dám ra tay với U nhi, trừ phi U nhi tự mình nguyên ý.”

Từ Ly Thương Lãng gật gật đầu, thử hỏi một câu: “Tất Chi, nếu U nhi thật sự không muốn ngồi ở vị trí kia, lại tuyệt đối không thể giao cho Cổ Niên, người có đồng ý để giang sơn đổi chủ hay không?”

Cổ Tất Chi nhíu mày: “Lời này có ý gì?” Hần có cảm giác không tốt.

Từ Ly Thương Lãng lập tức nói: “Tất Chi, người đừng lo, ta chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi. Giang sơn đổi chủ, không phải rất bình thường hay sao?”

Cổ Tất Chi lẳng lặng nhìn hần, sau một lúc mới nói: “Thương Lãng, không cần gạt ta. Thân thể của ta không tốt, nhưng ta muốn người cho ta biết. Ta sẽ chú ý đến thân thể của mình, điểm ấy người yên tâm.”

Từ Ly Thương Lãng cũng nhìn hần, sau một lúc do dự mới nói: “Tất Chi, có một chuyện ta vẫn luôn gạt người. Nhưng người không cần lo lắng, ta cam đoan U nhi cùng Huyền Ngọc đều rất khỏe.”

Biết người này lo lắng nhất chính là thân thể của mình, Cổ Tất Chi gật gật đầu: “Người nói đi, ta sẽ không lo lắng.”

Ôm người kia vào trong lòng, hôn hần một cái, Từ Ly Thương Lãng nói: “Ta chậm rãi nói, người không được lo lắng.”

Gỡ xuyên phật châu dùng để tĩnh tâm trên cổ tay xuống, Cổ Tất Chi nhắm mắt: “Hảo.”

Sắc trời hoàn toàn tối sầm, ánh nến trong tấm cung vẫn cháy sáng. Vẫn tựa vào trong lòng Từ Ly Thương Lãng, Cổ Tất Chi yên lặng nhìn về phía trước, chỉ có xuyên phật châu trong tay được lần hạt rất nhanh. Sau khi Từ Ly Thương Lãng nói hết mọi chuyện, hần nắm chặt phật châu, chậm rãi nói: “Viết phong thư cho Huyền Ngọc, hết thấy đều nghe theo U nhi.”

Từ Ly Thương Lãng rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở phào: “Ta đã lo lắng rằng sau khi người biết thiên hạ đổi chủ sẽ không chịu nổi. Người hãy yên tâm, ta sẽ bảo Kiều Khiên ở bên ngoài đầu toàn lực giúp U nhi.”

Cổ Tất Chi tựa tiểu phi tiểu nói: “Ta đã chết. Làm quân vương, ta không thẹn thiên hạ, không thẹn tổ tiên; làm phụ thân và trượng phu, ta nợ U nhi cùng Huyền Ngọc rất nhiều. Thiên hạ là của U nhi, nó muốn cho ai thì cho.”

Nghĩ đến cái gì đó, Từ Ly Thương Lãng cười vài tiếng, nói bên tai Cổ Tất Chi: “Còn có một chuyện, đảm bảo người sẽ cao hứng.”

“Cái gì?” Hai tròng mắt ám trầm của Cổ Tất Chi nháy mắt liền tỏa sáng.

“U nhi nó,” Từ Ly Thương Lãng ôm chặt người trong lòng, “Người không được kích động. U nhi nó, sinh một nam hài.”

“Cái gì!” Cổ Tất Chi đột nhiên tách khỏi cái ôm của Từ Ly Thương Lãng, mắt phượng trừng lớn, “U nhi nó, người nói?”

“Đúng,” lại ôm lấy người kia, Từ Ly Thương Lãng cười nói, “U nhi nó lấy thân nam nhi sinh một nam hài, tên là Tiểu Yêu. Sinh hạ vào cuối tháng mười hai năm trước, Kiều Khiên nói Tiểu Yêu đã kế thừa bộ dáng trước đây của U nhi, cực kỳ xinh đẹp.”

Cổ Tất Chi không thể nói nên lời, hần nắm chặt tay của Từ Ly Thương Lãng, hô hấp dồn dập. Chờ đến khi hần có thể thốt nên lời, hần liền khàn giọng nói: “Cho ta gặp, cho ta gặp nhi tử của U nhi. Ta, ta làm gia gia [ông nội]!”

“Đúng vậy, Tất Chi làm gia gia.” Hôn lên người đang kích động, khiến cho hần tĩnh tâm lại, Từ Ly Thương Lãng lúc này mới nói, “Nghiêm Sát cùng Cổ Niên khai chiến, Huyền Ngọc sợ sẽ liên lụy đến U nhi cùng tiểu hài tử, muốn mang hai người bọn họ đến trên đảo, đến lúc đó người có thể gặp được.”

“U nhi.” Cổ Tất Chi lại có chút bất an.

“Đừng lo lắng, U nhi sẽ đồng ý. Bằng không hần cũng sẽ không ở bên Nghiêm Sát kia nhiều năm như vậy. Theo lời Kiều Khiên nói, Nghiêm Sát xem U nhi là thê của hần. Kiều Khiên muốn đưa U nhi đi, U nhi không muốn, nói là không ly khai Nghiêm Sát. Tất Chi, U nhi sẽ chúc phúc cho người và ta.” Nụ hôn dừng trên cổ của Cổ Tất Chi, Từ Ly Thương Lãng giải khai vạt áo, đưa tay vào, khẽ vuốt ve thân thể hơi lạnh của hần.

Hô hấp không ổn định, ôm chặt Từ Ly Thương Lãng, Cổ Tất Chi gật gật đầu: “Cũng nên để cho U nhi biết phụ hoàng của hần ở cùng một vị nam tử. U nhi sẽ chấp nhận chúng ta.”

“Đúng vậy. U nhi thiện lương như thế, tốt đẹp như thế, sao lại không ủng hộ chúng ta?” Đặt người kia nằm xuống, Từ Ly Thương Lãng nhẹ nhàng nằm lên. Khẽ hôn thân thể trần trụi dưới thân mình, “Kiều Khiên nói đôi mắt của tiểu hài tử giống Nghiêm Sát, trông như ngọc bích xanh biếc. U nhi nhận định hài tử là tiểu yêu quái đầu thai nhằm, vô cùng quý trọng.”

“Ân.” Thừa nhận động tác hôn môi vuốt ve của người này, Cổ Tất Chi để hần chậm rãi tiến vào mình, lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ, “Hài tử của U nhi, đương nhiên, là, tiểu yêu quái, cầu hôn người.”

“Với ta mà nói, chỉ có một người cầu hôn người.” Ôn định Cổ Tất Chi, Từ Ly Thương Lãng dùng lực đạo mà người này có thể thừa nhận được chậm rãi di chuyển, chỉ cần người này còn sống, chỉ cần người này nguyện ý ở bên cạnh hần, chút nhần nhịn này chẳng đáng gì. Bất quá có một việc vô luận thế nào hần cũng không dám nói, cánh tay phải của U nhi đã bị phế.

Sờ sờ gương mặt của người đã ngủ say, Từ Ly Thương Lãng đứng dậy buông màn. Lập tức có người hầu tiến vào thay y phục cho hần, hần dặn dò: “Bảo trù phòng chuẩn bị bữa tối cho quân hầu, chờ sau khi cô trở về thì mang đến đây.”

“Vâng, quân thượng.”

“Truyền đại đô úy tới gặp cô.” [*cô: tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến]

“Vâng, quân thượng.”

Xốc màn lên, nhìn ngắm con người quen thuộc đang ngủ, Từ Ly Thương Lãng lúc này mới ra khỏi tấm cung, đi đến ngự thư phòng. Một lúc lâu sau, đại đô úy Từ Ly Thông mang hoàng mệnh ly khai ngự thư phòng. Ba ngày sau, Từ Ly Thông tự mình dẫn mười hai vạn thủy quân rời Vực đảo.

Đứng ở nơi cao nhất của hoàng cung, Cổ Tất Chi nhìn về phương xa, hần biết hôm nay Từ Ly Thông thống lĩnh mười hai vạn thủy quân rời đi, cũng biết bọn họ đi làm gì. Tay khẽ chạm vào phật châu, trên mặt Cổ Tất Chi là vẻ nghiêm túc hiếm thấy, từ khi hần đi đến nơi này, hần cũng rất hiếm khi quan tâm thế sự. Hần biết ngày hôm ấy Thương Lãng vẫn chưa nói hết mọi chuyện cho hần, nhưng vì không muốn để người nọ lo lắng, hần cũng không có hỏi lại.

Hần hiểu U nhi, hài tử chỉ thích khiêu vũ kia sao lại hảo hảo ở bên một người nam tử, còn sanh ra hài tử. Căn bản không có khả năng là yêu quái đầu thai nhằm gì cả, hần biết trên đời này có một thứ, ăn vào có

thể làm cho nam nhân sinh tử. Sao tên Nghiêm Sát kia lại ở bên U nhi? Chuyện hài tử nhất định cũng có liên quan đến Nghiêm Sát.

“Tất Chi, sao ngươi lại đứng ở chỗ này ?! Nơi này gió lớn.”

Một kiện áo choàng theo sự lo lắng của người vừa tới nhanh chóng được khoác lên người hắn, Cổ Tất Chi —— phụ hoàng Cổ Thiết đã chết nhiều năm của Cổ U, dựa về phía sau, trầm giọng nói: “Nói cho Kiều Khiên, nếu Cổ Niên ngoan cố không muốn buông tha U nhi, giết hắn. U nhi thiện tâm, lại càng không đành lòng, nhưng không trừ mối họa hiện tại thì sẽ để lại hậu họa.”

“Ta đã biết.” Ôm người kia vào lòng, Từ Ly Thương Lăng dẫn hắn đi, “U nhi chọn Nghiêm Sát, vậy Cổ Niên cũng sẽ chết, cũng không khiến cho U nhi đêm ngủ không an ổn. Kiều Khiên nói U nhi bảo Nghiêm Sát đưa Cổ Phi Yến lên đảo, còn sai người chiếu cố cẩn thận. Khi U nhi còn ở trong cung, không ít lần Cổ Phi Yến tìm hắn gây phiền toái. Ta cũng lo lắng U nhi không đành lòng, nếu người đã quyết định thì tốt rồi.”

Sắc mặt Cổ Tất Chi rất lạnh, tựa tiểu phi tiểu nói: “Cho tới bây giờ ta cũng không thích khuê nữ Phi Yến kia, nhưng U nhi lại thường nói khuê nữ nên được người ta yêu thương, ta cũng đành nhẫn nhịn. Năm đó khi nàng đẩy U nhi xuống hồ sen, nếu không có Đình Châu xuất hiện đúng lúc, U nhi đã bị nàng chìm chết. Thương Lăng, khoảng thời gian ta rời đi ngươi, nếu không có mẫu tử hai người bọn họ, ta sợ đã sớm tâm tư tích tụ mà chết, không đợi được đến khi ngươi tới.”

Từ Ly Thương Lăng ôm sát người trong lòng, người hắn thiếu nợ rất nhiều, hai người bọn họ đều bị thân phận của mình trêu đùa một phen, may mắn cuối cùng hắn đã quyết định đi tìm Cổ Tất Chi, may mắn rằng Cổ Tất Chi đã tỉnh lại.

“Khi ta gặp Huyền Ngọc, nàng mới mười sáu tuổi, chính là cái tuổi rực rỡ nhất trong đời nữ nhân. Nàng lại đem mười mấy năm đẹp nhất trong đời nàng dùng trên người ta, đơn thuần làm bằng hữu của ta, xem ta là đại ca. Còn lấy tấm thân xử nữ cho ta, sinh hạ U nhi để kế thừa ngôi vị hoàng đế.”

Đối với chuyện giữa hắn cùng Thương Lăng, Huyền Ngọc vẫn luôn chúc phúc cho hắn như trước, chỉ mong hắn có thể sống tốt. Nàng xem hắn là đại ca thân thiết nhất trên đời này, thương hắn, kính hắn, bảo hộ hắn. Thế nhưng hắn lại không bảo vệ nàng cùng hài tử của bọn họ cho tốt.

“Thương Lăng, không ai có thể làm cho U nhi cùng Huyền Ngọc chịu ủy khuất, cho dù là người U nhi thích, cho dù là thân nhân của ta. Giúp Nghiêm Sát lấy được giang sơn, rồi mang U nhi cùng Tiểu Yêu đến đây cho ta nhìn một cái. Mười mấy năm không gặp, không biết U nhi sẽ trở nên xinh đẹp thế nào.” Nghĩ đến tiểu tôn tử của mình, trên mặt Cổ Tất Chi đầy ý cười.

Thấy hắn nở nụ cười, Từ Ly Thương Lăng yên tâm: “Nghe lời ngươi, ngươi hãy vì ta mà yêu quý thân thể của mình, không cần quan tâm sốt ruột, cái gì ta cũng nghe lời ngươi.”

Quay đầu lại cho hắn một nụ cười, Cổ Tất Chi nói: “Ta sẽ yêu quý chính mình, cùng ngươi đi tiếp quãng đời còn lại.”

“Ngươi có thể nghĩ như vậy là tốt nhất.” Nhịn không được mà hôn hắn, Từ Ly Thương Lăng bế người kia lên, cười lớn đi về phía tẩm cung của hai người. Vì sao lúc trước hắn lại do dự không biết có nên đi tìm người này hay không? Hắn rất đáng chết.

63. Chương 63

Thượng

Đêm khuya, Nghiêm Sát đang ngủ say thì đột nhiên tỉnh dậy, sau đó liền nghe thấy có người gõ nhẹ lên cửa ba tiếng. Y lập tức cầm y phục xuống giường. Mở cửa đi ra ngoài, phân phó tam Nghiêm bảo hộ Nguyệt Quỳnh cùng Tiểu Yêu, y cầm theo hai thanh đại đồng chùy [búa đồng lớn] của mình ra khỏi ốc. Trong viện không có ai, nhưng Nghiêm Sát dám khẳng định vừa rồi có người ở trên mái nhà.

“Vương gia, hình như có hai người.” Hùng Kỉ Uông nhỏ giọng nói.

Lục mâu lạnh lẽo, Nghiêm Sát lập tức xoay người quay về ốc, Hùng Kỉ Uông cũng nhanh chóng chạy theo. Đi vào, y choáng váng, tam Nghiêm té ngã dưới đất! Còn ở cửa phòng thì lại có một kẻ đang cười hì hì, ngồi cắn hạt dưa.

“Từ!” Hùng Kỉ Uông chưa kịp hô hết câu, hắn đã bị hạt dưa bay đến điểm huyết đạo. Từ Ly Kiều Khiên cười cười với Nghiêm Sát mang sắc mặt tối tăm, chĩa chĩa về phía sau: “Có người muốn gặp Quỳnh Quỳnh, ta đang trông cửa. Người bên ngoài không biết, ngàn vạn lần đừng để cho bọn họ nghe thấy nha.”

Nghiêm Sát bước nhanh về phía trước, Từ Ly Kiều Khiên bật người, đưa tay ngăn y lại, nói nghiêm túc: “Lệ vương, hãy chờ đợi ở bên ngoài. Người kia đã nhiều năm không gặp Quỳnh Quỳnh, nhớ đến mức không chịu nổi mới mạo hiểm đến đây, sao Lệ vương lại không lưu một chút nhân tình?”

Lục mâu nheo lại, Nghiêm Sát buông cây búa: “Giải á huyết cho bọn hắn.”

Từ Ly Kiều Khiên vừa cười vừa cắn hạt dưa, nói: “Chỉ cần bọn họ không ồn ào là được.”

Nghiêm Sát không lên tiếng, Từ Ly Kiều Khiên cười hì hì, ném vỏ hạt dưa, huyết đạo trên người tam Nghiêm cùng Hùng Kỉ Uông đều được giải khai. Từ Khai Viễn đứng bên cạnh Nghiêm Sát, để phòng nhìn kẻ không rõ thân phận này. Cũng tự biết giọng của mình rất lớn, tuy Hùng Kỉ Uông rất muốn chạy lên bóp chết “Từ Khiên”, nhưng hắn cũng chỉ có thể chịu đựng. Thầm nghĩ: “Tốt nhất sau này tiểu tử người đừng rơi vào trong tay lão tử ta!”

Từ Ly Kiều Khiên tiếp tục cắn hạt dưa, còn rất quá phận mà phun vỏ hạt dưa đầy đất, ngồi như lão tăng nhập định canh giữ ở cửa, Nghiêm Mặc tiếp đón, bưng trà cho hắn, nhấp một ngụm, hắn “hà” một tiếng rồi nói: “Cổ Niên điên rồi, ngày mai vào cung hắn điên mình hắn, Lệ vương cũng đừng hợp vào theo hắn. Hắn nói cái gì thì người cứ nghe, chờ xuất cung rồi, các người muốn làm âm ỉ thế nào thì làm theo các người. Trong cung có không ít đồ vật đều là bảo bối quý giá của nương nương, nếu các người nhin không được mà cùng Cổ Niên điên cuồng phá hư, thái hậu lão nhân gia nàng sẽ mất hứng a.”

Hùng Kỉ Uông nguyên bản còn hận không thể bóp chết “Từ Khiên”, vừa nghe đến hai chữ “thái hậu” liền đột nhiên an tĩnh lại, cúi đầu lui về sau hai bước, nhìn bàn chân mình. Sự thay đổi của hắn khiến cho Từ Ly Kiều Khiên ngạc nhiên, chắc là hôm nay thái dương mọc ở hướng Tây. Tiếng khóc bị kiềm nén ầm ầm truyền ra từ trong phòng, nghe tiếng khóc hình như là của nữ tử. Tam Nghiêm không dám nhìn sắc mặt của Vương gia, Từ Khai Viễn cùng Hùng Kỉ Uông giống nhau, thân mình chấn động, cúi đầu nhìn chân mình. Chỉ có sắc mặt của Nghiêm Sát là bình tĩnh, y chỉ đứng ở đó, không hỏi người ở bên trong là ai, càng không nhìn gương mặt đáng đánh của Từ Ly Kiều Khiên.

Phòng trong, một tên hắc y nhân bịt mặt kích động nhìn người ngủ say trên giường, ôm Tiểu Yêu cũng đang ngủ say. Đôi mắt của “hắn” rất to, lạnh lẽo, nhưng hiện tại lại không ngừng rơi lệ. “Hắn” kiềm nén tiếng khóc, sợ sẽ đánh thức người rõ ràng là đang mệt chết nằm trên giường, tuy rằng “hắn” đã điểm thụ huyết [huyết ngũ] của người kia, nhưng vẫn còn lo sợ. Một lần lại một lần tham luyến vuốt ve khuôn mặt của người kia, nước mắt của “hắn” càng không thể ngừng rơi.

Thật sự nhin không được, “hắn” kéo khăn bịt mặt ra. Điều khiến kẻ khác ngạc nhiên chính là dưới chiếc khăn kia thế nhưng lại là một gương mặt kinh diễm tuyệt luân, “hắn” không phải nam, mà là một vị nữ tử. Đau đến tận xương, khe hôn môi Tiểu Yêu nằm trong lòng của người kia, nàng vừa khóc vừa thấp giọng gọi: “U nhi. U nhi.” Không phải là không thể gặp lại người nàng yêu nhất, mà là hiện tại nhiều người mắt tịt, nàng vẫn phải nhẫn nhịn tiếp.

Không quản người còn lại ở trong phòng có tỉnh dậy hay không nữa, nàng chân thành hôn môi Tiểu Yêu, vuốt ve người trên giường, ánh mắt phức tạp khẽ chạm đến nhĩ sức trên tai trái của người kia. Khi bên ngoài truyền đến tiếng ho khan, nàng mới điểm khai thụ huyết của người kia, luyến tiếc đặt Tiểu Yêu xuống, lại hôn, lại sờ. Đặt thứ gì đó bên người Tiểu Yêu, nàng kéo khăn bịt mặt lên, luyến tiếc nhìn người nằm trên giường một hồi, mới đi đến cạnh cửa, mở cửa ra.

Cửa vừa mở ra, Từ Khai Viễn, Hùng Kỉ Uông lập tức ngẩng đầu, nhìn đến đôi mắt sưng đỏ lộ ra ngoài, thân thể hai người đồng thời chấn động. Tam Nghiêm cũng sững sốt, nhìn đôi mắt kia sao lại quen mắt như thế? Chỉ có Nghiêm Sát không hề ngậy người, sau khi đối phương đi ra, y lui vài bước về phía sau, rất cung kính hành lễ. Việc này khiến hắc y nhân cùng Từ Ly Kiều Khiên buồn bực, tam Nghiêm cũng rất buồn bực.

Sau khi hành lễ xong, Nghiêm Sát chỉ nói bốn chữ: “Sắc trời sắp sáng.” Nhìn sắc trời, quả thật là sắp sáng, hắc y nhân cũng không hỏi Nghiêm Sát vì sao lại hành lễ, quay đầu lại, luyến tiếc liếc nhìn phòng trong một cái, khi “hắn” lại sắp rơi lệ, liền lôi kéo Từ Ly Kiêu Khiên rời đi. Hùng Kỉ Ôn đi ra ngoài theo, chỉ thấy hai người phi thân nhảy lên nóc nhà, chỉ trong khoảnh khắc, thân ảnh liền biến mất, khiến hắc y nhân kinh hãi một phen. Nhất định tiếng bước chân trên nóc nhà ban nãy là bọn họ cố ý, bằng không sao hắn có thể nghe được!

Tam Nghiêm chưa bao giờ có lòng hiếu kỳ, nhưng hiện tại cũng tò mò muốn chết. Hắc y nhân kia là ai? Chẳng lẽ Vương gia nhận thức được? Nghe tiếng khóc thì rõ ràng là nữ tử, “hắn” tới gặp Nguyệt Quỳnh công tử? Vậy mà Vương gia vẫn yên tâm? Sao lại không có tức giận? Còn hành lễ với đối phương? Khi tam Nghiêm vô cùng hiếu kỳ, đang nghĩ có nên đi hỏi Hùng Kỉ Ôn hoặc Từ Khai Viễn một chút hay không, Vương gia của bọn họ đã vào trong phòng, cũng đóng cửa lại.

Đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu [bộ ngựa bắt ve, không ngờ chim tước rình phía sau], sau khi Từ Ly Kiêu Khiên cùng Hắc y nhân rời đi, một người đứng trên một thân cây cách dịch quán rất xa, hoàn toàn dung nhập vào bóng đêm, hai tròng mắt lộ ra ngoài khăn che mặt ẩn chứa nghi hoặc cùng hàn quang. Hắn đứng ở nơi đó nhìn hồi lâu, thân hình chợt lóe lên, người liền biến mất.

Người trên giường đang nằm mộng đẹp, không có dấu hiệu đã khóc, vừa này không có tỉnh dậy. Tiểu Yêu có dấu vết bị động vào, bất quá nhìn nó vừa ngủ vừa chảy nước miếng, chắc cũng không bị đánh thức. Lục mâu sáng lên, Nghiêm Sát cầm lấy thứ gì đó được đặt bên cạnh Tiểu Yêu do người kia lưu lại — một khối bài tử màu đen được mạ vàng to bằng bàn tay, mặt trước là một con hổ màu vàng, mặt sau là chữ “Hổ” màu vàng. Thứ này rất dễ nhận biết, là thứ mà võ tướng triều đình đều có — “Hổ phù” điều động binh mã.

Đây là quà gặp mặt cho Tiểu Yêu, Nghiêm Sát cẩn thận cất nó đi. Chỉ có thể ngủ tiếp một canh giờ, y vẫn cỡi y phục tiến vào ổ chăn. Ôm Nguyệt Quỳnh, Nghiêm Sát nhắm mắt giả vờ ngủ, y khẳng định là không ngủ được, nhưng vẫn muốn nằm cùng người kia.

Một căn phòng bí mật trong hoàng cung, một nơi mà ngay cả hoàng đế Cổ Niên cũng không biết, vị lão giả một thân hắc y ngồi ở nhuyển ***, có năm cái đệm được đặt trước mặt hắn. Trong mắt lão giả ẩn ẩn hàm chứa nước mắt, nói với cái đệm không người ngồi: “U nhi. . . . Có phải ngươi đã trở về hay không?”

Ngày hôm sau khi Nguyệt Quỳnh tỉnh lại, hoàn toàn không biết chuyện đã xảy ra tối hôm qua, cũng không có ai nói cho hắn biết, mới vừa ăn điểm tâm, người trong cung liền đến truyền chỉ: tuyên Nghiêm Sát, Nguyệt Quỳnh, Nghiêm Tiểu Yêu vào kinh diện thánh. Thánh chỉ mới vừa đọc xong, Nghiêm Tiểu Yêu đột nhiên bật khóc, rất có dáng vẻ không khóc sụp trời thì không chịu ngừng. Tam Nghiêm vội vàng uy sũa uy sũa, sờ đùi sờ đùi, vú em Lê Hoa Chúc cùng An Bảo không có ở đây, tam Nghiêm làm việc này cũng rất thuần thục.

Nghiêm Tiểu Yêu ngày thường chỉ cần ăn uống no đủ, cha nó không đánh thức nó, không nhéo mặt nó, nó rất hiếm khi khóc, đa phần khóc cũng chỉ là nói lầm bầm, nếu không thì la hét vài tiếng là thôi. Nhưng hiện tại mặc kệ Nguyệt Quỳnh dỗ dành nó như thế nào, nó cũng không chịu ngừng, cuối cùng không có cách nào khác, thái giám tuyên chỉ chịu không nổi đành phải đi ra bên ngoài chờ. Nói đến cũng kỳ quái, tên thái giám kia vừa đi, Nghiêm Tiểu Yêu lập tức ngừng khóc. Rất ủy khuất nước mắt ồm phệ thân, giống như nó khóc là bởi vì bị người xấu dọa.

Nghiêm Sát ôm lấy hài tử, đội mũ lão hổ cho nó, lấy tiểu miên bào bọc lại, giống như khi xuống thuyền, khiến nó không nhìn thấy gì cả. Thấy Tiểu Yêu ở trong lòng phụ vương, không hề nao loạn, Nguyệt Quỳnh cũng mặc miên bào, đội mũ. Nghiêm Sát không mặc hoa lệ xiêm y gì, vẫn mặc một thân tó sam đơn giản như ngày thường ở trong phủ. Ôm hài tử ra khỏi ốc, Nghiêm Sát vẫn để cho hài tử cùng Nguyệt Quỳnh ngồi trên ngựa cùng y, khiến cho thái giám tuyên chỉ thỉnh thoảng lại đưa mắt trộm ngắm. Trong lòng hắn ta cảm thấy rất kỳ quái: vừa này nhìn thấy bộ dáng vị công tử này của Nghiêm Sát quá mức bình thường, chỉ là đôi mắt kia trông rất đẹp, tựa hồ đã từng gặp qua ở nơi nào. Lấy thân phận của Nghiêm Sát mà nói, y độc sủng một vị công tử như vậy thật khiến cho người khác khó hiểu.

Không lại bị che khuất dưới áo khoác, ôm hài tử, Nguyệt Quỳnh kích động nhìn ngắm ngã tư cùng phố xa ven đường đi ngang qua kinh thành. Hơn tám năm không trở lại đây, kinh thành có không ít biến hóa. Hắn

nhớ rõ phổ đối diện có một tiểu *** bán thức ăn vặt, hiện tại thì bán vải vóc; đằng trước có một cây hòe lớn, hiện tại chỉ còn cái gốc cây. . . . Hai mắt nóng lên, Nguyệt Quỳnh chớp chớp mắt, hấn không thể để lộ nửa điểm khác thường, bằng không sẽ khiến người khác nghi ngờ. Sợ mình lại thấy cảnh thương tình, Nguyệt Quỳnh cúi đầu nhìn tiểu yêu quái trong lòng hấn. Hài tử vừa mới khóc bây giờ vẫn còn đang buồn bực, nó bị bơm hơi tay, bập bẹ nói lảm bầm. Nguyệt Quỳnh đưa tay trái nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Yêu, hôn một cái, cắn nhẹ một cái, cảm giác nhột nhột làm cho Tiểu Yêu cười thành tiếng, cũng dễ chịu hơn không ít. Đôi mắt to dưới chiếc mũ cong cong, Tiểu Yêu không chỉ có đôi mắt giống Nghiêm Sát, ngay cả tính tình tựa hồ cũng có điểm giống.

Tuy rằng trên mặt tận lực không tỏ vẻ gì khác thường, nhưng tâm Nguyệt Quỳnh lại không thể khống chế được nổi kinh hoàng, nhất là khi ngựa của Nghiêm Sát ngừng lại. Vừa nhắc mắt, nhìn thấy đại môn sơn son kia. Thủ vệ sâm nghiêm, nơi hấn từng vô cùng quen thuộc, khiến cho tâm hấn sắp nhảy ra khỏi cổ họng. Không nghe thấy những lời khen tặng của quan viên chờ sẵn ở nơi đó, không nghe thấy tiếng Nghiêm Sát đáp lại, thậm chí cũng không nghe thấy tiếng nói bập bẹ của Tiểu Yêu, ngậy ngốc được người ôm xuống ngựa, ngậy ngốc để người kia kéo bước về phía hoàng cung, Nguyệt Quỳnh đột nhiên cảm thấy Tiểu Yêu trong lòng hấn thực nặng, hấn không thể ôm nổi.

Ôm nhi tử giao cho Nghiêm Mặc, Nghiêm Sát nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của Nguyệt Quỳnh, vững bước đi trước, lục mâu sâu kín. Người bên cạnh hô hấp không ổn định, cước bộ phù phiếm, người bên ngoài cứ tưởng rằng hấn bị khí thế của hoàng cung dọa sợ rồi. Đại chương của Nghiêm Sát dùng sức, người bị siết đau khẽ “a” lên một tiếng, tuy rằng khiến những người khác chú ý, nhưng hấn cũng nháy mắt thanh tỉnh lại.

Cúi đầu, cắn chặt răng, Nguyệt Quỳnh rút tay mình từ trong tay Nghiêm Sát ra, thoáng lui về phía sau một chút, bảo trì khoảng cách nửa bước với Nghiêm Sát. Hiện tại hấn không thể hồ đồ nữa, chỉ một sai lầm nhỏ cũng sẽ đưa tới phiền toái lớn. Theo bản năng sờ lên mặt mình, Nguyệt Quỳnh tự động viên, sẽ không nhận ra, tuyệt đối sẽ không nhận ra đâu, hành động này của hấn lọt vào mắt Hùng Kỉ Ôn cùng Từ Khai Viễn, hai người liền chấn động, khiến tam Nghiêm nhíu mày liên tục, hai người này làm sao vậy?

Liếc mắt xem xét Nguyệt Quỳnh, mặt Nghiêm Sát không chút thay đổi bước về phía trước dưới sự dẫn đường của cung nhân. Số lần Nghiêm Sát vào hoàng cung có thể đếm được trên đầu ngón tay, không vượt qua năm ngón. Nếu không phải năng lực của Nghiêm Sát thật sự phi phàm, chỉ bằng huyết thống tạp chủng Hồ Hán của y, cộng với thể trạng cường tráng như ngọn núi kia, nhiều nhất thì y cũng chỉ có thể làm thủ hạ của một vị Vương gia. Nhưng cho dù y đã có đủ tư cách đứng trên triều đình, Cổ Niên vẫn tự đáy lòng không muốn nhìn thấy y, dù y có lợi hại thế nào, vẫn là một tên tạp chủng mắt xanh.

Không ai dám nhìn vào mắt Nghiêm Sát, bộ hạ của y bởi vì nguyên nhân này hay lý do gì khác, đều kính vĩ cùng bội phục mà nhìn y. Nhưng ngoại trừ bộ hạ cùng binh lính, những người khác đều xem Nghiêm Sát là một tên tạp chủng Hồ Hán đáng sợ. Người như Nghiêm Sát đã hiếm gặp trong Hồ tộc, huống chi là ở Trung nguyên, nơi Hán nhân trải rộng. Trước kia mỗi khi y đi đến đâu, đều có hài tử bị y dọa khóc, mà ngay vừa này, y đã dọa khóc mấy hài tử đến xem náo nhiệt ở ven đường, càng dọa không ít dân chúng phải chạy về nhà. Bất quá có một người chưa từng bị đôi mắt kia của y dọa sợ, điểm duy nhất hấn sợ Nghiêm Sát chính là dục vọng mãnh liệt của y, mỗi lần đều làm cho hấn vừa nghe thấy ‘thị tẩm’ đã biến sắc.

Trước mắt là một tòa cung điện tráng lệ rực rỡ, thái giám dẫn đường bảo Nghiêm Sát chờ hấn đi vào thông bẩm Hoàng Thượng. Bấy người cộng thêm một tiểu oa nhi mới sinh bốn tháng, lại bị mấy chục tên hộ vệ đeo đao hộ tống. Nghiêm Sát không hề sợ hãi, sắc mặt bình tĩnh đứng ở nơi đó. Phía sau y, Hùng Kỉ Ôn, Từ Khai Viễn, tam Nghiêm cũng ưỡn ngực thẳng vai mà đứng. Chỉ có một người cúi đầu nhìn bàn chân mình, bất quá hấn bỗng nhiên vươn tay trái, khẽ kéo tay Nghiêm Sát một chút, nhỏ giọng nói: “Cho dù phát sinh chuyện gì, cũng phải chịu đựng trước.” Tay phải của Nghiêm Sát bị hấn kéo khẽ siết thành quyền, y đã nghe thấy. Đôi mắt to dưới chiếc mũ lập tức cong lên, không có việc gì, sẽ không!

Chỉ chớp lát, một vị thái giám Nghiêm Sát nhận thức cười tủm tỉm đi ra, khom người nói: “Vương gia, Hoàng Thượng bảo ngài đi vào, a, còn có Nguyệt Quỳnh công tử cùng thể tử điện hạ, Hoàng Thượng đã chuẩn bị hảo rượu nhậu để khoản đãi Vương gia. Thỉnh Vương gia theo nô tài.”

Nghiêm Sát vuốt cằm, Triệu công công đưa đến một ánh mắt chứa đầy thâm ý, khom người dẫn bọn họ tiến vào đại điện. Nguyệt Quỳnh nuốt nuốt nước miếng, do dự một chút rồi cúi đầu xuống, cúi đầu đi theo

Nghiêm Sát về phía trước. Thành thịch thành thịch, thành thịch thành thịch, tiếng tim đập bên tai hẳn rõ ràng như thế, chắc là người bên ngoài cũng nghe thấy.

Trong đại điện, Cổ Niên một thân long bào thoải mái nằm nghiêng trên ngai vàng điêu long, hai bên trái phải dưới chân hẳn có hai gã thị quân tuấn mỹ y phục bản mở đang quỳ. Trọng thần trong triều đều đến đây, nhưng cũng không nhìn thấy Giang Bùi Chiêu cùng Dương Tư Khải đã nhập kinh, giống như bàn rượu này chỉ để nghênh phong tẩy trần cho Nghiêm Sát. Còn Giải Ứng Tông thì cứ như một con lão ngư [trâu già], nghe nói còn đang trên đường đến.

Cước bộ trầm ổn dừng lại nơi sàn nhà đầy ánh sáng trong đại điện, cách xa người trên ngai vàng mười bước, Nghiêm Sát xốc vạt áo lên, quì một gối: “Thần Nghiêm Sát khấu kiến Ngô hoàng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Đám người Hùng Kỉ Uông hai chân quỳ xuống đất: “Thần (thảo dân) khấu kiến Ngô hoàng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế——” giọng nói của một người được thanh âm của những người khác che lấp, hẳn rũ mắt suy nghĩ, hô hấp không ổn định, cắn môi dưới thật mạnh, hẳn muốn khiến bản thân bình tĩnh lại.

Cổ Niên không cho đám người Nghiêm Sát đứng dậy, mà chỉ thoáng ngồi xuống, khoe môi mang theo ý cười thoát nhìn khiến cho người khác rất không thoải mái, mở miệng hỏi: “Oa nhi này chính là thể tử phải không? Ôm lại đây cho trẫm nhìn một cái.”

Triệu công công đứng phía sau hẳn đi đến, lục mâu của Nghiêm Sát nháy mắt trở nên u ám, Nghiêm Mặc ôm chặt Tiểu Yêu, mặt Nguyệt Quỳnh trắng bệch, hẳn siết chặt y phục của Nghiêm Sát, thầm bảo y đừng nên hành động thiếu suy nghĩ. Lúc này, Cổ Niên lại mở miệng: “Người nào là Nguyệt Quỳnh? Ngẩng đầu lên.” Toàn thân Nghiêm Sát căng cứng, Nguyệt Quỳnh nắm chặt y phục của y, bình tĩnh lại, chậm rãi ngẩng đầu lên, bên kia, Triệu công công đã ẵm Tiểu Yêu đi lên.

Đôi mắt to đầy hốt hoảng bất an khẽ nâng lên, sắc mặt của Cổ Niên đang ngồi trên ngai vàng nháy mắt đã thay đổi, hẳn “soạt” một tiếng đứng lên, trừng mắt như gặp quỷ, nhìn chằm chằm đôi mắt to hẳn tuyệt đối không quên kia. Sắc mặt Nguyệt Quỳnh tái nhợt. Tựa hồ là gặp được quân vương nên kinh hãi, thân thể đang run rẩy, chỉ có chính hẳn biết vì sao hẳn lại sợ hãi như thế, hẳn đã tận lực khống chế bản thân, nhưng vẫn không thể không sợ hãi. Trong óc không thể khống chế hiện lên một ít hình ảnh; một kẻ trói chặt tay chân hẳn; dùng tính khí xệt qua bụng cùng hạ thân của hẳn; hung ác nói phải chặt đứt ý niệm thú phi trong đầu hẳn; tiểu cầu yếu ớt bị dây thừng quấn lấy; người nọ kêu gào muốn cắn, muốn nuốt “bảo bối” của hẳn xuống bụng, mà người kia cũng đã cắn thật. Nguyệt Quỳnh muốn nôn.

Triệu công công ôm Tiểu Yêu đi, bầu không khí trong đại điện trở nên im ắng, có người kinh ngạc vì phản ứng của Hoàng Thượng; có kẻ cũng giống như Hoàng Thượng, kinh ngạc nhìn đôi mắt to kia; có người lại âm thầm lau mồ hôi thay Nghiêm Sát, tựa hồ Hoàng Thượng coi trọng sủng quân của y. Đôi mắt to đầy kinh hoàng của Nguyệt Quỳnh theo bản năng phiêu nhìn hai bên, khi hẳn nhìn thấy một vị lão giả râu bạc đang chờ hẳn, trong đôi mắt to hiện lên nỗi ủy khuất cùng kích động, sau đó lại nhanh chóng nhìn về Cổ Niên.

Triệu công công ôm hài tử đến trước mặt vị Hoàng Thượng còn đang kinh ngạc, tháo chiếc mũ của hài tử xuống. Cổ Niên tùy tiện phiêu mắt nhìn một cái, lại giật mình ngậy người, hẳn ngơ ngác hô “U nhi. . . .” Rất nhiều người đang ngồi đó đều sửng sốt, nhất là vị lão giả râu bạc mà Nguyệt Quỳnh nhìn đến ban nãy. Khi mọi người ở đó đều đang ngạc nhiên vì “mỹ sắc” của Nghiêm Tiểu Yêu, chợt nghe “oa” một tiếng, tiếng khóc không ném nóc nhà đi sẽ không chịu ngừng lập tức vang lên.

Tiếng khóc này bừng tỉnh Cổ Niên, cũng bừng tỉnh những người khác. Hẳn đưa tay ra ôm, nào biết mới vừa chạm đến Nghiêm Tiểu Yêu, Nghiêm Tiểu Yêu lại lớn giọng khóc thét, đưa tay về phía phụ thân. Cổ Niên nhủ chặt mi tâm, trong mắt hiện lên vẻ tàn khốc hung dữ. Nhất Thiên nói U nhi chuyển thể ở Giang Lăng, hiện tại xem ra. Ngọn lửa trong mắt hẳn bừng lên, chẳng lẽ dù đã chuyển thể cũng không nguyện thân cận với hẳn sao?! Hẳn muốn đưa tay ra bắt lấy Nghiêm Tiểu Yêu, tiếng kêu sợ hãi của Nguyệt Quỳnh đã ra đến yết hầu, Nghiêm Sát không nhịn được muốn ra tay.

Lúc này, một giọng nói không nên xuất hiện lúc này vang lên: “Là tiếng khóc của hài tử sao? Ai gia ở hoa viên cũng có thể nghe thấy.” Đôi mắt to của Nguyệt Quỳnh trừng lớn, thân thể nháy mắt liên run rẩy, tâm càng đập nhanh và mạnh hơn. “Oa —— oa ——” Tiểu Yêu khóc đến mức kinh thiên động địa, quỷ thần

khiep sợ, giọng lớn đến mất khiến cho người ta tuyệt đối tin tưởng rằng nó chính là nhi tử của Lệ vương Nghiêm Sát.

Quần thần lập tức đứng dậy hô to: “Thái hậu nương nương ——” Cổ Niên miễn cưỡng thu hồi tầm mắt từ trên người Nghiêm Tiểu Yêu, khó khăn đứng lên, có điều cổ kị nói với người vừa xuất hiện: “Là nhi tử của Lệ vương, hôm nay trăm triệu bọn họ tiến cung.”

“Nguyên lai là Lệ vương thế tử, trách không được tiếng khóc lại lớn như vậy.” Thái hậu mỹ diễm tuyệt luân, thần sắc lạnh lùng, một tay đặt lên mu bàn tay của thái giám thân cận Đinh Châu, chậm rãi đi đến nhuyển ghế đặt cạnh ngai vàng, ngồi xuống, vẻ tôn quý của mẫu nghi thiên hạ khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng. Tam Nghiêm giật mình ngậy người nhìn đôi mắt đã được điểm trang của thái hậu, sao lại có thể có chút quen mắt như vậy?

Muốn biết người Cổ Niên kiêng kị nhất là ai, chính là thái hậu Trương Huyền Ngọc. Nữ nhân này không để ý việc triều chính, lại càng không dùng thân phận của mình mà mượn sức quan viên triều đình, nhưng trong triều không có kẻ nào lại không sợ bị lãnh diễm thái hậu năng phiêu mất liếc một cái liền sẽ bị đông chết. Sau lưng nàng có đại học sĩ Lý Chương Tiên, có thần tử trung tâm của tiên đế Cổ Thiết, còn có lực lượng thần bí làm cho Cổ Niên không dám hành động thiếu suy nghĩ với nàng. Trương Huyền Ngọc không phải là nữ nhân quan gia, thân thế bí ẩn. Cổ Thiết đi du hành bên ngoài đột nhiên mang nàng về cung, trực tiếp phong làm thái tử phi, sau khi đăng cơ liền phong nàng làm hoàng hậu. Sau đó Cổ Thiết không có phi tần nào khác, ba nghìn sủng ái vu một thân.

Sau khi Cổ Thiết qua đời, Cổ Niên từng thử kiểm tra nàng, hành động với Cổ U tại trong cung, kết quả là buổi tối ngày hôm sau, hắn bị người chặt đứt xương sườn, cắt một miếng thịt trên mông ngay trong phòng ngủ ở nhà mình. Tuy rằng không có chứng cứ thuyết minh việc này có liên quan đến Trương Huyền Ngọc, nhưng Cổ Niên không dám trêu chọc nàng. Đây cũng là lý do vì sao Cổ Niên dùng thời gian hai năm mới đoạt thiên hạ, một là cho Cổ U thời gian để lo liệu, hai là kiêng kị Trương Huyền Ngọc.

Bất quá Trương Huyền Ngọc dù sao cũng là nữ nhân, thấy nàng căn bản vô lực ngăn mình cướp lấy thiên hạ, Cổ Niên cũng không nương tay nữa, chỉ là hắn ngàn tính vạn tính không có tính đến Cổ U bỏ mẫu hậu của mình lại mà tự thiêu. Kể từ khi đó, Cổ Niên liền càng kiêng kị Trương Huyền Ngọc, bất quá Trương Huyền Ngọc cũng không động đến hắn, ngoại trừ khóc cùng mắng to thì không có ý muốn trả thù gì, làm cho Cổ Niên hoài nghi chuyện hắn bị cắt thịt hoàn toàn không liên quan đến nàng. Nhưng là chuyện bị cắt thịt chung quy vẫn khiến cho hắn có chút ám ảnh, nếu Trương Huyền Ngọc nguyện ý an an ổn ổn ở trong cung, hắn cũng sẽ nghe theo nàng. Cho dù nói thế nào, nàng vẫn là mẫu thân của Cổ U.

Lạnh lùng đảo mắt qua quần thần, ánh mắt Trương Huyền Ngọc dừng lại trên người của kẻ đang quỳ trên mặt đất, đôi mắt xinh đẹp sáng lên. “Sao Hoàng Thượng lại thất lễ như thế? Để cho Lệ vương một mực quỳ trên mặt đất?”

Cổ Niên không chút cao hứng nói một câu: “Đứng lên đi.” Nói xong, hắn liền nhìn về phía Nguyệt Quỳnh.

“Tạ ơn Hoàng Thượng, thái hậu thánh ân.” Nghiêm Sát đứng lên, Nguyệt Quỳnh cũng cúi đầu đứng lên. Bên kia, Nghiêm Tiểu Yêu còn đang oa oa khóc lớn, Nguyệt Quỳnh cũng không lo lắng, khóe miệng thậm chí còn mang một nụ cười nhàn nhạt.

Trương Huyền Ngọc phiêu mất liếc nhìn Cổ Niên một cái, lại khinh thường đưa mắt nhìn nam quân quỳ trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Hoàng Thượng triệu Lệ vương tiến cung, sao ngay cả hải tử cũng triệu vào? Đây là nơi mà hải tử có thể ở sao? Xung quanh có nhiều kẻ lạ mặt như vậy, khó trách lại làm hải tử khóc.” Mặc kệ lời nói của mình không chứa mặt mũi cho Cổ Niên thế nào, nàng phân phó: “Đinh Châu, ôm hải tử lại đây cho ai gia.”

“Vâng, thái hậu.” Đinh Châu vẫn khom người cúi đầu từ khi tiến vào đi đến trước mặt Triệu công công, vươn hai tay ra. Triệu công công đưa mắt nhìn Hoàng Thượng, sau khi Hoàng Thượng không cam lòng mà gật đầu, hắn giao hải tử cho Đinh Châu, không hề phát hiện hai tay Đinh Châu ôm lấy hải tử có chút run rẩy. Ôm hải tử, Đinh Châu lại cúi đầu thối lui đến trước mặt thái hậu, giao hải tử cho thái hậu.

Nghiêm Tiểu Yêu đang khóc thét vừa tiến vào vòng tay của thái hậu, tiếng khóc nhất thời liền nhỏ đi, trên gương mặt lãnh diễm của Trương Huyền Ngọc hiện lên tình thương ôn nhu của người mẹ, nàng đứng lên,

ôn hoà nói với Cổ Niên: “Hài tử này có duyên với ai gia, ai gia ôm hài tử đi, cũng miễn cho nó phá hủy nhũ hính của Hoàng Thượng.” Nói xong, nàng quay đầu nói với Nghiêm Sát: “Khi nào xuất cung thì sai người đến chỗ ai gia ôm hài tử đi.”

“Thần thay Tiểu Yêu tạ ơn thái hậu ân sủng.” Lục mâu của Nghiêm Sát tối tăm không thấy đáy.

Thái hậu mang thần sắc kinh ngạc hỏi: “Hài tử này tên là gì? Tiểu Yêu?”

Một kẻ khác lớn mật đáp lại trước khi Nghiêm Sát mở miệng: “Bẩm thái hậu nương nương, nó tên là Nghiêm Tiểu Yêu, đại danh còn chưa đặt, định sẽ chờ nó lớn lên rồi mới đặt.”

Người này vừa nói, ánh mắt của Cổ Niên lại dây dưa trên đôi mắt to của hắn. Thái hậu sững sốt, khuôn mặt xinh đẹp không có biến hóa gì khác. Nàng tò mò nhìn nam tử vừa nói chuyện, hỏi: “Người là ai?”

Đối phương cung kính quỳ xuống, hành một cái đại lễ: “Thảo dân Nguyệt Quỳnh, là cha của Tiểu Yêu.”

“Cha của Tiểu Yêu?” Tựa hồ Trương Huyền Ngọc vừa nghe đến đây liền hưng trí, ôm hài tử đi đến, “Ngẩng đầu lên cho ai gia nhìn một cái.”

Nguyệt Quỳnh ngẩng đầu lên, trong đôi mắt thật to là sự an tâm cùng một chút chờ mong. Trương Huyền Ngọc theo dõi hắn, mắt chớp chớp, sau đó nàng hơi cúi người, một tay khẽ nâng cằm đối phương lên: “Thật ra ai gia cũng có nghe nói vị công tử được sủng ái bên người Lệ vương được Hoàng Thượng triệu tiến cung, chính là người? Không nghĩ tới Lệ vương lại cho thế tử gọi người là cha.” Tựa hồ đang nói rằng bộ dáng bình thường của hắn sao lại được sủng ái.

Đôi mắt to khẽ cong lên một chút: “Thảo dân không dám.” Gần đó, một vị lão giả râu bạc nhìn thấy cử chỉ của hai người, đôi mắt chớp rồi lại chớp, thậm chí còn mang theo nổi tức giận hận không thể bắt người kia lại đây, hung hăng giáo huấn một chút.

Trương Huyền Ngọc thu tay lại, vỗ vỗ hài tử lại bắt đầu khóc trong lòng mình: “Bộ dáng công tử người bình thường một chút, bất quá ai gia thích. Người nói người là cha của hài tử này, xem ra Lệ vương quả thật rất sủng ái người. Đứng lên đi.”

Nguyệt Quỳnh đứng lên. “Oa. Oa.” Thấy cha, Nghiêm Tiểu Yêu lại có xu hướng khóc lớn, đưa tay muốn phụ thân ôm.

Trương Huyền Ngọc đưa hài tử đến, Nguyệt Quỳnh nhanh chóng ôm lấy. Trương Huyền Ngọc nhú mày: “Tay người.”

Nguyệt Quỳnh đưa tay trái ôm lấy hài tử, rũ mắt: “Tay phải từng thụ thương, không có khí lực.” Lời này vừa thốt lên, vị lão giả râu bạc kia thiếu chút nữa phun rượu trong miệng ra, hai tròng mắt hiện lên lãnh quang.

Trương Huyền Ngọc thở dài, đôi mắt to đột nhiên có chút phiếm hồng. Nàng kiềm chế, vẫn dùng loại ngữ khí lạnh như băng nói: “Khổ cho người. Ai gia thích hài tử này, ai gia đã hai mươi năm không có nghe thấy tiếng khóc của hài tử. Đình Châu, phân phó ngự thiện phòng, sai bọn họ làm chút thức ăn cho hài tử, đưa đến chỗ ai gia.”

“Vâng, thái hậu nương nương.” Đình Châu nhanh chóng lui ra.

Trương Huyền Ngọc xoay người, thần nhiên nói: “Lệ vương, ai gia mang người của người đi.” Sau đó không đợi đối phương đồng ý, nàng đã nhấc chân rời đi. Cổ Niên bên kia muốn nói gì đó, nàng lập tức lạnh lùng nói: “Ai gia muốn cùng hài tử chơi đùa chút cũng không được?”

Cổ Niên rất không cam tâm tình nguyện nói: “Thái hậu ngài thích hài tử, có thể mang đi, nhưng là Nguyệt Quỳnh. để cho hắn ở lại đây đi.”

Trương Huyền Ngọc lạnh nhạt nói: “Bên chân Hoàng Thượng có kẻ quỳ hầu hạ, để cho công tử của Lệ vương hầu hạ ngài cũng không thích hợp. Hắn là cha của hài tử, Hoàng Thượng không nhìn thấy hài tử không muốn ly khai cha?” Lại hừ lạnh một tiếng, Trương Huyền Ngọc không nhìn sắc mặt không tốt của kẻ bị nàng châm chọc, cao quý rời đi, Nguyệt Quỳnh một tay ôm hài tử, hành lễ với Hoàng Thượng xong,

không nhìn Nghiêm Sát, vội vàng đuối kịp thái hậu, tựa hồ đã bị bầu không khí của nơi này dọa sợ không nhẹ.

64. Chương 64

Thượng

Trong hội quán, cửa chính sảnh đóng chặt, Nghiêm Sát trầm lặng ngồi trên ghế, Hùng Kỉ Uông, tam Nghiêm cùng Từ Khai Viễn chờ Vương gia hạ lệnh. Ngoài hội quán, rất nhiều binh mã bao vây hội quán chặt như nêm. Cổ Niên cho Nghiêm Sát thời gian ba ngày để lo liệu, nhưng hẳn chỉ cần một câu trả lời, Nghiêm Sát đáp ứng cũng phải đáp ứng, không đáp ứng cũng phải đáp ứng.

“Vương gia, ngài hạ lệnh đi. Thuộc hạ không cần mệnh này, cũng muốn liều mạng với cẩu hoàng đế!” Hùng Kỉ Uông đã chuẩn bị làm sát nhân.

“Vương gia, ngài hạ lệnh đi!” Tam Nghiêm trầm miệng một lời.

Từ Khai Viễn cúi đầu [tự kỷ] viết viết mấy chữ ở trên bàn: Trương Huyền Ngọc. Nguyệt Quỳnh. Trương Huyền Ngọc. Nguyệt Quỳnh. Huyền ngọc. Nguyệt Quỳnh. Ngọc huyền. Nguyệt Quỳnh. Ngón tay khẽ dừng một chút, hẳn dùng tay áo lau sạch dấu vết trên bàn, ngừng đầu chờ Vương gia hạ lệnh.

“Khẩu khẩu khẩu”, có người gõ cửa, Nghiêm Mặc lập tức đứng lên, chợt nghe bên ngoài nói: “Vương gia, tiểu nhân mang cơm trưa đến cho Vương gia.” Là người hầu của hội quán. Nghiêm Mặc liếc mắt nhìn Vương gia một cái, lập tức đi mở cửa, ngoài cửa có bốn gã người hầu cúi đầu rù mắt đi vào, đặt thức ăn trong tay lên bàn xong liền lui ra ngoài. Nghiêm Mặc đóng cửa lại, Nghiêm Mưu Nghiêm Tráng lập tức kiểm tra bát đĩa trên bàn. Nghiêm Mưu chạm phải một thứ gì đó dưới đáy bát của mình, hẳn lập tức gỡ ra, là một mảnh giấy rất mỏng.

Lấy ra, Nghiêm Mưu lập tức giao cho Vương gia, những người khác đều tập trung lại đây. Trên mảnh giấy viết một câu: giờ tý ra khỏi thành, giao người ngoài thành. Ngoại trừ Nghiêm Sát, đôi mắt của những người khác nháy mắt đều trừng lớn!

Đốt mảnh giấy đi, Nghiêm Sát mở miệng: “Nói cho Nghiêm Kim, giờ tý đêm nay hành động.”

“Vâng!”

Nghiêm Sát ở trong hội quán, vẫn không lộ diện, binh mã bao vây ở bên ngoài cũng không dám phân tâm, kẻ phụ trách trông giữ Nghiêm Sát là nội nha tổng quản Trình Ngũ, một trong số các tâm phúc của Cổ Niên, mấy năm nay hẳn đã tìm không ít mỹ thiếu niên rất giống U để dâng cho Cổ Niên. Vẫn đợi đến khi bầu trời tối đen, Nghiêm Sát cũng không phái người đi ra, Trình Ngũ bấu môi, người Hoàng Thượng coi trọng, nhất định phải có được trong tay, cho dù cho Nghiêm Sát thời gian ba ngày, Nghiêm Sát có năng lực làm được cái gì? Hẳn sờ sờ cái bụng đói, phân phó thủ hạ trông giữ nghiêm mật, hẳn đi ăn cơm.

Ban đêm, ánh nến trong hội quán sáng bừng lên, Nghiêm Sát vẫn ngồi ở chỗ kia như cũ, bên chân là đại đồng chuy [búa đồng lớn] của y. Đám người Hùng Kỉ Uông mang sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị ngồi ở vị trí, chỉ chờ giờ tý vừa đến liền hành động. Giờ Hợi canh ba, Nghiêm Mặc thối tất ánh nến trong phòng, người bên ngoài nghĩ rằng Nghiêm Sát đã nghỉ tạm. Lúc này Trình Ngũ ăn uống no đủ mới cưỡi ngựa trở về. Hắn nhìn về phía hội quán vài lần, thấy đèn tắt, mới nói với thủ hạ: “Cửa thành đã đóng, lưu lại hai mươi người trấn thủ ở đây.”

Lúc này phó quan phụ tá của Trình Ngũ liền tiến lên, do dự nói: “Tổng quản đại nhân, Hoàng Thượng mệnh ta trấn thủ tại đây, ta thấy rời đi một mình không được tốt lắm.”

Trình Ngũ chắt lưỡi một tiếng, nói: “Toàn bộ binh mã của Nghiêm Sát đều ở ngoài thành, bên cạnh hẳn chỉ có vài người đi theo, hai mươi người thừa sức đối phó hẳn. Cho dù hẳn có thể ra khỏi hội quán, cũng khó ra kinh thành. Hẳn hiện tại chính là rửa trong chum [tựa như “cá nằm trên thớt”], chờ bị bắt đi. Ha ha ha, lưu lại hai mươi người, những người khác, triệt.”

”Lệ vương Nghiêm Sát dũng mãnh phi phàm, nếu hấn muốn xông ra, chỉ sợ hai mươi người không đủ để ngăn cản.” Phó quan phụ tá vẫn khuyên nhủ.

Trình Ngũ không hài lòng nói: “Người hoài nghi bản đại nhân cố ý để cho Nghiêm Sát chạy sao?”

”Hạ quan không dám.”

”Hừ, cho dù ta chỉ để lại một người, Nghiêm Sát cũng đừng mong ra khỏi thành. Lưu lại hai mươi người, những người khác rút lui theo bản đại nhân!”

Thấy không thể thuyết phục Trình Ngũ, phó quan phụ tá ngẫm lại, nếu xảy ra chuyện cũng không có vấn đề gì với hấn, liền để lại hai mươi người trấn thủ tại đây, hấn cùng những người khác theo Trình Ngũ ly khai.

Mà lúc này, tại một gian nhà bỏ hoang tồi tàn trong kinh thành, có một người bị trói gô dưới đất, miệng bị nhét hai chiếc vớ thối, trên người bị lột sạch, chỉ chừa một cái tiết khổ. Hấn vừa giãy dụa vừa kêu ô ô, đáng tiếc ngoại trừ gió lạnh thổi qua, không ai phát hiện nội nha tổng quản Trình đại nhân đã bị người ta để tại nơi này.

”Bang bang bang.”

Giờ tý đã đến, Nghiêm Sát cầm hai cây đại đồng chùy của y, đứng lên, Nghiêm Mưu lặng lẽ mở cửa ra, ngoài phòng không có ai, đám người hầu của hội quán tựa hồ đều đã ngủ. Nghiêm Mưu mở cửa, nhảy ra ngoài, Nghiêm Mặc cùng Nghiêm Tráng theo sát. Sau đó, Hùng Kỉ Uông cùng Từ Khai Viễn cũng nhanh chóng ra khỏi phòng. Rất nhanh, tam Nghiêm đã dẫn ngựa đến đây, Nghiêm Sát là người cuối cùng đi ra ngoài. Ngồi lên cưỡi đi mã, sau khi thấy những người khác đều đã lên ngựa, y giờ đồng chùy trong tay lên, hét lớn một tiếng: “Xông ra!”

”Rầm!”

Đại môn của hội quán bị đại đồng chùy đập nát từ bên trong, hai mươi người đang ngủ gật ở bên ngoài bật người bừng tỉnh, hốt hoảng lên ngựa. Đột nhiên, trên nóc của hội quán xuất hiện mấy chục tên hắc y nhân, một trận mưa tên che chở đám người Nghiêm Sát lao thẳng đến hai mươi tên phụ trách trông coi. Đáng thương bọn họ còn không kịp rút đao, đã bị bắn rơi xuống ngựa, lập tức bị những con ngựa đang xông đến đánh bay ra ngoài.

Hùng Kỉ Uông, tam Nghiêm cùng Từ Khai Viễn quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy những hắc y nhân này nhanh chóng nhảy xuống nóc nhà. Sau một tiếng huýt sáo lớn, mấy chục con ngựa vọt ra từ các ngõ nhỏ chung quanh, hắc y nhân nhanh chóng lên ngựa, đi theo sau bọn họ. Năm người áp chế nổi khiếp sợ trong lòng, phát mã tiên [roi ngựa] lên, theo sát người không hề quay đầu lại ở phía trước.

Kinh thành đang yên tĩnh bỗng vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, mơ hồ truyền đến sự rối loạn, nhưng Nghiêm Sát lại càng không ngừng thúc giục cưỡi đi mã chạy về hướng cửa thành. Thủ vệ cửa thành nghe thấy tiếng vó ngựa, giờ được hướng về nơi phát ra tiếng động, khi bọn hấn thấy rõ ràng người ở phía trước là ai, thủ vệ liền kinh sợ hô: “Là Lệ vương! Là!” Một mũi tên bay đến từ bầu trời đêm tiến nhập yết hầu của hấn, tên thủ vệ kia rơi xuống từ trên tường thành. Tiếng hô của hấn đã kinh động những người khác, đám thủ vệ cửa thành vội đeo cung đeo cung, gọi người gọi người, bày trận bày trận.

Mà điều bọn họ không thể ngờ chính là, mấy trăm người đột nhiên xuất hiện nơi sông đào bảo vệ thành, vô số móc ung chảo ở trên tường thành, đám tử sĩ thân thủ nhanh nhẹn rất nhanh đã đặt chân lên tường thành. Ngay khi đám thủ vệ vội vã đối phó với Nghiêm Sát, những tử sĩ xông lên tường thành đột nhiên xuất hiện phía sau bọn họ, ánh đao lóe sáng. Ngay sau đó, dây thừng hai bên cầu treo bị chém đứt, cầu treo oanh một tiếng rơi xuống đất.

Ngay chính diện, trong trận mưa tên giữa trời đêm bắn về phía thủ vệ cửa thành, Nghiêm Sát đã đến, ngay sau đó, rất nhiều hắc y nhân bật mặt từ bốn phương tám hướng nhảy ra. Trong ngoài giáp công, trong lúc nhất thời, nơi cửa thành tiếng chém giết rung trời. Nghiêm Sát nhìn thấy hắc y nhân, cưỡi đi mã dưới thân y vẫn chạy nhanh về phía trước, y nắm chặt đồng chùy trong tay, trong nháy mắt, khi sắp vọt tới trước cửa thành, y kẹp chặt bụng ngựa, một búa đánh bay hàng rào cùng ba bốn gã thủ vệ. Tiếp theo lại là một búa, hàng rào còn lại cũng bị y đánh tan.

Lúc này, tam Nghiêm cùng Hùng Kỉ Uông chạy tới, bốn người nhanh chóng xuống ngựa, tiến thẳng đến cửa thành. Nghiêm Sát đánh đám thủ vệ cửa thành đến mức không còn sức chống trả, đám hắc y nhân kia cũng đuổi tới, tám hắc y nhân ngăn đám thủ vệ cửa thành ở phía sau lại. Bên kia, tam Nghiêm cùng Hùng Kỉ Uông đã mở then cửa nặng nề ra.

”Chi nha” một tiếng, cánh cửa thành nặng nề chậm rãi mở ra, tam Nghiêm cùng Hùng Kỉ Uông nhanh chóng lên ngựa, phóng về phía trước, đã có người tiếp ứng sẵn ở bên kia.

”Vương gia! Khai Viễn! Đi mau!” Dĩ nhiên là Nghiêm Kim, Nghiêm Thiết đã cùng Nhâm Phủ ly khai vương phủ, chẳng biết đi đâu! Lại đánh bay vài tên thủ vệ, Nghiêm Sát mang Từ Khai Viễn vọt ra, không rảnh bận tâm đến đám hắc y nhân phía sau, sáu người lên ngựa, không ngừng chạy về phía ngoài thành. Nghiêm Kim Nghiêm Thiết huyết sáo một tiếng, những tử sĩ trên tường thành đang chém giết đến mức thất linh bát lạc cũng không ham chiến nữa, mang theo đồng bạn bị thương, cùng đám hắc y nhân kia rời khỏi cửa thành.

Khi Từ Mã Chuy biết được tin tức, dẫn đại đội nhân mã đuổi đến, làm sao còn thấy thân ảnh của đám người Nghiêm Sát, chỉ thấy thi thể của thủ vệ cửa thành nằm la liệt khắp nơi trên mặt đất. Sắc mặt hần trở nên âm trầm, Nghiêm Sát cứ như thể bỏ lại “thê” cùng tử của mình mà chạy trốn? Hần chưa quên nam tử đã hát ca dao cho hài tử kia. Nghiêm Sát vì hần mà đại bất kính với Hoàng Thượng, hần nghĩ rằng Nghiêm Sát là một hán tử, không ngờ. bất quá cũng chỉ là một kẻ tham sống sợ chết!

Lúc này có người hốt hoảng chạy đến bẩm báo: “Tướng quân, toàn bộ cung thủ mai phục sẵn ở ngoài thành, đều bị người giết!”

Từ Mã Chuy nhíu mày: “Lập tức phái người tiến cung bẩm báo Hoàng Thượng, những người khác theo ta đuổi theo!” Khi không ai chú ý, trong mắt hần hiện lên vẻ kinh ngạc, hần còn chưa ra tay, là do ai làm?

”Cái gì? Nghiêm Sát chạy thoát ?!” Cổ Niên vừa biết được tin tức liền đẩy tên thị quân ra, trần trụi bước xuống giường.

”Bẩm Hoàng Thượng, Nghiêm Sát dẫn theo thủ hạ của hần chạy thoát, có một đám hắc y nhân bịt mặt giúp hần. Toàn bộ cung thủ mà Từ Mã tướng quân an trí ở ngoài thành phục kích đều bị người mai phục, giết chết, Từ Mã tướng quân tự mình dẫn nhân mã đuổi theo Nghiêm Sát.”

Trong mắt Cổ Niên lóe lên hàn quang, người đầu tiên hần nghĩ đến chính là: “Lập tức đi tắm cung của thái hậu, mang Nguyệt Quỳnh đến đây cho tắm!”

”Vâng!”

Liếm liếm khóe môi, Cổ Niên âm trầm nở nụ cười: “Nghiêm Sát a Nghiêm Sát, đây chính là người đưa cho tắm.” Dục vọng giữa hai chân không cần an ủi liền trướng lên, nghĩ đến người có đôi mắt cực kỳ giống U nhi, dục vọng trong cơ thể hần liền không ngừng kêu gào.

Nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy người đâu, Cổ Niên chờ không được: “Người đâu! Đi tắm cung của thái hậu xem, sao người còn chưa đến!”

”Vâng!”

Lại đợi một hồi, vẫn không thấy người đến, Cổ Niên nổi giận, đều là những tên vô dụng, chỉ mỗi việc mang người đến mà cũng chậm chạp như vậy! Lấy y bào mặc vào, hần đi chân trần ra ngoài, còn chưa đi tới cửa, đã có người kinh hoảng vọt vào, vừa thấy hần liền lập tức quỳ trên mặt đất nói: “Hoàng Thượng! Nguyệt Quỳnh cùng Lệ vương thế tử bị cướp đi! Thái hậu bị người đánh hôn mê!”

”Cái gì ?!” Một cước đá văng tên thái giám kia ra, Cổ Niên kinh sợ, “Người đâu! Gọi Từ Mã Chuy tức tốc tới gặp trẫm! Bắt tạp chủng Nghiêm Sát về cho trẫm! Trẫm muốn bắt sống hần!”

Trong lúc nhất thời, hoàng cung đại nội loạn cả lên, Cổ Niên ban nhiều thánh chỉ chặn Nghiêm Sát ở từng nơi y đi qua, mà lửa cháy đổ thêm dầu chính là, hần phát hiện miếng hồ phù trên tay hần đã biến mất. Cổ Niên cảm thấy sự uy hiếp chưa bao giờ có, hần bất động thanh sắc giết chết mấy tên thái giám biết việc hồ phù đã biến mất, Triệu công công vì đi truyền chỉ thay hần mà thoát được một kiếp.

Ba trăm thiết kỵ của Nghiêm Sát đóng quân cách kinh thành hai trăm dặm, khi y đuổi tới, người ngựa đã trầm lặng chờ sẵn. Siết chặt dây cương, Nghiêm Sát đảo qua một vòng, nhưng không có hạ lệnh lập tức xuất

phát, mà quay đầu ngựa lại, giao hai cây búa cho Nghiêm Mặc cùng Nghiêm Tráng, liền không nhúc nhích nhìn chăm chăm về hướng kinh thành. Không ai mở miệng thúc giục y chạy mau, mặc dù biết truy binh của Cổ Niên sẽ nhanh chóng đến đây, nhưng cũng không ai lộ ra nửa điểm nôn nóng, bọn họ biết Vương gia đang đợi ai. Trên người Nghiêm Kim cùng Nghiêm Thiết ướt đẫm, nhân cơ hội cởi y phục ẩm ướt, thay xiêm y khô mát. Hai người cùng Hùng Kỉ Ôn, tam Nghiêm trao đổi ánh mắt một chút, thấy mọi người đều bình yên vô sự, không kích động là giả.

Tiếng vó ngựa dồn dập giữa một đêm yên tĩnh trở nên rõ ràng lạ thường, Nghiêm Sát lập tức phát roi chạy về hướng phát ra tiếng vó ngựa, Hùng Kỉ Ôn cùng tam Nghiêm liền theo sau. Đêm khuya không có ánh trăng, đôi mắt của Nghiêm Sát còn sáng hơn những vì tinh tú, khi một con ngựa xuất hiện trước mặt, y ba ba mấy roi đánh lên mông con cừu di mã, sau đó khi tiếp cận đối phương liền đột nhiên siết chặt dây cương, không đợi cừu di mã định ổn lại, y liền nhảy từ trên lưng ngựa xuống, đi thẳng đến chỗ đối phương.

Đối phương cũng nhanh chóng siết chặt dây cương, ngừng lại, còn chưa mở áo choàng của người bị bọc chặt kín ra, Nghiêm Sát đã nhảy đến bên người hắn. Hắn không chút cao hứng bĩu môi: “Lệ vương gấp cái gì a? Chẳng lẽ không yên tâm rằng ta có thể mang Quỳnh Quỳnh an toàn đi ra?”

Nghiêm Sát nào có thời gian rảnh để ý đến hắn, xốc áo choàng lên, nhìn người dưới áo choàng, một đôi mắt to cong cong nhìn y, trong lòng người này là một tiểu yêu quái đang mơ màng ngủ, bất mãn nói lầm bầm, vừa thấy phụ vương, nó liền ủy khuất đưa tay muốn ôm. Nghiêm Sát một tay ôm lấy hải tử, một tay đón lấy thân thể chủ động khom xuống của đối phương. Sau khi ôm người nọ xuống dưới, y vẫn không buông tay, mà lại dùng sức ôm thật chặt.

Nguyệt Quỳnh đưa tay trái nắm chặt vạt áo của Nghiêm Sát, giờ khắc này hắn mới yên lòng. Nghiêm Sát nói với người kia: “Đa tạ, ngày sau nếu cần gì, Nghiêm Sát tuyệt không chối từ.”

Từ Ly Kiều Khiên bật người, cười hì hì nói: “Vậy người đem Quỳnh Quỳnh cho ta đi.” Nghiêm Sát không thèm nhìn tới hắn, ôm “lão bà” cùng hải tử, xoay người bước đi.

”Lệ vương nói không giữ lời, sao có thể vừa qua cầu liền rút ván?”

Nghiêm Sát đặt Nguyệt Quỳnh lên ngựa, sau đó y ôm hải tử lên ngựa, quay đầu lại buông một câu: “Nguyệt Quỳnh sẽ chỉ là thê của Nghiêm Sát. Từ Khiên, Nghiêm Sát ta nợ người một nhân tình, ngày sau xin đáp trả gấp bội, sau này còn gấp lại.” Không lãng phí thời gian, y quay đầu ngựa lại, chạy về phía ba trăm thiết kỵ của y. Nguyệt Quỳnh quay đầu, vẫy vẫy tay với Từ Ly Kiều Khiên, đối phương bĩu môi, cũng cười mà vẫy tay, bọn họ sẽ nhanh chóng tái kiến. Sau đó hắn cũng quay đầu ngựa lại, nhanh chóng biến mất giữa đêm khuya.

Nhận được Nguyệt Quỳnh, Nghiêm Sát liền không trì hoãn nữa, mang theo thủ hạ cùng thiết kỵ một đường chạy về cửa khẩu Cây Dẻ, Nhâm Phủ cùng Đồng Nghe ở bên kia hắn là đã dẫn người đuổi đến cửa khẩu Cây Dẻ. Lấy áo choàng lông cừu bao bọc người trong lòng lại, Nghiêm Sát một tay nắm dây cương, một tay ôm sát hai người trọng yếu nhất trong cả đời y. Đôi mắt to của Nguyệt Quỳnh cong lên, nhân mã vừa gia nhập cùng hơn hai trăm tử sĩ do Nghiêm Kim Nghiêm Thiết mang đến, bọn họ càng an toàn hơn. Dưới áo choàng vang lên tiếng ca dao khe khẽ, tiểu bảo bối còn thức kia nên đi ngủ rồi.

Ở phía sau bọn họ, Tư Mã Chuy tiến đến truy kích, không nhanh không chậm theo sát, sau khi hạ vài mệnh lệnh vô dụng, hắn lệnh một phần nhân mã tiếp tục truy kích, hắn mang theo một phần khác quay về kinh đi gặp Hoàng Thượng. Hắn oán hận đương kim hoàng thượng, nhưng Nghiêm Sát vứt bỏ “thê”, tử, một mình chạy trốn cũng khiến hắn khinh thường. Hắn đã quyết định, sau khi sự thành, hắn sẽ mang thê nhi rời khỏi triều đình, tìm nơi yên tĩnh, không màng thế sự. Mà khi Tư Mã Chuy tiến cung, nghe nói Nguyệt Quỳnh cùng Lệ vương thế tử đã bị người cướp đi, hắn liền sững sốt một hồi, nghĩ đến nam nhân có đôi lực mất kia, miệng hắn hơi hơi nhếch lên. Toàn bộ nỗi bức dọc trong lòng trên suốt đường đi liền tiêu tán hết, có lẽ nam nhân kia là kẻ có thể tín nhiệm được.

Màn đêm yên tĩnh, lỗi tai trở nên linh mãnh dị thường, Tiểu Yêu trong lòng náo loạn một hồi, rốt cuộc cũng yên tĩnh lại, ngoan ngoãn ngủ say trong lòng phụ thân. Bên tai Nguyệt Quỳnh là tiếng thở dốc trầm ổn của một người, còn có tiếng tim đập thình thịch hữu lực của y. Hắn không nghĩ tới người đưa bọn họ đi ra chính là Từ Ly Kiều Khiên, bất quá có Từ Ly Kiều Khiên ở bên cạnh nương, hắn liền càng yên tâm. Sự tình thuận lợi hơn rất nhiều so với dự đoán của hắn, chính là. Khẽ mở áo choàng, Nguyệt Quỳnh

ló đầu ra. Liền nhìn thấy người đang giục ngựa chạy cúi đầu, trong đôi mắt màu xanh biếc là sự trầm lặng cùng nỗi giận không hề che dấu.

Nguyệt Quỳnh cũng không biết mình đang nghĩ gì, tại thời khắc chạy trốn chết đầy khăn trương này, hần cư nhiên vươn tay trái sờ lên mặt Nghiêm Sát, sau đó khi người kia cúi đầu, hần liền chủ động đưa môi mình lên, nhắm hai mắt lại. Râu dừng lại bên môi hần, hơi thở mang theo lửa giận phun lên mặt hần. Hần không biết đã xảy ra chuyện gì làm cho người này sinh khí như thế, chẳng lẽ đúng như lời nương nói, “hần ta” mở miệng nói với Nghiêm Sát là muốn cướp hần? Nghĩ đến đây, tâm Nguyệt Quỳnh liền đập thành thịch thịch thịch, nam tử. thật sự sẽ thích nam tử?

”Nguyệt Quỳnh.” Giọng nói thô khan trầm thấp khẽ gọi. Thân thể Nguyệt Quỳnh run lên, ánh mắt người này nhìn hần khiến cho hần hoảng hốt. Hần lại không có làm việc gì vi ước, hoảng hốt cái gì nha.

”Ngô, lão hổ của Tiểu Yêu, để lại kia?” Tìm chuyện đánh lạc hướng.

Gió đêm rất lạnh, Nghiêm Sát khép chặt áo choàng: “Sẽ có người chiếu cố nó. Chúng ta không dừng lại trên đường, nếu Tiểu Yêu cần đổi tã, người nói.”

”Ân.” Đưa tay trái ôm chặt hài tử, Nguyệt Quỳnh toàn thân thả lỏng, tựa vào ***g ngực dày rộng kia, “Ta ngủ một lát. Ta cùng Tiểu Yêu đều đã ăn cơm xong, không cần đánh thức chúng ta.” Dùng áo choàng bao bọc kỹ lưỡng, Nghiêm Sát phát mã tiên. Lục mâu sâu thẳm, kẻ dám mưu toan cướp thê, tử của Lệ vương, giết không tha!

65. Chương 65

Thượng

Nguyệt Quỳnh biết ở một số thời điểm, mình có chút trì độn, được rồi, không phải có chút, là rất. Hần rất trì độn, nhưng hần không nghĩ mình lại trì độn như thế! Hồng Hỉ Hồng Thái biết vô từ khi nào? Còn võ nghệ siêu quần! Hần cư nhiên không biết!

“Hồng Hỉ Hồng Thái! Dừng tay! Các người cũng dừng tay!”

Mắt thấy Tiểu Yêu bị đánh thức, Nguyệt Quỳnh vội vã gầm tiếng rống của sư tử Hà Đông. Hồng Hỉ Hồng Thái ngừng tay, bảo hộ trước người hần, hắc y nhân bật mặt đột nhiên xuất hiện cũng dừng tay.

Sự tình là thế này. Khi Nguyệt Quỳnh chuẩn bị quay về trong khoang thuyền để ngủ, phía sau bọn họ đột nhiên xuất hiện hai chiếc thuyền nhìn rất khả nghi, sau đó đám người trên thuyền kia bỗng dưng chạy lên thuyền của bọn họ. Đám người kia vừa xuất hiện, nói cũng chưa nói, Hồng Hỉ Hồng Thái cùng bọn thị vệ tiện tay lấy vũ khí vọt lên. Tuy rằng hần không biết võ, nhưng cũng nhìn ra được đối phương chỉ thủ chứ không tấn công, cũng không có ý đả thương người.

Nguyệt Quỳnh một tay ôm chặt Tiểu Yêu, hỏi: “Các người là ai?”

Đối phương cúi đầu ôm quyền cung kính nói: “Tại hạ Từ Ly Thiên, phụng mệnh quân thượng cùng quân hầu đến đón thiếu gia cùng tiểu thiếu gia.”

Sắc mặt Hồng Hỉ Hồng Thái kinh biến, nắm chặt kiếm trong tay.

Từ Ly? Nguyệt Quỳnh khẽ động: “Các người có tin vật không?”

Từ Ly Thiên lập tức lấy một khối tin vật từ trong lòng ra, còn có một phong thư. Hồng Hỉ tiếp nhận, nhìn xem không có vấn đề gì mới xoay người giao cho công tử. Giao Tiểu Yêu đang xem náo nhiệt cho Hồng Hỉ, Nguyệt Quỳnh trực tiếp mở thư ra, khối tin vật kia hần cũng có, bất quá hiện giờ đang ở trên người Tiểu Diệp Tử. Thư vừa mở ra, nét chữ quen thuộc liền đập vào mắt hần. Đôi mắt Nguyệt Quỳnh nháy mắt trở nên đỏ hoe, hô hấp không xong. Trong thư chỉ có một câu ngắn ngủn: U nhi, cha rất nhớ con. Cha muốn gặp con cùng Tiểu Yêu, cha sai Từ Ly Thiên đi đón con, cha ở Vụ đảo chờ con.

Gấp thư lại, Nguyệt Quỳnh lập tức nói: “Ta đi cùng người.”

“Công tử!” Huyết sắc trên mặt Hồng Hỉ Hồng Thái nháy mắt liền biến mất.

Nguyệt Quỳnh hít hít mũi: “Từ Ly thúc thúc, Hồng Hỉ Hồng Thái là người nhà của ta, bọn họ cũng phải đi cùng ta. Ta muốn viết thư cho một người, làm phiền ngài giúp ta gửi thư cho người nọ.”

“Thiếu gia yên tâm. Quân hầu ngóng trông đoàn tụ cùng thiếu gia, đã nhiều ngày luôn ngủ không ngon, mong thiếu gia có thể lập tức khởi hành.”

“Hảo.” Nguyệt Quỳnh nhanh chóng viết thư xong. Nghĩ nghĩ, hắt lại gở cây trâm gỗ đào trên tóc xuống, giao cả hai cho Từ Ly Thiên: “Làm phiền Từ Ly thúc thúc đem chúng giao cho Nghiêm Sát.”

Từ Ly Thiên hai tay tiếp nhận: “Quân thượng phái mười hai vạn thủy quân do Từ Ly Thông đại đô úy tự mình dẫn binh, trợ giúp Nghiêm Sát một tay. Thiếu gia ngài yên tâm, có quân thượng cùng chư tướng Trung Nguyên tương trợ, Nghiêm Sát nhất định có thể đoạt được Trung Nguyên.”

Lời này vừa nói ra, tiếng kinh hô liền vang lên khắp thuyền, ánh mắt Hồng Hỉ Hồng Thái nhìn công tử đột nhiên thay đổi. Vừa nghe Từ thúc thúc phái mười hai vạn thủy quân trợ giúp Nghiêm Sát, đôi mắt to của Nguyệt Quỳnh liền cong lên, cao hứng ôm Tiểu Yêu nói: “Ta bảo Hồng Hỉ Hồng Thái thu xếp một chút, lập tức rời đi.”

“Hảo!”

Sau nửa canh giờ, Nguyệt Quỳnh nguyên bản nên đi lên đảo, lại mang theo Hồng Hỉ Hồng Thái cùng Tiểu Yêu lên một chiếc thuyền khác. Nhớ đến đôi lục mất kia, hắt thầm rùng mình một cái, nhưng hắt lại lập tức thoải mái cười cười, hắt đi gặp cha của hắt, Nghiêm Sát không nên sinh khí mới đúng. Khi Nguyệt Quỳnh bị người cướp đi, Nghiêm Sát đã về đến Giang Lăng Lệ vương phủ. Toàn bộ gia nô trong Lệ vương phủ đều đã rời đi, những người còn lưu lại đều là tâm phúc và tùy tùng của y. Nghiêm Sát tự mình dẫn năm vạn tinh binh từ Giang Lăng phủ đi lên phía Bắc. Ba ngày sau, An vương Dương Tư Khải, Hằng vương thế tử Giang Bùi Chiêu bình an trở về đất phong của mình liền khởi nghĩa, nguyện trung thành với Lệ vương Nghiêm Sát, thảo phạt bạo quân Cổ Niên.

Lý Hưu cùng Chu Công Thăng hợp viết “Mười đại tội của bạo quân Cổ Niên” phát tán khắp U quốc, trong đó điều khiến người trong thiên hạ kinh ngạc nhất chính là Cổ Niên cư nhiên cùng thân nữ nhi Cổ Phi Yến của mình làm ra chuyện bừa bãi, Cổ Phi Yến còn vì hắt mà sanh ra một yêu quái có hai đầu, bốn chân! Nhất thời, các triều thần nguyên bản có chút bất mãn đối với Cổ Niên hoang *** vô độ đều chuyển sang nương tựa Nghiêm Sát, bọn họ không thể nhận quân chủ của bọn họ là một hôn quân vô độ cùng thân sinh khuê nữ loạn luân như thế.

Mà vào lúc Cổ Niên triệu tập các đại thần thương nghị việc bình định, hắt nhận được một chiếc quan tài nhỏ nâng vào từ ngoài cung. Khi Cổ Niên không biết rõ nên đã mở cái quan tài kia ra trước mặt văn võ bá quan, ngay cả Cổ Niên cũng thay đổi sắc mặt – cây khô của oa nhi còn đáng sợ hơn cả yêu quái – có hai đầu, bốn chân! Lời gièm pha nguyên bản tưởng chừng chỉ là tin đồn liền trở nên chân tướng rõ ràng như thế.

Cổ Niên giận dữ đập nát khối cây khô kia, quyết định nự giá thân chinh. Đêm trước khi xuất chinh, hắt hạ mật chỉ, bắt giữ Lý Chương Tiễn. Khi bọn thị vệ vây quanh thái sư phủ, Tư Mã Chuy phá mở cửa phủ đi vào, mới phát hiện thái sư phủ đã sớm người đi – nhà trống, làm sao còn thấy bóng dáng của Lý Chương Tiễn. Càng làm cho Cổ Niên trở tay không kịp chính là, thái hậu Trương Huyền Ngọc nửa sống nửa chết nằm trên giường cùng nô tài Đinh Châu thân cận của nàng đã biến mất ngay trong cung. Trên giường của nàng có một phong thơ, trong thư chỉ có bảy chữ: đa hành bất nghĩa tất tự tề. [làm nhiều chuyện bất nghĩa tất sẽ tự mình đi vào chỗ chết, aka ác giả ác báo]

Cổ Niên bị chọc tức đến điên rồi, hắt sai người đốt tẩm cung của Trương Huyền Ngọc, sai Tư Mã Chuy đi tìm tung tích của Trương Huyền Ngọc, mặc kệ nữ nhân này có phải là mẫu thân của U nhi hay không, hắt đều phải đem nữ nhân này tiền *** hậu sát, phơi cây nơi hoang dã! Đáng tiếc Cổ Niên không biết chút gì về quá khứ của Trương Huyền Ngọc, “Âm La Sát” Trương Huyền Ngọc quát tháo uy phong trên giang hồ, làm sao lại dễ dàng bị bắt như vậy?

Khi thiên hạ hỗn loạn, trong một tòa núi sâu, “La Sát môn” cực kỳ thần bí trên giang hồ, ẩn dưới cây tùng xanh tươi. Môn chủ Trương Thiên Vũ tay cầm chung rượu, ngửi mùi rượu nồng đậm nhưng lại thủy chung chưa từng uống một ngụm. Hắt năm nay đã sáu mươi hai, nhưng nhìn bộ dáng bất quá cũng chỉ bốn mươi,

gương mặt cực kỳ tuấn mỹ chỉ có vài nếp nhăn nơi khóe mắt mới để lộ phong sương của thời gian. Trương Thiên Vũ xem rượu như mạng, nhưng hơn tám năm trước, hấn bởi vì uống rượu mà làm hỏng việc, không đi đón ngoại tôn bảo bối của hấn đúng ngày, cho nên từ đó về sau, ngoại tôn bắt vô âm tín, hấn liền không uống rượu nữa, chỉ tham lam ngửi hương rượu đến nghiện, nhưng dù nghiện thể nào, hấn cũng không bao giờ ... uống rượu nữa.

“Sư phó! Sư phó! Sư muội gửi thư!”

Trương Thiên Vũ đặt chén rượu xuống “cạch” một tiếng, nhảy lên, thân ảnh trong trúc đình liền biến mất. Mộc Quả Quả tay gơ thư, thân thể vội vã chạy về phía chòi nghỉ mát chỉ cảm thấy hoa mắt, thư trên tay hấn liền biến mất. Bất quá hấn cũng không kinh hoảng, vội vàng hỏi: “Sư phó! Mau xem sư muội viết gì trong thư!”

“Để ta xem!” Trương Thiên Vũ khấn cấp mở ra, vừa thấy nét chữ của nữ nhi bảo bối, hấn liền lệ nóng doanh tròng. Nhiều năm như vậy, nữ nhi rốt cuộc cũng chịu viết thư cho hấn.

Cha:

Hừ! Vốn không định sẽ tha thứ cho ngươi, bất quá ngoại tôn U nhi của ngươi vẫn thay ngươi nói lời hay, nữ nhi cũng liền đại nhân có đại lượng mà tha thứ ngươi. Cha, đã tìm được U nhi, ngươi cũng không cần tự trách. Hơn tám năm nay hấn đều đi theo bên người Lệ vương Nghiêm Sát, Nghiêm Sát quản hấn rất chặt, cho nên nữ nhi mới không tìm thấy hấn.

Ngày chín tháng mười hai năm trước, ngoại tôn U nhi đã sinh cho ngươi một tiểu bảo bối. Đúng! Đúng vậy! Là U nhi tự mình sinh hạ! Bộ dáng cực kỳ giống với U nhi trước đây. Bất quá đại ca rất nhớ U nhi, U nhi mang hài tử đi gặp đại ca trước, sau đó sẽ đến nhìn ngươi. Trong nhà không dễ đi, ngươi tự mình thu xếp một chút rồi đi gặp bọn họ đi.

Cha, Nghiêm Sát mưu phản, thay nữ nhân cùng U nhi giáo huấn Cổ Niên, nữ nhân cùng Chương Tiễn đến chỗ đại ca tránh gió, chờ thiên hạ yên ổn, nữ nhi sẽ trở về. U nhi đã cùng Nghiêm Sát thành thân, nếu cha muốn hỗ trợ thì đi giúp, nếu lười đi cũng không sao, người muốn giúp Nghiêm Sát thật cũng không ít. Cha, ngươi có thể yên lòng uống rượu.

Nữ nhi: Trương Huyền Ngọc.

“Sư phó! Sư phó!” Mộc Quả Quả kêu nửa ngày, chỉ thấy sư phó khóc, hông nhìn hấn. Hấn chờ không được, một phen đoạt lấy thư. Sau khi xem xong, mắt hấn trừng lớn như mắt trâu, cằm cũng sắp rơi xuống. Ngay sau đó, thư trong tay hấn bị sư phó đoạt lại, hấn chợt nghe sư phó quát: “Đi! Xuống núi!”

Không đợi Mộc Quả Quả hoàn hồn, Trương Thiên Vũ đã biến mất không còn bóng dáng. Mộc Quả Quả nhanh chóng đuổi theo, hô to: “Sư phó! Ngài thu xếp một chút đã! Ngài không mang lễ gặp mặt cho U nhi cùng tiểu U nhi a!”

“A! Ngươi không đề cập đến ta thiếu chút nữa đã quên! Nhanh trở về giúp ta thu xếp đi!” Trương Thiên Vũ lập tức chạy như điên về hướng đỉnh núi. Rượu dù có thơm, vẫn là nên cai thôi.

Sắc mặt âm trầm ngồi trong lều lớn, Nghiêm Sát nhìn chằm chằm hai phong thư cùng một cây trầm gỗ đào trước mặt mình. Tam Nghiêm nhìn nhau, ai cũng không dám hé răng. Từ sau khi bọn họ chạy khỏi kinh thành, chiến sự cực kỳ thuận lợi, có thể nói là thuận lợi vượt quá tưởng tượng của bọn họ, số người tìm nơi nương tựa Vương gia nhiều hơn bọn họ dự đoán, nhất là một đoàn thủy quân không rõ lai lịch, lại khiến cho Vương gia như hổ thêm cánh. Mà nếu bọn họ nhớ không lầm, cây trầm gỗ đào kia là của Nguyệt Quỳnh công tử thì phải. Nghĩ rằng có phải Nguyệt Quỳnh công tử cùng thể tử đã xảy ra chuyện gì hay không, ba người liền khẩn trương vô cùng.

Hai phong thư trên bàn Nghiêm Sát, một phong là do vị công tử lớn mật kia viết, một phong là của một vị tự xưng là phụ thân của công tử kia viết. Vị công tử lớn mật viết trong thư, nói hấn dẫn nữ tử cùng Hồng Hỉ Hồng Thái đi Vụ đảo gặp cha hấn, không rõ ngày về. Còn vị tên gọi Cổ Tất Chi kia thì nói: nếu muốn thú con của hấn, phải lấy thiên hạ làm sính lễ.

Thu hồi lọn tóc đen nhánh quấn quanh ngón tay, Nghiêm Sát mang sắc mặt âm trầm thô giọng nói: “Truyền lệnh xuống, trong vòng ba tháng, bốn vương muốn đoạt được thiên hạ.” Tam Nghiêm sợ run, lập tức lĩnh

mệnh đi ra ngoài thuyền lệnh. Đốt hai phong thư kia đi, lục mâu của Nghiêm Sát trở nên sâu thăm thẳm, y ngàn tính vạn tính không tính đến kẻ lá gan càng lúc càng lớn kia còn có việc gạt y!

Chiến sự Trung Nguyên giao cho Nghiêm Sát lo liệu. Không nghĩ đến khi gặp Nghiêm Sát mình sẽ phải nhận hậu quả thế nào, Nguyệt Quỳnh đứng ở đầu thuyền, lòng tràn đầy chờ mong nhìn về phía trước. Màn sương mù xuất hiện cách đó không xa, hắt nở nụ cười, sẽ nhanh chóng gặp được cha.

“Công tử, bên ngoài gió lớn, ngài vào đi thôi.”

Nguyệt Quỳnh quay đầu lại, cười hì hì nói: “Đợi một lát nữa, thật vất vả Tiểu Yêu mới ngủ, ta đứng hóng gió.”

Trên mặt Hồng Hỉ Hồng Thái hiện lên vẻ bất an, mười ngày nay hai người bọn họ luôn nơm nớp lo sợ, chờ công tử hỏi bọn họ vì sao lại có võ. Nhưng hình như công tử đã quên, không chỉ không đề cập đến, ngược lại vẫn đối đãi với bọn họ như trước đây. Đối với công tử, bọn họ rất hổ thẹn, dù là xuất phát từ bảo hộ, nhưng bọn họ cũng hổ thẹn.

Lúc này, Từ Ly Thiên đã đi tới, nói: “Thiếu gia, sẽ lập tức vào Vụ khu, dựa theo quy củ trên đảo, hai vị người hầu của ngài phải che mắt lại.”

Nguyệt Quỳnh xoay người, gật gật đầu: “Nghe theo ngài.” Hồng Hỉ Hồng Thái cũng không cự tuyệt, nhắm mắt lại, có người lấy miếng vải đen che mắt bọn họ lại. Vụ đảo không để ngoại nhân dễ dàng tiến vào, nếu Nguyệt Quỳnh không có thân phận như thế, hẳn cũng sẽ bị che mắt lại.

Con thuyền nhanh chóng tiến vào Vụ khu, với Nguyệt Quỳnh mà nói, có che mắt lại hay không cũng giống nhau. Không nói đến màn sương mù dày đặc khiến hắt không thể nhìn rõ thứ gì cả, hắt còn cảm thấy thuyền đang lắc lư lắc lư, hắt đã sớm đầu óc choáng váng, liền ôm Tiểu Yêu trốn về trong khoang thuyền. Mãi cho đến khi trời tối sầm, trong Vụ khu mới xuất hiện ánh lửa, Nguyệt Quỳnh được báo là đã đến Vụ đảo. Tâm đập thình thịch thịch, trong lòng hắt dâng lên một loại cảm giác sắp gặp người mình có tình cảm nên e dè sợ hãi, hắt đã mười một năm không gặp cha, không biết cha có còn mang ánh mắt luôn chứa đựng nỗi ưu sầu không giải được như trong trí nhớ của hắt, hay là gương mặt cha chỉ mang theo niềm hạnh phúc.

Đứng ở bờ biển, Cổ Tất Chi mặc rất kín, chỉ để lộ đôi mắt kích động nhìn về mặt biển. Từ Ly Thương Lãng ôm chặt lấy hắt, sợ gió lạnh thổi vào trong áo lông cừu của hắt. Đợi một hồi, ba chiến thuyền lớn chậm rãi xuất hiện trước mắt bọn họ, Phật châu trong tay Cổ Tất Chi suýt chút rơi xuống mặt đất. Hắt nắm chặt Phật châu, đi về phía trước, lại bị Từ Ly Thương Lãng ôm lại.

“Tất Chi, U nhi lập tức sẽ đi đến đây. Nước rất lạnh, người ở đây đi. Đừng nóng vội, người không thể kích động.”

Biết thân thể của mình thế nào, Cổ Tất Chi không ngừng hít sâu, quần chặt khăn choàng. Khi một nam tử xa lạ ôm hắt từ tay trái bước từ trên thuyền xuống, mắt rưng rưng ngập nước nhìn hắt, thân thể Cổ Tất Chi chấn động, huyết sắc trên mặt liền rút đi.

Là cha! Là cha! Bộ dáng của cha không thay đổi chút nào! Ôm chặt Tiểu Yêu, khẩn cấp mà chậm rãi đi về phía cha, Nguyệt Quỳnh không ngừng thầm nói trong lòng, mau gọi cha đi, mau gọi a! Nhưng hắt lại không gọi được, giống như có cái gì đó mắc kẹt trong cổ họng của hắt, hắt không phát ra tiếng. Cha, nhất định không nhận ra hắt. Không cho Hồng Hỉ Hồng Thái hỗ trợ, Nguyệt Quỳnh một tay ôm Tiểu Yêu bị mang ra khỏi ổ chăn ấm áp, giấc ngủ bị ngắt nên bắt đầu khóc nháo, hắt ngừng lại ở nơi cách cha năm bước chân.

Cổ Tất Chi không thể liên hệ người trước mặt với nhi tử của hắt, gương mặt bình thường này sao có thể là nhi tử của hắt?! Nhưng đôi mắt kia, đôi mắt mà hắt tuyệt đối sẽ không nhìn lầm, đôi mắt cực kỳ giống Huyền Ngọc, thật sự là U nhi. Thương Lãng chỉ nói U nhi dịch dung trốn khỏi cung, nhưng vì sao lại không đổi về?!

“Cha.” Cố gắng nửa ngày, Nguyệt Quỳnh rốt cuộc cũng gọi thành tiếng, nước mắt tràn mi mà chảy xuống.

Phật châu trong tay Cổ Tất Chi liền rơi xuống mặt đất, U nhi của hắn thê nhưng ngay cả giọng nói cũng thay đổi, tâm hắn liền tự trách mà quặn đau, hắn giẫy khỏi Từ Ly Thương Lăng, cước bộ không vững mà đi qua, nâng bàn tay đặt lên dung nhan xa lạ kia.

”Oa a. Oa a.” Nghiêm Tiểu Yêu vẫn còn buồn bực vì bị bắt rời giường. Tiếng khóc của nó bưng tỉnh Cổ Tất Chi, hắn vội vàng ôm lấy nó, mũi lão hồ để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc đến mức vô cùng ủy khuất, tay Cổ Tất Chi phát run, đó là bộ dáng trước đây của U nhi.

”Cha, ” Nguyệt Quỳnh vội lau nước mắt, cười hì hì nói, ”Tiểu Yêu không ngủ đủ, đang cáu kỉnh.”

Nhặt Phật châu trên mặt đất lên, Từ Ly Thương Lăng nhân cơ hội nói: ”Tất Chi, trước tiên mang Tiểu Yêu cùng U nhi trở về đi, bên ngoài gió lớn, đừng làm cho Tiểu Yêu bị phong hàn.”

Cổ Tất Chi lập tức đưa tay giữ lấy U nhi: ”Đi, cùng cha trở về.”

”Ân.”

Hồng Hỉ Hồng Thái không biết thân phận của công tử nhà mình, khi nghe có người gọi công tử là ”U nhi”, bọn họ nhiều nhất cũng chỉ nghi hoặc, không nghĩ đến phương diện khác. Nhưng khi bọn họ đi theo công tử cùng người cha đột nhiên xuất hiện của công tử vào trong hoàng cung của Vụ đảo đảo chủ, nghi hoặc của bọn họ liền tăng thêm vài phần kinh ngạc, công tử đến tột cùng là người phương nào? Mà khi bọn họ nghe công tử nói chuyện với cha của công tử, nghe thấy cái gì mặt của công tử vân vân, thế tử diện hạ cùng công tử trước đây giống nhau như đúc vân vân, nghe thấy cha của công tử tự trách không nên để công tử cùng nương của công tử ở lại trong cung, khiến cho bọn họ bị Cổ Niên khi dễ vân vân, hai người liền mất mớ đầu choáng thân thể phát run. Sao bọn họ lại ngốc như vậy! Cha của công tử gọi công tử là ”U nhi”, tiên đế không phải tên là Cổ U sao ?! Vậy, vậy. Vậy cha của công tử chính là tiên đế đã tạ thế nhiều năm trước sao ?!

Không phát hiện sự khác thường của Hồng Hỉ Hồng Thái, Nguyệt Quỳnh chỉ nghĩ phải mau chóng trấn an cha, nương cùng Từ Ly Kiều Khiên đều nói, cha không thể kích động. Hắn cười hì hì nói: ”Cha, con như bây giờ rất tốt, xuất môn hay đi đâu cũng đặc biệt tự tại. Một thức có cho con giải được, nhưng con không muốn ăn. Ăn rồi con sẽ không thể tùy tiện xuất môn mua tiểu thực nữa.”

Cổ Tất Chi không thể an tâm, nhất là sau khi hắn biết được U nhi bị phế đi một cánh tay, tâm hắn lại đau đến lợi hại, sắc mặt cũng tái nhợt đi thường. Nguyệt Quỳnh vừa cười hì hì vừa nói: ”Cha, tay phải của con không có bị phế, chỉ là không có khí lực thôi. Người xem, một chút sẹo cũng không có.” Nói xong hắn liền vén tay áo lên, để cho cha hắn nhìn cánh tay dương chi ngọc của hắn một chút.

Sờ lên cánh tay phải gầy yếu của nhi tử, Cổ Tất Chi cắn chặt hàm răng. Năm đó hắn sắp qua đời, được Thương Lăng đưa về Vụ đảo, đảo mất đã qua mười một năm, Huyền Ngọc viết thư cho hắn, luôn nói mẫu tử hai người bọn họ rất khỏe, thế mà hắn cũng tin. Nếu khi hắn có thể đi lại, liền kiên trì trở về nhìn xem, có lẽ mẫu tử hai người bọn họ sẽ không phải chịu nhiều đau khổ như vậy.

”Cha, ” Nguyệt Quỳnh đưa tay trái nắm chặt tay cha, rất hạnh phúc nói, ”Nếu con không khỏe, con sẽ không có Tiểu Yêu. Cha, ” hắn gỡ nhĩ sức trên tai trái của mình xuống, đặt trong lòng bàn tay của cha, ”Con đã thành thân, tựa như cha cùng Từ thúc thúc vậy, tìm được người sẽ ở bên con cả đời.”

Nắm chặt chiếc nhĩ sức kia, Cổ Tất Chi nháy mắt liền tim đập mạnh, loạn nhịp, hắn định tìm thời điểm thích hợp, làm cho U nhi tiếp nhận quan hệ của hắn cùng Thương Lăng, không ngờ rằng U nhi đã sớm tiếp nhận rồi.

”Cha, ngài cùng Từ thúc thúc còn thiếu nương và con một chút rượu mừng. Còn thiếu lễ vật đầy tháng của Tiểu Yêu nữa.” Nguyệt Quỳnh nhân cơ hội đòi tiền, tâm tính của tiền mất tử liền bộc lộ hoàn toàn.

Thấy nhi tử cho dù thay đổi dung mạo nhưng vẫn tâm địa như ngọc, đôi mắt Cổ Tất Chi rưng rưng ngập nước, thần nhiên nở nụ cười: ”Rượu mừng của cha sao có thể thiếu U nhi cùng nương con? Lễ vật đầy tháng của Tiểu Yêu cha lại càng không quên.”

”Tất Chi!” Từ Ly Thương Lăng được sự kinh hỉ rất lớn vây quanh, người này nguyện ý cùng hắn thành thân!

Nguyệt Quỳnh cười hì hì nói: “Tiểu Yêu đã được hơn trăm ngày, vừa lúc đưa cả lễ vật trăm ngày luôn đi.” Hắn có thể thu được không ít bạc rồi.

”Ha hã, hảo.” Cổ Tất Chi nắm chặt tay phải lạnh lẽo của nhi tử, đeo chiếc nhĩ sức kia lên cho hắn, “Đã nhận định rồi sao?”

”Ân, nhận định. Hắn là phụ vương của Tiểu Yêu.” Không chút do dự gật đầu, tâm Nguyệt Quỳnh đầy ngọt ngào, lại có chút rầu rĩ. Không chịu nhận thì làm sao bây giờ? Người nọ sẽ không tha cho hắn.

Sờ lên đôi mắt không hề thay đổi của nhi tử, Cổ Tất Chi thản nhiên nói: “Con đã nhận định, cha cũng sẽ không phản đối. Chờ khi hắn mang sinh lễ mà cha yêu cầu đến, cha liền giao con cho hắn.”

”Cha?” Là cái gì?

Cổ Tất Chi cũng nói: “Muốn thành thân với U nhi của cha, không phải chỉ có một thân cây mạnh là được. Cha cho hắn thời gian bốn tháng, trong vòng bốn tháng nếu hắn không lấy được sinh lễ, người cùng Tiểu Yêu liền ở lại trên đảo bồi cha đi.”

”Cha ?!” Tâm Nguyệt Quỳnh đập thình thịch thình thịch, đôi mắt to nhìn về phía Từ thúc thúc, có phải Từ thúc thúc khi dễ cha hay không? Bằng không sao cha lại đột nhiên trở nên khó tính như vậy?

Nhìn thấy đôi mắt tràn ngập nỗi hoài nghi kia nhìn mình, Từ Ly Thương Lăng thực ỷ khuất. U nhi a U nhi, cha người đây là đang khảo nghiệm năng lực của Nghiêm Sát, không có nửa điểm liên quan đến Từ thúc thúc a. Nhưng hắn chỉ có thể đem lời này nuốt vào trong bụng, hắn là quân vương của hải quốc này, nhưng Tất Chi chính là quân vương của quân vương.

66. Chương 66

Thượng

Vụ đảo khá lạnh, nhưng ban ngày khi thái dương vừa ló dạng liền trở nên phi thường ấm áp. Nghiêm Tiểu Yêu cởi miên bào dày ra, mặc hai kiện thúy y cộng thêm một kiện miên áo, lần qua lần lại trên mặt đất được phủ thảm da thật dày. Cổ Tất Chi quả thật yêu thương tôn tử này đến tận xương tủy, ngay cả tinh thần của hắn cũng tốt hơn rất nhiều, khiến Từ Ly Thương Lăng cũng thoải mái không thôi. Lần này, Nguyệt Quỳnh lại không được làm tròn bổn phận của người cha. Không nói đến có Hồng Hỉ Hồng Thái che chở, còn có cha cùng Từ thúc thúc ủng hộ, Nguyệt Quỳnh muốn ôm hài tử cũng không được. Bất quá hắn cũng không bắt nạt gì cả, nếu chơi đùa cùng Tiểu Yêu có thể làm cho thân thể cha càng ngày càng khỏe mạnh, cho dù hắn không được ôm hài tử cũng không sao.

Rất nhanh đã đến giữa tháng tư, Nguyệt Quỳnh không chờ được Nghiêm Sát, lại chờ được người làm cho hắn kinh hi không thôi – nương cùng thái sư Lý Chương Tiễn, còn có hai huynh đệ Tiểu Diệp Tử cùng Tiểu Châu Tử của hắn. Điều khiến cho hắn giật mình chính là họ còn dẫn theo vú em của Tiểu Yêu – con hổ mẹ bị bọn họ để lại kinh thành! Người cuối cùng là kẻ không khiến hắn kinh hi lắm, chủ tử Vụ đảo, thái tử Từ Ly Kiều Khiên. Bọn họ vừa đến, Từ Ly Kiều Khiên liền phi thân nhảy đến trước mặt hắn, ôm hắn mà bắt đầu kêu “Quỳnh Quỳnh”, thật vất vả mới giẫy khỏi Từ Ly Kiều Khiên, Nguyệt Quỳnh không yên đi đến trước mặt thái sư, cung kính cúi mình vái chào, gọi một tiếng “thái sư”.

Lý Chương Tiễn đã biết Cổ U sửa dung mạo, hiện tại gọi là Nguyệt Quỳnh, nhưng khi nhìn thấy, hắn vẫn lấp bắp kinh hãi. Sững sờ một hồi, hắn đưa tay vỗ vỗ Nguyệt Quỳnh, chỉ nói một câu: “Về sau ta không thích nghe mẫu tử người dính vào chuyện gì nữa, có việc thì tìm ta thương lượng.” Trương Huyền Ngọc đứng ở một bên không dám cãi lại, nàng đã sớm ngoan ngoãn nghe lời Chương Tiễn.

Thấy nương thành thật ngoan ngoãn đứng bên cạnh thái sư, Nguyệt Quỳnh cảm thấy khiếp sợ, thái sư cư nhiên làm cho nương không dám nói lời nào! Lợi hại! Lợi hại! Hắn lập tức nói: “Thái sư giáo huấn rất phải, đệ tử nhớ kỹ, nương cũng là vì ta.”

Lý Chương Tiễn không nói gì nữa, mà chỉ nhìn về nam tử mà hắn phi thường quen thuộc đứng phía sau Nguyệt Quỳnh. Tiễn lên vài bước, hắn nhắc vạt áo lên định quỳ xuống, đối phương lập tức đưa tay đỡ hắn: “Nơi này không phải Trung Nguyên, ta cũng không còn là Cổ Thiết.”

Lý Chương Tiền nắm chặt tay của “tiên đế”, trong mắt đầy vẻ kích động: “Ngài. . . . Thân thể có tốt không?”

Trong mắt Cổ Tất Chi cũng là sự kích động: “Thái sư gọi ta là Tất Chi đi.”

Lý Chương Tiền liền lắc đầu: “Mặc dù tiên đế đã không còn ở nhân thế, nhưng ngài vẫn là quân hầu của Vụ đảo. Lý Chương Tiền bái kiến quân hầu.” Nói xong, hắn rút tay ra, hành một cái đại lễ.

Cổ Tất Chi nâng hân dậy, sau đó nhìn về phía người đã bật khóc, mở hai tay ra, đối phương lập tức nhào đến: “Đại ca. . . .”

Hai tay ôm lấy Trương Huyền Ngọc, Cổ Tất Chi nói bằng giọng khàn khàn: “Huyền Ngọc, đại ca đã để người chịu ủy khuất.”

Trương Huyền Ngọc lập tức lắc đầu: “Ta không có chịu ủy khuất, Chương Tiền bọn họ vẫn luôn chiếu cố ta. Là ta thực có lỗi với đại ca, làm mất U nhi.” Ngẩng đầu, để đại ca lau nước mắt cho nàng, nàng vừa khóc vừa nói: “Đại ca, ta hảo lo lắng người, Kiều Khiên nói thân thể người còn chưa khỏe, ta liền lo lắng đến mức không ngủ được. Đại ca, thân thể người đã khỏe chưa?”

Cổ Tất Chi ôn nhu nhìn muội muội hân tình cờ gặp được trên đường, lại đối hân tử tâm tháp địa[một lòng một dạ], nói: “Thân thể của đại ca đã khỏe lên rất nhiều. Huyền Ngọc vẫn xinh đẹp như trước, nhiều năm không gặp, tựa hồ càng mỹ lệ hơn.”

”Đại ca. . . .” Mặt Trương Huyền Ngọc ửng đỏ, sau đó lại vùi đầu vào trong lòng đại ca, trên người đại ca có vị thuốc Đông y, khiến cho nàng đau lòng. “Đại ca, Cổ Niên khi dễ ta cùng U nhi, còn muốn giết Chương Tiền, hân rất xấu!”

Cổ Tất Chi tựa tiểu phi tiểu vũ nhẹ lên lưng Trương Huyền Ngọc: “Đại ca sẽ thay người dạy hân. Trên đường mệt mỏi rồi phải không?”

”Ân, đi thuyền rất chóng mặt.” Trương Huyền Ngọc rời khỏi ***g ngực của đại ca, đôi mắt xinh đẹp ngập đầy sự tôn kính cùng ý lại chưa từng phai nhạt dành cho Cổ Tất Chi. Cổ Tất Chi lôi kéo nàng, dẫn Lý Chương Tiền quay về tẩm cung, Nguyệt Quỳnh đi theo phụ mẫu, thỉnh thoảng lại nhìn Từ thúc thúc. Cha cùng nương thân cận như vậy, Từ thúc thúc cư nhiên lại không sinh khí. Hân nghĩ đến đôi lục mắt kia, người kia đã vì loại chuyện này mà “tra tấn” hân không ít lần.

Từ Ly Kiều Khiên ghé vào lỗ tai hân, nhỏ giọng hỏi: “Quỳnh Quỳnh, người đang nhìn cái gì vậy?”

Nguyệt Quỳnh theo bản năng né tránh, Từ Ly Kiều Khiên mất hứng. “Quỳnh Quỳnh, người không muốn nhìn thấy ta như vậy sao?”

Nguyệt Quỳnh tiếp tục nhìn Từ thúc thúc, xem nhẹ nỗi bất mãn của Từ Ly Kiều Khiên, nhỏ giọng hỏi: “Người có biết quan hệ giữa cha ta cùng cha người ra sao không?”

Từ Ly Kiều Khiên mở to mắt, trưng ra biểu tình “Chẳng lẽ người không biết sao?!” Nguyệt Quỳnh lập tức nói: “Tất nhiên là ta biết, ta là hỏi, người biết không?”

”Đương nhiên! Sao có thể không biết.” Từ Ly Kiều Khiên lập tức lớn miệng nói, “Cha ta còn hôn thúc thúc ở trước mặt ta, ta cũng không phải Quỳnh Quỳnh, trì độn như thế.”

Nguyệt Quỳnh không nhin được mà nở nụ cười, hân trì độn thật, nhưng không thể giáp mặt nói thẳng nha. Cúi đầu đi vài bước, hân mới hỏi tiếp: “Người, không phản đối sao?”

”Vì sao phải phản đối?” Từ Ly Kiều Khiên gãi gãi đầu, “Cha ta thích thúc thúc, thúc thúc cũng thích cha ta, đây không phải là chuyện tốt sao? Không giống Quỳnh Quỳnh là bị Nghiêm Sát cướp đi.”

Mặt Nguyệt Quỳnh liền oanh một tiếng: “Ta không có bị Nghiêm Sát cướp đi!” Là bị vác đi!

Từ Ly Kiều Khiên cười hắc hắc: “Quỳnh Quỳnh cũng thích Nghiêm Sát phải không?”

Miệng Nguyệt Quỳnh khê động động, cúi đầu: “Vậy, nương người đâu?”

”Quỳnh Quỳnh, sao ngươi lại có thể trốn tránh như vậy.” Từ Ly Kiều Khiên mang ý xấu nói, khi gương mặt Nguyệt Quỳnh đã đỏ ửng, hắn mới hảo tâm nói, “Nương ta ném ta lại cho cha ta, đi cùng người nàng thích rồi, bất quá hàng năm nàng đều sai người tặng cho ta chút đồ chơi thú vị.”

A? Nguyệt Quỳnh ngẩng đầu, hắn đã nghĩ đến rất nhiều loại khả năng, nhưng chưa từng nghĩ tới loại này. Nương của mình bỏ mình lại mà rời đi, người này khẳng định rất khổ tâm. Sau đó, hắn chợt nghe Từ Ly Kiều Khiên “ha ha” cười khúc khích một tiếng. Nguyệt Quỳnh lập tức nhận ra rằng, cảm thấy Từ Ly Kiều Khiên đáng thương là một chuyện phi thường sai lầm.

Nhóm người lớn đi ở phía trước thấy hai nhi tử trò chuyện với nhau thật vui liền rất cao hứng, sau đó lại tiếp tục nói chuyện của mình, để cho hai người trẻ tuổi đi chung. Từ Ly Kiều Khiên cười đến đau bụng: “Quỳnh Quỳnh, ngươi rất đáng yêu, ngươi đừng ở cùng Nghiêm Sát, thành thân với ta đi.”

Nguyệt Quỳnh không để ý đến hắn, người này luôn thích nói những lời vô vị. Thấy Nguyệt Quỳnh không để ý tới mình, Từ Ly Kiều Khiên vội vàng nói: “Nương ta rất thương ta, tuy rằng nàng đã ly khai khi ta còn rất nhỏ, nhưng mỗi tháng nàng đều viết thư cho ta. Nam nhân nàng thích là người ở bên ngoài, nam nhân kia không thể cùng nàng lên đảo, hơn nữa vì quan hệ với cha ta, nàng liền ở lại bên ngoài. Bất quá đó là trước kia, hiện giờ ta đã trưởng thành, hàng năm ta đều đi gặp nàng, bất quá là nàng không biết thôi. Nam nhân kia rất sợ cha ta cướp nương ta về, vì không muốn khiến hắn lo lắng, nên ta không lộ diện trước mặt nương ta. Nam nhân kia rất thương nương của ta, nương ta còn sinh cho ta ba đệ đệ nữa.”

Từ Ly Kiều Khiên đi đường cũng không chịu đi bình thường, vừa lắc mông, vừa nhún nhảy, thoạt nhìn một chút cũng không giống đang miễn cưỡng cười vui.

”Từ nhỏ nương ta không có ở bên cạnh ta, bất quá cha ta không có tần phi, tất nhiên cũng sẽ không có nữ nhân nào khi dễ ta. Cha ta cũng không lấy thân phận thái tử đặt lên vai ta, nói ta muốn thế nào thì thế ấy, ta sống rất tự do tự tại. Hơn nữa từ khi thúc thúc đến đây, cha ta liền nói cho ta biết quan hệ giữa hắn cùng thúc thúc, không có giấu diếm ta. Ân, ta có phụ thân cùng mẫu thân tốt như vậy, ta đương nhiên không đáng thương hại. Hơn nữa a,” Từ Ly Kiều Khiên ghé sát vào, nhỏ giọng nói, “Từ sau khi thúc thúc đến đây, cha ta không có thời gian rảnh để quản ta.”

Nguyệt Quỳnh nghiêm túc nhìn Từ Ly Kiều Khiên, đối phương luôn mang một bộ dáng rất không đứng đắn, nhưng những lời nói vừa nãy, hắn lại nói rất nghiêm túc. Mới vừa nghĩ như vậy, hắn đã thấy Từ Ly Kiều Khiên nháy mắt với hắn mấy cái, sau đó tỏ vẻ đáng thương nói: “Bất quá nếu Quỳnh Quỳnh cảm thấy ta đáng thương, vậy ngươi liền tội nghiệp tội nghiệp ta, gả cho ta, a không, ngươi thú ta đi.”

”Ta đã thành thân rồi a.” Đẩy Từ Ly Kiều Khiên ra, Nguyệt Quỳnh vội đi vài bước đuổi kịp cha, quyết định vẫn là cách xa Từ Ly Kiều Khiên một chút.

”Quỳnh Quỳnh, ngươi không thể không để ý đến ta ” dùng thanh âm tất cả mọi người đều có thể nghe được mà ủy khuất hô lên, Từ Ly Kiều Khiên chưa từng có ý niệm bị mất mặt trong đầu liền tuyên bố quyết định trước mặt chư vị trưởng bối: “Thê tử tương lai của ta sẽ tìm người giống như Quỳnh Quỳnh!”

Nguyệt Quỳnh thật muốn đào hố tự chôn mình.

Sau khi ăn cơm chiều xong, Cổ Tất Chi cùng Trương Huyền Ngọc thảo luận riêng trong thư phòng. Nghe Trương Huyền Ngọc nói xong, Cổ Tất Chi mang vẻ mặt trầm tư hỏi: “Có người một mực âm thầm giúp người?”

Trương Huyền Ngọc gật gật đầu: “Ân. Kỳ thật sau khi đại ca cùng Từ đại ca ly khai, ta liền có loại cảm giác này. Sau khi Cổ Niên khi dễ U nhi, suýt nữa cường bức U nhi, U nhi bị kinh hách quá độ, đêm đó liền ngã bệnh, ta cùng cha, còn có sư huynh đều lo lắng cho U nhi, không tìm Cổ Niên tính toán sổ sách, nào biết buổi tối hôm sau Cổ Niên ở trong phòng ngủ, bị người nào đó chặt đứt tất cả xương sườn, trên mông còn bị cắt một khối thịt.”

”Sau đó U nhi xuất cung, sư huynh ta giả trang U nhi ở lại trong cung, hắn nói buổi tối thường cảm thấy có người đến tắm cung của U nhi, nhưng hắn vừa đi ra ngoài đối phương liền bỏ chạy. Công phu của người kia rất lợi hại, hơn cả sư huynh. Chuyện U nhi xuất cung chỉ có ta, cha, sư huynh, Tiểu Diệp Tử cùng Tiểu Châu Tử biết. Ta tưởng là có người đến thăm dò tình hình, sau đó ít lâu lại không xuất hiện nữa.”

”Sau khi sư huynh giả vờ tự thiêu lừa gạt Cổ Niên, người kia cũng vẫn không xuất hiện, ta tưởng rằng mình đã đa tâm. Nhưng sau khi Nghiêm Sát cùng U nhi tiến cung, người kia tựa hồ lại xuất hiện. Trước khi ta rời đi, Dương Tư Khải cùng Giang Bùi Chiêu đã được người cứu đi. Đêm Nghiêm Sát mang U nhi trốn đi, Kiều Khiên nói còn có một số người giúp Nghiêm Sát, bắt quá những người đó cũng che mặt, hẩn nhìn không ra là kẻ nào. Ta tưởng đó là tử sĩ của Nghiêm Sát, nhưng sau đó mới biết được tử sĩ của Nghiêm Sát khi ấy đều đang ở ngoài thành tiếp ứng.”

Cổ Tất Chi lần Phật châu trong tay, mi tâm nhú chặt, suy nghĩ nửa ngày, hẩn trầm giọng nói: “Người này là ai ta cũng không rõ. U nhi hàng năm đều ở trong cung, những người tiếp xúc với nó đều là người trong cung, bằng không cũng là quan viên triều đình. Nó vừa xuất cung liền gặp Nghiêm Sát, tức thì bị Nghiêm Sát giữ bên người, theo lý thuyết nó không có khả năng quen biết một cao nhân mà cả người và ta cũng không biết.”

Trương Huyền Ngọc mang vẻ mặt hồ nghi: “Ta đã hỏi qua U nhi, nó cũng không biết.”

Cổ Tất Chi suy nghĩ một lát rồi nói: “Vũ của U nhi khiến kẻ khác si mê, nói không chừng là người nào đó bị vũ của nó mê hoặc. Ta chỉ lo lắng người kia sẽ giống Cổ Niên, có tâm tư tổn thương U nhi.”

Trương Huyền Ngọc lo lắng nói: “Ta cũng vậy. Nhưng hiện giờ người kia ở trong tối, chỉ có thể chờ hẩn hiện thân, chúng ta mới có thể ứng đối. Ta hoài nghi có phải người kia chính là kẻ thần bí thường xuyên trộm rượu trong cung hay không.”

Cổ Tất Chi kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ nhiều năm như vậy người nọ vẫn luôn trộm rượu?”

Trương Huyền Ngọc cười khổ: “Đúng vậy, vẫn giống như khi đại ca còn ở, trộm rượu trộm thịt. Sau khi U nhi xuất cung, suốt một năm hẩn không hề xuất hiện, sau đó lại xuất hiện. Nhưng U nhi nói không biết vị nào võ nghệ cao cường như vậy, cho nên ta cũng không thể khẳng định.”

Cổ Tất Chi lập tức nói: “Người cùng Chương Tiễn tạm thời ở lại trên đảo đi. Bên phía U nhi đã có Nghiêm Sát, hài tử Kiều Khiên này còn muốn ở Trung Nguyên chơi vài năm. Người viết phong thư cho cha, bảo hẩn cùng sư huynh chú ý một chút.”

”Ta sẽ viết thư cho cha.”

Bàn chính sự xong, Cổ Tất Chi khẽ cười nói: “Huyền Ngọc, nhiều năm nay người đều một mực quan tâm chuyện của ta, làm chậm trễ hôn sự của người. Đại ca cảm thấy Chương Tiễn không tồi, hẩn tựa hồ cũng có ý với người. Không bằng đại ca này làm chủ, thay người lo việc hôn nhân?”

”Đại ca!” Gương mặt Trương Huyền Ngọc nháy mắt đỏ bừng, “Chương Tiễn, là, đại học sĩ, là đại nho sinh. Hẩn học phú ngũ xa. Ta, kính trọng hẩn, ta chỉ là nữ tử giang hồ”

”Huyền Ngọc!” Cổ Tất Chi đánh gãy sự tự ti của Trương Huyền Ngọc, nha đầu kia luôn cảm thấy mình là nữ tử giang hồ, không xứng với nho sinh. “Người là mẫu thân của U nhi, là muối muối của ta, là thái hậu của quốc gia này! Đại ca nợ người cùng U nhi rất nhiều. Hiện giờ đại ca cùng U nhi đều có người ở bên, người lại vẫn độc thân một mình, đại ca nghĩ đến liền rất khó ngủ an giấc. Huyền Ngọc, đại ca nhìn ra được người thích Chương Tiễn, là đại ca sơ ý không phát hiện sớm. Chương Tiễn vẫn không thành thân, trong lòng xác nhận sớm đã có người, bằng không hẩn cũng sẽ không cùng người ly khai kinh thành. Huyền Ngọc, nếu đại ca không có nhìn lầm, người có nguyện ý gả cho hẩn?”

Trương Huyền Ngọc cúi đầu, tay không ngừng day day khăn tay, mặt đỏ như ánh nắng chiều. Cổ Tất Chi nở nụ cười, Huyền Ngọc rất hiếm khi để lộ loại tư thái thẹn thùng của nữ nhân này. “Vậy đại ca liền làm chủ cho người.”

Gương mặt Trương Huyền Ngọc càng đỏ hơn, cúi đầu khẽ đồng ý.

Khi Nguyệt Quỳnh biết được nương cùng thái sư sẽ thành thân, trà trong miệng hẩn nháy mắt liền bị phun ra, vừa lúc phun lên mặt Nghiêm Tiểu Yêu đang được cha hẩn ôm ấp chơi đùa. Nghiêm Tiểu Yêu bị nước trà kiem nước miếng của cha văng lên mặt, lập tức thất thanh bắt đầu khóc, má nhà không sập thê không bỏ qua! Một đám người luống cuống tay chân đổ dành tiểu tổ tông này, mà đầu số gây ra lại không chút để ý đến nhi tử của hẩn, chỉ hỏi: “Nương, không phải người không cho con đề cập đến sao? Thế sao cha vừa nhắc đến, nương liền đáp ứng?”

Cổ Tất Chi giương mắt: “Con đã đề cập đến với nương con?”

Nguyệt Quỳnh không thấy nương hấn đang mãnh liệt chớp chớp mắt với hấn, nói: “Con vẫn cảm thấy nương cùng thái sư thực xứng. Tài tử giai nhân, thiên gia tác hợp, nhưng nương lại không cho con nói.”

Cổ Tất Chi nở nụ cười: “U nhi cũng cảm thấy như vậy, xem ra hôn sự này đã sớm nên tiến hành rồi. Chương Tiễn, chúng ta liền chọn ngày thành thân đi.”

So sánh với Trương Huyền Ngọc xấu hổ đến mức ngay cả đầu đều cũng không nâng lên nổi, Lý Chương Tiễn lại có vẻ phi thường bình tĩnh, khẽ cười nói: “Hết thấy đều do quân hầu làm chủ.”

Nghĩ đến việc đại ca vừa đề cập đến, Chương Tiễn liền đồng ý, Trương Huyền Ngọc liền xấu hổ đến mức hai gò má nóng lên. Nàng cùng Chương Tiễn thật là tài tử giai nhân thiên gia tác hợp sao? Nhưng nàng chỉ là một nữ tử giang hồ, ngay cả thơ cũng không biết làm, Chương Tiễn sẽ thích nàng sao? Trương Huyền Ngọc lo được lo mất loạn nghĩ, chờ khi nàng phục hồi tinh thần lại, nàng đã bị Lý Chương Tiễn mang ra khỏi phòng.

”Huyền Ngọc, hai người chúng ta hảo hảo nói chuyện đi.” Nắm tay Trương Huyền Ngọc, Lý Chương Tiễn dẫn người đi. Người được nắm tay chỉ cảm thấy trong ngực có chú nai con đang nhảy loạn, nhảy đến mức khiến nàng chóng mặt.

”Ta rốt cuộc cũng biết vì sao Quỳnh Quỳnh lại trì hoãn như vậy.” Nhìn hai người đã đi xa, Từ Ly Kiêu Khiên đột nhiên thốt ra một câu.

Nguyệt Quỳnh lập tức phòng bị trừng mắt nhìn hấn. Quả nhiên, hấn chợt nghe đối phương nói: “Nguyên lai sự trì hoãn của Quỳnh Quỳnh là kế thừa từ thẩm thẩm a.”

Cổ Tất Chi cùng Từ Ly Thương Lăng cười ha ha, Nguyệt Quỳnh rất không vui nói: “Ta đi vắt sữa hổ cho Tiểu Yêu.” Sau đó cũng không quay đầu lại, bước nhanh rời đi, khiến Từ Ly Kiêu Khiên càng cười lớn tiếng hơn nữa. Hồng Hỉ Hồng Thái, Diệp Lương Đình Châu nén giận liếc mắt nhìn Từ Ly Kiêu Khiên một cái, vội vàng đuổi theo công tử (thiếu gia), công tử (thiếu gia) đừng đi vắt sữa hổ thật a.

Từ Ly Thương Lăng gõ thật mạnh lên đầu nhi tử: “Đừng luôn chọc ghẹo U nhi.”

Từ Ly Kiêu Khiên ôm đầu, thực ủy khuất nói: “Quỳnh Quỳnh rất đáng yêu mà. Nếu không, cha cùng thúc thúc sinh cho con một đệ đệ, con liền có thể chọc ghẹo đệ đệ, không đùa giỡn với Quỳnh Quỳnh nữa.” Nói xong, khi cha hấn giơ tay lên, chuẩn bị đánh hấn, hấn liền lác mình chạy ra ngoài, còn vừa chạy vừa nói: “Cha! Ngài cùng thúc thúc lo liệu một chút đi.”

”Hỗn tiểu tử này!” Từ Ly Thương Lăng tức giận đến mức nghiến răng, nói với người đang cười ôn hòa, “Người đừng nghe hấn nói bậy.”

Cổ Tất Chi nhẹ nhàng dỗ dành tôn tử còn đang khóc, thản nhiên nói: “Nếu thân thể của ta thích hợp, ta thật muốn sinh cho ngươi một tiểu hài tử.”

”Tất Chi!” Từ Ly Thương Lăng lại nhíu mi, “Không được có ý niệm này trong đầu.” Không nói đến bọn họ hiện giờ niên kỷ [tuổi tác] không nhỏ, chính là thân thể của Tất Chi tuyệt đối không chịu nổi sự thống khổ khi mang thai sinh sản.

Cổ Tất Chi tươi cười thật sâu: “Nếu lúc trước ta từ bỏ thân phận và cố kỵ, rời đi cùng ngươi, ta nhất định sẽ vì ngươi sinh hài tử.”

Về nghiêm túc trên mặt Từ Ly Thương Lăng biến thành ôn nhu, hấn hôn Cổ Tất Chi: “Chỉ cần ngươi ở bên cạnh ta là đủ rồi.”

Nguyệt Quỳnh đương nhiên sẽ không thật sự đi vắt sữa hổ cho Tiểu Yêu, hấn chỉ đến trong vườn hít thở không khí. Dùng đầu ngón tay tính tính, chia ly Nghiêm Sát đã ba mươi một ngày, không biết tình huống hiện giờ của Nghiêm Sát như thế nào, hấn là rất thuận lợi. Thấy hấn ngẩn người đứng trong vườn, Hồng Hỉ Hồng Thái kéo Diệp Lương cùng Đình Châu, bốn người lặng lẽ lui xuống.

Ngay tại khi Nguyệt Quỳnh đang nhớ Nghiêm Sát tuy rằng hấn sẽ không thừa nhận ánh nến trong lều trại của Nghiêm Sát cơ hồ đều sáng rực hàng đêm. Chiến sự phía trước phi thường thuận lợi, sự gia nhập

của mười hai vạn thủy quân Vụ đảo không thể nghi ngờ đã gia tốc diệt vong U quốc, Cổ Niên bị mất một nửa hồ phù ngự giá thân chinh, chống cự cực kỳ miễn cưỡng. Cổ Niên giao kinh thành cho quốc sư Dận Xuyên cùng Đại tướng quân Tư Mã Chuy, lệnh bọn họ tử thủ bảo vệ thành, bất quá cho đến bây giờ, sự tình cũng chưa dừng đi theo hướng dự định của Cổ Niên.

Sau khi dẫn dẫn mười ba vạn đại quân ly khai kinh thành, Tư Mã Chuy liền hạ lệnh đóng cửa thành, toàn thành cấm đi lại vào ban đêm. Tay cầm tướng quân lệnh, ngự ấn của U đế cùng một nửa hồ phù khác, hắt lấy danh nghĩa thảo phạt nghịch tặc, vì U đế báo thù, chém giết thân tín của Cổ Niên, không chế kinh thành, điều duy nhất làm cho hân hận đến mức nghiêng rằng chính là quốc sư Dận Xuyên đã chạy thoát. Cổ Niên biết được tin tức này, ngoại trừ phát điên mắng to ra, không còn cách nào khác. Tư Mã Chuy đã sớm có dự mưu, ven đường đều là binh mã của Nghiêm Sát, Cổ Niên không thể không dẫn đại quân hội hợp cùng Giải Ứng Tông, thương nghị việc bình định.

Trong soái trường của Giải Ứng Tông, Cổ Niên tựa vào giường, một người ở phía sau hân dùng sức đẩy đến. Cổ Niên từ trước đến nay đều làm nhục người khác, hiện giờ lại trở thành người bị làm nhục. Hai tay của hân bị trói ở đầu giường, đôi mắt cũng bị bịt kín, kẻ đang mạnh mẽ ra vào trong cơ thể hân lấy roi quật lên cái mông có vết sâu lõm xuống rõ ràng, một tay còn nắm lấy phần thân của hân, không cho hân tiết ra. Cổ Niên không có chửi bậy, ngược lại còn cảm thấy người phía sau dùng sức không đủ, roi quật lên người hân, để lại vết roi xanh tím, Cổ Niên lúc này mới cảm thấy đủ.

Kể phía sau gầm nhẹ một tiếng, động tác chậm lại. Bàn tay nắm phần thân của Cổ Niên buông ra, Cổ Niên lập tức tiết, hai người đều có được sự thỏa mãn trước nay chưa từng có trong trận vui thích này. Cao trào trôi qua, người kia rời khỏi cơ thể Cổ Niên, tháo dây bịt mắt Cổ Niên, cởi bỏ trói buộc trên tay hân. Cổ Niên xoay người nằm trên giường, trong mắt là *** điên cuồng: “Tề vương bảo đao chưa lão, một năm không gặp, người vẫn làm cho trẫm thoải mái như thế.”

Tề vương Giải Ứng Tông, thân thể trần trụi của một lão già đã sắp xuống núi như hân lại vẫn rắn chắc như cũ, chỉ có mái tóc hoa râm mới tiết lộ niên kỷ của hân. Chà lau hạ thân sạch sẽ, hân gọi thị nô vào tẩy sạch cho Cổ Niên. Cổ Niên đưa mắt nhìn bộ dáng của tên thị nô kia, đột nhiên nắm lấy tóc người nô, kéo hân lên giường, không để ý đến tiếng kêu sợ hãi của đối phương, đặt người lên giường, kéo quần hân từ phía sau, giúp đỡ dục vọng lại cương lên của mình vọt đi vào.

”A a a. !”

Tiếng kêu thảm thiết của thị nô kia truyền ra từ trong trường, người bên ngoài lại coi như nghe thấy nhưng không biết.

Giải Ứng Tông nhú mày, hân ngồi trên ghế nhìn một hồi, thấy Cổ Niên càng ngày càng hưng phấn, hân liền lấy roi quật lên lưng Cổ Niên. Cổ Niên kêu một tiếng, tiếng tê rỏng trong cổ họng lại lớn lên, Giải Ứng Tông quất mấy roi, chính mình cũng hưng phấn, đè lên Cổ Niên, tiến vào từ phía sau. Sự tiến vào của hân kích thích Cổ Niên, Cổ Niên không thêm quan tâm người dưới thân hân đã sắp đau đến chết, lại không khống chế được mà luật động. Cảnh *** mỹ trên giường khiến cho người ta nhìn thấy mà ghê tởm đến cực điểm. Có lẽ không ai đoán được nguyên nhân Cổ Niên tín nhiệm Giải Ứng Tông như thế chính là thế này. Cổ Niên không chỉ cuồng ngược đãi, mà còn cuồng bị ngược đãi, chẳng qua người dám ngược đãi hân không có mấy ai, Giải Ứng Tông là người duy nhất.

Khi thị nô ở trên giường chỉ còn một hơi thở, Cổ Niên mới hoàn toàn sảng khoái. Sai người kéo thị nô kia đi ra ngoài, hân lười biếng nằm trên giường, ngón chân đặt nơi phần thân của Giải Ứng Tông.

”Phái người ám sát Nghiêm Sát.”

”Ta đã phái người đi.”

Giải Ứng Tông lấy tay cầm cửa roi da hung hăng đâm vào trong cơ thể của Cổ Niên, khiến đối phương thỏa mãn rên rỉ, động tác của hân lập tức nhanh hơn. Một năm không gặp, hân cũng cực kỳ tưởng niệm thân thể có thể mặc hân ngược đãi chà đạp thế nào cũng sẽ không hư tổn. Ngoài trường, người nâng thủy bồn đến nghe thấy động tĩnh trong trường liền đi trở về. Không ai phát hiện một thị nô lại có thể tùy ý đi lại trong quân doanh, tất nhiên cũng không có ai phát hiện thị nô kia đã không còn xuất hiện nữa.

Khi binh mã của Giải Lưu Sơn đánh vào Võ Di phủ liền gặp phải kì binh đánh lén, lúc hấn thật vất vả dẫn dắt số binh mã còn sót lại chạy trốn, lại gặp binh mã Giang Bùi Chiêu tự mình thân chinh. Mà Dương Tư Khải trở về đất phong cũng tập kết đại quân của mình, hướng về phía đất phong của Tề vương mà đi. Binh mã của Nghiêm Sát đã vượt qua Tiền Giang, một nửa giang sơn U quốc đã ở trong túi Nghiêm Sát. Ở phương bắc, Nghiêm Sát gặp phải sự chống cự của Giải Ứng Tông cùng Cổ Niên, tuy hai người này có chút ghê tởm, nhưng thực lực cũng không yếu nhược, quân tiên phong của Nghiêm Sát gặp phải một đội binh mã của Giải Ứng Tông, hai quân giao chiến rồi song phương rút binh, tựa hồ Nghiêm Sát không vội tiến công, mà lại ra lệnh binh mã lui đến Thường Bình nghỉ ngơi và hồi phục.

Trong lều lớn, Nghiêm Sát thần sắc ngưng trọng nhìn binh đồ trên bàn, lọn tóc đen nhánh quăn quanh đầu ngón tay của tay trái lọn tóc được cắt xuống từ mái tóc của Nguyệt Quỳnh. Lý Hưu vén rèm lên đi vào, sắc mặt không tốt lắm: “Vương gia, có người “gửi” mật tín đến, không có kí tên.” Bọn họ thường xuyên thu được những mật tín như vậy, không biết là do người nào đưa tới, nhưng tin tức trong đó lại phi thường hữu dụng đối với bọn họ. Chẳng qua tin tức hôm nay lại khiến cho người ta buồn nôn.

Nghiêm Sát mở ra, mày nhíu chặt, trong thư là bí mật không thể cho ai biết giữa Cổ Niên cùng Giải Ứng Tông. Xem xong, y trực tiếp đốt lá thư này đi, tựa hồ cũng cảm thấy ghê tởm. Y nắm chặt lọn tóc kia, thô giọng nói: “Gửi thư cho Kỉ Uông, Nhâm Phủ, Đồng Nghê, Nghiêm Kim cùng Nghiêm Thiết, bảo bọn họ chậm nhất là trong vòng một tháng phải giải quyết xong chiến sự.”

”Vâng.” Lý Hưu lui ra ngoài. Bọn họ đều đã biết Nguyệt Quỳnh cùng thể tử bị người mang đi. Vương gia không vội vã chạy về, nói vậy người mang Nguyệt Quỳnh cùng thể tử đi không phải là địch nhân. Bất quá Vương gia lệnh bọn họ trong vòng ba tháng phải đoạt được thiên hạ, kỳ thật trong lòng Vương gia cũng rất lo lắng.

Ban đêm, các tướng sĩ đều tận dụng thời gian nghỉ ngơi, nhóm thủ vệ tuần tra thì cố gắng tỉnh táo mà quan sát bốn phía, ánh nến trong lều lớn của Nghiêm Sát vẫn sáng bừng như cũ. Từ khi chia lìa Nguyệt Quỳnh, mỗi ngày nhiều nhất y cũng chỉ ngủ hai canh giờ, đôi khi cả hai ba ngày cũng không ngủ. Đôi mắt xanh biếc u ám đến mức khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng, ngay cả tam Nghiêm cũng không dám thở mạnh khi đối mặt với y.

Lọn tóc được buộc thành hình bánh quai chèo đã bị y chà xát đến bung ra, Nghiêm Sát đưa tay lấy hòm bảo bối của Nguyệt Quỳnh, bên trong đã không còn con dấu có khắc chữ “U” kia. Trong hòm là một phong thư mà khi chia lìa, người nào đó đã giao cho y. Nghiêm Sát vẫn chưa xem phong thư này, chỉ là khi không có ai ở đó thì sẽ mở ra nhìn một cái. Ngón tay thô ráp sờ lên lá thư, rồi một lần nữa cắt nó đi. Nếu trong lá thư của người lá gan càng lúc càng lớn kia có viết điều gì đó mà y không thích nghe, y sợ mình sẽ nhìn không được mà bỏ lại mấy chục vạn đại quân, chạy đến Vụ đảo bắt người.

Ngoài doanh trại, mấy chục bóng đen lén lút xuất hiện, sau khi đánh ngã vài thủ vệ, bọn họ liền nhanh chóng di chuyển về hướng lều lớn của Nghiêm Sát. Ngoài trưởng của Nghiêm Sát có hơn mười thủ vệ, bóng đen dẫn đầu ra hiệu với thủ hạ, cúi người di chuyển như mèo. Có ba người vội vàng lướt qua phía sau hẳn, khi sắp tiếp cận thì đột nhiên ném ra mấy viên đạn màu trắng, khói trắng nhất thời dâng lên.

”Có thích khách! Bảo hộ Vương gia!”

Thủ vệ tức thời kêu to, lại có mấy viên đạn màu trắng rơi xuống đất, Nghiêm Sát ở trong trưởng nhanh chóng cất hòm đi, cầm lấy song chuy của mình.

”Vương gia!”

Tam Nghiêm xông vào, Nghiêm Sát hạ lệnh: “Bảo hộ Lý Hưu cùng Công Thăng!”

Vâng! Tam Nghiêm liền xông ra ngoài. Ngoài trưởng truyền đến tiếng chém giết, lều trại bị người dùng chủy thủ cắt rách, hơn mười hắc y nhân xông vào, thân kiếm trên tay chúng phát ra độc quang chói mắt.

”Nghiêm Sát, đi chết đi!” Thích khách kêu to, cầm kiếm đâm đến, cự chuy trong tay Nghiêm Sát quét ngang trái phải. Lúc này, lại có hai người xông vào, một người quát: “Muốn khi dễ cháu dâu của ta, trước tiên phải xem kiếm trên tay Trương Thiên Vũ ta có đáp ứng hay không đã!” Chỉ thấy đường kiếm hỗn loạn bay múa đến hoa mắt, vài tên thích khách còn chưa kịp biết chuyện gì đang xảy ra, liền a một tiếng rồi đi gặp Diêm vương.

Loan đao trong tay người còn lại cũng uy vũ sinh phong: “Khi dễ sanh tể [cháu rể] của ta, trước phải xem Mộc Quả Quả ta có đáp ứng hay không!” Nói xong liền phóng tới đánh ba gã thích khách. Hai người vừa đến, thể trận của bọn thích khách liền bị phá vỡ. Hai người kia võ công cực cao, nguyên bản một Nghiêm Sát đã đủ lợi hại, hiện tại lại gia nhập thêm hai vị võ lâm cao thủ, tình huống nhất thời liền nghiêng về một bên. Khi một gã thích khách chuẩn bị ném đạn sương mù, tay hắn bị chén trà bay qua đánh trúng, viên đạn trong tay bay thẳng vào trong miệng của hắn.

”Ngô ngô!” Thích khách đưa tay nắm lấy cổ của mình, muốn nhổ viên đạn ra, kết quả lại có người đập lên lưng hắn một cước. Viên đạn vào trong bụng hắn, sau một hồi, tên thích khách miệng sùi bọt mép hôn mê bất tỉnh, được lực rất mạnh. Giải quyết xong đám thích khách trong phòng, hai người cũng chưa kịp nói với Nghiêm Sát một câu nào thì đã lao ra khỏi lều, tiếp tục đuổi giết những tên thích khách khác. Nghiêm Sát đưa mắt nhìn lều trại bị phá hư, lực mâu ám trầm, cháu dâu. Sanh tể [cháu rể].

”Vương gia!”

Đám người Lý Hưu, Chu Công Thăng, tam Nghiêm khẩn trương vọt vào trong trướng, phát hiện chủ tử của bọn họ mạnh khỏe đứng ở nơi đó, nhất thời liền nhẹ nhàng thở phào. Trên mặt đất đầy thi thể của thích khách, Nghiêm Mặc phát hiện một gã thích khách còn sống, lập tức kéo hắn ra ngoài khảo vấn.

Không vội vàng muốn biết thích khách là do ai phái tới, Nghiêm Sát đi ra khỏi lều lớn: “Nghiêm Khai, chọn lựa ba trăm tinh binh, đêm nay theo ta tập kích địch doanh.” Lý Hưu cùng Chu Công Thăng khuyên nhủ: “Vương gia, như vậy quá nguy hiểm.”

Nghiêm Sát đã cầm song chuy của mình mà lên ngựa: “Bọn chúng chờ tin tức ta gặp chuyện bỏ mạng, phải có người cho bọn chúng câu trả lời thuyết phục.” Lý Hưu cùng Chu Công Thăng thấy thế cũng không khuyên nữa, thối lui về một bên.

Nghiêm Khai nhanh chóng tập kết binh lính xong, Nghiêm Sát mang ba trăm tinh binh cùng bốn Nghiêm biến mất trong bóng đêm, đi thẳng đến Thiển Ly trấn, nơi binh mã của Tề vương đóng quân. Lý Hưu, Chu Công Thăng cùng phó tướng của Nghiêm Sát triệu tập số binh mã còn lại, Vương gia tập kích Thiển Ly giữa đêm, bọn họ tất nhiên cũng không thể nhàn rồi.

”Sư phó, người thấy tên Nghiêm Sát kia thế nào?”

”Rất to lớn, giống như gấu, bộ dáng lại khó coi, không xứng U nhi.”

”Nhưng U nhi thích hắn, thoát nhìn hắn cũng là người đáng tin cậy phó thác.”

”Có đáng tin hay không còn phải xem lại, hảo hảo giáo huấn tên hỗn tiểu tử Cổ Niên kia một chút rồi nói sau.”

”Cũng đúng. Vậy hiện tại chúng ta đi đâu?”

”Đuổi theo Nghiêm Sát, nếu hắn xảy ra chuyện, U nhi sẽ không vui.”

”Nga.”

Hai bóng đen nhảy lên ngựa, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm, nếu để cho Nghiêm Sát biết người thân của vị công tử kia đều cảm thấy y không xứng với người nọ, không biết y sẽ có phản ứng gì.

”Sát! Sát! Sát!”

Hoà Chính mặt mày co rúm nhìn đoàn binh mã đông nghìn nghịt hô vang tiếng “sát” ở phía trước, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống từ cái trán của hắn. Hơn sáu năm không gặp, tên tạp chủng có đôi lực mắt kia còn khiến kẻ khác sợ hãi hơn trước.

”Sát! Sát! Sát!”

Nghiêm Sát thúc giục chiến mã dưới thân, quát về hướng tam Nghiêm: “Bắt sống Hoà Chính!”

”Vâng!”

Hoà Chính nghe thấy tiếng gầm rú kia, hấn nuốt nuốt nước miếng, nắm chặt đại đao trong tay: “Ai có thể giết chết Nghiêm Sát, người đó chính là đại tướng quân của U quốc! Tân chủ tử của mười phủ Giang Lăng! Vàng bạc mỹ nhân cái gì muốn có đều có! Các huynh đệ, tiến lên a! Giết Nghiêm Sát!”

”Sát!”

Vừa nghe giết Nghiêm Sát là có thể thành vương, những binh sĩ ô mô ảo tưởng tốt đẹp liền không muốn sống mà chạy về hướng nam nhân tạp chủng kia. Lục mâu đông lạnh, Nghiêm Sát kẹp chặt cưỡi di mã, nắm chặt song chuy. Khi địch nhân xông lên, y quát một tiếng lớn, song chuy hạ xuống, máu tươi trăm dặm. Quân lính của Lệ vương đông nghìn nghịt, đè nghiêng quân đội của Tề vương như đè nghiêng một con kiến. Bọn họ đã được “Quý khốc” chúc phúc, làm sao lại sợ hãi những binh sĩ bình thường kia. Giống như trên người được bao phủ bởi huyết khí của chiến quý, đao trong tay họ một khi đã hạ xuống thì không kẻ nào có thể sống sót. Đao đã xuất ra, nhất định sẽ thấy máu.

Nghiêm Sát là người không bao giờ lùi bước, y sớm biết sẽ có người đến ám sát mình, cho nên y mới giả vờ rút lui về Thường Bình, địch nhân quả nhiên bị lừa. Máu tươi vấy lên mặt Nghiêm Sát, đôi mắt của y thoát nhìn càng thêm khiếp người. Trong lúc hỗn loạn, lục mâu chỉ tập trung vào một người, những kẻ ngăn cản y bị đánh đến mức huyết nhục bay tứ tung, y kẹp chặt bụng ngựa, đuổi theo người nọ. Mỗi thù sáu năm trước, y chưa từng lãng quên.

Khi sắp tiếp cận đối phương, Nghiêm Sát ném cây búa trong tay trái ra. Cự chuy nặng nề nện lên mông ngựa của kẻ đang chạy trốn. Chiến mã hí lên một tiếng, nặng nề ngã lăn quay trên mặt đất, đè lên kẻ ngồi trên lưng nó. Nghiêm Sát kiểm dây cương xuống ngựa, không chút để ý đến những kẻ đang hướng về y mà chém giết. Y đi đến trước mặt đối phương, kéo hấn ta từ dưới thân ngựa ra.

”Hoà Chính.” Giọng nói của y giống như La sát đến từ Địa phủ. Hoà Chính bị y một tay nắm giữ, ảo não vì sao hấn không bị ngựa đè chết. “Lệ, Lệ vương. . . .” Hai chân của hấn đã bị gãy nát.

”Vương gia.” Nghiêm Mặc chạy vội tới, Nghiêm Sát giao người cho hấn, “Không được để cho hấn chết.”

Nghiêm Mặc không chút kinh ngạc, một quyền đánh hôn mê Hoà Chính, ném hấn lên lưng ngựa, mang đi.

Không cần phải đi xem tình hình chiến đấu như thế nào, chỉ biết tiếng chém giết rung trời mang theo tiếng quý khốc đang không ngừng tru lên. Nghiêm Sát lên ngựa: “Cổ Niên cùng Giải Ứng Tông hiện giờ đang ở nơi nào?”

Nghiêm Mưu trả lời: “Bọn họ dẫn hai mươi lăm vạn binh mã đi về hướng Thường Bình.” Lục mâu của Nghiêm Sát u ám không thấy đáy.

”Sư phó, Nghiêm Sát không hổ là Lệ vương, hấn như vậy, đồ nhi ta nhìn thấy cũng sẽ sinh sợ hãi.”

”Hung tợn như vậy, U nhi khẳng định không đề được hấn. Không được không được, ta càng xem càng cảm thấy hấn không xứng với U nhi.”

”Có lẽ là có một người như vậy che chở U nhi, U nhi mới có thể sống an bình yên ổn.”

”Được rồi.”

[bổ sung chương trước]

Ở một khe núi phong cảnh tuyệt đẹp, một người theo thói quen đưa tay vuốt vuốt râu, lúc này mới phát hiện râu giả đã bị hấn tháo ra. Cằm dưới trơn nhẵn khiến cho hấn có chút không quen. Gương mặt búp bê không mang chút dấu vết của thời gian, hấn uống rượu đi trộm, nhìn chằm chằm một cái hộp gỗ đào trong tay, trong hộp là một viên sáng trong, giống như trái vải, hấn do dự không rõ có nên đem thứ này tặng cho người kia hay không, suy nghĩ hồi lâu, hấn đóng hộp lại, định sẽ dùng thứ này để giáo huấn tên tiểu tử thiếu chút nữa đã dọa hấn mất nửa cái mạng. Xa xa, khuôn mặt nam nhân mặt rỗ khê co giật một chút, lão bất tử này lại muốn hãm hại ai đây?

Mấy chú chim bay lượn trên không trung, gió thu nhẹ thổi khiến người ta lười biếng. Nam nhân có gương mặt búp bê thả người nằm trên một tảng đá lớn, chân bắt chéo, miệng ngâm nga tiểu khúc. Nơi đây không tồi, đợi đến khi sắp tới lễ mừng tân niên, hấn hăng quay về kinh. Năm nay có tiểu tử kia ở trong cung, hấn có thể được xem vũ khiến hấn mê say rồi. Ai nói Hoàng Thượng thích khiêu vũ thì chính là hôn quân?

Xem tên đại gian thần đã lập chí suốt ngày ăn uống hưởng thụ là hần, sau khi xem qua vũ của tiểu thổ tử kia liền tâm phục khẩu phục với nó (trước đó thì chỉ phục tùng thôi), mặt khác, những người đã từng xem vũ của tiểu thổ tử kia, nếu không thích hần, thì cũng sẽ cam tâm tình nguyện để hần sử dụng. Vũ, cũng có thể định thiên hạ!

”Ai, đáng tiếc, con gấu kia có cái gì tốt a.”

Nam nhân mang gương mặt búp bê ngáp một cái, thôi thôi, nếu tiểu thổ tử kia đã thích, thì hần cũng miễn cưỡng thích vậy. Hơn nữa, dựa trên việc nam nhân tựa như con gấu kia làm cho tiểu thổ tử sinh hạ một tiểu oa nhi đáng yêu, hần liền đại nhân không chấp tiểu nhân, tha thứ đại tội che giấu tiểu thổ tử nhiều năm như thế của con gấu kia, bằng không hần cũng sẽ không dễ dàng tha cho y như thế. Bất quá lần này, nói thế nào hần cũng sẽ bắt Tiểu Yêu theo mình học võ, cho dù nó giống như cha nó, dùng đôi mắt to tròn kia nhìn hần, ôm lấy cánh tay hần mềm mại nói “không thích”, hần cũng sẽ tuyệt đối không mềm lòng!

67. Chương 67

Ngày mười tháng mười cùng năm, Lê vương Nghiêm Sát chính thức đăng cơ làm Hoàng đế ở kinh thành, sửa quốc hiệu là “Lê”, thiết lập triều đại “Xương Hoành” [xương: hưng thịnh, hoành: rộng lớn], Nghiêm Sát là Lê Uy đế, tức Lê Cao Tổ. Ngày này, trong cung không chỉ cử hành đại điển đăng cơ long trọng, còn đồng thời cử hành long trọng đại điển sắc phong quân hầu cùng đại điển sắc phong thái tử. Nghiêm Sát phong công tử Nguyệt Quỳnh được sủng ái nhất của y làm quân hầu, nhi tử duy nhất của hai người là Nghiêm Tiểu Yêu làm thái tử. Ở đăng cơ đại điển, Nghiêm Sát chiêu cáo thiên hạ rằng cả đời này tuyệt đối không nạp tần phi, y từ trước đến nay đều nhất ngôn cửu đỉnh, liền hoàn toàn ngăn chặn tất cả phiền toái sau này.

Mà vị quân hầu sợ mất mặt định trốn đến nhà ngoại — Nguyệt Quỳnh công tử kia, ngày đó cũng mỉm cười mà đối diện với mọi người, nhưng lại thủy chung cúi đầu, bất đắc dĩ cùng Nghiêm Sát hoàn thành đại điển phong hầu vừa dài dòng vừa mệt mỏi kia, hận không thể tự đào hố chôn mình, rất, rất mất mặt. Ôm ý niệm “thiện lương” là “độc nhạc nhạc không bằng cùng nhạc nhạc” [một người vui không bằng mọi người đều vui] trong đầu, đêm động phòng hoa chúc qua đi, hần thổi gió bên gối* vào tai Nghiêm Sát. Ngày thứ hai, Lê Uy đế hạ chỉ, phong Lê Hoa Chúc làm Nhân Hòa hầu, lệnh hần trong vòng một tháng phải cùng người hầu An Bảo thành thân.

Những người vừa chuyển đến kinh thành không có thay đổi gì quá lớn, Nghiêm Sát vẫn dự vọng tràn đầy khiến cho Nguyệt Quỳnh không chịu nổi như trước; Nguyệt Quỳnh vẫn nhấm nháp với nhi tử như cũ, khiến cho Lê Hoa Chúc làm dưỡng phụ mà không nhìn được; Lý Hưu, Chu Công Thăng trở thành tả hữu thừa tướng thì gấp gáp, bận rộn đến mức ngay cả thời gian đi nhà vệ sinh cũng không có; Từ Khai Viễn mỗi ngày đều tìm tòi tự hỏi vì sao khuôn mặt kia của quân hầu lại hoàn mỹ như thế; tên quốc sư gian ác bị văn võ bá quan hận không thể nghiền xương thành tro lại không biết từ đâu xuất hiện, Lê Uy đế đã bị thổi gió bên tai* dễ dàng tha thứ, không chỉ không trừng trị tội trạng của hần, lại còn để cho hần tiếp tục làm quốc sư.

Tam Nghiêm vẫn đi theo như trước, thành Vương gia bên người Hoàng Thượng; Hành công công cùng Ngụy công công thuận lý thành chương phụ trách bọn nô tỳ thái giám trong cung; Triệu công công tác uy tác quái vốn tưởng rằng sau khi Nghiêm Sát đăng cơ, người có công là hần sẽ được hưởng phú quý vĩnh viễn, kết quả lại bị thái giám tổng quản bắt đi chà bồn cầu; Hùng Kỉ Uông ở kinh thành không quen, cùng Nhâm Phủ, Đồng Ngê đến biên quan giết người; đủ loại quan lại sau khi thay đổi một thân quan phục, đang bận rộn làm cái gì thì tiếp tục bận rộn làm cái ấy.

Đương nhiên thay đổi cũng vẫn phải có. Nghiêm Sát không bao giờ có thể lấy Nghiêm Tiểu Yêu để uy hiếp Nguyệt Quỳnh được nữa, bởi vì Nguyệt Quỳnh sẽ không chút sợ hãi mà nói với y: “Tiểu Yêu cũng là nhi tử của ngươi!” Nghiêm Sát cũng không thể lấy Hoa Chúc An Bảo, Hồng Hi Hồng Thái ra để uy hiếp Nguyệt Quỳnh, bởi vì Nguyệt Quỳnh sẽ không chút sợ hãi nói: “Ngươi đem bọn họ đi, ta liền nói cho cha ta biết!” Nghiêm Sát không thể không một lần nữa sửa chữa gia quy, nếu Nguyệt Quỳnh làm trái điều gì, y liền đem Nguyệt Quỳnh làm đến vừa lòng mới thôi. Dựa vào đòn sát thủ này, Nghiêm Sát mới có thể một lần nữa nắm được vị công tử có lá gan đã sớm bao thiên bao địa lại trong tay.

Trương Thiên Vũ cùng Mộc Quả Quả ngoại trừ chế thuốc luyện độc ra thì bắt đầu dốc lòng nghiên cứu biện pháp trị liệu cánh tay của Nguyệt Quỳnh, vài vị lão nhân gia ở Vụ đảo xa xôi cũng đang nghĩ biện pháp,

tìm kiếm các loại kì dươc dị thuật. Dưới sự “tàn phá” của mọi người, cánh tay phải của Nguyệt Quỳnh dần dần có lại chút khí lực, tuy rằng vẫn không thể cầm nắm vật nặng, nhưng lấy quyển sách, cầm cây kim thì tuyệt đối không thành vấn đề, hần vui vẻ đến mức bỏ mặc Nghiêm Sát ở một bên, trốn trong phòng luyện vũ một mình. Bất quá cũng trong ngày hôm đó, công tử lớn mật đã bị kẻ cường tráng như núi nhỏ ôm về tầm cung “trừng phạt”.

Còn thái tử Nghiêm Tiểu Yêu của chúng ta, vẫn tiếp tục những ngày ăn ngủ ngủ ăn. Mãi đến khi có một ngày nó bắt đầu học đi, bắt đầu dứt sữa, bắt đầu biết nhớ chuyện, nó có tính bản thiện lại bất hạnh rơi vào trong tay vài vị sư phụ gian tà.

Ngồi trên nóc nhà ngắm cảnh, chân bắt chéo, ăn gà trộm ra từ Ngự thiện phòng, thái tử gia Nghiêm Tiểu Yêu dung mạo cực kỳ xinh đẹp dùng khuỷu tay đẩy đẩy tao lão nhân đang uống rượu đi trộm bên cạnh hần. “Khi nào thì ta có thể học đọc?”

”Cái này ngươi phải hỏi thúc thúc ngươi, ta không biết dụng đọc.”

”Khi nào thì Kiêu Khiên thúc trở về? Con chó mà hần nuôi để ở chỗ ta đã nhiều ngày nằm úp sấp bất động.”

”Đã chết?”

”Không có.”

”Ngươi ngược đãi nó?”

”Ta muốn nó giúp ta luyện khinh công, không ngờ rằng nó chạy trốn chậm như vậy.”

”Cho ta cái cánh gà.”

”Cho ta miếng rượu.”

Qua một lúc.

”Hai ngày nữa là sinh thần sáu tuổi của ngươi, muốn cái gì?”

”Ngươi lấy râu ra, lột lớp da mặt kia ra cho ta nhìn một cái.”

”Ngươi có thể khiêu khúc “Phúc Yên vũ” cho ta xem, ta liền lấy râu, lột da mặt.”

”Ta không phải cha ta.”

”Vậy ngươi sẽ không có lễ vật sinh thần.”

”Trả cánh gà lại cho ta!”

”Nhổ rượu của ta ra!”

”Oe!”

Lại qua một lúc.

”Có muốn có thêm đệ đệ hoặc muội muội hay không?”

”Ngươi muốn sinh hài tử?”

”Thằng nhãi con này!”

”Không nghĩ đến. Có cũng không sao.”

”Ở chỗ ta có một thứ bảo bối, cho cha ngươi ăn thì hần có thể sinh cho ngươi đệ đệ hoặc muội muội.”

”.”

”Có cho cha ngươi hay không, tùy ngươi.”

”.”

Lại qua một lúc sau.

”Phụ hoàng sẽ trách ta.”

”Người có thể chạy trốn đến chỗ nội công nãi nãi người mà.”

”Cha ta có thể có việc gì hay không?”

”Yên tâm.”

”Ta biết rồi.”

”Đi, đi ngự thiện phòng trộm thêm thức ăn.”

”Ta muốn ăn vịt.”

Cho nhi tử đi theo quốc sư Dân Xuyên, Từ Ly Kiêu Khiên, ngoại công, Mộc thúc thúc, còn có thủ hạ của Nghiêm Sát, Nguyệt Quỳnh ngồi xếp bằng trên giường, nhìn chăm chăm vào cây trầm gỗ đào trong tay. Cây trầm rất cũ, sau khi tiến cung hần cũng không dùng đến. Một người xuất hiện trước mặt hần, lấy cây trầm trong tay hần đi, sau đó liền đi đến trước bàn, mở hộp sơn mài đặt trên bàn ra, bỏ vào.

Nguyệt Quỳnh thực buồn bực nhìn đối phương đi đến, thực buồn bực nhìn thấy y cởi xiêm y cởi giày chuẩn bị lên giường ngủ. Xoay người đi, tiếp tục ngồi xếp bằng trên giường, hần chọc chọc thân thể bởi vì ngày tháng yên bình suốt mấy năm qua mà trở nên càng cường tráng hơn của đối phương: “Người không muốn xem dung mạo trước kia của ta sao?” Ban đầu hần còn có chút lo lắng, nhưng năm năm trôi qua, người này thể nhưng ngay cả một lần cũng chưa từng đề cập đến chuyện muốn hần biến trở về. Nếu hần không đem con dấu của Cổ U cho y, cả hần cũng phải hoài nghi là người này kỳ thật không hề biết hần chính là Cổ U.

Đại chương của Nghiêm Sát đuổi ra, kéo người kia vào trong lòng mình, thô giọng nói: “Xem Tiểu Yêu là được rồi.”

Lời này nói rất đúng, Tiểu Yêu cơ hồ là cùng một khuôn tạc ra với hần, chỉ có màu mắt là không giống thôi. Nhưng mà. “Tiểu Yêu là Tiểu Yêu, ta là ta nha.”

Ng nghiêm Sát dùng râu đâm lên môi đối phương, chất vấn: “Người muốn đi trêu hoa ghẹo nguyệt, hồng hạnh xuất tường [ngoại tình] ?!”

Đôi mắt to nháy mắt trừng lớn lên: “Ng nghiêm Sát!” Điều này tuyệt đối là thiên đại oan uổng!

Ng nghiêm Sát xoay người lột sạch vị công tử đang miên man suy nghĩ kia, cả giận nói: “Người muốn ta mỗi ngày đều giết người thì liền biến mặt mình lại như cũ.”

Đây là ý gì? Vị công tử đầu óc thường chậm nửa nhịp so với người khác còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận thì đã bị Lệ Uy để tâm tình không vui chặn miệng, chuẩn bị ăn. Hần thể nhưng không ngấm lại, hần cùng Tiểu Diệp Tử thân cận một chút, dấm chua của vị “bạo quân” này đã bốc hỏa lên đến tận trời. Nếu hần biến về dung mạo trước kia, suốt ngày bị người khác nhìn chăm chăm chảy nước miếng, vị “bạo quân” kia có thể không mỗi ngày đều giết người sao ? Bất quá hần hiện giờ không rảnh suy nghĩ, trước tiên phải lo ngày mai có thể đứng giờ đi dạy đám tiểu oa nhi khiêu vũ quan trọng hơn.

Bởi vì tối hôm qua vô ý chọc tóa sơn kìa sinh khí, Nguyệt Quỳnh hôm nay không thể ngồi dậy. Bảo Hồng Hỉ đi nói cho đám tiểu oa nhi kia là hôm nay không học vũ, hần nằm trên giường lười biếng không muốn động. Có người gõ cửa, sau đó là một giọng nói non nớt của hài tử: “Cha, người đã dậy chưa? Con vào được không?”

”Vào đi.” Nguyệt Quỳnh ngồi dậy.

Cửa mở, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của người vừa vào đã bắt đầu câu hồn phách người khác là vẻ mơ hồ vì vừa tỉnh ngủ, nếu nó lớn thêm vài tuổi, dung mạo này của nó sẽ trực tiếp câu hồn phách từ thân xác người khác ra, vĩnh viễn không thể trở về.

”Tối hôm qua đi đâu?” Nguyệt Quỳnh rất hiểu biết nhi tử của mình.

”Cùng quốc sư ở trên nóc nhà uống rượu ăn thịt.” Ng nghiêm Tiểu Yêu cũng không dối lừa cha mình. Ngáp một cái, đưa cái hòm trong tay qua: “Cha, cho người, thức ăn.”

”Cái gì.” Nguyệt Quỳnh tò mò tiếp nhận, vừa mở ra, hần liền sững sốt.

”Quốc sư nói rằng ăn thứ này mới có con. Cha ăn hay không là tùy cha, con trở về ngủ. Đêm nay con cùng thúc thúc đi bãi tha ma đào mộ.” Cũng không chờ cha nó đáp lời, Nghiêm Tiểu Yêu đã nhắm mắt lại, nhoáng một cái bên trái nhoáng một cái bên phải rồi đi, giống như con búp bê rối.

”Chờ đã!” Nhìn chằm chằm “trái vải” trong hòm, tâm Nguyệt Quỳnh đập thình thịch thình thịch, một ý niệm lớn mật, không muốn sống hiện lên trong đầu hần.

”A, cha?” Nghiêm Tiểu Yêu dừng tại chỗ, quay đầu lại.

”Không được nói cho phụ hoàng con biết! Tuyệt đối không được!”

”Nga.” Nghiêm Tiểu Yêu vẫn đứng yên, bất động.

”Con trở về ngủ đi.” Quay đầu đi, búp bê rối tiếp tục nhoáng một cái bên trái nhoáng một cái bên phải mà rồi đi, cũng biết đóng cửa lại cho cha nó.

Đôi mắt to cong lên, Nguyệt Quỳnh cầm lấy “trái vải” kia, cẩn thận quan sát một phen. Lần trước ăn quá nhanh, không nhìn rõ xem hình dạng thế nào. Xem đủ rồi, hần há mồm bỏ “trái vải” vào miệng, ngó, có một chút ngọt, không tính là khó ăn. Nuốt vào bụng rồi, hần ném hòm xuống dưới sàng, nằm xuống ngủ, đêm qua mệt chết hần a.

HOÀN CHÍNH VĂN

68. Chương 68: Phiên Ngoại 1: Nghiêm Sát Thiên

Thượng

Nghiêm Sát chính thức lên ngôi hoàng đế hoàn toàn không có cơ hội hưởng thụ hết thấy xa hoa cùng mê say mà thân là quân vương có thể mang đến. Ở trong mắt rất nhiều người, y là một tên đại què mùa, điểm ấy chính Nghiêm Sát cũng thừa nhận. Y biết giết người, biết đánh giặc, nhưng muốn y thống trị một quốc gia, còn muốn thống trị tốt, y liền phải học tập rất nhiều rất nhiều thứ mà trước đây chưa từng học qua.

Chiếm được giang sơn đã khó, bảo hộ giang sơn càng khó hơn, cũng may Nghiêm Sát có Lí Hưu và Chu Công Thăng, cùng với rất nhiều đại thần tiền triều trung tâm phụ tá, còn có một vị hiền thê sẽ luôn đề ra chủ ý mỗi khi y gặp phải khó khăn. Mặc dù khi làm hoàng đế phải chịu sự áp lực mà trước nay chưa từng có, bất quá sáu năm qua đi, đầu năm thứ bảy sau khi Lệ Uy đế đăng cơ, dân chúng vẫn rất thích vị minh quân này như cũ, cho dù bộ dáng có dọa người một chút, dáng người to lớn như gấu một tẹo.

Nghiêm Sát là một kẻ nghiêm khắc tự giác kiềm chế bản thân, nếu đã có được thiên hạ, y sẽ làm một vị quân vương lưu danh sử sách. Khi mọi người đang cảm khái bọn họ đã theo một vị chủ tử tốt, thì Nghiêm Sát lại không phải là vị minh quân hoàn hảo vĩ lược, lòng mang thiên hạ như phần lớn mọi người vọng tưởng. Mục đích duy nhất khiến y làm như vậy chính là muốn làm cho những kẻ xem thường y phải cảm miệng, nhất là những kẻ cho rằng y không xứng với vị công tử kia hiện tại là “Hoàng hậu” của y, phải cảm miệng.

Kinh nghiệm trước nay khiến cho Nghiêm Sát có thể dễ dàng nhìn ra đối phương đang suy nghĩ cái gì, chẳng qua là y luôn ít nói, không bộc lộ cảm xúc ra ngoài, cho nên một số người không hề biết Nghiêm Sát phi thường rõ ràng tâm tư của bọn họ. Cho dù nhóm thủ hạ của y che giấu vô cùng tốt, Nghiêm Sát cũng vẫn có thể nhìn ra bọn họ đang suy nghĩ cái gì. Trước khi thân thể của vị công tử kia chưa bị bại lộ, người người đều buồn bực khó hiểu vì sao Nghiêm Sát lại coi trọng một nam tử có bộ dạng bình thường như vậy, người kia ngoại trừ đôi mắt xinh đẹp ra thì đều là thiếu thiện khả trần [mờ nhạt, không có gì đặc biệt], nhóm thuộc hạ của Nghiêm Sát cũng từng vì thế mà nghi hoặc hồi lâu.

Mà sau khi thân thể của vị công tử kia bị bại lộ, tuy rằng những kẻ biết nội tình cũng không nhiều, nhưng ánh mắt bọn họ nhìn vị công tử kia đã thay đổi, ánh mắt nhìn Nghiêm Sát cũng thay đổi y thật sự là nhạt được cái vận phân chó gì mà có thể có được một vị “mỹ nhân” tiên tử hạ phàm như thế. Đường nhiên, bọn thuộc hạ của Nghiêm Sát tuyệt đối không dám có loại ý niệm này trong đầu, chỉ dám âm thầm cảm khái chủ tử của bọn họ thật may mắn. Nhưng có một số lão nhân gia ... tâm tư này lại không hề giấu diếm

chút nào, cố tình để lộ ra, khiến cho Nghiêm Sát thấy một lần lại giận một lần. Nếu những người đó không có thân phận đặc biệt, y đã sớm một búa đập chết bọn họ.

Cả đời này, việc Nghiêm sát chịu không nổi nhất không phải là bị người khác mắng y tạp chủng, cũng không phải là bị người khác chỉ trích lỗi lầm của y, mà là có kẻ dám có ý đồ mang vị công tử kia rời khỏi y, hoặc là có ý muốn đổi một phu quân hay hiền thê khác cho vị công tử kia. Cho dù nhi tử Nghiêm Tiểu Yêu của y đã cao hơn cậu, nhưng vẫn có kẻ cảm thấy rằng vị công tử kia xứng đáng có một phu quân thật tốt, chứ không phải là y. Người kia là y dùng hết công sức tổn hết tâm tư mới có được, cả đời này có lẽ y cũng sẽ không có cơ hội lần thứ hai dùng nhiều thủ đoạn, tổn nhiều tâm tư như thế để làm một chuyện nào khác. Tự nhiên y cũng không thể chịu được có người nói y không xứng văn văn.

Nương của Nghiêm Sát chỉ là một Hồ nữ bị xem là lễ vật chúc thọ tặng cho Hán nhân, bởi vì nàng có một đôi lục mất nhạt màu, bị chủ tử thích cái lạ sung hạnh vài lần rồi có y. Nữ nhân thường sẽ yêu người nam nhân đầu tiên của mình, Hồ nữ kia cứ ngỡ rằng có hài tử thì nam nhân kia sẽ thương nàng nhiều một chút. Nhưng thẳng đến khi Nghiêm Sát sinh ra, nam nhân kia cũng không hề triệu nàng thị tẩm nữa. Trong một đại gia tộc, hài tử do tỳ nữ dị tộc không được sung ái sinh hạ, ngay cả con chó của chủ tử cũng không bằng. Bộ dáng của Nghiêm Sát không đáng yêu, vừa sinh hạ liền biết được y nhất định sẽ không nhận được đãi ngộ dành cho thiếu gia.

Vì muốn tiếp tục sinh tồn ở cái nơi gọi là nhà này, dù rằng nương của Nghiêm Sát rất muốn thương yêu cốt nhục của mình, nàng cũng không thể. Nàng phải hầu hạ Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tam phu nhân. Hài tử mà nàng sinh hạ từ khi còn nhỏ đã cùng nàng hầu hạ Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia, Tam thiếu gia. Nàng thậm chí không thể đứng ra bảo hộ nhi tử của nàng khi nó bị đám thiếu gia kia khi dễ, nàng chỉ có thể buổi tối trở về phòng, bôi được cho nhi tử thương tích đầy người, ôm nó khóc. Tính tình của Nghiêm Sát không giống mẫu thân nhu nhược của y, lại càng không giống kẻ phụ thân xa hoa *** dật, y càng giống hán tử người Hồ có huyết thống thuần khiết. Không nói đến thân hình cao lớn, tính tình y cũng là mười phần mười nóng nảy.

Khi đám “thiếu gia” lại một lần nữa vì y không muốn làm kỹ mã cho bọn hán cưỡi mà lấy roi quất y, năm ấy y tám tuổi, đánh gãy một chân của một tên thiếu gia. Ngày đó, y bị “lão gia” cùng “phu nhân” trong phủ treo lên xà nhà, dùng roi đánh y đến mức thương tích đầy mình, mẫu thân của y ngoại trừ khóc vẫn chỉ là khóc. Nghiêm Sát hiểu rõ, muốn sinh tồn ở nơi đây, y chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Sau khi thương thế lành, y liền tìm đến tên “thiếu gia” kia, đánh hắn đến mức không bò dậy nổi, sau đó y tất nhiên lại bị đánh cho thương tích đầy mình. Những ngày như thế vẫn cứ liên tục trôi qua, đến khi nương của Nghiêm Sát không chịu nổi nữa mà thắt cổ tự sát. Nghiêm Sát mười hai tuổi thi thể của mẫu thân, vụn gãy cổ đám thiếu gia ngày thường rất thích khi dễ y, treo “lão gia” trên xà nhà, dùng roi quất hắn, sau đó mang theo một thanh đao nhiễm huyết cùng với nhĩ sức mà nương làm cho y trước khi qua đời, ly khai tòa nhà kia.

Một thân một mình ly khai, Nghiêm Sát phải tự kiếm cơm, ăn thức ăn thiu, giết chó hoang ăn đỡ đói, sau đó đi theo người ta lên núi làm sơn tặc. Có thể đánh có thể giết người, thân hình lại cường tráng dị thường nên y nhanh chóng chiếm được sự chú ý của đầu mục, mới mười lăm tuổi đã trở thành nhân vật nổi danh trong đám thủ vệ. Cũng ngay lúc đó, Nghiêm Mặc, Nghiêm Tráng, Nghiêm Mưu mới chín tuổi cùng Nghiêm Kim, Nghiêm Thiết mười tuổi vô thức tiếp cận y, khi Nghiêm Sát cũng không có cảm thấy phiền chán vì sự tiếp cận của bọn họ, bọn họ liền trở thành tiểu người hầu của Nghiêm Sát.

Nguyên bản bọn họ không có tên, Nghiêm Sát chưa từng đọc sách vì muốn thuận tiện, đành vắt hết óc đặt tên cho bọn họ. Bọn họ là hài tử do những nữ nhân bị đám sơn tặc trên núi cướp về sinh hạ ra. Đa số những nữ nhân kia sinh hạ hài tử xong liền chết, địa vị của bọn họ ở trên núi cũng giống như địa vị của Nghiêm Sát trong gia tộc kia. Có lẽ là đồng bệnh tương liên, có lẽ là động vật cùng loài sẽ có một loại liên hệ trời sinh, bọn họ cứ như thế kiên quyết đi theo Nghiêm Sát.

Ai có thể tin phục một tên tạp chủng mười lăm tuổi? Huống chi Nghiêm Sát không biết ăn nói hoàn toàn không biết dùng lời thu phục lòng người. Kẻ bị nghiêm Sát uy hiếp địa vị hãm hại y, nói y bán đứng huynh đệ, Nghiêm Sát bị đại đầu lĩnh cùng hai thống lĩnh hạ lệnh treo cổ. Y không hề biện giải một câu, không ai sẽ tin y trong sạch, nhưng y cũng không phải là kẻ để mặc cho người khác khi dễ. Nghiêm Sát mang theo

hai thanh đại đao mở một đường máu, dẫn các tiểu đệ của mình chạy thoát, trên đường xuống núi, y lại tiện tay dẫn Nghiêm Ngân mới năm tuổi rời đi.

Nghiêm Sát không bài xích việc có người đi theo y, nếu muốn tồn tại trên đời này, sống có tôn nghiêm, y phải đủ mạnh, phải có thủ hạ nguyện ý đi theo y. Nghiêm Sát hiểu rõ điều này, kể đã làm sơn tặc ba năm là y càng hiểu rõ điều này. Sau khi xuống núi, y bắt đầu chú ý đến những người bên mình, y không thể học theo những kẻ biết ăn nói, chỉ cần mở miệng liền có thể làm cho người khác cam tâm đi theo mình, phương pháp của y chính là cứu người, cứu những người y cảm thấy hữu dụng, Hùng Kỉ Uông vì tính tình nóng nảy nên chộc phải phiền toái chính là người đầu tiên. Sau đó, năm mười sáu tuổi y đi vào trong lao cứu Hùng Kỉ Uông gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ nên bị bắt, lại thuận tiện cứu thoát Chu Công Thăng cùng Lí Hưu. Hai người đọc sách này giúp đỡ y rất nhiều trong cuộc sống sau này, trở thành tả hữu mưu sĩ của y, mà đại ân đầu tiên bọn họ giúp chính là dạy y biết chữ.

Sau đó, dưới mưu kế của Chu Công Thăng cùng Lí Hưu, Nghiêm Sát tham quân, trở thành một tên đầu mục nhỏ nhỏ có mấy tiểu đệ của thủ hạ của thủ hạ của thủ hạ của thủ hạ của Cổ Niên. Sau nữa, trong tay Nghiêm Sát có thêm Đồng Nghê, Nhâm Phữu, Từ Khai Viễn, Nghiêm Khai, Nghiêm Bình. Y cũng từ một đầu mục nhỏ mà trở thành một viên mãnh tướng dưới trướng Cổ Niên. Bất quá y khi đó chưa từng có ý niệm cướp lấy thiên hạ xưng vương xưng bá trong đầu, mục đích của y rất đơn giản, chính là có thể nắm trong tay một thế lực của riêng mình, không hề bị kẻ nào khi dễ. Mãi đến khi y gặp được một vị công tử, mãi đến khi vị công tử kia bị y liên lụy mà mất đi một cánh tay, Nghiêm Sát thay đổi chủ ý. Y không chỉ muốn nắm trong tay một thế lực của riêng mình, y còn muốn cướp lấy thiên hạ, trở thành quân vương duy nhất của thiên hạ.

Nghiêm Sát đã nhận định chuyện gì liền nhất định sẽ cố gắng làm, cho dù chuyện này dị thường gian nan; cho dù y phải không cam lòng nhẫn nhịn mọi thứ; cho dù y phải kiềm chế tính tình của mình; cho dù y sẽ khiến cho người y để ý nhất sợ y, hiểu lầm y. Nam tử dụng vào y trên đường, nói đôi mắt của y thật đẹp, còn lớn gan đi theo y xin bánh bao ăn, khiến cho hắc lãn đầu tiên có một loại xúc động điên cuồng giữ hắc ở bên cạnh, dù thế nào cũng sẽ không buông tay. Không ai dám nhìn thẳng đôi mắt xanh biếc đậm màu hơn mẫu thân rất nhiều của y, thật giống như lang sói trong đêm tối. Nhưng người kia từ đầu đã không sợ y, cho dù là khi hắc đã ăn no, đôi mắt không còn mờ ảo, cũng không sợ y, còn cười hi hi đi theo y nói: “Ta gọi là Nguyệt Quỳnh. Nguyệt trong mặt trăng, quỳnh trong quỳnh tương [ngọc đẹp].”

Người kia có một đôi tay rất đẹp, y chưa từng gặp qua nam nhân nào có đôi tay đẹp như hắc, mặc dù có chút bẩn, nhưng vẫn khiến cho y vừa nhìn thấy liền muốn cầm lấy. Y cảm thấy đôi mắt của mọi người đều mù cả rồi, rõ ràng người kia trông rất đẹp mắt, nhìn lần đầu liền nhịn không được muốn nhìn lần thứ hai, những người đó lại còn nói hắc ngoại trừ đôi mắt đẹp thì còn lại đều thiếu thiện khả trần [không có gì đặc biệt]. Y chưa bao giờ nhìn lầm người, trực giác của y nói cho y biết rằng nếu không bắt lấy người này, y sẽ hối hận cả đời, còn y cũng sẽ không làm chuyện khiến mình hối hận. Y khiêng người kia về, dùng một lượng bạc mua được hắc.

Mỗi khi nghĩ đến việc này, tâm tình của Nghiêm Sát liền rất tốt. Đây là chuyện anh minh thần võ nhất mà y làm được trong cả đời này. Nếu Nguyệt Quỳnh không cảm thấy quá mất mặt, y nhất định sẽ sai sử quan viết chuyện này vào trong sử sách, khiến cho con cháu đời sau đều biết được y và Nguyệt Quỳnh đã gặp nhau như thế nào. Buông bút, Nghiêm Sát cầm lấy chén trà mở to mồm uống hết. Y là thô nhân, có chút thói quen không thể sửa được. Tỷ như mồm to uống trà, mồm to uống rượu, mồm to ăn thịt, mồm to ăn hết thức ăn còn thừa của người kia, còn có sau mỗi lần vui thích tẩy trừ cho người kia, thay ruột dê sạch sẽ.

Lúc này Nghiêm Mặc đi đến. Tuy rằng Nghiêm Sát đã là Hoàng Thượng, nhưng y vẫn để cho tam Nghiêm ở bên cạnh hầu hạ, đã là thói quen. Cho nên tam Nghiêm phụ trách đại nội thị vệ của hoàng cung còn kiêm thêm chức vụ người hầu bên cạnh Hoàng Thượng.

Nghiêm Mặc có chút kích động nói: “Hoàng Thượng, Hồng Hỉ vừa phái người đến đây thông báo, quân hầu không thoải mái, vừa nôn ra.”

Nôn ra? Nghiêm Sát lập tức buông chén trà, đứng dậy bước đi: “Khai Viễn đã qua đó chưa?”

“Hồng Hỉ đã phái người đi gọi. Quân hầu hiện đang ở “Lâm hiên”.”

Vị công tử kia cũng có chút thói quen không sửa được, đổi tên một vài đình thai lầu các trong cung, người

hầu hạ bên cạnh cũng vẫn là Hồng Hỉ Hồng Thái. Diệp Lương đã bị Dương Tư Khải đoạt đi rồi (kỳ thật là bị Nghiêm Sát hạ được, trực tiếp nhét vào xe ngựa của Dương Tư Khải), đình châu thì bởi vì nương có thai nên bị hấn phái đi Vụ đảo chiếu cố, sau đó cũng không thấy trở về, hấn cũng không có thêm những người khác. Vì thói quen của hai vị chủ tử, số lượng cung nô trong cung sợ là ít nhất trong tất cả các triều đại. Hành công công cùng Ngụy công công thường nhân rồi trồng đủ loại hoa cỏ, lương thực ở trong Ngự hoa viên.

Lông mày Nghiêm Sát nhíu chặt, lễ tân niên vừa qua không bao lâu, có phải người kia đã ăn trúng cái gì hay không.

Nhanh chóng đến “Lâm hiên”, thân hình cường tráng như tòa núi nhỏ vừa bước vào phòng liền vọt đến bên người đang nằm trên ghế dài. Thấy sắc mặt hấn tái nhợt, đôi mắt để lộ vẻ mệt mỏi, lông mày hấn càng nhíu chặt.

“Khai Viễn đâu!” Ôm lấy người kia, nghiêm sát ngồi xuống, sờ sờ trán hấn, “Sao lại không thoải mái?”

Nguyệt Quỳnh miễn cưỡng tựa vào trong lòng Nghiêm Sát, khẽ híp mắt nói: “Làm thế nào cũng không thoải mái. Đầu choáng, nhờn nhợn khó chịu, buồn nôn, muốn ăn chua. Hồng Thái, lấy cho ta chút củ cải chua.”

Hồng Thái lập tức chạy đi, Nghiêm Sát quát: “Đi xem Khai Viễn sao còn chưa đến!” Nghiêm Mặc lập tức chạy đi.

Lúc này, Nguyệt Quỳnh nôn khan vài cái, Nghiêm Sát liền ôm chặt hấn, đại chưởng xoa xoa dạ dày hấn: “Hôm nay ngươi có ăn lạt áp đầu [đầu vịt cay] hay không?”

“Không có.”

“Lẩu?”

“Không.”

“Uống rượu?”

“Hoa quế nướng của ta đều bị trộm cả rồi.”

“Khi nào thì bắt đầu thấy khó chịu?”

“Sáng nay.”

“Vậy sao ngươi lại không nói!”

“Khi ta tỉnh lại ngươi đã đi rồi.”

Người nào đó đã sớm không còn sợ sự tức giận của Nghiêm Sát.

Lục mâu u ám, nghĩ đến việc người này bị bệnh, trong lòng Nghiêm Sát liền vô cùng nôn nóng, Khai Viễn làm cái gì thế! Lâu như vậy mà còn chưa tới! Ngay tại khi Nghiêm Sát không nhịn được mà muốn tự mình đi bắt người, Từ Khai Viễn mang theo cái hộp thuốc tốt cuộc cũng xuất hiện. Vừa thấy sắc mặt của Hoàng Thượng, hấn cũng không hành lễ, nhanh chóng vọt tới bên cạnh Nguyệt Quỳnh, cầm lấy cánh tay hấn.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!” Nghiêm Sát ở bên này đã muốn chờ không nổi nữa.

Từ Khai Viễn đầu tiên là sửng sốt, sau đó kinh ngạc nhìn về phía Hoàng Thượng. Thấy hấn như vậy, bàn tay to lớn của Nghiêm Sát run lên thật mạnh: “Làm sao!”

Từ Khai Viễn ngơ ngác nói: “Hoàng Thượng, quân hầu. Có thai.”

Lửa giận của Nghiêm sát nháy mắt liền tiêu tán, mi tâm xích lại gần. “Nguyệt Quỳnh có thai?” Không thể nào! Không phải là một viên “phượng đan” chỉ có thể mang thai một lần sao? Hơn nữa đã qua hơn sáu năm, sao có thể lại có thai!

Từ Khai Viễn cũng không tin tưởng, lại cầm lấy tay Nguyệt Quỳnh, bắt mạch, lần này Nghiêm Sát không có quấy rầy hấn. Qua thật lâu, Từ Khai Viễn buông tay, trên mặt là vẻ không thể tin được, là hoài nghi, là không yên. “Hoàng Thượng. Quân hầu. Xác thực là có thai, hơn một tháng.” Lục mâu

ám trầm, Nghiêm Sát không nói lời nào, đưa tay ôm chặt Nguyệt Quỳnh, biểu tình trên mặt nhìn không ra vui mừng, nhưng cũng không giống tức giận, thật giống như là kinh ngạc đến ngây người.

Trong đôi mắt to của Nguyệt Quỳnh hiện lên nét vui sướng, hấn sờ lên bụng mình, tươi cười nói: “Trách không được lại khó chịu như vậy, nguyên lai lại có một tiểu yêu quái hồ đồ chạy vào trong bụng ta.”

Nghiêm Sát bình tĩnh, cúi đầu nhìn người trong lòng mình, phát tay. Từ Khai Viễn cùng Nghiêm Mặc lập tức lui xuống. Hồng Hỉ Hồng Thái kinh ngạc nghe thấy công tử lại có thai, vui sướng khó nhận cũng vội lui xuống.

Nguyệt Quỳnh nâng tay chạm vào người tựa hồ còn chưa lấy lại tinh thần, tươi cười nói: “A, Tiểu Yêu sẽ có đệ đệ hoặc muội muội, không biết nó có vui hay không.”

Lục mâu của Nghiêm sát nháy mắt liền trở nên ám trầm, cầm tay Nguyệt Quỳnh, thô giọng hỏi: “Hài tử này từ đâu mà có ?!” Nào có tiểu yêu quái hồ đồ gì chứ!

Nguyệt Quỳnh mắt hững: “Cái gì mà gọi là hài tử này từ đâu ra. Đương nhiên là từ trời rơi xuống.”

“Đừng nói với ta là ngươi không biết Tiểu Yêu đến bằng cách nào!” Khi nhi tử của bọn họ sắp sáu tuổi, Nghiêm Sát rốt cuộc cũng đã dám xuyên cánh cửa sổ này.

“Nga. . . .” Nguyệt Quỳnh bình tĩnh đại ngộ gật gật đầu, “Ta còn tưởng ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không nói chứ.”

“Không phải ngươi đã biết rồi sao?” Bằng không sao lại nói ra câu “Tiểu Yêu cũng là nhi tử của ngươi”.

Trong đôi mắt to của Nguyệt Quỳnh là sự trách móc: “Khi đó vì sao phải gạt ta là tính khí [dạ dày] của ta bị hư tổn?” Ngoại trừ việc khấu trừ nguyệt ngân của hấn, chuyện này cũng khiến cho hấn canh cánh trong lòng. Nếu biết Tiểu Yêu là cốt nhục của hai người bọn hấn, hấn mới sẽ không bị người này áp chế hết lần này đến lần khác.

“Ngươi muốn tính toán sổ sách với ta?” Ở trước mặt Nguyệt Quỳnh, Nghiêm Sát cũng không xưng trầm.

“Nếu Hồng Hỉ Hồng Thái không nói cho ta biết, ngươi định cả đời cũng sẽ không nói?” Hấn chính là muốn tính toán sổ sách, thì thế nào!

Lục mâu nheo lại, Nghiêm Sát cúi đầu lấy râu đâm lên môi Nguyệt Quỳnh. Hiện giờ cũng không thể dùng biện pháp làm đến vừa lòng thôi để uy hiếp vị công tử có lá gan bao thiên bao địa này. Mãi đến khi đối phương thở hồng hộc, sắc mặt trở nên hồng nhuận được một chút, Nghiêm Sát mới thối lui, thô dặt nói: “Ngay từ đầu đã nói cho ngươi biết là ngươi có thai, ngươi sẽ như thế nào?”

Sẽ như thế nào? Nguyệt Quỳnh thật sự chưa từng nghĩ đến. Khi đó hấn là vị công tử không được sủng ái trong phủ, tuy rằng mối quan hệ giữa hấn và Nghiêm Sát có chút biến hóa, nhưng hấn vẫn rất bất an. Có thai ở nơi đó, không nói đến việc hấn có thể chấp nhận được hay không, chỉ nghĩ đến việc vạn nhất bị người khác phát hiện, chắc hấn sẽ hoảng sợ đến chết khiếp.

“Trừ ngươi ra, không ai có thể sinh hạ con nối dòng cho ta.” Nghiêm Sát sờ lên bụng Nguyệt Quỳnh, lần đầu tiên nói ra suy nghĩ năm ấy của y với hấn. “Bốn tháng đầu là nguy hiểm nhất, nếu ngay từ đầu ta liền nói ngươi biết là ngươi có thai, có lẽ hài tử đã không còn. Tìm được một viên phượng đan kia, ta chỉ có một lần cơ hội đó. Nguyệt Quỳnh, ngươi cho rằng mình chính là công tử của ta, cho rằng nam tử không thể thích nam tử. Ngươi tâm tâm niệm niệm muốn ly khai vương phủ rồi bỏ ta. Hài tử kia là biện pháp duy nhất để ta có thể giữ ngươi lại.”

Nguyệt Quỳnh bĩu môi: “Sau khi Tiểu Yêu ra đời, ngươi cũng có thể nói cho ta biết a. Khiến một mình ta chẳng hay biết gì, thủy chung cho rằng Tiểu Yêu là tiểu yêu quái đầu thai nhằm, thật mất mặt.”

“Không lấy Tiểu Yêu để uy hiếp ngươi, ngươi không tự mình chạy trốn thì cũng sẽ cùng Diệp Lương hoặc Từ Ly Kiều Khiên chạy. Ta không phải Dương Tư Khải, chỉ biết dùng tình yêu để ràng buộc, nếu muốn trốn giữ thì ta sẽ xuất ra thứ gì hữu dụng nhất để trốn giữ.”

“Tiểu Yêu là nhi tử của ngươi!” Sao lại có thể lợi dụng nhi tử của chính mình!

“Nếu người không mỗi ngày đều muốn ly khai rồi đi, ta cũng sẽ không lợi dụng Tiểu Yêu!” Nhắc lại chuyện xưa, Nghiêm Sát cũng có chỗ cứ mãi canh cánh trong lòng. “Cho người thuốc bổ, người lại đem đi đổi bạc, những vật bài trí trong phòng có thể bán người liền bán, nếu không phải nhĩ sức này không đáng giá, vòng tay không thể cởi ra được, người cũng đã muốn bán rồi phải không!”

Nguyệt Quỳnh cãi chày cãi cối nói: “Đó là bởi vì người cắt xén nguyệt ngân của ta!”

“Nếu người không định tiết kiệm đủ bạc liền ly khai, ta cũng sẽ không cắt xén nguyệt ngân của người!” Hồi tưởng lại ngày Nguyệt Quỳnh xuất phủ còn cao hứng đòi bạc từ Nghiêm Bình, còn tháo nhĩ sức trả lại cho y, Nghiêm Sát liền nhin không được mà lấy râu đâm lên môi đối phương, tức chết y!

Bàn tay đặt trên bụng Nguyệt Quỳnh nhắc nhở y không thể tiếp tục nữa, lúc này Nghiêm Sát mới buông hẳn ra, thô giọng chất vấn: “Trước tiên nói rõ cho ta biết hài tử này từ đâu mà có!”

“Vậy người nói cho ta biết trước, thi châm kia có phải cũng là gạt ta hay không, hoàn toàn không phải để điều trị thân thể cho ta?” Có hài tử trong bụng, Nguyệt Quỳnh nắm tuyệt đối quyền chủ động trong tay. Có rất nhiều chuyện hẳn đều không muốn hỏi Hồng Hỉ Hồng Thái, hẳn không muốn bọn họ thương tâm nữa.

Mi tâm Nghiêm Sát lại nhú chặt: “Trước khi dùng phượng đan phía trước, nam tử thụ thai phải điều trị trước mới có thể lấy thân nam tử hoài hài tử.”

Quả nhiên. Không quá không cam lòng, Nguyệt Quỳnh lại hỏi: “Da trên người ta luôn bị đau, còn có điểm đỏ, có phải là do người sờ hay không?”

“Phải.” Trả lời rất kiên quyết, còn bổ sung thêm, “Người ngủ say như chết trên giường ta cũng là do ta đốt mê hương.”

Hơi quá đáng! “Vì sao phải khiến ta mê man?”

“Cho người yên ổn ngủ một giấc.” Khi đó y có thể không hề cố kỵ mà ôm người này, không cần ẩn nhẫn.

Nổi bất mãn trong đôi mắt to khê giảm đi một chút, Nguyệt Quỳnh hỏi lại: “Lẽ tân niên năm ấy, vì sao người lại làm cho ta ngồi ở thủ vị? Người biết rõ ta không thích khiến người khác chú ý.”

“Ta muốn người ở gần ta một chút, không được sao?”

Mặt Nguyệt Quỳnh nóng lên, khí thể chất vấn cũng yếu đi một chút. Lục mâu sáng lên, nguyên nhân chân chính là y muốn nhìn xem kẻ nào trong phủ có thể uy hiếp đến Nguyệt Quỳnh, quả nhiên đã nhìn ra vài người. Khi đó có thể Nguyệt Quỳnh sẽ nhanh chóng có con nối dòng của y, y không thể có nửa điểm sơ sẩy.

Lại nổi lên một chút khí thể một lần nữa, Nguyệt Quỳnh tiếp tục: “Người, ân, nhìn thấy ta khiêu vũ, người không kinh ngạc?”

Câu trả lời của Nghiêm Sát làm hắn chấn động. “Ta đã sớm biết người có thể khiêu vũ, có gì đáng kinh ngạc sao.”

“Người biết từ khi nào!”

“Tháng thứ ba từ khi khiêng người về.”

Đôi mắt to trừng lớn, Nguyệt Quỳnh bắt đầu tính. Tháng thứ ba, đó không phải là lễ tân niên sao? Hắn nhớ rồi! Mấy ngày trước trời vừa hạ tuyết, lại đến lễ tân niên, hắn nhớ nương, lại nhớ Tiểu Diệp Tử, trong lòng khó chịu, liền một mình chạy ra ngoài quân doanh, xoay về hướng kinh thành mà nhảy “Phúc Yên vũ”. Cầu phúc cho nương, cầu phúc cho Mộc thúc thúc đang giả trang hắn, cầu phúc cho quốc sư đang phải chịu tra tấn, cầu phúc choa các tướng sĩ đã vì hắn mà chết, cầu phúc cho Tiểu Diệp Tử đã vì hắn mà “qua đời”.

“Người nhìn lên ?!”

Mặt Nghiêm sát trầm xuống: “Cái gì mà nhìn lên! Người cảm thấy ta sẽ để người một mình đi ra ngoài?”

“Vậy sao người lại không lên tiếng!”

“Người khiêu vũ, vì sao ta phải lên tiếng?” Nghiêm Sát sẽ không nói rằng khi ấy, y bị khúc vũ của người này mê hoặc, y vốn đã bị người này mê đến mức thần hồn điên đảo lại bị bắt mất hồn, đây cũng là lý do vì sao hôm sau, y uống rượu xong liền không nhận được mà vọt vào khi hấn đang tắm rửa, vội vã ăn hấn.

Được rồi, tính y có lý! “Người cho ta xuất phủ, vì sao lại phải đón ta t trở về? Người hoàn toàn không phải là tiện đường đúng không?”

“Ta nguyên bản cũng chỉ là cho người đi ra ngoài hít thở không khí, chờ bụng lớn sẽ đón người trở về hậu phủ.”

Âm hiểm! “Cho nên người liền cắt xén bạc xuất phủ của ta.” Nói tới nói lui lại nhắc đến bạc.

“Cho người bạc để người chạy sao?”

Hơi quá đáng! “Người đã làm gì Lâu Vũ?”

Nhú mào: “Ai?”

“Là Lâu Vũ, một trong các công tử của người.”

“Không nhớ rõ. Không được quan tâm đến những kẻ không liên quan!”

Thấy người này tựa hồ đã thật sự quên, nguyệt quỳnh đổi vấn đề: “Sao người lại phát hiện ta là Cổ U?”

“Ta xem cái hòm của người.”

Mắt to trừng lớn, người này thế nhưng lại dám ngang nhiên nói là đã nhìn lên cái hòm của hấn! Sau đó cầm hấn bị người kia nắm, hấn nghe thấy đối phương nói: “Công Thăng nhờ người tìm được bức họa của người, ta chưa từng gặp qua người trong bức họa, nhưng đôi mắt này ta tuyệt đối sẽ không nhận lầm. Nguyệt Quỳnh, chờ khi ta chết, mặc kệ người còn có thể sống thêm mấy năm, ta nhất định sẽ lôi kéo người cùng đi. Đến lúc đó người hăng ăn giải được của người cũng không muộn.”

“Chết thì đã chết, còn ăn giải được gì chứ.” Đôi mắt to của Nguyệt Quỳnh đột nhiên cong lên, sờ lên bụng nói, “Tiểu Yêu chính là vì nó là yêu quái đầu thai nhằm nên mới lấy cái tên kia, người nói yêu quái đầu thai nhằm của chúng ta nên đặt tên là gì?”

Lục mâu lóe sáng, mi tâm của Nghiêm Sát giãn ra, đại chưởng thô ráp đặt lên tay Nguyệt Quỳnh, cùng hấn cảm nhận tiểu tử còn chưa thành hình trong bụng kia. “Từ đâu mà có?”

Nguyệt Quỳnh cười hì hì nói: “Quốc sư cho Tiểu Yêu một quả phượng đan, Tiểu Yêu lại cho ta, ta liền ăn. Lần đầu không cẩn thận, lần này sẽ cẩn thận.”

Đại chưởng khẽ run rẩy trong chớp mắt, Nghiêm Sát đẩy tay Nguyệt Quỳnh ra, trực tiếp sờ lên bụng hấn, quát: “Biết mình có thai mà người còn ăn cay!”

Nguyệt Quỳnh co rúm lại: “Ta cũng chỉ ăn một chút.”

“Không được uống rượu!”

Nguyệt quỳnh vội vàng lắc đầu: “Cho dù quốc sư không trộm hết hoa quả nhường, ta cũng sẽ không uống.”

Sắc mặt Nghiêm Sát tốt hơn một chút, giọng nói ám khàn: “Người muốn đặt tên gì?” Y lại có hài tử rồi!

“Nghiêm Tiểu Quái thế nào? Vừa lúc cùng Tiểu Yêu hợp thành một đôi tiểu yêu quái.” Tựa hồ đã sớm nghĩ xong rồi.

Nghiêm Sát không chút nghĩ ngợi nói: “Tùy người. Nếu nó trưởng thành không thích thì sửa lại.”

“Vậy quyết định như thế.” Nụ cười của Nguyệt Quỳnh làm cho Nghiêm Sát nhận không được mà lấy râu đâm lên môi hấn. Đã từng vì để che giấu mọi chuyện, y không thể không chạm đến những người khác, nhưng nếu y hôn ai, thì đó phải là thê của y. Nhưng hồi tưởng lại hai ngày trước y còn làm Nguyệt Quỳnh đến mức không xuống giường được, lòng mày Nghiêm Sát lại nhăn lên.

Bị Nghiêm Sát ôm về tấm cung nghỉ ngơi, Nguyệt Quỳnh gối đầu lên bụng y, hỏi: “Nếu khi đó ngươi (là bất đắc dĩ). Ân (kỳ thật là thích ta). Vì sao mỗi lần triệu ta thì tấm đều như thế. Hại ta mỗi lần đều phải ở trên giường nằm vài ngày.”

Nghiêm Sát vuốt ve bụng Nguyệt Quỳnh, lòng mang bất mãn nói: “Lâu như thế mới có thể chạm vào ngươi một lần, ta còn có thể nhẫn nhịn thì chính là thánh nhân!”

“Vậy ngươi có thể phát giận thêm nhiều lần a.”

Nguyệt Quỳnh nói chưa dứt lời đã khiến Nghiêm Sát càng thêm tích giận. “Hơn tám năm mà ngươi vẫn còn không thích ứng, nếu ta phát giận thêm nhiều lần, có lẽ ngươi không đợi có đủ bạc đã chạy trốn chết! Khả năng thích ứng của ngươi không phải kém bình thường đâu!”

“Hoàng Thượng thiên phú dị bẩm, ta thích ứng không được cũng rất bình thường.” Nguyệt Quỳnh không chút sợ chết nói, hân hiện giờ đang có Tiểu Quái ở trong bụng.

Nghiêm Sát tựa hồ bị ghen, nửa ngày cũng không lên tiếng, bất quá y vừa mở miệng lại nói ra một câu khiến Nguyệt Quỳnh bị dọa chết. “Sau khi ngươi sinh Tiểu Yêu, khả năng thích ứng mạnh hơn rất nhiều, ta thường xuyên muốn ngươi, ngươi cũng chịu được. Sau khi sinh Tiểu Quái hẳn là sẽ càng mạnh thêm.”

“Ai nói chứ!” Nguyệt Quỳnh kinh hãi nói, “Tuyệt đối sẽ không!”

Lục mâu lóe sáng: “Chờ ngươi sinh Tiểu Quái xong sẽ biết.”

“Sẽ không! Không ngờ!” Nguyệt Quỳnh bị chặn miệng thầm khóc than cầu nguyện, ngàn vạn lần không cần đúng như thế!

Nguyệt Quỳnh lại có thai, đây chính là đại sự nguy hiểm. Nhóm người hầu cận của Nghiêm Sát âm thầm thảo luận một ngày trong Ngự thư phòng. Đây dù sao cũng không phải là ở trong vương phủ để che giấu trước kia. Không thể đưa Nguyệt Quỳnh ra ngoài cung sinh nở, nhưng nếu ở trong cung thì khó tránh khỏi bị người biết. Nghiêm Sát rất mong cả thiên hạ đều biết hài tử của y là do Nguyệt Quỳnh sinh, nhưng Nguyệt Quỳnh không đồng ý, bị người khác biết hẳn là đại nam nhân mà lại sinh hài tử, như thế rất mất mặt, mà hẳn cũng biểu lộ thái độ: thà chết không theo!

Cuối cùng lại là lời nói của một hài tử đã giải quyết nan đề của bọn họ: “Phụ hoàng mang cha đến chỗ nội công nữ nữ sinh nở. Nếu nội công nữ nữ biết cha có thai, khẳng định sẽ bảo cha đi Vụ đảo, không bằng phụ hoàng cùng cha đi đi. Con có cha nuôi cùng An Bảo thúc chiếu cố, các người không cần phải lo cho con.”

Hoàng Thượng không ở kinh thành, triều chính phải làm sao bây giờ?Nan đề thứ hai lại phát sinh. Lời nói của một tao lão liên giải quyết nan đề này: “Không phải đã có thái tử sao. Thái tử giám quốc, tả hữu thừa tướng phụ chính, quốc sư giám sát.”

Tuy rằng mọi người thường xuyên bất mãn với tao lão nhân này, nhưng có người này ở trong triều, cho dù Hoàng Thượng không ở đây mấy tháng thì cũng sẽ không có đại loạn gì, tiểu loạn thì không phải còn có bọn họ đây sao. Kết quả là, ngày thứ ba sau khi Nguyệt Quỳnh được chẩn ra là có thai, kết quả đã có: Nghiêm Sát mang Nguyệt Quỳnh đến Vụ đảo sinh; thái tử Nghiêm Tiểu Yêu sáu tuổi giám quốc; tả hữu thừa tướng Lí Hưu, Chu Công Thăng phụ chính; quốc sư Dận Xuyên phụ trách giám sát đại thần trong triều; Lê Hoa Chúc cùng An Bảo tạm thời chuyển vào cung chiếu cố thái tử nhỏ tuổi.

Qua hai tháng, sau khi Tiểu Quái trong bụng Nguyệt Quỳnh ổn định, tức ngày hai mươi một tháng ba năm Xương Hoành thứ bảy, Nghiêm Sát lấy lý do cho thái tử luyện tập mà cùng quân hầu xuất cung cải trang vi hành, chỉ dẫn theo Nghiêm Mặc, Nghiêm Mưu, Hồng Hỉ Hồng Thái cùng Từ Khai Viễn. Đưa tiễn phụ hoàng và cha, Nghiêm Tiểu Yêu leo lên vọng lâu đón gió lạnh tháng ba ở kia thành, một mình suy sụp tinh thần: vì sao hẳn lại thành giám quốc? Quốc sư gian nhân kia!

Suy nghĩ nửa ngày, hẳn thoải mái mà nở nụ cười, sau đó trong tiếng cười ấy, trực tiếp nhảy xuống vọng lâu. Giám thì giám, không phải là ngồi ở chỗ kia tạo dáng thôi sao, đại sự đưa cho Lý thúc cùng Chu thúc, trung sự đưa đến quốc sư gian nhân kia, tiểu sự thì giao cho quan viên, hẳn cũng đâu có việc gì. Buổi tối phải đi thái y viện trộm cam thảo ăn trừ hỏa.

Trung

Gối đầu lên bụng Nghiêm Sát, sắc mặt Nguyệt Quỳnh tái nhợt. Chiếc thuyền trôi nổi trên biển, hắn cũng đang trôi nổi trong thuyền, choáng đầu hoa mắt muốn chết. Bàn tay to lớn vẫn nhẹ nhàng xoa bụng hắn, nhưng cảm giác buồn nôn vẫn nặng nề như cũ. Trái mơ được đưa đến bên miệng, hắn lập tức ngậm lấy, Tiểu Quái còn nghịch ngợm hơn cả Tiểu Yêu. Bị gây sức ép gần nửa ngày, Nguyệt Quỳnh mệt mỏi đến cực điểm rồi cuộc cũng có thể áp chế cảm giác buồn nôn mà ngủ thiếp đi. Không hề động đến hắn, để cho hắn yên lặng gối đầu lên bụng mình, lông mày Nghiêm Sát nhăn thành chữ “xuyên” []

Bỏ sự khó chịu của Nguyệt Quỳnh và những đau đớn phải chịu khi sinh sang một bên, Nghiêm Sát vạn phần chờ mong hài tử thứ hai ra đời. Người ngoài đều nói Nghiêm Sát y là một con người mạnh mẽ, người chưa từng có “gia đình” như y, một khi đã có “gia đình” thì sẽ càng thêm quyến luyến. Tựa như một kẻ đã làm đồng nam chín kiếp đột nhiên được nắm giữ tư vị của nữ nhân, loại dục vọng đó sẽ càng không thể vãn hồi, một ngày không có nữ nhân thì không sống nổi.

Nghiêm Sát chính là một người như vậy, trước mặt người ngoài, y tuyệt đối là một người mạnh mẽ, nhưng trong “gia đình”, y bất quá chỉ là một nam tử bình thường khát vọng tình thân. Có thêm một hài tử, “gia đình” của y sẽ náo nhiệt thêm một chút, Nguyệt Quỳnh cũng sẽ càng để ý đến y. Tranh quyền? Đoạt thế? Chỉ có kẻ quân vương vô năng mới có thể khiến cho cốt nhục thân sinh của mình vì quyền thế mà đối đầu với nhau, cho dù hài tử của y và Nguyệt Quỳnh thật sự là yêu quái đi chăng nữa thì cũng sẽ không làm ra loại chuyện buồn cười đó. Thiên hạ của y là vì người này mới có, đến khi hắn qua đời, thiên hạ ra sao cũng chẳng còn là chuyện mà y quan tâm.

Bàn tay to lớn vẫn nhẹ nhàng xoa xoa dọ dầy Nguyệt Quỳnh, sắc mặt Nghiêm Sát trầm trọng dị thường, ít nhất phải bốn ngày nữa mới có thể tiến vào Vụ khu, người này vẫn còn phải kiên trì thêm bốn ngày. Nghiêm Sát đắm chìm trong mâu thuẫn giữa “Nguyệt Quỳnh khó chịu” và “Quý tử giáng sinh”. Không giống với Nguyệt Quỳnh, y thích nhi tử, tốt nhất là một nhi tử giống Nguyệt Quỳnh như Tiểu Yêu. Đem cánh tay phải mà Nguyệt Quỳnh vừa vươn ra ngoài bỏ vào trong chăn, lục mâu của Nghiêm Sát trở nên u ám, mặc dù cánh tay phải của người này đã có chút khí lực, nhưng đó vẫn là một cái gai trong lòng y, cái gai mà cả đời này cũng không thể nhổ ra được.

Y vĩnh viễn không thể quên được gương mặt trắng bệch của người này, cánh tay huyết nhục hỗn độn, đôi môi bị cắn nát; còn có cảnh tượng người này khiêu vũ sau khi thương thế lành, bị té ngã trên mặt đất. Nguyệt Quỳnh là vì vũ mà sinh vì vũ mà sống, hắn không thể khiêu vũ cũng tựa như chú chim bị gãy cánh, mà kẻ bẻ gãy đôi cánh của hắn không phải Hòa Chính, không phải Cổ Niên, mà chính là y. Nếu y không khiêng người này về, nếu y không cố chấp ép buộc người này ở lại, không chịu buông tay, hắn cũng sẽ không bị Cổ Niên lợi dụng để đối phó với y.

Thối tất ánh đèn dầu, không muốn mùi dầu cháy khiến cho người này khó chịu, trong khoang thuyền tối đen, Nghiêm Sát vẫn yên lặng nhìn chăm chăm vào gương mặt say ngủ của Nguyệt Quỳnh. Ngón cái thô ráp khẽ xoa xoa mi tâm vì thân thể không khỏe mà nhăn lại của Nguyệt Quỳnh, Nghiêm Sát lại nhớ đến ngày đầu tiên hai người bọn họ gặp nhau. Ngày ấy y đi ngang qua chỗ bán bánh bao, nhìn thấy hương thơm, y liền mua năm mươi cái bánh bao về cho đoàn người ăn đỡ thèm. Vừa đi được vài bước, y liền nhận thấy có người đi theo mình, chẳng lẽ là đến trả thù sao? Y thả chậm cước bộ, đối phương cũng thả chậm cước bộ, sau đó y nhanh chóng rẽ vào một cái ngõ nhỏ, thân ảnh biến mất, khi đối phương đi đến thì đột nhiên xuất hiện, một người nào đó đâm vào trong lòng y.

Người kia dụi dụi cọ cọ trong lòng y, đưa mũi ngửi ngửi cái bao đựng bánh bao mà y vác trên vai. Y không hề động thủ, muốn nhìn xem người này định làm cái gì. Yêu thương nhưng nhớ? Không có khả năng. Không có kẻ nào không hề sợ hãi mà lại yêu thương nhưng nhớ y. Đợi một hồi, người trong lòng y mới ngẩng đầu lên, ánh mắt mờ mịt, khiến trái tim y run lên, một đôi mắt tuyệt đẹp. Không chú ý đến những chỗ khác của người này, y chỉ chăm chú nhìn vào đôi mắt kia.

“Đôi mắt của ngươi thật là đẹp mắt. Còn đẹp hơn cả nguyệt bích thạch.” Sau đó người này liền cúi đầu lục tìm trên người, tiếp theo y nghe thấy hắn tiếc nuối lẩm bẩm một câu: “Nha, bị trộm mất rồi, đang muốn cho ngươi nhìn xem, nguyệt bích thạch, là như thế nào.” Hắn nói rất chậm, rất suy yếu. Sau đó y chỉ thấy đối phương ngẩng đầu, thực thẹn thùng mở miệng: “Có thể. cho ta cắn một ngụm bánh bao, hay không.” Gương mặt người này ửng đỏ, y cảm thấy đôi mắt của hắn trở nên đẹp hơn.

Y không chút do dự lấy ra một cái bánh bao, đối phương vươn tay, bỗng phát hiện đôi tay của mình rất bẩn, hẩn lại rút về. Hẩn muốn ăn bánh bao, nhưng không thể chịu đựng được việc dùng tay bẩn cầm bánh bao ăn.

Chắc là vị công tử nhà giàu nào đây, y thăm đoán như vậy. Bất quá cũng chẳng sao cả, đã rơi vào trong lòng y thì đừng mong toàn thân trở ra. Không ngại chút người này ăn bánh bao, y khiêng hẩn lên: “Đi rửa tay, tự mình lấy bánh bao ăn.”

“Cảm tạ.”

Trong lòng y có tính toán, xem hẩn là một tên công tử dễ bị lừa gạt.

Người đang gói đầu lên bụng y khổ sở trở mình một cái, Nghiêm Sát lập tức đắp kín chắn cho hẩn, nhẹ nhàng vỗ về hẩn. Y biết có thai rất khó chịu, lần đầu Nguyệt Quỳnh có thai, y rất khẩn trương. Ngay từ ban đầu y đã điên cuồng mong muốn khiến người này sinh hài tử cho mình, sau khi Khai Viễn nói cho y biết có một loại kì quả ăn vào có thể làm cho nam tử mang thai, y lập tức lệnh Khai Viễn cùng Nhâm Phủ đi tìm. Hài tử của y và Nguyệt Quỳnh. . . . Trên đời này chỉ có một mình Nguyệt Quỳnh mới có thể sinh hạ hài tử cho y, bởi vì trên người hẩn có nhĩ sức của y. Đêm y cứu Nguyệt Quỳnh ra, y đã quyết định, tự mình đeo nhĩ sức mang ý nghĩa chỉ dành cho “thê” lên lỗ tai Nguyệt Quỳnh.

Khai Viễn tìm được một vị lão nhân biết thi châm, để đối phương chỉ dẫn, Khai Viễn thi châm. Y sẽ không để cho người ngoài biết là có nam tử nào muốn sinh hài tử. Lỗi lầm mà y đã từng phạm phải, y sẽ không bao giờ phạm vào lần thứ hai. Nghiêm Mưu không phụ sự ủy thác của y, tìm được “Phượng đan” ở một thôn làng hẻo lánh. Khi ấy Nghiêm Bình gửi thư, nói người này không thể ngủ được, nếu không cố kị Cổ Phi Yến, nếu không phải là không thể thất bại trong gang tấc, y hận đã không thể lập tức hỏi phủ ôm lấy người này, hảo hảo ngủ một giấc.

Y có thể khẳng định, khi ở trên đảo, người này bị y đảo loạn tâm tư cho nên mới không ngủ được, y đã luôn không ngừng lo lắng, đến khi ấy mới có thể nhẹ nhàng thở phào chút ít, y nhần nhin sáu năm, đã sớm không nhần nhin nổi nữa. Nghiêm Mưu đã trở lại, nghĩ đến việc sẽ nhanh chóng có hài tử của y và Nguyệt Quỳnh, hạ phúc của y liền cương đến lợi hại. Cổ Phi Yến chết tiệt, thật muốn một búa đập chết nàng.

Thật vất vả mới hồi phủ, còn lại phải ứng phó những kẻ hộ tống Cổ Phi Yến đến Giang Lăng. Có Lí Hưu cùng Chu Công Thăng ở đó, y chỉ cần ngồi uống rượu dùng bữa là được. Rốt cuộc cũng ứng phó xong, y lập tức quay về Tùng uyển tắm rửa, sau đó đi theo lối nhỏ đến Lâm uyển. Sao y có thể để Nguyệt Quỳnh ở tại nơi hẻo lánh nào đó, chẳng hề quan tâm? Nguyệt Quỳnh sẽ chỉ ở những nơi mà y có thể nhìn đến. Xóc màn lên, nhìn người nằm trên giường, sự nóng nực trong lòng mới dần bình ổn lại. Nhìn thấy hẩn gầy đến mức cả hai má cũng lõm xuống, y từ bỏ ý định muốn làm cho Nguyệt Quỳnh thụ thai vào đêm đó trong đầu mình, ôm hẩn hảo hảo ngủ một giấc rồi nói sau.

Chỉ chốc lát, người trong lòng y liền chìm vào giấc ngủ, y bỗng cảm thấy niềm vui sướng mà trước nay chưa từng có. Cuối cùng thì người này cũng bắt đầu để ý đến y, xem ra việc mang hẩn lên đảo là đúng. Sau khi y không cần phải ẩn nhẫn như trước nữa thì Nguyệt Quỳnh cũng bắt đầu để ý đến y, đây là chuyện tốt. Đến khi nào người này không còn để dành tiền riêng, thì nói lên rằng y đã chiếm được tâm của người này. Thân thể người này là của y, tâm của người này cũng sẽ thuộc về y.

Trong tất cả công tử phu nhân của tứ uyển, chẳng có kẻ nào có thể kích khởi toàn bộ dục vọng của y như Nguyệt Quỳnh. Cho dù mỗi ngày đều triền miên với hẩn, hôm sau y vẫn không thể khắc chế nổi xúc động muốn chiếm lấy hẩn của mình. Mà các công tử phu nhân kia, mặc kệ thân thể bọn họ nhiệt tình thế nào, mặc kệ bọn họ kêu rên gọi tình bao nhiêu, y cũng không có dục vọng muốn bắt, không giống khi tiến vào thân thể của người này, y không chỉ không thể khống chế bản thân, mà còn nhanh chóng muốn bắt.

Yêu cầu vô độ và mãnh liệt của y khiến Nguyệt Quỳnh sợ hãi, lần đầu tiên của hai người lại làm cho hẩn có nỗi sợ hãi tiềm ẩn đối với việc hoan ái. Y biết hẩn sợ, cho nên mỗi lần triệu hẩn thị tẩm đều để cho hẩn khóa ngồi trên người mình. Khả năng thích ứng của Nguyệt Quỳnh kém đến mức khiến cho y bốc hỏa, tám năm, người này vẫn không thích ứng được. Khi nào thì y mới có thể không còn cố kị gì nữa, hoàn toàn được tự do muốn hẩn! Bất quá hiện giờ đã được như thế, cho dù là nằm trên người Nguyệt Quỳnh, hẩn cũng sẽ không khẩn trương đến mức liên tục kêu sợ hãi, khiến cho y hận không thể đánh hẩn ngất xỉu. Không có nam nhân nào có thể chịu đựng được việc “thê” của mình không muốn cho mình chạm vào.

Sinh hài tử, sinh hài tử cho y, Nguyệt Quỳnh. Chỉ có người này mới có thể sinh hài tử cho y, y chỉ cần hài tử do hần sinh. Phóng toàn bộ mầm mống của mình vào trong cơ thể Nguyệt Quỳnh, y bắt đầu tính ngày. Sau bao lâu nữa hài tử của y và Nguyệt Quỳnh mới xuất thế? Nguyệt Quỳnh, Nguyệt Quỳnh, đời này người đừng mong chạy trốn. Một quý công tử có xuất thân cao quý đã lấy nhiễm hơi thở của y, đã hoài hài tử của y.

Mặc kệ thân thể của Nguyệt Quỳnh như thế nào, mặc kệ có phải có người đang tìm hần hay không, y cũng sẽ không buông tay. Nguyệt Quỳnh chỉ có thể là của Nghiêm Sát. Cho nên y không hỏi, thậm chí là không cho người đi tra thân thể của Nguyệt Quỳnh. Giữ chặt hần ở bên cạnh, không chừa cơ hội cho hần có thể thoát đi hoặc là bị người tìm được, Nguyệt Quỳnh là tất cả của Nghiêm Sát. Hần là thê tử của Nghiêm Sát, là cha của hài tử Nghiêm Sát.

Yêu cầu của Cổ Phi Yến hoàn toàn nằm trong những gì y đã đoán trước, nếu Cổ Phi Yến muốn cùng y sinh hoạt phu thê, y còn phải tìm biện pháp khiến cho nàng đổi ý. Y sẽ không chạm vào nữ nhân kia, nữ nhân khiến Nguyệt Quỳnh vừa nghe đến tên thì đã sợ hãi. Lê Hoa Chúc, Hồng Hi Hồng Thái nói cho y biết Nguyệt Quỳnh vừa nghe thấy công chúa muốn vào phủ thì liền sợ hãi. Nghĩ đến thân thể không rõ của Nguyệt Quỳnh, y đoán có thể là Nguyệt Quỳnh có chút quan hệ với nữ nhân này, hoặc là hần đã từng bị nữ nhân này làm hại, dù sao thì khi y gặp được Nguyệt Quỳnh, Nguyệt Quỳnh đã sắp bị đói chết, rõ ràng là bộ dáng của một vị công tử nghèo túng. Nhưng mặc kệ là thế nào, y cũng sẽ không chạm vào nữ nhân kia, nàng không muốn cùng y sinh hoạt phu thê, rất tốt.

Tính sự [chuyện hoan ái] giữa Nguyệt Quỳnh và y càng lúc càng tốt, nếu không phải là muốn lấy lòng tin của công chúa, y tuyệt đối sẽ không triệu những người đó thị tẩm, hoàn toàn chỉ lãng phí thể lực của y. Tồn công với những kẻ đó không bằng ôm Nguyệt Quỳnh ngủ một giấc, còn có thể sờ sờ hài tử chưa xuất thế. Khi Nguyệt Quỳnh đã mang thai hài tử của y, nếu y còn không nắm chặt thời gian mà giữ chặt Nguyệt Quỳnh thì y chính là tên ngốc.

Khiến hần gọi tên của mình, khiến hần càng ngày càng vui thích dưới thân mình, khiến hần càng lúc càng để ý đến mình, loại cảm giác thành công này khó có thể diễn tả được bằng lời. Nếu y không vì che giấu mà phải ẩn nhẫn, có lẽ trong sáu năm này y đã sớm có được tâm của Nguyệt Quỳnh. Bất quá hiện giờ cũng không muộn, tuy rằng đã muộn sáu năm, nhưng y hiện giờ đã hoàn toàn có thể đổi đầu với Cổ Niên.

Dương Tư Khải, Giang Bùi Chiêu đều đã bị y lôi kéo, Lí Hưu và Chu Công Thắng lại giúp đỡ y chuẩn bị mọi thứ, từ trước đến nay, những chuyện mà bạc có thể làm được chưa từng là chuyện gì khó khăn, huống chi y cũng không thiếu bạc. Mua chuộc quan viên, hối lộ cung nô trong cung, thậm chí còn lôi kéo được thái giám bên người Cổ Niên. Tuy rằng sẽ có gian nguy, nhưng y nhất định sẽ kéo Cổ Niên xuống khỏi vị trí kia. Mỗi thù sáu năm trước, y chưa bao giờ quên.

Nhưng lại có chuyện bắt đầu tồn tại trong lòng y, khi điên cuồng tìm kiếm biện pháp khiến cho Nguyệt Quỳnh mang thai hài tử của y, y đã quên mất chuyện trọng yếu nhất, chính là hần phải sinh như thế nào! Được nửa tháng, Nguyệt Quỳnh còn chưa có những bệnh trạng khi mang thai, nhưng y đã bắt đầu nóng lòng. Khai Viễn nói căn cứ theo những gì thư ghi lại thì cần phải mổ bụng lấy thai, người trần trọc ngủ không yên đổi thành y. Mổ bụng. Một quyết định càng ngày càng kiên định ở trong đầu y, nếu giữa hài tử và Nguyệt Quỳnh y phải chọn một, y thà rằng không có hài tử cũng tuyệt đối không thể để mất Nguyệt Quỳnh.

Hồng Hi Hồng Thái bẩm báo, nói sức ăn của Nguyệt Quỳnh càng ngày càng tốt hơn, y yên tâm. Lí Hưu cùng Công Thắng nói Cổ Phi Yến nhất định sẽ gây chuyện ở trong phủ, y hạ tử lệnh với thuộc hạ, cho dù phải giết công chúa cũng phải bảo đảm sự an toàn của Nguyệt Quỳnh. Vì an toàn, y để Nghiêm Mặc lưu lại trong phủ, Nghiêm Mặc là người thân cận y, lời nói của hần ở trong phủ rất có phân lượng. Sao có thể để cho nữ nhân mà ngay cả diện mạo y cũng không nhớ rõ thương tổn người mà y đã bảo hộ vô cùng cẩn thận suốt sáu năm qua chứ !

Khi đang ở trên đài duyệt binh xem binh sĩ tập luyện, Nghiêm Bình phái người hỏa tốc đến báo cho y biết, công chúa triệu công tử phu nhân tứ uyển đến thỉnh an. Vừa hạ lệnh cho Hùng Kỉ Ôn cùng Nhâm Phữu chuẩn bị trước, y vừa nhanh chóng ra khỏi quân doanh, vội vàng chạy về phủ. Tốt nhất là Cổ Phi Yến ngoan ngoãn sống yên ổn cho y, y cũng không phải là quả hồng chín mềm ở kinh thành, có thể để nàng tùy ý bóp nát ! Nếu nàng dám làm Nguyệt Quỳnh bị thương, y nhất định sẽ làm thịt nàng !

Tiến vào phủ mà không nhìn thấy Nghiêm Bình, y liền biết là đã xảy ra chuyện. Không chút nghĩ ngợi mà đi về phía tứ uyển, y phân phó Nghiêm Mưu cùng Nghiêm Tráng chuẩn bị động thủ. Đi vào tứ uyển, vừa liếc mắt một cái y liền biết Cổ Phi Yến đã bắt đầu gây chuyện. Vội vàng tìm kiếm Nguyệt Quỳnh, y nhìn thấy hần. Thấy hần được Hành Tắt [Hành công công] và Lê Hoa Chúc bảo hộ sau người, thấy Cổ Phi Yến đang đứng trước mặt bọn họ. Lửa giận mãnh liệt bạo phát, một bên má Lê Hoa Chúc in hằn dấu bàn tay, y liền ý thức được rằng Cổ Phi Yến tìm Nguyệt Quỳnh gây phiền toái. Nếu trong tay Nghiêm Thiết có chủy thủ, Hành Tắt sẽ không che chở trước người Nguyệt Quỳnh.

“Quản sự của tứ uyển đều dẫn người của mình trở về đi.” Y không nghe thấy Cổ Phi Yến đang kêu la cái gì, y chỉ muốn giết người!

“Không có mệnh lệnh của bản cung, kẻ nào cũng không được đi!” Cổ Phi Yến kêu gào. Nếu không phải ở đây nhiều người mắt tap, y sẽ đi đến bóp cổ của nàng, nói cho nàng ta biết: nơi đây là Lệ vương phủ, là địa bàn của Nghiêm Sát y, còn chưa đến phiên loại nữ nhân ai cũng có thể làm chồng như người làm càn ở đây!

Quản sự tứ uyển đều dẫn người của mình trở về, còn y chỉ chú ý đến Nguyệt Quỳnh, Cổ Phi Yến đã làm cái gì mà lại khiến cho gương mặt hần trắng bệch đến như thế ! Nào biết Nguyệt Quỳnh đi được vài bước cư nhiên lại hôn mê bất tỉnh, nửa bước chân mạnh mẽ vội vàng bước ra liền bị Lí Hưu kéo về, sáu năm qua, y lại một lần nữa ném trái tư vị của nỗi uất ức bất lực, không cam lòng, y tuyệt đối không nhịn nữa.

Khắc chế nổi xúc động muốn ôm lấy Nguyệt Quỳnh, y tạm thời phó thác Nguyệt Quỳnh cho Hành Tắt, Nghiêm Mặc cùng Khai Viễn, y phải giải quyết nữ nhân chết tiết kia trước đã. Đưa mắt nhìn thoáng qua Nghiêm Thiết, không cần nhiều lời, Nghiêm Thiết tự nhiên sẽ hiểu ý định của y. “Ở đây tranh cãi ầm ĩ còn ra thể thống gì. Đến Thanh Phong trai đi.” Nơi đó rất lớn, tiện cho việc giết người.

Đã đến Thanh Phong trai, nhưng y không có tâm tư để giết người, y chỉ nóng lòng muốn biết Nguyệt Quỳnh hiện giờ ra sao. Y lựa chọn Thanh Phong trai, Lí Hưu và Công Thắng tự nhiên hiểu được ý định của y, nhưng trước khi Nghiêm Mặc truyền tin đến, y nào có công phu để ý đến nữ nhân ngu xuẩn không biết trời cao đất rộng kia. Cổ Phi Yến hô gì, Lí Hưu, Công Thắng nói gì cũng không lọt vào lỗ tai y, ngay cả khi đám người Nghiêm Thiết bọn họ giết người giết đến mức bắt diệp nhạc hồ [thoải mái vui vẻ] y cũng không để ý đến, y chỉ thăm tự hỏi sao Nghiêm Mặc còn chưa đến.

Rốt cuộc khi y sắp không ngồi yên được nữa thì Nghiêm Mặc mang tin tức đến: Nguyệt Quỳnh có thai ! Nguyệt Quỳnh có thai ! Cốt nhục của y và Nguyệt Quỳnh giờ phút này đang ở trong bụng Nguyệt Quỳnh ! Lí Hưu nhắc y phải khắc chế, y làm sao có thể khắc chế được ! Y đã có hài tử ! Hài tử của y và Nguyệt Quỳnh !

Mất đi đám người hầu cận, Cổ Phi Yến chỉ còn là một con kiến, Cổ Niên là lão tử của nàng thì thế nào, từ trước đến nay y chưa từng là thần tử của Cổ Niên, nữ nhi của hần thì có quan hệ gì với y. Nữ nhân này tạm thời còn có chút giá trị lợi dụng, y tùy tiện suy nghĩ biện pháp để cho Nghiêm Bình giáo huấn nàng rồi liền khẩn cấp đi gặp Nguyệt Quỳnh. Nếu hôm nay Cổ Phi Yến khiến hài tử của y sợ hãi, cho dù nàng có giá trị đến mức nào, y cũng sẽ đập nàng thành thịt vụn !

Nhìn thấy người kia còn đang hôn mê, y rất sinh khí ! Chẳng lẽ Nguyệt Quỳnh không tin y có thể bảo hộ hần chu toàn sao ? Vì sao lại phải sợ nữ nhân kia, còn sợ đến mức ngắt xỉu ! Tuy rằng Khai Viễn nói người có thai rất dễ bị kinh hách, cũng dễ dàng ngắt xỉu, nhưng y vẫn rất sinh khí. Nơi đây là Lệ vương phủ, không phải là chỗ của sáu năm trước để có kẻ thừa dịp y không ở đó mà mang người đi.

“Bất quá chỉ là một nữ nhân cáo mượn oai hùm, người có gì phải sợ?”

“Nàng, là công chúa.”

Khi ấy, y còn chưa biết thân phận của Nguyệt Quỳnh nên đương nhiên là không thể lý giải nổi. Nếu khi ấy y biết Nguyệt Quỳnh đã từng bị nữ nhân kia đẩy xuống hồ sen, bị nữ nhân kia rạch tay, còn từng bị nữ nhân chết tiết kia đốt ... Y nhất định sẽ băm nàng thành thịt vụn!

“Nàng là Vương phi.”

Lí do thoái thác của người này càng khiến cho y nổi trận lôi đình, làm sao nữ nhân kia có thể xứng làm Vương phi của y. Thê của y chỉ có một, nhưng y lại không thể nói ra, chỉ có thể hung hăng ngăn chặn cái

miệng của hắn, miễn cho hắn tiếp tục nói ra những lời khiến mình phát hỏa.

“Nàng không phải là người.”

Chợt nghe thấy những lời này, lửa giận trong cơ thể y nháy mắt liền biến mất. Cuối cùng lại nói câu y thích nghe nhất.

“Ta là ai?”

“Nghiêm Sát.”

Nếu hắn còn dám gọi y là tướng quân, y sẽ không quan tâm đến việc hắn đang có thai mà lập tức “tử hình ngay tại chỗ”. Sau khi y thành vương, Nguyệt Quỳnh vẫn gọi y là “tướng quân”, y cũng chẳng buồn bả gì. Nếu người này không gọi tên của y, thì với y mà nói, gọi là gì cũng đều giống nhau. Sau đó y mới biết được, sở dĩ Nguyệt Quỳnh không muốn gọi y là “vương gia” bởi vì trước kia Cổ Niên chính là Vương gia, nên hắn rất bài xích danh xưng ấy.

Đến nay y cũng không biết Cổ Niên đã từng làm gì Nguyệt Quỳnh, không phải là không muốn biết, mà là nhọc mầu nường nường của y đã nhắc nhở ngàn vạn lần rằng không nên hỏi. Y đoán được một chút, nhưng chỉ có một chút kia cũng đủ khiến y nổi giận, nếu đó là phần quá khứ mà Nguyệt Quỳnh không muốn hồi tưởng lại, thì y sẽ không ép hỏi.

“Nguyệt Quỳnh.”

Ngày ấy, y lần đầu tiên gọi tên của hắn, sau khi y trở thành vương, Nguyệt Quỳnh trở thành vị công tử không được sủng, y lần đầu tiên gọi tên hắn. Nguyệt Quỳnh rất kinh ngạc, y biết vì sao hắn kinh ngạc. Mọi quan hệ giữa hai người khiến cho y không có cơ hội gọi tên Nguyệt Quỳnh. Nhưng y không ngờ rằng Nguyệt Quỳnh lại kinh ngạc như thế, y bắt đầu bình tĩnh, sau này phải thường xuyên gọi tên của người này, miễn cho người này thật sự xem mình là công tử không được sủng.

“Ngủ!”

Có gì mà giật mình chứ. Y đột nhiên cảm thấy sáu năm qua y đã quá nhàn nhặn rồi ... Không được ! Cho dù Lí Hưu và Công Thắng khuyên y như thế nào đi nữa, y cũng không thể tiếp tục cẩn thận tỉ mỉ như trước được nữa, người này là thê của y, tuyệt đối không thể sợ y. Hôn lên bụng Nguyệt Quỳnh, niềm vui sướng đã lâu không có bỗng nảy lên trong lòng, giống như đêm y chiếm được Nguyệt Quỳnh. Mỗi dây dưa giữa y và người này càng ngày càng sâu, hài tử chính là dây thừng để y trói buộc Nguyệt Quỳnh trong tay.

Y rất không thích Nguyệt Quỳnh quan tâm đến những kẻ không liên quan, nhất là khi hắn đã mang thai. Việc đối đãi công chúa là do y tự mình ra chủ ý, y không ngăn cản Lê Hoa Chúc nói cho Nguyệt Quỳnh biết chuyện của công chúa, y nghĩ rằng Nguyệt Quỳnh chỉ là sợ chuyện công chúa bị bại lộ sẽ dẫn đến phiền toái, cho nên y lần lượt để lộ ra tin tức của công chúa để khiến cho hắn yên tâm. Nhưng y đã đoán sai hoàn toàn, Nguyệt Quỳnh lo lắng cho công chúa chính là bởi vì công chúa là biểu muội của hắn. Nữ nhân chết tiết kia điên đã điên rồi còn làm cho Nguyệt Quỳnh nhớ mãi không quên, đến giờ Nguyệt Quỳnh vẫn thường hỏi y công chúa đang thế nào.

Biết được Cổ Phi Yến có thai, y không chút bất ngờ, một nữ nhân vừa nhìn thấy thì đã biết là kẻ luôn miệt mài quá độ như thế mà không hoài hài tử nào thì mới khiến người khác bất ngờ. Nhưng đáng tức giận là Nguyệt Quỳnh cư nhiên dám hỏi y rằng nữ nhân kia hoài hài tử của y sao ! Nếu không phải hắn khi ấy không thể làm, y nhất định sẽ làm hắn đến mức một tháng cũng không xuống giường được ! Ngoại trừ Nguyệt Quỳnh, dù là công chúa cũng không đáng sinh hạ hài tử của y.

Khê dịch chuyển người đang gối đầu lên bụng mình ngủ say một cách khó chịu đến bên người, lông mày Nghiêm Sát nhíu chặt. Không biết có phải do say sòng hay không mà lần mang thai này, Nguyệt Quỳnh còn khó chịu hơn cả lần trước. Khi đó Nguyệt Quỳnh nôn thì nôn, nhưng vẫn có thể ăn; nhưng lần này dù hắn cố ăn thế nào cũng không ăn nổi. Tiểu tử Tiểu Yêu này, chuyện lớn như vậy mà cư nhiên dám gạt y, cấm túc nó ba ngày vẫn là nhẹ, hắn là phải cấm túc nó nửa tháng mười ngày.

Cẩn thận xoa ấn bụng Nguyệt Quỳnh, điều kiện tiên quyết để không đánh thức hắn là làm cho hắn có thể ngủ thoải mái một chút. Nghĩ đến việc trước kia người này đã cho rằng khi y làm Hoàng Thượng rồi sẽ thú những nữ nhân loạn thất bát tao tiến cung, y liền cảm tức. Y cũng không phải là loại người cần phải có nữ

nhân mới tọa ổn giang sơn. Đám công tử phu nhân trong phủ là Lí Hưu cùng Công Thăng khuyên y lấy đại cục làm trọng, y mới không thể không miễn cưỡng nhận lấy.

Những người đó dám vào phủ, thì đừng mong sống yên ổn. Bọn họ không phải là Nguyệt Quỳnh, y chẳng hề quan tâm bọn họ có đau hay không. Nghĩ đến đây, Nghiêm Sát càng căm tức, mỗi lần người này cùng y hoan hảo đều cho rằng là đang chịu ngược đãi, nếu hắn không kêu rên gọi tình đến như thế, y cũng sẽ không lần nào cũng mất khống chế. Rõ ràng là hắn rất thoải mái, nhưng lại đánh chết cũng không muốn thừa nhận.

Râu nhẹ nhàng đâm lên môi và cổ Nguyệt Quỳnh, Nghiêm Sát không thể chạm vào hắn nên đã nhẫn nhịn đến mức biến lửa giận thành lửa dục. Bất quá tưởng nghĩ đến việc một Nguyệt Quỳnh đã luôn cho rằng nam tử không thể thích nam tử hiện giờ không chỉ thích y, thậm chí còn cùng y thành thân, hơn nữa còn mang thai hài tử thứ hai của y, Nghiêm Sát liền tự đắc vạn phần. Phóng mắt nhìn khắp thiên hạ, chỉ có y mới có thể làm cho Nguyệt Quỳnh thích nam tử, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện vì nam nhân sinh hài tử!

Mi tâm nhíu lại, Nghiêm Sát nhớ đến việc Nguyệt Quỳnh đã từng hỏi y rằng Lâu Vũ kia ra sao. Công Thăng và Lí Hưu nói y chọn vài người làm sủng quân ở lâu dài trong phủ, bối cảnh của người kia tương đối đơn giản một chút nên y liền giữ hắn lại. Bất quá y không ngờ đến Lâu Vũ thế nhưng lại có loại tâm tư không nên có, hắn cứ nhiên tìm đến Nguyệt Quỳnh.

Nguyệt Quỳnh là công tử “không được sủng”, hắn là một công tử “được sủng ái”, vậy mà lại đến thăm Nguyệt Quỳnh, rõ ràng là bụng dạ khó lường. Đêm đó, y triệu Lâu Vũ thị tẩm, quả nhiên Lâu Vũ cố ý vô tình thử hỏi dò y, mặc kệ hắn lấy cớ là gì, người này không thể lưu lại! Nhưng y không thể lập tức động thủ sau khi hắn đi tìm Nguyệt Quỳnh, nhìn Nguyệt Quỳnh có vẻ hồ đồ nhưng có một số việc lại rất khôn khéo, y tạm thời lưu lại mạng của Lâu Vũ, chờ y sắp xếp việc của Nguyệt Quỳnh xong rồi sẽ giết hắn.

Buổi tối hôm đó, y không chỉ triệu Lâu Vũ thị tẩm, mà còn triệu mấy nam sủng lấp miệng với công chúa đến thị tẩm. Y vốn không muốn chạm đến bọn họ, nếu không vì dục hỏa đối với Nguyệt Quỳnh không có chỗ phát tiết, y cũng sẽ không triệu người thị tẩm hàng đêm, cho dù có mười người dán vào trước người y, y cũng khó tiết ra một lần.

Được vật trong ruột dê mà Nguyệt Quỳnh dùng là do y bảo Từ Khai Viễn chế ra.

Sau khi bị thương, Nguyệt Quỳnh nguyên khí đại thương, hơn nữa hắn thân là nam tử, tiếp nhận dục vọng của nam tử vốn đã miễn cưỡng, mà thiên phú của y đúng như hắn nói, chính là dị bẩm, lo lắng cho thân thể của Nguyệt Quỳnh, y nghe theo ý của Khai Viễn, cho dù Nguyệt Quỳnh không vui, hắn vẫn phải mang theo ruột dê mỗi ngày. Bất quá y không hề quan tâm đến đám công tử khác, bảo Hành Tất và Ngụy Trùng dùng biện pháp dạy dỗ nam quan mà dạy dỗ bọn họ, y vẫn luôn như thế, những kẻ lòng mang kế hoạch nham hiểm kia đừng mong được sống khá giả.

Tiết không được, khi Nguyệt Quỳnh hoài hài tử của y, khi Nguyệt Quỳnh bắt đầu để ý đến y, y càng khó tiết ra. Dần dần vô vị ra vào trong cơ thể của nam sủng nào đó, y chỉ nhớ đến thân thể dương chi ngọc của Nguyệt Quỳnh, còn có đôi mắt đẹp của hắn, gương mặt mà y nhìn mãi cũng không thấy chán. Trừng phạt những tên lấp miệng kia đủ rồi, y bảo Hành Tất cùng Ngụy Trùng nâng bọn họ ra ngoài, y đã hạ lệnh cho Nghiêm Thiết, những người này không tuân thủ quy củ trong phủ, phải bị giáo huấn.

Nên đưa Nguyệt Quỳnh ra khỏi phủ, hài tử trong bụng đã được bốn tháng, sẽ chẳng giấu được bao lâu nữa. Y không biết sau khi Nguyệt Quỳnh biết được mình có thai sẽ phản ứng thế nào, là không cần hài tử, hay là nhận mệnh chấp nhận hài tử này. Nguyệt Quỳnh đã có hài tử như y mong muốn, nhưng y còn chưa nghĩ ra nên nói cho Nguyệt Quỳnh biết hắn đã mang thai, là cốt nhục của hai người bọn họ cách nào cho tốt. Để cho hắn xuất phủ hít thở không khí đi, hắn vẫn luôn muốn ly khai vương phủ, lúc này hắn có thể đi ra ngoài một chút, chờ y nghĩ xong nên nói thế nào cho tốt, y sẽ tự mình đi đón hắn về.

Mặc dù không phải là một trận hoan ái mưa rền gió dữ, chỉ chậm rãi ra vào trong cơ thể Nguyệt Quỳnh, nghe tiếng rên rỉ động tình của hắn cũng nhanh chóng có thể tiết ra. Y vẫn còn phải tiếp tục nhẫn nại, sẽ không lâu lắm, nhiều nhất là một năm, y sẽ có thể đuổi hết toàn bộ đám công tử phu nhân chướng mắt kia ra khỏi phủ, có thể quang minh chính đại nói cho mọi người biết Nguyệt Quỳnh là thê của y.

Nghiêm Bình trở về nói cho y biết khi Nguyệt Quỳnh vừa nghe thấy có thể rời phủ, vẻ mặt mang nỗi khiếp sợ, tựa hồ còn có chút thương tâm. Y vô cùng tự đắc lại cảm tức dị thường, y là Lệ vương thì thế nào, ngay cả người mình để ý nhất mà cũng phải lừa gạt. Mà điều càng khiến cho lửa giận của y bốc đến tận đầu đó chính là Nguyệt Quỳnh cứ nhiên dám gỡ nhĩ sức của y ra, trả lại cho y ! Khi ở trên đảo, rõ ràng Nguyệt Quỳnh đã biết chiếc nhĩ sức kia mang ý nghĩa gì, hần cứ nhiên còn dám trả lại cho y ! Chẳng lẽ hần không muốn làm thê tử của y như thế ?! Khẩn cấp muốn ly khai y như vậy sao ?!

Hạ

Nguyệt Quỳnh ở trên thuyền nôn đến mức thất điên bát đảo, rốt cuộc trước khi Nghiêm Sát nổi giận thì thuyền cũng đến nơi. Khi Nghiêm Sát bế hần xuống thuyền, hần một tay ôm lấy cổ Nghiêm Sát, một tay khê sờ sờ vành tai y. Trên bờ đã sớm có một đám người chờ sẵn, sau khi bọn họ rời thuyền liền tiến hô hậu ủng để cho Nghiêm Sát nhanh chóng bế người kia về phòng. Đặt Nguyệt Quỳnh lên giường, gương mặt Nghiêm Sát bỗng hiện lên vẻ âm trầm nặng nề. Sắc mặt Nguyệt Quỳnh tái nhợt, khó chịu cổ nuốt xuống cảm giác buồn nôn. Nghiêm Sát nâng hần dậy, tiếp nhận nước do Đinh Châu bưng đến, uy Nguyệt Quỳnh uống.

“Oe!” Vừa uống một ngụm, Nguyệt Quỳnh liền nôn ra.

“Mau! Mau gọi thái y!” Trương Huyền Ngọc ngồi bên giường sợ đến mức hô to. Tuy rằng nàng đã sinh hai nhi tử, nhưng chưa từng bị khó chịu như Nguyệt Quỳnh.

Từ Khai Viễn lập tức xuất hiện, bắt mạch cho Nguyệt Quỳnh, sau chốc lát, hần nói: “Nguyệt chủ tử say sóng trầm trọng, hơn nữa còn có thai cho nên mới khó chịu như vậy. Nghỉ ngơi hai ngày sẽ không sao nữa.”

“Quỳnh Quỳnh, có muốn ăn cái gì không?”

“Đúng, U nhi, muốn ăn gì? Cha sai người làm cho con.”

Nguyệt Quỳnh suy yếu mở miệng: “Con muốn ăn, lát áp đầu.”

“Không được!” Tiếng hô của ai đó thiếu chút nữa ném nóc nhà đi.

Nguyệt Quỳnh thật sự không hề ăn gì cả, chỉ uống một chút canh xong liền ngủ thiếp đi. Sau đó mọi người di chuyển đến nơi khác thương nghị việc Nguyệt Quỳnh sinh hài tử, ngoại trừ Nghiêm Sát. Y có đi cũng vô dụng, không bằng ở cùng Nguyệt Quỳnh. Bàn tay to lớn không ngừng nhẹ nhàng xoa lên bụng Nguyệt Quỳnh, vẻ mặt Nghiêm Sát bây giờ, dù là Cổ Tất Chi nhìn thấy cũng không muốn quấy rầy y. Tuy rằng bọn họ đều cho rằng Nghiêm Sát không xứng với U nhi, nhưng đã nhiều năm trôi qua, bọn họ cũng đã tiếp nhận một sự thật là hai người ở bên nhau, dù sao Nghiêm Sát cũng thật tâm bảo vệ U nhi, hướng chi U nhi lại hoài hài tử của Nghiêm Sát, mà còn là cam tâm tình nguyện chủ động hoài thai.

Hàng năm Nghiêm Sát đều cùng Nguyệt Quỳnh dẫn theo Tiểu Yêu đến Vụ đảo ở một tháng, để dễ phân biệt, ở trên Vụ đảo, Nghiêm Sát là chủ tử, Nguyệt Quỳnh là Nguyệt chủ tử. Vốn Nguyệt Quỳnh muốn cho người khác gọi hần là công tử, bất quá Nghiêm Sát không đồng ý, y có chút ám ảnh đối với xưng hô “công tử” này. Lần đầu tiên đến Vụ đảo đón người, y đã nghĩ ra mấy trăm biện pháp giáo huấn Nguyệt Quỳnh lớn mật, nhưng vừa lên đảo, nhìn thấy thân ảnh đang khiêu vũ xuất trần tựa tiên tử kia, trong đầu y chỉ còn tồn tại một ý niệm: thao hần! Hần thể nhưng dám khiêu vũ trước mặt nhiều người như vậy!

Nhưng y không ngờ rằng, người đang khiêu vũ kia tựa như có hai mắt sau lưng, đột nhiên ngừng vũ xoay người nhìn y. Người nọ không chỉ nhận ra sự xuất hiện của y, còn vội vàng yêu thương nhưng nhớ như vậy, làm cho ý niệm thao hần trong đầu y càng thêm mạnh mẽ. Chút lý trí cuối cùng khiến y nhẫn nhịn vội hành lễ với phụ mẫu Nguyệt Quỳnh, dù máu trong cơ thể y cũng đang không ngừng kêu gào. Nguyệt Quỳnh, Nguyệt Quỳnh, kể từ khi y vì hần mà đoạt lấy thiên hạ, y cũng có được tâm của Nguyệt Quỳnh, việc này còn khiến y hưng phấn hơn so với chuyện đoạt được thiên hạ!

“Bộ dáng người rất giống gấu, không xứng với U nhi.”

“Người rất hung dữ, U nhi không áp được người.”

“Lúc trước người thế nào mà gặp được U nhi?”

“Người đoạt U nhi về ?! Người thật dã man!”

“Người thế nhưng dám lừa gạt hần, cho hần ăn “Phượng đan”, khiến cho hần lấy thân nam tử mà hoài hài tử! Chỉ bằng điểm này, ta sẽ không đồng ý!”

“Người làm cho cánh tay của U nhi bị thương, người không bảo hộ được hần.”

Lục mầu sâu thẳm, mỗi khi Nghiêm Sát đi vào Vụ đảo, y sẽ nhớ đến đêm đó. Phụ mẫu Nguyệt Quỳnh mang về mặt không tán thành, không đồng ý gả Nguyệt Quỳnh cho hần. Bọn họ là phụ mẫu của Nguyệt Quỳnh, y chẳng thể làm gì cả. Nhưng cho dù bọn họ là phụ mẫu của Nguyệt Quỳnh, bọn họ cũng không có quyền mang Nguyệt Quỳnh từ bên người y đi!

“Nguyệt Quỳnh là thê của ta, là cha của hài tử ta!”

“Ta có thể không cần thiên hạ, nhưng tuyệt đối sẽ không để Nguyệt Quỳnh ly khai!”

“Nguyệt Quỳnh là thê tử của Nghiêm Sát ta!”

Rốt cuộc không thể nhịn được nữa mà rống lên với phụ mẫu của Nguyệt Quỳnh, Nghiêm Sát cũng không biết khi đó y đáng sợ thế nào. Lục mầu thâm trầm thị huyết, thân hình cường tráng to lớn tựa một ngọn núi nhỏ tràn ngập một cỗ bạo khí. Sau này Cổ Tất Chi hồi tưởng lại, nếu khi đó bọn họ cố ý mang U nhi từ bên người Nghiêm Sát đi, đêm đó Nghiêm Sát tuyệt đối sẽ liều mạng mang U nhi theo, mở một đường máu rời khỏi Vụ đảo. Một nam tử như thế, nếu y đối tốt với U nhi, thì sẽ đối tốt cả đời. Cho nên Cổ Tất Chi đồng ý, “Âm la sát” Trương Huyền Ngọc bị Nghiêm Sát làm cho kinh hách cũng không nói được bất kì lời phản đối nào.

Nheo mắt nhìn Nghiêm Sát mang gương mặt âm trầm ngồi bên giường, Nguyệt Quỳnh nhú nhú mày. Dọc theo đường đi, hần luôn cảm thấy dường như Nghiêm Sát có tâm sự, nhưng đến tận cùng là có chuyện gì? Nhìn gương mặt âm trầm đáng sợ của y, khẽ đưa tay sờ lên bàn tay to lớn đang đặt trên bụng hần, đối phương lập tức ngừng đầu, dù không còn ngăn người nữa nhưng vẻ mặt y vẫn âm trầm như trước.

“Nghiêm Sát, lên giường đi.” Nguyệt Quỳnh xê dịch vào phía trong giường.

Nghiêm Sát lập tức cởi giày leo lên giường. Sau khi chui vào ổ chăn, y liền một tay ôm lấy Nguyệt Quỳnh, làm cho hần gối lên vai mình, tay kia thì tiếp tục nhẹ nhàng xoa lên bụng Nguyệt Quỳnh. “Để ta sai người mang dưa muối và cháo cho người ăn.”

Nguyệt Quỳnh lắc đầu: “Ngồi thuyền thật lâu, bây giờ ta vẫn cảm thấy thân thể mình không ngừng bay bay. Dựa vào người, liền cảm thấy vững vàng hơn.”

Tất cả vẻ âm trầm còn sót lại trên gương mặt Nghiêm sát liền lập tức biến mất, y ôm chặt Nguyệt Quỳnh, cúi đầu dăm lên môi hần: “Ngủ một lát đi.”

Nguyệt Quỳnh lại lắc đầu: “Ngủ không được. Không biết bây giờ Tiểu Yêu đang làm gì. Theo quốc sư ăn vụng, hay là đi theo Mộc thúc và ngoại công đào mộ.”

“Tuyệt đối không phải là đang đọc sách.” Nghiêm Sát thực hiểu rõ nhi tử của chính mình.

“A, ” Nguyệt Quỳnh cười khê, “Yên tâm đi mà, nó đi theo Lí Hưu cùng Công Thắng học được không ít học thức. Tuy rằng vẻ ngoài của Tiểu Yêu giống ta, bất quá những điểm khác của nó đều giống người. Người thấy không, nó còn nhỏ tuổi nhưng võ công đã rất cao, sau này nó không làm Hoàng Thượng cũng có thể làm Minh chủ võ lâm.”

“Minh chủ võ lâm chẳng hề dễ làm. Chỉ cần triều đình ra lệnh một tiếng, liền có thể bị giết.” Nghiêm Sát rất không tán thành, “Với khuôn mặt kia của nó, nếu không muốn bị người khác hãm hại, thì liền hảo hảo làm hoàng đế của nó là tốt rồi.”

Nguyệt Quỳnh sờ sờ bụng: “Không biết Tiểu Quái sẽ giống ai. Nếu giống người thì tốt, không ai dám khi dễ.”

Nghiêm Sát nhú mày: “Giống người. Cả Tiểu Yêu và Tiểu Quái đều giống người.”

Nguyệt Quỳnh lắc đầu: “Vì sao a. Giống ta không tốt. Nếu Tiểu Yêu thật sự là yêu quái, ta nhất định phải bảo nó thay đổi khuôn mặt kia. Nam oa sao lại phải xinh đẹp như vậy làm gì.”

Đôi lông mày Nghiêm Sát nhíu chặt, sau một lúc lâu, vẫn là câu kia: “Giống người.” Không cần giống y. Nếu có thể lựa chọn, y hy vọng đôi mắt của Tiểu Yêu có thể hoàn toàn giống Nguyệt Quỳnh. Cả đời y luôn bị kẻ khác gọi là tạp chủng, cho dù hiện giờ y đã là quân vương, nhưng cũng vẫn có những kẻ lén mắng y là tạp chủng. Thể hình y rất to lớn, giống như lời nương của Nguyệt Quỳnh nói: rất giống gấu, rất hung dữ, rất xấu.

Trong lòng Nguyệt Quỳnh có chút không thoải mái, đầu khẽ xê dịch về hướng lồng ngực của Nghiêm Sát, ngón tay từng chút từng chút vuốt ve đầu ngón tay thô ráp chai sần của y, hần mở miệng: “Tiểu Yêu giống ta, ta mong rằng Tiểu Quái có thể giống người. Có một đôi mắt còn đẹp hơn cả nguyệt bích thạch, một thân hình cường tráng như tòa núi nhỏ, rồi cũng sẽ thật dũng mãnh vũ hai thanh đại đồng chuy. Sau này khi ta xuất cung, người không cần phải đi theo, dẫn theo Tiểu Quái là được rồi.” Nghiêm Sát cầm tay Nguyệt Quỳnh, ngón tay thô ráp sờ lên, khiến da Nguyệt Quỳnh ửng ửng đau. Chỉ có người này mới cảm thấy đôi mắt của y đẹp.

“Trước kia mỗi lần ta thấy người vũ chuy, tâm đều đập thật nhanh thật mạnh. Khi đó ta nghĩ rằng mình đã bị sự dũng mãnh của người hù dọa, hiện giờ nghĩ lại, kỳ thật có lẽ khi đó ta đã bắt đầu để ý đến người. Từ trước đến giờ, ta chưa từng thấy một nam tử nào có thân hình khỏe mạnh cường tráng như người, hai thanh đại đồng chuy ở trong tay người liền trở nên giống như hai cây dùi trống nhỏ bé. Có một lần ta thừa dịp người không ở đó, lén cầm thử đồng chuy của người, ta dùng cả hai tay mà cũng không nhấc lên nổi.” Bàn tay to lớn của Nghiêm Sát càng dùng sức ôm chặt lấy Nguyệt Quỳnh, người này cư nhiên lại thích y vũ chuy!

“Ta không thích gương mặt của Cổ U, nam tử sao lại phải xinh đẹp như vậy làm gì. Khi người tức giận, mặt trầm xuống, người khác liền không dám thử mạnh. Lúc ta tức giận, lại chẳng có ai thêm sợ ta. Ai, ta đời này cũng không thể có khí thế như người, thật sự là không cam lòng a. Người nói hai ta đều là nam tử, sao ta lại kém người nhiều như thế a?” Lục mâu của Nghiêm Sát sáng lấp lánh, người này không biết rằng bộ dạng của y thật xấu, ngược lại còn cảm thấy vẻ ngoài của y rất có khí thế!

“Nam nhân a, phải hung dữ một chút. Người xem, Tiểu Yêu chẳng hề sợ ta, nhưng nó lại rất sợ người, làm Hoàng Thượng càng phải hung dữ, trước kia khi cha làm Hoàng Thượng kỳ thật cũng rất hung dữ, chẳng qua khi ở bên ta cùng nương mới có thể hiền lành ôn nhu một chút. Ta thì không hung dữ nổi, chỉ có thể dựa vào giọng nói để tỏ chút khí thế. May mắn là người hung dữ, nếu hai ta đều không đủ hung dữ, nhất định sẽ không quản được Tiểu Yêu, ân, hiện giờ lại sắp có Tiểu Quái, đến lúc đó hai ta nhất định sẽ phải đau đầu.”

“Nếu hai người bọn chúng dám chọc người sinh khí, ta sẽ đánh bọn chúng.” Nghiêm Sát không chút che giấu sự hung dữ của mình, vừa được “thê tử” khen ngợi nên tâm tình y vô cùng tốt.

Nguyệt Quỳnh ngẩng đầu cười nói: “Ở trong mắt người khác, người hạ tiện, người rất cường tráng, lại rất hung dữ; nhưng có gì quan trọng chứ? Huống hồ người đã thành thân, Tiểu Yêu cũng đã sáu tuổi, người cũng không định sẽ thú ai nữa, người khác nghĩ thế nào cũng không quan trọng đúng không? Hay là người coi trọng cô nương hay công tử nhà ai, sợ bị nhục nhã phản đối?”

Nghiêm Sát bật người, cúi đầu dùng bộ râu nhiều ngày chưa cạo của mình nặng nề đâm lên môi Nguyệt Quỳnh, người này cư nhiên dám cười ha hả bảo y thú người khác! Mãi đến khi Nguyệt Quỳnh khẽ đẩy y, Nghiêm Sát mới buông ra, thô giọng nói: “Gia quy lại thêm một điều, nếu Nguyệt Quỳnh đưa ra chủ ý cho Nghiêm Sát tìm người khác, Nghiêm Sát có quyền đem Nguyệt Quỳnh làm đến vừa lòng mới thôi.”

Nguyệt Quỳnh không sợ chết vỗ vỗ bụng: “Ta có Tiểu Quái.”

“Vậy chờ sau khi Tiểu Quái ra đời!” Nghiêm Sát nhin không được, lại đâm lên môi Nguyệt Quỳnh.

Liếm liếm môi đã sưng lên, Nguyệt Quỳnh dặn dò: “Đừng hi vọng Tiểu Quái giống ta nữa. Ta thích Tiểu Quái có một đôi mắt còn đẹp hơn cả nguyệt bích thạch, có một thân hình cường tráng hơn ngọn núi nhỏ, còn muốn Tiểu Quái có thể vũ hai thanh.” Những lời tiếp theo đều bị Nghiêm Sát nuốt vào miệng. Nguyệt Quỳnh hé miệng, đầu lưỡi cùng Nghiêm Sát dây dưa, hẳn chính là từ trước đến giờ đều chưa từng cảm thấy Nghiêm Sát có chút khó coi nào.

Mấy người đang muốn bước vào phòng nhìn thấy hai người sau bình phong đang môi kề môi, không ngừng

dây dưa, bọn họ liền lén lút lui xuống, phân phó người hầu sau một hồi nữa mới đem thức ăn đến. Một vị nữ tử xinh đẹp tuy rằng vẫn không thích “con dâu” Nghiêm Sát này, nhưng nàng cũng bắt giắc nở nụ cười. Một vị nam tử khác, thân thể trước kia thật không tốt, hiện giờ đã khỏe hơn rất nhiều khê cúi đầu nhúm mi, thăm nghĩ hai người này thân thiết cũng không chịu đóng cửa, sau đó hắn tùy tay giúp hai người đóng cửa lại. Còn có một người thì đang thăm nén giận trong lòng, thật hâm mộ Quỳnh Quỳnh cùng Nghiêm Sát a.

Qua hồi lâu, trong phòng truyền ra giọng nói buồn ngủ của một người: “Nghiêm Sát, người nói chúng ta có nên thay đổi gương mặt của Tiểu Yêu hay không? Khuôn mặt kia của nó sẽ đưa đến tai họa.”

“Không cần. Nó đi theo quốc sư, nếu còn có thể bị người khác gây họa, ta liền bôi lông lột da quốc sư.”

“Việc đó và quốc sư có liên quan gì với nhau?”

“Ta để cho Tiểu Yêu đi theo hắn là muốn rằng sau này Tiểu Yêu sẽ gây họa cho người khác, không phải để cho người khác gây họa cho nó.”

“Này. Được rồi. Bất quá ta vẫn cảm thấy nam oa lớn lên cần gì phải xinh đẹp như vậy.”

“Tiểu Yêu trưởng thành, ta liền biết được đáng về trước kia của người.”

“A? Vậy không bằng người để cho ta ăn giải được.”

“Không được! Người muốn hồng hạnh xuất tường sao ?!”

“Nghiêm Sát!” Thật là oan uổng to lớn!

“Ngô! Ân. A!”

Ngày mười tháng tám năm thứ bảy triều đại Xương Hoàn, Tiểu Quái hành hạ cha nó hơn tám tháng rồi cuộc cũng từ trong bụng cha nó chui ra. Nghiêm Tiểu Quái còn hành hạ cha nó dữ hơn cả huynh trưởng Nghiêm Tiểu Yêu, từ khi nó bắt đầu có thể cử động, nó liền mỗi ngày ở trong bụng cha nó phiên giang đảo hải – sông cuộn biển gầm, một khắc cũng không được an bình. Nghiêm Sát mỗi ngày đều hận không thể lấy nó ra từ trong bụng Nguyệt Quỳnh mà hung hăng đánh mông cái. Tiểu tử này gần đến giờ ra đời cũng không chịu để cho cha mình sống khá giả. Nguyệt Quỳnh đã đau đớn bốn canh giờ, hài tử vẫn không có ý muốn chui ra, khiến cho Nghiêm Sát gấp đến mức đôi lục mắt của y đã sớm ngật trần tức giận.

“Không cần, không được động dao.” Đau đớn đến mức khuôn mặt chẳng còn chút huyết sắc, Nguyệt Quỳnh chôn mình trong lòng Nghiêm Sát liên tục lắc đầu, hắn sợ đau. Con dao trong tay Từ Khai Viễn chẳng thể hạ xuống cũng chẳng thể cất đi, nếu hài tử vẫn không chịu chui ra, phụ tử hai người sẽ gặp nguy hiểm.

“Tên hỗn tiểu tử người! Nhanh chui ra mau!” Nghiêm Sát gấp đến mức rống to với hài tử vẫn còn trong bụng Nguyệt Quỳnh, khiến cho những người đứng bên ngoài chờ càng thêm nóng nảy sốt ruột.

Khi Nguyệt Quỳnh mang thai đến tháng thứ năm, Nghiêm Sát chợt nghe theo ý kiến của nhóm thái y đưa ra sau khi thương nghị, mỗi ngày đều lấy ngón tay mở rộng hậu huyết của Nguyệt Quỳnh, để hắn khi sinh sẽ dễ dàng hơn. Tuy rằng mỗi ngày sau khi mở rộng hậu huyết xong, y đều phải tự mình chạy đi dập hỏa, không thể làm cho Nguyệt Quỳnh ngày ngày động tình, nhưng khi thật sự không nhịn được nữa, chủ yếu là lúc cả hai người đều không nhịn được, y chỉ xoa xoa củ cà rốt của Nguyệt Quỳnh, còn Nguyệt Quỳnh thì kéo kéo cây củ cải của y. Nhưng nào ngờ được, tên xú tiểu tử này cư nhiên lại không chịu chui ra!

“A! Vù vù vù vù.” Nguyệt Quỳnh lại không nhịn được mà kêu lên, hắn cảm thấy có vật gì đó đang di chuyển xuống dưới, liền vội vàng kéo lấy vạt áo của Nghiêm Sát, “Mau, mau, Tiểu, Tiểu Quái hình như, muốn.”

“Khai Viễn!”

Từ Khai Viễn vội vàng cắt dao đi, một tay đặt lên bụng Nguyệt Quỳnh xoa ấn lên xuống.

“A !” Nguyệt Quỳnh lấy ba mươi hai tuổi sinh sản dùng hết toàn bộ khí lực của mình, khi hắn cảm thấy ngón tay đang nắm chặt vạt áo của Nghiêm Sát dường như sắp bị nghiền nát, thân thể truyền đến một trận đau nhức, đau đến trước mắt hắn chỉ còn lại một màu đen. Chợt nghe thấy một tiếng khóc trẻ con hận

không thể ném nóc nhà đi vang vọng khắp phòng, những người chờ đợi bên ngoài bắt đầu hoan hô: “Sinh rồi! Rốt cuộc cũng sinh rồi!”

“Oa a. Oa a.” Nghiêm Sát giơ tay lên, chậm rãi hạ xuống, nhẹ nhàng đánh lên mông tiểu tử kia vài cái, cứ nhiên dám hành hạ cha con như vậy! Từ Khai Viễn nén cười, tay chân lưu loát tẩy rửa thân thể bé xíu của tiểu oa nhi. Nguyệt Quỳnh sắp ngất xỉu cổ chống đỡ một hơi cuối cùng, nói: “Cho ta nhìn một cái.” Nghiêm Sát vẫn không đi ôm hài tử như trước kia, Từ Khai Viễn nhanh chóng ôm tiểu oa nhi đến trước mặt Nguyệt Quỳnh. Vừa nhìn thấy bộ dáng của hài tử, Nguyệt Quỳnh liền nở nụ cười. Tuy rằng vẫn còn nhiều nếp nhăn, đường nét cùng ngũ quan chưa hiển thị rõ ràng, bất quá hẳn vẫn nhìn ra được tiểu oa nhi này giống Nghiêm Sát.

Nhẹ nhàng thở phào trong lòng, thân thể Nguyệt Quỳnh liền trở nên mềm nhũn, hôn mê.

“Nguyệt Quỳnh!”

“Chủ tử, Nguyệt chủ tử chỉ là quá mệt mỏi ! Ngài đừng nóng vội a!”

Trong phòng trở nên rối loạn, Nghiêm Sát không cho người khác nhìn thấy thân thể của Nguyệt Quỳnh, cho nên chỉ có Từ Khai Viễn ở đây. Vừa nghe Nguyệt Quỳnh hôn mê, Cổ Tất Chi lòng nóng như lửa đốt đi vào mang tôn tử bé ra trước, Từ Khai Viễn rút cuộc cũng rảnh tay vội vàng thoa được cho Nguyệt Quỳnh. Hồng Hỉ Hồng Thái bưng nước ấm đi vào, sau đó liền cùng Từ Khai Viễn bị người đuổi ra ngoài. Kẻ luôn đậm mùi dấm chua kia muốn tự mình lau người, thay y phục cho Nguyệt Quỳnh.

Phiêu mắt nhìn người đang nhẹ tay nhẹ chân cẩn thận chăm sóc nhi tử của mình phía sau bình phong, Cổ Tất Chi cười cười gật đầu, trong mắt Trương Huyền Ngọc đang bế tiểu oa nhi chợt dâng lên vài giọt lệ, con gấu này tựa hồ cũng không tồi.

Hai tay nắm lấy tay phải của Nguyệt Quỳnh, Nghiêm Sát ngồi chồm hổm bên giường lẳng lặng nhìn người đang mê man ngủ. Bộ râu thô cứng đâm lên tay Nguyệt Quỳnh tạo thành những điểm đỏ, sau khi phát hiện y liền buông tay Nguyệt Quỳnh ra, ngồi xuống trên giường. Là một nam hài, y lại có thêm nhi tử. Tuy rằng vẫn chưa biết đôi mắt của Tiểu Quái giống ai, bất quá cái mũi của Tiểu Quái giống Nguyệt Quỳnh. Không hề để tâm đến dáng vẻ của mình, chỉ xuất phát từ tình cảm dành cho người nào đó, Nghiêm Sát vẫn thật hy vọng Tiểu Quái có thể giống Nguyệt Quỳnh.

“Nghiêm Mặc.”

Nghiêm Mặc lập tức đẩy cửa mà vào.

“Viết thư cho Lí Hưu, mệnh Lễ bộ chuẩn bị tiệc mừng đầy tháng cho Đức Thắng vương.”

“Hoàng Thượng, vừa nãy Cổ quân hầu phái người đến nói, muốn ở trên đảo uống rượu mừng đầy tháng của tiểu vương gia.”

“Vậy không cần gửi thư đến kinh thành nữa. Đợi sau khi thương thể của quân hầu lành lại, liền khởi hành quay về kinh.”

“Vâng.”

Nghe được Nghiêm Mặc đóng cửa, Nghiêm Sát nâng đầu Nguyệt Quỳnh lên, đặt mái tóc sau đầu hẳn sang một bên, để cho hẳn ngủ thoải mái hơn. Tối nay y không ngủ được, y lại có một hài tử do Nguyệt Quỳnh sinh cho y.

Mở mắt ra, nhìn thấy một người ở bên giường đang lặng yên nhìn mình, Nguyệt Quỳnh cười cười với y, tiếp theo hẳn được nâng dậy, tựa người vào lồng ngực vững chãi của người nọ.

“Tiến vào.”

Cửa mở, Hồng Hỉ Hồng Thái nâng khay đi vào. Uống một chén nước lớn, lại uống hết một chén rượu lớn, cuối cùng còn uống thêm một chén canh gà lớn cộng thêm nửa bát cháo hi thược, Nguyệt Quỳnh liếm liếm môi: “Còn muốn uống canh gà.”

Hồng Hỉ lập tức đi ra ngoài múc canh gà.

“Ta ngủ bao lâu rồi?”

Hồng Thái lập tức nói: “Thiếu gia, ngài ngủ hai ngày.”

Nghe ra nỗi bất an trong lời nói của Hồng Thái, Nguyệt Quỳnh giương mắt, hai ngày nay người này cũng chưa ngủ đi. Hắn cười cười: “Trách không được lại đói như vậy, nguyên lai đã hai ngày không ăn uống gì.”

Trong lúc nói chuyện, Hồng Hỉ đã bưng canh gà đến. Nguyệt Quỳnh uống xong, sau đó liếm liếm môi, sờ sờ bụng: “No rồi.”

Nghiêm Sát uy Nguyệt Quỳnh uống nước xong, lại lấy bột đánh răng đến để cho hắn súc miệng. Hồng Hỉ Hồng Thái im lặng lui ra, đã theo Hoàng Thượng lâu như vậy, bọn họ tự nhiên biết rõ khi nào nên lưu khi nào nên lui.

“Ta bôi được cho người.”

“Ân.”

Để Nghiêm Sát đặt hắn nằm xuống, xoay người hắn lại, cởi tiết khó, Nguyệt Quỳnh chịu đựng sự đau đớn của cơ thể, bất mãn nói: “Nghiêm Sát, ta mới nhớ lại. Khi hoài Tiểu Yêu, người không nói cho ta biết, ta vẫn nghĩ mình bị béo lên. Nghĩ thầm rằng nếu thành đại phi trư thì ta làm sao khiêu vũ đây, mỗi ngày đều muốn làm cho cái bụng mang thai của mình xẹp xuống. Người nói xem khi đó nguy hiểm bao nhiêu?”

Nghiêm Sát cẩn thận bôi được cho Nguyệt Quỳnh, cũng bất mãn nói: “Khi đó Khai Viễn đã nói người không thể khiêu vũ, người cư nhiên còn dám đứng trong dục dũng mà nhắc chân!”

“Ta lúc đó đã cho rằng ta chỉ béo lên thôi. Người không thể trách ta. Hơn nữa khi đó người còn suýt đánh Hồng Hỉ Hồng Thái!”

“Ta bảo hai người bọn họ bảo hộ người, bọn họ thế nhưng để người suýt chút nữa té ngã, khiến hài tử của ta bị mất đi, ta không chỉ đánh bọn họ, ta còn muốn bôi lông lột da bọn họ!”

“Hồng Hỉ Hồng Thái là người nhà của ta, không cho người đánh bọn họ. Nếu người sớm nói cho ta biết ta có Tiểu Yêu, ta cũng sẽ không tập nhắc chân. Sau này không cho người khi dễ Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo nữa!”

Nghiêm Sát thầm hừ lạnh trong lòng, y cũng không phải là chưa từng đánh. Không làm tốt chuyện mà y giao cho, hai roi kia đã là nhẹ rồi. Nguyệt Quỳnh có thể xem bọn họ là người nhà, chỉ cần bọn họ không có tâm tư gì khác với Nguyệt Quỳnh, y sẽ không phản đối.

Tiểu Quái mới sinh nặng hơn Tiểu Yêu ước chừng hai cân, thương thế của Nguyệt Quỳnh lúc này cũng càng nghiêm trọng hơn lần đầu tiên. Trong trong ngoài ngoài đều là được phẩm tốt nhất, đem ruột dê nhẹ nhàng đưa vào trong cơ thể của Nguyệt Quỳnh, nhìn thấy người nọ đau đến mức sắc mặt liền trở nên trắng bệch, Nghiêm Sát liền cảm thấy y lúc ấy nên đánh Tiểu Quái một cái thật mạnh. (tác giả: người đánh được sao)

“Nghiêm Sát, ” Nguyệt Quỳnh vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình, “Cùng ta ngủ tiếp đi.”

Nghiêm Sát cởi hài cùng xiêm y, tiến vào ổ chăn, Nguyệt Quỳnh chỉ có thể nằm úp sấp, Nghiêm Sát làm cho hắn tựa vào lồng ngực mình để ngủ ngon hơn một chút. Nheo mắt, Nguyệt Quỳnh hỏi: “Nếu khi đó ta không gặp được người, không biết ta hiện giờ sẽ như thế nào?”

“Ân?”

“Người sẽ gặp được ta. Không được suy nghĩ miên man!”

“Nếu ta khi đó đói đến hôn mê, không có khí lực đuổi theo bánh bao, người còn có thể khiêng ta trở về hay không?”

“Người muốn nghe hay không?”

“Muốn.”

“Ta sẽ. Ngủ đi.”

“Ân, ngủ.”

Ngón tay quần lầy lộn tóc của Nguyệt Quỳnh, đôi lục mâu của Nghiêm Sát trở nên u ám, Nguyệt Quỳnh đã được lão thiên gia an bài hảo hảo đưa cho y từ sớm, sao y lại có thể không gặp được hần? Cho dù Nguyệt Quỳnh không đuổi theo bánh bao của y, y cũng sẽ vào một thời điểm khác mà gặp được Nguyệt Quỳnh, sau đó sẽ khiêng hần về. Khi đó bọn người Công Thăng cũng không hiểu được vì sao y lại “khiêng” một Nguyệt Quỳnh chẳng làm được gì cả trở về.

Nguyệt Quỳnh không biết thu dọn đệm chăn, y sẽ thu dọn; Nguyệt Quỳnh không biết nhóm lửa nấu cơm, y sẽ làm; Nguyệt Quỳnh không biết giặt y phục, y sẽ giặt; Nguyệt Quỳnh mỗi bữa đều để thừa cơm, y sẽ ăn. Y khiêng Nguyệt Quỳnh về không phải để làm người hầu, mà là để cho hần làm lão bà. Y sẽ không thú một người sợ y, đời này y không hề có ý niệm thú thê trong đầu, nhưng sau khi Nguyệt Quỳnh va vào lòng y, y liền đổi chủ ý.

Người trong long đã ngủ thiếp đi, Nghiêm Sát cũng nhắm mắt lại, trong đầu lại xuất hiện tình cảnh ngày ấy — đôi mắt của người thật là đẹp còn đẹp hơn cả nguyệt bích thạch nữa.

Ngày hai mươi ba tháng mười một năm thứ bảy triều đại Xương Hoàn, Lệ Uy để rời khỏi kinh thành đã tám tháng mang theo quân hầu quay trở về kinh thành. Thái tử Nghiêm Tiểu Yêu không làm cho y thất vọng, trong tám tháng y không ở đó, Lệ quốc vẫn phồn vinh thịnh như trước. Chẳng qua việc khiến người trong thiên hạ khiếp sợ chính là, Hoàng Thượng lần này cải trang đi tuần trở về thế nhưng lại dẫn theo một tiểu oa nhi ba tháng tuổi. Trong triều, trong kinh thành đều sôi trào. Hoàng Thượng không phải đã nói cả đời này cũng không nạp tần phi sao? Chẳng lẽ Hoàng Thượng rốt cuộc cũng không chịu nổi tịch mịch? Hơn nữa Hoàng Thượng tốt xấu gì cũng là vua của một nước, thái tử tên là Nghiêm Tiểu Yêu cũng thôi đi, khi đó Hoàng Thượng vẫn là Lệ Vương, thô bỉ một chút mọi người cũng đều lý giải được. Nhưng Nhị hoàng tử này cư nhiên lại tên là Nghiêm Tiểu Quái, Hoàng Thượng thế nào cũng phải tạo thành một đôi tiểu yêu quái mới chịu sao?

Khi đang lắc đầu Hoàng Thượng đặt tên thật thô bỉ, mọi người đều phải chờ trái đợi Lệ Uy để nạp phi, chờ xem dáng vẻ của tần phi, đợi xem phản ứng của quân hầu. Nhưng là, đợi đến khi tiệc đầy tháng của tiểu oa nhi vừa sinh ra đã được phong làm Đức Thắng vương trôi qua hơn một tháng, cũng không thấy Hoàng Thượng có động tĩnh gì. Chẳng lẽ tiểu oa nhi này không phải là nhi tử của Hoàng Thượng, là trên đường nhặt được sao? Nhưng không đúng a.

Những kẻ từng nhìn thấy Đức Thắng vương không ai có thể hoài nghi nó không phải là nhi tử của Hoàng Thượng. Nhìn xem đôi mắt kia, lục mâu sâu thẳm giống con sói con; xem thân hình kia, bốn tháng còn cường tráng khỏe mạnh hơn tiểu oa nhi bảy tháng của nhà người khác; xem khuôn mặt kia, tuy rằng đẹp hơn Hoàng Thượng cả trăm lần, nhưng có thể rõ ràng nhìn ra được những nét của Hoàng Thượng, nhất là miệng và lỗ tai; xem giọng nói kia, vừa khóc liền có thể ném nóc nhà bay đi. Không cần hoài nghi, tuyệt đối là nhi tử của Hoàng Thượng.

Nhưng phản ứng của quân hầu cũng quá không bình thường đi. Hoàng Thượng đã có con riêng, thế nhưng hần chẳng những không tức giận mà ngược lại còn cả ngày cười ha hả ôm Đức Thắng vương chơi đùa? Ngẫm lại Hoàng Thượng cũng quá quá đáng, luôn miệng nói quân hầu là thê của mình, thế mà lại cùng nữ nhân khác sinh một hài tử không đủ, còn cách sáu năm lại sinh một đứa. Ai, mọi người thổn thức, ai bảo quân hầu là nam, không sinh được hài tử a? Rất nhiều người đoán tới đoán lui, nghĩ thầm không biết quân hầu đã vì hai nhi tử không phải do mình sinh ra này khóc bao nhiêu đêm, rơi bao nhiêu lệ a.

Nguyệt Quỳnh khóc, nhưng không phải bởi vì “con riêng” của Nghiêm Sát. Lần này hần bị thương quá nặng, Nghiêm Sát mệnh lệnh hần trong vòng một năm không được khiêu vũ, không được ăn lát áp đầu, không được uống rượu hoa quế, không được uống rượu gạo, không được ăn lẩu, không được. Cuộc sống như thế này làm sao mà sống được a. Nguyệt Quỳnh kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay, ngay cả người nhà của hần – Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo đều thực quá đáng mà đứng về phía Nghiêm Sát, quần hần rất chặt chẽ.

“Cha, phụ hoàng không cho cha ăn lát áp đầu mà.”

Tại một góc hẻo lánh trong hoàng cung, Nghiêm Tiểu Yêu khó xử cầm lát áp đầu trong tay.

“Cha chỉ ăn một cái.” Nguyệt Quỳnh như hổ rình mồi nhìn chăm chăm vào bao vải dầu trong tay nhi tử, bên trong có ít nhất ba mươi cái lát áp đầu đó nha!

“Không được, nếu bị phụ hoàng biết được, con sẽ bị phạt chép sách.” Nghiêm Tiểu Yêu nhấn tâm lắc đầu, từ sau khi có đệ đệ, cuộc sống của nó cực kỳ thoải mái, phụ hoàng không rảnh quản nó nữa. Quả nhiên lấy trái cây kia cho cha ăn là việc chính xác.

“Tiểu Yêu.” Nguyệt Quỳnh nước mắt lưng tròng.

Không được. Không nói nên lời cự tuyệt, Nghiêm Tiểu Yêu thở dài, xé một miếng thịt nhỏ đút cho cha: “Chỉ có thể ăn bấy nhiêu thôi. Phụ hoàng nói cha không được ăn cay.”

“Cho ... một miếng nữa đi.” Nguyệt Quỳnh liếm liếm môi, hẳn rất muốn ăn a.

Nghiêm Tiểu Yêu nhấn tâm lắc đầu: “Không được, lỡ như bị phụ hoàng phát hiện thì con sẽ phải chép sách. Cha, con đi tìm lão tổ, chờ đến lúc cha có thể ăn được, con sẽ đi ngự thiện phòng trộm về cho cha mà.”

“Con đã hứa rồi nha!” Nguyệt Quỳnh lập tức thu hồi vẻ đáng thương.

“Àn. Con đã hứa.” Khiêng bao vải dầu lên, Nghiêm Tiểu Yêu cắn một cái lát áp đầu, nhảy ra cửa sổ. Nguyệt Quỳnh liếm liếm môi, thực muốn ăn a.

Thời tiết vô cùng lạnh mà Nghiêm Tiểu Yêu chỉ mặc một chiếc áo bông chạy nhảy trên nóc nhà, sau khi đến ngự thư phòng, nó liền từ nóc nhà nhảy xuống. Đám người hầu sớm đã quen với vị thái tử gia thích đạp lên ngói nhà mà đi này nên đối với việc nó từ trên trời nhảy xuống cũng trấn định dị thường.

“Hoàng Thượng, thái tử điện hạ đến.”

Nghiêm Sát đang phê tấu chương ngẩng đầu lên, sau khi đưa mắt nhìn nhi tử đang cắn lát áp đầu, y liền rót chén trà cho nhi tử của mình.

“Phụ hoàng, cha muốn ăn lát áp đầu, con không từ chối được, nên đã cho cha ăn một miếng nhỏ, chắc là không sao chứ ạ.” Nghiêm Tiểu Yêu làm chuyện sai lầm nên trong lòng không yên, liền chạy tới hỏi phụ hoàng của nó.

Nghiêm Sát nhíu mi: “Một miếng cỡ nào?”

Nghiêm Tiểu Yêu xé một miếng thịt xuống: “Lớn như này.”

May mắn, không nhiều lắm. “Không được cho cha con ăn nữa.”

Thấy phụ hoàng không có trách cứ, Nghiêm Tiểu Yêu an tâm: “Sẽ không. Chờ khi cha có thể ăn được, con mới cho cha ăn nữa.”

Thấy cách ăn mặc của Nghiêm Tiểu Yêu như sắp đi ra ngoài, Nghiêm Sát nhíu mày: “Muốn đi đâu?”

Nghiêm Tiểu Yêu rất thần nhiên nói: “Hôm nay lão tổ cùng Mộc thúc bắt đầu dạy con học đọc được.” “Lão tổ” trong miệng nó chính là ngoại công Trương Thiên Vũ của Nguyệt Quỳnh.

Nghiêm Sát không muốn nhi tử học mấy trò xiếc giang hồ này, bắt quá sau khi nhìn gương mặt của nó, y cũng không phản đối. “Phụ hoàng mặc kệ con học cái gì, nhưng con là thái tử, thứ gì nên học thì không thể không học.”

“Con đã biết.” Nghiêm Tiểu Yêu vừa bắt đầu cắn cái lát áp đầu thứ tư, vừa nói, “Phụ hoàng, không có chuyện gì thì con đi đây.”

“Uống chén trà này rồi đi.” Nghiêm Sát đưa chén trà qua. Nghiêm Tiểu Yêu tiến lên uống hết, rồi đưa tay chùi chùi miệng: “Con đi đây.” Sau đó liền khiêng bao vải dầu của mình mà chạy đi.

Qua ước chừng nửa canh giờ.

“Hoàng Thượng, quân hầu đến đây.”

Nghiêm Sát buông bút, người vừa tiến vào mặc rất kín, trong long ôm Nghiêm Tiểu Quái cũng mặc rất kín, nói với y: “Nghiêm Sát, ta cùng Hồng Hỉ Hồng Thái đi đến chỗ Hoa Chúc, người trông Tiểu Quái nha.”

“Nói Hoa Chúc tiến cung đi, hôm nay gió quá lớn.” Thời tiết tháng mười hai, kinh thành đã là mùa đông.

“Ta muốn đi dạo phố, mua sắm. Ta mặc rất nhiều y phục, sẽ không bị lạnh đâu.” Nguyệt Quỳnh đi qua, đặt nhi tử lên ghế nằm trong ngự thư phòng, “Người không cần đi theo ta, ta sẽ trở về dùng bữa tối.” Hần nào dám để cho Nghiêm Sát “ăn một mình”, trừ phi hắn không muốn sống nữa.

“Mang thị vệ theo.” Y cũng không yên tâm để hắn chỉ mang theo Hồng Hỉ Hồng Thái xuất cung. “Biết. Ta đi đây.” Nguyệt Quỳnh mặc kín đến mức chỉ để lộ ra một đôi mắt to thật đẹp khê vẩy vẩy tay, vui tươi hơn hờ rời đi.

Nghiêm Sát đưa mắt nhìn nhi tử thứ hai đang nằm trên ghế dài ngủ say, về việc uống sữa hờ rời ngủ, Nghiêm Tiểu Quái hoàn toàn giống với huynh trưởng Nghiêm Tiểu Yêu, đều có thể ăn có thể ngủ. Lại cầm lấy bút, Nghiêm Sát tiếp tục phê duyệt tấu chương, y không biết việc này có cái gì vất vả, giang sơn được củng cố, cuộc sống của y cùng nguyệt Quỳnh mới có thể thoải mái bình yên. Chờ Nguyệt Quỳnh hoàn toàn bình phục, y phải hung hăng làm một hồi, y sắp bị ghen chết rồi.

69. Chương 69: Phiên Ngoại 2 : Hoa Chúc An Bảo Thiên

Lê Hoa Chúc chưa từng nghĩ đến việc một ngày nào đó mình sẽ trở thành quan lớn, càng không nghĩ đến chuyện mình sẽ quý bá nhận tước hầu gì đó do người kia ban cho, nhưng hắn đã như thế, không chỉ vậy, còn dưới sự hãm hại của người nào đó mà làm ra cảnh tượng náo nhiệt phô trương trước mặt bàn dân thiên hạ, cười người hân thích nhất —— người hầu An Bảo của hắn về nhà, đương nhiên cũng không thể xem như hãm hại, hắn vốn có ý định sẽ ở bên An Bảo suốt đời, khi nào đó hai người sẽ ở trước đôi nền đỏ thể nguyện cùng lão thiên gia, xem như là thành thân.

Có điều người nào đó bị mất mặt trước bàn dân thiên hạ không chịu để cho hảo hữu duy nhất của mình đứng ở một bên nhàn nhã hóng gió, đêm thành thân, hắn cảm giận nói mấy câu bên tai Lệ uy đế, vị “hôn quân” Lệ uy đế yêu “mỹ nhân” không thương giang sơn này ngày hôm sau liền lập tức hạ chỉ phong Lê Hoa Chúc làm Nhân Hòa hầu, lệnh hắn náo nhiệt rầm rộ mà cưới An Bảo vào nhà. Hoàng thượng đã hạ chỉ, hắn tất nhiên phải làm theo, huống chi vị công tử đã quang vinh được sắc phong làm quân hầu còn đang hân không thể khiến hắn cũng ném thử cái loại tư vị mất mặt đến mức chỉ muốn đào lỗ chui xuống này. Không nói đến việc người nọ vội trước vội sau vì hắn lo liệu mọi chuyện, ngày “đại hôn” còn kích động người ta “náo nhiệt”.

An Bảo không có chức quan, ngày thành thân lấy thân phận nghĩa đệ của quân hầu mà đón từ trong cung ra. Dọc theo đường đi, kèn sáo trống chiêng không ngừng diễn tấu thì đã đành, hắn còn phải mặc một thân hỉ bào đỏ thắm cười trên con ngựa cao to diễu phố thị chúng. Đến phủ, dưới sự ồn ào của đám người thích xem náo nhiệt, hắn bế An Bảo từ trong kiệu đi ra, một đường bế vào trong phòng. Được, làm xong chuyện này rồi, vị công tử kia vẫn không chịu bỏ qua, dám gọi An Bảo đi ra, để cho bọn họ trước mặt mọi người uống rượu giao bôi. Sau đó không cần kể đến việc đi kính rượu từng bàn từng bàn, đó tất nhiên không thể thiếu được. Mục đích của người nọ đã đạt được, ngày đó bọn họ quả thật rất vui vẻ, nhưng mà cũng mất mặt đến mức hận không thể đào lỗ chui xuống. Có điều cũng may sau đó người nọ hiến tặng một khúc “Phúc nhân vũ”, rốt cuộc cũng trấn an hắn đang bất mãn đầy bụng.

Thành thân cùng An Bảo đã ba tháng, tiểu An Bảo của hắn tuy rằng vẫn không quen mở miệng nói chuyện trước mặt người khác, nhưng dáng người cao gầy của cậu tựa như một đóa hoa cúc nhỏ, từng chút từng chút chậm rãi hé nở, mang vẻ đẹp của riêng mình, khiến hắn càng ngày càng mê luyến. Chỉ là có chuyện vẫn đặt nặng trong lòng hắn và An Bảo, hắn không biết người nọ biết được bao nhiêu, người nọ không đề cập đến, hắn cũng không dám nhắc, vẫn xem như người nọ không biết. Hắn sợ rằng sau khi nói ra hắn sẽ mất đi người thân duy nhất, ngoại trừ An Bảo.

“Hoa, Hoa Chúc...”

Có người gọi hắn, Lê Hoa Chúc lập tức quay đầu, vươn tay về phía người nọ: “Làm xong rồi?”

“Phải.” An Bảo cầm hai cái mũ hình hổ con đưa qua: “Người, xem.” Cậu có tật cà lăm nên sẽ chỉ mở miệng trước mặt thiếu gia của mình. Nhưng sau khi thành thân, thiếu gia không cho cậu gọi hắn là thiếu gia nữa, chỉ có thể gọi tên, điều này khiến cậu có đôi khi càng cà lăm hơn.

Lê Hoa Chúc nhìn một chút, cười nói: “Tiểu Yêu thích nhất là mũ An Bảo làm, không cần xem, khẳng định là hợp. Vừa nãy Nguyệt Quỳnh sai người đến, bảo chúng ta dùng bữa trưa xong thì tiến cung.”

“Vâng.”

Tuy là Hầu gia, nhưng Lê Hoa Chúc không hỏi đến chính sự, tuyệt đối làm một Hầu gia nhàn tản. Hắn thích yên tĩnh, Hầu gia phủ chỉ là một tòa nhà nhỏ gần hoàng cung, bên trong phủ cũng không có nhiều người, điểm này vị thiên tuế gia trong cung kia không có miễn cưỡng hẳn, chỉ nói Lệ Uy để cho hắn một vùng đất trù phú, hàng năm thu tô thuế cũng đủ cho hắn và An Bảo sống dư dả. Mà vị thiên tuế gia kia có thứ gì tốt cũng nhất định sẽ không quên hắn, nếu đem bán những thứ trong nhà thì hắn và An Bảo đến kiếp sau cũng không cần lo ăn mặc.

Trong phủ có một quán gia, năm tạp dịch. CƠM nước của hắn và An Bảo vẫn do An Bảo tự tay nấu, có vài thói quen hắn cũng giống như vị thiên tuế gia kia, không thể sửa được. Người trong phủ là do quán gia vương phủ trước kia, Nghiêm Bình mang từ trên đảo đến, đều là những người thành thật chăm chỉ. Nghiêm Bình hiện giờ là nội vụ tổng quản trong cung, nhận sự nhờ vả của vị thiên tuế gia kia, hắn cũng thường xuyên quan tâm đến chuyện của Nhân Hòa hầu phủ. Ngoại trừ việc nơi ở lớn một chút, khí hậu khô ráo một chút, cuộc sống của Lê Hoa Chúc và An Bảo ở kinh thành không có khác biệt gì quá lớn với cuộc sống ở Giang Lăng. Chỉ có thời gian hắn đi từ chỗ mình đến chỗ vị thiên tuế gia kia thì dài hơn trước.

Đơn giản dùng bữa xong, Lê Hoa Chúc và An Bảo ra khỏi phủ, lên xe ngựa đi thẳng đến hoàng cung. Thủ vệ hoàng cung vừa nhìn thấy xe ngựa của Nhân Hòa hầu liền lập tức cho đi. Hiện giờ là tháng hai, mùa đông phương bắc hanh khô, Lê Hoa Chúc có bệnh rối loạn hô hấp, tuy rằng đã lâu không phát tác, nhưng đã nhiều ngày qua cổ họng vẫn hơi khó chịu. Nguyệt Quỳnh nhờ ngoại công và Mộc thúc phối dược cho hắn, lúc thấy khó chịu thì ngậm một viên dược, sẽ thoải mái hơn. Trong phòng ngủ bất cứ lúc nào cũng đặt hai bồn nước, mùa đông đầu tiên ở kinh thành, Lê Hoa Chúc cũng không quá khó chịu.

Đến cửa cung, Lê Hoa Chúc cùng An Bảo xuống xe ngựa, có người đã đợi sẵn ở nơi đó, nói cho bọn họ biết quân hầu đang ở “Thường An các”, hai người theo công công dẫn đường đi đến “Thường An các”, thái giám canh giữ bên ngoài xóc màn hình vải bông lên, hô lớn: “Nhân Hòa Hầu gia đến —— “

Còn không chờ Lê Hoa Chúc bước vào trong, đã nghe một người nói: “Hoa Chúc An Bảo, ta ở phòng phía tây.”

Lê Hoa Chúc lập tức cùng An Bảo đi đến phòng phía tây, vừa bước vào, hai người bọn họ liền sửng sốt. Chỉ thấy Nguyệt Quỳnh để lộ cánh tay phải, cả cánh tay phải được buộc vào một cái gối gì đó màu đen tuyền. Hồng Hỉ Hồng Thái đều ở trong phòng, ngoài ra còn có hai người khác thường xuyên ở trong cung.

“Mộc thúc, ngoại công.” Lê Hoa Chúc gọi. Hai người này không phải ai khác, chính là ngoại công Trương Thiên Vũ và Mộc thúc Mộc Quả Quả của Nguyệt Quỳnh, Nguyệt Quỳnh muốn Hoa Chúc và An Bảo gọi theo hắn, có điều An Bảo không quen mở miệng nói chuyện trước mặt người khác, nên chỉ cung kính hành lễ.

Trương Thiên Vũ bên này nói: “Hoa Chúc a, dược phối cho ngươi đã dùng hết chưa? Mấy ngày trước ta với Mộc thúc ngươi đã phối một loại dược mới, ngươi cầm lấy dùng đi, là thuốc ngủ đó.”

Mộc Quả Quả chìa chìa bình sứ màu xanh đặt trên chiếc bàn, đưa cho Lê Hoa Chúc một lọ thuốc ngủ: “Đem thuốc kia rót vào đây, mang theo bên người, mỗi ngày sáng sớm thức dậy liền lấy ra ngủ, nếu hôm nào thấy khó chịu thì ngủ hai lần.”

“Cảm tạ ngoại công, Mộc thúc.” Lê Hoa Chúc cất kỹ lọ thuốc ngủ, hỏi Nguyệt Quỳnh, “Tiểu Yêu đâu?”

“Đồng Nghê, Kỷ Uông hôm nay tiến cung, mang nó đi ra ngoài chơi. Đợi lát nữa đến giờ ngủ, bọn họ sẽ mang nó về. An Bảo, đêm nay ở đây dùng cơm.”

“Được.” Lê Hoa Chúc và An Bảo cũng không khách khí. An Bảo lấy vật gì đó giao cho Nguyệt Quỳnh, Nguyệt Quỳnh đưa tay cầm xem, mỉm cười nói: “Vẫn là An Bảo tự tay làm là đẹp nhất.” An Bảo không quen được người khác khen có chút ngượng ngùng, nhưng Nguyệt Quỳnh thích thấy cậu vui vẻ.

Sau khi Nguyệt Quỳnh quay về cung, Trương Thiên Vũ và Mộc Quả Quả cũng thường ở lại trong cung, thứ nhất là để thuận tiện, dễ dàng điều trị cánh tay cho Nguyệt Quỳnh, thứ hai là có thể mỗi ngày đều nhìn

thấy Nghiêm Tiểu Yêu. Trương Huyền Ngọc cùng Lý Chương Tiền ở lại Vụ đảo, bọn họ rất yên tâm, chỉ không yên lòng về Nguyệt Quỳnh và Tiểu Yêu. Tiểu Yêu lớn lên cực kỳ giống Nguyệt Quỳnh, để không cho Tiểu Yêu dẫm vào vết xe đổ của Nguyệt Quỳnh, bọn họ muốn đem toàn bộ sở học cả đời mình dạy cho Tiểu Yêu mới có thể yên tâm. Được đắp trên cánh tay Nguyệt Quỳnh phải một lát nữa mới có thể rửa, hai người yên tâm mà giao hân cho Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo, đi đến thái y viện nghiên cứu được liệu.

Lê Hoa Chúc cùng Nguyệt Quỳnh nói chuyện phiếm, sau nửa canh giờ, Đồng Nghê mang Nghiêm Tiểu Yêu đang ngủ say trở về. Vừa nhìn thấy Nghiêm Tiểu Yêu, sắc mặt Lê Hoa Chúc nháy mắt liền trở nên dịu dàng, ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về đứa con nuôi đã được một tuổi của mình, không gặp một ngày liền nhớ nhung, nếu như Nguyệt Quỳnh và Lê Hoa Chúc hai người đồng thời ôm Nghiêm Tiểu Yêu, Nghiêm Tiểu Yêu tuyệt đối sẽ chọn cha nuôi. Bởi vì cha nuôi sẽ không nhéo má nó; sẽ không đánh thức nó khi nó đang ngủ say; sẽ không vào lúc nó khóc mà chọt lét lòng bàn chân nó. Sự thương yêu của Lê Hoa Chúc đã được đền đáp, Nghiêm Tiểu Yêu mỗi lần nhìn thấy cha nuôi đều vô cùng vui vẻ, khiến hân không thể không hoài nghi khi không có hân ở đó, có phải vị cha ruột Nguyệt Quỳnh này thường xuyên ngược đãi con nuôi của hân hay không.

Nguyệt Quỳnh nhìn nụ cười tự nhiên lộ ra trên mặt Lê Hoa Chúc, nói: “Hoa Chúc, Tiểu Yêu bắt đầu học đi rồi, có một mình ta không đủ, người sau này tiến cung sớm một chút nha.”

Lê Hoa Chúc chế nhạo nói: “Dù có sớm hơn nữa cũng phải chờ ta dùng bữa trưa xong. Tiến cung quá sớm ta cũng phải chờ người thức dậy a.”

Hân vừa nói xong, hai má Nguyệt Quỳnh nháy mắt liền ửng hồng, hừ khê hai tiếng: “Là người cùng An Bảo đến quá sớm, hai người các người bây giờ còn đang là tân hôn nha, không phải tục ngữ đã nói sao, ‘tân hôn một khắc đáng nghìn vàng’.”

Hai má An Bảo cũng đỏ ửng, cúi đầu, Lê Hoa Chúc không cam lòng tỏ ra yếu kém: “Người dù sao cũng là quân hầu của một quốc gia, ngay cả một câu tục ngữ cũng nói không đúng, mà ta cũng không có nói bậy, lần trước ta cùng An Bảo sáng sớm tiến cung, người không phải đang nằm ngủ trên giường, chưa thức dậy sao.”

“Hoa Chúc, người thành thân xong liền trở nên xấu xa.” Với loại chuyện này, da mặt Nguyệt Quỳnh là mỏng nhất, Lê Hoa Chúc nói hai ba câu, hân đã không nói được gì nữa.

Lê Hoa Chúc cười ra tiếng: “Được được được, ta không nói nữa. Quân hầu trăm triệu lần không nên so đo với thảo dân nha.”

“Người nói An Bảo đi mua bánh quai chèo cho ta, ta sẽ không so đo.” Nguyệt Quỳnh nhân cơ hội thêm thường nói.

Lê Hoa Chúc buồn bực: “Người tùy tiện sai người xuất cung mua là được rồi mà?”

Hồng Hỉ ở một bên cười nói: “Lần trước thiếu gia ăn nhiều, miệng bị nóng, hoàng thượng hạ lệnh mọi người trong cung không ai được mua đồ nóng như bánh quai chèo ăn cho thiếu gia.” Thật ra, Nguyệt Quỳnh không cho Hồng Hỉ Hồng Thái gọi hân là quân hầu. Còn Nghiêm Sát lại không thích nghe người khác gọi hân là “công tử” nữa, nên hân đơn giản để thái giám cung nữ trong cung theo Diệp Lương và Đinh Châu gọi hân là thiếu gia.

Trách không được. Lê Hoa Chúc nở nụ cười: “Hoàng thượng đã hạ lệnh, ta phải nghe theo hoàng thượng. Nguyệt Quỳnh a, người bồi dưỡng cho tốt đi, chờ hoàng thượng xoá bỏ lệnh cấm, ta liền để An Bảo đi mua cho người.”

Về mặt Nguyệt Quỳnh liền suy sụp: “Hoa Chúc, ngay cả người cũng không giúp ta.”

“Ta là vì nghĩa diệt thân. Giúp người rồi người chịu thiệt chẳng lẽ không phải là chính người?” Lê Hoa Chúc bắt đầu dĩ nãi, “Người sao lại cứ thích ăn đồ nóng. Bánh quai chèo, đầu vịt cay, lẩu... Cái gì nóng thì người đều ăn hết.”

“Ăn ngon nha.” Nguyệt Quỳnh liếm liếm môi, “Thật muốn ăn lẩu. Trời lạnh như vậy ăn lẩu là ngon nhất.”

“Người đừng mơ.” Lê Hoa Chúc không chút lưu tình gọi một thau nước lạnh, Nguyệt Quỳnh rất bất mãn.

Vừa đăng cơ, Nghiêm Sát bận rộn suốt cả ngày, đến giờ dùng bữa tối, y sai Nghiêm Mặc đến truyền lời, buổi tối y ở ngự thư phòng dùng bữa cùng bọn người Lý Hữu, sẽ không trở về ăn. Nguyệt Quỳnh hiểu được, dặn Nghiêm Mặc nhớ nhắc Nghiêm Sát uống nhiều nước, nhớ kỹ phải đặt bồn nước trong thư phòng để gia tăng độ ẩm. Kinh thành khô hanh gấp mấy lần Giang Lăng, ngay cả hắc tử nhỏ sinh trưởng ở kinh thành nay trở về cũng có chút không thích ứng kịp. Nghiêm Mặc sau khi trở về lập tức đem lời dặn của quân hầu nói cho hoàng thượng biết, đêm nay tâm tình hoàng thượng liền trở nên tốt.

Nghiêm Sát không trở lại dùng bữa, Nguyệt Quỳnh và Hồng Hỉ Hồng Thái, Hoa Chúc An Bảo ăn cùng nhau. Có một vài việc Nguyệt Quỳnh cực kỳ hài lòng với Nghiêm Sát, tuy rằng Nghiêm Sát hiện giờ đã trở thành hoàng thượng, nhưng không bởi vì vậy mà hạn chế thói quen của hắc tử. So sánh ra, Nguyệt Quỳnh hiểu rõ quy củ trong cung hơn Nghiêm Sát, nhưng Nguyệt Quỳnh thích sống thoải mái tự do theo ý mình, sống gần chín năm ở ngoài cung khiến hắc tử càng thích cuộc sống thoải mái tự do. Nghiêm Sát là một kẻ thô kệch, Nguyệt Quỳnh thích tự do thì y để hắc tử tự do, chẳng lẽ không theo quy củ thì y sẽ không có khả năng làm hoàng thượng sao? Với gương mặt của y, thân hình của y, không có kẻ nào dám vì y không quản nghiêm quy củ mà làm càn.

Ăn xong, Hồng Hỉ Hồng Thái đi thu dọn, An Bảo hỗ trợ, tất cả đều giống như khi còn ở vương phủ, chỉ còn Lê Hoa Chúc cùng Nguyệt Quỳnh ở trong phòng nói chuyện. Đùng đưa chiếc nôi nhỏ, Lê Hoa Chúc hỏi: “Cánh tay người có tốt hơn chút nào hay không?”

Nguyệt Quỳnh động dậy tay phải: “Ngoại công và Mộc thúc nói cánh tay ta bị thương đã lâu rồi, hồi phục hơi chậm, nhưng mà trước khi trận tuyết đầu tiên rơi, cánh tay ta sẽ không bị đau như năm trước nữa, được vẫn rất hữu dụng.”

Lê Hoa Chúc vừa nghe liền an tâm không ít: “Y thuật của ngoại công và Mộc thúc cao minh như vậy, nhất định có thể chữa khỏi tay người.”

Nguyệt Quỳnh xoa bóp bàn tay phải, không chút bận tâm nói: “Nhiều năm như thế, ta cũng đã quen, chỉ cần không bị chặt mất là tốt rồi. Được rồi Hoa Chúc, có chuyện... Ta muốn hỏi ý kiến của người một chút.”

“Cái gì? Nói đi.” Thấy Nguyệt Quỳnh có chút do dự, sắc mặt hắc tử cũng thay đổi.

Nguyệt Quỳnh trầm mặc một hồi, đột nhiên nở nụ cười: “Ta muốn hỏi người một chút, có dự định cùng An Bảo thu dưỡng một hài tử hay không?”

Hắc tử vừa hỏi, liền hỏi trúng vấn đề trong lòng Lê Hoa Chúc, việc này Hoa Chúc đã từng nghĩ đến. Một nén nhang sau, hắc tử đạm mạc cười nói: “Không cần, An Bảo và ta đều không cha không mẹ, hai người chúng ta không cần phải lưu lại hương hỏa. Chờ ta cùng An Bảo hơn trăm tuổi, bảo Tiểu Yêu giúp chúng ta nhặt xác là được rồi.”

Trong mắt Nguyệt Quỳnh hiện lên vẻ yêu thương, cười cười nói: “Được, người đã quyết định rồi thì nghe theo người. Người là cha nuôi của Tiểu Yêu, nó cũng nên chăm sóc cho người cùng An Bảo lúc già, lo liệu ma chay cho người thân.” Nói xong, hắc tử lặng lẽ cười hai tiếng, “Kỳ thực ta muốn nói nếu như người cùng An Bảo muốn nuôi một hài tử, thì giúp ta nuôi dưỡng một bé gái.”

Lê Hoa Chúc vừa nghe liền oán giận nói: “Vì sao người không tự mình nuôi dưỡng?”

Nguyệt Quỳnh bĩu môi: “Nghiêm Sát không cho, hắc tử nói hắc tử không thích bé gái, càng không thích con gái nhà người ta. Hắc tử thật quá đáng.”

Lê Hoa Chúc nhân cơ hội chế nhạo: “Hoàng thượng nói thế chỉ là lấy cớ thôi, chúng ta ai chẳng biết hoàng thượng luôn mong có hài tử do người sinh? Nếu là do Nguyệt Quỳnh sinh, cho dù là nam hay nữ, hoàng thượng đều thích.”

Nói hết câu, sắc mặt Lê Hoa Chúc bỗng thay đổi, Nguyệt Quỳnh lại như không hề nghe ra ý tứ gì khác. Nhưng hắc tử thấy Lê Hoa Chúc đột nhiên thần sắc hoảng hốt cúi thấp đầu, hắc tử trước tiên là thấy khó hiểu, sau đó liền minh bạch. Hắc tử xuống giường, đi đến bên Lê Hoa Chúc, kéo chiếc ghế tròn qua, ngồi xuống, sắc mặt Lê Hoa Chúc đã trở nên tái nhợt, khễ ngẩng đầu lên, trong mắt mang nỗi hổ thẹn: “Nguyệt Quỳnh, xin lỗi...” Hắc tử vừa nói lộ ra, có một số việc không thể nào giấu được cả đời.

Nguyệt Quỳnh cười ha hả vỗ nhẹ má hấn: “Vì sao lại nói vậy? Sao ta lại không biết người khi nào làm ra chuyện có lỗi với ta?”

“Nguyệt Quỳnh, ta...” Lê Hoa Chúc chưa kịp nói gì đã bị cái vỗ nhẹ lên mặt mình của người kia ngăn lại.

Nguyệt Quỳnh không cười nữa: “Hoa Chúc, người cùng An Bảo chưa từng làm việc gì có lỗi với ta. Vì sao người muốn xin lỗi, ta đã sớm biết, nhưng ta không cảm thấy người có lý do gì để xin lỗi ta, cho nên khi biết được, ta xoa người một cái liền quên mất.”

Lê Hoa Chúc cắn chặt khớp hàm, nắm chặt tay Nguyệt Quỳnh, vành mắt đỏ ửng.

“Hoa Chúc,” Nguyệt Quỳnh một tay ôm lấy hấn, “Người không biết ta may mắn biết bao, may mắn gặp được người cùng An Bảo, may mắn gặp được Hồng Hỉ và Hồng Thái. Ta có thể triệt để thoát khỏi những ám ảnh ràng buộc của quá khứ, tất cả đều là nhờ có các người. Hoa Chúc, nói đúng ra, người làm sai chính là ta, ta để cho các người vì ta mà chịu nhiều ủy khuất như vậy, để các người vì ta mà bị kẻ xấu Nghiêm Sát khi dễ.”

“Nguyệt Quỳnh!” Lê Hoa Chúc hai tay ôm chặt đối phương, nghẹn ngào, “Ta là người nhà của người, thế nhưng lại, giấu diếm người.”

“Ta cũng giấu diếm các người mà.” Nguyệt Quỳnh cười ha hả nói, “Nói rõ ràng thì, hai ta huề nhau. Người chỉ giấu ta những việc nhỏ, nhiều lắm là khi ta muốn ăn đầu vịt cay, người giúp Nghiêm Sát mượn có không cho ta ăn thôi. Còn ta lại gạt các người toàn chuyện lớn, khiến cho lúc biết rõ thân phận của ta lại càng hoảng sợ hơn.”

Tảng đá lớn treo lơ lửng nhiều năm trong lòng bị người này dễ dàng nói mấy câu đơn giản mà tháo gỡ, trong mắt Lê Hoa Chúc ngập đầy nước mắt, khẽ nở nụ cười: “Đúng vậy, khi ấy quả thật đã dọa ta và An Bảo khiếp sợ không thôi. Nhưng sau đó ta cùng An Bảo lên nói, người đó, không làm hoàng thượng thì làm hoàng hậu cũng như nhau. Hơn nữa làm hoàng hậu vừa được nhân rồi, vừa ba nghìn sủng ái ở một thân, nhiều...”

“Hoa Chúc!” Nguyệt Quỳnh buông Lê Hoa Chúc ra, người này còn dám nói mấy lời đó! “Người cùng An Bảo giấu diếm ta nhiều chuyện như vậy, mau nhận lỗi với ta!”

Lê Hoa Chúc cười, nước mắt khẽ rơi xuống, lập tức đưa tay gạt đi: “Thảo dân biết sai, thỉnh quân hầu thiên tuế tha mạng.”

“Chỉ nói miệng thì không được!” Quân hầu thiên tuế không định sẽ dễ dàng buông tha Nhân Hòa hầu, liền nhân cơ hội nói, “Nói An Bảo đi mua chút bánh quai chèo, đào tô* cho ta, ta mới tạm tha cho các người.” Nói xong, hấn đưa tay lau đi những giọt nước mắt vừa rơi xuống của người kia.

Lê Hoa Chúc chấp hai tay lại, cố nén nước mắt xuống: “Chuyện này thảo dân không thể làm chủ được, quân hầu thiên tuế vẫn là phạt thảo dân đi. Lỡ như hoàng thượng biết được, mạng nhỏ của thảo dân và An Bảo nguy hiểm...” dường như không chọc Nguyệt Quỳnh tức chết thì không chịu bỏ qua, câu cuối cùng Lê Hoa Chúc còn cố tình xướng theo âm điệu ca kịch để trêu chọc người kia. Nguyệt Quỳnh tức giận rồi nha, nhưng không cách nào phản bác được, ai bảo hoàng thượng kia là vạn tuế, hấn chỉ là thiên tuế thôi.

Vướng mắc trong lòng được giải tỏa, Nguyệt Quỳnh và Lê Hoa Chúc trò chuyện vui vẻ, giống như việc hai người giấu diếm lẫn nhau đều là việc nhỏ đến mức không cần phải nhắc lại. Tránh ở ngoài cửa, Hồng Hỉ Hồng Thái cùng An Bảo chùi mắt, sau đó cười cười rời khỏi. Hai người trong phòng trò chuyện trò chuyện, nói đến khoảng thời gian sống trong phủ.

“Nguyệt Quỳnh, có câu này ta nhất định phải nói với người.” Lê Hoa Chúc đứng lên, cung kính hành lễ với Nguyệt Quỳnh, Nguyệt Quỳnh vội đưa tay đỡ hấn, trên mặt hấn là nụ cười cảm kích. “Nguyệt Quỳnh, cảm tạ người, nếu không có người, ta cùng An Bảo sợ rằng đã sớm chết.”

“Hoa Chúc,” sắc mặt Nguyệt Quỳnh trầm xuống, “Ta không thích người nói như vậy. Người cùng An Bảo là người nhà mà ta đã nhận định từ sớm, đã là người nhà sao lại có thể khách khí như vậy.”

Lê Hoa Chúc ngồi xuống: “Nguyệt Quỳnh, nguyên nhân chính là vì chúng ta là người nhà, ta càng phải nói câu ‘cảm tạ.’” Nghĩ đến cái gì, giọng hấn khàn khàn nói: “Khi đó ta bị phụ thân và huynh đệ đưa vào

phủ, mẫu thân chỉ lo rằng ta không thể lấy lòng hoàng thượng, làm mất địa vị trong phủ của nàng, khi đó, ta cùng An Bảo mang theo ý niệm cùng lắm là chết trong đầu.”

Nguyệt Quỳnh vỗ vỗ hân: “Đừng nên nghĩ đến những chuyện không vui trong quá khứ nữa. Kỳ thực khi ấy trong lòng ta cũng chẳng mang hi vọng gì, ta nào biết Nghiêm Sát lại có tâm tư như vậy với ta chứ, ta chỉ nghĩ mình là vị công tử để hân trút giận thôi. Đêm đó ta viết một phong thư cho Nghiêm Bình, mong hân có thể nói vài lời với Nghiêm Sát. Kết quả đêm đó Nghiêm Sát lại triệu ta thị tẩm, ta liền đánh bạo nói cho hân biết chuyện của ngươi và An Bảo. Nguyên bản ý định của ta là muốn cầu xin hân thấy tình cảnh của các người đáng thương như vậy, tha cho các người xuất phủ, không cần thu người làm công tử, nào ngờ...” Lại nói tiếp, Nguyệt Quỳnh cũng rất bất mãn, “Nào ngờ hân cư nhiên lại lấy ta ra để lợi dụng người và An Bảo, ôi tiệt!”

Lê Hoa Chúc cũng lắc đầu: “Nguyệt Quỳnh, khi ấy ngươi cũng không biết tâm tư hoàng thượng dành cho ngươi. Với thân phận khi đó của ngươi, ngươi nói với hoàng thượng chuyện của ta là phạm tội bất kính, vô cùng mạo hiểm. Chẳng lẽ ngươi không sợ hoàng thượng sẽ bởi vì vậy mà trách phạt ngươi sao?” Hân không biết đêm đó hoàng thượng có trách phạt Nguyệt Quỳnh hay không, đêm đó Nguyệt Quỳnh vẫn bị khiêng về như mấy lần trước, nằm trên giường suốt mấy ngày.

Sắc mặt Nguyệt Quỳnh hơi thay đổi một chút, hân cắn răng nói: “Ừm, ta lúc đó, không nghĩ nhiều như vậy... Hân có đôi khi, hơi hung dữ chút, tuy rằng ta khi đó chỉ là công tử của hân, nhưng mà nói như thế nào cũng đã theo hân nhiều năm như vậy, ít nhất, cũng có chút mặt mũi nha.”

Lê Hoa Chúc nhìn ra manh mối, sắc mặt cũng hơi biến đổi, nhỏ giọng hỏi: “Đêm đó... Hoàng thượng... Phạt ngươi?”

Nào ngờ hai má Nguyệt Quỳnh thoáng cái liền ửng đỏ, hân lắc đầu thật mạnh, giấu đầu lòi đuôi lấp bấp nói: “Không, hân, ách, mỗi lần đều, ừm, như vậy.”

“Ta đã biết.”

“Thật không có.”

“Ta đã biết, đã biết, Nguyệt Quỳnh, cảm tạ ngươi.”

“Nghiêm Sát thật sự không có phạt ta.”

“Phải, ta biết rồi, Nguyệt Quỳnh, là ta liên lụy ngươi.”

“Hoa Chúc, Nghiêm Sát hân đêm đó thật sự không có phạt ta!”

“Phải, ta đã biết.”

Sợ là khi dễ Nguyệt Quỳnh quá đáng, hân buổi tối lại thổi gió bên tai hoàng thượng, Lê Hoa Chúc lập tức nói: “Nguyệt Quỳnh, không phải ta nói ngươi, nhưng mà với tâm ý của hoàng thượng, ngươi thật là trì độn. Ta cùng An Bảo, còn có Hồng Hỉ Hồng Thái đứng ở một bên nhìn đều sốt ruột muốn chết.”

Mặt Nguyệt Quỳnh lập tức không còn đỏ nữa, cảm giận nói: “Nếu ngươi không nói ta cũng quên mất, ta hỏi ngươi, tiệc mừng năm mới đó, có phải chỉ có mình rượu của ta là nước lã hay không?” Nghĩ thế nào Nghiêm Sát cũng không thể keo kiệt đến như vậy, hơn nữa khi ấy hân vừa mới “điều trị” thân thể xong, khẳng định là chỉ có rượu của hân là nước!

Quả nhiên, Lê Hoa Chúc áy náy gật đầu: “Ngươi mới vừa chịu châm cứu xong, không thể uống rượu, nhưng cũng không thể nói cho ngươi biết lần châm cứu đó là để làm gì, vậy nên chỉ có thể đổi rượu của ngươi thành nước.”

Nguyệt Quỳnh tức giận đến mức kêu oa oa: “Ngươi thế mà lại gạt ta, còn nói của ngươi cũng là nước, hại ta đêm đó buồn bực biết bao nhiêu.” Nói như vậy thì ngày sinh thần của Nghiêm Sát tổ chức trên đảo, cũng chỉ có mình rượu của hân là nước lã!

Lê Hoa Chúc ngượng ngùng cười gượng hai tiếng: “Đó đều không phải là mệnh lệnh của hoàng thượng hay sao, ta nào dám không nghe. Hơn nữa cũng là vì muốn tốt cho ngươi, nếu cho ngươi uống rượu thì có lẽ sẽ không có Tiểu Yêu rồi.”

Tiếp theo, hần thở dài: “Lúc đó hoàng thượng bảo ta nói mấy chuyện trong phủ cho người giải sầu, nào ngờ chuyện công chúa muốn vào phủ lại khiến cho người sợ hãi như vậy, ta liền nói mọi chuyện của công chúa cho người biết, vậy mà càng khiến cho người lo lắng. Nếu sớm biết rằng người là U đế, ta một chữ cũng không nói với người.”

Tâm tình của Nguyệt Quỳnh bỗng trở nên rất nặng nề: “Người không nói ta cũng phải hỏi, cũng sẽ tra ra. Mặc kệ trước đây nàng đã làm cái gì, nàng thủy chung vẫn là một khuê nữ, khuê nữ nên được người ta yêu thương. Nếu khi còn bé hoàng thúc đối xử với nàng tốt một chút, không hơi một chút lại đánh nàng, nàng cũng sẽ không trở thành như thế.”

Lê Hoa Chúc vội nói: “Được rồi được rồi, đừng nói đến chuyện của công chúa nữa, hiện giờ nàng sống ở trên đảo rất tốt, để hoàng thượng biết được người nghĩ đến nàng, hoàng thượng lại trách cứ nữa.”

Nghĩ đến nam nhân kia, Nguyệt Quỳnh gật đầu: “Không nhớ gì cả đối với nàng có khi lại là chuyện tốt. Có điều Nghiêm Sát cũng hơi quá đáng! Sao lại có thể đem hài tử... Tuy rằng là một tiểu yêu quái chết non, cũng không thể làm như vậy...”

“Nguyệt Quỳnh!” Lê Hoa Chúc nhú mi, nếu bị hoàng thượng biết Nguyệt Quỳnh lại nghĩ đến chuyện này, y tuyệt đối sẽ nổi giận.

Nguyệt Quỳnh lập tức gật đầu: “Ta không đề cập đến nữa. Chuyện này dừng ở đây, sau này ta cũng không nghĩ đến nữa.”

Giữa hai người có một khoảng trầm mặc ngán ngùi, nếu hỏi trong cung có điều gì cấm kỵ, thì một người là Cổ Niên, hai là vị công chúa đã bị diên và yêu quái đã chết do nàng sinh hạ. Nguyệt Quỳnh từng vì chuyện Nghiêm Sát đưa thi thể của hài tử kia đến trước mặt Cổ Niên mà tức giận một lần. Hần đời này không chịu nổi nhất là chuyện khi để khuê nữ và hài tử, Nghiêm Sát lại làm cả hai. Lần đầu, hần nhận, dù sao công chúa trở nên như hôm nay cũng có phần lỗi của chính nàng; còn lần sau, hần không thể chịu đựng được.

Nguyệt Quỳnh sẽ không bao giờ tranh luận với người khác, càng không tranh luận với Nghiêm Sát, hần chỉ là không nói chuyện, không nói lời nào với Nghiêm Sát, cả ngày ngồi ngây người ở nơi nào đó, dùng trầm mặc để biểu đạt nổi bất mãn của mình, Nghiêm Sát nổi giận, ngay cả thi thể của tiểu yêu quái kia cũng không tìm được, hần muốn chôn cất cũng không thể. Cuối cùng vẫn là Lý Hưu và Chu Công Thăng đưa ra chủ ý cho hần, nói Nghiêm Sát lập bài vị cho tiểu yêu quái trong từ đường của hoàng thất, khắc tên là Cổ Thế —— cầu mong nó có kiếp sau, lúc này mới dẹp yên được nổi bất mãn của Nguyệt Quỳnh. Cho nên Nghiêm Sát tuyệt đối không muốn nghe thấy người khác đề cập đến chuyện này, càng không muốn nghe Nguyệt Quỳnh nhắc đến.

Bình tĩnh một chút, Nguyệt Quỳnh cười cười: “Trước kia ta luôn chấp nhất nhận định nam tử không thể thích nam tử, không nên thích nam tử, nam tử chỉ có thể thích nữ tử, âm dương điều hòa mới là chính thống. Khi xưa hoàng thúc đối với ta như thế, ta chỉ muốn chạy trốn. Sau lại gặp Nghiêm Sát, ban đầu hần đối xử với ta vô cùng tốt, ta chẳng biết làm gì, hần cũng không chê ta vô dụng, trái lại còn thay ta làm hết những chuyện mà ta nên làm. Ta không có ca ca, hần lớn hơn ta tám tuổi, ta liền xem hần là đại ca, nào ngờ hần lại mang tâm tư giống như hoàng thúc, nếu ta biết sớm, nhất định sẽ trốn đi.”

Lê Hoa Chúc nở nụ cười: “Vậy nên mới nói người cứ trì hoãn thì tốt hơn. Người chính là thê tử mà hoàng thượng đã nhận định từ lần đầu tiên nhìn thấy, nếu như người chạy thoát, hoàng thượng sẽ không có nhi tử nữa a.” Nói xong, hần thử hỏi: “Nguyệt Quỳnh, có thể nói cho ta biết năm ấy đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, khiến cho người không ngại chịu đựng nỗi đau đớn khi thay đổi dung mạo, trốn ra khỏi cung?”

Nụ cười trên mặt Nguyệt Quỳnh bỗng biến mất, sắc mặt trở nên thật không tốt, hần nghĩ đến những chuyện không vui. Lê Hoa Chúc thấy vậy, vội vàng nói: “Ta không hỏi nữa, không hỏi nữa, người đừng nghĩ gì cả.”

Nguyệt Quỳnh trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Kỳ thực, ta sớm nên quên đi. Nghiêm Sát vẫn luôn muốn biết, nhưng hần sợ ta khó chịu nên vẫn chịu đựng mà không hỏi, hơn nữa ta cũng không thể nói đối trước mặt hần. Nhưng riêng chuyện này, ta xác thực hần là đã quên được.” Biết hần đang muốn nói, Lê Hoa Chúc lập tức tựa sát vào, nắm chặt hai tay Nguyệt Quỳnh.

“Ta từ nhỏ đã sợ hoàng thúc, ánh mắt hằn nhìn ta sẽ làm lòng ta hoảng sợ. Khi phụ hoàng còn ở đây cũng sẽ không để cho hoàng thúc đơn độc ở cùng ta, ta nghĩ khi ấy có lẽ phụ hoàng cũng đã nhận ra. Nhưng ta hoàn toàn không biết hấn thể nhưng lại ôm tâm tư như thế với ta.”

“Lúc đầu chỉ là có chút sợ hấn, sau đó, có một lần ta nằm trong hoa viên của hoàng cung biên soạn vũ của ta. Mỗi lần ta biên soạn vũ, thông thường đều không nghe được gì cả, đến khi ta biên soạn gần xong hết, đột nhiên nghe thấy những tiếng động rất kỳ quái. Ta len lén nhìn, thấy hoàng thúc...” Lòng mây Nguyệt Quỳnh nhú chặt, “Hoàng thúc đang làm nhục một tiểu thái giám, ngược đãi rất quá đáng, tiểu thái giám kia khóc rất thảm, dưới thân toàn là máu. Ta lúc đó không chút nghĩ ngợi gì liền đứng lên.”

“A!” Lê Hoa Chúc kinh hô: “Sao ngươi lại dám đứng lên? Rất nguy hiểm a.”

Nguyệt Quỳnh run rẩy một chút: “Sau đó ngẫm lại xác thực khi ấy rất nguy hiểm, bên cạnh ta không có một ai. Nhưng khi ấy ta không suy nghĩ nhiều, liền đứng lên. Hoàng thúc vừa nhìn thấy ta liền thả tiểu thái giám kia đi. Hấn có lẽ cũng không ngờ rằng ta đang ở đó, nhất thời cũng ngây dại. Vừa lúc đó Tiểu Diệp Tử lo lắng đến tìm ta, hoàng thúc mặc xong xiêm y liền rời đi. Kể từ đó ta càng sợ hoàng thúc hơn, hấn sao có thể làm ra loại chuyện đó? Ta thậm chí còn mơ thấy ác mộng hơn mười ngày.”

“Sau đó ta cố hết sức lẩn trốn hoàng thúc, hấn cũng không làm gì với ta, chỉ là ánh mắt hằn nhìn ta càng lúc càng khiến ta sợ hãi, sau đó phụ hoàng cùng Từ thúc thúc rời đi, sau khi đăng cơ, hoàng thúc thường xuyên đến tìm ta, lần nào cũng động tay động chân, ta sợ nường lo lắng, không dám nói với nàng, kết quả có một ngày hấn đột nhiên mang người xông vào phòng luyện vũ, lúc khiêu vũ ta chỉ mang theo Tiểu Diệp Tử hoặc Tiểu Châu Tử, ngoài cửa chỉ có ba gã thị vệ, không ngờ rằng ở trong cung mà hấn lại dám làm như vậy. Người của hấn đánh ngất thị vệ, Tiểu Diệp Tử bị hấn ném ra ngoài, trong phòng chỉ có một mình ta.”

“Nguyệt Quỳnh!” Lê Hoa Chúc cắt lời Nguyệt Quỳnh, “Đừng nghĩ nữa.” Mới nghe đến đó lòng hấn đã lạnh băng, Nguyệt Quỳnh thế mà đã từng phải trải qua chuyện đáng sợ như vậy! Trách không được hấn lại không muốn nói.

Sắc mặt Nguyệt Quỳnh có chút trắng, yếu ớt cười cười: “Hấn không có thực hiện được, nhưng... ngoại trừ bước cuối cùng, những cái khác đều đã làm. Nếu là tình huống bình thường, ta cũng sẽ không liều mạng muốn chạy trốn khỏi hấn như vậy. Hấn... Quá điên cuồng, thật rất đáng sợ. Hấn muốn phế bỏ ta, ta cũng suýt chút nữa bị hấn phế bỏ. Nếu như nường không đến kịp, có lẽ ta cũng sẽ giống như tiểu thái giám kia. Hấn khi ấy khiến ta nghĩ đến một kẻ điên.”

“Nguyệt Quỳnh, đừng nghĩ nữa, đừng nghĩ nữa.” Lê Hoa Chúc nhìn không được mà đưa tay ôm lấy hấn, khẽ vỗ nhẹ lưng hấn, “Một kẻ điên như thế, không nên nghĩ đến.”

Dựa vào Lê Hoa Chúc, Nguyệt Quỳnh liên tục hít sâu: “Hoa Chúc, khoảng thời gian ở bên Nghiêm Sát, kỳ thực hấn rất săn sóc, quan tâm đến ta, nhưng khả năng thích ứng của ta quá kém, hơn nữa còn nhận định rằng nam tử không thể thích nam tử, không thể cùng nam tử làm như vậy, cho nên luôn luôn trốn tránh hấn, cho rằng hấn ngược đãi ta. Phũ nhận rằng cảm giác của ta với hấn hoàn toàn không giống với cảm giác với Cổ Niên, ai, cũng khó trách hấn trước đây mỗi lần triệu ta thị tẩm đều tức giận đến mức nổi trận lôi đình, hấn vốn dĩ chỉ lấy có tức giận để gặp ta, thấy ta vừa đến, hấn liền thật sự bị chọc giận.”

Ôm chặt Nguyệt Quỳnh, Lê Hoa Chúc khẽ cười nói: “Hoàng thượng đối với ngươi là thật tâm, Cổ Niên là vì dung mạo của ngươi, ngươi tất nhiên sẽ thích hoàng thượng. Nguyệt Quỳnh, ngươi cùng hoàng thượng rất cục cựa cũng thủ đắc văn khai kiến nguyệt minh**, ngươi không biết chúng ta vui mừng biết bao nhiêu, không chỉ hoàng thượng muốn ngươi sinh hạ hài tử, ta cùng An Bảo, Hồng Hỉ Hồng Thái đều ngóng trông ngươi có thể sinh hạ một hài tử cho hoàng thượng.”

**đợi vầng mây rẽ thấy trăng thanh: nghĩa là nếu kiên trì đến cuối cùng thì nhất định sẽ đợi được ngày nhìn thấy ánh trăng sáng.

“Khi đó ngươi biết mình mang thai, sợ muốn chết, ngươi cũng biết chúng ta sợ hãi bao nhiêu, sợ ngươi không muốn có hài tử kia. May mà Nguyệt Quỳnh chính là Nguyệt Quỳnh, ngươi sẽ không nhẫn tâm thương tổn một hài tử, huống chi còn là hài tử trong bụng ngươi? Thấy ngươi thích Tiểu Yêu như vậy, chúng ta cũng yên tâm, thay hoàng thượng vui mừng.”

“Ha ha, đây là do người đề cập đến trước. Khi đó các người mỗi ngày đều chê cười ta, cũng không nói cho ta biết hài tử hoàn toàn không phải là yêu quái đầu thai, làm hại ta cứ mãi nghĩ rằng có lẽ từ xưa đến nay, ta chính là nam tử đầu tiên mang thai yêu quái, cũng có lẽ là người duy nhất.” Dù là hai mươi năm sau, hân cũng sẽ canh cánh trong lòng chuyện này.

Lê Hoa Chúc buông hân ra, đưa mặt đến gần: “Đánh ta một quyền cho bớt giận?”

“Người nói An Bảo đi mua bánh quai chèo, bánh ái tô, du cao*** cho ta, ta mới nguôi giận.”

“Sao lại nhiều như vậy?”

“Ta đột nhiên rất muốn ăn.”

Lê Hoa Chúc lui về phía sau mấy bước, ho khan hai tiếng: “Không được, việc này phải do hoàng thượng định đoạt.”

“Hoa Chúc! Người thiếu nghĩa khí!” Nguyệt Quỳnh thế đơn lực bạc bỗng dưng rất muốn khóc.

Lê Hoa Chúc bất chấp nói: “Mạng nhỏ quan trọng hơn.”

Gương mặt Nguyệt Quỳnh nhất thời tức giận đến đỏ bừng, Hoa Chúc trở nên xấu xa rồi.

Ngoài phòng, một bóng người lẳng lặng đứng nghe hai người trong phòng nói chuyện phiếm, trong đôi mắt xanh biếc khẽ ánh lên những tia hàn quang. Ban đầu y vội trở về vì muốn tranh thủ lúc rảnh rỗi cùng Nguyệt Quỳnh thân thiết một hồi rồi lại quay về Ngự thư phòng tiếp tục xử lý chuyện triều chính, không ngờ lại ngẫu nhiên nghe được một chuyện khiến y bỗng nhiên rất muốn giết người. Không kinh động hai người trong phòng, vừa nghe thấy Hoa Chúc muốn trở về phủ, y liền lặng lẽ lui ra ngoài, không cho mấy kẻ canh giữ bên ngoài nói cho Nguyệt Quỳnh biết y đã từng đến, Nghiêm Sát nhanh nhẹn ẩn nấp sau gốc cây. Sau khi Hoa Chúc cùng An Bảo rời đi, y khắc chế biểu tình trên mặt mình rồi mới bước vào phòng.

Nói ra những chuyện đã chất chứa trong lòng suốt nhiều năm, Nguyệt Quỳnh ngáy người ngồi trên giường. Bóng đen bao lấy hân, hân ngẩng đầu: “Nghiêm Sát?” Người này trở về từ khi nào? “Đêm nay có thể nghỉ ngơi sớm một chút sao?” Vừa nói hân vừa đứng lên, định đi châm trà cho Nghiêm Sát. Mới vừa đi hai bước, thất lưng đã bị người kia ôm lấy.

“Lát nữa vẫn phải đi, trở về nghỉ ngơi một chút thôi.” Bộ râu mấy ngày qua chưa cạo đâm lên cổ Nguyệt Quỳnh.

Nguyệt Quỳnh khẽ đỏ mặt, hiểu ý của người này. “Đừng nóng vội, quốc sự không thể xử lý hết trong một ngày một đêm. Bằng không đêm nay nghỉ ngơi một đêm đi, bọn người Lý Hưu Công Thăng chắc cũng mệt mỏi rồi.”

“Nghiêm Tráng, bảo bọn họ đêm nay trầm không đi Ngự thư phòng nữa.”

Nghiêm Sát ăm ngang Nguyệt Quỳnh đặt lên giường, buông màn. Người nằm trên giường cũng không ngạc nhiên, chỉ xấu hổ nhìn Nghiêm Sát cởi y phục của y ra, sau đó liền xé xiêm y của hân thành mảnh nhỏ. Hôm nay dường như người này rất vội vã, có điều ngấm lại, bọn họ đã mấy ngày không ân ái, với Nghiêm Sát mà nói quả thực là rất khó khăn.

Thân thể như ngọc dương chi bị kẻ cường tráng như ngọn núi nhỏ đặt dưới thân, đêm nay Nghiêm Sát giữa sự thô bạo thường thấy bỗng để lộ ra sự dịu dàng. Y dùng tay cẩn thận hầu hạ Nguyệt Quỳnh một lần, sau đó vào lúc hân thất thần mà tiến nhập hân. Nguyệt Quỳnh tối nay cũng rất miễn cưỡng, tay trái không ngừng sờ tới sờ lui, vuốt ve tấm lưng dày rộng của Nghiêm Sát, đầu ngón tay lưu luyến nơi vết sẹo, hai đôi môi dây dưa kẻ sát khiến hân cảm nhận được vị đạo của Nghiêm Sát, sau đó giữa lúc Nghiêm Sát mưa rền gió dữ dừng mãnh cưỡi đoạt mà bay đến ảo cảnh cực lạc.

70. Chương 70: Phiên Ngoại 3 : Lý Hưu Công Thăng Thiên

liếng roi quất thỉnh thoảng truyền ra từ Hình phòng. Chu Công Thăng liếm liếm đôi môi khô nứt, rất khát, nhưng vẫn chưa đến giờ lao dịch đem nước và thức ăn đến. Đang có một phạm nhân cứng đầu, hình đầu đánh càng hung ác, hân chửi càng dữ dội. Chu Công Thăng thầm lắc đầu trong lòng, ở chỗ này chửi bậy thì

được cái gì? Không bằng tiết kiệm sức lực, nghĩ cách sống sót mới phải. Con người chỉ cần sống, thì mới có hi vọng.

“Ông nội người, các người là một lũ chó cầy gần nhà, gà cầy gần chuồng vô liêm sỉ! Chờ lão đại ta đến đây, ta sẽ đem mấy roi này trả gấp đôi lên người các người!”

“Ây, còn có khí lực mắng người nha, quát tiếp!”

“Các người chỉ là đám chó được người ta nuôi! Mấy tên ác tặc khi nam bá nữ [ức hiếp nam, khi dễ nữ] các người không bắt, lại đi bắt ta vào đây, lương tâm của các người đều bị chó ăn!”

“Cãi lại thật giỏi. Người là cái quái gì? Dám phá hỏng chuyện tốt của Phạm thiếu gia. Lão tử ta ngày hôm nay sẽ nói cho người biết. Phạm gia chính là hoàng đế của Kim Dương thành, người dám chọc đến Phạm gia thì cũng đừng mong sống sót ra khỏi đây!”

“Ta khinh! Thứ chó làm giàu bất nhân đó mà cũng xứng làm hoàng đế. Ta ra khỏi đây rồi, người đầu tiên ta giết chết chính là Phạm gia!”

“Ha ha, thật không biết trời cao đất rộng gì cả, quát thật mạnh cho ta! Phạm công tử đã nói rồi, phải ngược đãi tiểu tử này hơn một tháng mới để hắn tắt thở.”

“Đã biết, hình đầu!”

Tiếng roi quát thực mạnh, mà vị phạm nhân đang bị hành hạ kia lại càng mắng to hơn. Chu Công Thăng nghe ra người kia chỉ là đang mạnh mẽ chống đỡ, hắn lại thầm lắc đầu trong lòng. Mắng chửi những tên từ lâu đã không còn nhân tính kia cũng giống như đang mắng chửi đám súc sinh nghe không hiểu tiếng người. Cả Kim Dương thành này đều là của Phạm gia, ngay cả huyện lão gia của Kim Dương cũng là người của Phạm gia. Những người đối địch với Phạm gia, chưa có ai có được kết cục tốt, nhưng nếu cứ chửi bậy như vậy, sợ là cuối cùng ngay cả thi thể cũng không còn.

Chu Công Thăng rũ mắt, tự giễu cười cười, ngay cả bản thân cũng đã khó bảo toàn, vậy mà vẫn còn có tâm tư quản chuyện của người ngoài? Giống như người đang bị đánh, hắn cũng vì đắc tội Phạm gia mà bị bắt vào đây. Có điều hắn cũng không phải là vì ra tay đánh vị Phạm tam công tử tiếng xấu vang xa khắp Kim Dương thành của Phạm gia mà bị bắt vào —— hắn cũng không có bản lĩnh đó, hắn là do tai bay vạ gió mà bị bắt. Phu tử của hắn không cần thận đắc tội Phạm gia, cả nhà phu tử mười nhân khẩu đều bị Phạm gia đánh chết tươi, mà hắn là học trò duy nhất của phu tử duy, đương nhiên cũng không thể may mắn tránh khỏi.

Chu Công Thăng liếm liếm môi, đem thù hận cất giấu ở nơi sâu nhất tận đáy lòng. Chỉ cần hắn có thể sống sót ra ngoài, chỉ cần hắn có thể sống sót... Tiếng roi quát ngừng, tiếng chửi bậy cũng ngừng, Chu Công Thăng nhíu mày, người kia đã bị đánh bất tỉnh. Đột nhiên, một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên trong nhà giam u ám. Chu Công Thăng bị giam hơn mười tháng đã sớm quen thuộc với loại tiếng kêu này.

Không lâu sau, kẻ máu me đầy người bị hai gã lao dịch kéo lê về phòng giam, vứt mạnh xuống đất. Sau khi hai gã lao dịch kia rời khỏi, Chu Công Thăng lúc này mới bò qua, nâng kẻ đã hôn mê một nửa dậy. Trên ngực đối phương có một vết phỏng da thịt cháy khét, đó là vết thương do vừa bị miếng sắt nung đỏ ấn lên. Chu Công Thăng cố hết sức cẩn thận kéo hắn ta đến đồng rơm nơi góc tường, cố gắng không đè lên những vết thương trên người hắn. Thoạt nhìn người này tuổi tác xấp xỉ Chu Công Thăng, nhưng lại khỏe mạnh hơn hắn.

“Tạ, cảm tạ người...” Hùng Kỉ Ôn đau nhức tỉnh lại, vừa hơi mở mắt, liền lên tiếng tạ ơn người hảo tâm giúp hắn, tập trung nhìn, đối tượng cùng lắm cũng chỉ là một thiếu niên như mình. Chu Công Thăng lắc đầu với hắn: “Ta cũng không giúp được cái gì. Những kẻ đó đều là súc sinh, người mắng bọn chúng cũng vô dụng, nên tiết kiệm sức lực thì hơn.”

Hùng Kỉ Ôn nhếch môi nở nụ cười, thanh âm khàn khàn nói: “Ta mới không sợ, bọn họ. Lão đại ta, nhất định sẽ đến, cứu ta. Đám súc sinh kia, ta nhất định phải, giết, bọn họ.”

Chu Công Thăng nhỏ giọng nói: “Lời này không nên nói nữa. Cho dù lão đại của người sẽ đến cứu người, người cũng phải sống sót đến khi hắn đến cứu mới được. Đám người đó cái gì cũng làm được a.”

Trong lòng Hùng Kỉ Ônghê động, tỉ mỉ quan sát vị thiếu niên đáng vẻ đầy chất thơ sinh này, sau một lát, hần gật đầu: “Đúng rồi, ta phải giữ mạng đợi đến khi lão đại đến cứu ta mới được.”

Chu Công Thăng nở nụ cười: “Như vậy mới đúng. Hiện giờ ngươi là tù nhân, không nên cùng bọn người kia lấy cứng chọi cứng. Lúc bọn họ đánh ngươi thì ngươi kêu la thê thảm một chút, bọn họ sẽ cho rằng mình đánh đủ đau rồi, liền sẽ không dùng sức nữa. Biết co biết duỗi mới là đại trượng phu, khinh xuất một lần cũng không được.”

“Cảm tạ ngươi.” Hùng Kỉ Ônghiền cường ngồi xuống, hỏi, “Ngươi cũng bị Phạm gia kia bắt vào đây phải không?”

Chu Công Thăng cười khổ: “Nơi này có mấy người không phải là bị Phạm gia bắt vào?”

“Ông nội nó, món nợ này lão tử nhất định sẽ trả đủ!” Vết thương trên người Hùng Kỉ Ônghuy thoát nhìn rất nghiêm trọng, nhưng hần da dày thịt thô, gân cốt không có bị thương, tỉnh lại một hồi liền trở lại bình thường. Hần thấp giọng nói: “Ta không có nói đùa đâu, lão đại ta nhất định sẽ đến cứu ta. Đến lúc đó ngươi theo ta cùng đi.”

Chu Công Thăng đầu tiên là sững sốt, sau đó thì cười cười. Nơi này là đâu cơ chứ, sao có thể muốn đến liền đến, muốn đi liền đi. Hơn nữa người này tuổi còn nhỏ, nói vậy lão đại của người này cũng không lớn hơn bao nhiêu. Cho dù là cao thủ giang hồ, muốn đến nơi này cứu người cũng cực kỳ nguy hiểm, huống chi sau khi rời khỏi đây còn có thể bị triều đình phát lệnh truy nã khắp nơi.

Hùng Kỉ Ônghấy hần không đáp lời, nóng nảy: “Ta không có lừa ngươi.”

“Cảm tạ ngươi.” Những gì Chu Công Thăng có thể nói cũng chỉ có ba chữ này, hần không dám hi vọng gì cả, có đôi khi hi vọng càng lớn thất vọng cũng lại càng nhiều.

Hùng Kỉ Ônghcũng không nói nữa, một là trên người rất đau, nhất là những nơi bị miếng sắt nung kia ấn lên, đau đến mức đầu hần cũng đau nhức không ngừng; hai là, như lời người này nói, hần nên tiết kiệm sức lực, lỡ như khi lão đại đến đây, hần lại đi không nổi thì phiền phức rồi. Tuy rằng lão đại rất cường tráng, nhưng hần không thể để lão đại khiêng mình trở về được.

Chu Công Thăng dựa vào tường đất ngồi xuống, nhìn ánh sáng len vào khung cửa sổ nhỏ hẹp, sắp đến giờ đưa cơm rồi. Quả nhiên một lát sau, tên lao dịch mang thùng cơm đứng ở cửa lao, đặt hai chén nước và hai cái bánh ngô ở cạnh cửa. Chu Công Thăng nhin không được mà nói: “Đại gia, ngài thưởng thêm miếng nước uống đi.”

Gã lao dịch liếc mắt nhìn hần: “Nếu mỗi người các ngươi đều xin thêm nước, lão tử lấy đâu ra một thùng nước nữa!”

Chu Công Thăng dâng khuôn mặt tươi cười lên: “Đại gia, người này hôm nay bị roi quất, ta sợ hần buổi tối mê sảng nói lầm bầm sẽ phá hỏng giấc ngủ của đại gia và mọi người. Đại gia ngài thưởng thêm chén nước, chúng ta nhất định sẽ nhớ kỹ ân tình của đại gia.”

Được người khác nịnh nọt, tên lao dịch kia vui vẻ, mức thêm một chén nước đặt trên mặt đất, cho thêm một cái bánh ngô: “Tiểu tử ngươi biết nói chuyện, lần sau nói để nghe hơn cho đại gia ta vui vẻ.”

“Dạ vâng, đại gia thích nghe là phúc phần của tiểu nhân.” Chu Công Thăng cúi đầu khom lưng tiến bước tên lao dịch kia thoả mãn rời đi. Sau đó liền cầm lấy một chén nước đưa đến trước mặt Hùng Kỉ Ôngh, nâng người bắt đầu phát sốt dậy: “Nào, uống nước đi.”

“Ta, cảm tạ ngươi.” Vành mắt Hùng Kỉ Ônghđỏ lên, hần biết người này vừa ăn nói khép nép như vậy là vì hần.

Chu Công Thăng rất bình tĩnh: “Không cần cảm tạ. Gặp gỡ nhau đã là có duyên, huống chi một trong hai người chúng ta còn đang phải chịu tra tấn. Có thể có cơ hội ra ngoài hay không cũng không biết, nhưng tóm lại cứ phải nỗ lực sống sót trước đã.”

Uống nước xong, Hùng Kỉ Ônghnói: “Ta là Hùng Kỉ Ôngh, năm nay mười lăm tuổi, đến từ Khương Châu Phù Âm.”

“Ta là Chu Công Thắng, tuổi tác bằng huynh đài, năm nay cũng mười lăm tuổi, là nhân sĩ Kim Dương.” Chu Công Thắng âm thầm kinh ngạc, vị thiếu niên này lại bằng tuổi mình, tuy là vừa nhìn liền nhận ra người ta khỏe mạnh hơn hẳn, hẳn còn tưởng rằng người này đã mười tám tuổi rồi chứ.

Hùng Kỉ Ôn khờ dại thật thà cười cười: “Ta là người thô lỗ, nhưng mà nhìn huynh đệ người thật ra là người nhã nhặn lịch sự, người nhất định biết chữ.”

Chu Công Thắng thản nhiên nói: “Ta có theo phu tử đọc sách mười mấy năm.” Nghĩ đến vị phu tử đối xử với hẳn như con ruột, vành mắt hẳn liền đỏ lên. Hùng Kỉ Ôn chớp mắt mấy cái, nhỏ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Chu Công Thắng gạt đi giọt lệ nơi khóe mắt, kiềm nén nói: “Phạm tam thiếu gia nhìn trúng nữ nhi duy nhất của phu tử, phu tử không đồng ý, kết quả là cả nhà phu tử bị Phạm gia... đánh chết tươi, sư tỷ thà chết không theo, cắn lưỡi, tự sát...”

“Mụ nội nó!” Hùng Kỉ Ôn gầm nhẹ: “Lão tử nhất định phải diệt Phạm gia!”

Chu Công Thắng vội che miệng hẳn lại: “Cẩn thận tai vách mạch rừng.”

Hùng Kỉ Ôn gật đầu.

Ban đêm, Hùng Kỉ Ôn quả thực bị sốt cao, Chu Công Thắng chỉ uống một ngụm nước nhỏ, còn lại toàn bộ đều cho Hùng Kỉ Ôn. Ở đây không có ai quan tâm bọn họ sống chết thế nào, Hùng Kỉ Ôn luôn miệng nói lão đại nhà hẳn sẽ đến cứu hẳn, vậy hẳn liền không thể để cho hẳn ta chết như thế. Bận rộn cả một đêm, cơn sốt của Hùng Kỉ Ôn rốt cuộc cũng giảm, Chu Công Thắng mệt mỏi lui vào góc tường ngủ thiếp đi. Ngủ một hồi, cửa phòng giam mở ra, hẳn bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, cho rằng mấy gã lao dịch lại đến bắt Hùng Kỉ Ôn đi. Kết quả hẳn lại nhìn thấy một vị thiếu niên cả người đầy vết thương bị mấy tên kia ném vào đây. Nhưng Chu Công Thắng lại nhận ra kẻ vừa ném người vào, trong mắt hẳn liền hiện lên nỗi thù hận, đó là người bên cạnh Phạm tam thiếu gia.

Người nọ đá vị thiếu niên kia một cước, phun đờm vào người cậu: “Tam thiếu gia coi trọng người là phúc phận của người, người cư nhiên dám đá vào mệnh căn của tam thiếu!” Người nọ nắm lấy tóc của vị thiếu niên kia, Chu Công Thắng thiếu chút nữa kêu lên, đó không phải là nhi tử của Lý lão bản, Lý Hưu sao?

Lý Hưu lạnh lùng nở nụ cười, trên gương mặt tuần tú đầy những vết bầm xanh tím: “Người nói sai rồi. Bị tên khốn kiếp kia coi trọng tuyệt không phải là phúc, nếu là người thì đều e sợ tránh né tên ôn thần đó.”

“Chát!” Người nọ hung hăng tát một cái lên mặt Lý Hưu, đứng lên nói với bốn gã lao dịch phía sau, “Tên này thưởng cho các người, muốn chơi đùa thế nào thì tùy các người.”

“Hắc hắc.” Bốn gã lao dịch đã sắp chờ không kịp. Sắc mặt Lý Hưu trắng bệch, nắm chặt xiêm y của mình lui về phía sau mấy bước, lúc này có người chạy đến, nhỏ giọng nói mấy câu bên tai kẻ thủ hạ của tam thiếu gia kia, vẻ mặt gã ta liền trở nên kinh hãi: “Tam thiếu gia bị người bắt đi rồi sao?! Các người làm ăn kiểu gì không biết! Sao có thể để cho người ta vào phủ bắt tam thiếu gia đi!”

Người đến báo tin oan ức nói: “Tam thiếu gia không phải bị bắt đi từ trong phủ. Tam thiếu gia bị thằng nhãi này đá vào mệnh căn, trên người không sáng khoáy liền đến “Hạnh Xuân lâu” tìm Hoa cô nương, là bị người bắt đi ở đó.”

“Mẹ nó! Còn không mau đi tìm!” Người nọ gào thét bước nhanh rời khỏi nhà giam, bốn gã lao dịch kia cũng vội vã chạy theo. Thân thể Lý Hưu mềm nhũn, ngồi phịch xuống mặt đất.

“Lý Hưu!” Chu Công Thắng đi qua nâng Lý Hưu dậy. Vừa nhìn thấy hẳn, Lý Hưu liền kích động nắm lấy tay hẳn: “Công Thắng! Người, người còn sống!”

“Phải, ta còn sống, còn chưa có chết.” Chu Công Thắng nâng cậu đến góc tường ngồi, những giọt lệ ngập đầy trong mắt Lý Hưu cũng không kiềm nén được nữa, không ngừng rơi xuống, cậu ôm cổ Chu Công Thắng khóc lớn lên, “Công Thắng... Phụ thân mẫu thân ta... bị bọn họ giết! Bị bọn họ giết!”

Chu Công Thắng ôm chặt cậu, nước mắt cũng rơi xuống, lúc này mọi lời nói đều là dư thừa, hẳn ôm chặt lấy Lý Hưu, hai người thương ngày cũng không quá thân thiết, chỉ là tại giờ khắc này, hai người liền trở thành bằng hữu tốt nhất của nhau.

“Này, Công Thắng.” Hùng Kỉ Ông đã hết sốt, sức lực cũng khôi phục được một chút, suy yếu gọi. Chu Công Thắng vội vã buông Lý Hưu ra, đi đến chỗ Hùng Kỉ Ông, đưa tay sờ trán hần, cho rằng hần lại phát sốt. Hùng Kỉ Ông kéo tay hần ra, nhỏ giọng nói: “Công Thắng, chuẩn bị sẵn sàng, lão đại ta rất nhanh sẽ đến đây.” Sau đó hần nhìn Lý Hưu, bĩu môi: “Tên tiểu tử này người quen biết, nói với hần đến lúc đó chúng ta cùng nhau đi.”

“Kỉ Ông?” Chu Công Thắng cũng sốt, Lý Hưu nghe thấy lời hần nói cũng cũng sốt.

Hùng Kỉ Ông vui vẻ cười hai tiếng: “Ta đã biết lão đại ta sắp đến đây. Người không nghe lúc này bọn họ nói chuyện sao, tên khốn kiếp họ Phạm kia bị người bắt đi, Kim Dương thành các người có ai dám động đến hần? Ngoại trừ lão đại ta thì không có ai dám động đến hần. Bọn họ là Phạm gia, hoàng đế Kim Dương thành, nhưng cũng không thể quản được lão đại ta.”

Chu Công Thắng bị những lời Hùng Kỉ Ông nói khiến cho kinh ngạc cả nửa ngày cũng không nói được tiếng nào, sống trong đau khổ đã lâu rồi, cho nên hần không dám ôm một tia hi vọng xa vời nào với chuyện ra khỏi đây, một chút cũng không. Lý Hưu bên kia sau khi khiếp sợ qua đi, cho dù thân thể vô cùng đau đớn nhưng cũng liều mạng lết qua, ôm quyền nhìn Hùng Kỉ Ông: “Kẻ hèn Lý Hưu, năm nay mười lăm tuổi, nhân sĩ Kim Dương. Huynh đài xưng hô thế nào?”

Hùng Kỉ Ông là một kẻ vô cùng thô kệch, làm sao chịu được cách nói đầy vẻ nho nhã như thế, ngại ngần nói: “Ta là Hùng Kỉ Ông, các người gọi Kỉ Ông được rồi. Ta năm nay cũng mười lăm.”

Lý Hưu nở nụ cười: “Ta nhớ không lầm thì, Công Thắng năm nay cũng mười lăm. Ba người chúng ta thật đúng là có duyên.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Hùng Kỉ Ông cũng cười, lập tức nói, “Bên người lão đại ta không có kẻ nào biết đọc sách viết chữ cả. Nếu như các người theo lão đại ta, lão đại ta sẽ không lo lắng gì nữa.”

Trong đầu Chu Công Thắng và Lý Hưu lập tức hiện ra một vị tráng sĩ rất giống Hùng Kỉ Ông, nghe khẩu khí của hần, vị lão đại kia cũng là một kẻ thô lỗ, hi vọng vừa dâng lên trong lòng hai người nháy mắt liền tan biến, giang hồ giặc cỏ không có khả năng cứu bọn họ khỏi tử lao này, huống chi còn có Phạm gia nắm Kim Dương trong lòng bàn tay ở đó. Hai người nhất thời mất mát cười khổ.

“Các người đừng không tin ta mà.” Hùng Kỉ Ông nóng nảy, “Lão đại ta rất lợi hại, tuyệt đối có thể cứu chúng ta ra khỏi đây!”

“Phải.” Lý Hưu khẽ đáp một tiếng, dựa vào chân tường ngồi xuống, nhắm mắt lại nói, “Nếu có thể đi ra ngoài, ta nhất định phải đem Phạm gia băm thây vạn đoạn.”

Hùng Kỉ Ông nói rất đả kích: “Người không thể, người và Công Thắng đều không thể, các người là... ừm, đúng, là người nhả nhặn, là người cầm bút, giết người các người không làm được, bảo các người giết gà các người phỏng chừng cũng không làm được. Chuyện băm thây vạn đoạn Phạm gia thì giao cho ta đi. Mong là lão đại sẽ đồng ý. Cổ lửa giận này nghẹn ở trong lòng thật con mẹ nó khó chịu.”

Lý Hưu cùng Chu Công Thắng đưa mắt nhìn thoáng qua nhau, người này nói thật đúng là không chút khách khí. Hai người nhìn tay mình, đúng vậy, bọn họ lớn như vậy nhiều lần cũng chỉ cầm bút, đừng nói đến chuyện giết gà, ngay cả giết con cóc bọn họ cũng chưa từng làm qua. Thế nhưng... Lý Hưu siết chặt quyền: “Sự thành tại người. Tay của ta có thể cầm bút cũng có thể cầm đao. Nợ máu phải trả bằng máu, nếu còn sợ hãi, nếu còn không dám, mối thù của phụ mẫu cũng không thể báo được.”

Chu Công Thắng đậm đậm cười khê: “Đúng vậy, nợ máu phải trả bằng máu, không thể để Phạm gia giết oan cả nhà phụ tử ta, sau này ta chết rồi cũng không mặt mũi nào nhìn bọn họ.”

Hùng Kỉ Ông đưa tay vỗ lên vai hai người một cái: “Được lắm! Phải có khí thế như vậy chứ! Sau này các người cứ theo lão đại ta.”

Lý Hưu và Chu Công Thắng lần thứ hai cười khổ, hi vọng là vị lão đại kia thật sự lợi hại như lời Hùng Kỉ Ông nói, có thể cứu bọn họ ra khỏi đây. Hai người ở trong lòng thầm nói: chỉ cần người nợ có thể cứu bọn họ ra ngoài, để cho bọn họ báo huyết thù, bọn họ nguyện kiếp sau làm trâu làm ngựa báo đáp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tang-yeu>